

Mặt Thể Trọng Sinh Lộ

Contents

Mặt Thể Trọng Sinh Lộ	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	63
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	96
36. Chương 36	99
37. Chương 37	102
38. Chương 38	105
39. Chương 39	107
40. Chương 40	110
41. Chương 41	113

42. Chương 42	115
43. Chương 43	118
44. Chương 44	121
45. Chương 45	124
46. Chương 46	126
47. Chương 47	129
48. Chương 48	131
49. Chương 49	134
50. Chương 50	136
51. Chương 51	139
52. Chương 52	142
53. Chương 53	144
54. Chương 54: (h)	147
55. Chương 55	150
56. Chương 56	153
57. Chương 57	155
58. Chương 58	158
59. Chương 59	161
60. Chương 60	163
61. Chương 61	166
62. Chương 62	168
63. Chương 63	171
64. Chương 64	173
65. Chương 65	176
66. Chương 66	179
67. Chương 67	181
68. Chương 68	184
69. Chương 69	187
70. Chương 70	189
71. Chương 71	192
72. Chương 72	195
73. Chương 73	197
74. Chương 74	200
75. Chương 75	202
76. Chương 76	205
77. Chương 77	208
78. Chương 78	210
79. Chương 79	213
80. Chương 80	215
81. Chương 81	218
82. Chương 82	221
83. Chương 83	223
84. Chương 84	226
85. Chương 85: Chương Kết	229

Mạt Thể Trọng Sinh Lộ

Giới thiệu

Thể loại: Trọng sinh, chữ thụ, niên hạ, 1vs1, HEEditor: Bạch MaiBeta: Lục Thu, Bạch MaiSố chương:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-lo>

1. Chương 1

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Thời điểm Từ Dương từ không gian đi ra, ngay lúc đó đã đúng 7 giờ tối. Cẩn thận tính toán, y đã một mình đợi trong không gian tròn hai mươi một ngày, mà trên thực tế lại chỉ mới qua hai ngày mà thôi.

Trước khi ra không gian y đã ăn uống no đủ, lúc này cũng không cần lo lắng về vấn đề cơm tối nữa. Thừa dịp có chút thời gian quan tâm đến tin tức thời sự, vì vậy y liền đi tới bật mở tivi rồi lại xoay người đi tới sofa cầm lấy điều khiển từ xa.

Màn hình phía trước vừa mở ra, đúng lúc thấy tin tức của nữ phát thanh đài truyền hình mang nét mặt nghiêm túc thông báo hôm nay có nhiều sự việc lạ diễn ra, màn hình cũng cắt ra hình ảnh một khuôn mặt dữ tợn.

Hình ảnh vừa xuất hiện trong tầm mắt, Từ Dương liền “xoát” một tiếng mà đứng lên, mở cặp mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào hình ảnh khuôn mặt xám xanh ấy. Hai bên tay rũ xuống không thể khống chế mà tạo thành nắm đấm, dường như móng tay đã đâm vào trong thịt, cậu giống như không còn một cảm giác nào nữa.

Mặt thể...Kiếp trước rõ ràng cách bây giờ đến tận 2 tháng, y trọng sinh trở về lại nửa tháng, mà không nhận thấy được một chút khác thường nào trong đó.

Rõ ràng trước khi thời tiết thay đổi tất cả tình huống đều giống nhau như đúc với kiếp trước, nhưng không ngờ chuyện quan trọng nhất lại đột nhiên xảy ra như thế làm cậu trở tay không kịp.

Từ Dương nhắm mắt lại, ép buộc mình bình tĩnh tâm tình. Lúc này y nên cảm thấy thật vui mừng, may mà lúc trước đã nắm bắt thời gian thu mua không ít hàng hóa, nếu không lúc này chắc chắn sẽ hoảng loạn đến tay chân luống cuống cả lên.

Nhìn thẳng chằm chằm vào màn hình một chút, Từ Dương chậm rãi thở một hơi. Việc khẩn cấp trước mắt, cần phải nhanh chóng gọi điện thoại cho đứa em trai Từ Lâm. Trong trường học lớn như thế, nhân số học sinh thật khiến người ta sợ nổi da gà.

Từ Dương lấy điện thoại ra bấm dãy số của Từ Lâm, tiếng chuông phía bên kia liên tục vang lên rất lâu, y dường như ngừng thở đợi đối phương bắt máy, cho đến khi một giọng nữ máy móc truyền đến, điện thoại di động cũng không thấy ai nghe máy.

Gọi điện lại dãy số kia lần thứ hai, vẫn không ai nghe như cũ. Từ Dương liền cảm thấy đau đầu, về mặt nhìn chăm chú vào màn hình di động mà hận không thể đâm lên một lỗ thủng. Lúc này không còn thời gian

để suy nghĩ chuyện khác nữa, vội vã nắm lấy chìa khóa trên bàn, nhanh chóng tiến lên tắt tivi, ngay sau đó như bị lửa đốt mà chạy ra khỏi phòng.

Vừa khóa kỹ cửa nhà lại, Từ Dương liền nhảy bén cảm nhận được âm thanh kỳ dị từ lầu trên truyền đến. Tiếng kêu sợ hãi, tiếng khóc, tiếng va chạm, các loại thanh âm vang lên bên tai không dứt, trong lúc mơ hồ còn nghe được tiếng gầm nhẹ của tang thi, khoang mũi nhảy bén cũng ngửi được mùi máu tươi rất tanh nồng.

Mặc dù đã tự mình trải qua một lần mặt thể, lúc này Từ Dương vẫn như cũ mà không kiềm chế được da đầu nóng ran. Tính tới tính lui*, cũng không tính được mặt thể thể lại xuất hiện trước thời gian dự định. Nếu biết sớm sẽ có việc như thế, y đã nhanh mang theo Từ Lâm rời khỏi thành phố C. Mà không giống với bây giờ, y vẫn không có biện pháp mà thay đổi sự thật này cho dù có bao nhiêu chán nản.

(*nguyên văn tác giả là: Thiên tính vạn tính

Từ Dương hít một hơi sâu, Từ Lâm bây giờ còn đang ở chỗ trường học đầy áp người, chuyện trước mắt y cần làm là phải nhanh chóng tìm được Từ Lâm. Chỉ cần vừa nghĩ đến sân trường có đám người đông kín mít, trái tim không thể không chế mà đập nhanh tựa như nổi trống mà rung động vang dội.

Thật may ở kiếp trước trải qua nhiều sự việc, dường như được khắc sâu vào tận đáy lòng, vì vậy mà Từ Dương rất nhanh đã trấn định lại. Y nhẹ nhàng bước chân đi ra hành lang, cẩn thận quan sát xung quanh một lần, thừa dịp lúc này không có ai, vội vàng lấy ra một cây gậy sắt từ trong không gian mà y mua được ở cửa hàng.

Sự việc xuất hiện quá bất ngờ, hiện tại Từ Dương cũng không hiểu rõ tình hình ở bên ngoài, không dám trực tiếp dùng gậy sắt để giải quyết tang thi xuất hiện, không thể làm gì khác hơn là lấy ra để mở đường. Dù sao, mấy ngày bắt đầu mặt thể ở kiếp trước, ZF* cũng không biết tình trạng nghiêm trọng của bệnh nhân thật ra đã tử vong, sớm đã biến thành một xác chết máu me chỉ biết ăn thịt người.

(*:Chính phủ

Lúc này nếu như tổn hại đến Pháp luật, không chút nề tình mà khiến cho loại bệnh nhân nghiêm trọng này tổn thương, sợ rằng sẽ đụng đến chuyện không tốt lành. Mà bây giờ y cũng không có thời gian để lãng phí vào chuyện này, cho nên mọi chuyện cần cẩn thận một chút thì tốt, để tránh không phải lãng phí thời gian quý giá một cách vô ích.

Từ Dương ở tại tầng 13, không thể đi cầu thang xuống lầu được. Lúc đó không chỉ phải tiêu hao một phần lớn thời gian và sức lực, còn phải hết sức chăm chú quan sát dưới lầu đã có xuất hiện tang thi hay không thì đã tiêu hao không ít tinh lực*, chi bằng tốt hơn là vào thang máy mau chóng tới lầu một. (*tinh thần và thể lực

Xác định xung quanh không có tang thi, Từ Dương bước nhanh đi đến trước thang máy, ấn xuống cái phím rồi nhanh chóng né sang một bên, con người thâm trầm nhìn chăm chú vào thang máy. Hộ gia đình lên thang máy bỗng nhiên biến thành tang thi vân vân, nhìn theo tình huống hiện tại cũng không phải là không có khả năng.

Nếu như trong thang máy có người, chỉ cần một người thành tang thi, sợ rằng tất cả những người còn lại đều khó có thể may mắn tránh khỏi. Nghĩ đến đây, Từ Dương bỗng nhiên run run, tinh thần tập trung cao độ lần thứ hai, tay cầm gậy sắt cũng lặng lẽ gia tăng sức lực.

Rốt cuộc thang máy ngừng lại, cửa thang máy mở ra trong nháy mắt, Từ Dương vẫn duy trì tinh thần cao độ. Trong thang máy không có một vật nào, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Nhìn chung quanh dưới hành lang, nhanh chóng tiến vào thang máy rồi ấn xuống nút đóng lại.

Thang máy rất nhanh thì đã đến lầu một, Từ Dương theo bản năng nắm chặt gậy sắt. Đến bây giờ gặp loại tình huống này, cho dù không thể một kích giải quyết tang thi, nhưng tạm thời có thể cho tang thi một gậy. Ngoại trừ có gậy sắt ở ngoài, y còn chuẩn bị không ít vũ khí khác. Dựa vào tình huống hiện tại, chỉ cần có gậy sắt trong tay là được.

Cửa thang máy từ từ mở ra, Từ Dương phóng ra tinh thần quan sát tình hình bên ngoài. Nhận được bên ngoài chỉ có mấy người trong hộ gia đình đứng không có lực công kích gì, bình tĩnh giấu gậy sắt ra sau lưng

rồi thu về không gian, đợi cửa thang máu mở hoàn toàn, vờ như không có chuyện gì xảy ra mà rời khỏi thang máy.

“Người anh em, trên lầu có bệnh nhân sẽ cần người sao?” Một người đàn ông đứng gần thang máy run rẩy nói, thấy Từ Dương mang khuôn mặt bình tĩnh từ thang máy đi ra, không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng tâm tình thoáng bình tĩnh một chút, những vẫn không quên dò hỏi tình huống trên lầu.

“Tầng 13 trở lên hình như không có, các tầng khác không rõ cho lắm.” Giọng nói Từ Dương dừng dừng, sắc mặt không chút gợn sóng mà quét mắt về phía người phụ nữ và đứa bé bên cạnh người đàn ông. Nếu như y nhớ không lầm, người nhà này hình như sống ở dưới lầu nhà cây.

“Ba ơi, con sợ.” Bên cạnh người đàn ông là một bé gái chừng 8 tuổi đang ôm thật chặt bắp đùi hắn, đôi mắt to ngập nước toát ra nỗi sợ hãi không thể che giấu, thân thể nhỏ nhắn không tự chủ mà run rẩy.

“Mọi người ở bên ngoài đừng phải rất nhiều bệnh nhân biết cần người sao?” Từ Dương hỏi thản nhiên, mắt nhìn nỗi sợ nồng đậm trong mắt bé gái, trong mắt lóe lên một chút lo lắng. Hiện tại xem ra tình huống bên ngoài so với y tưởng càng thêm gay go, y phải nhanh chóng xác nhận Từ Lâm an toàn mới được.

Người đàn ông trung niên và người phụ nữ ăn mặc hoa lệ càng không ngừng gật đầu, trên mặt hai người đều hiện ra một nét mặt sợ hãi. Có lẽ người phụ nữ đã bị dọa đến khóc rất lâu, gương mặt trắng bệch không thấy một chút huyết sắc, gương mặt trang điểm tinh xảo đã sớm biến thành vô cùng thâm thẫm.

“Tìm vũ khí tốt, nếu như đừng phải bệnh nhân đó, không được để cho bọn họ cần bị thương hay cào trầy da, dự trữ nhiều lương thực và nước sạch.” Y không phải là chúa cứu thế, hướng chi hiện tại y còn có chuyện quan trọng muốn làm, thật không có thời gian hao tổn tại chỗ này, nhanh nhẹn tránh mấy người gần thang máy, bước nhanh về phía cửa đi ra ngoài.

Tiểu khu mà Từ Dương ở an ninh rất tốt, người động lòng nhiều là sự thật không thể chối cãi, hơn nữa hiện tại cũng là thời gian để ra ngoài tản bộ, một chút qua loa đều không được. Vì vậy, Từ Dương vừa ra khỏi cửa khẩu liền từng thời khắc mà quan sát đến tình huống xung quanh, đồng thời không quên bước nhanh về hướng nhà xe.

Nhà xe cũng không xa, nhưng vào chính thời gian ngắn ngủi này, y đã nghe được tiểu khu hoa viên bên kia truyền ra không ít tiếng la sợ hãi. Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý thật vững vàng, nhưng chính xác vào ngày này, y vẫn cảm thấy thật là làm người ta khó có thể tin.

Đời trước giãy dụa khổ sở tại mặt thế hai năm, thường thấy thực tế tàn khốc, thói quen hoàn cảnh ác liệt. Mà nay bắt đầu lần thứ hai vào mặt thế, kiếp trước phẳng phất như trải qua một hồi mộng tưởng, kiếp này mới thật sự giống với hiện thực. Có lúc dự đoán được chuyện sắp xảy ra, thật ra cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

Từ Dương rất nhanh đã đến xe của y trong kho, đợi ga ra vừa mở ra thì lập tức đến trước xe. Lấy chìa khóa mở cửa xe ra ngồi xuống, thấy rõ đường đằng trước, dứt khoát nổ máy xe chạy ra ngoài, một chút cũng không dây dụa.

Ở mặt thế, mọi người không còn muốn các loại xe cao sang xa xỉ, các xe việt dã lại trở thành phương tiện được lựa chọn hàng đầu thay đi bộ. Mấy ngày trước đây khi Từ Dương trọng sinh trở về, y đã đem xe trước đây cải tạo thành chiếc Hummer bền tốt. Tuy nói Hummer thực sự hao nhiên liệu làm người ta không thể chịu nổi, nhưng ở mặt thế lại có chỗ tốt không thể không chọn.

Không đến một khắc, xe liền lái đến đường lớn, nghĩ đến lúc này Từ Lâm vẫn còn ở trường học, Từ Dương quả thật cảm thấy không yên tâm. Đến khi nhìn thấy trên đường hỗn loạn, ngực càng ngày càng thấy bất an hơn.

Trên đường thỉnh thoảng có người té xỉu không hiểu lý do, người qua đường không biết chuyện mà lại đồng tình tiến lên cứu trợ. Tất cả mọi người đều nghĩ những người đó chỉ qua là sinh bệnh té xỉu một lúc, nếu y đi ra ngoài nói rằng những người đó đã thành tang thi, e rằng lại bị nói là một tên điên.

Từ Dương đang chuyên chú lái xe thì bị một tiếng chuông quen thuộc làm giật mình, vội vàng quay đầu lại nhìn về điện thoại bị y nhét vào hộp trống kê bên tay lái. Khi thấy rõ màn hình hiện lên số của Từ Lâm, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đưa tay phải duỗi thẳng cầm lấy điện thoại nghe máy.

“Anh họ, anh bây giờ có rảnh không? Bạn cùng lớp với em phát sốt, luôn đợi xe cứu thương nhưng không được, anh có thể lái xe qua để đưa bạn học của em đi bệnh viện được không?” Từ Lâm bên kia khẩn cấp nói rõ việc chính, mơ hồ còn nghe được tiếng ồn ào nhỏ, có thể thấy được tình huống bên kia cũng chẳng tốt.

“Anh sẽ đến ngay. Từ Lâm, nếu có xe cứu thương nhiều, tạm thời đừng đưa bạn của cậu đi bệnh viện. Trước tiên cậu đừng hỏi nhiều như vậy, chỉ cần nghe theo là được, có gì chờ anh đi đến rồi hỏi sau.” Khuôn mặt Từ Dương thay đổi, Từ Lâm cũng không thích xen vào việc của người khác, có thể để cho cậu khẩn trương như vậy chỉ e rằng chỉ là người kia đi.

Hoàn

Lời của editor: Xin chào mọi người, mình đào hố rồi đây, mong mọi người sẽ ủng hộ nhé

Lịch post: 2 ngày/1 chương. Nếu có bận đột xuất mình sẽ vẫn đều đều nhé. Truyện có 85 chương thì phải, nhưng chỉ hơn 250.000 words thôi hahaha nên sẽ hoàn thành sớm.

Đây là lần đầu mình edit nên sẽ có sai sót, mong mọi người góp ý để mình sửa chữa nếu có gì không đúng nhé

2. Chương 2

Editor: Bạch Mai.

Beta: Lục Thu, Mai.

“Được, em nghe theo anh. Anh phải nhanh lên một chút, ngày hôm qua trường học của em có rất nhiều bạn học bị sốt cao rồi bất tỉnh, ngày hôm nay cũng có người tỉnh lại, đột nhiên như là bị phát điên gặp người liên can, nhiều bạn học nói bọn họ đã bị bệnh điên cuồng, em, em lo lắng Thiên Hạo cũng bị bệnh như thế.” Nghĩ đến hôm nay trường học phát sinh sự kiện khẩn cấp người, Từ Lâm không khỏi rét lạnh.

“Việc này rất nghiêm trọng, cậu phải tỉnh táo lại, thường xuyên chú ý đến tình huống bạn học của cậu. Nếu như phát hiện tình huống không bình thường của hắn, cậu phải mau né tránh.” Từ Dương dừng một chút, bỗng nhiên giọng nói trở nên nghiêm túc kì lạ, ẩn ẩn mùi vị khiến không thể từ chối: “Từ Lâm, cậu phải nhất định nhớ kỹ, nếu như bạn học cậu tỉnh lại giống với bệnh trạng của người khác, nghìn vạn lần không thể để cho hắn can thiệp bị thương, mặc dù là vết cào ngoào nhỏ cũng không được.”

“Em sẽ nhớ kỹ, anh cứ yên tâm đi.” Từ Lâm bảo đảm không chút hoài nghi, mặc dù có chút kì lạ vì sao anh họ cậu lại nói chuyện này nghiêm trọng như vậy, nhưng từ bé cậu luôn nghe theo lời anh họ, trong lòng biết những lời anh họ thường nói đều có lý, bằng không cậu sẽ không đáp ứng chuyện lạ này một cách nghiêm túc như vậy.

“Nhớ kỹ là tốt rồi, chưa đầy 15 phút nữa anh sẽ tới trường học của cậu. Khi đến trước cổng trường, anh sẽ liên lạc với cậu.” Đang nói, bất thành linh bên đường có một người lao ra, Từ Dương vội vàng xoay chuyển tay lái, may mắn tránh khỏi một trận tai nạn.

“Anh, chuyện gì xảy ra bên anh vậy?” Từ Lâm mơ hồ nghe được tiếng kêu kinh hoàng từ trong điện thoại, có chút lo âu hỏi thăm anh họ bên kia đầu điện thoại.

“Không có việc gì, bây giờ cậu chỉ cần chú ý tình huống người xung quanh, đừng để cho những những tên cần người làm cậu bị thương là tốt rồi, không cần quan tâm nhiều chuyện khác.” Từ Dương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ kính chiếu hậu, xác định đến khi không có gì nguy hiểm, mới nói: “Anh lái xe đây, đợi lát nữa sẽ liên lạc với cậu.”

Nghe được phía bên kia đáp tiếng “Tốt”, Từ Dương liền cúp điện thoại. Nhanh chóng nhét điện thoại di động vào trong túi, sau đó tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào con đường phía trước, về mặt chuyên chú lái xe hướng về phía trường học mà đi tới.

Trường học của Từ Lâm cũng chính là trường học cũ của Từ Dương, lái xe từ trước nên đối với Từ Dương mà nói thì không thành vấn đề. Nhưng mà, thời điểm cậu sắp đến cửa hiệu sửa chữa ven ngã tư đường, nhưng không ngờ con đường phía trước đã bị nhiều xe cộ làm tắc nghẽn. Xa xa có thể nhìn thấy ở phía trước có nhiều xe bị dừng lại bừa bãi, cảnh tượng này quen thuộc như vậy, không cần nghĩ cũng có thể đoán được cơ bản chuyện gì đã xảy ra.

Từ Dương hít sâu một hơi, ép buộc chính mình phải giữ tĩnh táo. Nhìn theo tình hình bây giờ mà lại xem, trong thời gian ngắn không thể từ bên này đến trường học Từ Lâm được. Nếu như bây giờ rời đường này đảo sang đường khác, đi qua đèn đỏ giao lộ cũng không ít, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể đi đến trường học.

Quan sát tỉ mỉ một vòng xung quanh, Từ Dương không tiếp tục đi con đường phía trước nữa, ngược lại cầm tay lái về phía đường bên phải. Y nhớ lại cách đó không xa đang là lúc có một khu mua sắm lớn, nên các vùng phụ cận đều có bãi đỗ xe quy mô lớn, vừa vặn có thể dùng một chút.

Đến bãi đỗ xe rồi, Từ Dương nhanh nhẹn dừng xe lại vị trí tốt nhất, khóa kĩ cửa xe rồi hướng đến con phố nhỏ mà bước nhanh đến. Trước đây ở trường học thường đến đây đi bộ, đi xuyên qua đường này song chỉ là vấn đề nhỏ, thời gian đi bộ đến trường học chỉ cần ba phút đồng hồ.

Lúc Từ Dương đi qua mấy cái hẻm nhỏ đến trường học đối diện bên đường, ngược mắt liền thấy thỉnh thoảng có xe cộ ra vào cửa trường học. Ngoài xe bình thường ra, còn có vài chiếc xe cứu thương từ trong sân trường đi ra.

Cửa trường học đã sớm bị nhiều người vây quanh, thỉnh thoảng còn có thể thấy một vài người làm việc truyền thông không camera. Đã từng thấy một màn như vậy, trong lòng Từ Dương bất giác hiện ra nhiều loại tư vị không tả nổi.

Trước khi lãnh đạo cấp cao không công bố kết quả cuối cùng, phần lớn người dân cũng không có mảnh liệt cảm nhận được nguy cơ, chỉ coi bệnh nhân cần người hỗn loạn này thật ra là bị mắc chứng bệnh điên cuồng, chỉ cần không cho bọn họ cần thì sẽ không có việc gì, may may chẳng biết trong lúc vô tình bệnh độc sớm đã xâm nhập cơ thể.

Từ Dương thu hồi lại ánh mắt, lấy điện thoại di động ra gọi cho Từ Lâm. Tiếng chuông reo hai lần, phía bên kia liền nghe máy, đúng là thanh âm của Từ Lâm. Thính giác bây giờ của Từ Dương đặc biệt nhạy bén, nghe được rõ ràng thanh âm của đối phương so với vừa rồi lại càng thêm khẩn trương, tiếng huyền não từ điện thoại di động truyền đến càng lúc càng lớn.

“Từ Lâm, ký túc xá của cậu ở nơi nào? Anh sẽ đi ngay bây giờ tìm cậu.” Từ Dương tập trung lắng nghe tình huống bên kia, càng nghe càng thấy khó hiểu. Tiếng huyền não bên kia khiến y cảm thấy có loại ảo giác, tựa hồ Từ Lâm giống nhau cách đó không xa.

“Anh họ, anh đừng tới trường học. Chúng em đã ra khỏi trường học, bây giờ đang ở trường học gần siêu thị phía trước. Bên này tương đối ít người, anh qua đây có thể thấy chúng em.”

“Các cậu ở chỗ đó chờ anh, bảo trì liên lạc.” Dứt lời, Từ Dương gương mặt cẩn thận quan sát đường đối diện, đợi khi hắn thấy một thân ảnh quen thuộc gần khu siêu thị, vùng trán giữa đôi lông mày vốn đang nhíu lại dần dần giãn ra, chợt bước nhanh về phía lối đi bộ phía trước.

Chờ ở trước cửa siêu thị, Từ Lâm nôn nóng bất an nhìn qua Ngô Thiên Hạo đang nằm trên bồn hoa, lại đảo mắt nhìn một chút như là canh chừng phạm nhân vậy, chăm chú nhìn Ngô Thiên Hạo và Tạ Duyên Phong. Tuy rằng thực sự không thích nhìn Ngô Thiên Hạo tựa như nhìn phạm nhân, nhưng cũng biết tình huống hiện tại không được phép có nửa điểm qua loa.

Từ Lâm trái lo phải nghĩ đều không nghĩ ra, bọn họ ở trường học đang yên đang lành, sao đột nhiên lại có nhiều giáo viên và học sinh hôn mê không lí do như vậy. Thật sự hôn mê thì thôi đi, nhưng không ngờ phần lớn người sau khi tỉnh lại giống như bị bệnh điên cuồng gặp người nào liền cắn, mức độ này còn kinh khủng vượt hơn cả sự kiện SARS của mười năm trước.

Nghĩ đến lời nói của anh Từ Dương, trong mắt Từ Lâm không che giấu được vẻ lo lắng, mắt ngơ ngẩn nhìn Ngô Thiên Hạo hôn mê hơn một giờ, trong đầu chỉ cảm thấy lo lắng không ngớt, rồi lại không có tí ti biện

pháp nào.

“Từ Lâm.” Mới từ phía đối diện an toàn lại đây, Từ Dương liền nhìn thấy Từ Lâm dờ ra nhìn chăm chú vào Ngô Thiên Hạo, không khỏi cau mày một cái.

Trong tình huống căng thẳng này mà lại thất thần, Từ Lâm cũng thực sự là rất thiếu cẩn thận. Nếu là có ngộ nhờ, cậu nhất định sẽ gặp phải bức bách, xem ra y cần phải nói cho cậu biết một chút sự việc nghiêm trọng của chuyện này, đỡ phải giống y lại phạm phải sai sót.

“Anh” Nghe được thanh âm quen thuộc, Từ Lâm vội vã quay đầu nhìn về phía Từ Dương cách đó không xa, không kịp chờ đợi đi vào mà vội lôi kéo cánh tay của y, nhìn y không chớp mắt, bộ dạng khẩn trương mà dò hỏi: “Thiên Hạo cậu ấy đã hôm mê hơn một giờ, sau khi tỉnh lại cậu ấy có phải cũng thay đổi như bọn họ vậy hay không?”

“Trước tiên cậu đừng khẩn trương, anh sẽ xem tình huống của hắn một chút.” Nhìn Từ Lâm khẩn trương thành như vậy, Từ Dương lập tức đem việc khác quăng ra sau đầu. Nhìn qua Ngô Thiên Hạo đang hôn mê, sau đó lại nhìn qua nam sinh cao lớn đứng thẳng tắp bên bồn hoa, không lường trước được lại vừa vặn đối diện với đôi mắt đang nhìn qua của nam sinh đó.

Hai người nhìn nhau trong nháy mắt, Từ Dương hơi ngơ ngác, cái tên khắc thật sâu dưới đáy lòng như muốn buột miệng nói ra. Nhưng y vẫn đứng lúc đề nén xuống trong lòng một dòng kích động khó có thể hình dung, sắc mặt bình tĩnh xem như lần đầu gặp mặt mà nhìn nam sinh kia.

Một lúc lâu nam sinh kia vẫn không thu hồi tầm mắt của hắn, Từ Dương từ trước đến nay tinh táo ngược lại bị nhìn đến thấy có chút ngượng ngùng, vì vậy khẽ rũ mắt xuống, mặt không biến sắc sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn.

Trọng sinh trở về, y rốt cục nhìn thấy hắn, hơn nữa sớm hơn so với kiếp trước gặp gỡ hắn. Thời gian kiếp trước bỏ mình trong bầy tang thi, để cho y hối hận là không có đáp lại phần tình yêu quý báu tốt đẹp. Sống lại lần nữa, y sẽ không lại dễ dàng nói không muốn.

Hạ Duyên Phong...Kiếp trước đối với y tốt nhất, cũng là người yêu y nhất...Cuối cùng còn vì cứu y mà chết...Kiếp này có duyên lần thứ hai gặp lại hắn, y sẽ không giẫm lên vết xe đổ nữa...

Nhớ mang năm sau khi mặt thể bắt đầu, Hạ Duyên Phong đưa bọn họ đến chỗ ở là một khu nhà trọ nhỏ sạch sẽ, sau đó nghiêm túc mà thâm tình nói tình cảm của hắn đối với y. Thế nhưng y lại không muốn lấy cảm tình làm lý do, một chút cũng không để lại lối thoát mà từ chối tình cảm của hắn.

Từ đó về sau, Hạ Duyên Phong thực sự không hề cùng y nói về chuyện tình cảm nữa, chỉ lặng lẽ đứng ở phía sau y. Đến khi người thân duy nhất của y là Từ Lâm chết thảm trong bầy tang thi, Hạ Duyên Phong vẫn như cũ âm thầm săn sóc y, tựa như người chiến sĩ chẳng bao giờ mệt mỏi.

Buổi tối hôm đó trong kiếp trước là do tâm tình tình không tốt mất khống chế được một đêm, áp lực ngọt ngào thật lâu mãnh liệt ồ ạt chảy ra như gió to sóng lớn. Không biết là ai châm lửa, bọn họ ngay đêm đó triệt để phóng túng chính mình, chân chính quan hệ thân mật, một đời kia chỉ một lần thân cận da thịt.

Sau đêm đó sinh hoạt vẫn như cũ, đến tận ngày đó, gặp phải một lực lượng hơn trăm vạn* tang thi, bất thành hình y bị người đẩy vào đàn tang thi, đúng lúc Hạ Duyên Phong kéo y. Nhưng mà, chính Hạ Duyên Phong cũng không kịp né tránh, trong nháy mắt bị bao phủ trong bầy tang thi đông nghìn nghịt. (*là một triệu

“Anh họ, đây là Hạ Duyên Phong bạn học cùng em.” Nhận thấy được Hạ Duyên Phong không chớp mắt nhìn chăm chú vào anh cậu, trong bụng Từ Lâm lộp bộp một chút, vội vã giới thiệu đối phương giúp hai người, nghĩ mượn điều này làm vơi đi lực chú ý của Hạ Duyên Phong: “Duyên Phong, đây là anh họ của tôi.”

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo là bạn tốt nhiều năm, tuy rằng chưa từng thấy hắn chú ý tới nữ sinh hay nam sinh nào, nhưng nghe Ngô Thiên Hạo nói qua Hạ Duyên Phong hình như đã lặng yên thích một đối tượng từ lâu.

Lúc này nhìn ánh mắt của hắn đều nhìn vào anh họ, Từ Lâm không khỏi có chút lo lắng sẽ bị anh họ cậu phát hiện quái dị trong đó, nói không chừng còn có thể bởi vì vậy mà nhận thấy được quan hệ giữa cậu và Ngô Thiên Hạo.

Từ cao trung* bắt đầu, Từ Lâm biết cậu thích người cùng giới chứ không thích người khác giới, lúc cậu hiểu rõ tính hướng, cậu vẫn không dám nói cho người khác biết việc này. Tuy rằng cậu chưa thấy anh họ hẹn hò với những nữ sinh khác, nhưng cậu biết rõ anh họ thích là người khác giới. Cho nên cậu cũng không dám nói người thân duy nhất biết cậu là đồng tính, chỉ dám đem việc này giấu dưới đáy lòng. (*là cấp bậc trung học phổ thông bên mình. Trung học gồm sơ trung và cao trung. Cảm ơn bạn Royal Wind đã nhắc nhở. Một năm trước tình cờ quen biết Ngô Thiên Hạo, hai người bắt đầu chỉ là quan hệ bạn học đơn giản. Nhưng vào giữa thời gian liên biến mất, hai người cùng học từ phổ thông chậm rãi trở thành bạn tốt không có gì giấu lẫn nhau, lại từ bạn tốt một bước đi tới thành người yêu.

Quen biết đã hơn một năm, tuy rằng thỉnh thoảng có chút cãi vã nhỏ, nhưng lại khiến tình cảm của bọn họ càng ngày càng sâu sắc. Bọn họ vốn đã thương lượng xong với nhau, đợi được tốt nghiệp, bọn họ sẽ nói việc này cho Từ Dương, lại không ngờ sự việc quái dị này lại xảy ra.

Hoàn

3. Chương 3

Editor: Bạch Mai.

Beta: Lục Thu, Mai.

Nếu như không có trí nhớ của kiếp trước, Từ Dương gặp gỡ Hạ Duyên Phong dưới tình cảnh này, chỉ sợ là ngay cả một ánh mắt cũng lười nhìn. Dù sao chuyện trọng yếu nhất hiện nay là đem Ngô Thiên Hạo đến địa phương an toàn, xác thực không có thời gian lo lắng chuyện còn lại.

Nhưng mà, cũng bởi do có đoạn trí nhớ khắc sâu của kiếp trước, từ trước đến nay Từ Dương luôn duy trì bình tĩnh cho nên có chút táo bạo. Buông xuống ánh mắt không muốn người nào biết vừa lóe lên trong thoáng chốc, niềm vui sướng giản hết sức giản đơn, lại nâng lên ánh mắt, trong mắt chỉ còn lại một mảnh trấn tĩnh, phảng phất như thần tiên không dính chút khói lửa nhân gian.

Từ Dương thần nhiên gạt đầu tỏ vẻ ân cần thăm hỏi với Hạ Duyên Phong, tiếp tục bước nhanh đi tới bên cạnh bồn hoa. Y bình tĩnh thả tình thần lực ra, hết sức chăm chút tra xét tình trạng tinh thần của Ngô Thiên Hạo. Đợi xác định được tình trạng tinh thần của Ngô Thiên Hạo vẫn duy trì trong phạm vi tốt đẹp như cũ, không khỏi buông lỏng thở phào nhẹ nhõm.

Kiếp trước Ngô Thiên Hạo không có sốt cao rồi hôn mê, sau lại cũng không thành dị năng giả. Từ Dương không biết có phải do hắn trọng sinh lại mà thay đổi mọi chuyện hay không, chỉ biết có một số việc phát triển hoàn toàn ngoài khả năng dự liệu của y. Khi vừa nghe được Ngô Thiên Hạo hôn mê sốt cao, trong lòng y xác thực có chút lo lắng không che giấu được.

Ở kiếp trước, mặc kệ hoàn cảnh ác liệt cỡ nào, lòng người phức tạp cỡ nào, Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm vẫn một mực gắn bó cùng nhau. Ngô Thiên Hạo qua đời thực chất cũng giống như khi Hạ Duyên Phong qua đời, hai người bọn họ cũng là vì muốn cứu người mà bọn họ yêu mà chết.

Kiếp trước tận mắt thấy tình cảm đích thực của Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm, đương nhiên cũng không phản đối bọn họ gặp gỡ. Tuy rằng tất cả mọi chuyện đều là do kiếp trước biết được, nhưng y tin tưởng không bao lâu nữa Từ Lâm sẽ chính miệng nói cho y biết sự thật.

Mà giờ phút này, y mong muốn đó chính là tất cả bọn họ đều bình an vượt qua lúc đầu của thời kì bệnh độc, không thể dễ giống với người khác hôn mê rồi tỉnh lại đột nhiên biến thành tang thi như vậy.

Nghĩ tới đây, đầu Từ Dương rất nhanh hiện lên hồ nước trong không gian. Nếu hồ nước trong không gian có tác dụng lọc xương tủy, tin tưởng cũng có thể giúp sức không ít cho Ngô Thiên Hạo.

Nếu như y không nghĩ sai, Ngô Thiên Hạo khi tỉnh lại rất có thể sẽ trở thành dị năng giả. Người mới vừa trở thành người dị năng phần lớn chưa lập tức sử dụng dị năng linh hoạt được, uống một chút nước hồ trong không gian, không những có thể nâng cao tổ chất thân thể, nói không chừng còn có được tác dụng khác khó tin được.

“Giao lộ phụ cận đều bị tắc nghẽn, tôi cho dừng xe ở bãi đỗ xe bên đường phía bắc. Từ Lâm, trước tiên cậu và Duyên Phong đỡ Ngô Thiên Hạo dậy, chúng ta mau rời khỏi chỗ này.” Từ Dương không nhận thấy được cậu gọi tên Hạ Duyên Phong rất tự nhiên, mặt khác hai người đang lo lắng kia cũng không nhận thấy được.

“Anh, Thiên Hạo cậu ấy không có sao chứ?” Từ Lâm đỡ Ngô Thiên Hạo, vừa hỏi anh cậu.

Từ Lâm xác định không hiểu được anh của cậu, nhưng anh của cậu có thái độ tỉnh táo làm cho tâm tình nôn nóng bất an của cậu trở nên bình tĩnh rất nhiều, đồng thời một phần là do cậu vốn tin tưởng mỗi một câu nói của anh họ.

“Yên tâm đi, hắn không có việc gì.” Từ Dương an ủi mà vỗ vỗ bờ vai của cậu, như có như không liếc Ngô Thiên Hạo đang ngủ mê man. Có việc cũng là chuyện tốt, chỉ là lúc mới bắt đầu không thể để cho người có tâm biết mà thôi.

“Từ Lâm, vẫn là để cho tôi công Ngô Thiên Hạo đi. Chúng ta không thể đợi ở chỗ này quá lâu mà không làm gì, ai biết ở đây bất thành linh sẽ có bệnh nhân cần người lung chạy ra hay không.” Hạ Duyên Phong cảm thấy hai người đỡ người hôn mê đi lại rất lãng phí thời gian, cứ để hắn công trên lưng là được.

Từ Lâm có chút do dự nhìn Ngô Thiên Hạo đang ngủ mê man, tựa hồ hắn lại càng trầm trọng hơn so với tưởng tượng. Thân thể Hạ Duyên Phong cao không kém với Ngô Thiên Hạo bao nhiêu, đều là một mét tám trở lên, nhưng nếu so rõ ràng thì Ngô Thiên Hạo khỏe mạnh hơn Hạ Duyên Phong khá nhiều, hơn nữa hiện tại không hề hay biết, cũng không biết rất cực nặng bao nhiêu.

“Hạ Duyên Phong nói không sai, chúng ta phải mau rời khỏi đây, cậu mau giúp một tay đưa Ngô Thiên Hạo lên lưng hắn đi.” Từ Dương gật đầu tán thành đề nghị của Hạ Duyên Phong, đồng thời không quên chú ý tình huống xung quanh, đợi khi thấy một đám học sinh đang kinh hô chạy đến hai bên cổng trường thì sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống: “Động tác nhanh tên một chút, bên kia có rất nhiều người chạy tới.”

Thời điểm khẩn trương như bây giờ, ý nghĩ của nhiều người như thế nào?

Không nói đến việc chạy trốn trong bức tường người trở ngại, phóng tầm mắt nhìn lực lượng dốc toàn bộ sức lực tựa như đàn ong mật, ai có thể đảm bảo những người này đều khỏe mạnh đây?

Nếu như trong đám người đột nhiên có người bắt đầu điên cuồng gặp người liền cắn, dưới tình huống bốn phía tại đây đều có người, sẽ chỉ làm sự tình trở nên ngày càng không xong. Tùy tiện giấu lại khả năng một người trong đó đều làm cho người khác cảm thấy tê dại, lại không nói đến bọn họ đang ở trong tình huống tiềm tàng nguy hiểm này.

Lúc này, Từ Lâm lập tức không do dự nữa, cuống quýt đem Ngô Thiên Hạo đang nặng nề đè ép bờ vai cậu sang đặt trên lưng Hạ Duyên Phong. Đợi thấy Hạ Duyên Phong công Ngô Thiên Hạo không tổn chút sức nào, không khỏi chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

“Các cậu đi lên trước, tôi cản phía sau.” Hai tròng mắt không có điểm nào buông lỏng mà chú ý đàn người đang chạy tán loạn khắp nơi, Từ Dương dứt khoát chỉ lệnh. Vội vàng vừa lúc nhìn về Hạ Duyên Phong công Ngô Thiên Hạo trên lưng đang chạy trốn ở phía trước, trong nhất thời cũng cảm nhận được ở chỗ nào đó có chút kì lạ.

Thẳng đến khi bọn họ tách rời đoàn người, xuyên qua lầu cao ốc ở phố nhỏ, Từ Dương mới biết nhận biết được chuyện kì quái đó. Cậu mặt không đổi sắc mà một phen quan sát người phía trước đang công Ngô Thiên Hạo cao to chạy hơn một đoạn đường, nhưng Hạ Duyên Phong mặt vẫn không đỏ mặt hơi thở không gấp gáp, kinh ngạc nhúu mày.

Kiếp trước Hạ Duyên Phong thức tỉnh dị năng sức mạnh, xem ra là lúc vô tình hắn đã thức tỉnh dị năng, nhưng chính là không biết có phải hắn đã nhận biết được sự việc này hay không. Nghĩ như vậy, ánh mắt Từ Dương lần thứ hai không thể khắc chế mà nhìn trên người Hạ Duyên Phong, con người thâm thúy mơ hồ hiện lên một chút lưu quang không thể nhận thấy.

“Anh Cửa hàng phía trước xuất hiện bệnh nhân cần người” Từ Lâm đi đằng trước đột nhiên sợ hãi kêu thành tiếng, trong nháy mắt vẻ mặt đầy kinh hãi chăm chú nhìn phía trước, thân thể cao gầy mất không chế mà có chút run rẩy.

Hạ Duyên Phong công Ngô Thiên Hạo trên lưng vội vàng giương mắt nhìn phía trước, quả thực thấy cảnh sát đang mạnh mẽ ngăn cản lại hai bệnh nhân cần người, cũng không thiếu người qua đường hai bên trái phải tức giận chửi bới bệnh nhân cần người, cũng có một ít người qua đường ở đó xem náo nhiệt.

Không biết thế nào, lúc Hạ Duyên Phong thấy rõ hai khuôn mặt xám xịt đầy dữ tợn của bệnh nhân cần người, nhất thời cảm thấy không rét mà run, nghi ngờ trong lòng trở nên càng ngày càng sâu. Sự kiện cần người lần đầu phát sinh lúc đang tự học, không tới năm giờ thì liên tiếp xảy ra những sự kiện giống vậy. Cho đến bây giờ, bên ngoài trường học cũng phát sinh chuyện giống vậy...

“Chắc là bọn họ lây nhiễm bệnh độc rất nghiêm trọng, bằng không cũng sẽ lây lan nhanh như vậy.” Dạ Duyên Phong cắn chặt răng, mười phần khẳng định biểu đạt quan điểm của hắn.

Trọng lượng trên lưng nhắc nhở Hạ Duyên Phong gặp phải tình hình lúc này, hắn và Ngô Thiên Hạo bắt đầu là bạn tốt từ hồi cao trung, nói một câu nói thật, nếu như lúc trước Từ Dương đã nói Ngô Thiên Hạo không có việc, đối mặt với cục diện hỗn loạn hiện tại này, hắn cũng không biết sẽ nghĩ đến những việc bất nhả hay không.

“Từ Lâm, tận lúc rời khỏi đám người. Nếu như trong bọn họ có người không cẩn thận mà bị cắn hay cào bị thương, rất có thể đột nhiên sẽ phát sinh thay đổi.”

Từ Dương nhíu mày nhìn động tĩnh phía trước, tuy rằng khoảng cách đó có chút xa, nhưng y vẫn thấy được trong đó có cánh tay của cảnh sát đó đã bị cào tổn thương, sắc mặt cũng đã đổi thành vô cùng không tốt, xem ra sớm muộn thì người cảnh sát kia cũng sẽ biến thành tang thi.

Từ Lâm đi ở phía trước đè nén nội tâm đang liên tục hiện lên sợ hãi, nghe lời mà hướng đến đường nhỏ ít người mà đi. Hạ Duyên Phong im lặng không lên tiến đuổi theo kịp bước đi của cậu, còn lại Từ Dương luôn luôn đề phòng đám người xung quanh.

Đội bọn họ an toàn đi qua giữa lúc nguy hiểm, bất chợt vài tiếng hét cao thét chói tai đến tận trời, những người mới vừa rời đứng giúp vui đã chạy trốn bốn phía. Từng một người tản ra thì càng thấy rõ ràng tất cả tình huống, cho nên Từ Dương vừa quay đầu liền thấy người cảnh sát bị cào tổn thương kia mang về mặt dữ tợn hướng đám người tiến tới.

Mấy cảnh sát khác thấy đồng đội của bọn họ đang yên lành mà thay đổi bộ dáng, trong lúc ngơ ngác chẳng biết phản ứng gì, ngây ra như phỗng mà nhìn đồng đội thay đổi trong nháy mắt, căn bản không có cách nào tin tưởng được chuyện chính mắt chứng kiến.

May mà một vị cảnh sát có nhiều năm kinh nghiệm đứng lúc hồi phục lại tinh thần, hấp tấp nhắc nhở mấy người cảnh sát còn lại cẩn thận đừng bị cắn tổn thương, đồng thời cẩn trọng tới gần tên cảnh sát đã biến thành tang thi, nghĩ thâm phải làm thế nào để an toàn ngăn chặn hắn lại.

Mặt Từ Dương không thay đổi nhìn động tác của vị cảnh sát lâu năm, nhìn bọn họ tránh trái tránh phải chỗ cảnh sát tang thi tới gần, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh sợ lòng người lạnh lẽo, cùng với chút bi ai không thể nhận ra.

Nếu cấp trên đã điều động cảnh sát áp giải mạnh mẽ những bệnh nhân đột nhiên cần người, nói vậy thì bọn họ cũng đã sớm biết loại bệnh nhân này đã sớm tử vong, vẫn còn cất giấu sự thật, thực khiến cho người ta chán ghét đến cực điểm.

“Hắn đã chết, hiện tại chỉ là một người chết chỉ có bản năng kiếm ăn mà thôi. Bị một vết cào nhỏ làm tổn thương liền sẽ trở thành người chết, mọi người hãy nhanh chóng giải quyết hắn đi. Loại bỏ nguy cơ phát

sinh đi, trên cơ bản đều là đạo lí giống nhau, chỉ có thể làm bể đầu mới chân chính giải quyết được cái loại người chết này.”

Lúc nghe được câu này, người cảnh sát lớn tuổi theo bản năng tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, lại chỉ thấy từng khuôn mặt thấp thỏm lo âu. Lại quay đầu nhìn về cái khoe miệng đầy máu kia, mặt cảnh sát hự thối, trước mắt tựa như lại hiện lên một mảnh nguy cơ phát sinh biến hóa mở ra.

“Pằng” một tiếng súng vang lên, thức tỉnh đàn người chạy trốn bốn phía, có người khùng hoảng quay đầu lại nhìn phương hướng tiếng súng phát ra, có người cao hứng hoan hô muôn năm, dường như kinh hoảng mới vừa rồi chưa từng xuất hiện.

Người cảnh sát lớn tuổi nhìn chằm chằm vào người chết bị nát đầu, máu đen đặc từ trong đầu chảy ra không ngừng, sững sờ nhìn người đó giống như thi thể hắn đã từng nhìn qua, lại hồi tưởng đến hôm nay có những chuyện lạ phát sinh không ngừng, bệnh nhân cần người trong lời đồn kì thực là một người chết biết đi sao?

Hoàn

4. Chương 4

Tiếng súng quanh quẩn bên tai, chẳng những Từ Dương không thể yên lòng, trái lại càng trở nên lo lắng thêm. Dựa theo tốc độ phản ứng của ZF đối với việc này, sợ rằng cần phải chờ thêm mấy ngày nữa thì ZF mới có câu trả lời chính diện. Nhưng mà chính những ngày ngắn ngủi này, toàn bộ thành phố C rơi vào tình trạng hỗn loạn khó có thể tưởng tượng.

Trong mắt Từ Dương hiện lên một tia đau xót, mấy ngày trước đây mới vừa sống lại, y cũng có nghĩ tới sẽ làm một chút gì đó. Nhưng y có thể lấy cái gì để cho người khác tin tưởng sự tình này, bọn họ coi lời y nói như là lời nói của người điên thì cũng thôi, nếu như bị cho rằng đang tuyên truyền tổ chức có hành vi gian ác, không chừng lại bị coi là tai họa hại nước hại dân.

“Anh họ, xe của anh ở chỗ nào vậy?” Rốt cục đến khu an toàn, tinh thần Từ Lâm cũng đã hồi phục lại, không còn khẩn trương như lúc trước nữa. Đi tới bãi đỗ xe liền đưa mắt tìm kiếm xe hắn quen thuộc, không ngờ nhìn một vòng vẫn không thấy.

Giọng nghi ngờ làm thức tỉnh Từ Dương đang lâm vào trầm tư, lặng lẽ chỉnh lại tâm trạng có điểm buồn phiền trong lòng, hướng chiếc qua chiếc Hummer cách đó không xa. Cũng không quan tâm Từ Lâm có kinh ngạc cỡ nào khi nhìn thấy chiếc xe đó, hướng trước xe được cải tạo đặt biệt mà đi tới.

Lúc Hạ Duyên Phong nhìn đến chiếc xe được cải tạo, sâu trong ánh mắt hơi lóe lên, dường như có chút suy nghĩ liếc nhìn Từ Dương đã ngồi vào ghế lái. Thời gian Từ Lâm gọi điện thoại cho Từ Dương, vừa vặn hắn ở đó, mà Từ Lâm một chữ cũng không bỏ sót đã đem lời Từ Dương nói cho hắn biết.

Lúc đó đã cảm thấy Từ Dương dằn dò có chút kì lạ, nhưng hắn không suy nghĩ nhiều, chỉ coi Từ Dương đang làm việc bên ngoài, biết nhiều sự việc hơn so với bọn hắn. Mới vừa rồi lời Từ Dương nói với vị cảnh sát kia hắn đều nghe được hết, căn cứ vào tình hình bên ngoài, Từ Dương tự hồ hiểu được rất nhiều chuyện mà người khác không biết.

Khiến cho hắn cảm thấy kì quái, thật lâu trước kia Từ Lâm nói anh trai của cậu là một thương nhân, sau đó tiếp nhận công ty nhỏ của cha mẹ sau khi họ qua đời. Nhưng nếu chỉ là một thương nhân bình thường, làm sao có thể biết được bệnh độc này rõ ràng hơn cả cảnh sát và ZF? Thậm chí còn kiên định nói bệnh nhân cần người đã trở thành xác chết đã phát sinh biến hóa?

“Duyên Phong, mau đưa Thiên Hạo vào trong xe, cậu cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Khi thấy Từ Dương ngồi vào xe Hummer, Từ Lâm cuối cùng cũng trở lại bình thường, mở ra cửa xe một cách tự nhiên, sau đó giúp Hạ Duyên Phong đỡ Ngô Thiên Hạo vào bên trong xe.

Từ Lâm không phải là người mọi việc đều phải hỏi căn cứ, bất kể là lời lúc trước Từ Dương nói hay là anh cậu đột nhiên lấy ra chiếc Hummer, cậu cũng không như Hạ Duyên Phong mà suy nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ biết lời nói của Từ Dương đều là nghiêm túc suy nghĩ sau hậu quả, trong đó bao hàm đạo lý không phải tùy tiện ngẫm nghĩ là có thể hiểu được. Tuy rằng cậu thực sự tò mò tại sao anh cậu lại biết được nhiều điều như vậy, nhưng chuyện quan trọng trước mắt còn rất nhiều, không thích hợp dừng lại vì việc này.

Kỳ thật xưa nay Hạ Duyên Phong cũng không phải người luôn truy tìm ngọn nguồn, chỉ là lời nói hành động của Từ Dương lại thể hiện giống như y rất quen thuộc với những người chết biết đi này, dường như phảng phất đã sớm biết được sự tồn tại của nó. Tuy nói rằng hẳn cũng đã chứng kiến qua nguy cơ sinh hóa, mà vẫn không thể đem hai chuyện này xác nhập lại thành một được.

“Đừng ngu ngốc đứng ở ngoài, lên xe mau” Mắt Từ Dương liếc đến Hạ Duyên Phong vẫn ngơ ngác đứng bên ngoài như cũ, có chút bất đắc dĩ gõ vào tay lái một cái, giọng lạnh nhạt nói: “Hiện tại trường học của cậu đã loạn không có kết cấu, lại xuất hiện nhiều tang thi như vậy, chẳng lẽ cậu muốn về lại sao?”

“Duyên Phong, đừng trở về trường, trước xem tình hình như thế nào nữa.” Khi Từ Lâm đưa Ngô Thiên Hạo nằm vào phía sau, cậu mới phát hiện Hạ Duyên Phong vẫn chưa lên xe, lúc này vừa nghe anh cậu nói, cuống quýt ngăn cản Hạ Duyên Phong, chỉ sợ hẳn thực sự trở về trường học.

Từ Dương không nói thêm nữa, chờ Hạ Duyên Phong ngồi xong, giương mắt nhìn xuống kính chiếu hậu, chợt tỉnh táo lái xe chạy ra khỏi bãi đỗ, một lát sau liền chạy trên đường. Lúc này xe cộ trên đường đặc biệt nhiều, tuy rằng Từ Dương rất muốn nhanh như chớp mà trở về khu nhà, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi chạy theo đuôi xe.

Trong lúc xe cộ như là ốc sên bò sát, toàn bộ lực chú ý của Từ Lâm và Hạ Duyên Phong đều đặt ở hai bên đường phố. Thỉnh thoảng bọn họ thấy có người hét chạy toán loạn khắp nơi, còn có thể thấy khuôn mặt dữ tợn của tang thi đang đi, hai người đều trợn trong mắt khó mà tin được.

“Anh, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra bên ngoài?” Từ Lâm bị tình hình bên ngoài làm sợ hãi nổi da gà, run rẩy quay đầu nhìn Từ Dương đang chuyên chú lái xe.

“Sự thật giống với việc sinh hóa các người đã chứng kiến, có đám người bị nhiễm độc rồi trở thành tang thi.” Từ Dương vẫn lái xe như cũ, trên mặt không có chút biểu hiện nào, lời nói cũng giống nhau không có một chút tình cảm, phảng phất như trần thuật một việc không có chút quan hệ nào với y.

“Thật, thật sự có tang thi?” Phảng phất Từ Lâm tựa như không tin, mở to hai mắt nhìn chằm chằm cảnh tượng bên ngoài, khi tận mắt cậu thấy người qua đường có cánh tay mục nát hướng về phía đoàn người đi lại, nhin không được “Oa” một tiếng kêu sợ hãi đứng lên, sắc mặt trắng bệch không có nửa điểm huyết sắc.

“Cái cậu nhìn thấy chỉ là mới bắt đầu thôi, mọi người xem qua nguy cơ sinh hóa, nên biết khứu giác và thính giác đều rất linh mẫn, lần sau nếu như lại gặp tang thi, đừng như vừa rồi mà hô to gọi nhỏ.” Âm thanh lạnh nhạt của Từ Dương nhắc nhở bên trong xe, nhìn đến sắc mặt trắng bệch của em trai, trong mắt thoáng hiện lên một chút bi thương âm thầm.

Nếu như không có mặt thế, bọn người Từ Lâm hiện tại hẳn là đang bận viết luận văn tốt nghiệp, vội vàng tìm việc làm. Ai cũng không ngờ rằng thời điểm bọn họ đang bước gần vào xã hội để triển khai kế hoạch lớn, đột nhiên phát sinh loại chuyện khiến người khác sợ hãi. Mặc dù ở kiếp trước hai năm, nhưng con đường phía trước vẫn mịt mù như cũ.

Bên trong xe không khí ngột ngạt như muốn làm người khác hít thở không thông, mặc dù mới vừa rồi Từ Dương chỉ là nói một câu lời ít mà ý nhiều, từ trước đến nay Từ Lâm tâm tư tinh tế đã mơ hồ đoán được bọn họ có thể sẽ gặp phải nguy nan, trong đầu cũng tự lừa mình dối người mà cho rằng thực tế và tiểu thuyết hoàn toàn không phải là một sự việc đồng nhất.

Khi an toàn đến Từ gia, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong lại thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng lộ trình từ trường học đi đến khu nhà, bọn họ đã thấy tới hơn mười tang thi có khuôn mặt dữ tợn, bọn họ vẫn cảm thấy chuyện này thật sự khó có thể tin được. Hôm nay thật vất vả về đến nhà, hai người đều có loại cảm giác sống sót sau tai nạn.

Từ Dương khóa chặt cửa, xoay người liền thấy Hạ Duyên Phong đang công Ngô Thiên Hạo, khẽ nhú mày

không nhận thấy, xoay mặt nhìn về Phía Từ Lâm, sắc mặt nghiêm túc nói: “Cậu giúp Hạ Duyên Phong đỡ Ngô Thiên Hạo vào trong phòng, anh đi xem trong nhà có thuốc hạ sốt hay không.”

Từ Lâm biết bây giờ cùng trước đây không giống nhau, Từ Dương không cho bọn họ đi bệnh viện là có đạo lý của y, mà đợi lát nữa rất có thể y sẽ nói cho bọn cậu biết lý do đó, cho nên cậu cũng không nhiều chuyện, như một tên lính nhỏ nghiêm túc, âm thầm đỡ Ngô Thiên Hạo đến phòng của cậu.

Chờ Từ Lâm và Hạ Duyên Phong đều vào phòng, Từ Dương mới đi đến phòng bếp lấy ra ly nước sạch, lặng yên không tiếng động mà rót đàm thủy vào nửa ly, lại cho nước nóng vào, sau đó bưng nước ấm đi khỏi phòng bếp.

Chờ Từ Dương đi tới phòng Từ Lâm, Ngô Thiên Hạo đã nằm trên giường, lặng im mà nhìn sắc mặt đỏ bừng như than. Giai đoạn đầu mặt thể bạo phát, dị năng giả tương đối ít, hơn nữa phần lớn dày vò thì dị năng mới thức tỉnh, Ngô Thiên Hạo thật không phải lúc thức tỉnh.

Nếu như cho Ngô Thiên Hạo uống đàm thủy trước, nói không chừng hiện tại hắn không cần phải trải qua dần vặt, rất có thể trực tiếp thức tỉnh dị năng. Từ Dương lắc đầu, sự tình đều đã phát triển thành như vậy, có ảo não cũng chẳng làm được chuyện gì, chỉ cần không phải chuyện xấu là được.

Từ Dương yên lặng liếc nhìn Từ Lâm đang canh giữ ở bên giường, im lặng thở dài, ngược lại đem nước ấm đang cầm trong tay đưa cho Hạ Duyên Phong, thấp giọng nói: “Thuốc viên đã tan trong nước, trước hết cho Ngô Thiên Hạo uống nước này, hai người cũng đừng quá lo lắng. Cũng nên ngủ một chút đi, hắn cũng không có chuyện gì đâu.”

Hạ Duyên Phong nhận lấy nước ấm, cảm thấy ly nước trên tay rất đặc biệt, vẻ mặt cậu bình tĩnh nhìn Từ Dương, rồi rũ đôi mắt xuống nhìn vào ly nước. Trường học có rất nhiều người sốt lên thì đều uống thuốc hạ sốt xong, những vẫn không thấy nửa điểm khởi sắc, không biết vì sao mà Từ Dương khẳng định Ngô Thiên Hạo sẽ không có việc gì.

Tuy rằng có nhiều nghi vấn trong lòng, Hạ Duyên Phong vẫn lựa chọn tin tưởng Từ Dương. Hắn vĩnh viễn nhớ kỹ ngày đó mới vừa vào học, đứng, Từ Lâm có một người anh trai rất quan tâm đứng ở trước mặt hắn là Từ Dương.

Lúc đó hắn một mình đến trường học báo danh, thấy đám tân sinh đều có người thân đi cùng, giữa ngực có một chút cô đơn. Giữa lúc tinh thần hoảng hốt nhìn một màn gai mắt, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một chai nước khoáng được đưa qua.

Hắn nghi ngờ giương mắt nhìn về phía nam sinh đưa nước suối cho hắn, trong nháy mắt đó, hắn tựa hồ ngừng suy nghĩ, chỉ kinh ngạc nhìn người kia cười như gió xuân. Đến khi Từ Lâm báo danh xong, Từ Dương cùng Từ Lâm từ từ biến mất khỏi tầm mắt của hắn, hắn vẫn nhớ rõ bóng dáng người kia tươi cười.

Đảo mắt đã qua ba năm, trước cửa siêu thị thấy Từ Dương trong nháy mắt, hắn chợt minh bạch vì sao nhớ kỹ bộ dáng mỉm cười kia. Thì ra trong lúc vô tình, hắn đã lén lút ghi trong lòng nam sinh cho hắn chai nước khoáng. Cho dù đại nam sinh năm đó đã trở thành một người trầm ổn thành công trong sự nghiệp, hắn vẫn như cũ khắc sâu thân ảnh của người nọ thật sâu dưới đáy lòng.

Hoàn

5. Chương 5

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Từ Dương đứng ở cửa, biểu tình lạnh nhạt mà nhìn Hạ Duyên Phong cầm chén nước cho Ngô Thiên Hạo uống, che giấu tâm tình nặng nề có chút chuyển biến tốt đẹp. Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, nếu Ngô

Thiên Hạo đúng là người Từ Lâm thích, là người anh lớn nhất của Từ Lâm, tự nhiên mong muốn cậu có thể cùng người mà cậu thích một đường cùng đi tiếp.

“Mọi người ăn cơm tối không?” Đợi Hạ Duyên Phong bưng ly không đi ra, Từ Dương mở miệng hỏi. Thấy hắn gật đầu, liền giương mắt nhìn về Từ Lâm đang đứng ngơ ngác ở bên giường, thấp giọng nói: “Từ Lâm, hắn không có việc gì, cậu cũng đừng đứng ngây ngốc ở chỗ này, đi ra ngoài nghỉ ngơi cho tốt một chút, trước anh sẽ nấu mì cho các cậu.”

Từ Lâm nghe được lời ấy, lưu luyến không rời mà liếc nhìn Ngô Thiên Hạo đang ngủ say, lúc này mới lén lút ra khỏi phòng. Chuyện đã xảy ra hôm nay thực làm cho người ta khó có thể tin, cậu thật sự rất mệt mỏi. Mà nay nghe được anh cậu bảo Ngô Thiên Hạo sẽ không có chuyện gì, tinh thần vẫn căng thẳng rất cuộc được thả lỏng.

Từ Lâm và Hạ Duyên Phong lần lượt đi tới phòng khách, Từ Dương lo lắng chuyện hôm nay sẽ khiến cho suy nghĩ của bọn họ trở nên rối loạn, vì vậy liền cho họ xem tin tức quan trọng. Lúc trước y đã nói, bọn họ có thể mượn nhiều tin tức để hiểu rõ hơn tình hình bây giờ, để tránh khỏi lúc y nói sự tình mà trở nên càng thêm luống cuống mờ mịt.

Hiện nay tất cả mọi nơi đều đưa tin tức đồng dạng, trên màn ảnh hiện ra các nơi phát sinh loại bệnh mới là bệnh gặp người thì điên cuồng cắn. Đúng là không nghĩ tới được, việc này cũng không phải phát sinh ở một mình nước Z, mà là nhiều quốc gia đều trong cùng một lúc mà phát sinh sự tình giống nhau.

Từ Lâm xem tin tức đài truyền hình phát trên tivi, lại nghĩ đến từng lời của Từ Dương lúc trước, bất thành linh mà rung mình một cái. Cậu chạy ào một cái vào phòng, lúc trở ra, trong lòng cậu ôm một máy tính bảng, nhanh chân đến trước ghế salon, sau đó nặng nề mà ngồi xuống.

Không được nửa phút, Từ Lâm liền đăng nhập vào những diễn đàn mà bình thường mọi người vào, ánh mắt vội vã nhìn thoáng qua, chú ý đến mấy người post bài đầu phát sinh sự tình giống với hôm nay. Vội vàng mà mở bài post xếp hạng nhất ra nhìn, nhìn bài post từ đầu tới đuôi một chữ cũng không lọt. Đợi thấy hình ảnh ở giữa, con người đen kịt chợt mở lớn. Tuy rằng hình ảnh không rõ một chút, nhưng như vậy đã hiện ra diện mạo chân thật của tang thi.

Hạ Duyên Phong ngồi ở một bên cũng đã nhìn hết bài post trong nháy mắt, càng xem lông mi nháy lại càng chặt, con người đen như mực chuyển động có điều suy nghĩ, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Ngẩng đầu nhìn lúc bắt đầu tình hình bệnh dịch liền không có tiến triển tin tức lớn gì, sau đó nhìn về phía Từ Dương đang ở dưới phòng bếp, ánh mắt càng thâm thúy như hồ sâu.

“Cứu mạng Người đầu Cứu...mạng...” Đột nhiên có tiếng thét chói tai xuyên thấu tường truyền vào phòng khách, the the như muốn khiến đánh vỡ màng tai, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong nhảy dựng lên, hai người im lặng trao đổi ánh mắt, lập tức một trước một sau mà đi đến trước cửa.

Đầu tiên Từ Lâm dán vào ván cửa nghe xuống, sau đó mới xuyên thấy qua kính mắt mèo nhìn ra bên ngoài, không nghĩ đến vừa vặn hé cửa ra lại nhìn thấy nửa bên mặt mặt nát của tang thi, lúc này bị dọa đến liên tục lùi bước về phía sau, sắc mặt trở nên trắng bệch trong nháy mắt, thân thể mất không chế mà run rẩy.

Thấy Từ Lâm bị dọa sợ đến như vậy, Hạ Duyên Phong bất thành linh mà run run, cảm thấy dường như không khí xung quanh chợt giảm xuống vài độ. Không biết nghĩ đến điều gì, ánh mắt của hắn đột nhiên trở nên kiên nghị khác thường, lưng thẳng tắp, cất bước đi tới trước cửa lẳng lặng nhìn qua miêu nhân xem tình huống bên ngoài.

Không thể không nói, vận khí Hạ Duyên Phong thật sự rất tệ, hình ảnh hắn thấy so với Từ Lâm lại càng buồn nôn gấp mấy lần. Nhìn con tang thi có khuôn mặt hư tối bên ngoài đang không ngừng bỏ vào miệng ruột gan máu chảy đầm đìa, Hạ Duyên Phong nhất thời cảm thấy dạ dày co quắp, sắc mặt trở nên khó coi.

Từ Lâm vất vả hồi phục lại tâm tình, chú ý tới trước đây nhìn nguy cơ sinh hóa Hạ Duyên Phong mặt trắng bệch đều không có phản ứng gì khác, bất giác có chút ngoài ý muốn mà há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không hỏi gì, một mực quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt.

Hạ Duyên Phong chỉ trong khoảng khắc ngồi xuống sofa mà không quay lại, Từ Lâm lại có chút lưu ý có chuyện gì xảy ra bên ngoài, cứ nhiên có thể khiến cho Hạ Duyên Phong mặt không đổi sắc mà nhìn nhiều

cảnh máu me lại xuất hiện vẻ mặt như vậy. Đẩy xuống lòng hiếu kì, Từ Lâm lấy dũng khí xuyên thấu qua nhân miêu nhìn ra phía ngoài.

Đến khi cậu thấy rõ cảnh tượng bên ngoài, hồi hận đến xanh ruột. Sớm biết cảnh tượng bên ngoài sẽ kinh khủng đến như vậy, chắc chắn cậu sẽ không tò mò, ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, không bao giờ...quản chuyện xảy ra ở bên ngoài nữa. Mà bây giờ cậu chỉ có thể che miệng lại, cái miệng như bị hỏa thiêu mà vọt vào phòng tắm.

Tuy rằng Từ Lâm nhớ kĩ đóng cửa phòng tắm lại, những vẫn như cũ có thể nghe được âm thanh bên trong. Từ Dương mơ hồ có thể đoán được Từ Lâm nhìn thấy cảnh tượng gì, nghĩ thầm phải cho cậu tiêu hóa tốt một chút. Cho nên y vẫn mặt không đổi sắc tiếp tục đem hai chén mì sợi bưng đến phòng khách, thuận tiện bưng hai ly đàm thủy đặc biệt chuẩn bị.

Liếc nhìn sắc mặt Hạ Duyên Phong có chút không tốt, Từ Dương đến trước cửa nhìn tình huống bên ngoài, sau đó hiểu rõ mà gật đầu. Thời gian vừa nghe được tiếng kêu cứu, y liền biết người kêu to đã bị cắn, đợi thấy Từ Hạ hai người tuy hiếu kì, nhưng không có tùy tiện mở cửa, y liền lui về phòng bếp.

Kiếp trước ngày mặt thể cũng đột nhiên đến, lúc đó quả thật không có y bất kì chuẩn bị gì, mặt thể vừa phủ xuống liền chịu không ít đau khổ. Dọc đường đến căn cứ an toàn, không chỉ gặp cả đàn tang thi, mà còn có nhiều côn đồ mang súng cầm dao đến cướp bóc. Ăn không đủ no mặc không đủ ấm là chuyện thường, cái bọn họ muốn chỉ là sống sót.

Vốn tưởng rằng lần kia y phải chết là không thể nghi ngờ, ai biết một khi tỉnh lại, kiếp trước giống như chỉ là một giấc mộng, mặt thể một lần nữa bắt đầu. Cho dù mang theo kí ức sống lại, hơn nữa lại mang không gian bảo vật, y vẫn như cũ không dám kết luận có thể sinh tồn bình yên ở mặt thể, mặt thể chính là mạnh hiếp yếu, kẻ thích hợp sinh tồn thời đại rối loạn...

Khoảng chừng hai, ba phút, Từ Lâm lung lay lắc lư từ phòng tắm đi ra. Ngày hôm nay có nhiều việc xảy ra, Ngô Thiên Hạo lại đột nhiên hôn mê, cậu lo lắng đến cơm vẫn chưa ăn, hơn nữa vừa nông xong, bao tử trống rỗng đã sớm đói bụng đến kêu ục ục. Tuy rằng lúc này trên bàn đã bày ra hai chén mì sợi nóng hổi, nhưng nghĩ đến hình ảnh vừa nãy, cậu liền cảm thấy khẩu vị gì cũng biến mất.

“Cậu không sao chứ?” Từ Dương phục hồi tinh thần lại, nhìn người trên ghế sofa vẫn không nhúc nhích, sắc mặt Từ Lâm tái nhợt không thấy chút máu, không khỏi cuối đầu thở dài.

“Không có việc gì...” Giọng nói suy yếu, chỉ là nghe một chút thì có thể biết hẳn rất cuộc cũng không có việc gì, Từ Lâm kéo kéo khóe môi, cứng đờ quay đầu nhìn cửa phòng một chút, sau đó âm thanh run rẩy hỏi: “Anh, tang thi bên ngoài này, tang thi có đúng hay không giống như tiểu thuyết điện ảnh nói, thực sự lại...ăn thịt người?”

“Ăn uống là bản năng của nó, máu thịt tươi sống của loài người là thứ mà bọn nó khát vọng nhất.” Từ Dương trả lời đơn giản, tầm nhìn đảo một vòng trên người Từ Lâm và Hạ Duyên Phong, thần nhiên nói: “Ăn mì nhanh lên, sau này thấy e rằng nếu so với vừa này thấy lại càng...học tập đi.”

Từ Lâm và Hạ Duyên Phong nghe lời nói ấy, lặng lẽ nhìn đối phương một chút, sau đó lẳng lặng nhìn hai chén mì trên bàn. Hạ Duyên Phong tự động lấp đi hình ảnh mới vừa nhìn thấy, bưng lên chén mì rồi đến trước bàn, cầm lấy đũa gấp mì lên rồi bỏ vô miệng. Miễn là không có muốn gì, ăn cái gì cũng không là vấn đề.

Từ Lâm liếc mắt nhìn Hạ Duyên Phong ăn mì hồng học, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười không rõ, trước đây cậu xem nhiều thứ đây máu me, còn chưa ăn ngon được vậy. Nghĩ như thế, cậu cũng bất chấp mọi thứ, đem mặt chuyển đến trước bàn như hổ đói mà ăn.

Rất nhanh, Hạ Duyên Phong liền đem chén mì ăn sạch sẽ, tiện thể bưng luôn ly nước kê bên, chậm rãi uống vài hớp. Mới vừa cho rằng là ảo giác, uống nửa hai hớp mới phát hiện nước này thật trong veo, có điểm giống như nước suối trong núi đã từng uống lúc trước, nhưng lại tốt hơn so với mùi vị nước suối trong núi.

Từ Dương vẫn một biểu tình mà xem tin tức, đợi chú ý tới Hạ Duyên Phong và Từ Lâm đã ăn xong, hai người cũng đã uống đàm thủy mà cậu đã chuẩn bị, thần sắc trên mặt bất tri bất giác như hòa vài phần, vẻ đậm đặc trong mắt cũng dần dần thu lại một chút.

“Anh họ, anh so với chúng em hiểu nhiều hơn sự việc hôm nay, không bằng anh đem tất cả đều nói cho chúng em biết đi, chúng em cũng biết mà chuẩn bị tốt một chút.” Lấp đầy bụng, Từ Lâm cũng bình tĩnh lại, nét mặt nghiêm túc đưa ra vấn đề đã sớm muốn hỏi.

“Anh cũng không rõ ràng lắm chân tướng trong đó, chỉ biết khả năng việc này sẽ mang đến hậu quả.” Từ Dương cân nhắc một chút, cau mày nói: “Có một vị bằng hữu ở nước M đã liên hệ với anh, hẳn nói mấy ngày trước có một thiên thạch rơi xuống nước M, lúc đó sở nghiên cứu đối với viên thiên thạch này rất hiểu kì, vì vậy liền lấy viên thiên thạch này ra nghiên cứu. Ai mà biết được viên thiên thạch này lại mang theo bệnh độc, khiến tất cả nhân viên của sở nghiên cứu trở thành người đầu tiên bị lây bệnh độc, sau đó khuếch tán ra bên ngoài rất nhanh”

Đột nhiên Từ Lâm nhớ tới trước đây không lâu đã thấy tin tức này trên trang web nước ngoài, mở to mắt, kinh ngạc mà nói: “Mấy ngày trước em ở trang web nước ngoài đã xem qua tin tức kia, lúc đó cho rằng đây là loại bệnh đại, thì ra từ đó mà bắt đầu tang thi sao?”

Con người Hạ Duyên Phong chợt co rụt lại, sắc mặt vốn nặng nề lại trở nên càng nghiêm trọng, trước đó hẳn cũng đã xem qua tin tức đó, vừa đúng lúc Ngô Thiên Hạo cho hắn xem. Lúc đấy bọn họ còn thảo luận hình ảnh bệnh nhân sao lại giống với tang thi như vậy vân vân, lại không nghĩ được đây vốn chính là tang thi.

“Loại bệnh độc này lây lan tốc độ cực nhanh, tính truyền nhiễm cực cao, hơn nữa không có vắc xin phòng bệnh, Hôm nay toàn cầu đều lây bệnh độc giống nhau, tương đương với toàn bộ nhân loại đều gặp phải tai nạn không có hồi kết. Thành phố C nhân khẩu đông đảo, không có chỗ nào là an toàn, tôi nghĩ nên nhanh chóng rời khỏi thành phố C. Từ Lâm, em theo anh cùng rời khỏi.” Từ Dương thấy cậu gật đầu, ngược lại nhìn về phía Hạ Duyên Phong: “Cậu hãy cùng người nhà thương lượng một chút, nếu như muốn cùng đi với chúng tôi, mau chóng chuẩn bị sẵn sàng.”

Hoàn

6. Chương 6

Thân thể Hạ Duyên Phong khê cứng đờ không thể nhận ra, trong mắt mơ hồ hiện lên một tia đau khổ khó có thể phát giác, thoáng qua phút chốc rồi lại biến mất không thấy tăm hơi, phẳng phất như tia đau khổ vừa rồi lóe lên chỉ là ảo tưởng, ngược lại ánh mắt trở nên kiên nghị, quyết đoán mà trả lời: “Tôi đi cùng mọi người.”

Không thể ngờ tới nhanh như vậy mà Hạ Duyên Phong đã trả lời chắc chắn, Từ Dương hơi ngẩn người. Nếu như đối phương không phải là Hạ Duyên Phong, cậu chắc chắn sẽ không nói ra lời vừa rồi. Trọng sinh trở về, cậu không muốn lại xen vào việc của người khác, kiếp trước vì mang theo lòng thương hại mà liên gặp được nhiều người có lòng dạ hãm hại cùng phản bội.

Sống sót ở thời kì mạt thế, chỉ không ngừng tăng lên năng lực của bản thân, mới có thể có cơ hội sống sót. Cậu nguyện ý cho người nhà họ Hạ đi cùng, cũng không có nghĩa là lúc nào cũng phải bảo vệ họ. Nếu bọn họ nguyện ý đi cùng nhau, cậu sẽ chỉ cho họ cách sinh tồn ở mạt thế, từ đó để cho bọn họ học được cách tự bảo vệ mình, chỉ như vậy mà thôi.

Nhưng mà, Hạ Duyên Phong trả lời quyết đoán lại làm cậu kinh ngạc không ngớt, cậu hơi rù mắt, lặng lẽ nhớ lại từng li từng tí của kiếp trước, nhưng lại phát hiện cậu biết sự tình lại càng ít, cậu chỉ biết Hạ Duyên Phong là bạn học và cũng là bạn bè của Ngô Thiên Hạo, cao trung đến lớn lên đều cùng trường học, còn lại một chút cũng không.

Có lẽ nhận thấy được Từ Dương im lặng thắc mắc, Hạ Duyên Phong quay sang nhìn cậu một cái, giọng nói bình tĩnh giải thích: “Nhà của tôi ở tỉnh bên ngoài, tôi là con nuôi. Năm tôi mười hai tuổi, mẹ nuôi có thai, sinh một người con trai. Năm mười tám tuổi, con của bọn họ bị bệnh nặng, ở trong nước trị liệu một thời

gian nhưng không có kết quả gì, cho nên bọn họ liền mang theo con mình đến nước M. Trước khi đi bọn họ để lại một khoản tiền cho tôi, hai năm trước đột nhiên cắt đứt liên lạc.

“...” Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hạ Duyên Phong, nhất thời Từ Dương không biết nên nói gì cho phải, hoảng hốt nhớ lại ba mẹ cậu, cậu mới phát hiện đã không nghĩ tới họ trong một thời gian dài, không hề nghĩ rằng vào lúc này lại nhớ đến họ.

Ba mẹ Từ đã ân ái hơn chục năm, ngày kỷ niệm kết hôn hằng năm đều sẽ tìm một địa điểm du lịch tốt để đi. Ba năm trước đây vừa đúng lúc hai mươi lăm năm kỷ niệm ngày kết hôn, hai người lên kế hoạch đi du lịch ở nước ngoài, nhưng vào lúc đó lại xuất hiện tai nạn ngoài ý muốn, lưu lại con trai độc nhất là Từ Dương và cháu trai là Từ Lâm.

Ba Từ Lâm đã bị tai nạn xe cộ mà qua đời vào lúc hăm năm tuổi, mà một năm sau mẹ hắn lại tái hôn với người khác. Ông bà nội Từ gia đã mất rất sớm do bệnh, người thân của Từ Lâm chỉ còn lại một nhà Từ Dương. Cho nên khi ba Từ Dương biết mẹ Từ Lâm tái hôn thì đã cùng vợ mình thương lượng trước, quyết định tranh thủ lấy quyền nuôi dưỡng đứa bé.

Lý Mạn mẹ Từ Lâm là một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, thái độ làm người lại rất ích kỷ, bà vốn không muốn mang theo Từ Lâm con của chồng trước, lúc nghe được ba Từ Dương nguyện ý nuôi nấng Từ Lâm, giả bộ do dự một chút, cuối cùng nhường lại quyền nuôi nấng, còn bày tỏ bà nhất định sẽ gửi phí nuôi nấng vào mỗi tháng.

Bắt đầu vừa mới hai năm, mỗi tháng Lý Mạn đều chuyển một khoản tiền nuôi nấng vào tài khoản. Nhưng hai năm sau, bà dường như biệt tích, không hề chuyển tiền vào tài khoản ba Từ nữa, cũng không có bất kỳ liên hệ nào với ba mẹ Từ.

Lúc đầu ba Từ cho rằng Lý Mạn xảy ra sự cố. Mãi đến khi một ngày nào đó đến tham gia lễ chúc mừng một công ty, ông mới phát hiện thì ra đối phương đã sớm là bà lớn. Lúc đó bọn họ ngẫu nhiên chạm mặt, đối phương hoàn toàn không nhận biết ông. Ba Từ sau khi trở về len lén nói việc này cho mẹ Từ, nhưng lại không biết rằng Từ Dương cùng Từ Lâm không cẩn thận đã nghe hết mọi chuyện.

“Anh, Thiên Hạo Và Duyên Phong đều đến cùng một thành thị, hẳn cùng đi với chúng ta.” Đối với sắp xếp của Từ Dương, Từ Lâm không có ý kiến gì, nghĩ đến người yêu Ngô Thiên Hạo còn đang mê man trong phòng, rất tự nhiên mà đem hắn gộp chung.

Từ Dương gật đầu, nhìn về phía Hạ Duyên Phong hỏi: “Các cậu tới từ thành thị nào? Trong nhà Ngô Thiên Hạo còn có người nào? Tốt nhất là có thể liên lạc với người nhà hắn, không bằng giúp Ngô Thiên Hạo liên lạc với họ một chút, đem sự việc nghiêm trọng này nói cho bọn họ biết.”

Ánh mắt Hạ Duyên Phong thâm trầm nhìn Từ Dương một chút, chậm rãi nói rằng: “Nhà chúng tôi đều ở B thị, nhà Thiên Hạo là quân nhân thế gia, ba hắn và anh trưởng đều là quân nhân có quân hàm không nhỏ, anh hai là nhân viên quan trọng của chính phủ, từ nhỏ Thiên Hạo thích tài chính, bác Ngô cũng không miễn cưỡng hắn thành quân nhân, nên liền để hắn đến C thị học.”

Nghe xong lời này của Hạ Duyên Phong, Từ Lâm và cậu nhìn nhau, thấy cậu ngầm đồng ý mà gật đầu, vì vậy liền tiếp lời của hắn nói rằng: “Anh, lúc trước Thiên Hạo đã nói với ta chuyện nhà bọn họ, mấy tháng trước ba hắn được điều đến căn cứ quân sự NX tỉnh Bắc Bộ nhậm chức, anh trưởng hắn nửa tháng trước cũng được điều đến căn cứ quân sự.”

“NX tỉnh Bắc Bộ, căn cứ Nhật Trạch đóng quân tại B thị?” Đôi con người thâm thúy đen láy của Từ Dương đột nhiên ánh lên một tia sáng chói mắt, dựa vào tình hình mặt thể mà nói, căn cứ an toàn trong nước là Nhật Trạch, mà căn cứ Nhật Trạch đúng là mục đích cuối cùng của chuyến đi này.

Căn cứ Nhật Trạch nằm ở tỉnh NX Bắc Bộ, là quy mô lớn nhất trong nước, cơ sở thiết bị hoàn thiện nhất căn cứ quân sự. Nên căn cứ nằm ở chỗ thừa thớt người, giữ cho Nhật Trạch để thủ khó công, quy mô căn cứ hầu như có thể so sánh với thành thị nhỏ, vì trọng yếu nên được bố trí một vài phòng ngự, nếu so với căn cứ quân sự khác thì lại an toàn hơn.

Kiếp trước bọn họ trần trọc chịu khổ ở các căn cứ, căn cứ ở S thị quyết định muốn đi đến căn cứ Nhật Trạch ở hướng Tây Bắc, nhưng không nghĩ lúc xuất phát lại đụng phải tang thi vây quanh. Đầu tiên là Ngô Thiên

Hạo, tiếp theo là Từ Lâm, hai người bọn họ lần lượt chết thảm trong cuộc chiến bao quanh thành. Cậu và Hạ Duyên Phong còn sống sót trong trận chiến đó, dường như tất cả liền quyết định lần thứ hai hướng phía mục đích mà đi tới.

Muốn đi căn cứ Nhật Trạch cần đi qua GS căn cứ L thị, bọn họ vừa tới căn cứ được mấy ngày liền đụng phải hơn một triệu tang thi vây xung quanh, từ đó Hạ Duyên Phong ở lại trận chiến đấu. Sau đó cậu và những người đội viên còn lại rời khỏi căn cứ L thị, mà cậu cuối cùng cũng không thể đến được căn cứ Nhật Trạch. Trên đường đi liền bị đội hữu phản bội, dao găm sắc bén đâm vào bụng cậu, lấy máu tươi của cậu thu hút tang thi, do đó cung cấp thời gian cho bọn họ chạy trốn.

“Duyên Phong, Thiên Hạo nói là căn cứ Nhật Trạch?” Tuy rằng Ngô Thiên Hạo và hắn nói rất nhiều, nhưng Từ Lâm cũng không rõ ràng các tỉnh thị đều có căn cứ nào, cũng không có hỏi Ngô Thiên Hạo tên của căn cứ mà ba hắn đi, đành phải hỏi Hạ Duyên Phong câu trả lời.

Hạ Duyên Phong gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn về phía ánh mắt chiếu sáng của Từ Dương. Vị trí của hai người trong lúc đó có chút tế nhị, cậu vừa vặn nhìn thấy gò má Từ Dương. Nhìn cặp lông mi đen dài nhỏ nhắn kia, đôi môi mòng hờn nhạt trơn bóng hiện lên, Hạ Duyên Phong chỉ cảm thấy thân thể không tự chủ được nóng lên, cuống quýt buông xuống đôi mắt.

“Anh, chúng ta phải đến căn cứ Nhật Trạch sao? Căn cứ quân sự quan trọng như vậy, chắc sẽ không tùy tiện để cho người đi vào đâu?: Từ Lâm không nhận thấy được sự khác thường của bạn thân, chỉ hoang mang mà chớp chớp mắt, khuôn mặt thanh tú toát ra nghi vấn không chút nào che giấu.

“Trước đây sẽ không, nhưng đến mặt thể, mọi thứ trước kia đều sẽ bị hiện thực tàn khốc phá bỏ.” Từ Dương ngẩng đầu lên, sống lưng gầy tựa lên ghế salon, nói nhỏ tựa như tự thở dài: “Mặt thể...Đạo đức suy đồi, nhân tâm khó lường...Đừng dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, kể cả bạn bè người thân...”

Bi thương nồng đậm trên người Từ Dương dần dần phóng thích ra, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong nhìn nhau, hai người đều không rõ vì sao Từ Dương đột nhiên trở nên bị thương như vậy, phảng phất bị thương khác xuống dưới đáy lòng đột nhiên trào ra như hổ dữ rời núi vậy, mạnh mẽ đến đủ để chấn động mọi người xung quanh, thậm chí còn từng ngọn cây còng cổ...

“Duyên Phong, cậu có thể hay không liên lạc với ba của Ngô Thiên Hạo, tôi có chút trọng yếu mong muốn cậu có thể mang chuyển đạt giúp.” Từ Dương lắc đầu bỏ qua một mặt tâm tình vừa rồi, xoa mi tâm nói: “Tận lực khiến cho ông ấy tin tưởng tin tức của cậu chuyển đạt, nếu không tin...”

Nếu như không tin, cậu cũng đành bất lực. Cậu muốn nói sự việc sớm muộn gì quân đội cũng sẽ biết, chỉ là biết trước một chút sẽ có thể quyết định sách lược mà thôi. Cậu không biết kiếp trước người nào quản lý căn cứ Nhật Trạch, nhưng bây giờ đã có ba Ngô Thiên Hạo bên kia, cậu mong muốn nhanh chóng nói cho ông ấy.

Không cần phải biểu đạt hết loại ý tứ nào, trong lòng Hạ Duyên Phong và Từ Lâm đều biết rõ. Từ Lâm từ đầu đến cuối đều đứng chung ở bên kia với anh hắn, thấy anh cậu nguyện ý đem tin tức nói cho ba Ngô Thiên Hạo, lòng càng biết ơn không dứt.

Hạ Duyên Phong cũng biết việc này nghiêm trọng, lúc này lấy điện thoại di động ra bấm dãy số cá nhân của ba Ngô Thiên Hạo là Ngô Huyền Minh. Đợi một lúc lâu, cũng chưa có người nghe máy. Hạ Duyên Phong liền lật dãy số đại ca Ngô Thiên Hạo là Ngô Thiên Ngao gọi tới, rốt cuộc đợi được đối phương nhận nghe được thoại.

“Ngao ca, em có chuyện quan trọng muốn nói cho bác Ngô, anh có thể giúp em liên lạc một chút với ông ấy được không?” Quân hàm Ngô Thiên Ngao tuy không thấp, nhưng vẫn không thể nào so sánh với Ngô Huyền Minh, Hạ Duyên Phong hiểu rõ, việc trọng yếu như vậy cần đích thân nói rõ với cấp trên.

“...Được, cậu chờ một chút, anh sẽ giúp cậu liên hệ với Ngô tư lệnh.” Mặc dù Ngô Thiên Ngao thật sự tò mò chuyện trọng yếu Hạ Duyên Phong muốn nói là chuyện gì, nhưng ở quân đội nhiều năm như vậy, hơn nữa biết rõ người này là Hạ Duyên Phong, hắn cũng biết việc này thực sự rất quan trọng, nếu không Hạ Duyên Phong cũng sẽ không quấy rối bọn họ vào lúc này.

Rất nhanh, điện thoại di động thay đổi người nghe, Hạ Duyên Phong nghe được người nói chính là Ngô

Huyền Minh, rồi gật đầu nhìn Từ Dương. Từ Dương lập tức thấp giọng nói sự việc cho hẳn biết, còn hẳn thì thuật lại không lọt một chữ cho đối phương.

“Duyên Phong, cấp trên cũng không biết việc này, sao cậu lại biết nhiều chuyện đến vậy?” Ngô Huyền Minh đầu điện thoại bên kia mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi, căn cứ xác thực xuất hiện quân nhân điên cuồng cắn người, bọn họ cũng nhận được tin tức nói các quốc gia cũng đều xảy ra tai nạn như vậy, nhưng không nghĩ đến cái bệnh này lại kinh khủng đến vậy.

“Con có một người bạn học ở nước M, cậu ta ngẫu nhiên biết được việc này, liền vội vàng liên hệ bạn bè trong nước, có rất nhiều người không tin, nhưng con nghĩ rất có thể tin lời cậu ấy nói.” Ngón tay cầm điện thoại di động của Hạ Duyên Phong nắm thật chặt, giọng nói trước sau như một vẫn trầm tĩnh.

Hoàn

7. Chương 7

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Từ Dương nhắm mắt lại, lặng im nghe Hạ Duyên Phong nói, y chỉ biết sự tình không đơn giản như vậy giống y nghĩ. Mọi chuyện đều đã phát triển đến trình độ như bây giờ, vẫn như cũ có người hoài nghi tính chân thực trong đó. Cũng may lời y nói đều là việc có khả năng sắp tới sẽ xảy ra, mà không phải là tang thi sau đó sẽ tiến hóa, việc động vật sẽ biến dị, nếu không, sợ rằng sẽ đụng đến càng nhiều phiền toái không cần thiết.

Từ Lâm mặt thì đen lại một mực lắng nghe, hận không thể đem điện thoại trong tay Hạ Duyên Phong đoạt lấy, trực tiếp cùng đối phương nói lại tỉ mỉ như thế nào là nguy cơ sinh hóa. Nếu như không phải đã tận mắt nhìn thấy một màn phát sinh ngoài cửa, có thể cậu cũng sẽ như người khác cho rằng sự tình sẽ có khả năng giảm bớt. Nhưng cho tới bây giờ, cậu tin tưởng hoàn cảnh cậu nhìn thấy ở cửa đích thực là mặt thể mà tiểu thuyết đã viết.

Nghĩ vậy, ngực Từ Lâm như là bị một khối đá lớn đè ép, trĩu nặng ép tới cậu không có cách nào thở nổi. Nhớ tới lúc ở trường bạn học bỗng nhiên biến thành tang thi, giữa hai hàng lông mày dần dần nổi lên nét bi thương không thể che giấu. Tuy rằng ít nhiều không có giao tình cùng những bạn học kia, nhưng dù sao cũng là chung sống học hành mấy năm, trơ mắt nhìn bọn họ biến thành bộ dáng kia, trong lòng thực không dễ chịu.

Rốt cuộc Hạ Duyên Phong cúp điện thoại, giương mắt nhìn về phía Từ Dương đang nhắm mắt, giọng điệu chậm chậm nói: “Bác Ngô nói ông ấy sẽ đem việc này truyền xuống phía dưới, để cho công chức quân nhân coi trọng việc này cao độ. Ông hỏi tôi rằng Thiên Hạo có phải cùng tôi một chỗ hay không, tôi nói với ông ấy Thiên Hạo tạm thời có việc, phải đến ngày mai mới có thể rảnh liên lạc với ông.”

Từ Dương nghe được lời đó, chậm rãi mở mắt ra, yên lặng chốc lát rồi mới nói: “Ngô Thiên Hạo chưa hẳn có thể liên lạc với ông ấy, chỉ sợ đợi đến khi hẳn tỉnh lại, thiết bị thông tin đã bị ảnh hưởng, không có cách nào có thể liên lạc với người khác. Nếu như các cậu có bạn bè nào cần liên lạc, hãy sớm một chút mà liên lạc với bọn họ.”

Nghe xong lời này của Từ Dương, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong rất ăn ý không hỏi nhiều, cầm lấy điện thoại gọi đến từng số của bạn bè, nói cho bọn họ biết tình hình bệnh dịch này sẽ kéo dài với thời gian rất lâu, cần chuẩn bị nhiều lương thực và nước sạch. Nếu có người không tin, bọn họ cũng không dài dòng, trực tiếp cúp máy rồi gọi tiếp số khác.

Sắc mặt Từ Dương không chút gợn sóng mà nhìn hai người bọn họ lục tục gọi điện thoại, không ngại phiền phức mà đều chọn cách diễn đạt, một lát sau im lặng không lên tiếng đứng dậy đi đến trước cửa sổ. Đợi khi

y nhờ ánh trăng thấy rõ sự việc hỗn loạn xảy ra ở dưới lầu, bình tĩnh mà quay đầu nhìn về hai người vẫn đang cố gắng gọi xong điện thoại kêu một tiếng.

Nghe được âm thanh của Từ Dương, hai người Từ Hạ lập tức dừng động tác trên tay, nhanh chóng đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Nương theo ánh sáng trăng ảm đạm và ngọn đèn mờ mờ, bọn họ có thể thấy dưới lầu bị hơn mười tang chậm chạp vây quanh. Tuy rằng không có cách nào khác thấy rõ tình huống phía dưới, nhưng bọn họ vẫn như cũ mà hãi hùng khiếp vía, chỉ sợ tang thi tìm thấy cầu thang mà leo lên lầu trên.

Từ Dương mặt không thay đổi ngửa đầu nhìn trăng tròn, xem ra đêm nay nhất định không ngủ được, cũng không biết sẽ có bao nhiêu người vào đêm này mà trở thành cuộc sống chật vật. Phất tay một cái cho hai người Từ Hạ trở lại phòng khách, y đóng rèm cửa sổ lại. Y ở tầng 13, nếu muốn lặng yên không tiếng động tiêu diệt tang thi ở lầu dưới, đúng là không dễ dàng.

Quay lại phòng khách ngồi xuống, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong đều đang thích ứng với một màn vừa mới nhìn thấy, nếu như không phải ở chỗ cao, bọn họ chắc có thể nghe được tiếng tang thi gào thét hưng phấn, hay là còn có thể thấy rõ khuôn mặt tang thi dữ tợn, càng nghĩ càng thấy sợ hãi trong lòng.

Đang vừa nghĩ loạn thất bát tao*, trên lầu chợt vang lên tiếng hét chói tai kinh tâm động phách, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng kêu cứu, tiếng khóc thét, tiếng gõ cửa, nghe chỉ khiến lòng người bàng hoàng. Hai người Từ Hạ không hèn mà nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt, trầm mặt nghe đến tiếng kêu cứu truyền đến từ bên ngoài, sau đó quay đầu nhìn Từ Dương. (*lung tung

Từ Dương phảng phất dường như việc gì cũng không thấy cái gì cũng không nghe, giọng nói lạnh nhạt: “Hai người các cậu nhanh chóng trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi, theo tình huống hiện tại, chuyện ngày mai sẽ càng trở nên bẽ bét hơn. Nếu như ngày mai Ngô Thiên Hạo không có việc gì, chúng ta liền chuẩn bị lên đường.”

Từ Lâm chỉ trầm mặt trong chốc lát, sau đó cảm lấy di động nhìn thời gian, quả thực không còn sớm, quay đầu nhìn Hạ Duyên Phong một chút, có chút khổ não mà nắm tóc, chợt ngưng ngừng nhìn về phía anh hẳn, nhỏ giọng nói: “Anh, quần áo của em Hạ Duyên Phong mặc không vừa, anh có quần áo nào có thể cho em mượn mặc một chút không.”

Từ Dương nghe vậy lẳng lặng đánh giá Hạ Duyên Phong, y nhớ rõ hình như Hạ Duyên Phong không sai biệt lắm cao hơn y nửa cái đầu, ít nhất là một mét tám bảy. May mà trước kia đã từng ghé vào cửa hàng quần áo quét sạch một ngày đêm, quần áo thanh niên bốn mùa, mua tròn vài xe, cũng đủ để sau này bọn họ có thể mặc.

“Anh trở về phòng tìm xem, các cậu chờ ở chỗ này đi.” Từ Dương nói xong liền trở về phòng ngủ, đi hai bước liền quay đầu lại, mấy lần nhìn hai người ngồi ở ghế salon thật sâu, chợt có thâm ý khác mà nhìn xuống cửa phòng: “Mặt thể còn tàn khốc khác xa so với mọi người tưởng tượng, có một số việc không thể tưởng tượng được.”

Cho dù mọi người nghĩ y lãnh huyết vô tình, y vẫn sẽ kiên trì không xen vào việc người khác. Kiếp trước được giáo huấn quá sâu, phảng phất dấu vết như được khắc sâu vào lòng y. Y không muốn lại kiểm cho mình thêm nhiều chuyện phiền phức, có chút giáo huấn chỉ cần một lần cũng đủ để cả đời phải nhớ rõ.

Ngoài cửa vẫn thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu khóc như trước, âm thanh đông đảo hỗn loạn cùng một chỗ, cũng không biết là lầu trên hay lầu dưới. Hai người Từ Hạ đều cúi đầu trầm mặc, sau khi nghe một lúc lâu Từ Lâm nhẹ nhàng hỏi: “Duyên Phong, cậu đã xem qua tiểu thuyết mặt thể sao?”

Hạ Duyên Phong ngẩng đầu nhìn cậu một cái, sau đó gật đầu, thanh âm trầm thấp nói: “Đã từng có một đoạn thời gian rất thích đọc, thoáng cái đã đọc không ít. Lúc đó chẳng qua là cảm thấy có chút hưng phấn và kích thích không rõ, nhưng vẫn nghĩ tiểu thuyết vẫn chỉ là tiểu thuyết mà thôi, cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến việc này tự nhiên lại trở thành sự thật.”

Từ Lâm hơi nheo mắt lại, trong mắt rất nhanh hiện lên tia kiên quyết không nhận ra, cậu thật lâu cũng không nói mà nghe thanh âm bên ngoài, thẳng đến dư quang trên khóe mắt xuất hiện hình ảnh của Từ Dương, mới thấp giọng nói: “Tổ tin tưởng anh của tớ, không có qua sự đồng ý của anh ấy, tớ sẽ không tùy tiện làm ra bất kỳ quyết định gì.”

Một tín nhiệm không có bất kì nghi vấn nào, cảm tình trong lúc đó đã bị hai anh em của bọn họ làm cho hơi rung động. Hạ Duyên Phong không nhận được lắc đầu cười khổ, Ngô Thiên Hạo và hai vị anh của hắn có quan hệ tình cảm không tồi, chỉ có hắn và con trai của mẹ nuôi là không có tình nghĩa anh em gì đáng nói.

Từ Dương cầm một bộ quần áo mới đi tới phòng khách, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Duyên Phong, nhưng không ngờ lại trùng hợp bắt gặp tia khổ sở thoáng qua trong mắt hắn, trong lúc nhất thời hai người bốn mắt nhìn nhau, hết thảy bốn phía như dừng lại, tựa như trong trời đất chỉ có hai người bọn họ xa xa nhìn nhau...

Không biết qua bao lâu, một tiếng ho nhẹ cắt đứt ánh mắt nhìn nhau của hai người. Từ Dương giả vờ trấn định mà dời đường nhìn, kì thực khẩn trương đến tim đập rộn lên. Trước đây chưa từng có sự tình giống như vậy xông lên đầu, cường liệt khiến y không có cách nào khác bỏ qua, chỉ có thể làm nó lắng xuống đáy lòng, sau đó lặng lẽ chờ đợi nổ rộ

Lúc tầm mắt dừng lại ở Từ Lâm, Hạ Duyên Phong vẫn lẳng lặng nhìn y như cũ, thẳng đến khi y cầm quần áo đưa tới trước mắt, Hạ Duyên Phong mới rũ mắt nhìn về phía bộ quần áo mới, chậm rãi động tác nhận lấy quần áo, ở trong nháy mắt khi nhận lấy, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải da thịt mềm nhẵn lạnh lẽo không thuộc về hắn.

Đầu ngón tay chạm nhau trong chớp mắt, một dòng điện từ đầu ngón tay đối phương truyền đến trên người, lòng của Từ Dương lần thứ hai không kiềm chế được mà bang bang nhảy loạn, chờ y khôi phục lại tinh thần, Hạ Duyên Phong đã cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Lặng im không nói mà nhìn một chút phương hướng phòng bếp, lãnh đạm trên mặt xưa nay dần dần thêm vài phần nhu hòa.

Khoảng chừng 11 giờ, hai người Từ Hạ đề đã tắm xong, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Từ gia hiện tại ở trong căn hộ có 3 phòng ngủ, căn phòng Từ Lâm bị Ngô Thiên Hạo chiếm, nên Từ Dương liền nhường cho Từ Lâm phòng của mình, còn lại Hạ Duyên Phong ngủ ở phòng khách.

Từ Dương chờ bọn họ đều trở về phòng, đi tới phòng bếp đem một vài thứ thu vào không gian, sau đó lại trở lại trong phòng. Nhìn Từ Lâm nằm ở trên giường nhưng vẫn chưa ngủ, liền dặn dò: “Ngoan ngoãn ngủ một giấc, ngày mai mới có thể đảm bảo giữ vững tinh thần.”, sau đó liền tìm bộ đồ ngủ vào phòng tắm.

Tắm xong đi ra ngoài, Từ Dương vẫn không buồn ngủ, nên liền nằm dài trên giường nhắm mắt lại, để tinh thần tiến vào không gian, nhìn ngoại trừ lương thực ở ngoài, còn có vật tư quan trọng, đến lúc đó bọn họ ra khỏi thành phố cũng tiện đường mà thu thập một ít vật tư.

Không gian Từ Dương rất giống với một vũ trụ nhỏ, có đêm tối có ban ngày. Thời gian trong không gian gấp mười lần bên ngoài, không gian mười ngày thì hiện thực chỉ một ngày. Phạm vi trong không gian rất rộng rãi, y cũng không biết cụ thể lớn bao nhiêu, chỉ biết nhìn thấy xa xa là một ngọn núi xanh lớn, nhìn gần thấy hơn mười mẫu ruộng tốt.

Không gian có tòa nhà tường trắng ngói đỏ, còn có mấy kho hàng độc lập, mà kho hàng đã sớm bị y chất đầy vật tư. Không có gì ngoài thực vật sinh trưởng rất nhanh, đặt ở trong không gian đều bảo trì ở trạng thái lúc đi vào, thế nên y góp nhặt vài xe lương thực, hoa quả thịt để ăn thì tự nhiên không thể thiếu.

Từ Dương nhìn kho hàng nhét đầy đồ, rất hài lòng hí mắt một cái, sau một lúc lại nhìn eo bên phải một chút, áo ngủ che da thịt giấu đi hình xăm đơn giản màu đỏ, mơ hồ có thể thấy được là hình viên ngọc bội. Không gian tồn tại, kì thực cùng viên ngọc bội có quan hệ không hề nhỏ.

Ngọc bội là do năm sinh nhật lần thức mười tám của y, mẹ đã lôi kéo y cùng nhau đi vào cửa hàng ngọc thạch để chọn lựa một thời gian dài rồi mua về. Nhìn sơ qua cảm thấy miếng ngọc bội nhìn rất thuận mắt, hơn nữa khiến cho y có cảm giác thân thiết không thể nói ra được, vì vậy liền nói mẹ mua cho miếng ngọc bội này.

Kiếp trước mặt thể đến bất ngờ, vào thời gian tình hình dịch bệnh bạo phát, y chỉ lo vội vàng mà đi ra bên ngoài thu thập vật tư, sau lại cùng đến thành lập đôi ngũ rời khỏi thành phố C, căn bản không có thời gian cẩn thận thu thập vật tư trong nhà.

Sống trở về ngày đó, y liền tìm hơn nửa ngày, nhìn có thứ gì đáng tiền liền dùng để đổi chút tiền, để có thể thu thập được nhiều vật tư cần thiết. Từ giá sách hiện ra miếng ngọc bội, không cẩn thận tay bị thương, máu rơi vào trong miếng ngọc, sau đó liền có được không gian này.

Hoàn

8. Chương 8

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Trời còn chưa sáng, tiếng âm âm đột nhiên mà đến triệt để đánh thức Từ Dương ngủ không sâu giấc, giờ tay lên nắm lấy đầu tóc rồi bù xù, lập tức dứt khoát đứng dậy. Đè xuống chốt mở đèn, sau đó đi tới trước gương nắm lấy cây lược, chải sơ qua mái tóc rồi đặt lược xuống, xoay người đi đến phía tủ quần áo.

“Anh, chuyện gì vừa xảy ra?” Từ Lâm xoa đôi mắt đang lim dim vì buồn ngủ, chậm chạp mà ngồi dậy, biểu tình có chút mông lung mà nhìn anh cậu. Chuyện phát sinh ngày hôm qua thật sự là chuyện khiến người ta khó có thể tin, trong lòng cậu giờ đây đã có quá nhiều chuyện, tối hôm qua lại ngủ rất trễ. Hiện tại sớm như vậy đã tỉnh lại, toàn thân đều rất mệt mỏi.

“Có thể là trên lầu có chuyện gì đó xảy ra.” Từ Dương nhàn nhạt nói, đi đến tủ quần áo tìm một bộ đồ, sau đó lại quay đầu liếc nhìn Từ Lâm không có chút tin thần gì: “Nếu như thực sự mệt mỏi, cậu nên đi ngủ thêm một lát, anh sẽ gọi cậu dậy. Không có tinh thần dồi dào, chúng ta cũng không có cách nào đối phó tang thi.”

Từ Lâm lắc đầu, giờ lên hai tay hung hăng chà xát mặt, chợt xoay người xuống giường: “Không ngủ, hiện tại đã không giống trước kia, em mong muốn nhanh chóng thích ứng, bằng không chỉ mang đến phiền phức cho mọi người. Dậy sớm một chút cũng tốt cho rèn luyện thân thể, để tránh khỏi thân thể không tốt, trái lại liên lụy anh.”

Về mặt Từ Dương suy nghĩ sâu xa mà sờ sờ cằm, tự mình nhìn xung quanh một chút rồi không có cách nào khác nhìn lại cánh tay mình có điểm nào là không giống, lông mi hơi nhú lại lập tức tràn đầy đồng cảm mà thở dài: “Quả thực cần phải rèn luyện thân thể, lúc đầu tang thi hành động chậm chạp ngu ngốc, nhưng bất quá có số lượng rất đông đảo, có đầy đủ thể lực và tinh thần, không thể nghi ngờ sẽ nâng cao không ít tỉ lệ chạy trốn.”

Từ lúc y có không gian đến nay, trừ bỏ thời gian đi ra ngoài thu thập vật liệu, còn lại đại đa số đều là trốn ở không gian rèn luyện. Tính toán tỉ mỉ, y ở trong không gian đã rèn luyện được hơn mấy tháng, nhưng ngoại trừ thân thể y tốt hơn trước đây, khí lực cũng tốt hơn, hoạt động linh hoạt, nhưng về bên ngoài vẫn không có chút thay đổi gì.

Con người Từ Dương chuyển động trầm tư một hồi, bỗng nhiên nghĩ ra vấn đề không rõ này có chút buồn cười. Dựa theo chân lí mà nói, y đã ở trong không gian rèn luyện mấy tháng, thân thể phải nên có thay đổi lớn, so với bên ngoài còn có nhiều hơn bảy tám ngày thì phải có thay đổi rất lớn, đây chẳng phải rất kì quái sao?

Nhìn anh trai đang đứng ở tủ quần áo không động dậy, Từ Lâm nghĩ rằng anh ấy muốn ở trong phòng thay quần áo, nhưng lại không muốn ở trước mặt y mà thay đồ, cho nên mới đứng ở chỗ này, cho nên cười hì hì trên ghê: Anh, anh lâu như vậy cũng không nhúc nhích, chắc không phải là không muốn ở trước mặt em thay quần áo đâu ha? Hai anh em mà còn ngượng ngùng gì chứ, khi còn bé chúng mình còn tắm chung cơ mà.”

Nghe xong lời của cậu, Từ Dương nhin không được cho cậu cái liếc mắt, hừ một tiếng nhỏ không thể nghe thấy, sau đó liền hướng phòng tắm đi đến, vừa nói từ từ rằng: “Đã nói là cần rèn luyện thân thể, vậy thì

động tác nhanh lên một chút đi. Tuy rằng rèn luyện trong thời gian ngắn không thể có hiệu quả ngay, nhưng vẫn rất cần thiết đấy.”

Thắng đến khi thân ảnh cao lớn nhưng thon gầy biến mất ở phòng tắm bên kia, Từ Lâm kéo cửa ra khỏi phòng, trong lòng yên lặng suy nghĩ đến lúc ở trường học tốt xấu gì cậu cũng có Thiên Hạo lôi kéo chạy bộ sáng sớm, mà anh cậu nếu không phải ở công ty làm việc thì cũng chỉ ở trong nhà ngủ bù, thật ra cậu nghĩ anh cậu so với cậu còn cần phải rèn luyện hơn.

“Ồ, Duyên Phong, sao mà cậu thức sớm thế?” Từ Lâm vừa bước ra khỏi phòng, vừa nhấc mắt liền thấy Hạ Duyên Phong đang đứng ở cửa sổ nhìn xuống. Nhìn Hạ Duyên Phong không nhúc nhích dường như không nghe được lời của hắn vậy mà nhìn ra cửa sổ, không khỏi tò mò đi đến hướng cửa sổ.

Đợi đến khi cậu đi tới trước cửa sổ nhìn thấy rõ tình huống dưới lầu, lập tức sắc mặt trở nên khó coi, lòng bàn tay dần dần toát ra mồ hôi lạnh. Tuy rằng tối hôm qua đã xem qua hình ảnh tương tự, nhưng sáng sớm tỉnh lại lần thứ hai nhìn thấy hình ảnh dưới lầu, cậu chỉ cảm thấy kinh hãi không thôi.

Toàn bộ tiểu khu cùng sở hữu mười lăm tòa nhà, bọn họ ở tòa nhà thứ 6, cùng sở hữu 25 tầng, một tầng sáu gia đình, nếu các tòa nhà đều có đủ người, đại khái khoảng chừng 300 người. Mà giờ phút này, dưới lầu đã bị một đám tang thi vây quanh, từ trên nhìn xuống thật sự giống như đàn kiến đen, phỏng chừng không có năm mươi thì cũng có bốn mươi tang thi.

Nhìn dưới lầu một đoàn tang thi độc lai độc vãng, Từ Lâm vẫn như cũ có chút không thể tin được, ai có thể nghĩ tới chỉ trong thời gian một ngày một đêm, thế giới lại xảy ra thay đổi không thể tin nổi được như vậy. Xoay người trở về phòng khách mở TV, hy vọng có thể xem tin tức trong nước và ngoài nước, đồng thời cũng muốn nhìn một chút ZF làm sao có thể đối phó với chuyện này.

Toàn quốc đối mặt với tình huống khẩn trương như vậy, mặc kệ ban ngày hay ban đêm, các kênh đều phát cùng một tin tức liên quan đến tai nạn này. Lúc Từ Lâm thấy tin tức mới nhất được phát sáng nay, trái tim hoàn toàn trầm xuống, vẫn không nói một lời nhìn tin tức hỗn loạn, cùng với lãnh đạo quốc gia công bố bệnh độc T là ngọn nguồn của tai nạn lần này.

Bệnh độc T, là do viên thạch đen rơi vào nước M, viên thạch vừa vụn rơi ở khu vực sông băng, vốn là khuếch tán tốc độ cực kì chậm chạp, nhưng bị một người nước M nhặt về lúc đang trở lại sở nghiên cứu, bệnh độc T rất nhanh khuếch tán ra, sau đó tốc độ sấm sét mà truyền đến khắp nơi trên thế giới, đó tạo thành tai nạn mang tính toàn cầu.

Cùng lúc đó, lãnh đạo quốc gia cũng chính thức tuyên bố, người bị lây bệnh độc không thể trị được, sớm muộn đều sẽ trở thành người hoại tử, trình trọng nhắc nhở các vị luôn phải chú ý bên ngoài có loại người đã bị nhiễm độc, nếu có phát sinh loại tình huống này, ghi nhớ kĩ nên nhanh chóng giải quyết người bệnh, để tránh khỏi tạo thành thương vong nhiều hơn...

Lúc Từ Dương từ trong phòng đi ra, điều đầu tiên lọt vào trong mắt đó là vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt u ám ảm đạm của hai người Từ Hạ. Ở dưới ánh sáng của màn hình tivi, hai người không lộ vẻ gì nhìn thật có điểm khó coi. Y có chút bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ tinh thần gần đây của họ vô cùng khẩn trương.

Từ Dương cuối đầu xuống trầm mặc, sau đó trở về ngồi xuống ghế salon, im lặng không lên tiếng cùng hai người Từ Hạ xem tin tức. Sau một lát, y hơi nhíu lông mi, muốn mở miệng nói chút gì đó, Từ Lâm đang đóng cửa phòng ngủ đột nhiên bị người từ bên trong làm giật ra, sau đó liền có một thân ảnh nhanh như chớp lao ra.

Người nọ rất nhanh đi tới trước mặt Từ Lâm, hắn tựa hồ không nhận thấy được hai bên trái phải có người khác cũng ở đây, trực tiếp vươn hai tay ôm thật chặt Từ Lâm chưa kịp phản ứng. Một lúc lâu, hắn đều không lên tiếng nói một câu, trên mặt tuần tú lộ ra kích động và vui sướng khó có thể che giấu.

Bất ngờ bị ôm thật chặt chưa kịp đề phòng, Từ Lâm sửng sốt một lát, thắng đến chớp mũi nghe thấy được hương vị khiến cậu an tâm, rốt cục cậu mới yên lòng. Lo lắng lâu như vậy, lúc này thấy Ngô Thiên Hạo không có việc gì, một chút cũng nhận thấy được hoàn cảnh bọn họ đang đứng, chỉ cao hứng vòng tay ôm hắn, viên mắt hơi ửng đỏ lên.

Hai người bọn họ như vợ chồng đã lâu ngày không gặp lại, mặt Từ Dương không thay đổi nhìn chăm chú

vào hai người chưa ổn định được tinh thần, sau đó lạnh nhạt dời đường nhìn đi chỗ khác, phảng phất giống như cái gì cũng không thấy.

Còn lại Hạ Duyên Phong tâm trạng căng thẳng, khẳng định người sáng suốt đều có thể nhìn ra hành vi hai người Từ Ngô bây giờ không đơn giản chỉ là tình nghĩa anh em, hẳn cũng biết bọn họ chưa nói với Từ Dương chuyện của họ, lúc này ngay trước mặt Từ Dương mà thể hiện, hẳn khó tránh khỏi lo lắng thay hai anh em này. Đợi khi hẳn thấy thần tình đã biết rõ từ lâu của Từ Dương, hơi buông xuống mí mắt giấu đi tia ánh sáng trong đáy mắt.

“Anh Dương, hiện tại Thiên Hạo đã tỉnh lại, chúng ta hay là nên sớm lên đường đi?” Hạ Duyên Phong cũng không biết phải làm thế nào để nhắc nhở hai người bạn tốt đang chìm đắm trong vui sướng, không thể làm gì khác hơn là đưa ra chuyện để nói với Từ Dương, muốn thử dời đi lực chú ý của hai người bạn, mà hẳn thật sự cũng đã làm xong rồi.

Từ Lâm vừa nghe thấy có âm thanh khác vang lên, hẳn hốt hoảng phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên nhớ đến anh cậu đang đứng ở phòng khách, cậu và Ngô Thiên Hạo chưa có nói chuyện quan hệ của bọn họ. Bây giờ ý thức được điều này, sắc mặt trở nên trắng bệch, dè dặt nhìn về phía anh cậu, cậu định mở miệng nói, nhưng không biết nên nói cái gì.

Ngô Thiên Hạo đang ôm chặt Từ Lâm, nhạy bén nhận ra được sự khác thường của hẳn, hẳn thu hồi kích động và vui sướng trên mặt, nhìn theo phía đường nhìn của Từ Lâm. Thấy bạn tốt nhiều năm Hạ Duyên Phong, hơi nhíu đầu mày, nhìn nữa thì mới thấy có một người khác trong phòng khách. Chỉ liếc mắt, hẳn liền biết thân phận của đối phương.

Từ Dương và Từ Lâm nhìn sơ qua cũng không quá giống nhau, nhưng nếu nhìn kĩ lại, liền sẽ phát hiện hai anh em bọn họ lớn lên rất giống nhau. Bất đồng là ánh mắt của hai người, ánh mắt Từ Lâm trong suốt như là ánh mặt trời ấm áp, còn lại ánh mắt Từ Dương lại lộ ra vẻ trong treo khó có thể che giấu nhưng lạnh lùng, phảng phất như vạn dặm băng tuyết, làm người khác sợ hãi.

Đợi đến khi cánh tay vững vàng buông ra, Từ Lâm cảm thấy có chút lạnh người, ngẩng đầu nhìn lên lưng thẳng tắp Ngô Thiên Hạo, theo tầm mắt của hẳn nhìn về phía Từ Dương, có chút không được tự nhiên mở miệng: “Thiên Hạo, Từ Dương là anh của tớ.”

Ngô Thiên Hạo nghe vậy liền gật đầu, hẳn vừa tỉnh lại, đầu có chút hỗn loạn, cũng không biết tình huống bây giờ là gì, cho nên chỉ lẳng lặng nhìn Từ Dương, khẽ mỉm cười rồi nói: “Chào anh Dương”

Từ Dương nhàn nhạt gật đầu một cái, y cũng không muốn miễn cưỡng bọn họ đem tất cả mọi chuyện nói đằng hoàng cho y biết, chỉ nói: “Cậu đã tỉnh lại, chúng ta đợi đến hừng đông thì chuẩn bị rời đi. Duyên Phong, cậu cùng tôi đi chuẩn bị thức ăn. Từ Lâm, cậu cùng Thiên Hạo nói một chút về kế hoạch của chúng ta.”

“Được, chờ em và Thiên Hạo nói xong, chúng em sẽ qua giúp một tay.” Thấy anh cậu cũng không hỏi tới chuyện vừa rồi, Từ Lâm lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng vừa rồi cậu muốn trực tiếp nói cho anh cậu biết, nhưng không sẵn sàng chuẩn bị mọi thứ mà nói ra, trong lòng cậu thực sự rất lo sợ.

Từ Dương không dấu vết đánh giá sắc mặt Ngô Thiên Hạo nghiêm túc, ở trong lòng lặng lẽ gật đầu một cái, chợt đứng dậy, thản nhiên nói: “Cần phải chuẩn bị rất nhiều lương khô, nhiều người hỗ trợ cùng tốt.”

Hoàn

9. Chương 9

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Sắc trời dần dần sáng lên, toàn bộ thành phố cũng vì thế mà càng trở nên hỗn loạn. Tối hôm qua tai nạn bùng phát quy mô lớn, tựa như dấu vết khắc sâu ở trong lòng mỗi người vậy, không khí âm trầm lan tràn tốc độ cực nhanh bao phủ toàn thành phố, chuyện mới xảy ra mới chỉ một ngày, toàn quốc gia đều lún sâu vào khủng hoảng.

Học sinh không thể đi học, công nhân viên chức không thể đi làm. Trên đường nhiều loại xe cộ ão mịt mù, đồng thời cũng đông nghịt khuôn mặt tang thi dữ tợn. Bất kể là đường phố rộng lớn sáng sủa, hay là xung quanh hẻm nhỏ nghèo nàn, không thời điểm nào là không có tiếng kêu khóc liên tiếp, chỉ chốc lát liền bị bao phủ trong tiếng kêu gào.

Chỉ có một ngày ngắn ngủi, rất nhiều quốc gia rơi vào trong tai nạn khốn đốn đều vì nguyên thành bất thành linh này. Tin tức mới nhất được nói đến trong nước, lãnh đạo quốc gia đã phát ra mệnh lệnh, các tổ chức quân đội sẽ đi đến các thành phố để cứu người sống sót ra.

Từ trong miệng Từ Lâm biết được sự tình phát sinh hôm qua, cùng với tận mắt thấy đám tang thi dưới lầu, Ngô Thiên Hạo không khỏi nhú mày thật chặt. Không biết trầm mặc bao lâu, hần rốt cục như là hạ quyết tâm mà vùng xung quanh lòng mày đang nhú chặt cũng giãn ra, đôi mắt ôn nhu nhìn về Từ Lâm đứng ở cửa sổ bên kia.

Mặc kệ tình hình bên ngoài có bao nhiêu hỗn loạn không thể chịu nổi, chỉ ít hiện tại bọn họ đều sống rất tốt, mà sẽ vẫn luôn tiếp tục cố gắng sống sót. Gặp phải tai nạn to lớn như vậy, hai người bọn họ vẫn như cũ bầu bạn với nhau, như thế tất cả đều tốt, không phải sao?

“Thiên Hạo, chúng ta đi giúp làm lương khô.” Từ Lâm đang nhìn bầu trời hít một hơi thật sâu, sau đó dời đường nhìn đến trên mặt Ngô Thiên Hạo, đôi mắt sáng trong suốt dần dần nổi lên nhu tình nhàn nhạt. Cuộc sống sau này sẽ làm sao, cậu không thể nào biết được, nhưng chỉ cần có một chút khả năng sống, cậu đều sẽ không dễ dàng buông tha.

Ngô Thiên Hạo không trả lời, chỉ là dùng ánh mắt thâm thúy dừng lại ở cậu thật lâu, sau đó cất bước đi đến, đem cậu ôm vào trong lòng, cuối đầu xuống hôn lên đôi môi hồng nhàn nhạt. Có lẽ là trải qua một đợt sốt cao hôn mê, hai người như là xa cách đã lâu mới gặp lại mà hôn thật sâu...

Phòng khách diễn ra một màn cảnh sắc triền miên dịu dàng thắm thiết, không ngờ đúng là trùng hợp vừa vặn lúc Từ Dương từ phòng bếp đi ra. Nhưng thấy y chỉ khẽ chau mày, trầm mặt nhìn một chút nụ hôn tình nhân khó có thể chối bỏ, một lát sau mới nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, âm thanh không lớn lắm, nhưng cũng đủ để đôi tình nhân kia nghe rõ.

Sự thật chứng minh, y ho nhẹ rất thành công, đôi tình nhân hôn nhau như ở chỗ không người đều bị âm thanh vang lên bất thành linh làm hoảng sợ, hai người nhanh chóng buông nhau ra, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía vừa phát ra tiếng.

Nương theo tia ánh sáng ngoài cửa sổ, mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt hơi phỉếm hồng của Từ Lâm lập tức trắng đi, chỉ thấy cậu bất an mà nhìn Từ Dương một chút, giống như trẻ con phạm sai lầm mà khẩn trương cúi đầu thấp xuống.

Không giống với Từ Lâm hoảng hốt, ngược lại về mặt Ngô Thiên Hạo thì thản nhiên, hần trầm mặt liếc nhìn Từ Dương đứng ở trước cửa phòng bếp, hơi cúi đầu để kẻ sát vào bên tai Từ Lâm, ôn nhu nói câu: “Đừng lo lắng, mọi việc có anh đây”, sau đó liền kéo bàn tay của Từ Lâm, về mặt trấn định đi đến phía Từ Dương.

Từ Dương hơi nheo mi, ung dung thản nhiên chú ý về mặt biến hóa của Ngô Thiên Hạo, đón nhận cặp mắt kia chưa từng có chút nào buông lỏng, không khỏi vui mừng thay Từ Lâm, em ấy quả nhiên không nhìn nhầm người.

“Anh Dương, em thích Tiểu Lâm. Mặc kệ sau này có ra sao, em vẫn sẽ quý trọng, bảo vệ em ấy.” Ngô Thiên Hạo thẳng tắp mà đứng vững ở trước mặt Từ Dương, đôi mắt sâu thẳm như hàn đàm sâu không thấy đáy. Chỉ khi nhìn về phía Từ Lâm, trong ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa, mơ hồ có thể thấy được sự cứng chiu trong đó.

“Tôi biết.” Trên mặt tuần tú lãnh đạm xưa nay của Từ Dương dần dần hiện lên vài phần ôn hòa, nhìn một

chút sắc mặt hơi phiem hồng của Từ Lâm, lại giương mắt nhìn về vẻ mặt nghiêm túc không gì so được Ngô Thiên Hạo, thái độ nghiêm nghị cùng trầm trọng nói rằng: “Tôi không nói nhiều đến chuyện khác, chỉ hy vọng các cậu có thể cùng nhau chiến thắng gian nan, cố gắng mà sống.”

Dựa vào tình hình tai họa càng ngày càng nghiêm trọng, tất cả các điều lệ chế độ trước kia đều đã là quá khứ. Đối mặt với bọn họ không chỉ là tang thi ngày càng lợi hại, còn có đồng loại không có đạo đức, không từ thủ đoạn.

Đến lúc loài người phải chạy đua với sự sống còn, từ lâu đại đa số người đều không còn là công dân tuân thủ luật pháp nữa. Tận mắt thấy mặt thế tàn khốc, y chỉ hy vọng mấy người bọn họ vẫn có thể cố gắng sống sót.

Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm yên lặng nhìn nhau, chợt tâm linh tương thông mà nhìn về phía Từ Dương, mặt lộ vẻ mừng rỡ gật đầu.

Cuối cùng có thể đem bí mật đã chôn giấu dưới đáy lòng thật lâu nói cho Từ Dương, tức thì Từ Lâm cảm thấy toàn thân đều dễ chịu hơn rất nhiều. Về phần vì sao anh cậu như đã sớm biết cậu và Ngô Thiên Hạo có mối quan hệ này, thật đúng là cậu không có chú ý tới.

“Hai người các cậu cũng nên trợ giúp đi, thừa dịp bây giờ có điện, chúng ta phải làm nhiều lương khô, tiếp theo có thể sẽ có một khoảng thời gian dài không có cách nào khác có thể ăn cơm.”

Nhìn hai người Từ Ngô đang cao hứng tựa như đã quên có người đứng bên cạnh, Từ Dương thay bọn họ cao hứng đồng thời lại cảm thấy lòng ngực có chút chua xót không rõ. Nếu như bây giờ không phải là mặt thế, có lẽ tình cảm lưu luyến của hai người kia vẫn chôn giấu ở dưới ánh mặt trời đi

Sau 3 giờ, bốn người làm xong tổng cộng trên trăm cái bánh bao, bánh bao được làm rất lớn, ước chừng to bằng bàn tay thanh niên trưởng thành, đa số đều là vỏ bánh, chỉ có một ít là nhân thịt. Túi bột mì ít đi hơi phân nửa, hầu như tủ lạnh bị vét sạch, chỉ còn lại mấy quả trứng gà, mấy cái hộp, mấy chai bia...

“Anh Dương, chúng ta rời khỏi thành phố C trước, có phải hẳn là nên đi kiếm một chút vật tư trở về hay không?” Nhìn trong tủ lạnh không còn dư lại bao nhiêu đồ, Ngô Thiên Hạo rất tự nhiên mở miệng hỏi.

Từ Dương gật đầu, đảo mắt liếc xuống bột mì và gạo thừa, lại nhìn thân hình đều cao lớn không khác biệt lắm của Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo, sau đó ở trong lòng yên lặng tính toán. Hai người bọn họ cao lớn như vậy, lượng cơm ăn hằng định không ít, xem ra bọn họ nên tận khả năng kiếm nhiều đồ ăn một chút mới được.

Tục ngữ nói: Thất vu vô tội, hoài bích có tội*. Khoảng cách giữa thành phố C và căn cứ Nhật Trạch đường xá xa xôi, ai cũng không biết được trên đường sẽ gặp phải chuyện gì. Thời đại ở mặt thế náo động như vậy, có chút bí mật nhất định không thể để cho người ngoài biết, lại không thể không nói đến cậu sở hữu không gian có khả năng nuôi trồng, chân thật thế nhưng là một bảo vật nghịch thiên. (*Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có ngọc mà có tội: Ý chỉ người không biết gì thì không có tội, chỉ vì giữ đồ vật quý giá mà phải chịu tội...

Sở dĩ, y tạm thời không có ý định nói cho bọn hắn biết tình huống thật của không gian. May mà mặt thế thức tỉnh dị năng liền có dị năng không gian, tuy rằng không gian này không giống với không gian kia, ngược lại cũng có thể cho cậu một cái cơ, đỡ phải đến lúc thu gom đồ vật còn phải che giấu.

Hạ Duyên Phong đem bánh bao ăn sáng đi đến phòng khách, đi theo phía sau người Từ Dương. Nhìn thấy bọn họ người thì bưng cháo người thì bưng bát, không biết có phải hay không đều nghĩ đến tình trạng hiện nay đang gặp phải, trên mặt mọi người đều có vẻ nghiêm túc giống nhau.

Bánh bao nóng hổi được đặt trên bàn, phòng khách tràn ngập hương vị thơm ngon. Khi thực mọi người đã sớm đói bụng, nhưng lúc này ngoại trừ Từ Dương trải qua mặt thế bên ngoài, còn lại ba người là không yên lòng gặm bánh bao.

Ba người cầm lấy mỗi người cầm một bánh bao lẳng lẳng gặm, thỉnh thoảng vài đường nhìn giao nhau trong không trung, trầm mặt dùng ánh mắt trao đổi một chút, lát sau lại thu hồi ánh mắt, kế tiếp giữ im lặng mà gặm bánh bao.

Từ Dương liếc nhìn ba người không lên tiếng một lúc lâu, ánh mắt sâu thẳm như có như không mà tầm mắt hơi rũ xuống đầu Ngô Thiên Hạo. Nếu như y đoán không sai, dị năng Ngô Thiên Hạo cũng đã thức tỉnh, Bây giờ còn chưa có người biết dị năng, không có khả năng để y hỏi tới việc này, vẫn là xem hắn có thể hay không chính mình nói ra

Từ Dương hoàn toàn không ngờ, cùng lúc cậu suy nghĩ việc này, Ngô Thiên Hạo đã âm thầm suy tính. Chỉ thấy hắn không dấu vết quét nhìn một vòng, ánh mắt thâm trầm mơ hồ hiện lên tia do dự khó có thể phát giác. Một lát, hắn như chợt vật ra quyết định, trong con ngươi đột nhiên hiện lên tia sáng nhỏ.

Từng ngậm từng ngậm mà ăn xong nửa cái bánh bao, sau đó hấp dẫn nhiều ánh mắt của mọi người, thẳng đến khi tầm nhìn của bọn họ đều hướng tới trên người hắn, Ngô Thiên Hạo mới hít một hơi thật sâu, tiếp tục thông thả mà nói rõ ràng rằng: “Cho mọi người nhìn một chút.”

Nghe được lời này của hắn, trong lòng Từ Dương khẽ động, rất nhanh ở chỗ sâu nhất trong ánh mắt hiện lên một chút ánh sáng nhàn nhạt. Xem ra, nghi vấn của y rất nhanh sẽ được trả lời, có phải giống với đáp án theo suy đoán của y hay không.

So với Từ Dương bình tĩnh lãnh đạm, còn lại hai người Từ Hạ hoang mang mà nhát mắt mấy cái, chợt mở to hai mắt chăm chú nhìn Ngô Thiên Hạo, trên mặt cả hai hiện lên hình dáng chăm chú không khác biệt lắm, phảng phất dường như lo lắng sẽ bỏ lỡ một hình ảnh đặc sắc.

Tại ánh mắt chăm chú của ba người, Ngô Thiên Hạo áp chế nội tâm kích động nho nhỏ, chậm rãi nâng tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía trước rồi mở ra, chỉ thấy hắn hết sức chăm chú nhìn vào lòng bàn tay trống không. Tầm ba giây đồng hồ, lòng bàn tay của hắn chậm rãi xuất hiện một ngọn lửa nho nhỏ.

Ngọn lửa xuất hiện trong nháy mắt, bỏ qua Từ Dương như trước vẫn duy trì trấn định, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong đều bị hình ảnh trước mắt làm kinh ngạc, hai người đều đờ người ra mà trừng mắt nhìn ngọn lửa, hai mắt tròn trĩnh thật lâu cũng không chuyển động.

Thật vất vả mới hoàn hồn lại, Từ Lâm liền không nhịn được kinh hô thành tiếng, tựa như là nhớ đến cái gì, liền vội vã che miệng lại, khẩn trương nhìn cửa phòng đóng chặt một chút, cho đến khi xác định bên ngoài không có động tĩnh gì, cậu lại nhỏ giọng hỏi: “Thiên Hạo, đây...đây không phải là dị năng trong tiểu thuyết nói chứ? Đúng không, đúng không?”

Hạ Duyên Phong mặt dù không có hỏi, nhưng trong mắt hắn cũng lộ ra nghi vấn giống vậy. Đúng là bất đồng với Từ Dương, Từ Dương tự mình trải qua mật thể, biết mật thể sẽ có người thức tỉnh dị năng, mà ba người Hạ Duyên Phong lại chỉ xem từ trong tình tiết tiểu thuyết mật thể, vì vậy bọn họ tuy rằng thấy tận mắt, nhưng vẫn cảm thấy không thể tin được như cũ.

Nhưng mà cậu cũng rất nhanh thì bình thường trở lại, mặc dù bọn họ hiểu được tiểu thuyết và hiện thực cũng không phải cùng một chuyện, nhưng bây giờ mật thể đã tới, đột nhiên tận mắt thấy ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, còn có chuyện gì là không thể xảy ra đây?

Hoàn

10. Chương 10

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai.

Đối mặt với nghi vấn của Hạ Duyên Phong cùng Từ Lâm, Ngô Thiên không không có lập tức mà trả lời, như là có điều suy nghĩ nhìn sắc mặt bình tĩnh của Từ Dương một chút. Trước đó Từ Lâm đã kể lại hết việc tối hôm qua Từ Dương bảo Hạ Duyên Phong nói tin tức cho ba hắn, lời nói thành thật, hắn thực sự tò mò từ đâu mà Từ Dương biết được việc này.

Phảng phất dường như nhận thấy được tầm mắt mang theo ý tứ tìm tòi nghiên cứu, Từ Dương hơi nhúu mày, sắc mặt bình thường mà đón lấy ánh mắt chuyển đến của Ngô Thiên Hạo, hai người bốn mắt nhìn nhau tựa như một trận đấu thăm dò lẫn nhau, cuối cùng Ngô Thiên Hạo vẫn là người thua trận, hơi có chút lúng túng dời đi tầm mắt.

Ngô Thiên Hạo yên lặng bình tĩnh lại, ngọn lửa trong lòng bàn tay dần dần biến mất, thấy vẻ kích động không che dấu được trong mắt Từ Lâm, trong lòng không khỏi cười cợt chiu. Không quan tâm Từ Dương từ đâu biết được chuyện mà ngay cả ZF còn không biết, chỉ bằng vào anh ấy không oán hận mà đi tới trường học đem bọn họ chạy thoát về đây, hẳn quả thật không nên thăm dò như việc vừa nãy.

Nhớ đến đây, ngược lại nghiêm túc nói: “Sáng tay tỉnh lại, tớ chỉ cảm thấy toàn thân đều lộ ra vẻ cổ quái không nói ra được, trong cơ thể như đột nhiên có thêm một lực lượng kì lạ, từ bên trong thân thể chậm rãi mà truyền đến cánh tay. Ngay khi tớ cảm thấy cánh tay đã nhin không nổi mà phát nổ, một ngọn lửa bất thành hình hiện ra lòng bàn tay.”

Từ Lâm nghe đến đây, tim trong ngực nhin không được mà nhảy lên bang bang bang, con người trong suốt lỏng lách triệt để hưng phấn, tựa như là nhớ tới cái gì, hai mắt kích động không chút che giấu theo bản năng nhìn về Từ Dương, nỗ lực áp chế bộ dáng hưng phấn không kể xiết, nghiêm túc chờ đáp án xác thực.

Bất thâu hai đạo ánh mắt khác nhau đồng thời nhìn theo ánh mắt Từ Lâm, Từ Dương vừa buồn cười nghĩ lại cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn trên mặt bọn họ đều có vẻ mặt tương tự, thì ra bọn họ thật sự coi y là không gì là không làm được, không chỗ nào là không biết.

Từ Dương không biết được, đối với ba người khác mà nói, y quả thật không sai biệt lắm trở thành nhà tiên tri mặt thể, có lẽ có thể nói là người tiên tri. Ba người Từ Lâm kì thực đều có chung một việc yêu thích, đó chính là thường ngày không có việc gì làm đều thích xem tiểu thuyết để giết thời gian.

Tiểu thuyết liên quan tới mặt thể, bọn họ đúng thật là xem qua không ít. Cái gì tang thi, dị năng, chỉ cần cho bọn họ một bước đệm, bọn họ tiếp nhanh với tốc độ nhanh hơn so với người bình thường. Mà ở tiểu thuyết bọn họ xem ở mặt thể, có loại dị năng hiếm thấy đó là tiên đoán, thức tỉnh các dị năng có thể biết trước được chuyện sắp xảy ra, hoặc là sự việc liên quan với mình.

Đương nhiên, bọn họ nhất trí cho rằng Từ Dương là người tiên tri cũng là có lí do, ai bảo mặt thể mới đến không được hai ngày, Từ Dương dường như biết được rất nhiều việc, ZF còn chưa biết, y đã biết được rõ ràng ràng, còn quyết đoán bảo căn cứ Nhật Trạch là mục đích cuối cùng của bọn họ, để không nghi ngờ cũng rất khó.

Thử nghĩ, nếu như không có thêm năng lực đặc thù, sao y lại có thể biết nhiều chuyện liên quan đến mặt thể trong khoảng thời gian ngắn ngủn như vậy, như thế nào lại nhanh như thế liền quyết định?

Không thể không nói, ba người Từ Lâm nghĩ rất có đạo lí, mà trong lòng bọn họ cũng đều tự nhiên lén lút chấp nhận ý nghĩ này. Về phần ý nghĩ Từ Dương trọng sinh từ mặt thể trở về, bọn họ thật là không ngờ đến điểm ấy, dù sao việc trọng sinh này khó có thể làm người khác tin tưởng được.

Từ Dương hơi buông mắt trầm ngâm, hơn nữa ngày lại ngược mắt lên, tầm mắt tựa đầu kiểm mà đảo qua trên mặt ba người. Nhìn vẻ mặt giống nhau của ba người, không khỏi chậm rãi thở dài, dừng một chút mới đem chuyện cậu biết liên quan đến dị năng nói cho bọn họ biết.

“Không nghĩ tới mặt thể lại có chuyện dị năng này, ôi, cho tới bây giờ, thật không biết có chuyện nào là không thể có. Ngô Thiên Hạo sinh lòng cảm khai thở dài, con người đen trầm nhìn vào phía ngón tay mình, ngay sau đó nhìn thấy được đám lửa nhỏ nhảy nhót trên đầu ngón tay.

“Anh, nếu cách rèn luyện dị năng không có giống nhau, người dị năng lửa phải làm thế nào để rèn luyện dị năng cho đúng đây?” Từ Lâm nghiêm túc quan sát ngọn lửa trên đầu ngón tay Ngô Thiên Hạo, đột nhiên xoay mặt hỏi Từ Dương.

“Anh cũng không rõ ràng lắm, hay là thử rèn luyện từ nhiệt độ trước.” Từ Dương hình như có chút suy nghĩ mà nhìn đám lửa một chút, lặng lẽ tìm tòi trí nhớ của kiếp trước.

Đã từng ngẫu nhiên nghe được một vị dị năng hệ hỏa nói qua, dị năng lợi hại nhất của dị năng hệ hỏa không phải là kích thích ngọn lửa, mà là nhiệt độ của nó. Tuy nói y sống ở mặt thể hai năm, nhưng có rất nhiều

chuyện cậu vẫn đều chưa biết. Dù sao lúc đó thông tin đều bị ảnh hưởng, rất nhiều tin tức không thể biết được, chuyện mà y biết đều là chuyện của hắn, hoặc là sự việc xảy ra bên cạnh y.

Có câu nói: Người nói vô tâm, người nghe hữu ý*, lúc này Từ Dương nói góc độ cần bắt đầu rèn luyện là nhiệt độ của ngọn lửa, nhưng cũng thật khiến mâu quang Ngô Thiên Hạo lóe lên. Nhiều năm sau, thời điểm khi hắn thực sự trở thành một tên dị năng cường giả có thể dùng nhiệt độ cao của lửa đem tang thi đốt cháy sạch sẽ, hắn vẫn như cũ mà nhớ kỹ câu nói nghe được lúc này. (*Đại loại là người nói thì chỉ nói đại, không mấy quan tâm nhưng người nghe lại vô cùng để ý đến lời nói đó.

Lúc bốn người đang thảo luận cần đến chỗ nào tìm kiếm vật tư, bên ngoài đột nhiên vang lên hai ba âm thanh liên tiếp, theo sát đó là tiếng kêu vui sướng ầm ĩ. Từ thanh âm xa gần có thể nghe ra được, tiếng sủng hạnh là đến từ tiểu khu dưới lầu, mà tiếng gọi ầm ĩ dĩ nhiên chính là nơi phát ra từ gia đình phụ cận Từ gia.

Trong phòng bốn người nhìn nhau một cái, lập tức lục tục đứng dậy, nhẹ nhàng bước nhanh đi tới trước cửa sổ. Từ Lâm và Ngô thiên Hạo ân ý phân biệt giật lấy một góc rèm cửa sổ, lúc này bốn người đều trầm trọng không nói, sắc mặt chỉ nghiêm túc quan sát tình hình lầu dưới.

Đến khi bọn họ thấy được một đội quân trang bị đầy đủ đang ra sức tiêu diệt tang thi, ngoài trừ vùng xung quanh lòng mây cau lại là Từ Dương, ba người còn lại đều theo bản năng trầm tĩnh lại, trong lòng bọn họ đều có ý niệm trong đầu như nhau, chỉ cần có nhiều quân đội hỗ trợ, tình thế này nhất định có thể giảm bớt.

Từ Dương nhàn nhạt liếc mắt nhìn gương mặt có chút non nớt của ba người, tâm tình bình tĩnh ngược lại có chút trầm trọng, hai mắt trầm tĩnh thay đổi nhìn về phía xa xa. Ở trước khi mặt thể bao trùm, ai có thể nghĩ tới những tòa nhà cao tầng lúc này chỉ trong vài ngày sẽ trở thành một tòa nhà không còn hơi thở.

“Vợ ơi, dưới lầu có quân đội, thật sự có quân đội tới đây, chúng ta rốt cục được cứu...” Thanh âm kích động không thôi từ cửa lầu sát vách truyền tới, cũng không biết người nọ cố nén bao lâu, thanh âm phiêu đảng trong không trung thật lâu cũng không tản được nghẹn ngào khàn khàn trong đó.

“Ồ ồ...Rốt cục cũng được cứu...Ông xã, chúng mình cùng nhau kêu lớn, để cho bọn họ mau chóng cứu chúng ta ra ngoài, những quái vật ngoài kia thật đáng sợ, em sợ chúng nó sẽ phá vỡ cửa phòng của chúng mình.” Âm thanh vỡ vụn khàn khàn vừa nghe đã biết người này đã khóc không ít thời gian.

...

Trong không trung xung quanh truyền đến tiếng kêu cứu, tiếng sủng hạnh lầu dưới vẫn như cũ không bị cắt đứt mà vẫn vang lên. Mọi người dân đối với quân nhân đều có tình tiết khó có thể hình dung, thấy quân đội dưới lầu kia, cũng không biết làm cho bao nhiêu người vực dậy hi vọng. Nhưng mà, tất cả bọn họ đều đã quen, có đôi khi mong muốn càng nhiều, thất vọng lại càng lớn.

Trầm mặt nhìn quân nhân lầu dưới chịu áp lực nhảy vào tiểu khu, trên mặt Từ Dương chưa từng lộ ra tia vui mừng, đậm đặc như trước vẫn duy trì, đôi mắt cũng hiện lên một tia trào phúng thoáng qua, nhắm mắt lại trong nháy mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh tương tự trong kiếp trước.

Thời gian đời trước xảy ra mặt thể, vừa vặn là cuối tuần, y và Từ Lâm mới vừa ở nhà ngủ bù. Tình cảnh bọn họ ngay lúc đó rất không xong, khi đó lương thực dự thừa đều đã ăn hết, vốn có dự định ngủ một giấc xong thì sẽ đi siêu thị mua đồ ăn, ai biết hết lần này đến lần khác mặt thể đuổi tới. Hai anh em không có cách nào khác, chỉ có thể thừa dịp tình thế không nghiêm trọng lắm mà đến siêu thị phụ cận mua một lượng lớn đồ ăn, sau đó ở trong nhà chờ quân đội cứu viện.

Bọn họ ôm mong đợi hai ngày, một đoàn quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh thực sự tới tiểu khu, khi bọn y thu thập xong hành lý, cho rằng có thể theo quân đội cùng rời đi, quân đội đã đem người nên đón đưa đi, lưu lại chỉ có một mảnh hài cốt tang thi, cùng với cư dân không ngừng chửi bới.

Kì thực Từ Dương không phải là không tin quân đội, chẳng qua là cảm thấy không phải quân đội nào cũng đều phải tin tưởng tất cả, mà giờ khắc này nhìn quân đội đứng ở dưới này kia, tuy rằng so với kiếp trước đến sớm hơn, nhưng y vẫn khẳng định đoàn quân đội này vẫn chấp hành nhiệm vụ giống nhau như cũ, chỉ là vì muốn cứu lãnh đạo cao cấp trong tiểu khu đi.

Tiếng chửi rửa liên tiếp không ngừng kéo Từ Dương từ trong suy nghĩ quay về, nghe thấy bên tai đều là những lời ác ý lớn tiếng, xung quanh vùng lông mày Từ Dương cau lại, nhưng rất nhanh buông việc này. Tuy đã biết khi quân đội đi rồi cư dân của tiểu khu sẽ phản ứng gì, nhưng chửi bới liên tiếp này khiến cho cậu thấy kinh hãi.

Từ Lâm có chút không tin dụi mắt một cái, đợi đến khi thấy rõ thực sự không thấy quân đội dưới lầu đầu nữa, vẻ mặt hoảng hốt nhìn về phía Ngô Thiên Hạo, có chút thất thần hỏi: “Bọn họ không phải tới đây đón người sống sót sao? Thế nào cứ như vậy mà đi?”

Ngô Thiên Hạo nhìn vẻ mặt hốt hoảng của cậu, đau lòng đưa tay kéo cậu đến bên cạnh, ngại khi không phải chỉ có hai người bọn họ, hành vi cũng có chút thu lại, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ lưng cậu, im lặng an ủi.

Từ Lâm nhắm mắt lại thật sâu, lại mở mắt ra thì đã khôi phục lại bình tĩnh. Trước đây xem tiểu thuyết mạng thế, hẳn luôn cảm thấy tiểu thuyết nói mạng thế rất tàn khốc có chút không giống hiện thực, cho đến hôm nay tận mắt nhìn một màn này, cậu mới hiểu rằng tiểu thuyết có đôi khi không chỉ là tiểu thuyết, cũng không ngoài hiện thực.

Tỉ mỉ quan sát dưới lầu một chút, lại đem tinh thần lực dò xét ra ngoài cửa sổ, Từ Dương mới nhìn đến hai người Từ Ngô đang dựa chung một chỗ, thản nhiên nói: “Nhanh chóng đem tất cả sắp xếp thỏa đáng, tang thi lầu dưới đã bị quân đội càn quét một lần, vừa lúc có thể thừa cơ hội này rời đi.”

Tiếng nói Từ Dương vừa dứt, Hạ Duyên Phong đi đầu tiên, còn lại Ngô Thiên Hạo vỗ nhẹ lên vai Từ Lâm, nhìn cậu cười ôn nhu, sau đó lôi kéo cậu đi đến phòng quần áo lấy đồ dùng hàng ngày cùng vật dụng cần thiết để mang đi.

Hoàn

11. Chương 11

Editor: Bạch Mai

Beta: Lục Thu, Mai

Nếu phải rời khỏi thành phố C, trước khi đi đến căn cứ Nhật Trạch, nhất định phải đi tìm kiếm lương thực ở ngoài, dĩ nhiên còn có đồ dùng hàng ngày và quần áo để tắm rửa. Vì vậy, đoàn người cơ hồ đem tất cả các lương thực quần áo và đồ dùng hàng ngày lấy đi sạch sẽ, nếu không phải lo lắng đồ đạc nhiều không thể mang đi, phỏng chừng liền ngay cả bồn tắm cũng sẽ không bỏ lại.

Bởi vì Từ Dương đã sớm bí mật chuẩn bị rất nhiều đồ đạc trong không gian, cho nên đồ đạc của y cũng không nhiều, chỉ có vài bộ quần áo và vật dụng hàng ngày. Nếu không nghĩ đến việc khi đi chỉ có hai tay trống trơn khiến người khác nghi ngờ, y cũng sẽ không mua riêng một túi du lịch lớn, lại đi vào trong không gian lấy một lượng quần áo cùng đồ dùng xếp vào túi.

Lúc Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo rời khỏi trường học, chỉ đem theo giấy chứng nhận quan trọng, tất cả quần áo hay đồ dùng vân vân đều không mang theo, lúc này cũng không thể vì mấy bộ quần áo mà chạy về trường học, thế nên liền vội vàng thu thập giúp anh em Từ.

Đội bọn họ hỗ trợ giúp thu thập xong tất cả thức ăn cần thiết đến phòng, lặng lẽ nhìn một chút thức ăn chống đỡ được mấy ngày, hai người bọn họ đều nghĩ cần nhanh một chút mà thu thập đồ đạc cần thiết, đồng thời còn cần phải kiểm quần áo và đồ dùng hàng ngày mới được.

Kì thực không phải chỉ có bọn họ mới cần thu lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, hai anh em Từ gia tuy có rất nhiều thứ nhưng cũng cần phải kiếm thêm một ít nữa, dụng tâm suy nghĩ một chút cùng sẽ biết công nghiệp sản xuất sau này sẽ rơi vào giai đoạn ngưng đọng, lúc này không nhanh chóng mà lấy nhiều vật phẩm các loại, đến lúc đó muốn khóc cũng không được.

“Anh, đã thu thập hết thấy mọi thứ rồi, có phải bây giờ chúng ta bắt đầu đi hay không?” Hai tay Từ Lâm xách túi du lịch từ trong phòng đi ra, thấy mấy người Từ Dương đã ở phòng khách chờ, có chút ngượng ngùng nói.

Từ Dương giương mắt nhìn bọc lớn có trọng lượng không nhẹ trong ngực cậu, lại đảo mắt nhìn Hạ Duyên Phong cùng Ngô Thiên Hạo đứng cạnh ghế salon, ánh mắt ngưng trầm tư một chút, chợt trầm giọng nói: “Đã quên nói với mọi người, thật ra anh cũng thức tỉnh dị năng rồi.”

Ba người Hạ Duyên Phong giật mình, hoàn hồn sau lại đồng loạt nhìn về phía Từ Dương, ba người đều không dám tin mà tròn tròn mắt. Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo không hổ là bạn bè nhiều năm, trong lòng hai người đều có suy đoán lớn mật, nhưng không ở trước Từ Dương nói ra đáp án, hai người đều trầm mặc chờ lời kế tiếp của Từ Dương.

Không giống với hai người Hạ Ngô bình tĩnh, hai mắt Từ Lâm đã sớm sáng lên nhìn chăm chú vào Từ Dương, đồng thời không nén được phản kích hỏi: “Anh thức tỉnh dị năng nào thế? Có phải là dị năng công kích rất lợi hại hay không?”

Từ Dương lẳng lặng trầm ngâm một hồi, kì thức dị năng chân chính của y đúng là dị năng công kích, nhưng hiện tại y đang tính toán đem không gian trở thành hệ dị năng không gian nói cho bọn hắn biết, cho nên chỉ có thể tạm thời giấu diếm một chút cảm giác thức tỉnh dị năng của cậu, sau đó lại chọn một cơ hội nói chân tướng cho bọn hắn biết.

Đời trước y đã biết có dị năng giả thức tỉnh được hai hệ dị năng, nhưng đại đa số đều không cùng thời gian thức tỉnh, hôm nay mật thể vừa mới bắt đầu, y liền thức tỉnh hai loại dị năng, thế nào cũng đều thấy có điểm không thích hợp.

Vì vậy, Từ Dương đi tới bàn trà trong ánh mắt mong chờ của ba người, chỉ thấy tay phải của y nhẹ nhàng vung lên, cái khay trà cùng bàn trà đang nằm yên tĩnh trên mặt đất đều biến mất toàn bộ. Ngưng lại một chút, trong khi ánh mắt ba người đang tròn tròn há hốc miệng liền vung tay một cái nữa, bàn trà lại trở về chỗ cũ.

Toàn bộ phòng khách đều yên tĩnh lại, thật lâu mới nghe được âm thanh Từ Lâm mang theo kích động: “Anh, mới vừa rồi có phải bàn trà được anh thu vào không gian hay không? Lẽ nào dị năng của anh là tùy thân không gian trong tiết thuyết đã nói? Có thể trồng có thể nuôi không giống với không gian bình thường?”

Từ Dương hơi rũ mí mắt, lông mi nhỏ dài che đi dấu vết phức tạp. Xem ra y thực sự đã đánh giá thấp bọn họ. Tuy rằng Từ Lâm chỉ là hoài nghi mà thôi, nhưng nhìn vẻ mặt hai người còn lại, tựa hồ cũng có ý nghĩ giống nhau.

Nghĩ đến chỗ này, Từ Dương khẽ nâng mắt lên, bình tĩnh quan sát phản ứng của Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo. Y không phải không thừa nhận, hiện tại đem cần đem sự việc chân chính của không gian nói cho ba người, thật ra y có chút hơi bất an.

Ba người trước mắt này, Từ Lâm là em trai mà y nhìn thấy từ nhỏ đến lớn, cậu là người thế nào y liền rất rõ ràng; nguyên nhân của kiếp trước, y đối với Hạ Duyên Phong tin tưởng cũng là chuyện bình thường không cần so sánh; nhưng Ngô Thiên Hạo, y và hắn tiếp xúc không nhiều, tuy rằng tình thâm của hắn đối với Từ Lâm khiến y có hơi rung động, nhưng gia thế cùng bối cảnh của hắn lại khiến y cần phải phòng bị.

Vì vậy, khi y chưa thăm dò trước thái độ của Ngô Thiên Hạo, y vốn nghĩ sẽ lấy giải hệ dị năng không gian để giải thích không gian của y. Dù sao để thu lấy đồ dùng đều cần dùng đến không gian, nếu không cần thật dễ bị lộ trái lại càng thêm phiền phức, chi bằng nói trước sự việc, dù sao hệ dị năng không gian cùng thật là tồn tại ở mật thể. Ai biết Từ Lâm vừa hỏi liền khiến y khó có thể trả lời, đối với y thực sự là việc khó.

“Anh Dương, không gian của anh có bao nhiêu mét vuông?” Hạ Duyên Phong giọng trầm thấp phá vỡ phòng khách an tĩnh, hai mắt nghiêm túc mà dừng trên Từ Dương, coi người đen kịt tỏa ra vẻ thâm thúy, vầng vàng hấp dẫn ánh mắt của ba người.

Lời này Hạ Duyên Phong vừa nói ra, Từ Lâm hơi ngẩn người, sau đó dường như đã nhận ra được cái gì,

ngực run lên bần bật, chỉ cảm thấy ảo não không thôi. Không lâu trước mới vừa nhìn thấy một cảnh tượng khiến cậu thức tỉnh khắc sâu, lúc này liền đã quên hiện tại không còn là thời đại hòa bình, có một số việc tốt nhất là đều giữ lại tất cả ở trong đầu.

Từ Dương hơi nhíu đuôi mày, liếc nhìn thật sâu Hạ Duyên Phong sắc mặt bình tĩnh, lại đảo mắt nhìn về mặt không chút che giấu của Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm, không khỏi yên lặng thở dài, có lẽ y thực sự đã nghĩ hơi nhiều.

Trí nhớ của kiếp trước đã khắc sâu vào trong đầu y thật lâu, hơn nữa tối hôm qua mới biết được ba và anh của Ngô Thiên Hạo đều là quân nhân có chức vị cao, y liền theo bản năng nhớ đến kiếp trước khổ sở ở căn cứ nghiên cứu các loại, cho nên tối hôm qua y liền cất giấu lòng phòng bị đối với Ngô Thiên Hạo.

“Hơn một trăm mét vuông, cho nên thu thập không ít vật tư.” Lúc Từ Dương chăm chú nghĩ, chung quy vẫn chưa nói tình huống thật của không gian, nhìn xem về mặt của ba người, cậu tin tưởng trong lòng bọn họ đã có đáp án xác thực, có một số việc hiểu rõ ở trong lòng là được, không cần một...nói rõ từng chút.

Lúc quân đội rời đi khoảng chừng hơn tám giờ sáng, thời gian dân cư ở tiểu khi vẫn còn hùng hăng hổ hống, Từ Dương đã đem phần lớn mọi thứ trong nhà thu vào không gian. Lúc trước Từ Lâm lo lắng không thể đem được nhiều đồ vật, biết y có một không gian đến tận trăm mét vuông, liền đem nồi bát chén cho y thu vào, thậm chí ngay cả chăn bông nệm cũng chưa từng buông tha.

Từ Dương nhìn Từ Lâm hăng hái ngẩng đầu chỉ huy cậu y đông thu tây, khoe môi không khỏi chậm rãi kéo một đường cung. Không biết là khi nói cho bọn hắn biết, thật ra y đã góp nhặt quần áo bọn họ từ lâu, đủ để bọn họ ăn vài xe lương thực, cậu có thể cao hứng đến nhảy tung lên trời hay không.

“Tiểu Lâm, em đều đã đem đồ trong nhà vét trống không, em còn đồ vật gì muốn chuyển nữa đây?” Nhìn Từ Lâm bộ dáng quẫn quít hận không thể đem bồn tắm lớn đi, Ngô Thiên Hạo dở khóc dở cười kéo vai hắn ra khỏi phòng tắm, thật lo lắng hắn ở trong phòng tắm thêm một lúc nữa, sau đó liền gọi Từ Dương đến đem bồn tắm lớn đi luôn.

Ở trong phòng khách nghe được âm thanh của Ngô Thiên Hạo, Từ Dương cùng Hạ Duyên Phong yên lặng nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang ý cười không phát giác. Hạ Duyên Phong thấy được trong khoe mắt Từ Dương có ý cười nhạt, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng trong lòng hắn buông lỏng không ít.

“Được rồi, hai người các cậu đều nhanh qua đây cho anh” Từ Dương liếc nhìn hai người Từ Ngô chậm rãi đi tới, chỉ chỉ bên cạnh rương lớn nói: “Rảnh rồi không có việc gì làm thì nhanh sắp xếp một ít đồ đi, hiện tại vừa vặn có thể dùng được. Các cậu đều đi tìm vũ khí thích hợp đi, thấy tang thi trực tiếp cho nó một nhát.”

Từ Dương vừa nói xong, đám người Hạ Duyên Phong trực tiếp bị kinh hãi. Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo tương đối bình tĩnh lắng lắng trao đổi một ánh mắt, trong lòng hai người đều nghĩ đến: Vừa rồi bọn họ hẳn là không có nghe lầm chứ? Hình như nghe được Từ Dương nói thấy tang thi liền cho nó...một nhát?

Chờ mở nắp rương lớn ra, họ xác định vừa rồi thực sự không có nghe nhầm, trong rương không phải là đồ dao găm tượng trưng như trang trí, mà là vũ khí chân chính. Càng làm cho bọn họ khó tin được chính là, trong đó đều là vài vũ khí tốt khó gặp: Trảm mã đao*, Cầu đồ đao(?**, Khảm đao***, Miêu đao(? ****...

Do quan hệ trong nhà, từ nhỏ Ngô Thiên Hạo ở bên người cùng anh cả tập võ, về phương diện súng ống, ở giữa mấy người, không hề nghi ngờ hẳn là người hiểu rõ nhất. Ngoài ra, hắn cũng nhìn qua không ít đao gươm, hơn nữa còn đối với phương diện đao này có yêu thích cực lớn. Mà giờ khắc này, trong rương có cây đao mà hắn thích nhất, không nhìn còn được, vừa nhìn liền luyện tiếu không dời được mắt.

Kì thực không phải chỉ có Ngô Thiên Hạo yêu thích một cây đao, Hạ Duyên Phong và Từ Lâm cũng đồng gian coi trọng một cây. Dù sao mọi người đều đã xem qua tiểu thuyết võ hiệp anh hùng nam tử hán hành trường hiệp nghĩa ảnh hưởng, trước mắt bày ra một thanh đao kiếm sắc bén lợi hại, sao có thể duy trì được bình tĩnh?

“Anh Dương, lời anh vừa nói đều là sự thật? Cho chúng em một thanh vũ khí?” Lúc này Ngô Thiên Hạo tựa như đối bụng thành còn sói ác độc, cái nhìn liêu lĩnh của ánh mắt không hề chớp mà nhìn chăm chăm thanh Đại Khảm Đao, dường như chỉ cần trong nháy mắt sẽ khiến cho thanh đao không cánh mà bay đi.

“Còn thật hơn trên châu, nhanh lên mà chọn đi” Nhìn vẻ mặt tương tự của ba người, Từ Dương nhin không được cười khê lắc đầu, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, khê chau mày nói: “Đã quên nói với các cậu, nếu như không có chắc chắn một đao chặt được đầu tang thi, tốt nhất không nên chọn đao.”

Trên mặt Ngô Thiên Hạo vẫn còn vẻ kích động không thôi, tay phải đưa về phía trong rương mà lấy ra thanh Đại Khảm Đao. Hạ Duyên Phong cũng không chậm trễ mà lấy ra một thanh Trảm mã đao duy nhất, về phần Từ Lâm lưu luyến không rời mà nhìn mấy thanh đao còn lại, nhưng không có thấy đao, ai bảo tạm thời cậu không chắc một đao chặt bỏ tang thi đây.

Từ Dương buồn cười nhìn dáng dấp quần quýt không rời, khê mỉm cười trấn an nói: “Còn dư lại đều giữ lại cho cậu, chờ năng lực lớn mạnh hơn, cậu thích gì thì cứ lấy đi”

Hoàn

12. Chương 12

Chờ Từ Dương và Từ Lâm mang túi du lịch trên lưng xong, Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo rất ăn ý mà trao đổi một ánh mắt, hai người không hỏi qua ý kiến anh em Từ gia, trực tiếp quyết định do Hạ Duyên Phong dẫn đầu, Ngô Thiên Hạo bọc hậu, bảo vệ hai anh em an toàn xuống lầu dưới.

Nhìn hai người bọn họ an bài không coi ai ra gì, Từ Dương đỡ trán có hơi chút bực tức dĩ, nhưng thấy bọn họ chủ ý đã quyết, chỉ hơi nhíu mày, cũng lười nói thêm nữa. Đang ở thời kì mặt thể rối loạn như vậy, người càng sớm nhận rõ thực tế thì đi được càng xa, bọn họ có thể nhận ra, cậu cũng không cần quá mức lao tâm mệt mỏi.

Hạ Duyên cầm trong tay thanh Trảm mã đao, thân đao bén nhọn lóe lên tia sắc bén ở dưới ánh mắt trời lóng lánh khiến người ta sợ hãi. Cùng tương tự Hạ Duyên Phong, tay phải Ngô Thiên Hạo cũng cầm một thanh Đại khảm đao lóe lên tia hàn quang.

Khác với hai người Hạ Ngô trong tay cầm bảo đao sắc nhọn, bởi vì Từ Lâm không nắm chắc được có thể một đao chém bỏ tang thi, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dùng đỡ cây gậy bóng chày bằng kim loại. Đương nhiên, cây gậy bóng chày bằng kim loại cũng không thể cùng với cây gậy bóng chày mà so sánh được, đây chính là vật mà Từ Dương đặc biệt dùng giá cao để mua về, chịu nhiệt chịu lạnh chịu được va chạm.

Sắc mặt Từ Dương như bình thường, tinh thần lực đã thả ra từ lâu. Lãnh đạo cao cấp được quân đội đưa đi không cùng tầng nhà với bọn họ, mà bây giờ những người còn sống sót đều ở trong nhà không dám đi ra, nếu như dưới lầu có tang thi, chắc chắn cũng sẽ không có người tiêu diệt được, cho nên bọn họ cần phải cẩn thận hơn.

Tuy rằng lúc này chưa bị cúp điện, nhưng thang máy cũng đã xảy ra trục trặc. Kì thực dưới tình hình này, cho dù thang máy vẫn hoạt động như cũ, mấy người bọn họ cũng không dám dùng thang máy, ai biết được thang máy có thể phát sinh sự cố khi đang trên đường xuống hay không. Lúc đó nếu như không cẩn thận mà xảy ra sự cố, đến lúc đó ai cũng cứu không được bọn họ.

Có lẽ là bốn người cũng không có thanh âm gì quá lớn, người dân cùng tầng cũng không nhận ra được bốn người bọn họ đã lặng lẽ rời khỏi chỗ ở. Bốn phía bên ngoài ngoại trừ thỉnh thoảng truyền đến tiếng cứu và tiếng khóc kêu ở ngoài, chỉ có tiếng sột soạt của bước chân.

“Cẩn thận, dưới tầng hành lang bên trái có tang thi.” Nhìn đến tang thi hướng phía cửa đi tới, Từ Dương nhướng mày, lập tức hạ giọng báo cho Hạ Duyên Phong đi ở trước cậu biết: “Lúc này tang thi đang hướng phía chúng ta đi tới, phỏng chừng chờ chúng ta đi xuống lầu dưới, nó cũng đã tới trước bậc thang.”

Người ở trên lầu không chỉ biết lầu dưới có mấy con tang thi, lại còn biết tang thi đang ở đâu, khoảng chừng thời gian bao lâu đi tới trước bậc thang, tuy rằng Hạ Duyên Phong vẫn như cũ cảm thấy không thể tin được, nhưng cũng đã không giống như trước nghi hoặc, vì vậy liền rất nhanh sửa sang lại tâm tình.

Bậc cầu thang càng ít, bước chân của Hạ Duyên Phong càng thả chậm, mắt thấy còn lại không bao nhiêu bậc thang nữa, một mùi vị hôi tanh càng ngày càng đậm. Cậu hơi ngưng mi, trong lòng biết đây đích thị là mùi hôi thối của tang thi, càng tập trung tinh thần cảm nhận tang thi đến gần.

Đến giờ khắc này, không chỉ có Hạ Duyên Phong đi phía trước nghe thấy được một mùi tanh hôi, ba người ở phía sau cũng nghe được mùi như vậy. Biểu tình trên mặt Từ Dương vẫn như cũ không thay đổi, Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo lại không biết đã biến đổi bao nhiêu lần, nhất là Từ Lâm, khẩn trương đến nổi tim như đập đến cổ.

Đến lúc chỉ còn lại ba bậc thang, Hạ Duyên Phong ra dấu tay với người phía sau, đám người Từ Dương gật đầu, đồng thời dừng bước. Không lâu sau khi đám người dừng lại, chợt thấy có đôi mắt trắng dã, khuôn mặt hư thối, con tang thi thiếu mất cánh tay hiện lên trước mắt bọn họ.

Ánh đao lấp lóe, mọi người bị chói mắt do tia sáng của thanh đao, phản xạ có điều kiện địa trướng mắt nhìn, khi hồi phục lại bình tĩnh, đầu của tang thi hư hối đã nhanh như chớp mà lăn trên mặt đất vài vòng, tang thi không có đầu chóp mắt đã ngã về phía sau, liền thẳng tắp nằm trên mặt đất.

Rất nhanh quét mắt đến tang thi bởi vì không có đầu mà máu đen chảy không ngừng, Hạ Duyên Phong kinh ngạc nhíu mày, xem ra lời Từ Dương nói quả thực không sai, lúc đầu tang thi thật sự không có lực sát thương gì, chỉ là đáng tiếc đại đa số mọi người đều tình nguyện trốn ở nhà cũng không dám cầm vũ khí lên để tiêu diệt tang thi.

Từ Dương nhàn nhạt liếc mắt nhìn cửa phòng gần hành lang nhất, lập tức thấp giọng bảo mọi người nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cậu biết vẫn luôn có người đang chú ý tình huống hành lang, nếu như đi chậm rãi bị một số người dính lấy, thật là phiền phức đến tận cùng.

Mặc dù không có nói rõ, nhưng mấy người Hạ Duyên Phong cũng biết nơi này không thích hợp ở lâu, vì vậy liền hướng phía lầu dưới đi tới. Qua nhiên, bước chân bọn họ vừa mới đi, trong phòng có người nhẹ nhàng mở cửa ra, khi nhìn đến tang thi bốc mùi hôi tanh trên mặt đất, liền thất kinh mà khép cửa phòng lại.

Từ tầng mười ba đi xuống dưới, đi gấp hai lần so với thời gian bình thường, nhìn cử kiếng gần trong gang tấc, ngón tay cầm chuôi đao không lỏng chắt mà nắm thật chặt, hai mắt trầm tĩnh không chút thư giãn mà qua sát tình hình bên ngoài tòa nhà.

“Ngoài cửa không có tang thi, bên trái tòa nhà gần nhất phía trước có một con, mười thước bên bờ hoa có hai con.” Từ Dương thấp giọng nói cho Hạ Duyên Phong tình huống cụ thể cậu mới vừa nhìn thấy, dừng lại rồi nói tiếp: “Cậu và Ngô Thiên Hạo phụ trách hai con bên bờ hoa, tôi phụ trách con bên trái kia, Từ Lâm, em chạy tới ga ra lái xe chạy qua đây.”

Ba người Hạ Duyên Phong không hẹn mà cùng gật đầu, trong nháy mắt Hạ Duyên Phong đẩy kia kiếng ra, ba con tang thi chao đảo bên ngoài đồng thời nghe thấy mùi vị máu thịt mới mẻ trên người bọn họ, chúng nó như là thấy được mùi vị thượng hạng, gào thét hướng bọn họ đi tới.

Lúc đầu tốc độ tang thi không nhanh, động tác thân thể chậm chạp, sức chiến đấu một tang thi cũng không mạnh, chỉ cần có một chút dũng khí của người trưởng thành đều có cơ hội công kích giết tang thi thành công. Nhưng bởi vì đại đa số mọi người bị đáng về tang thi làm hoảng sợ, vừa nhìn thấy tang thi liền sợ đến hô to gọi nhỏ, ngược lại trở thành con mồi của tang thi.

Mà lúc này, trên lầu liền có không ít người sốt sốt đều hoảng sợ bỏ to mắt, không dám tin nhìn đám thanh niên đang cùng tang thi chiến đấu. Tuy rằng bọn họ đều là thanh niên trai tráng có khí lực mạnh mẽ, nhưng phần lớn đều bị tang thi ghê tởm làm kinh hồn khiếp vía, căn bản không có dũng khí đối đầu với tang thi.

Không quan tâm người khác nghĩ như thế nào, đợi mấy người Từ Dương dứt khoát giải quyết sạch sẽ mấy con tang thi bên cạnh, Từ Lâm cũng đã lái chiếc xe Hummer tới, về mặt hơi lộ ra hốt hoảng hô: “Anh, mọi người nhanh lên xe đi, em thấy bên kia có vài con tang thi vọt tới hướng của chúng ta đó.”

Mấy người Từ Dương không hề ở lại lâu, rất nhanh đã chạy đến phía xe. Chỉ trong nháy mắt, Từ Dương đã an ổn mà ngồi xuống chỗ ngồi kế tay lái, mà Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo cũng đã lên xe an toàn.

Tiếng xe mới vừa đưa tới không ít tang thi, Từ Dương xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía sau xe đã có chừng mười con tang thi, cấp tốc giật khóa kéo cửa túi du lịch, lấy từ bên trong ra một bình thủy tinh màu

nâu, sau đó quyết đoán mà cở cửa xe, tay vung lên cao, bình thủy tinh lưu lại trên không trung một đường cong duyên dáng.

Mấy người Từ Lâm đều bị động tác liên tiếp của Từ Dương hù dọa, đến khi bên tai truyền đến “Oành” một âm thanh vang lên, bọn họ mới chợt bình tĩnh, ánh mắt nhìn Từ Dương tràn đầy sùng bái. Trong lòng ba người tuy rằng biết Từ Dương hiểu được rất nhiều chuyện, nhưng lại căn bản không cô nghĩ đến ngay cả bom bình thủy tinh cũng đều đã chuẩn bị đủ.

Từ Dương bình tĩnh mà đóng cửa xe lại, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, phảng phất tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ trầm giọng nói cho bọn Từ Lâm biết tuyến đường cần đi, sau đó liền trầm mặt lại, vẻ mặt như đang suy nghĩ đến chuyện quan trọng nhìn ra cửa sổ.

Trên đường có rất nhiều xe cô đều hướng cửa khẩu mà đi, đồng thời xung có mấy đám tang thì năm ba con đang lác lác đi về phía đoàn người chen chúc. Trên đường phố đã không náo nhiệt như trước đây, thỉnh thoảng có người sống sót đều là vất hết mạng già mà chạy vào hướng có người, chỉ vì né tránh đám tang thì như ma quỷ phía sau.

Cũng mặc kệ bọn họ cố gắng như thế nào, đám tang thì đến từ bốn phương tám hướng nhanh chóng đem bọn người chạy trốn vây vào trong, tiếp đến có thể thấy đám tang thì như ruồi bu mà từng con vây xung quanh. Cũng không lâu lắm, lần thứ hai tang thì có hành động, một bên hưng phấn gào thét, một bên chạy về hướng mục tiêu kế tiếp.

Từng hình ảnh máu tanh kinh khủng khiến cho những người đang trốn trong xe quan sát tình hình như muốn đem mọi can đảm đều nhỏ ra, sắc mặt Từ Dương lại bình tĩnh nhìn không ra vui buồn, cũng không thấy cảnh tượng có thể lọt vào trong mắt hần. Chỉ cần liếc mắt nhìn đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, liền cũng biết cậu không quá quan tâm cảnh tượng này.

Không giống với Từ Dương lạnh lùng, ba người còn lại mỗi lần nhìn thấy mấy người sống sót chạy trốn chết bị tang thì gặm ăn, sắc mặt của bọn họ đều đã thay đổi bất định, có giấy dựa có xoắn xuýt, có thống khổ chịu nạn, có hoảng hốt sợ sệt. Nhưng bất kể là vẻ mặt nào, cuối cùng đều trầm tĩnh lại, ngôn ngữ lúc này của bọn họ vẫn là trầm mặc.

“Mau cứu tôi, xin các người cứu tôi, mau cứu tôi...” Một cô gái ăn mặc thời thượng đứng trước xe ven đường nỗ lực vỗ vào cửa thành tiếng, đợi đã lâu cũng không đợi được chủ xe cứu, cô gái trẻ vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định mà vỗ cửa xe.

Lúc này, con đường phía trước đã bị xe cộ đông nghịt bế tắc, chờ thêm một lúc lâu mới có thể nhích được một chút. Trong khi đang lẩn trong xe cộ và đám tang thì, thỉnh thoảng đàn tang thì càng gia tăng thêm lực lượng mới. Trơ mắt nhìn ngày càng nhiều người sống sót bị tang thì gặm nhấm, người sống còn sót lại càng trở nên hoảng loạn thêm.

Mất thấy đường bị chặn càng ngày càng khó đi tiếp, đoàn người cũng ngày càng trở nên hỗn loạn, trong lòng Từ Dương trở nên trầm trọng, thật vất vả đợi được xe đi đến một đường nhỏ, rốt cục nói: “Từ Lâm, quẹo vào hẻm nhỏ”.

Từ Lâm nghe vậy không chần chờ chút nào, quyết đoán mà dựa theo lời chỉ dẫn của Từ Dương quẹo vào hẻm nhỏ. Sau khi xe bọn họ quẹo vào hẻm nhỏ, chiếc xe việt dã phía sau bọn họ cũng tiến lên chiếm vị trí vừa rồi, nhưng cũng chỉ trong thời gian chốc lát, xe việt dã không chút do dự mà quẹo theo vào hẻm nhỏ.

Hoàn

13. Chương 13

So với đường phố đông nghẹt thở mới vừa rồi, đám người Từ Dương quẹo vào hẻm nhỏ hiện ra vẻ yên tĩnh một chút. Tuy rằng như vậy, nhưng hẻm nhỏ thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được vài con tang thì đi xung quanh, lúc nghe được tiếng xe, tang thì đang đi đúng đưa liền gào thét mà vọt thẳng tới xe.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo im lặng trao đổi một ánh mắt thấu hiểu với nhau, chỉ thấy Ngô Thiên Hạo đang muốn mở miệng bảo Từ Lâm dừng xe để bọn họ đi ra ngoài giải quyết mấy con tang thi, chợt nghe giọng nói nghiêm túc của Từ Lâm nói: “Anh, đằng sau có xe, lúc chúng ta quẹo vào hẻm nhỏ không được bao lâu, chiếc xe kia cũng liền quẹo vào theo.”

Hai người Hạ Ngô đồng thời nhíu mày, rồi quay đầu nhìn về phía sau, con người thâm trầm lẳng lặng quan sát đến chiếc xe việt dã. Một chút sau, về mặt hai người ngưng trọng nhìn nhau, cũng không biết có phải là do bọn họ đã quá đa tâm hay không, luôn cảm thấy chiếc xe việt dã kia như là đặc biệt quẹo vào hẻm nhỏ theo sát bọn họ.

Từ Dương giống như không thèm đếm xỉa tới liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, gương mặt tuấn tú hờ hững nhìn không ra biểu tình gì, giọng nói nhàn nhạt như trước khiến người nghe không rõ có ý gì: “Không cần quan tâm bọn họ, phía trước chừng mười mét có một tiệm thuốc nhỏ, trực tiếp dừng xe tại đó, mấy con tang thi để anh giải quyết.”

“Anh Dương, chúng em giúp anh.” Giọng nói Ngô Thiên Hạo bình tĩnh, thấy Từ Dương vẫn lạnh nhạt như vậy, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, dừng một chút lại nói: “Em vừa cảm giác một chút, hiện tại có thể ngừng tụ ra quả cầu lửa lớn, tuy rằng uy lực không lớn lắm, nhưng hẳn là cũng đủ đối phó tang thi lúc đầu.”

Từ Dương vén mí mắt xuống, từ kính chiếu hậu nhìn về mặt nghiêm túc của Ngô Thiên Hạo, tựa hồ như có như không mà thờ dài, ánh mắt trở nên sắc bén: “Hiện tại còn không biết tình huống thật của chiếc xe kia, chuyện dị năng tạm thời dừng cho người khác biết.”

Ngô Thiên Hạo sửng sốt, suy nghĩ vừa thoáng chuyển liền cảm thấy hiểu rõ thâm ý trong đó, nhìn ánh mắt Từ Dương không khỏi sinh ra vài phần suy nghĩ sâu xa. Bất quá cũng chỉ là trong thời gian chốc lát, hẳn đã đem chuyện này quăng phía sau đầu, nghiêm túc gạt đầu.

“Tuy rằng không thể dùng dị năng, nhưng chúng ta có thể sử dụng vũ khí tầm xa.” Từ Dương nói xong lời này có điểm rất thần bí, cũng không chờ ba người bọn họ phản ứng, tiếng nói vừa dứt liền lấy ra vài mũi tên được chế tạo tỉ mỉ, thành công khiến lực chú ý của ba người tập trung cùng một điểm.

Nhìn ba ánh mắt chiếu sáng trong phút chốc, Từ Dương không nhận được ở trong lòng yên lặng mà phun một ngụm nước bọt, lúc mới vừa lấy ra bình bom thủy tinh trong túi, cậu thể nào liền quên bọn họ đã biết cậu có không gian rồi đây?

“Anh, anh là thần tượng của em, em thật sự là càng ngày càng sùng bái anh, thậm chí ngay cả tên nổ cũng đều chuẩn bị xong, hơn nữa còn chuẩn bị thật nhiều.” Hai mắt Từ Lâm trong suốt, nhìn hẳn và sói đối cùng đều là một bộ dạng, tất cả ba người còn lại đều tin tưởng, nếu như không phải hẳn đang chuyên chú lái xe, lúc một giây sau khi nhìn thấy tên nổ đó có thể đã liền trực tiếp nhào qua.

“Em chỉ cần chuyên tâm lái xe của em, quên ai cũng sẽ không quên phần của em đâu.” Giọng nói cả Từ Dương khó có được nhẹ nhàng như vậy, nhưng khi chú ý tới mấy con cương thi đang càng lúc càng gần bọn họ, trên mặt liền khôi phục lại vẻ trầm tĩnh như thường, khe khẽ nhíu mày, rất nhanh đưa tên nổ trên tay cho hai người Hạ Ngô.

Nếu như là lúc thường, hai người Hạ Ngô khi thấy tên nổ nhất định sẽ nghiên cứu tỉ mỉ một phen, nhưng giờ khắc này lại không quan tâm thứ khác, hai người nhanh tiếp lấy tên nổ, sau lại dứt khoát kéo cửa xe xuống, cài tên nhắm vào. Liền không cho người khác có thời cơ phản ứng, hai mũi tên bén nhọn trong phút chốc đã bay ra ngoài.

Trong nháy mắt kế tiếp, chỉ thấy ba con tang thi không cùng phương hướng đang lục tục ngã xuống đất. Vùng xung quanh lòng mày Từ Dương hơi nhíu, mặt khác ánh mắt nhìn tang thi rất nhanh hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc, cùng với một tia khen ngợi không thể nhận ra. Chú ý tới tang thi khác đang nhào tới, lần thứ hai Từ Dương cài tên nhắm vào rồi phóng ra.

Lúc ba người đồng lòng hợp lực, tang thi thân thể hư thốt chưa đi tới trước mặt đã bị bọn họ tiêu diệt sạch sẽ hết. Cùng lúc đó, Từ Lâm cũng an ổn mà đem xe dừng an toàn trước cửa tiệm thuốc.

Thời gian tai họa xảy ra vào tối hôm qua, tiệm thuốc nhỏ hẳn là vẫn ở chỗ doanh nghiệp cũ, lúc này cửa

của tiệm đúng là đang mở, cửa sổ thủy tinh trong suốt và nền nhà đều dính đầy vết máu, mùi máu tươi nồng nặc tản ra xung quanh, trực tiếp khiến cho đám người vừa xuống xe nhú mảy thật chặt.

Ánh mắt thâm thúy của mắt Từ Dương hơi chuyển động vòng vo, không dấu vết mà đóng cửa xe lại, đồng thời nhìn theo chiếc xe việt dã đang đậu cách đó không xa, thần sắc thoáng qua trong con người lạnh như hồ băng, trầm giọng nói: “Ngô Thiên Hạo ở lại cửa canh chừng, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong mau chóng đi lấy một ít thuốc quan trọng.”

Bọn Hạ Duyên Phong không chậm trễ chút nào mà gật đầu một cái, nhanh chóng hành động dựa theo lời Từ Dương. Từ Lâm xoay người trở lại trong xe lấy ra mấy túi lớn, đưa cho hai người Hạ Duyên Phong sau liền chạy về phía tiệm thuốc, nhanh chóng lấy các loại thuốc quan trọng, còn lại Từ Dương thì đi thẳng lên nhà kho lầu hai.

Tuy rằng quy mô của tiệm thuốc nhỏ không lớn, nhưng các loại thuốc cũng đều rất đầy đủ, lúc này Hạ Duyên Phong và Từ Lâm tựa như châu chấu mà di chuyển, thuốc biết hay không biết, tất cả đều đem cất vào túi, đương nhiên, lấy nhiều nhất vẫn là loại thuốc mà bọn hắn cần thiết nhất,

Tuy rằng rất muốn nói Từ Dương trực tiếp đem toàn bộ thuốc trong tiệm đều thu vào không gian, nhưng bọn hắn vẫn nhớ được chiếc xe đang ở phía bên kia. Bất luận là không thể để cho người của chiếc xe kia phát hiện được bọn họ có khác thường cũng tốt, lưu lại một chút thuốc men cho đồng loại cũng được, nhất cử nhất động của bọn họ cũng cần phải cẩn thận là hơn

Tiệm thuốc này chắc là vừa mới nhập hàng không bao lâu, nhà kho lầu hai đều chất đầy thuốc. Nhìn trước mặt một đồng thuốc đầy đủ loại, Từ Dương nghĩ bọn họ thật sự may mắn. Mặc dù lúc trước đã góp nhặt không ít thuốc, nhưng không nhận được một đồng thuốc được bày ra trước mắt mà không cần tiền mua, cậu cũng liền không khách khí lấy hơn phân nửa, phần còn lại sẽ để lại cho người phía sau. Về phần sẽ có người chạy đến nhà kho tìm thuốc hay không, vậy thì không liên quan gì đến chuyện của hắn.

Đội hắn cất xong thuốc từ lầu hai đi xuống, hai người trên mặt đất đã mang được một bao lớn chứa đầy ắp, vì vậy liền gọi hai người Từ hạ vẫn thu thập thuốc không dừng tay như trước: “Đừng..lấy nữa, nhanh đem tất cả lên trên xe, chúng ta mau chóng rời khỏi đây.”

Nói đến đây, Từ Dương hơi nhú mảy, thời gian khi cậu mới vừa thấy chiếc xe việt dã, cậu liền suy nghĩ trước khi bọn họ quẹo vào hẻm nhỏ, nói không chừng sẽ có không ít người cũng quẹo vào theo. Mới vừa rồi thả lỏng tinh thần lực chú ý tình huống xung quanh, quả thực nhìn thấy giờ phút này đã có mấy chiếc xe hướng theo bọn họ chạy tới.

Hẻm nhỏ này đều không phải rất rộng lớn, tối đa chỉ có thể cho phép hai chiếc xe đi song song với nhau, nếu để cho xe khác chạy vượt mức quy định, đến lúc đó liền xuất hiện tình huống không tốt, vô cùng có khả năng lần thứ hai bị tắc đường. Như thế, quẹo vào hẻm nhỏ thì không phải quyết định sáng suốt, ngược lại sẽ để cho bọn họ vướng vào cảnh khó khăn, cho nên bây giờ bọn họ cần làm là mau rời khỏi chỗ này.

Hai người Từ Hạ tự nhiên là không phản đối chút nào, lập tức dừng lại ý nghĩ thu gom thuốc trong đầu, bước nhanh đi tới trước cửa. Hạ Duyên Phong một người khiêng hai túi lớn chứa đầy thuốc, Từ Lâm cũng không cam lòng phía sau mà khiêng một tí, còn lại một túi tự nhiên rơi vào trên người Từ Dương.

Trong lòng mọi người đều rất rõ ràng, tuy chẳng biết vì sao chiếc xe việt dã đã quẹo theo bọn họ chưa thu gom thuốc men, nhưng lại biết người trong xe vẫn luôn quan sát tình huống bên này của bọn họ, lúc này đương nhiên không thể có khả năng đem tất cả đồ vật đều thu vào không gian, miễn cho bọn họ khả nghi.

Bởi vì Từ Lâm đối với tình hình trong hẻm không quen thuộc bằng Từ Dương, nhiệm vụ lái xe giao cho Từ Dương. Chờ ba người Hạ Duyên Phong ngồi vào trong xe, về mặt Từ Dương phức tạp liếc nhìn chiếc xe việt dã vẫn không có hành động gì, chợt thu hồi ánh mắt thâm trầm, rất nhanh khởi động xe, một chút thời gian cũng không lãng phí mà lái ra ngoài.

“Anh Dương, chiếc xe kia dừng ở trước cửa tiệm thuốc.” Ngô Thiên Hạo vẫn luôn chú ý đến tình huống của chiếc xe phía sau, thấy trước xe kia không tiếp tục đi theo bọn họ, mà là chờ bọn họ lát đi mới chạy đến trước cửa tiệm thuốc, ánh mắt có hơi chút kì lạ.

Từ Dương không có trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc mắt qua cửa kính chiếu hậu nhìn ra cảnh tượng bên ngoài,

đội thấy rõ hai người thanh niên gần bằng hần đi ra, không khỏi hơi nhúu mày, con người đen kịt như có như không hiện lên một tia lạnh lùng không thể nhận ra.

“Thiên Hạo, cậu có cảm giác được hay không người thanh niên mặc áo sơ mi trắng nọ có chút quen mắt thế?” Hạ Duyên Phong nhúu mắt nhìn thanh niên mặc áo sơ mi trắng kia, có chút không xác định được mà hỏi. Lúc này hần đang quay đầu chú ý động tác mấy người kia, chưa từng phát hiện lúc hần nói đến lời này, ánh mắt Từ Dương lóe lên tia phức tạp.

“Cậu không nói tớ thật cũng không chú ý tới người này, nhưng nhìn kĩ kì thật cũng có điểm rất quen thuộc, nhưng mà bây giờ không thể nghĩ được từng gặp người này ở đâu.” Ngô Thiên Hạo tỉ mỉ quan sát người nọ, vuốt cằm suy nghĩ sâu xa, đáng tiếc qua một lúc lâu, vẫn không thể nhớ tới đã từng gặp người nọ ở đâu.

Từ Lâm ngồi ở vị trí phó lái cũng nghe được đối thoại của hai người bọn họ, hăng hái quan sát người bọn họ nói. Lúc này người đó đang đứng bên cạnh xe, Từ Lâm đem thân hình cùng khuôn mặt của người đó vào trong mắt, theo khoảng cách càng ngày càng xa, cậu mới quay đầu trở lại, buông xuống ánh mắt lạnh lẽo soát trí nhớ trước kia.

“Tớ nghĩ biết người nọ là ai rồi” Nhớ lại một đoạn thời gian lúc trước, thành linh Từ Dương hô lên thành tiếng, quay đầu nhìn hai người Hạ Ngô, vẻ mặt hơi lộ ra phức tạp nói rằng: “Người đó là sinh viên cuồng nghiên cứu nổi tiếng học khoa y của trường chúng ta Tưởng An Thành, nghe nói một tháng trước hần đã được bệnh viện có lương cao nhất của thành phố C mời về làm.”

Nghe xong lời này của Từ Lâm, hai người Hạ Ngô đều nhớ lại người cao cao cuồng nghiên cứu Tưởng Anh Thành, đồng thời cũng lộ ra vẻ phức tạp. Ba người bọn họ người nhìn ta một chút, ta nhìn người một chút, sau đó đều trầm mặt lại. Trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí trong xe trở nên kì quái không rõ.

Hoàn

14. Chương 14

Lúc trước để giảm bớt thời gian qua lại công ty, Từ Dương lựa chọn trú tại khu nhà gần công ty. Khu nhà đúng lúc là ở trung tâm thương nghiệp phồn hoa nhất phụ cận của thành phố C, trước khi mặt thể bạo phát, giao thông rất tiện lợi, nhưng ngày diệt vong xảy ra, con đường bọn họ đi lúc trước liền gặp rất nhiều trở ngại.

Nên ăn mừng chính là, mấy ngày lúc Từ Dương trọng sinh trở về không lâu sau, để không khiến cho người khác nghi ngờ, mỗi lần đi thu gom vật dụng đều rất thận trọng, bởi vậy còn đặc biệt biết được phố lớn ngõ nhỏ phụ cận xung quanh, đồng thời còn để ý vùng nào có thể đi thu gom được nhiều vật dụng an toàn trong khi mặt thể bộc phát.

Ngay giờ phút này, bọn họ thật vất vả giết hết tang thi trên đường đụng phải, xông qua trùng điệp cản trở, rốt cục cũng thành công đến được mục tiêu cậu đã quyết định—một nhà kho lớn nằm ở hướng Tây Bắc trung tâm thành phố, nhà kho hàng hóa này chuyên cung cấp cho những siêu thị hàng hóa phụ cận, đủ loại hàng không nói, số lượng lại càng khổng lồ.

Điều duy nhất làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc chính là, hướng tới phía nhà hàng đó không phải chỉ có mỗi bốn người bọn họ. Có người ngoài ở đó, liền nói lên hành động kế tiếp của bọn họ là thu gom vật liệu nhất định sẽ bị vướng tay vướng chân. Hiện tại chỉ hi vọng thành viên của xe việt dã không đột nhiên nổi lên, bằng không rất có thể sẽ cùng đối phương xảy ra tranh chấp.

Lúc xe dừng trước cửa kho hàng, đoàn người Từ Dương không vội vã xuống xe, mà yên lặng quan sát chiếc xe việt dã vẫn theo sát bọn họ. Hai xe cách chừng mười mét, gần không ít so với lúc ở tiệm thuốc, nhìn bộ dáng của bọn họ, tựa hồ không chuẩn bị đợi bọn hần đi mới thu thập vật liệu như lúc trước nữa.

“Vãi ra*, bọn họ thật là quá đáng mà Rõ ràng vẫn đi theo phía chúng ta để chiếm của hời, da mặt thật sự là đủ dày” Ngô Thiên Hạo đã sớm nhắm ngay chiếc xe việt dã kia, thấy bọn họ vẫn đuổi sát bọn họ không

tha, rốt cục nhin không được chữ tục, gân xanh trên trán nổi lên, dùng một chút lại cắn răng nghiêng lợi cả giận nói: “Tôi xem bọn hần chính là sợ chết, từng thằng một đều là rùa đen rút đầu, thấy tang thi liền lẫn trốn mất dạng, thật là không biết xấu hổ”

“Thiên Hạo nói không sai, bắt đầu còn tưởng rằng khi rời tiệm thuốc mỗi người đi một ngã, chúng ta cũng sẽ không gặp mặt nữa, không nghĩ tới chiếc xe kia vẫn theo sau. Đi theo còn chưa tính, chúng ta dừng bọn họ cũng dừng xe, nhưng lại không thấy bọn họ giúp đánh tang thi, tớ chưa từng thấy bọn người nào tư lợi như thế”

Từ Lâm đặc biệt đồng ý lời nói của Ngô Thiên Hạo, tức giận bất bình mà cùng nói ra, đồng thời rất là khinh thường trừng mắt nhìn thành viên chiếc xe việt dã kia. Đương nhiên, bởi trong lúc đó hai chiếc xe còn cách một đoạn ngắn, hơn nữa còn có kính thủy tinh ngăn cách, một lời một hành động của hần cũng không thể truyền tới bên trong chiếc xe kia.

Mặc dù Hạ Duyên Phong không có nói ra, nhưng từ cặp lông mày đang nhăn lại cũng có thể thấy được vẻ mất mẫn của hần. Hần cùng Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm chung sống lâu như vậy, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy bọn họ tức giận đến như vậy, người bên xe kia cũng thật là cực phẩm, cư nhiên có thể cho hai vị bạn thân có tính tình tốt của cậu sinh khí lớn đến vậy.

“Về sau cũng sẽ gặp phải rất nhiều sự việc xảy ra giống vậy, trong đó có rất nhiều việc còn quá đáng hơn so với việc này, các cậu hần là nên tiếp tục học cách nhẫn nhịn tính tình của mình mới được.” Từ Dương lẳng lặng quan sát vẻ mặt của bọn họ một chút, khẽ thở dài, thần sắc vẫn ung dung hờ hững trước sau như một.

“Em hiểu được lời anh Dương nói rất đúng, chỉ là trơ mắt nhìn những người đó làm chuyện như vậy, trong đầu em đây nghĩ vẫn cảm thấy không thoải mái.” Ngô Thiên Hạo cầm giận trừng mắt nhìn chiếc xe việt dã, quay đầu trở lại thì không nhìn chiếc xe kia nữa, đỡ phải càng nhìn càng bực thêm.

Lúc này Từ Lâm không lên tiếng nữa, chỉ là nhìn Từ Dương không ngừng gật đầu, ánh mắt trong trẻo không có cách nào che dấu được sự phẫn nộ, hai tay đặt ở trên đùi chẳng biết lúc nào đã nắm chặt thành quyền. Hần cũng không quên, lúc bọn họ đang đến kho hàng này phải tiêu diệt rất nhiều tang thi ở trên đoạn đường, những người trong xe kia vừa nhìn thấy tang thi liền lẫn mất rất xa, trong lúc đó không hề qua giúp lấy một lần.

“Tôi biết trong lòng mọi người rất khó chịu, trước phải chịu đựng Đội lát nữa thu gom đồ dùng liền bỏ qua bọn họ, nếu đối phương thậm chí muốn theo phía sau chiếm món hời, chúng ta cũng không cần phải... lại cùng bọn họ vướng víu nữa.” Giọng của Từ Dương đột nhiên lạnh xuống, con ngươi sâu thẳm lạnh lùng quét mắt đến chiếc xe kia, rồi mở rộng cửa bước xuống xe.

Có câu nói “Có thể nhẫn nhịn nhưng không thể nhẫn nhục”, cỡ lẽ lúc này Ngô Thiên Hạo thật sự đã nhẫn nhịn đến nội thương, sau khi hần nhìn thấy lúc bọn họ xuống xe thì mấy người kia cũng xuống theo, nhin không được đã nghĩ đến liền xoay người nắm tay nắm cho bọn hần một quyền. Nếu không có Từ Lâm đứng lúc kéo hần lại, chỉ sợ lúc này hần thực sự nổi lỗi đình.

Trong kho hàng đang lúc có xe vận tải đang đỗ, cửa kho hàng cũng mở, nhưng trước cửa không nhìn thấy một con tang thi nào, Từ Dương tạm thời không hề hành động. Lúc xe dừng lại cho tới giờ cũng có một thời gian ngắn, nếu như kho hàng phụ cận có tang thi, cũng đã sớm đi đến trước mặt bọn họ, chẳng biết tại sao cho tới bây giờ cũng chưa thấy một con tang thi.

Đang nghĩ ngợi, trong kho hàng lại vừa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to tê tâm phế liệt, cùng với một mùi máu tươi nồng nặc đi theo. Đám người Từ Dương theo bản năng nắm chặt vũ khí trong tay, cấp tốc vọt đến hai bên kho hàng. Cùng lúc đó, Từ Lâm lưu lại trong xe dọn xong tên nổ, nhìn chằm chằm cửa kho hàng rộng mở.

Người bên xe việt dã kia tự nhiên cũng nghe được âm thanh, những người thanh niên đang bước đến kho hàng vừa nghe được âm thanh liền lập tức xoay người chạy về xe. Vài người còn lại trong xe, cư nhiên không có người nào dám xuống, đến khi thấy gân xanh nổi trên trán Ngô Thiên Hạo, ngón tay nắm chuỗi đao không ngừng rung động vang dội.

“Cẩn thận Sắp đến” Từ Dương nhỏ giọng đem tình huống cậu vừa tìm được nói cho hai người Hạ Ngô, theo bản năng nắm chặt miêu đao trong tay. Lưỡi đao sắc bén ở dưới ánh mặt trời thoáng hiện lên ánh hàn

quang gai mắt, trong khoảng thời gian ngắn, bốn phía an tĩnh chỉ còn âm thanh của tang thi gào thét.

Tướng An Thành trở lại xe việt dã không hề chớp mắt mà nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của mấy người phía trước, ngay lúc đường nhìn rơi xuống gương mặt tuần tú lạnh nhạt, ánh mắt ảm đạm dần dần hiện lên một tia phức tạp. Hắn chưa từng nghĩ tới, cứ nhiên vào ngày diệt vong xảy ra lại gặp được người mà hắn đã từng thích.

“Trời ạ Không chỉ có tên nỏ, gậy bóng chày kim loại, thậm chí ngay cả đao giới đều có, lai lịch của bọn họ rốt cục là gì?” Nam thanh niên ngồi ở chỗ tài xế, Trác Nhạc Kỳ bạn học Tướng An Thành không dám tin mà tròn tròn mắt, càng ngày càng cảm thấy mấy người bọn họ theo đủ để khiến cho bọn họ ngạc nhiên.

“Học trưởng, không bằng chúng ta nói cho họ rằng muốn cùng bọn họ rời khỏi thành phố C, có bọn họ hỗ trợ, chắc chắn chúng ta có thể an toàn đi đến thành phố D.” Nói chuyện chính là một cô gái trẻ tuổi ngồi ở hàng ghế sau, có lẽ là một đường chạy trốn trời chết đã đụng phải không ít hiểm trở, một đầu tóc màu nâu hạt dẻ đã rối bù xù, không thấy được một tia dịu dàng.

“Cậu cho là cậu muốn cùng bọn họ rời khỏi, bọn họ liền sẽ đồng ý cùng nhau rời khỏi à Hiện tại đã là lúc nào rồi, lại còn tự cho mình là tiểu thư.” Bên cạnh chỗ cô gái trẻ tuổi ngồi là một nam thanh niên khinh thường trẻ môi, nhìn đoàn người Từ Dương một chút lại nói: “Tôi xem bọn họ hẳn là đã sớm xem chúng ta không vừa mắt, còn muốn để cho bọn họ che chở cậu rời khỏi, thật đúng là cho rằng ai cũng sẽ nghe lời cậu”

“Lời này của cậu là có ý tứ gì? Trong lòng của tớ hoàn toàn không phải nghĩ giống như vậy, nếu học trưởng không đồng ý mang cậu đi một đoạn đường, cậu bây giờ còn không biết đã trốn ở góc xó nào run rẩy rồi, giả bộ thanh cao cái gì chứ” Cô gái trẻ tuổi không cam lòng tỏ ra yếu kém mà trả lời, sắc mặt trang điểm khéo léo đã bị chèn ép khiến cho hai mắt mở thật to thoáng hiện lên vẻ khinh bỉ nồng nặc.

“Đừng ồn ào Nếu có lần sau thì tất cả đều xuống xe cho tôi” Tướng An Thành bị làm cho tâm phiền ý loạn, nhin không được thấp giọng tức giận mà mắng một trận, hai mắt cũng vẫn nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần tú càng nhìn càng không chân thực kia, tâm tình cũng không khỏi trở nên ngày càng ngày lo lắng.

Thấy sắc mặt âm trầm của Tướng An Thành, cô gái trẻ tuổi và nam thanh niên nhất thời đều không dám nói gì nữa, chỉ lạnh lùng mà trừng mắt nhìn đối phương, lại cảm hận mà nhìn qua một bên, hận không thể không bao giờ...gặp lại nữa.

Chuyện gì đang xảy ra trong xe việt dã, mấy người Từ Dương một chút cũng không biết đến. Thời khắc này bọn họ tận lực chú ý đều tập trung đến gần trên thi thể tang thi, quả thực không được phép lơ là một chút xíu nào. Đợi đến khi một mùi tanh tươi trên người tang thi càng ngày càng gần, vẻ mặt ba người ngày càng ngày nghiêm túc.

Ngay lúc một mùi hôi thối như muốn làm cho người khác nôn ra hết can đảm ập đến, tay chân Từ Dương nhanh chóng hành động. Trong chớp mắt, chỉ thấy cậu gơ tay chém xuống, đầu tang thi đầy máu đen đã rơi xuống đất, xoay người một cái, lại thấy một đầu tang thi rơi xuống trên mặt đất.

Từ trong kho hàng đi ra khoảng chừng năm sáu con, thoáng cái Từ Dương đã dứt khoát giải quyết hết hai con, Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo tự nhiên không cam lòng tụt lại phía sau, theo sát phía sau rất nhanh liền giải quyết hết hai, hai con còn lại bị hai người bọn họ mỗi người diệt một con. Không được một phút đồng hồ, sáu con tang thi đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Từ Dương hướng Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo nháy mắt ra hiệu, hai người hiểu rõ mà gật đầu, Từ Dương liền nhanh chóng xông vào kho hàng, nhìn đến những chỗ ẩn nấp trong kho. Cần thận tránh né những người theo dõi, lại thừa dịp lúc này không có người ngoài ở đây, dứt khoát đem đồ đạc thu vào không gian.

Hạ Duyên Phong đi theo phía Từ Dương thu gom vật tư, nguyên nhân trong đó là cho hắn yểm trợ. Khi hắn nghe được bên tai truyền đến âm thanh Từ Lâm, nói là có người vào kho hàng thì lập tức chú ý phương hướng của kho hàng. Đợi đến khi nghe được Ngô Thiên Hạo nói mấy người đó ở bên kia thu gom vật tư, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Từ chính giờ sáng, tín hiệu điện thoại di động lúc thì có lúc lại không, hiện tại bốn người Từ Dương mang

thiết bị thông tin tự nhiên đều không phải điện thoại di động, mà là thông tin thiết bị mới nhất mà Từ Dương đặc biệt mua về từ nước ngoài, cho nên liên hệ giữa bọn họ đều không bị tín hiệu di động ảnh hưởng chút nào.

Lúc này Từ Dương cũng mang theo thiết bị thông tin, hiển nhiên nghe được lời nói Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo truyền tới, biết mấy người kia không theo chân bọn họ cùng một chỗ, kế tiếp cũng liền thả lỏng tay chân, nên không chút nào ngừng tay mà thu vào không gian. Đương nhiên, cậu cũng đều nhớ kỹ chừa lại cho người đến sau, để tránh khỏi làm cho người khác nghi ngờ.

Chú thích:

*Nguyên văn là : Đây là câu mà trên mạng xã hội của người Trung hay dùng để chỉ một bức xúc, phần nộ đối với sự việc nào đó. Câu này chỉ là câu nói bộc lộ cảm xúc thông thường thôi.

Hoàn

15. Chương 15

Thời gian tất cả mọi người đều bận rộn đi qua đi lại thu gom vật tư, mặt khác Từ Lâm đang canh giữ ở bên ngoài cũng chú ý đến lại có hai nhóm người đến, vội vã đem tình huống hẩn phát hiện báo cáo cho ba người Từ Dương, đồng thời không quên tiếp tục cảnh giác hai nhóm người vừa tới.

Lúc Từ Dương nhận được tin tức, là khi mới vừa đến một kho hải sản ướp lạnh, nghĩ mới vừa rồi bọn họ đã thu gom không ít vật dụng, hơn nữa Hạ Duyên Phong cũng đã nói với hắn trên xe đã không còn chỗ để đồ nữa, dứt khoát đem đồ ướp lạnh đóng lại, sau đó nâng lên để vào bao rồi rời khỏi nơi này.

Thời gian khi cậu khiêng một túi đồ lớn đi tới cửa kho hàng, không ngờ vừa vận dụng phải hai nhóm người mới tới. Đôi mắt thâm trầm không dấu vết quan sát mấy người trước mắt một chút, trong lòng cảm thấy hơi có chút may mắn, người tới đều là người làm việc và học sinh.

Tuy nói mặt thể lòng người khó đoán, nhưng giờ khắc này đụng phải mấy người cũng khiến cậu có chút yên tâm, dù sao mặt thể chỉ vừa bắt đầu một thời gian, đa số mọi người đều còn có ý thức pháp luật như trước, lời nói hành động đều không đến mức quá đáng.

Nhìn ra được hai nhóm người kia đều không có tổ chức gì đáng nói, thấy cậu thì chỉ hơi dừng một chút, mắt tham lam không che dấu mà nhìn túi đồ cậu đang khiêng mấy lần, sau đó liền chạy ào vào kho hàng, đường như chậm một cũng sẽ bị người khác đem tất cả hàng hóa trong kho hàng lấy hết.

“Anh Dương, chúng ta cần thu gom nữa không?” Ngô Thiên Hạo chỉ chậm hơn Từ Dương mấy bước đến kho hàng, tự nhiên đem ánh mắt tham lam của nhóm người kia nhìn thấy rõ ràng, chỉ có điều lần này vẫn không có làm ra hành động sai gì, chỉ lạnh lùng mà liếc hai nhóm người kia vài lần rồi liền thu hồi ánh mắt.

“Không tiếp tục lấy nữa, nhiều người tới như vậy, cũng không biết sẽ có bao nhiêu tang thi đã đuổi đến hướng bên này, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.” Giọng nói Từ Dương nhàn nhạt trình bày sự thật, sắc mặt bình tĩnh cơ hồ không thấy nổi một điểm gợn sóng, dường như đang nói một chuyện cùng hắn không có quan hệ gì sất.

“Được, em lập tức nói tin tức cho Duyên Phong.” Ngô Thiên Hạo vừa nghe nói thế, không ngừng bận rộn mà gạt đầu, lặng lẽ rời khỏi tầm mắt của người khác, khẽ rũ đầu xuống, thấp giọng với một vật tròn đỉnh trên khay áo rằng: “Duyên Phong, trở về nhanh lên, chúng ta cần chuẩn bị rời khỏi.”

Lúc hắn nói chuyện Từ Dương đã đi đến bên cạnh xe, Từ Lâm canh giữ ở bên cạnh xe nhanh chân lẹ mắt mà hỗ trợ mở cửa xe, hai người hợp lực đem túi đồ để vào xe. Nhìn trong xe nhét đầy đồ vật, Từ Lâm hết sức hài lòng mà cong lên khóe môi, con mắt nửa híp lại hiện ra tia vui sướng.

“Sau này sẽ có một đoạn thời gian rất dài không có cách nào sản xuất ra đồ dùng thiết yếu, những vật này kì thực cũng không sử dụng được trong bao lâu.” Từ Dương thở dài mà nói, ánh mắt nhìn Từ Lâm có chút

sâu xa: “Nếu như sau này trong chất đã bị ô nhiễm không có cách nào khác để trồng trọt nữa, vật tư lưu lại ở các thành thị, thành phố lớn và nông thôn sẽ trở thành tài nguyên duy nhất để chúng ta sống. Đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người sống sót đi thu gom vật tư, nói không chừng sẽ có người vì một chút lương thực mà làm ra sự việc tàn tạt lương tâm.”

Tựa như chưa nói hết một phen, tuy rằng Từ Lâm không phải rất thông minh, nhưng cũng không phải ngốc nghếch, hiển nhiên hiểu rõ tương lại còn có thể xảy ra các việc tàn nhẫn. Vừa nghĩ tới khả năng này, một chút vui vẻ mới vừa rồi liền biến mất hầu như không còn chút nào trong chớp mắt, giữa hai lông mày dần nhíu lại không che giấu được ưu buồn.

“Làm sao rồi?” Ngô Thiên Hạo mang vật tư trở về, đúng lúc thấy được dáng vẻ ưu sầu của Từ Lâm, có chút không hiểu vô về bờ vai của hắn, nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Từ Dương, nhìn lại vẻ mặt lộ rõ buồn phiền của Từ Lâm, do dự một chút, vẫn là nhỏ giọng hỏi: “Anh Dương vừa rồi đã nói gì với em thế?”

Trước giờ Từ Lâm cùng Ngô Thiên có cái gì cũng liền nói với nhau, huống chi Từ Dương cũng không có việc gì phải lừa gạt Ngô Thiên Hạo và Hạ Duyên Phong, vừa vặn Hạ Duyên Phong cũng đang vác đồ đi đến. Vì vậy, trong lúc chờ mọi người ngồi vào trong xe, liền đem tất cả mọi chuyện anh cậu vừa bảo nói cho bọn họ nghe.

Hai người Hạ Ngô nghe xong việc này, tâm tình đều trở nên trầm trọng khác thường, trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng lời Từ Dương nói “Nếu như”, kì thực đều ý biểu thị chuyện này thật có thể tồn tại, có thể bọn họ phải nói...việc này nhất định sẽ xảy ra. Trong xe trở nên rất an tĩnh, bốn người đều đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Đã bước lên hành trình đoàn người cũng không biết, sau khi xe bọn họ rời khỏi, Tưởng An Thành đang khiêng túi gạo từ trong kho hàng đi ra thì phức tạp nhìn chăm chăm phương hướng bọn họ đi, qua một lúc lâu mới lạnh lùng nói với đồng bạn của hắn tiếp tục lên xe chạy đi. Về phần cô gái trẻ tuổi lúc trước muốn cùng bốn người Từ Dương rời khỏi thành phố C, hiển nhiên đều bị vô tình ném sáng một bên.

Từ thành phố C rời khỏi cũng được bảy, tám tiếng đồng hồ. Một đường đi không biết đã tiêu diệt bao nhiêu tang thi, bữa trưa vừa ăn chút bánh báo, tất cả bốn người trong xe đều cảm thấy mệt mỏi không chịu được, ngoại trừ Từ Dương đang tập trung tinh thần lái xe, ba người khác đều đã mệt đến ngã trái ngã phải, mí mắt nặng trĩu.

Nhìn trạng thái tiêu tụy của bọn họ, thân là người lớn nhất Từ Dương khó tránh khỏi có hơi chút đau lòng, nhưng rất rõ ràng những thứ này đều là những việc phải xảy ra trong quá trình trưởng thành của bọn họ. Nếu như bây giờ không có mau chóng thích ứng với sinh hoạt ở mặt thế, tương lai sẽ gặp phải hậu quả, tỷ lệ sinh tồn cũng sẽ theo đó mà giảm xuống.

Từ Dương như có như không mà thở dài, từ trong không gian lấy ra ba bình nước suối đã chuẩn bị sẵn từ trước đưa cho ba người. Ngày đó mới vừa có không gian, cậu liền tìm chút thời gian quan sát các loại nước khác nhau, do đó biết được suối nước và đầm thủy trong không gian có tác dụng khác nhau. Một chút nước hồ có thể cái thiện thể chất, uống một lượng đầm thủy nhất định thì có thể thay da đổi thịt, mà nước suối lại có thể bổ sung nhanh tinh thần và thể lực.

Tuy rằng tối hôm qua đã lết lút cho ba người bọn họ uống chút nước đầm thủy, nhưng bởi vì lượng nước cực ít, hơn nữa tối hôm qua tình huống đặc biệt, ba người Từ Lâm cũng không có cảm thấy được ly nước kia có điểm gì khác, nếu muốn nói thật bất đồng chỗ nào, đơn giản chỉ là ngọt nhẹ khoan khoái hơn nước khoáng một chút.

Đợi đến khi tiếp nhận nước Từ Dương đưa tới, mở nắp rồi ngửa đầu ra uống hơn phân nửa bình, bọn họ bất tri bất giác cảm nhận được nước này tựa hồ có chút hiệu quả lạ lùng. Ba người lặng lẽ nhìn nhau vài lần, nhìn tinh thần càng lúc càng tốt, trong nháy mắt trong lòng mỗi người đều có đáp án.

“Anh Dương, nhìn sắc trời này không lâu sau nữa sẽ tối, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi?” Hạ Duyên Phong từ trước đến nay tương đối im lặng khó có lúc lên tiếng hỏi, con người đen mặt nhìn Từ Dương mơ hồ hiện lên một tia tình cảm dịu dàng không phát giác.

“Tôi nhớ kĩ hình như phụ cận có một nhà trọ bình dân, không bằng các cậu tra bản đồ một chút, nhìn có phải thật hay không.” Từ Dương hơi giương mắt nhìn xuống kính chiếu hậu, sau đó quay đầu nhìn Từ Lâm,

chỉ túi du lịch của cậu rồi nói: “Bản đồ ở trong túi anh, em lấy ra nhìn đi.”

Từ Lâm nghe theo, chưa từng hỏi cái gì, chỉ dứt khoát cầm lấy túi du lịch. Vốn cho rằng túi du lịch sẽ rất nặng, ai biết khi cầm chỉ cảm thấy nhẹ so với ngoài dự đoán, không cần phải nói cũng biết cái túi du lịch này cần dùng để làm gì. Chờ hắn kéo khóa du lịch ra, thấy rõ trong bao để một đồng thứ, khoe miệng không không chế mà giật giật.

“Anh, trong túi của anh có đủ thứ thật khiến người khác mở rộng tầm mắt, không biết người khác nhất được túi của anh liền có thể hay không mà mở miệng mắng to đấy.” Từ Lâm dở khóc dở cười nhìn đồ vật trong túi, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy có chút vui sướng không rõ, thì ra vị anh họ nhìn như trầm ổn thật ra cũng có lúc rất...dễ thương?

Từ Dương hơi ngẩn người, một lúc nghe không hiểu hàm ý của hắn, cặp mắt mang tia không hiểu rõ theo bản năng nhìn về phía túi du lịch, trong thoáng chốc nhớ lại trong túi đặt đồ vật gì đó, gương mặt tuấn tú nhin không được nóng bừng, chợt có chút né tránh mà dời tầm mắt, nhìn đáng vẻ có chút ngượng ngùng.

Nghe được lời nói của Từ Lâm, Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo vẫn chú ý mỗi lời nói hành động của hai người, lúc này thấy Từ Dương vừa lúng túng đáng vẻ lại vừa ngượng ngùng, không khỏi có chút ngạc nhiên trong bao rốt cục để vật gì, cư nhiên có thể khiến Từ Dương có thể thấy hơn mười tang thi cũng không nhú mi một cái lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

Mặc dù trong lòng thực sự hiếu kỳ tựa như mèo bắt được cá, hai người Hạ Ngô đều mạnh mẽ không chế lại nội tâm mình. Dù sao bình thường Từ Dương cho bọn hắn thấy cảm giác vô cùng thành thực từng trải, hai người cũng không có can đảm mà trực tiếp nhìn đồ vật trong túi khi chưa có sự đồng ý của cậu.

Từ Lâm không phát hiện được hai người Hạ Ngô giờ phút này đang xoắn xuýt, tùy tiện đem đồ vật gì đó trong túi lấy ra, không nhìn ánh mắt của ba người, cảm thấy rất hứng thú néo néo khuôn long nhỏ màu xanh lục, sau đó đem con khuôn long đặt qua một bên, quay đầu lại chăm chú tìm kiếm bản đồ.

Mà lúc này, Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo không đổi sắc nhìn con khuôn long nhỏ màu xanh thật dễ thương kia một lần, hai người không hện mà cùng nhìn lên Từ Dương đang giả vờ trấn định, khi bọn hắn nhìn thấy cặp mắt kia mơ hồ lộ ra khí tức nguy hiểm thì không ngừng bận rộn mà dời tầm nhìn đi chỗ khác, trong lòng nhin không được hô to kinh ngạc.

Hạ Duyên Phong hơi nheo mắt lại, lặng lẽ hồi tưởng lại lần này đã cùng trải qua đủ thứ cùng Từ Dương. Không thể nào không thừa nhận, Từ Dương thật sự rất ưu tú, toàn thân cao thấp đều tản ra loại khí chất lãnh đạo. Thấy cậu giỏi giang như vậy, trong lòng hắn có chút mùi vị khó có thể nói, chỉ cảm thấy khoảng cách trong lúc đó của hắn và cậu, vĩnh viễn đều là xa như vậy không thể thành. Mà khi hắn chậm rãi hiểu rõ người này thì cậu phát hiện kì thực cậu cùng người này không có gì khác nhau, khoảng cách giữa bọn họ cũng không xa xôi như trong tưởng tượng.

Hoàn

16. Chương 16

Không biết có phải hay không do tai họa bạo phát, cả ngày hôm nay đều là một ngày âm u không thấy một chút ánh sáng mặt trời. Vào tháng 10 năm trước, đa số đều đáp một từ “Không khí cuối thu”, mỗi khi gặp hoàng hôn, hoặc là tà dương tuyệt đẹp, hoặc là hào quang đầy trời, hôm nay nhưng lại sớm mà tối xuống.

Nếu là bình thường, khi nào sắc trời tối lại cũng sẽ không có gì để khiến cho người khác lo lắng, nhưng đến giờ phút này, lại rốt cục không thể so sánh nổi. Bản thân cùng tang thi khắp nơi trên đất đi đến mặt thể, bầu trời tối đen mang ý nghĩa phải đối mặt với mức độ nguy hiểm trực tiếp tăng lên, chắc chắn không có mấy người lại vào thời điểm này mà đi loạn xung quanh.

Bốn người Từ Dương cũng không dám lấy tính mạng của mình ra để đùa giỡn, đợi xem qua bản đồ xác thực vùng lân cận thật sự có một quán trọ nhỏ, bốn người không lãng phí thời gian nữa, một đường bôn ba đi đến mục đích bọn họ dừng chân vào đêm nay.

Thật vất vả mới đến được quán trọ nhỏ trước lúc trời tối, nhưng không ngờ xe còn chưa dừng lại, tang thi ở xung quanh quán trọ đã bị tiếng xe hấp dẫn, lập tức hướng về phía bọn họ rồi vây quanh. Một con tang thi diện mạo dữ tợn tựa như đống bọng thật lâu như quỷ chết đói, hưng phấn gào lên.

Ánh mắt Từ Dương trầm tĩnh mà nhìn chăm chú vào phương hướng có bảy, tám con tang thi đang lao đến bọn họ, rất nhanh an bài xong nhiệm vụ cho mỗi người. Đợi xe dừng lại, bốn người liền dứt khoát mở rộng cửa bước xuống xe, nắm lấy vũ khí suốt một ngày hôm nay vẫn dùng, sát khí mãnh liệt bao quanh bọn họ, lần thứ hai bốn người không sợ hãi xông vào trận đánh.

Kiếp trước đau khổ giã dạy trong hai năm, Từ Dương thức tỉnh dị năng rất yếu, mỗi lần đụng tới tang thi đều vì lực công kích yếu kém mà bị mọi người khinh thường cô lập. Để không vì dị năng của mình mà rơi vào khốn cảnh, chỉ cần được rảnh rỗi, cậu liền cầm miếu đao đi theo một vị võ thuật giáo mà không ngừng kiên trì luyện tập.

Mặc dù đao thuật của hắn so ra vẫn kém với học viên chuyên nghiệp đã học nhiều năm, nhưng những nỗ lực của hắn cuối cùng cũng có hiệu quả nhất định, ít nhất khi dị năng người khác đã mất đều trở nên bó tay, cậu lại có thể dựa vào cây đao trong tay mà duy trì tốt vào một khoảng thời gian. Nhưng mà cậu không có kiên trì đến khi mặt thể kết thúc, đó cũng là sự thật không thể chối bỏ.

Trọng sinh trở về, cậu dựa vào đao thuật được học từ kiếp trước, đối phó tang thi cao cấp có lẽ có hơi không ổn, nhưng đối phó với tang thi cấp thấp lại dễ như trở bàn tay. Vì vậy, lúc chờ đám người Hạ Duyên Phong tiêu diệt một con tang thi, cậu đã dứt khoát tiêu diệt sạch sẽ ba con tang thi trong đó, lại một lần nữa giờ tay chém xuống, sau cùng trong chớp mắt đầu con tang thi liền bay khỏi thân thể.

“Anh Dương, chúng ta đem những...tang thi này đi đốt sao? Mùi này thực sự quá khó chịu.” Ngô Thiên Hạo ghét mà liếc nhìn mấy thân thể tang thi ngã trên đất, thi thể hư thối tản ra một cỗ buồn nôn tang tưởi, do đó khiến cậu càng chán ghét đứng lên.

Từ Dương đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, suy nghĩ một chút vẫn là lắc đầu nói: “Tôi xem hay là chờ đến ngày mai rồi mới đốt, hiện tại đốt cũng không biết bao giờ mới đốt xong. Huống chi bây giờ chúng ta cũng không biết vùng phụ cận có tang thi hay không, nếu như ánh lửa dẫn tới tang thi, chỉ sợ đêm nay chúng ta cũng không có cách nào để nghỉ ngơi rồi.”

Ngô Thiên Hạo ngẫm lại cũng đúng, tuy rằng rất muốn thừa dịp đốt tang thi để thuận tiện rèn luyện dị năng của hắn, nhưng bây giờ quan trọng nhất vẫn là nên đảm bảo giấc ngủ đêm nay của bọn họ, miễn cho sáng mai tinh thần không tốt, vì thế mà ảnh hưởng đến sức chiến đấu của đội.

“Anh, quán trọ nhỏ hình như có không ít người sống sót đó, hiện tại bọn họ hình như cũng đã trốn ở trong phòng mà lên chú ý hành động của chúng ta.” Từ Lâm cảm nhận được vài tầm nhìn không rõ hàm xúc rơi vào trên người bọn họ, thoáng vội vã nhìn xuống, cứ nhiên thấy một đoàn người người sống sót đang ở trong phòng mà chú ý nhất cử nhất động của bọn họ, cho nên liền lập tức chạy đến bên người Từ Dương lặng lẽ thông báo.

Từ Dương khẽ ngẩng đầu lên, không biến sắc quét mắt vài lần, ánh mắt nhạy bén cho cậu thấy rõ mấy người trong đó kinh hãi, nhưng trên mặt hắn lại không có bất kì thay đổi nào, trước sau như một mà lạnh nhạt nói: “Mặc kệ bọn họ, chỉ cần không gây trở ngại cho chúng ta là tốt rồi.”

“Không nghĩ tới bọn họ tình nguyện trốn ở trong phòng cũng không muốn cùng hợp sức tiêu diệt mấy con tang thi, thật không biết bọn họ suy nghĩ như thế nào.” Về mặt Ngô Thiên Hạo phức tạp nhìn mấy thi thể tang thi trên mặt đất, sau đó nhàn nhạt nhìn quán trọ nhỏ một chút, hơi có chút đồng tình lắc đầu, ngậm miệng không nói nữa.

Từ Dương dặn dò Hạ Duyên Phong đem xe chạy đến dừng lại trước nhà trọ, ngại vì trên lầu vẫn có người chú ý hành động của bọn họ, hiển nhiên không có cách nào có thể đem xe thu vào không gian, nhưng cũng không thể đỗ quá xa, có thể thấy chỗ thích hợp nhất vẫn là ở chỗ này. Chỉ có điều đợt lát nữa vẫn phải đặt

bảo vệ cho xe mới được, chỉ cần có người dám can đảm tùy tiện đụng chạm xe bọn họ, bảo đảm sẽ bị điện giật bắn người. Nghĩ đến đây, Từ Dương nhin không được cười như không cười mà cong khóe môi.

“Anh Dương, xe đỗ ở chỗ này có thể an toàn hay không?” Hạ Duyên Phong nhìn xe, có chút lo âu nhìn Hummer đã bầu bạn cùng bọn họ, xe tốt như vậy, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đánh chủ ý lên nó.

Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo vừa nghe, hai người đều thấy Hạ Duyên Phong lo lắng rất đúng, cho nên mắt nhìn chăm vào Từ Dương, im lặng đợi câu trả lời của cậu, hình như vẫn đề gì khó khi đến tay cậu cũng đều được giải quyết dễ dàng.

“Không có việc gì, anh đã cài vào xe một ít thứ, muốn cướp xe cũng phải nhìn xem người nọ có bản lĩnh hay không đã.” Từ Dương lạnh lùng cười, đưa lưng về phía quán trọ nhỏ, mượn túi áo che đây, lết lút từ trong không gian lấy ra một điều khiển từ xa, rất nhanh bấm mấy cái nút, sau đó đem điều khiển thu vào không gian.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, trong lúc bất chợt Ngô Thiên Hạo cảm thấy nhiệt độ không khí chợt giảm xuống vài độ, luôn cảm thấy phía sau lưng có chút lạnh lẽo. Hắn không biết, tại góc độ hắn nhìn không thấy, nụ cười lạnh bên môi Từ Dương thật sự khiến cho người khác không rét mà run.

“Anh vừa cài vào xe thứ gì thế?” Từ Lâm có chút to gan sớm bị cái điều khiển từ xa nhỏ khiến lòng hiếu kì mở ra, mắt lấp lánh ánh sáng mà nhìn chăm chăm Từ Dương, có hơi chút kích động nói: “Anh, mau nói cho em biết đi mà, nếu như bọn em không cẩn thận đúng phải, sẽ liên gặp nạn đó nha.”

“Nếu như các cậu không muốn đột nhiên biến thành than đen, vậy liền cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng đụng đến xe.” Từ Dương híp mắt một cái, coi người đen kịt hiện lên một tia sáng nguy hiểm. Mặc dù nói có chút khoa trương, nhưng cũng không kém chút nào.

“Anh Dương, đừng nói anh cài điện vào xe nha?” Ngô Thiên Hạo có chút khó tin tưởng mà tròn tròn mắt, ngực lại không nhin được liên tục kinh hô: Wow, cái này cũng thật sự rất tàn bạo nha Thậm chí ngay cả cái này cũng có được, thật không biết chiếc xe kia trị giá đến bao nhiêu tiền, kẻ có tiền thật sự là có khác.

“Anh, Thiên Hạo nói đều là thật sao?” Từ Lâm chớp hai mắt, cậu thực sự rất tò mò, rất có thể mặc kệ như thế nào đều phải tra hỏi kĩ việc này.

“Lời hắn nói quả thực đều đúng, cho nên lúc anh chưa có giải trừ, các em đều phải cẩn thận nhiều hơn nữa.” Từ Dương chậm rãi cong khóe môi, nhìn dáng vẻ ngây ngô ngốc lảng của bọn họ, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của các cậu, cẩn thận có thể khiến người khác nghi ngờ ra điều gì đấy.”

Đang lúc nói chuyện, đoàn người đã đi đến trước cửa quán trọ. Nhìn cửa sắt đóng chặt, Ngô Thiên Hạo đi vài bước đến cửa, giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa một cái, sau đó lui về phía sau đứng, lẳng lặng chờ những người bên trong đó đáp lại.

Có lẽ là hình ảnh tiêu diệt tang thi khiến cho người sống trong quán trọ nhỏ kia kinh ngạc bất ngờ, bốn người đợi đến một đoạn thời gian, bên kia cửa sắt mới cho người lên tiếng hỏi: “Các cậu là ai? Từ đâu tới? Tại sao trong tay đều có...dao găm vũ khí?”

“Học sinh và họ hàng đi làm, mới từ thành phố C rời đi, trên đường thấy được vũ khí.” Ngô Thiên Hạo không vui nhú nhú mày, nói đơn giản mà trả lời vấn đề người bên trong.

Thứ nhất là bọn họ đem tang thi bên ngoài tiêu diệt hết, tạm thời khiến cho tất cả mọi người không bị tang thi quấy rầy, nghĩ đến quán trọ một chút, cư nhiên đem bọn họ hành trở thành quân bất lương, thật sự làm cho họ căm nín. Mặc dù có chút hiểu rõ tại sao họ lo lắng, nhưng trong lòng kì thực có chút không thoải mái.

Bốn người tiếp tục chờ một chút nữa, cửa sắt mới chậm rãi mở ra một nửa, chờ bọn họ từ khe cửa chen vào trong phòng, cửa sắt rất nhanh được người đóng lại. Bốn người Từ Dương tập trung nhìn vào, cách đó không xa có vài vị “Áo mũ chính tể” người giàu có, chỉ đáng tiếc bọn họ đều cùng một bộ dạng mặt mũi tiều tụy.

“Tất cả mọi người chờ khẩn trương, chúng tôi chỉ là muốn tá túc ở đây một đêm mà thôi” Ngô Thiên Hạo nhìn ba người Từ Dương đều không có ý tứ lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là tiến lên nói chuyện với

mấy người sống sót này một phen.

“Xin lỗi, trước chúng tôi chỉ là nhìn thấy các người cầm đao giới, cho nên mới...” Một người đàn ông trung niên thoạt nhìn có chút tác phong lãnh đạo đi lên phía trước, muốn nói lại thôi mà nhìn vài người Từ Dương một chút, từ nét thần trọng trên mặt vị đó cũng có thể thấy được dường như ông ta vẫn có chút e dè trước đoàn người Từ Dương.

“...Yên tâm, tôi hiểu ý tứ của ông, chúng tôi không có ác ý.” Khóe miệng Ngô Thiên Hạo giật một cái, không dấu vết quan sát dáng vẻ cùng cử chỉ của mấy người phía sau hắn, thấy một người trong ánh mắt đen tối không nhìn rõ vẻ mặt, lặng lẽ tự cho mình một lời nhắc nhở.

“Cậu đã từ thành phố C rời khỏi, có thể nói cho chúng tôi một chút tình huống ở đó được không?” Người hỏi chính là một người đàn ông chừng ba mươi, ăn mặc âu phục đậm màu xa xỉ, trên sống mũi là một cặp kính mắt viền vàng, trông kính phát ra một tia sáng có chút chói mắt, thoạt nhìn là dáng vẻ của một người tri thức.

Ngô Thiên Hạo không đổi sắc mặt đánh giá nam tri thức, mắt liếc nhìn vết bẩn dính vào một bộ âu phục đậm màu xa xỉ, trong lòng không nhin được mà vui sướng phun bọt một phen. Đoán chừng người này đang trên đường đi công tác đụng phải tai nạn lớn, sau đó chật vật chạy trốn tới quán trọ này, cho nên một thân âu phục của hắn mới trở nên vô cùng thô thảm như vậy.

Tuy rằng trong lòng thực sự nghĩ như vậy, nhưng nét mặt hắn lại không lộ ra một chút gì, ngược lại giống như một sinh viên mẫu mực rất lễ phép, sắc mặt đoan chính, nghiêm túc đem tình huống bọn họ nhìn thấy khi đang trên đường trốn đến chỗ này nói cho mấy người sống sót biết.

Hoàn

17. Chương 17

Chờ Ngô Thiên Hạo và nam tri thức trao đổi xong tin tức phía sau, vị nam trung niên liền hướng hắn hỏi sự tình có liên quan đến tang thi, đồng thời còn tò mò hỏi một câu bọn họ định đi đâu. Lúc hỏi vấn đề này, Từ Dương đứng ở một bên nhảy bèn quan sát được trong đó có một người vô cùng tha thiết nhìn chăm chăm vào Ngô Thiên Hạo.

Ngô Thiên Hạo xuất thân từ gia đình quân nhân, đây chính là quân nhân ba đời chính trực, không giống với đại phú X đại quân X hay đại quan X khác, hắn chưa bao giờ xem hắn là ai lấy làm vinh quang, ngược lại thích tự mình xông xáo một phen với trời đất. Vẫn luôn mong chờ vào một ngày nào đó, lúc người khác giới thiệu hắn, không ai nói hắn là gì của ai làm chức vụ gì.

Hắn từ nhỏ theo ông nội chăm học khổ luyện, cách xử sự làm người hiển nhiên là rất hiểu biết. Lúc này nhận thấy được ánh mắt khẩn thiết của những người đó, hiển nhiên hiểu được vì sao ánh mắt của họ lại như vậy, cho nên liền rất dứt khoát không nhìn những người đó, hàm hồ đem vấn đề này bỏ qua. Hải hước, hắn nếu trực tiếp đem mục đích của bọn họ nói ra, không chừng liền bị người theo dõi, cậu mới không làm cái lại coi tiền như rác này.

Nhìn người đàn ông trung niên tựa hồ đang có chuyện muốn nói, Ngô Thiên Hạo giận tái mặt lại, thật là nhin không được khoát tay, ôn hòa mà nói rằng: “Cái gì nên nói chúng tôi đã nói tất cả rồi, chúng tôi chạy một ngày đường, hiện tại rất cần được nghỉ ngơi thật tốt. Chắc chắn các vị đều biết tang thi rất nguy hiểm, nhất là vào ban đêm, cho nên xin phiền các vị hành động nên nhỏ tiếng một chút.”

Ngô Thiên Hạo tuyệt đối sẽ không thừa nhận, phía sau câu nói kia là cậu cố ý thêm vào, ai bảo bọn họ đều giống như có dáng vẻ có rất nhiều lời muốn hỏi tiếp. Muốn nói phải hiểu một chút, bọn họ chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, sáng mai liền tách ra, cậu mới không muốn ở chỗ này chọc lấy phiền toái gì.

Từ Dương một mực bất động thanh sắc quan sát diện vẻ thay đổi của Ngô Thiên Hạo, thấy hắn không giống đồng tình với một số người tùy tiện rồi bởi như vậy, mặc dù thật rất ít ỏi, nhưng trong lòng cậu vì vậy

mà thả phào nhẹ nhõm. Cậu có thể làm chính mình không quan tâm với sự việc không quan hệ với mình, nhưng không có cách nào để cho bọn Từ Lâm cùng cách nghĩ với mình được, cậu cũng không có lí do nào để can thiệp mình vào ý nghĩ của bọn họ, chỉ có chính bọn họ mới có khả năng quyết định suy nghĩ trong lòng, cho nên cậu vẫn luôn lo lắng.

“Chúng tôi đây không quấy rầy mọi người nữa. Được rồi, lầu hai có hai căn phòng giam giữ cái loại...tang thi, mọi người ngàn vạn lần không được đi nhằm phòng.” Nam trung niên nhìn thấy mặt Ngô Thiên Hạo không nhin được nữa, vẻ mặt thoáng chút trở nên bối rối, e sợ khiến hắn nhin không được lại làm ra chuyện gì.

Ngô Thiên Hạo hơi có chút kinh ngạc nhíu mi: “Sao? Lại còn có căn phòng giam giữ tang thi.” Các người thật là trâu bò, có can đảm mà nhốt tang thi cùng một chỗ, cũng không dám một nhát mà chém tang thi, khắp nơi chuyện quái dị gì cũng đều có thật nhiều mà Nửa câu sau bị hắn nuốt vào trong bụng, hắn không muốn nói ra lại khiến hắn có thêm điểm yếu.

Người đàn ông trung niên cười gượng hai tiếng, ánh mắt vẫn đục mang theo tia né tránh không dám nhìn Ngô Thiên Hạo nữa. Về phần mấy người khác, ngoại trừ nam trí thức vẫn giữ dáng vẻ của người lịch sự, mấy người còn lại đều hiện ra vẻ hơi lúng túng tránh ánh mắt.

Từ Dương không có hứng thú đối với phản ứng của bọn họ, con người đảo qua một vòng, quay đầu nhìn về Từ Lâm đứng ở bên cạnh cậu, hạ thấp giọng nói: “Em cùng Ngô Thiên Hạo nói một tiếng, bây giờ chúng ta cần lên lầu nghỉ ngơi, ngày mai còn phải đi tiếp nữa.”

Từ Lâm vội gật đầu, hắn đã sớm muốn được nghỉ ngơi, bây giờ nghe lời này, hiển nhiên là lập tức chấp hành nhiên vụ. Bước nhanh đi đến bên người Ngô Thiên Hạo, không e dè mà nói lại lời của Từ Dương, tiếp đó không để ý đến mấy ánh mắt đen tối không rõ, đoàn người thản nhiên đi về hướng lầu hai.

Những người trốn ở nhà trọ không dám ra ngoài đều là người dân nhỏ nhoi bình thường, trong lúc bất chợt lại chính mắt thấy đoàn người Từ Dương tay cầm đủ loại vũ khí chiến đấu với tang thi, bị kinh sợ cũng là điều có thể hiểu được. Vì vậy, đợi bóng lưng mấy người Từ Dương biến mất trong tầm mắt của bọn họ, mọi người tựa như chim trên cành, ríu ra ríu rít mà rùm beng lên.

“Nhỏ giọng một chút, mọi người đừng quên lời người kia vừa nói, thính giác tang thi rất nhạy bén.” Không biết là ai hét lên một tiếng, mọi người đang cãi vả đến đỏ mặt mày trong phút chốc lại im phăng phắc, yên tĩnh được một lúc, xác định không có động tĩnh gì bên ngoài, lúc này mới có người thấp giọng nói tiếp lời vừa rồi.

Lại nói đến bốn người Từ Dương lên lầu hai, vốn đang nghĩ có nên tiêu diệt hết tang thi trong hai căn phòng kia để chấm dứt hậu họa hay không, ai mà ngờ được lại bị một người thân của tang thi trong chặn bên ngoài khốc lóc âm ỉ. Đúng là khiến bọn họ bức mình, vốn muốn mọi người có thể được an toàn, khó mà bọn họ có được một phen lòng tốt, cư nhiên ngược lại có một vị thánh mẫu nói bọn họ mất trí, thừa dịp không có người đàn ông trụ cột trong nhà mà khi dễ cô nhi góa phụ người ta, trong lúc nhất thời khiến cho bốn người bọn họ tê dại.

Kì thật cũng chẳng có gì to tát, nếu thực sự không muốn để cho bọn họ hành động, vậy bọn họ cũng lười làm chuyện thừa thãi, nhưng chẳng biết từ đâu lòi ra vị thánh mẫu mất ửng đỏ này, trong nháy mắt lại biến thành một Tiểu Bạch hoa* yếu đuối đáng thương, đáng về thê lương mà khốc lóc kể lể rằng bọn họ không chỉ bắt nạt cô nhi góa phụ, mà còn muốn bắt nạt luôn một cô gái yếu đuối.

Trong bốn người thì người có tính nóng nảy nhất chính là Ngô Thiên Hạo, chỉ thấy hắn nhin một chút, tiếp theo lại nhin một chút nữa, cuối cùng nhin cũng không thể nhin được nữa, thành công bị vị mặc đầm trắng, Tiểu Bạch hoa tóc dài thướt tha khích đến nổi giận, gân xanh trên trán hiện lên liên tục, khí thế cường liệt bùng ra bên ngoài thân thể.

Tiểu Bạch hoa hơi sững sờ một chút, dường như bị khí thế trên người kia khiến cho run xuống, cũng không biết là trời sinh thân kinh của ả ta lớn, hay là thật không nhận thấy được sự khác biệt trong đó, không được một phút đồng hồ lại tiếp tục khốc lóc kể lể. Chỉ là lúc này đã thay đổi lời kịch, không hề nói bọn họ khi dễ cô nhi góa phụ và cô gái yếu đuối nữa, mà là ý mạnh hiếp yếu.

“Thiên Hạo, đừng tức giận. Tức giận vì người không liên quan, thực sự không đáng.” Mắt thấy Ngô Thiên Hạo sắp xông về phía trước đưa lên một đấm, Từ Lâm cuống quýt kéo cánh tay của hắn, khẽ mềm giọng mà an ủi tâm tạng có chút cáu kỉnh của Ngô Thiên Hạo: “Nếu bọn họ đều nói việc này không liên quan tới chúng ta, chúng ta cũng không cần phải...Xen vào những...chuyện nhàn rỗi này nữa, vào phòng nghỉ ngơi một chút đi.”

May mà Ngô Thiên Hạo cũng không phải nhị thế tổ, không vì vài câu nói tùy tiện mà dẫn đến tâm tình phần nộ quá lớn, hắn cũng lười dây dưa cùng Tiểu Bạch hoa, không thêm để ý nữa mà xoay người theo Từ Lâm rời đi, người thân của con tang thì nhìn đám người rời đi, hơi sửng sốt, sau đó cũng liền đứng dậy rời đi, những người trốn tránh xem náo nhiệt trong phòng cũng rút đầu về. Trong khoảng thời gian ngắn, hành lang mới vừa còn náo nhiệt chỉ còn lại Tiểu Bạch hoa nước mắt lưng tròng, không có chỗ nào khóc lóc kể lể.

“Thật xúi quẩy, cư nhiên lại đụng phải thánh mẫu trong truyền thuyết, không chỉ thánh mẫu mà còn là Bạch Liên hoa.” Bốn người ở trong căn phòng hai người ở tầng cao nhất, Ngô Thiên Hạo liền không nhịn được oán hận nói, nghĩ đến vừa đụng phải đóa Tiểu Bạch hoa, trong mắt lộ rõ vẻ ghét bỏ, chỉ cảm thấy cả người khó chịu.

“Kì thật em cảm thấy anh thật là kiên cường, cư nhiên có thể cùng cô ta nói nhiều lời như vậy. Nếu như em là anh, em đã sớm nhắm mắt tránh xa.” Về mặt Từ Lâm có chút buồn bực mà trừng mắt nhìn Ngô Thiên Hạo, trong lời nói lộ ra chút ghen tuông không rõ.

“Ồ...Tiểu Lâm, em đừng nóng giận mà, anh không bao giờ...tùy tiện cùng người khác nói chuyện nữa đâu.” Ngô Thiên Hạo bất tri bất giác mà phát hiện hắn đã chọc giận cái vị thích ăn giấm chua kia, liền vội vàng tiếng lên ôn nhu an ủi người yêu. Về phần sự có mặt người khác trong phòng, tạm thời chỉ có thể làm như không thấy, bây giờ người yêu còn nặng hơn trời.

Nhìn hai người bọn họ như ở chốn không người mà tình chàng ý thiếp, Từ Dương có chút buồn bực mà vuốt trán, thật là không biết làm gì hơn. Ôi, thật muốn một cước đá bọn nó ra ngoài, đỡ phải ở chỗ này làm chứng mắt của hắn. Sớm biết lúc trước chúng nó nói quan hệ của hai đứa mà cậu biết, cậu liền không chấp nhận nhanh như thế thì tốt rồi.

Nhà trọ có thiết bị phát điện của riêng họ, Từ Dương lấy ra một cái nồi điện áp từ trong không gian, căn dặn Hạ Duyên Phong đem gạo để vào nồi, cậu lại rửa nắm hương, cắt thịt hơn nửa con gà, chuẩn bị nấu một nồi cháo gà nắm hương.

“Anh, tối nay chúng ta có cần phải thay phiên gác đêm hay không?” Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo quanh co một trận mệt mỏi, thấy Từ Dương và Hạ Duyên Phong đều đang bận rộn chuẩn bị cơm tối, có chút ngại ngùng đỏ mặt, vội vã giúp một tay, lại phát hiện không có gì để giúp, cho nên liền hỏi bố trí của đêm nay.

“Ừ, tuy rằng lân cận vài trăm dặm cũng không có thành thị, nhưng chúng ta không thể đảm bảo được đêm nay có chuyện gì xảy ra hay không.” Nói đến đây, Từ Dương dừng một chút, có thâm ý khác mà nhìn căn phòng bọn họ đang ở một chút, tiếp tục nói: “Huống hồ, nhà trọ này có không ít người, còn có hai căn phòng chứa tang thi, chúng ta cần phải cẩn thận một chút mới được.”

Ngô Thiên Hạo có chút xúc động thở dài nói: “Anh Dương nói không sai, em thấy người ở đây đều rất lạ, không phải nuôi tang thi thì cũng là thương xót cho tang thi. Vận may của chúng ta thật không tốt, nhưng mà chỉ là ở trọ một đêm mà thôi, cư nhiên lại gặp phải nhiều thứ thứ kì quái mà bình thường không thấy được.”

“Được rồi, chúng ta cũng đừng quan tâm đến bọn họ nữa, các cậu nếu như đã mệt mỏi rồi thì tốt nhất là nên ngủ ngon một chút, chờ cháo chín anh sẽ gọi các cậu tỉnh dậy, buổi tối chúng ta còn chia ra mà gác đêm, thừa dịp có thời gian nên nghỉ ngơi nhiều một lát.”

“Anh Dương, anh cũng nghỉ ngơi đi, nơi này có tôi là được.” Lúc này Hạ Duyên Phong đang đứng bên cạnh Từ Dương, cúi đầu âm thanh trầm lắng mơ hồ mang theo một chút ôn nhu không thể phát giác, lẳng lặng nhìn đường cong nhu hòa trên đôi gò má, con người thâm thúy nhìn không thấy đáy dần dần hiện lên một chút sắc màu ấm áp mềm mại.

“Anh, mọi người đều đi nghỉ được rồi, khẳng định tất cả đã sớm mệt mỏi, ngày hôm nay em chưa từng ra chút sức gì nhiều, để em canh chừng là tốt nhất.” Từ Lâm thấy từ hôm thu gom vật tự thì đa số đều ở lại

trong xe quan sát tình huống bên ngoài, lập tức nghĩ lại thấy có chút băn khoăn.

“Cũng tốt, vậy em canh giữ đi, chúng anh nghỉ một chút đây.” Từ Dương và Từ Lâm đã sống chung nhiều năm như vậy, cậu đối với hắn hiểu rõ như lòng bàn tay, lúc này cũng biết trong lòng hắn nghĩ như thế nào, thẳng thắn theo ý của hắn, để hắn đỡ phải nghĩ đông nghĩ tây (nghĩ nhiều).

Chú thích:

*Nguyên văn là : Từ này được sử dụng thông thường trong tiểu thuyết, mang ý ẩn dụ phê phán, thường chỉ những cô gái yếu đuối vô dụng không có chút lợi ích gì cho mọi người mà ngược lại còn đỡ chứng đồng đánh tiểu thư. Nói dễ hiểu thì từ này có nghĩa giống như từ “bánh bèo” được nổi lên mấy năm gần đây trên mạng xã hội Việt Nam mình đó mấy bạn ạ.

Hoàn

18. Chương 18

Dưới bầu trời đen như mực, đám tang thì giống như một bầy kiến đen dốc toàn lực lượng kéo dài không dứt, thỉnh thoảng có thể thấy được màu sắc đỏ tươi lúc ẩn lúc hiện trong con người, lạnh giá như đầm băng ngàn năm không thấy một tia biến động. Không khí chết chóc bao phủ lấy hy vọng của hàng vạn người sinh sống trong căn cứ, tiếng hô kinh hoàng, tiếng la chói tai, tiếng khóc thét vang bên tai không dứt...

Trong hoảng hốt, Từ Dương tựa hồ nghe được từng tiếng gọi nhàn nhạt, như từ vùng miền xa xôi vang vọng tới trong tai, trong giây phút đó chợt mở mắt, bật dậy theo phản xạ có điều kiện mà đề phòng tất cả xung quanh, cả người tản ra một loại hơi thở lạnh lùng không hề nén được.

Cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cậu mới chợt nhớ tới lúc này bọn họ còn đang ở trong một nhà trọ nhỏ, mà không phải là lúc tang thi đang bao vây căn cứ. Từ Dương có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, lặng lẽ chỉnh sửa lại tâm tình của cậu rồi mới chậm rãi mở mắt ra. Lúc này, ánh mắt đã khôi phục lại trầm tĩnh như bình thường.

Kí ức của kiếp trước khắc quá sâu, thỉnh thoảng khi đang ngủ không cẩn thận lại rơi vào ác mộng trốn cũng không được, mỗi khi thức dậy đều giống như là mới bước ra từ điện Tu La, cả người đều đầy mồ hôi lạnh, một người quần áo đều bị thấm ướt hoàn toàn.

“Anh, anh vừa...gặp ác mộng sao?” Từ Lâm một mực lo âu nhìn chăm chú vào sắc mặt trắng bệch của Từ Dương, lúc tầm nhìn rơi xuống mồ hôi trên trán, lòng không thể tin được mà trầm xuống, tràn đầy lo lắng mà không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào vẻ mặt thay đổi của Từ Dương.

Từ Dương cuối đầu nói một tiếng “Ừ”, sau đó liền không nói gì nữa. Mất hơi hạ xuống, trầm mắt quét một vòng qua quần áo đã ướt đầm, lập tức giơ tay lên vén một sợi tóc đang trên trán, khẽ thở dài nói: “Anh đi tắm, mọi người có đói bụng thì ăn trước đi, không cần đợi anh,”

Từ Lâm gật đầu, tầm nhìn không tự chủ mà đuổi theo bóng lưng Từ Dương, cho đến khi bóng lưng của cậu biến mất khỏi cửa phòng, hắn mới quay đầu nhìn về phía Ngô Thiên Hạo, có chút không biết nên làm sao. Ngô Thiên Hạo nhìn mà yêu thương không dứt, đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, ôm hắn vào trong lòng mà thấp giọng nói vào bên tai một lúc.

Hai người thân thiết nói nhỏ một lúc, trong phút chốc Từ Lâm mới nhớ tới trong phòng còn có thêm người thứ ba, có chút ngại ngùng đẩy Ngô Thiên Hạo ra. Lặng lẽ liếc nhìn Hạ Duyên Phong đứng bên cửa sổ, chỉ thấy hắn trầm mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt thâm thúy lẳng lẳng nhìn bầu trời đêm đen như mực, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khoảng chừng qua hai mươi phút sau, Từ Dương từ nhà tắm đi ra. Giờ phút này, cậu mặc một áo thun cổ tròn rộng thùng thình và quần màu xám nhạt bình thường, mái tóc đen ướt đầm nước không ngừng rơi xuống sàn nhà, cả người thoạt nhìn sạch sẽ thoải mái, không còn chật vật như lúc trước nữa.

Từ Dương từ không gian lấy ra một cái khăn mặt sạch sẽ, vừa nghĩ đến cửa sổ để hong khô tóc một chút đã bị ba người đứng bên cửa sổ làm run động, lẳng lặng nhìn quần áo ba người một chút, cau mày nói: “Nếu không thì các cậu tắm trước đi, đợi một chút nữa rồi mới ăn?”

Trước khi tắm xong, cậu hoàn toàn không cảm thấy bộ dáng của bọn họ có chút nào không ổn, nhưng chờ khi hần tắm xong nhìn lại ba người kia, bỗng nhiên cảm thấy toàn thân bọn họ đều dính vết bẩn rất bất tiện. Mặc dù kiếp trước đã sớm trải qua nhiều lần nhếch nhác không chịu nổi, lúc này xem ra thật không có cách nào khác chấp nhận được.

Ba người Từ Lâm theo tầm mắt của cậu mà đều tự nhìn lại quần áo của mình, đợi thấy trên quần áo đều dính vết bẩn thì tất cả đều nghĩ đến tình cảnh trong lúc đối phó tang thi. Mùi vị tanh hôi, ánh mắt trắng dã, thân thể mục nát, nồng nặc máu đen...Không để cho người khác kịp tránh, sắc mặt lúc này trở nên rất khó coi.

“Anh, làm phiền cho em mượn một bộ quần áo nữa.” Gương mặt Từ Lâm cau lại, rất là buồn bực nói với Từ Dương. Thật sự cậu không muốn nhìn dáng vẻ bây giờ của cậu nữa, hèn gì mới vừa rồi về mặt của những người đó quái lạ như vậy, xem ra thực sự là đã bị bọn họ hù dọa rồi.

“Haha, Anh Dương, quần áo của em cũng làm phiền anh rồi.” Đợi Từ Lâm nói xong, Ngô Thiên Hạo nói theo. Hồi tưởng lại bọn họ vui đùa một hồi ở trên sân bóng cũng không chật vật như vậy, ngày hôm nay trải qua tất cả, thực sự là đủ thê thảm.

Từ Dương như có như không mà gật đầu, im lặng không lên tiếng lấy ra ba bộ quần áo từ không gian. Ngoại trừ quần áo Từ Lâm là từ trong nhà mang ra, mặt khác hai bộ còn lại đều là lúc rời khỏi thành phố C mà thu gom được.

Trong phòng có hai căn phòng tắm, hai người Từ Ngô nhận lấy quần áo, đi vào hai phòng khác nhau rồi bắt đầu tắm. Hai người bọn họ vừa đến phòng tắm, căn phòng vốn đang yên lặng lại càng thêm yên tĩnh hơn.

Tuy rằng lúc trước Từ Dương cùng Hạ Duyên Phong từng có một thời gian dài quen biết, nhưng kiếp này chỉ mới quen chưa được hai ngày, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì mới được. Mà trước đây không lâu Hạ Duyên Phong mới hiểu rõ được hần đối với Từ Dương là gì, hôm nay lại cùng nhau trải qua nhiều chuyện gì vậy, hiển nhiên là đủ loại ý nghĩ trong đầu. Giờ đây, hai người đều giữ vững trầm mặt, đều lẳng lặng làm chuyện của mình.

Lúc Ngô Thiên Hạo tắm xong đi ra, Từ Lâm còn chưa ra. Hạ Duyên Phong nhìn ba người ngoại trừ hần đều sạch sẽ thoải mái, tự nhiên không muốn đem một thân đầy mồ hôi mà ở trước mặt bọn họ, cho nên liền đợi Ngô Thiên Hạo tắm xong liền đi vào.

Cho đến khi toàn bộ đều tắm xong, cháo gà nắm hương thơm ngát ngào cũng đã dần nguội lạnh. Đến lúc này rồi, bốn người đã sớm đói bụng đến bao tử thăm rung động, lúc này cũng không khách sáo nữa, đều tự cầm chén dưa lên bới một chén cháo thịt gà, lại cầm một bánh bao lớn đầy thịt, ăn như sói đói.

Sau buổi cơm tối, bốn người thấy thời gian vẫn còn sớm, cho nên liền vây quanh một chỗ thảo luận vấn đề sau này, cùng với các phương pháp tiêu diệt tang thi. Trong vấn đề này, ba người sinh viên đại học Hạ Duyên Phong hiển nhiên là không hiểu nhiều bằng Từ Dương, nhưng bọn họ cũng không phải là một con mọt sách, ngược lại cũng không phải chuyện gì cũng không hiểu.

Ước chừng thảo luận gần một canh giờ, con mắt Từ Lâm đã híp lại liên tục ngáp vài lần. Nhìn bộ dạng buồn ngủ của hần, trong lòng Ngô Thiên Hạo rất là đau lòng, sẵn sóc mà để cho hần nằm nghỉ ngơi trên giường.

“Không phải nói đêm nay gác đêm sao? Em làm được.” Sắc mặt Từ Lâm ửng đỏ, đẩy nhẹ Ngô Thiên Hạo, nhưng không đẩy được hần một chút nào. Chớp mũi dạt dào hương thơm khiến hần thấy an tâm của Ngô Thiên Hạo, ngược lại ngày càng buồn ngủ hơn.

“Đã buồn ngủ thành như vậy mà còn muốn gác đêm sao, em coi em là siêu nhân à?” Ngô Thiên Hạo nhẹ nhàng nheo gò má của hần, bộ dáng yêu thương vừa bất đắc dĩ: “Em đừng suy nghĩ quá nhiều, ngoan ngoan ngủ một giấc, anh sẽ góp phần của anh và em rồi trông chừng luôn.”

“Hai người các cậu đều đi ngủ đi. Nửa đêm đầu anh và Hạ Duyên Phong cùng canh chừng, nửa đêm sau đổi lại các cậu.” Từ Dương nhàn nhạt nhìn hai người kia, nghĩ thầm nếu không đuổi bọn họ đi nghỉ ngơi, nói không chừng Ngô Thiên Hạo sẽ trực tiếp ở trước mặt bọn họ mà diễn chuyện anh chuyện em này nọ nữa, tốt hơn là nhanh chóng nghỉ ngơi.

Từ Lâm miễn cưỡng mở mắt nhìn Từ Dương một chút, lại quay đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh của Hạ Duyên Phong, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, tựa vào người Ngô Thiên Hạo, theo bước đi của hắn mà đi đến cái giường lớn gần phòng tắm, nằm lì xuống giường không nhúc nhích nữa, còn Ngô Thiên Hạo thì giúp hắn cởi giày ra.

Cửa sổ căn phòng đối diện với hướng quốc lộ, mượn ánh sáng của đèn trăng tròn, có thể quan sát được bên ngoài nhà trọ. Bốn phía an tĩnh không nghe thấy một tiếng động, dường như toàn bộ nhà trọ đều chìm trong giấc ngủ.

Từ Dương trầm mặt tựa bên cửa sổ, hai tay theo thói quen khoanh lại trước ngực. Ánh trăng nhàn nhạt lặng yên chiếu xuống mặt của cậu, da thịt vốn dĩ đã trắng nõn càng trở nên sáng loáng hơn. Ánh mắt kia che giấu dưới hàng lông mi cong dài, vẻ mặt không đối xét qua một tia lạnh lùng “Quả nhiên như thế”.

“Nên nói mấy người này là gan lớn, còn thật là không biết tốt xấu đây?” Âm thanh nhỏ của hắn phát ra từ cổ họng, khẽ ngẩng đầu lên, cặp mắt đen láy ở dưới ánh trăng hiện lên tia lạnh lùng tàn khốc cùng vô tình.

Căn phòng yên tĩnh đến mức đáng sợ, câu nói khẽ kia như có như không mà truyền tới tai Hạ Duyên Phong, hắn còn cho rằng đó là ảo giác. Cho đến khi hắn chú ý đến con người đen nhánh hiện lên vẻ lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới lầu một, hắn mới chợt hiểu rõ lời mới vừa nghe không phải là ảo giác.

“Cần đi xuống xem một chút không?” Vẻ mặt Hạ Duyên Phong không thay đổi nhìn ba bóng đen đang len lút dưới lầu đang tới gần xe Hummer của bọn họ, xoay mặt hơi thấp giọng hỏi Từ Dương.

“Không cần đâu, bọn chúng không có cách nào để trộm xe chỉ còn phải quay về mà thôi, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Từ Dương cũng cúi đầu trả lời, đôi mắt đen hun hút vẫn không chớp mắt nhìn chằm chằm vào tình hình bên dưới lầu.

Trong lúc nói chuyện, ba bóng đen đã mò đến bên cạnh xe, bóng đen đi ở phía trước tựa hồ như đang lấy vật gì đó trong túi, mặt khác hai bóng đen còn lại canh giữ động tĩnh chung quanh xe. Chỉ thấy thân ảnh bóng đen kia sờ lên cửa xe, nhưng lại giống như là đụng phải điện giật mà thân thể run lên, sau một phút lại nhanh chóng thu tay về.

“Mẹ nó chứ, xe này quá kinh dị rồi, lại còn có điện” Tiếng chửi rủa bất thành linh truyền ra, dưới bầu trời ban đêm yên tĩnh lại càng nghe rõ ràng.

“Nhỏ tiếng một chút, tên nhóc này muốn cho người khác biết chúng ta trộm xe phải không” Một thân bóng đen có chút khấn trương nhìn xung quanh, sau đó mới nói tiếp: “Tại sao xe lại có thể có điện chứ, tao xem chắc là tên nhóc này chính là phẩm chất không tốt mới có thể trúng tà.”

“Mày mới trúng tà đó, nhân phẩm tao đây tốt lắm, nếu mày không tin thì tự mình thử một chút xem.” Âm thanh của bóng đen nghe có chút oán hận, đứng dậy sang một bên, một bộ không liên quan đến bản thân.

Mặt khác hai bóng đen kia tựa hồ cũng có ý nghĩ giống nhau, hai người đồng thời đi tới bên cạnh xe, phiền nhiễu mà động dậy, còn chưa có đụng đến xe liền nhanh chóng rút tay về, hai đạo bóng đen dừng một chút, lúc lâu sau mới dơ tay lên lần thứ hai, mà lúc này tay bọn họ đụng phải xe, thân thể không khống chế được mà co quắp một trận,

“Bà nó chứ, cư nhiên thật sự có điện, địa vị của nhóm người kia thật không nhỏ” Bóng đen nói nhỏ một trận, oán hận nói: “Xe này chắc ăn là không trộm được, hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ? Nhanh về mau đi, ở đây tối om, chẳng lẽ mày còn muốn đứng bên ngoài cùng tang thi qua đêm hả?” Bóng đen bị điện giật trước nhất có chút hận chỉ tiếc rèn sắt không thành lại thành thép mà mắng.

Hoàn

19. Chương 19

Đêm khuya xảy ra một việc trộm xe ngăn ngủi theo lưng tổ ba người cúi đầu ủ rũ trở về nhà trọ mà hạ màn kết thúc, bầu trời đêm lần thứ hai khôi phục về yên tĩnh chết chóc. So với lúc trước có chút không giống, vầng trăng lưỡi liềm trên không trung dần dần nhô lên một vòng sáng màu tím, càng hiện lên vẻ trong trẻo nhưng lại lạnh lùng tịch mịch.

Từ Dương trầm mặt nhìn quang sáng màu tím, một lúc lâu nhin không được mà nhíu mày, thần sắc trên mặt cũng không còn bình tĩnh như trước nữa, ngược lại trở nên nghiêm túc khác thường. Hai tay đang khoanh trước ngực vô ý thức mà càng chặt lại, khe đau đớn làm cho cậu khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như bình thường.

Hạ Duyên Phong nhảy bén chú ý tới thay đổi của cậu, ngửa đầu nhìn trăng rằm trên đỉnh đầu một chút, đôi mày kiếm nheo thành một đường thẳng. Tuy rằng trước đây chưa từng thấy qua vầng sáng như vậy, nhưng đã đọc qua tiểu thuyết mật thể, thỉnh thoảng sẽ thấy ánh trăng biến đổi cùng với việc tang thi tiến hóa. Lúc này thấy vẻ mặt cử chỉ của Từ Dương, trong lòng có chút hiểu rõ, tâm tình càng trở nên lo lắng.

Nếu như sự việc đều phát triển như trong tiểu thuyết mật thể, chắc chắn không được bao lâu, có lẽ sắp có một lượng lớn tang thi tiến hóa sẽ xuất hiện. Cứ theo đà như thế, hành trình đi đến căn cứ Nhật Trạch của bọn họ sẽ càng trở nên khó khăn, sợ rằng bọn họ gặp phải...Nghĩ đến điều này, Hạ Duyên Phong tâm trạng nặng nề lắc đầu, tạm thời ngưng suy nghĩ hỗn loạn.

Đã sắp tới nửa đêm sau, Hạ Duyên Phong nhỏ giọng đánh thức Ngô Thiên Hạo, nói đã đến lúc hẩn và Từ Lâm gác đêm. Thân ở tận thế, tất cả mọi người đều đã tự mình hiểu rõ, nếu không đủ tinh thần và thể lực, không chỉ hại bản thân, đồng thời còn liên lụy đến bạn bè, cho nên lúc này đây không ai là không vật lộn để gác đêm.

Ngô Thiên Hạo lau mặt một cái, đứng dậy đi tới giường khác gọi Từ Lâm tỉnh lại, hai người đi vào phòng tắm rửa mặt. Khi trở ra, hai người đều tỉnh táo lại. Bốn người thay ca xong, Từ Dương và Hạ Duyên Phong chiếm một giường ngủ, hai người Từ Ngô bắt đầu nghiêm túc gác đêm.

Trời tờ mờ sáng, Hạ Duyên Phong mơ màng tỉnh lại, trong không khí tràn ngập mùi vị thơm ngon, không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt, bụng trống không suốt một đêm không cho chút mặt mũi mà réo ầm lên. Quay đầu nhìn về phía...giường lớn khác, trống rỗng không có người.

Hạ Duyên Phong hơi ngẩn ra, chợt bật người mà ngồi dậy, theo bản năng nhìn theo hướng phát ra mùi thơm, liếc mắt nhìn thấy một nồi súp không ngừng tỏa ra hương thơm. Tuy rằng không nhìn thấy trong nồi là gì, nhưng hẩn đoán chắc trong đó nhất định không thể thiếu mùi vị ngon của thịt xương.

“Duyên Phong dậy đi, rồi đến phòng tắm rửa mặt một chút, đợi thêm chút nữa có thể ăn canh được rồi.” Từ Lâm đang cùng Ngô Thiên Hạo học vài động tác võ thuật, thấy Hạ Duyên Phong thức dậy, vội vã nói một tiếng. Không có biện pháp, hẩn sớm đã bị mùi vị đó bắt mất hồn, hẩn không thể trực tiếp cho hết nồi súp vào trong bụng.

Hạ Duyên Phong đảo mắt nhìn một vòng, không thấy được bóng dáng của Từ Dương, trong lòng biết cậu hiện tại đã vào phòng tắm rửa mặt, gật đầu liền đứng dậy đi tới phòng tắm. Mới vừa đi đến phòng tắm, Từ Dương liền từ phòng tắm bên kia đi ra, hai người đứng lúc mà mặt đối mặt, trong lúc nhất thời đều giật mình.

“Sớm.” Từ Dương phục hồi lại tinh thần, dùng âm thanh hơi khàn khàn chào hẩn, không đợi Hạ Duyên Phong trả lời, cậu liền đi qua Hạ Duyên Phong.

...Chào buổi sáng. Hạ Duyên Phong đem ba chữ vừa đến cổ họng mà nuốt xuống, hiện lên vẻ phiền muộn. Như thế nào mà cậu lại có phản ứng chậm đến vậy chứ? Chỉ cần nhanh lên một chút nữa, là có thể cùng cậu nói một tiếng “Chào buổi sáng” rồi.

Cả ngày hôm qua đều là bánh bao cùng cháo nóng, đối với người không thịt không vui mà nói, thực sự có chút không chịu nổi, cho nên bữa sáng hôm nay liền đem cháo đổi thành một nồi xương hầm thơm ngon, hơn nữa có mấy cái bao tử lớn, tạm thời có thể cho bọn hắn đỡ thèm.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo đến từ thành phố bên ngoài, trước kia hai người chưa có tới thành phố C học, thông thường dùng mì phở làm thức ăn chính. Nhưng ở thành phố C được...nhiều năm, dần dần theo thói quen ăn uống của thành phố C. Bữa tối hôm qua ăn tạm bánh bao, bỗng nhiên sáng nay cảm thấy bánh bao có chút không thể nuốt. Về phần Từ Lâm, thấy bánh bao liền chóng mặt.

Từ Dương không thay đổi vẻ mặt mà nhìn dáng vẻ của ba người, thấy bọn hắn ăn một cái bánh bao hơn nửa ngày mới xong, lại nghĩ đến sau này bọn họ còn phải gặp nhiều chuyện phiền toái, sợ rằng không có bao nhiêu cơ hội có thể cùng ngồi trên bàn ăn nữa, cho nên liền từ không gian lấy ra đĩa thức ăn.

“...” Ba người Từ Lâm đều bị kinh hãi bởi mấy đĩa thức ăn trên bàn do Từ Dương lấy ra, ba đôi mắt đen láy mở thật to, tất cả đều một bộ dạng khó tin. Im lặng một lát, Ngô Thiên Hạo nhìn không được nói: “Anh Dương, anh thật sự là anh ruột của em mà, thật tốt quá Rốt cục cũng có thể ăn thịt rồi”

“...” Từ Dương không nói gì, bình tĩnh mà liếc mắt nhìn Ngô Thiên Hạo đang quơ chân múa tay, một lúc lâu mới ôn hòa mà mở miệng: “Anh ruột cậu không có ở đây, chờ khi cậu thấy anh ruột rồi hãy kêu lên như thế.”

Từ Dương vừa mới nói xong, Từ Lâm nhìn không được bật cười, đôi mắt trong suốt như muốn rơi nước mắt, thật vất vả mới ngừng được, liếc lên nhìn một bộ dáng như bé ngoan nịnh hót của Ngô Thiên Hạo, ngược lại không nhìn được mà bật cười lần thứ hai.

Hạ Duyên Phong im lặng không lên tiếng nhìn Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo, như có như không có mà nhìn Từ Dương ngồi đối diện hắn một chút, nhanh mắt thấy được bên môi cậu lóe lên nụ cười nhạt, trái tim như không thể không chế mà đập nhanh.

Tựa hồ nhận thấy được tầm nhìn của Hạ Duyên Phong, Từ Dương ngẩng đầu nhìn lại theo bản năng, nhưng không nghĩ đến lại vừa đúng lúc gặp phải đôi mắt hiện lên vẻ ôn nhu nhàn nhạt. Từ Dương hơi sững sờ, lấy lại tinh thần dời mắt làm như không có chuyện gì xảy ra, giả vờ trấn định mà cầm lấy đôi đũa gấp một miếng thịt nướng để vào trong bát.

“Ồ Anh và Duyên Phong phạm quy, hiển nhiên không chờ chúng em mà liền ăn trước rồi” Từ Lâm cười xong, vừa nhắc mắt lên liền thấy Hạ Duyên Phong và Từ Dương đang lặng lẽ gấp thức ăn, vội vàng cầm đũa gấp cho Ngô Thiên Hạo vài miếng thịt vụn bóng loáng.

Ngô Thiên Hạo có chút dở khóc dở cười nhìn mấy miếng thịt trong bát, nhưng không có ngăn cản Từ Lâm đang gấp thịt cho hắn, mà là chăm sóc giúp Từ Lâm gấp vài món hắn thích ăn, cho đến khi bát đã chứa đầy thức ăn mới dừng lại.

Sáng sớm hôm qua vào lúc chuẩn bị lương khô, Từ Dương thuận tiện nấu chút cơm mè, hiện tại đúng lúc có thể làm điểm tâm. Vì vậy bánh bao bị thu vào không gian, bốn người bắt đầu quét sạch đồng thức ăn trên bàn. Không được hai mươi phút, vài đĩa thức ăn đã hết sạch sẽ, chỉ còn nước canh thừa cùng rau.

“No quá rồi, không húp được nữa.” Từ Lâm dựa vào ghế, thay nhẹ nhàng xoa xoa bụng, hơi hí mắt, bộ dáng hài lòng.

“Húp không được thì giữ lại để buổi trưa húp tiếp, ăn nhiều cũng không tốt.” Kiếp trước sống ở tận thế hai năm, Từ Dương đã sớm nếm trải hết thế nào là chịu đói chịu rét, chỉ cần có thể ăn được, cậu liền chịu đựng mà nuốt vào bụng. Cho nên mặc dù đã ăn bánh bao một ngày trời, lúc này cũng không thèm ăn thịt giống với ba người Từ Lâm.

Lúc hơn bảy giờ, bầu trời vẫn mịt mù như trước, không khí áp lực mà nặng nề, dường như có chuyện gì to lớn sẽ xảy ra. Ngoài cửa sổ vẫn đến tiếng cãi vã mơ hồ, thỉnh thoảng nghe được tiếng động cơ xe chạy, một đêm yên tĩnh của nhà trọ nhỏ rốt cục bị sáng sớm phá vỡ.

“Dọn dẹp xong tất cả, chúng ta lập tức xuất phát.” Một đôi mắt sâu thẳm của Từ Dương nhìn xuống, lạnh lùng quét mắt xung quanh mấy người trộm xe Hummer một lần, quay đầu dặn dò ba người lập tức thu dọn đồ đạc.

Thời gian nghỉ ngơi sau khi ăn xong, ba người Từ Lâm đã dọn dẹp mọi thứ thỏa đáng. Khi nghe được lời của Từ Dương, liền trước tiếp đem túi du lịch đeo trên lưng là xong.

Từ Dương thấy bọn họ nhanh chóng như vậy, trong mắt lóe lên tia hài lòng, bước nhanh tới bên giường cầm lấy túi du lịch xong, sau đó đi tới trước cửa đang mở rồi đi ra ngoài, ba người Từ Lâm nhanh chóng đi theo sau.

Từ tầng cao nhất đi xuống, bốn người tốn rất nhiều thời gian hơn bình thường. Thời gian đến được đại sảnh của nhà trọ, đại sảnh đã có vài người, hoặc là đứng hay đang ngồi, lưng mỗi người đều mang một túi lớn, tất cả đều một bộ dáng sợ hãi bất an. Thấy bốn người Từ Dương thì vài ánh mắt liền sáng ngời.

Trong lòng Từ Dương cười lạnh, hành động rõ ràng như thế, không cần suy nghĩ đều có thể biết những người này là có ý nghĩ quỷ quái gì, tính toán mưu đồ thật đáng đánh, đáng tiếc bọn họ không nghĩ đến đây là tận thế, còn có ai sẽ quan tâm chuyện nhân rồi của người khác.

“Xin hỏi...bây giờ mọi người muốn rời đi sao?” Vị nam trung niên tối hôm qua mất tự nhiên đi đến hai bước, thấy sắc mặt mấy người Từ Dương đều bình tĩnh không thể đoán được đang nghĩ gì, có chút dè dặt hỏi.

“Nếu muốn sống, hiển nhiên sớm rời khỏi.” Trả lời vẫn là Ngô Thiên Hạo, hiện tại hình như hắn đã trở thành đại biểu của bốn người bọn họ, cùng người khác trao đổi sự việc, do hắn đứng ra là được. Ngô Thiên Hạo liếc mắt, lại tiếp tục nói: “Các người nếu muốn sống sót, nhân lúc còn kịp mà mau hành động”

Người thông minh liền hiểu được hàm ý trong lời của Ngô Thiên Hạo, nếu muốn sống phải dựa vào chính bản thân, chớ mong muốn vào người khác. Đáng tiếc đây là tận thế, một số người hết lần này đến lần khác đều mong muốn có chỗ dựa. Cho nên cậu vừa nói xong, phòng khách liền có vài người hy vọng hắn có thể dẫn bọn họ đi cùng.

“Chúng tôi cũng không biết chính mình có thể sống được bao lâu, sao lại có thể đem theo mấy người cùng đi được chứ” Ngô Thiên Hạo nhìn bọn họ không biết tốt xấu mà xông tới, lạnh lùng thốt lên: “Đừng đem hy vọng gửi vào người khác, lẽ nào mạng của các người trân quý, mạng của người khác thì không trân quý sao?”

“Như thế nào mà người trẻ tuổi như cậu có thể nói vậy đây?” Một người đàn bà năm mươi tuổi thấy bọn họ đều cúi đầu khom lưng lâu đến như vậy, bốn người Ngô Thiên Hạo không nhúc nhích chút nào, ngược lại nói ra lời như thế, không khỏi cây già lên mặt mà đứng lên.

“Muốn đi cũng có thể, chỉ có điều phải hỏi trước vũ khí trong tay tôi có chịu cho đi cùng hay không?” Từ Dương thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu, khi nhìn đến Ngô Thiên Hạo vì lời nói của người kia mà mặt lộ vẻ rầu rĩ, tay phải cầm lên khẩu súng đặt trong túi quần, vẻ mặt thản nhiên hướng đến trước mặt người đàn bà kia.

Hoàn

Mai: Dương Dương khóc quá đi

20. Chương 20

Từ nhà trọ đi ra, bốn người Từ Dương đã lái xe được hơn một canh giờ, một đường xe vô cùng khản cấp mà lao vùn vụt về hướng thành thị kế tiếp. Lúc này đã đến một giờ trưa, mọi người đã sớm đói đến bụng kêu oi ả, nhưng vẫn không có gặp chỗ nào có thể nghỉ chân.

“Anh Dương, hay là chúng ta nghỉ ngơi ở trong xe rồi ăn trưa, xong mới tìm một chỗ trống trải nghỉ tạm một hồi rồi lại đi?” Ngô Thiên Hạo ngồi ở vị trí kế bên ghế lái thực sự tìm không thấy được chỗ ở tốt để dừng chân, quay đầu nhăm nhăm lại, hỏi Từ Dương không biết đang suy tư điều gì.

Từ Dương nghe được câu hỏi, mở mắt quan sát tình hình giao thông bốn phía, lập tức nhàn nhạt trả lời: “Cần phải tìm một chỗ nghỉ ngơi chút Anh nhớ kỹ phía trước có một tòa chiến trường rất lớn, lại rẽ bên phải là có thể thấy được, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút là được rồi.”

Ba người Ngô Thiên Hạo không có bất kì nghi vấn nào, Hạ Duyên Phong lái xe trầm mặc gật đầu, vẫn chuyên chú lái xe. Hắn làm việc đặc biệt chăm chú chịu trách nhiệm, hai canh giờ trước hắn lái xe, phần lớn thời gian đều trầm mặc, trừ khi có chuyện gì cần thiết, hắn mới miễn cưỡng nói được hai câu.

Bởi vì đường bọn họ đang đi toàn là đất đá mà không phải là lộ lớn, cho nên trên đường gặp rất ít tình hình thực tế. Mặc dù có thì cũng chỉ gặp vài chiếc xe đậu lộn xộn trên đường và vài con tang thi du dương xung quanh, nhưng bọn cậu đều giải quyết dứt khoát mấy chuyện này, tiếp tục dọc theo đường đi đến chỗ ở của bọn họ đã định.

Đường lộ đất có chút lâu năm, đương nhiên mặt đường không rộng rãi như đường cao tốc, con đường ngoằn ngoèo uốn lượn là rất bình thường. Xe đã sắp tới chỗ khúc quẹo mà Từ Dương nói, Hạ Duyên Phong lấy được bằng lái vào nửa năm trước, nhưng chưa từng chạy trên đường ngập ghềnh như này, cho nên hắn vẫn tập trung tinh thần để lái xe.

Thời gian khi xe quẹo trái, người trong xe theo quán tính mà nghiêng về bên phải một chút. Không bao lâu, xe liền quẹo qua khúc ngoặt, tầm nhìn cũng vì thế mà trở nên rộng rãi hơn. Chốc lát, bọn họ liền nhìn thấy tòa chiến trường, khoảng cách của đường đất đến chiến trường rất trống trải, đúng là một chỗ ở tốt để nghỉ ngơi.

Hạ Duyên Phong chậm rãi lái xe đến ven đường rồi dừng lại, bốn người chờ khi xe ngừng lại liền lục tục mở cửa đi xuống xe. Trong xe không gian khá rộng, nhưng vẫn là có hạn chế. Vì vậy khi ra bên ngoài, bốn người đều không hện mà cùng vươn vai, sau đó mới đeo ba lô đi đến chỗ đất bằng phẳng.

Sáng sớm cần hưởng thụ một bữa ăn thật thoải mái, bốn người đối với bữa trưa cũng không cần gì nhưng yêu cầu đối với buổi sáng lại rất cao, trực tiếp đem bao bánh bao trong không gian ra, lại nấu một nồi súp xương hầm kèm theo, một bữa trưa đơn giản cứ thế mà diễn ra.

Thời điểm bốn người vừa ăn bánh bao vừa nói chuyện phiếm, Từ Dương đang ngồi đối diện quốc lộ đột nhiên ngẩng đầu lên. Trong quá trình thay da đổi thịt của đàm thủy trong không gian, thính giác và thị giác của cậu đều cực kì linh mẫn, ở phía xa xa có thể nhìn thấy một chiếc xe di chuyển lưu loát chạy đến phía bọn họ.

Ba người Từ Lâm nhảy bén nhận thấy được điểm khác thường của Từ Dương, không khỏi nhìn theo tầm mắt của cậu. Đợi khi thấy rõ thì chiếc xe kia đã đến gần bọn họ, không hện mà cùng nhú mảy. Ba người im lặng không lên tiếng mà trao đổi vài ánh mắt, lập tức như không có chuyện gì xảy ra đứng dậy đi tới bên cạnh xe, để phòng một cách tự nhiên.

Chỉ trong khoảng khắc, chiếc xe kia đã đến trước mắt mấy người, xe cách bọn họ chừng hai mươi mét rồi chậm rãi ngừng lại. Yên tĩnh một chút, lại nhìn thấy hai người lần lượt từ trong xe đi ra. Một người trong đó mặc một bộ tây trang màu đen, thân thể cao lớn và khuôn mặt lạnh lùng cương nghị, thoát nhìn có điểm giống như họ vệ. Một người khác cũng có thân thể cao ngất ngưỡng, ăn mặc đơn giản tùy tính, hơi thở bên trong trầm ổn, khiến cho người khác khó có thể đoán ra thân phận thật sự.

Đợi đến khi hai người đi đến trước mặt bốn người Từ Dương, Ngô Thiên Hạo đã có thể xác định được thân phận của người kia. Trên người kia có hơi thở mà hắn đặc biệt quen thuộc, thân là con cháu của gia đình quân nhân hiển hách, chắc chắn không ai là không biết loại hơi thở đặc biệt trên người này, mà người trước mắt này tản ra loại hơi thở mà hắn cực kì quen thuộc chính là khí tức quân nhân.

Ngô Thiên Hạo hơi hơi quay đầu nhìn về phía Hạ Duyên Phong, nhận thấy trong mắt hắn cũng là vẻ mặt tương tự, không khỏi khẽ gật đầu một cái. Tâm trạng Hạ Duyên Phong khẽ trầm xuống, đôi mắt thâm trầm mơ hồ hiện lên một tia lạnh nhạt không thể nhận ra, không dấu vết mà quan sát người trước mắt một phen.

“Xin chào, tôi là Phương Văn Bàn. Chúng tôi mới từ thành phố C trốn tới đây, trên đường chưa từng gặp người khác, không biết là mọi người có thể nói cho tôi biết mọi người từ đâu đến không?” Người đàn ông có khí chất quân nhân rất lễ phép lên tiếng chào hỏi, đồng thời dựa theo cách làm thường lệ của mọi khi, đưa điều thuốc cho người gần nhất hắn là Hạ Duyên Phong.

“Xin chào, Hạ Duyên Phong. Cảm ơn anh, nhưng mà tôi không hút thuốc lá.” Hạ Duyên Phong khoát tay, từ chối khéo hắn. Nhìn hắn bình tĩnh mà đem điều thuốc lấy về, không thấy chút vẻ gì khác, tạm thời cảm

thấy người này cho hấn ấn tượng đầu tiên khá tốt, cho nên liền nói chuyện với hấn.

Thời gian hai người bọn họ trao đổi tin tức, một nam hai nữ từ trong chiếc xe kia lục tục đi ra, ba người kia vừa mới ra liền mang về mặt khăn trương chú ý tình hình xung quanh, ra vẻ như đang nhìn xem có tang thi tồn tại hay không. Từng người một giống như chuột sợ mèo, vừa nhát gan lại không có năng lực tự vệ.

Hai anh em Từ gia và Ngô Thiên Hạo nhìn thấy ba người ăn mặc ngăn nắp, vẻ mặt có chút không nhận ra mà thay đổi, nhưng chỉ trong giây lát liền khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Ba người rất nhanh giải quyết xong bánh bao trong tay, lập tức im lặng không lên tiếng đứng phía sau lưng Hạ Duyên Phong chừng một mét, ánh mắt đen kịt không hề chớp mà nhìn chăm chú vào người này.

Phương Văn Bản ở quân đội đã lâu, hiển nhiên cảm nhận được dịch ý khó thể phát giác của ba người bọn họ, hai mắt đen kịt như có như không mà đảo một vòng quanh ba người Từ Dương. Đợi thấy ba người khác từ trong xe đều đi tới, khẽ nhíu mi lại, muốn nói lại thôi một lát, cuối cùng vẫn không nói gì.

Ba người kia đi tới phía sau Phương Văn Bản và vị hộ vệ, tựa như đã thoát khỏi khiếp đảm lúc trước, khăn trương trên mặt cũng chậm rãi tan biến, thay vào đó là các loại vẻ mặt phức tạp.

Bị hai cô gái trẻ tuổi kẹp ở chính giữa là người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, quần áo xa hoa không giấu được cái bụng bia lòi ra ngoài, mái tóc chải ngay ngắn không biết từ khi nào đã tán loạn, mặt mày lộ ra vẻ kiêu căng, dường như không coi hấn và người nhát gan mới vừa này là một.

Phương Văn Bản nhận thấy được người đàn ông trung niên kia dường như muốn nói ra suy nghĩ của mình, lo lắng người đàn ông này lại mang đến hành động lời nói kiêu cao tự đại giống lúc trước tận thế, khó tránh khỏi có chút bận tâm đặc biệt tới mấy người trước mắt, vội vã can lại rồi nói: “Nghe nói ZF ở thành phố D thiết lập căn cứ an toàn, mọi người đang dự định đi đến đó sao?”

Hạ Duyên Phong nghe lời nói ấy, không khỏi hơi nhíu mày, có thâm ý khác mà nhìn một nam hai nữ một chút, mới trả lời nhàn nhạt: “Chúng tôi phải đến chỗ khác để tìm người thân, cho nên tạm thời không có quyết định này. Đáng tiếc, bằng không có thể cùng các người đi chung đường rồi.”

Phương Văn Bản trầm mặt nhìn hấn một chút, dường như đang tự đánh giá lời này của hấn là thật hay giả. Nhìn thật sâu đến ánh mắt thản nhiên, kết quả ngược lại khiến hấn phải dời tầm nhìn đi chỗ khác, đồng thời cũng từ trong lòng mình sinh ra một chút hổ thẹn.

Trên thực tế, khi hấn hỏi ra lời này chính xác là muốn cùng bọn họ kết bạn đi đến căn cứ an toàn của thành phố D, trong lòng hấn thấy rất rõ ràng, chỉ dựa vào hấn vị hộ vệ kia, bọn họ rất khó có thể thành công mà đến được căn cứ thành phố D. Đáng tiếc người này rất thông minh, đã sớm đem lời nói này gạt bỏ, khiến lời hấn nói đều chôn trong bụng.

“Vậy thì thật là đáng tiếc, chúng tôi phải tiếp tục đi thôi, cảm ơn cậu đã đem tin tức nói cho tôi biết, tạm biệt từ đây.” Phương Văn Bản là một người sáng suốt, nhìn ra được người này không định gặp lại bọn họ, hiện tại khách hàng của hấn rất dễ gây chuyện, cho nên liền quyết đoán từ biệt rời đi.

Nhưng mà, nhiều lúc không như mong muốn, ý định ban đầu của hấn muốn trở lại trong xe tiếp tục chạy đi. Nhưng khi hấn vừa mới nói xong, người đàn ông trung niên kia dùng ánh mắt xoi mói đem đoàn người Hạ Duyên Phong quan sát bên ngoài một lượt, cuối cùng mới làm bộ tạm chấp nhận.

“Này, tôi nghĩ các cậu cũng đừng có gặp bạn bè người thân gì cho cam, nói không chừng bọn họ đã trốn rồi, không bằng làm hộ vệ cho tôi, giá tùy các cậu chọn.” Người đàn ông trung niên liền lung lay ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương sáng loáng, dường như sợ người khác không biết ông ta có tiền.

Đoàn người Hạ Duyên Phong nghe xong lời này, vẻ mặt có chút thú vị, Ngô Thiên Hạo lại càng không nhịn được mà bật cười ha hả, cười một lúc lâu mới nói: “Vị tiên sinh này thật là hài hước, ai mà không biết hiện tại có tiền cũng chẳng được gì, nhiều tiền hơn nữa cũng đều thành giấy vụn, tôi nghĩ nên là bảo vệ cái mạng nhỏ của mình là hay nhất đấy.”

Người đàn ông trung niên bị cười nhạo đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vẻ mặt như bị quật ngã, thân thể bị kẹp giữa hai cô gái không khống chế mà run lên một trận, hướng về Ngô Thiên Hạo như muốn mở miệng mắng to, nhưng tim đột ngột đập nhanh khiến cho hô hấp không thông, lời ra đến khóe miệng lại bị nuốt về bụng.

“Xin lỗi, thân thể của ông ta đều không khỏe như vậy, chúng ta từ giả từ đây thôi.” Phương Văn Bản thấy ông ta đột nhiên phát bệnh, có chút hốt hoảng, lời nói vừa dứt sau đó liền vội vàng cùng vị hộ vệ áo đen đỡ ông ta rời đi.

Bốn người Từ Dương đứng tại chỗ không hề hành động, trầm mặc không nói mà nhìn bọn họ đem ông ta vào trong xe, nhìn lại bọn họ ngồi vào trong xe rồi lái đi, bốn người mới chậm rãi thu lại ánh mắt, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng lên đường đi.” Từ Dương ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời âm u, từ cặp lông mi đang nhíu chặt cũng có thể thấy được tâm trạng của cậu vô cùng trầm trọng, nhìn xa xa khiến cho người khác không thể quấy nhiễu cảm giác của cậu.

Hoàn

21. Chương 21

Đi đến căn cứ Nhật Trạch cần phải qua rất nhiều thành trấn lớn bé, nhưng cũng không phải tất cả tuyến đường đều đi thẳng qua trung tâm thành trấn. Ngoại trừ phần nhỏ phải đi qua trung tâm thành trấn mới có thể thông qua ngoài, còn lại phần lớn đều có thể đi đường vòng về phía trước, nên có thể tránh được nhiều phiền toái không cần thiết.

Căn cứ D thị và căn cứ Nhật Trạch, hai căn cứ đều không cần phương hướng. Lúc trước Hạ Duyên Phong có thể hoàn toàn nói rõ mục tiêu của bọn họ không phải ở D thị, nhưng mà bọn họ vạn lần cũng không được phép lơ là. Cho nên hẳn thà rằng mượn tạm cố bên ngoài, cũng không mong muốn nói đem sự việc thật nói ra, dù sao bọn họ cũng chỉ là người qua đường tình cờ gặp nhau mà thôi.

“Tiểu Lâm, em có cảm thấy hai cô gái hồi nãy rất quen mắt hay không?” Xe chạy được một khoảng thời gian, Ngô Thiên Hạo đột nhiên như là đang nhớ tới việc gì mà vỗ bóp vào đùi của mình, ai nghĩ đến một nắm đấm thật mạnh, ẦY vậy mà tự làm đau chính mình, nhịn không được mà kêu gào hai tiếng.

“Tự làm tự chịu.” Từ Lâm nhìn dáng vẻ một mặt đau lòng của hắn, hơi có chút bất đắc dĩ liếc mắt, lập tức khinh bỉ ném ra bốn chữ, ánh mắt nhàn nhạt như là chuyện gì cũng không quan hệ tới hắn.

“...” Về mặt Ngô Thiên Hạo giương vẻ mặt vô tội, muốn nói hẳn đột nhiên hắn nhớ đến hai cô gái kia không phải là do chú ý các cô ấy, mà là hai người kia thật sự rất quen mắt, cho nên hắn mới một lúc nhịn không được mà mở miệng hỏi, nhưng mà thấy Từ Lâm một dáng không muốn nói gì, chỉ đành ngượng ngùng ngậm miệng lại.

“Nếu như tôi không có nhìn lầm, một người trong đó rất giống với hoa khôi khoa âm nhạc của trường học chúng ta.” Người trả lời vấn đề là Hạ Duyên Phong này giờ vẫn đang trầm mặc, ba người nghe được câu trả lời của hắn, toàn bộ đều có chút không dám tin tưởng trông mắt nhìn, đặc biệt là Ngô Thiên Hạo có dáng vẻ khoa trương nhất.

Hắn tự như là nhìn người ngoài hành tinh mà quan sát cẩn thận Hạ Duyên Phong một lần, chép miệng hai tiếng mới nói: “Người anh em, tớ phát hiện gần đây cậu càng ngày càng có ý vị đấy, trước đây cũng không thấy cậu quan tâm những...vấn đề râu ria này, hai ngày lại có thay đổi lớn như vậy, thật sự là thật không thể tin được.”

Hạ Duyên Phong quay đầu đưa một ánh mắt “Cậu thật tệ nhạt” cho hắn, sau đó im lặng không lên tiếng liếc nhìn Từ Dương đang chuyên tâm lái xe. Đợi cảm nhận được ánh mắt của hắn cuối cùng đều không tự chủ được mà đuổi theo cậu, thời gian dừng ở trên người của cậu cũng càng ngày càng dài, hơi có chút không được tự nhiên mà buông xuống mi mắt.

May mà không ai phát hiện vẻ mặt của hắn lúc này, bằng không chắc chắn sẽ được tới vài ánh mắt soi mói. Tuy rằng hắn biết rõ tình cảm của mình, đồng thời cũng mong muốn Từ Dương có thể tiếp nhận tình cảm

của hắn, nhưng hắn cũng hiểu rõ tình huống hiện tại không cho phép bọn họ bên cạnh nhau như tình yêu nam nữ, cho nên tạm thời chỉ có thể đem những...tình cảm này áp chế dưới đáy lòng.

Ngô Thiên Hạo nhận thấy được ánh mắt của Hạ Duyên Phong chuyển qua, nhin không được lấy lực mạnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, ngờ vực cho nên cười ha ha mấy tiếng, sau đó giơ tay lên ôm lấy vai Từ Lâm, cho hắn một cái điệu cười tà mị, tiếp đến ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu.

Lỗi tại Từ Lâm bị thổi mà có chút râm rang, thực sự có chút nhìn không quen dáng cười hư hỏng của Ngô Thiên Hạo, vì vậy nhéo lấy bắp thịt bên hông của hắn, sau đó sắc mặt đoan chính như không có chuyện gì xảy ra, nhìn Từ Dương phía trước hỏi: “Anh họ, khoảng bao lâu nữa chúng ta mới có thể đến căn cứ Nhật Trạch vậy?”

Từ Dương liếc nhìn kính chiếu hậu, trầm mặc một chút mới nói: “Theo tình hình bây giờ mà tính, có lẽ cần khoảng chừng hơn nửa tháng. Thật ra không cần anh phải nói, cậu cũng biết khả năng như vậy rất nhỏ. Hiện tại chỉ mới là ngày thứ ba tận thế bùng nổ, trên đường liên đụng phải nhiều phiền phức như vậy, chắc chắn về sau đụng phải phiền phức chỉ nhiều chứ không ít đâu.”

Ba người Từ Lâm bình tĩnh, không phải không thừa nhận, Từ Dương nói không hề sai chút nào. Vốn chỉ cần hơn hai giờ là có thể rời xa thành phố C, thế mà đến ngày thứ hai bọn họ mới có thể thành công thoát khỏi thành phố C, trong lúc đó còn tốn hao thời gian về thể lực không thể nào là giả được, từ vật tư bọn họ thu thập được và số lượng chém giết tang thi có thể cho ra kết luận.

Có câu nói, bọn họ không tìm phiền phức, nhưng phiền phức lại tìm tới cửa. Thời điểm lần thứ n đụng tới phiền phức, bốn người nhất trí cho rằng hôm nay rời khỏi đã quên xem lịch, phiền phức mới liên tiếp tìm đến như vậy, khiến cho bọn họ muốn làm bộ không nhìn thấy cũng không được, chỉ vì bọn họ không kịp đề phòng liền rơi vào trong nguy hiểm.

Khoảng chừng 5 giờ, bọn họ thật vất vả mới gặp được một xưởng nhà máy chế biến loại nhỏ, vốn nghĩ có thể đến xưởng nhỏ ngủ qua đêm, ai biết được còn chưa tiến vào được cửa nhà xưởng, bọn họ đã bị tiếng đánh nhau ở đằng xa truyền tới làm cho kinh động.

Thật ra đánh nhau cũng không quá quan trọng, quan trọng là lúc bọn họ còn chưa xuống xe, một bóng đen khổng lồ giống như là thấy được món ngon thượng hạng vậy, rất nhanh đánh về phía bọn họ, thậm chí ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không cho bọn họ.

“Đó là tang thi chó Tạm thời mọi người chớ đi ra” Từ Dương vừa nhìn thấy bóng đen chạy như bay về phía bọn họ, vội vàng mà cảnh cáo một tiếng liền mở cửa bước xuống, tay phải trống không móc ra một khẩu súng K54*, trong nháy mắt tiếp theo liền bắn mấy phát tới bóng đen.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo đều ngồi ở vị trí bên phải trong xe, thấy rõ bóng đen kia chỉ trong nháy mắt liền chạy như bay đến trước mặt bọn họ. Mắt thấy cái đầu đầy máu thịt ở phía bên ngoài trở mình, thân thể tang thi chó to lớn khác thường sắp nhào tới trên xe, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tang thi chó kia dường như bị tổn thương chỗ nào đó, động tác hơi ngừng một chút, trở nên chậm lại.

Cho tới khi tang thi chó ngã “ầm” một tiếng vào chỗ cách bọn họ hai mét, bọn họ mới giật mình nhận thấy toàn thân đã đầy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy sau lưng một trận lạnh tanh, tay chân càng giống như bị đông lạnh không thể nhúc nhích, tim trong ***g ngực vẫn còn đập vang bình bịch kịch liệt.

Từ Dương đem tang thi chó giải quyết xong xuôi, không chớp mắt nhìn chằm chằm dãy kí túc xá nơi của ba người hai nam một nữ đang...chiến đấu cùng một tang thi chó khác. Sau một lát, con người như thạch anh đen vừa đi chuyển, lạnh lùng đem người sống sót ở trong xe và túc xá trên lầu thu vào trong mắt.

Hồn phách của ba người trong xe rốt cục cũng trở về, ba người nhìn nhau một chút, lập tức mở cửa xe lục tục đi xuống. Thấy cái tang thi chó đã không còn sống nữa, trong lòng biết Từ Dương vừa này hẳn đã sử dụng ống giảm thanh**, cho nên mới có khả năng giết chết tang thi chó mà không có chút tiếng động nào như thế. Nhìn tang thi chó lớn hơn bình thường vài lần, ba người đều có loại cảm giác như mới vừa sống sót sau tai nạn.

“Các cậu hỗ trợ đem mấy con tang thi ở gần giải quyết đi, anh sẽ xử lí.” Từ Dương thấy trong tay bọn họ đều cầm chắc vũ khí, phân phó một câu liền đem súng đối thành đao, bước nhanh đi đến cuộc chiến phía

trước,

Hai ngày qua, ba người Hạ Duyên Phong đã sớm hình thành thói quen chiến đấu với tang thi, mới vừa rồi gặp người một lúc là do lần đầu được thấy tang thi chó, bọn họ mới bị dọa sợ. Dù sao chưa từng thấy qua tang thi động vật, ai cũng không có nghĩ đến tang thi động vật hiển nhiên lại có thay đổi lớn đến như vậy, đợi đến khi thấy trong lòng bọn họ thật sợ hãi.

Hai nam một nữ bị tang thi chó quẩn lại không có đường trốn, rõ ràng đều bị Từ Dương đột nhiên gia nhập khiến kinh hãi, nhưng ngại vì bây giờ không phải thời gian để xuất thần, rất nhanh bọn họ đã khôi phục lại tinh thần, bắt đầu xuất toàn lực công kích đến tang thi.

Có sức chiến đấu mạnh mẽ của Từ Dương gia nhập vào chiến đấu, không thể nghi ngờ khiến cho áp lực của ba người kia giảm đi. Hơn nữa tang thi vùng phụ cận đã có đám người Hạ Duyên Phong giải quyết xong xuôi, sức chiến đấu của bọn họ từ từ mà cấp tốc tăng nhanh, rất nhanh đã đem tang thi chó đánh không còn đường để đi.

Lúc mấy người kia qua, con tang thi chó cuối cùng cũng chết dưới đao của Từ Dương, cái đầu lớn như vậy cũng bị cậu dễ dàng chặt bỏ, máu đen nồng nặc cuộn cuộn chảy ra không ngừng từ đó, hơn nữa ở phía bên ngoài là máu thịt đỏ tươi, cùng với xương cốt trắng hếu, vài người gắng gượng bởi vì vậy mà nôn thốc nôn tháo không ngừng.

Không giống với đám người Từ Lâm vừa phun vừa nôn, Từ Dương vẫn lạnh nhạt như trước quét mắt đến tang thi chó trên đất, đến khi xác định được chỉ là tang thi tương đối bình thường, mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, trong nháy mắt nhìn thấy tang thi chó, thật ra cậu rất khẩn trương, dù sao kiến thức của bọn Từ Lâm về tang thi động vật cũng không quá nhiều, cậu sợ bọn họ nghĩ lầm rằng tang thi động vật và tang thi có năng lực không khác nhau lắm, do đó xem thường tang thi động vật. Đáng được ăn mừng chính là, bọn họ đều không phải là người thích cậy mạnh, cũng không có tự cho mình là đúng mà nhảy vào chiến đấu với tang thi chó.

Mấy người nôn ở bên kia một hồi thì rốt cuộc cũng ngừng lại, chỉ thấy hai nam một nữ mang vẻ mặt mệt mỏi đi về phía Từ Dương, mặt lộ vẻ cười biết ơn hướng về cậu. Mãi cho đến khi ba người đứng trước mặt Từ Dương, vẫn chưa hết được lòng biết ơn.

“Vừa rồi cảm ơn mọi người, nếu như không có mọi người giúp đỡ, chúng tôi chỉ sợ cũng đã bỏ mạng ở chỗ này.” Người đàn ông lớn tuổi nhất trong ba người lên tiếng nói cảm ơn, gương mặt cương nghị khô ngo cũng toát ra lòng biết ơn sâu sắc.

“Không cần.” Giọng Từ Dương nhàn nhạt như trước, không thèm đếm xỉa liếc nhìn mấy người sống sót lẫn trốn, hơi mang theo thắc mắc hỏi: “Thật ra tôi có một thắc mắc, dĩ nhiên, nếu như mọi người không muốn trả lời cũng không sao. Bọn họ là người nào của các người? Có đáng để các người nỗ lực như vậy sao? Thậm chí không tiếc đến tính mạng của bản thân?”

Ba vấn đề liên tục hỏi ra, lan ra bốn phía yên tĩnh một cách chết chóc, lời nói như lưỡi dao sắc bọn chỉ vào tìm bọn họ. Thời gian từng chút trôi qua, ba người vẫn kinh ngạc không nói nên lời như trước, sắc mặt trắng bệch mím chặt môi, mà ánh mắt của bọn họ mang theo vẻ tự hỏi và trầm tư sâu đậm.

Từ thành phố C chạy trốn, gặp phải biết bao nhiêu lần nguy hiểm, ba người bọn họ tạo thành một đội ngũ ăn ý ở giữa đường, thỉnh thoảng gặp được người sống sót muốn gia nhập vào đội ngũ của bọn họ. Nhưng mà, thời điểm khi bọn họ chạm phải nguy hiểm, những đồng đội này lại liên trốn trước, bọn họ như vậy thật sự là đội hữu hay sao?

Hoàn

22. Chương 22

Từ Dương vẫn như cũ nắm chặt lấy thanh Miêu đao bám đầy máu đen, biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh như một, ánh mắt lại không hề chớp mà chú ý về thay đổi của ba người. Thấy trên mặt bọn họ đều toát ra là loại mờ mịt cùng luống cuống, con người đen láy thâm thúy lảng lảng hiện lên một tia bất đắc dĩ khó nhận ra.

Thật ra, lúc đầu cậu không tính nói điều này với bọn họ, hơn nữa cậu cũng không nghĩ đến sẽ can thiệp vào chuyện của người khác, nhưng chỉ cần thấy được những người sống sót này chờ tới khi nguy cơ được giải trừ lại hiện lên vẻ mặt phức tạp cùng ảm đạm, trong lòng hẳn liền cảm thấy không thoải mái, đồng thời cũng vì cái giá mà ba người này phải đầu quên mình là không đáng.

Lời nói không khách khí, nếu như không có bọn họ đến đây hỗ trợ, cậu rất khó có thể tin ba người này có thể an toàn mà giải quyết hai con tang thi chó và tang thi nghe thấy tiếng động mà đến không ngừng. Cho dù bọn họ có bản lĩnh đánh chó tang thi và tang thi, chỉ sợ cũng lành ít dữ nhiều, dù sao ai cũng không chắc trong quá trình này bọn họ có thể chịu bất cứ tổn thương gì hay không.

Ngày thứ hai sau khi tận thế bùng nổ, chỉ cần có radio là liền có thể nhận được tin tức được phát từ thành phố B, chắc chắn một người nào đó luôn lắng nghe đến tin tức đài phát thanh hoặc chú ý đến người sống sót nếu bị tang thi và tang thi động vật cào hay cắn bị thương, kết quả cuối cùng chỉ có một con đường chết. Mà vào thời gian ba người kia lấy toàn lực đánh với tang thi và chó tang thi, những người sống sót không chịu ra ngoài trong đám ẩn nấp, rõ ràng đều là thanh niên trưởng thành cơ thể to lớn, nhưng lại không thấy một người có dũng khí đứng ra.

Chỉ cần nghĩ đến đây, Từ Dương đã cảm thấy buồn cười đến cực điểm, từ lúc tận thế bạo phát đến nay đã qua vài ngày, tang thi và động vật tang thi xuất hiện đã trở thành tại họa tận thế thứ hai, nhưng bọn họ vẫn như cũ mà không nhận rõ sự thật, vẫn giống như lúc tận thế mới vừa bùng nổ vậy, có thể tránh thì liền tránh. Đủ loại như vậy, thật sự cảm thấy thật đáng buồn thảm hại, kết quả như thế là điều tất nhiên.

Theo tính tình của cậu mà nói, có thời gian đứng một chỗ nhìn người khác giết tang thi, không bằng tự thân lao vào cuộc chiến, nói không chừng còn thể giữ được một mạng. Chỉ biết trốn ở phía sau người khác để cầu sống còn, ngược lại chỉ tự đem mình vào sát ranh giới nguy hiểm mà thôi, nhưng đáng tiếc không thấy rõ cuối cùng cũng thấy không rõ.

Hai bên trầm mặc như trước, thời gian trôi qua một lúc lâu, người đàn ông trước hết nói cảm ơn rất cực cười khổ đã mở miệng: “Vấn đề của cậu thật sự đủ sâu sắc, nhưng lại không thể không thừa nhận, mấy vấn đề này thật sự đáng giá để suy nghĩ sâu xa.” Nói đến đây rồi dừng một chút, tiếp theo tự thở dài mà thì thào nói nhỏ: “Hôm nay đã là tận thế, mạng của mình không còn pháp luật bảo vệ, lại còn đóng vai anh hùng giúp người khác, thật sự là quá chê cười rồi.”

Người đàn ông ngừng nói, nỗ lực kéo ra một dáng tươi cười, nhưng lại phát hiện thế nào cũng cười không nổi, gương mặt hơi vắn vẹo đứng lên. Hắn quay đầu nhìn về chỗ cô gái trẻ tuổi, đồng thời cô ấy quay đầu nhìn hắn, hai người lẳng lẽ trao đổi ánh mắt, dường như đang dùng ánh mắt truyền tải cảm xúc chân thật nhất vào lúc này.

Từ Dương không đổi vẻ mặt nhìn hai người, xem ra quan hệ bọn họ rất thân thiết, chắc là quan hệ người yêu. Lại đảo mắt nhìn về phía người còn lại cách bọn họ hai bước, đó là một cậu thiếu niên chừng hai mươi tuổi, mặt mũi rất bình thường, nhìn qua là một bộ dáng thật thà đàng hoàng, một đôi mắt có chút giống với người đàn ông, vừa nhìn cũng đoán được hai người họ hẳn là anh em ruột.

Đúng như cậu đoán, khi bọn cậu vừa nghe người đàn ông kia giới thiệu, bốn người bọn họ đều biết được hẳn cùng cô gái kia thật sự là người yêu của nhau, còn thiếu niên trẻ đúng thật là anh em với hắn. Tên của ba người phân biệt thành: Anh cả Tạ Thiên, em trai Tạ Hải, cô gái là Đàm Quỳnh Linh.

Tạ Thiên và Đàm Quỳnh Linh đều đã từng là quân nhân, sau lại có chút chuyện mà rời khỏi quân đội. Hai người vốn cùng nhau đến thăm Tạ Hải ở thành phố C, nào biết lại gặp phải tận thế, sau đó một đường từ thành phố C chạy thoát đến tận đây.

Trên đường gặp được những người sống sót này, cùng nhau kết giao lên đường, ai biết những người sống

sốt này cũng chỉ nói dễ nghe mà thôi, mỗi lần gặp tang thi đều chỉ biết trốn trong xe, các điều đã từng nói trong lúc kết giao cùng đồng hành trên đường đi đều quẳng sau đầu, chết sống cũng không muốn đứng ra cùng nhau tiêu diệt tang thi.

Trước khi gặp gỡ Từ Dương, tuy rằng bọn họ nghĩ những người đó không biết đạo lý, nhưng nghĩ mọi người đều là người sống sót chạy nạn, cho nên vẫn không có chuyện bỏ bọn họ lại. Phải làm như vậy, thật ra cũng bởi vì trong lòng bọn họ có một gánh nặng “quân nhân” xiềng xích lại, do đó vững vàng giam cầm hành vi lời nói của bọn họ.

Từ Dương nghe được lời nói xuất phát từ tận đáy lòng của bọn họ, mặc dù trong lòng có chút cảm thán, nhưng vẫn không tán thành cách làm này của bọn họ. Vào tận thế, thứ không đáng giá tiền nhất chính là mạng người, không ai có thể đảm bảo mình sống bao lâu, người người đều hi vọng có thể sống thêm một ngày nữa, cậu cũng đã từng sống qua như vậy.

“Anh Dương, tôi thấy hôm nay giống như sẽ có mưa, không bằng chúng ta vào trong rồi nói tiếp.” Hạ Duyên Phong nhíu chặt vùng xung quanh lông mày, ngẩng đầu nhìn khoảng trời âm u, nhìn lại ba khuôn mặt khổ sở đối diện, sau đó quay đầu nhìn về khuôn mặt trầm tĩnh của Từ Dương, giọng nói hơi hạ thấp xuống mà mở miệng.

Từ Dương nghe vậy ngẩng đầu nhìn bầu trời u ám một chút, lại suy nghĩ chỗ ở lúc này của bọn cậu, hơi nhíu mi tâm, tâm trạng không tự chủ mà nặng nề. Cũng không biết có phải hay không là do tinh thần lực mạnh mẽ, cậu luôn cảm thấy có việc gì đó đang rất nghiêm trọng sắp xảy ra, nhưng một lúc vẫn không nghĩ ra được manh mối gì. Lặng lẽ trầm ngâm chốc lát, Từ Dương không nghĩ thêm nữa, khẽ gật đầu.

Hạ Duyên Phong thấy cậu gật đầu, quay đầu nhìn Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm thấp giọng dặn dò vài câu, hai người đồng thời gật đầu, sau đó đi đến chiếc xe đậu dưới một dãy ký túc xá nhỏ. Hai người chạy tới bên cạnh xe, lưu loát mà mở rộng cửa ngồi vào trong xe, tiếp tục lái xe, chạy đến trước lầu kí túc xá liền dừng lại.

Lúc này, ba người vẫn đang suy nghĩ một lúc lâu cũng chậm rãi hồi phục lại tinh thần, ba người im lặng không lên tiếng nhìn bốn người Từ Dương một chút, rồi ánh mắt lại phức tạp mà liếc nhìn những người sống sót trong xe đang đi ra ngoài. Tầm nhìn giao nhau một chút, ba đạo ánh mắt đen láy dần dần hiện lên một tia ánh sáng khác thường, con người dứt khoát kiên nghị, có chút khiến cho người ta phải sợ hãi.

Những người may mắn sống sót còn chưa biết lúc này Từ Dương đã nói gì với ba người kia, khi nhìn từ cửa sổ, chỉ đơn giản đều là hai nhóm người chào hỏi và trao đổi tin tức mà thôi. Giờ đây, khi bọn hắn thấy đoàn người Từ Dương đi đến kí túc xá, đa số người sống sót đều cực kì gượng gạo mà kéo ra một nụ cười, nghĩ một đằng nói một nẻo mà khen tặng đứng lên.

Đối mặt với những...khen tặng đối trá này, Từ Dương làm như không thấy, nhìn không chớp mắt mà hướng cầu thang bên trái của kí túc xá đi trước. Giờ phút này đây, cậu không khỏi có chút may mắn, cũng may lầu kí túc xá cách hướng núi khá xa, bọn họ có thể từ các hành lang thang lầu quan sát tình huống vùng lân cận, bằng không phải tổn hao nhiều sức lực và thời gian để điều tra.

Công nhân chỉ có một kí túc xá cao bảy tầng, thời gian cuối thời bùng nổ, công nhân vẫn ở chỗ gia công cũ, có thể nghĩ, công nhân ở lại cũng không phải ít. Cho nên lúc này, công nhân trốn thoát vào lúc đa số công nhân biến thành tang thi còn dư lại đều là những người không có can đảm trốn thoát và công nhân sống sót vừa mới tới.

Công nhân nhà xưởng đang trốn ở lầu kí túc xá nhìn thấy có người sống sót đi đến, bọn họ liền ở trên lầu nom nớp lo sợ mà quan sát tình hình lầu dưới. Khi thấy có tang thi sức chiến đấu cực mạnh, hình dáng to cao khổng lồ thì trong lòng bọn họ đều nghĩ rằng lúc này sợ rằng thật là chạy trời không khỏi nắng*. (* : Đây là lời của tác giả chỉ tại vạ khó thể tránh khỏi. Minh thấy khá hay nên quyết định giữ nguyên văn.

Nhưng mà, khi bọn hắn sắp sửa tuyệt vọng, bọn họ thấy được đoàn người anh dũng của Từ Dương, nhất thời toát ra một ý niệm mãnh liệt, chỉ cần có mấy người bọn họ ở đây, bọn họ rất có thể thành công giải trừ nguy hiểm. Mà thật sự chính là như vậy, nhìn tang thi bị bọn hắn đánh cho không còn sức để đánh trả nữa, bọn họ mới dám khẳng định thật sự vừa mới tránh khỏi một kiếp.

Bởi vậy, vừa nhìn thấy đoàn người Từ Dương đi tới trên lầu, không ít người sống sót ở trong phòng đều vội vàng vàng mà chạy đến, mở miệng liền yêu cầu bọn họ ở cùng một tầng, đồng thời không quên nói rõ sẽ đồng ý cung cấp cho bọn họ một ít đồ dùng sinh hoạt, mong muốn có thể cùng kết giao với bọn họ, vì thế để cho bọn họ có cơ hội nằm lấy cái phao cứu mạng vững vàng.

Từ Dương im lặng không lên tiếng nghe những...câu không giải thích được này, như cười như không quét mắt lên ánh mắt những người sống sót, giọng nói không khỏi vài phần lạnh nhạt: “Cảm ơn ý tốt của mọi người, chúng tôi chỉ nghỉ tạm ở đây một đêm thôi, tất cả mọi thứ cần thiết đều mang theo, cho nên không có ý làm phiền các vị.”

Đương nhiên, mặc dù trong tâm có bao nhiêu coi thường, cậu cũng sẽ không đem những lời này nói ra được. Dù sao lòng người khó dò, ai biết lời nói qua lại, có thể hay không lại trêu chọc tới nhiều phiền toái không cần thiết, có chút phiền phức nên tránh thì cứ tránh, có vài người tránh được thì cứ tránh.

Từ lúc bắt đầu đi tới lầu kí túc xá, ba người Hạ Duyên Phong vẫn duy trì vẻ mặt lạnh như băng. Vài ngày liệu mạng chiến đấu cùng tang thi, đủ để khiến cho bọn họ thấy rõ hiện thực, bọn họ không còn là sinh viên thật thà như lúc trước nữa, mà là người sống sót nỗ lực sinh tồn trong tận thế, cái gì không nên làm, bọn họ dần dần hiểu rõ.

Không giống với bốn người Từ Dương lạnh lùng, tuy rằng ba người Tạ Thiên đã quyết định sẽ không bao giờ...xen vào việc của người khác nữa, nhưng rốt cuộc không có cách nào khác rõ ràng ngay lập tức. Cho nên lúc này, trong lòng bọn họ có chút xoắn xuýt, nhưng cuối cùng lí trí vẫn chiếm thế mạnh, không hề liếc mắt nhìn những người sống sót này.

Hoàn

23. Chương 23

Đã có>,< mai=“ sẽ=“ theo=“ kịp=“ tiến=“ độ=“ hoàn=“ thêm=“ 17=“ chương=“ nữa=“ vào=“ giữa=“ tháng=“ tư=“ rồi=“ xin=“ phép=“ nghỉ=“ dài=“ hạn=“ đến=“ tháng=“ bảy=“ nhé.=“ cảm=“ ơn=“ mọi=“ người=“ đã=“ ủng=“ hộ=“ mai=“ trong=“ suốt=“ thời=“ gian=“ qua.=“ từ=“ dương=“ lười=“ dầy=“ đưa=“ cùng=“ những=“ người=“ này.=“ cũng=“ không=“ quay=“ đầu=“ lại=“ mà=“ cắt=“ bước=“ đi=“ tới=“ hướng=“ lầu=“ trên.=“ bởi=“ vì=“ sự=“ chú=“ ý=“ của=“ cậu=“ đã=“ đặt=“ lên=“ trên=“ lầu.=“ vì=“ thể=“ chưa=“ từng=“ nhận=“ thấy=“ được=“ lúc=“ bọn=“ họ=“ bước=“ lên=“ lầu.=“ mấy=“ người=“ sống=“ sót=“ kia=“ lộ=“ ra=“ các=“ loại=“ vẻ=“ mặt=“ phức=“ tạp.=“ có=“ lo=“ lắng.=“ có=“ nhần=“ nhin.=“ có=“ độc=“ ác.=“ có=“ người=“ lại=“ hã=“ hề...=“ “chúng=“ ta=“ không=“ nói=“ cho=“ bọn=“ họ=“ biết=“ thật=“ sao?”=“ đột=“ nhiên=“ trong=“ đám=“ người=“ truyền=“ ra=“ một=“ thanh=“ âm=“ nho=“ nhỏ.=“ bầu=“ không=“ khí=“ an=“ tĩnh=“ có=“ chút=“ quỷ=“ dị=“ “nếu=“ như=“ bọn=“ họ=“ bị=“ những=“ tang=“ thi=“ trên=“ lầu=“ tấn=“ công=“ hoặc=“ là...chúng=“ ta=“ đều=“ không=“ phải=“ sẽ=“ càng=“ thêm=“ nguy=“ hiểm=“ sao?”=“ có=“ bọn=“ họ=“ ở=“ chỗ=“ này.=“ nói=“ không=“ chừng=“ chúng=“ ta=“ lại=“ càng=“ thêm=“ an=“ toàn=“ hơn.”=“ “có=“ cần=“ thiết=“ phải=“ nói=“ cho=“ bọn=“ họ=“ sao?”=“ bọn=“ họ=“ không=“ phải=“ rất=“ là=“ lợi=“ hại=“ sao?”=“ chúng=“ ta=“ đâu=“ cần=“ phải=“ xen=“ vào=“ việc=“ của=“ người=“ khác=“ hơn=“ nữa.=“ tang=“ thi=“ đều=“ đã=“ bị=“ nhốt=“ trong=“ phòng.=“ tới=“ đa=“ cũng=“ chỉ=“ dọa=“ bọn=“ họ=“ mà=“ thôi.=“ cũng=“ sẽ=“ chẳng=“ thực=“ sự=“ gặp=“ chuyện=“ không=“ may=“ đâu.”=“ một=“ tiếng=“ khác=“ lộ=“ ra=“ thanh=“ âm=“ hung=“ ác=“ cười=“ lạnh=“ nói=“ “nếu=“ như=“ tang=“ thi=“ này=“ có=“ thể=“ đi=“ ra.=“ bây=“ giờ=“ chúng=“ ta=“ cũng=“ sẽ=“ không=“ an=“ toàn=“ đợi=“ ở=“ chỗ=“ này.”=“ “tôi=“ nghĩ=“ rằng=“ tốt=“ hơn=“ hết=“ là=“ nên=“ nói=“ cho=“ bọn=“ họ=“ biết.=“ dù=“ sao=“ bọn=“ họ=“ mới=“ vừa=“ chiến=“ đấu=“ cùng=“ chó=“ tang=“ thi.=“ chắc=“ chắn=“ tiêu=“ hao=“ không=“ ít=“ sức=“ lực.=“ bọn=“ họ=“ đến=“ lầu=“ trên=“

nhất=" định=" sẽ=" hấp=" dẫn=" lực=" chú=" ý=" của=" tang=" thi,=" nếu=" như=" tang=" thi=" hưng=" phần=" phá=" võ=" cửa,=" chẳng=" phải=" bọn=" họ=" càng=" nguy=" hiểm=" sao?"=" mặt=" khác=" một=" giọng=" khàn=" khàn=" chần=" chờ=" nói=" "...sao=" mây=" không=" nghĩ=" xem,=" khi=" bọn=" họ=" tới=" cửa=" đều=" bày=" ra=" sắc=" mặt=" gì,=" tao=" xem=" hiện=" tại=" họ=" cũng=" đã=" lên=" lâu=" trên,=" ngược=" lại=" lá=" gan=" mây=" khá=" lớn,=" không=" bằng=" mây=" đi=" lên=" nói=" cho=" bọn=" họ=" biết=" đi."=" nói=" chuyện=" vẫn=" là=" âm=" thanh=" mang=" theo=" sự=" hung=" ác=" kia.= " vẫn=" là=" một=" hồi=" yên=" lặng,=" không=" ai=" xuất=" hiện=" trả=" lời,=" tựa=" hồ=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" công=" nhận=" lời=" nói=" của=" người=" này,=" ai=" cũng=" không=" có=" can=" đảm=" chạy=" lên=" lâu=" nhắc=" nhở=" bọn=" từ=" dương=" rằng=" có=" mấy=" gian=" phòng=" giam=" giữ=" tang=" thi.= " những=" người=" này=" cũng=" không=" biết,=" mỗi=" một=" chữ=" bọn=" họ=" nói=" đều=" truyền=" đến=" tai=" từ=" dương,=" đến=" lúc=" này=" làm=" cậu=" thất=" vọng=" cực=" độ=" đối=" với=" những=" người=" này.= " "không=" nghĩ=" tới=" cư=" nhiên=" sẽ=" gặp=" phải=" những=" người=" ác=" độc=" như=" vậy,=" chúng=" ta=" cố=" gắng=" hết=" sức=" để=" diệt=" tang=" thi,=" thực=" sự=" là=" tmd=" nó=" chứ.= " "= " ngô=" thiên=" hao=" có=" hơi=" chút=" tức=" giận=" bất=" bình=" mà=" khê=" quát=" một=" tiếng,=" liêu=" sông=" liêu=" chết=" mà=" giết=" tang=" thi=" ở=" dưới=" kí=" tức=" xá,=" không=" ai=" cảm=" ơn=" còn=" chưa=" tính,=" lại=" còn=" bị=" mấy=" người=" độc=" ác=" mưu=" hại.= " không=" tùy=" tiện=" giống=" ngô=" thiên=" hao,=" tuy=" rằng=" gương=" mặt=" đấm=" người=" từ=" lâm=" bình=" tĩnh,=" nhưng=" đều=" lựa=" chọn=" im=" lặng,=" chỉ=" một=" bộ=" dáng=" máy=" móc=" lạnh=" như=" băng,=" nhìn=" về=" mặt=" của=" bọn=" họ,=" sợ=" rằng=" đã=" sớm=" đem=" những=" người=" đó=" xem=" như=" rắn=" độc=" thú=" dữ,=" ước=" gì=" cách=" càng=" xa=" càng=" tốt,=" tốt=" nhất=" không=" bao=" giờ...gặp=" lại=" nữa.= " nếu=" đã=" biết=" lâu=" trên=" có=" gian=" phòng=" giam=" giữ=" tang=" thi,=" hiển=" nhiên=" đoàn=" người=" không=" dám=" khinh=" thường.= " lúc=" này=" từ=" dương=" thật=" sự=" không=" biết=" nên=" nói=" mấy=" người=" sống=" sót=" này=" thế=" nào=" mới=" tốt.= " tối=" hôm=" qua=" mới=" vừa=" ở=" nhà=" trọ=" nhỏ=" đựng=" phải=" người=" tình=" nguyện=" đem=" tang=" thi=" nhốt=" ở=" trong=" phòng,=" cũng=" không=" chịu=" xuất=" thủ=" tiêu=" diệt=" tang=" thi,=" lúc=" này=" đến=" nơi=" đây=" cũng=" liền=" đựng=" phải=" chuyện=" giống=" vậy,=" thật=" sự=" là=" đủ=" buồn=" bực.= " đoàn=" người=" thả=" chậm=" bước=" đi,=" dè=" dặt=" đi=" tới=" lâu=" ba,=" từ=" dương=" cũng=" không=" có=" phát=" hiện=" sự=" tồn=" tại=" của=" tang=" thi,=" lòng=" khê=" trầm=" xuống,=" lập=" tức=" tiếp=" tục=" tiến=" lên=" lâu=" bốn.= " ba=" người=" từ=" lâm=" im=" lặng=" không=" lên=" tiếng=" đuổi=" theo=" bước=" đi=" của=" cậu,=" ba=" người=" tạ=" thiên=" không=" rõ=" cho=" nên=" nhìn=" hành=" lang=" lâu=" bốn=" một=" chút,=" cuối=" cùng=" vẫn=" tiếp=" tục=" theo=" bọn=" họ=" lên=" lâu=" trên.= " lâu=" bốn=" vẫn=" không=" có=" dấu=" tích=" tồn=" tại=" tang=" thi,=" từ=" dương=" nhú=" nhú=" mây,=" tiếp=" tục=" đi=" đến=" lâu=" năm.= " vừa=" đến=" cửa=" thang=" lâu=" năm,=" từ=" dương=" đột=" nhiên=" dừng=" bước,=" thả=" ra=" toàn=" bộ=" tinh=" thần=" lực=" điều=" tra=" tình=" huống=" cụ=" thể=" của=" tầng=" lầu.= " đợi=" đến=" lúc=" quả=" thực=" có=" mấy=" gian=" phòng=" giam=" giữ=" tang=" thi,=" cậu=" đã=" không=" biết=" phải=" làm=" thế=" nào=" để=" hình=" dung=" được=" tâm=" tình=" của=" mình.= " từ=" dương=" yên=" lặng=" ở=" trong=" lòng=" mắng=" những=" người=" đó=" mấy=" câu,=" sau=" đó=" lắc=" lắc=" đầu,=" kế=" tiếp=" để=" tâm=" điều=" tra=" tình=" huống=" trên=" lầu,=" đợi=" khi=" xác=" định=" tình=" huống=" trên=" lầu,=" cậu=" mới=" nhìn=" thật=" sâu=" ba=" người=" tiến=" lên=" cùng=" bọn=" họ=" một=" lúc,=" giọng=" trịnh=" trọng=" nói=" "chúng=" tôi=" phải=" nhanh=" chóng=" giải=" quyết=" hết=" tang=" thi=" nhốt=" ở=" trong=" phòng,=" ba=" người=" các=" anh..."=" "chúng=" ta=" cùng=" nhau=" giúp=" đỡ."=" từ=" dương=" nói=" chưa=" xong,=" về=" mặt=" tạ=" thiên=" nghiêm=" túc=" nói=" vào,=" ánh=" mặt=" kiên=" nghị=" mà=" quyết=" đoán=" "nếu=" đã=" quyết=" định=" cùng=" các=" cậu=" tiến=" lên,=" chúng="

tôi=" vãn=" nên=" làm=" tốt=" trách=" nhiệm=" của=" mình=" tôi=" tin=" tưởng=" việc=" các=" cậu=" làm=" đều=" có=" đạo=" lí=" từ=" dương=" như=" có=" như=" không=" mà=" nhú=" mây=" nhàn=" nhạt=" liếc=" hần=" một=" cái=" sau=" đó=" liền=" không=" cần=" phải=" nhiều=" lời=" nữa=" còn=" lại=" ba=" người=" từ=" lâm=" hơi=" lộ=" ra=" vẽ=" kinh=" ngạc=" nhìn=" cậu=" một=" chút=" trong=" lòng=" không=" khỏi=" toát=" ra=" ý=" niệm=" giống=" nhau=" trong=" đầu=" bọn=" họ=" phải=" giải=" quyết=" tang=" thi=" trong=" phòng=" thật=" ra=" không=" chỉ=" là=" vì=" an=" toàn=" cho=" đêm=" nay=" mà=" thứ=" quan=" trọng=" nhất=" chính=" là=" luyện=" tập=" vì=" thế=" mà=" đề=" cao=" năng=" lực=" của=" bản=" thân=" bắt=" đầu=" trốn=" thoát=" khỏi=" thành=" phố=" c=" chỉ=" cần=" bọn=" họ=" gặp=" phải=" tang=" thi=" trong=" khi=" nắm=" chắc=" điều=" kiện=" rời=" khỏi=" thành=" công=" bọn=" họ=" đều=" sẽ=" tận=" lực=" xuống=" xe=" chém=" giết=" tang=" thi=" nhiều=" hơn=" mà=" ngô=" thiên=" hạo=" cũng=" sẽ=" thừa=" dịp=" không=" có=" người=" bên=" ngoài=" nỗ=" lực=" không=" ngừng=" luyện=" tập=" dịp=" năng=" của=" hần=" giúp=" hần=" quen=" thuộc=" hơn=" và=" thắng=" cấp=" đị=" năng=" hệ=" hỏa=" "ba=" người=" các=" cậu=" phụ=" trách=" tàng=" này=" tôi=" và=" từ=" lâm=" đến=" tầng=" sáu=" hạ=" duyên=" phong=" và=" ngô=" thiên=" hạo=" đến=" tầng=" bảy=" nếu=" như=" các=" cậu=" đối=" với=" sắp=" xếp=" này=" không=" có=" ý=" kiến=" gì=" vậy=" bây=" giờ=" bắt=" đầu=" hành=" động=" lúc=" đêm=" tang=" thi=" giải=" quyết=" hết=" đi=" thắng=" đến=" tầng=" sáu=" để=" tập=" hợp=" từ=" dương=" rất=" nhanh=" đã=" phân=" tổ=" thấy=" bọn=" họ=" cũng=" không=" có=" ý=" kiến=" gì=" phát=" tay=" một=" cái=" ý=" bảo=" bắt=" đầu=" hành=" động=" ba=" tổ=" bảy=" người=" không=" dám=" dừng=" lại=" vội=" vàng=" nhận=" nhiệm=" vụ=" liền=" tức=" tốc=" phân=" tán=" ra=" hành=" động=" nhiệm=" vụ=" bốn=" người=" từ=" dương=" đều=" ở=" lầu=" trên=" đến=" lúc=" phân=" ra=" hành=" động=" ở=" lầu=" sáu=" hai=" anh=" em=" vừa=" đến=" hành=" lang=" lầu=" sáu=" bước=" đi=" liền=" không=" tự=" chủ=" mà=" chậm=" rãi=" chỉ=" sợ=" tiếng=" động=" quá=" lớn=" sẽ=" hấp=" dẫn=" tang=" thi=" chen=" chúc=" đến=" tầng=" sáu=" hai=" người=" yêu=" lặng=" nhìn=" nhau=" sau=" đó=" lặng=" yên=" không=" một=" tiếng=" động=" mà=" hướng=" đến=" một=" gian=" phòng=" giam=" tang=" thi=" gần=" nhất=" chỉ=" mới=" vừa=" đi=" tới=" trước=" cửa=" phòng=" sát=" vách=" liền=" truyền=" ra=" tiếng=" tang=" thi=" gào=" thét=" nghe=" được=" từng=" tiếng=" gào=" thét=" hưng=" phấn=" cùng=" với=" tiếng=" đập=" cửa=" bình=" bịch=" bình=" bịch=" hai=" người=" đều=" thấy=" da=" đầu=" tê=" dại=" trằm=" mặt=" nghe=" tang=" thi=" gào=" thét=" hưng=" phấn=" lại=" hồi=" tưởng=" mặt=" mũi=" của=" nhóm=" người=" dưới=" lầu=" ngực=" từ=" dương=" như=" bị=" một=" tảng=" đá=" lớn=" đè=" lên=" hít=" thở=" không=" thông=" cần=" thận=" mà=" tính=" tang=" thi=" bị=" nhốt=" ở=" trong=" phòng=" không=" được=" hai=" ba=" ngày=" thì=" cũng=" có=" một=" ngày=" đêm=" thật=" không=" biết=" những=" người=" đó=" làm=" thế=" nào=" ở=" hoàn=" cảnh=" như=" vậy=" mà=" vẫn=" sinh=" sống=" bình=" yên=" đúng=" là=" những=" người=" đó=" có=" mệnh=" quá=" tốt=" còn=" thêm=" tang=" thi=" quá=" ngốc=" cho=" nên=" không=" có=" cách=" nào=" khác=" mở=" cửa=" rời=" khỏi=" phòng=" cho=" nên=" những=" người=" này=" không=" muốn=" lấy=" dũng=" khí=" giải=" quyết=" hết=" tang=" thi=" cũng=" không=" lo=" lắng=" rớt=" cục=" bọn=" họ=" đã=" để=" lại=" bao=" nhiêu=" nguy=" hiểm=" chỉ=" cần=" nghĩ=" đến=" những=" việc=" này=" cậu=" đã=" cảm=" thấy=" hết=" thấy=" thật=" sự=" khiến=" người=" khác=" khó=" lòng=" tin=" được=" suy=" nghĩ=" một=" chút=" từ=" dương=" chỉ=" cảm=" thấy=" cực=" kì=" xót=" xa=" lạnh=" nhạt=" trong=" con=" mắt=" càng=" ngày=" càng=" sâu=" không=" thấy=" đáy=" nhưng=" cũng=" chỉ=" là=" nhất=" thời=" trong=" nháy=" mắt=" cậu=" liền=" không=" đổi=" sắc=" mặt=" chĩnh=" lại=" phiền=" muộn=" trong=" lòng=" trong=" khoảng=" khắc=" khỏi=" phục=" lại=" sự=" lạnh=" nhạt=" chỉ=" chăm=" chú=" dùng=" tinh=" thần=" chú=" ý=" tiếng=" động=" xung=" quanh=" từ=" dương=" cảm=" trong=" tay=" một=" thanh=" miếu=" đao=" lóng=" lánh=" nhanh=" như=" chớp=" vọt=" đến=" trước=" cửa=" phòng=" ngay=" sau=" đó=" đá=" một=" cước=" mạnh=" vào=" cửa=" phòng="

nhanh=" " chóng=" " tránh=" " sang=" " một=" " bên=" " cùng=" " lúc=" " đó=" " tang=" " thi=" " bị=" " cửa=" " kí=" " túc=" " xá=" " đề=" " xuống=" " mặt=" " đất=" " từ=" " lâm=" " liền=" " nhân=" " cơ=" " hội=" " này=" " dứt=" " khoác=" " một=" " đao=" " chặt=" " bỏ=" " đầu=" " tang=" " thi=" " hai=" " người=" " không=" " hỏ=" " là=" " anh=" " em=" " tình=" " nghĩa=" " bền=" " chắc=" " mỗi=" " lần=" " hành=" " động=" " đều=" " phối=" " hợp=" " ăn=" " ý=" " không=" " chê=" " vào=" " đầu=" " được=" " chưa=" " được=" " hơn=" " hai=" " mười=" " phút=" " ngắn=" " ngủi=" " tang=" " thi=" " lâu=" " sáu=" " đều=" " bị=" " một=" " lưỡi=" " tóm=" " gọn=" " giải=" " quyết=" " xong=" " tang=" " thi=" " hiển=" " nhiên=" " là=" " chuyện=" " tốt=" " chỉ=" " là=" " để=" " lại=" " một=" " hậu=" " quả=" " vô=" " cùng=" " nghiêm=" " trọng=" " đó=" " chính=" " là=" " mùi=" " hôi=" " tanh=" " tươi=" " của=" " tang=" " thi=" " tẩn=" " ra=" " làm=" " cho=" " nước=" " mắt=" " tuôn=" " trào=" " "thật=" " khiến=" " người=" " ta=" " ngạt=" " thở=" " từ=" " lâm=" " một=" " bộ=" " dáng=" " ghét=" " bỏ=" " mà=" " bịt=" " mũi=" " miệng=" " cần=" " thận=" " mà=" " nhìn=" " xuống=" " quần=" " áo=" " tâm=" " tình=" " mới=" " tốt=" " một=" " chút=" " thời=" " gian=" " vừa=" " mới=" " bắt=" " đầu=" " chém=" " giết=" " tang=" " thi=" " ngoại=" " trừ=" " từ=" " dương=" " có=" " thể=" " duy=" " trì=" " một=" " thân=" " bên=" " ngoài=" " sạch=" " sẽ=" " ba=" " người=" " bọn=" " họ=" " luôn=" " một=" " thân=" " dơ=" " bẩn=" " trải=" " qua=" " mấy=" " ngày=" " nay=" " nỡ=" " lực=" " cuối=" " cùng=" " cũng=" " có=" " một=" " chút=" " tiến=" " bộ=" " "mùi=" " vị=" " khó=" " ngủi=" " chỉ=" " là=" " thứ=" " yếu=" " chỉ=" " sợ=" " những...tang=" " thi=" " này=" " đột=" " nhiên=" " tiến=" " hóa=" " từ=" " dương=" " lắm=" " lắm=" " nói=" " nhỏ=" " vài=" " câu=" " thở=" " dài=" " một=" " tiếng=" " không=" " thể=" " nghe=" " thấy=" " sau=" " đó=" " ngẩng=" " đầu=" " nhìn=" " bầu=" " trời=" " âm=" " u=" " dáng=" " vẻ=" " trên=" " mặt=" " nghiêm=" " túc=" " trước=" " nay=" " chưa=" " từng=" " có=" " mấy=" " ngày=" " nay=" " bốn=" " người=" " từ=" " dương=" " uống=" " nước=" " đều=" " là=" " nước=" " khoáng=" " từ=" " không=" " gian=" " lấy=" " ra=" " mà=" " những...nước=" " khoáng=" " này=" " đều=" " bị=" " cậu=" " lẳng=" " lẽ=" " tráo=" " đổi=" " thành=" " nước=" " đảm=" " thủy=" " không=" " gian=" " cho=" " nên=" " khừ=" " giác=" " và=" " thính=" " giác=" " của=" " ba=" " người=" " từ=" " lâm=" " đều=" " nhay=" " bén=" " hơn=" " so=" " với=" " người=" " bình=" " thường=" " giống=" " như=" " lúc=" " này=" " hần=" " rõ=" " ràng=" " nghe=" " thấy=" " được=" " câu=" " nói=" " nhỏ=" " như=" " có=" " như=" " không=" " kia=" " đồng=" " thời=" " cũng=" " bởi=" " vì...lời=" " nói=" " này=" " làm=" " giật=" " mình=" " từ=" " lâm=" " rất=" " nhanh=" " khô=" " phục=" " lại=" " tinh=" " thần=" " xoa=" " mặt=" " nhìn=" " thật=" " sâu=" " vào=" " cậu=" " do=" " dự=" " một=" " hồi=" " cuối=" " cùng=" " vẫn=" " là=" " không=" " nhin=" " được=" " mà=" " chân=" " thật=" " hỏi=" " "anh=" " bắt=" " đầu=" " mới=" " vừa=" " rồi=" " tựa=" " hồ=" " anh=" " vẫn=" " đang=" " luôn=" " chú=" " ý=" " đến=" " thay=" " đổi=" " của=" " khí=" " trời=" " chẳng=" " lẽ=" " tang=" " thi=" " tiến=" " hóa=" " có=" " liên=" " quan=" " đến=" " khí=" " trời=" " thay=" " đổi?" " từ=" " dương=" " hơi=" " xoa=" " mặt=" " quay=" " về=" " nhìn=" " hần=" " một=" " cái=" " sau=" " đó=" " quay=" " đầu=" " nhìn=" " lại=" " bầu=" " trời=" " âm=" " trầm=" " như=" " cũ=" " thấp=" " giọng=" " than=" " thở=" " "anh=" " nghĩ=" " vậy=" " hơn=" " nữa=" " cũng=" " có=" " dự=" " cảm=" " là=" " thật=" " sự=" " như=" " vậy=" " nhưng=" " tình=" " hướng=" " cụ=" " thể=" " là=" " có=" " đúng=" " như=" " vậy=" " hay=" " không=" " sợ=" " rằng=" " còn=" " phải=" " lại=" " chờ=" " một=" " chút=" " mới=" " có=" " thể=" " có=" " đáp=" " án=" " có=" " một=" " số=" " việc=" " tuy=" " rằng=" " đã=" " sớm=" " có=" " đáp=" " án=" " cậu=" " lại=" " không=" " thể=" " để=" " lộ=" " ra=" " quá=" " sớm=" " mặc=" " dù=" " biết=" " rõ=" " ba=" " người=" " từ=" " lâm=" " rất=" " có=" " khả=" " năng=" " đã=" " hoài=" " nghi=" " cậu=" " có=" " năng=" " lực=" " tiên=" " đoán=" " cậu=" " vẫn=" " không=" " dám=" " thư=" " giãn=" " nửa=" " phần=" " cậu=" " tin=" " tưởng=" " ba=" " người=" " bọn=" " họ=" " sẽ=" " không=" " nhiều=" " lời=" " lại=" " không=" " có=" " nghĩa=" " chuyện=" " gì=" " cũng=" " sẽ=" " phải=" " nói=" " cho=" " bọn=" " hần=" " biết=" " sớm=" " dù=" " sao=" " hiện=" " nay=" " tận=" " thể=" " cùng=" " với=" " kiếp=" " trước=" " không=" " giống=" " nhau=" " như=" " đúc=" " thời=" " gian=" " xuất=" " hiện=" " dấu=" " hiệu=" " tận=" " thể=" " bắt=" " đồng=" " thời=" " gian=" " tận=" " thể=" " chính=" " thức=" " bùng=" " nổ=" " bắt=" " đồng=" " lấy=" " được=" " dịp=" " năng=" " thuộc=" " tính=" " bắt=" " đồng=" " đúng=" " là=" " không=" " giống=" " kiếp=" " trước=" " cậu=" " không=" " có=" " không=" " gian=" " mà=" " nay=" " cậu=" " lại=" " mang=" " một=" " bảo=" " bối=" " nghịch=" " thiên=" " nhiều=" " bắt=" " đồng=" " như=" " vậy=" " khiến=" " cậu=" " không=" " dám=" " đề=" " tin=" " vào=" " các=" " loại=" " kiếp=" " trước=" " chỉ=" " có=" " căn=" " cứ=" " vào=" " tình=" " hướng=" " hiện=" " tại=" " cậu=" " mới=" " dám=" " tin=" " tưởng=" " đã=" " từng=" " có=" " chút=" " trải=" " qua=" " từ=" " lâm=" " nghe=" " vậy=" " trầm=" " tĩnh=" " xuống=" " hần=" " lẳng=" " lẳng=" " nhìn=" " khuôn=" " mặt=" " mang=" " vẻ=" " lạnh=" " nhạt=" " ngược=" " tựa=" " hồ=" " có=" " rất=" " nhiều=" " lời=" " muốn="

nói,="” lại="” không="” biết="” nên="” nói="” cái="” gì="” cho="” phải="” giờ="” đây="” bầu="” không="” khí="” yên="” tĩnh="” đến="” nổi="” một="” cây="” kim="” rơi="” xuống="” đất="” cũng="” có="” thể="” nghe="” rõ,="” yên="” lặng="” mới="” là="” cách="” tốt="” nhất="” để="” câu="” đáp="” lại="” vào="” lúc="” này="”>

24. Chương 24

Anh em Từ gia tìm một cái phòng kí túc xá sạch sẽ ngăn nắp trong lúc hai tổ khác còn chưa tới, sau đó đứng ở cửa đợi một chút, mặt khác người của hai tổ lần lượt đi đến lầu sáu.

Nhìn vũ khí trong tay bọn họ nhiễm toàn máu đen, anh em cậu không cần hỏi cũng biết bọn họ ở trên lầu nhất định là gặp phải rất nhiều tang thi. Về mặt Từ Dương bình tĩnh chờ bọn họ đi tới phía trước, lúc này mới mở miệng trầm giọng nói: “Tình hình trên lầu làm sao?”

Hạ Duyên Phong xoay mặt gạt đầu nhìn Ngô Thiên Hạo, Ngô Thiên Hạo cũng hơi gạt đầu một cái, sau đó đem tình hình trên lầu nói rõ ràng cho Từ Dương, cuối cùng không quên nói một câu: “Mùi tanh tươi của tang thi có thể trở thành vũ khí bí mật hạng nhất, chỉ là đáng tiếc không thể đem nó đi đổi phó tang thi.”

Đợi hắn nói xong, Tạ Thiên không đợi người bên ngoài nhắc nhở, tiếp theo đem tình hình tầng năm mà bọn họ thấy nói một lượt, sau đó lặng im không nói mà chờ Từ Dương đáp lại. Cũng không biết thế nào, trong lòng hắn mơ hồ có loại cảm giác kì quái, tựa như chỉ cần đợi Từ Dương quyết đoán lại bình tĩnh bên cạnh, bọn họ cũng sẽ bình tĩnh không ít.

Từ Dương yên lặng suy nghĩ một lúc lâu, cho đến bên tai nghe được một tiếng trầm thấp “Trời mưa”, cậu mới hoảng hốt phục hồi lại tinh thần. Ngược mắt nhìn theo mưa bụi tung bay theo gió, sắc mặt trở nên đặc biệt khác thường, lúc này sắp xếp mấy người trước mắt lập tức đi vào phòng, không được để dính một chút mưa bụi nào.

Quả nhiên không giống nhau Tuy rằng rất nhiều chuyện đều không chênh lệch bao nhiêu so với kiếp trước, nhưng thời gian và tốc độ của việc này xảy ra đều phát triển theo hướng càng thêm nguy hiểm.

Kiếp trước vào tám ngày sau tận thế, dưới bầu trời nổi lên mưa phùn nhẹ như lông ngỗng. Vừa mới bắt đầu không ai nhận thấy được sự khác thường của trận mưa này, đến khi sau cơn mưa xuất hiện một lượng lớn tang thi cấp cao, lúc này mới có người hoài nghi cơn mưa phùn này khác thường. Không được mấy ngày, nước mưa kéo đến một lượng lớn tang thi tiến hóa rất nhanh, tin tức này mau chóng truyền đến mọi người đều biết.

Nếu so với kiếp trước thì trận mưa hiện nay trước hơn mấy ngày, vậy liền có nghĩa tốc độ tiến hóa của tang thi cũng nhanh hơn mấy ngày, tin tức này thật sự không phải tin tức tốt lành gì. Đúng là càng làm cho người lo lắng, người không biết còn tưởng đây chỉ là một cơn mưa phùn thông thường, nếu sơ ý một chút, sợ rằng nguyên nhân bị nhiễm lần thứ hai là cơn mưa này.

Trừ phi người có năng lực dự đoán còn sống sót, hoặc là người phi phạm như Từ Dương sống sót, bọn họ mới có thể nhanh chóng biết hiện tượng kì quái của trận mưa này. Nhưng mà, thế giới không có ngoại lệ tốt như vậy, Từ Dương may mắn có trí nhớ kiếp trước cũng không cách nào xác định được thời gian cụ thể xảy ra của việc này.

Đúng là quan trọng hơn, xác thực cho dù cậu biết rất nhiều việc, cậu cũng không có khả năng mạo hiểm...đem sự thật nói cho người khác biết. Người đời đều nói không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất*, cậu cũng không muốn hơn người thường, không hy vọng một ngày kia bị ép nằm trên bàn mổ lạnh như băng, cho nên, tất cả khả năng đều phải bóp chết ở trên nôi.

(Nguyên văn : Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra. Đây là câu thành ngữ Trung Quốc, “nhất vạn” chỉ việc gì đó có khả năng xảy ra cao/nhiều lần,

“vạn nhất” nghĩa là “lỡ như, chẳng may,..”

Đi vào trong phòng, nhìn cảnh mưa phùn rơi ngoài cửa sổ, mọi người không cảm thấy cảnh đẹp nào, ngược lại cảm thấy có chút bất an trong lòng, theo bản năng nhìn về phía mấy người tỉnh táo bình tĩnh nhất, Từ Dương thông minh sáng suốt, nhưng thấy cậu nhũu chặt vùng lòng mảy, một bộ dạng tâm trạng nặng nề, không khỏi lộp bộp một chút, an tĩnh trong lúc nhất thời chỉ còn lại tiếng hô hấp giao nhau.

Từ Dương cũng không biết bọn họ có phản ứng gì, một phút bắt đầu cơn mưa kia, cậu liền lâm vào một người trong ký ức. Thật ra, trận mưa này chẳng những có thể khiến tang thi tiến hóa nhanh, nhưng cũng sẽ khiến thiên nhiên bị ô nhiễm cực lớn. Trận mưa này qua đi, mặc kệ là gì, tất cả đều sẽ bị bệnh độc lây nhiễm.

Chính là bởi vì trận mưa này ô nhiễm, từ này về sau có một khoảng thời gian rất dài chưa từng có biện pháp sử dụng đất trồng, thế cho nên lương thực trở thành thứ quan trọng nhất vào tận thế. Kiếp trước khi cậu còn sống, nguồn nước đã có thể tinh lọc để sử dụng, nhưng đất đai vẫn chưa có tiến triển gì. Tuy rằng có thể tinh lọc một lượng đất đai nhỏ, nhưng ở tận thế thiếu lương thực, lại cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Cùng các loại kiếp trước, Từ Dương nhận không được khê thổ dài, mặc kệ có phải hay không đất trồng sẽ phải chịu ô nhiễm, thật ra đều không có được bao nhiêu tác dụng. Dù sao không ai tài năng mà rất nhanh nghiên cứu thành công ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, lo lắng nhiều hơn nữa cũng không thể làm được việc gì. Thu lại tâm tư bay xa, thấy Từ Lâm và cô gái duy nhất Đàm Quỳnh Linh đang bận bịu nấu cháo vò mì, nhũu mảy không thể nhận ra, sau đó lẳng lặng dời mắt đi.

Nhìn cậu khôi phục lại tinh thần, Tạ Thiên một bộ dạng nhin lời nói đến đây cả một sọt trong bụng, ánh mắt đen kịt chống lại cặp mắt gợn sóng không sợ hãi, lời văn câu chữ, rõ ràng đã từ trong lòng hấn nói ra, dứt lời trầm mặc chờ Từ Dương trả lời, dáng vẻ trên mặt chăm chú mà nghiêm túc. (Mai: Sao đoạn này hơi rối nhỉ? Hình như tác giả quên ghi đoạn nào rồi hoặc là do raw thiếu một lời nói của Tạ Thiên rồi nhỉ?)

Có người mong muốn thêm vào đội ngũ của bọn họ, Từ Dương không có chút nào mảy may cái gì kỳ quái. Trên đường gặp phải nhiều người như vậy, hiển nhiên ôm đủ các loại nhỏ mọn, kỳ vọng được vào đội ngũ của cậu để được bảo vệ, nhưng hấn khinh thường các loại tiểu nhân tư lợi này, nói xong cũng sẽ không có cảm giác thương cảm hay bức xúc gì.

Từ Dương không có lập tức trả lời, chỉ là quay đầu nhìn Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo một chút, sau một lát trả lời nhàn nhạt: “Thêm vào chúng tôi thì có thể, nhưng chúng tôi không cần những người không làm đội hữu, đồng thời cũng không cần...đội hữu phản bội đội ngũ.”

Nói đến câu này, Từ Dương không tự chủ nhấn mạnh, sắc mặt trở nên nghiêm túc khác thường, một đôi con ngươi sâu tựa hàn đằm không chớp nhìn chăm chăm ánh mắt của Tạ Thiên. Cùng lúc đó, một loại khí tức mạnh mẽ trên người cậu tản ra, uy áp kéo dài không dứt từ từ lan ra khắp phòng.

Trong lòng mọi người bất thành linh liền cảm nhận được một loại uy áp khó có thể hình dung, tâm trạng bỗng nhiên run lên, tất cả đều trợn tròn mắt khó có thể tin, toàn thân dường như cứng lại, thấy lạnh cả người từ đầu ngón chân truyền tới.

Hạ Duyên Phong, Ngô Thiên Hạo và Tạ Thiên dù sao cũng đã từng được huấn luyện, cùng người thường có chút bất đồng, ngoại trừ những...cảm giác ở bên ngoài này, cũng không có bao nhiêu không khỏe, còn lại ba người kia đều bị cổ uy áp này khiến đến mồ hôi lạnh chảy ròng, toàn thân đều không khống chế được mà run rẩy.

Nhìn phản ứng bất đồng của mọi người, mặt mảy Từ Dương thu lại, chậm rãi thu hồi lại uy áp mới vừa tản ra. Đột nhiên cậu lại làm như vậy, thật ra có chút ngoài ý muốn của cậu, bởi vì cậu vốn không định lợi dụng việc này làm bọn họ hoảng sợ, chỉ là vừa nghĩ tới kiếp trước tuyệt vọng bị người đẩy vào trong đàn tang thi, khó tránh có chút không kiềm chế được.

Uy áp vừa loại bỏ, mấy người đều có loại cảm giác như mới vừa được vớt ra từ trong nước, chỉ cảm thấy toàn thân đều yếu ớt vô lực, thật lâu mới có thể chậm rãi trở lại. Sáu ánh mắt theo bản năng nhìn Từ Dương mới vừa phát ra uy áp, nhìn đến vẻ mặt vẫn đăm đăm mảy như cũ, rõ ràng không có bất kì cảm giác sợ hãi, ngược lại có loại kính nể không rõ.

Ba người Tạ Thiên trước đây chưa từng biết bản lĩnh của Từ Dương, hiển nhiên lập tức chấn động với Từ Dương mạnh mẽ. Về phần ba người Hạ Duyên Phong còn lại là kinh ngạc thực lực chân chính của cậu, bọn họ vẫn luôn biết cảm giác Từ Dương rất nhạy bén, đao thuật* rất tốt, nhưng không nghĩ đến cậu lại có khả năng phóng ra một uy áp cường đại như vậy. (*Đao thuật: kỹ thuật về đao kiếm).

Người xem qua tiểu thuyết mật thể đều biết, trong tiểu thuyết đều có đề cập thường xuyên đến người dị năng cấp cao có thể phóng ra loại uy áp kinh sợ hơn so với người dị năng cấp thấp. Trước khi lên đường, trong bọn họ có hai người dị năng, rãnh rỗi Từ Lâm thỉnh thoảng buồn chán, thường thường sẽ giật dây Ngô Thiên Hạo thử xem có thể phóng ra uy áp trong truyền thuyết hay không.

Thông qua Ngô Thiên Hạo không ngừng kiên trì nỗ lực, bốn người bọn họ đều biết dị năng giả thật sự có thể rất ra oai. Chỉ có điều đẳng cấp dị năng Ngô Thiên Hạo quá thấp, nếu như không chú ý, căn bản không có cách nào khác nhận thấy được oai của hắn.

Cho đến khi vừa nhìn động tác của Từ Dương, bọn họ mới thật sự hiểu uy áp truyền thuyết đúng là mạnh mẽ và có lực uy hiếp đến vậy, hiển nhiên khiến cho bọn họ chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Thật có thể nói không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình. Trong lúc nhất thời, bốn người ở đây đều lặng yên suy đoán, dị năng Từ Dương rốt cuộc là cấp mấy, hiển nhiên có thể phóng ra áp lực đến như vậy.

“Xin lỗi.” Từ Dương nói nhỏ một câu như có như không, hơi dừng một chút, nói sang chuyện khác: “Ngoài ra còn có một chuyện rất trọng yếu, trên đường chúng ta có thể gặp gỡ rất nhiều người sống sót, tôi không hy vọng mọi người tự ý làm ra bất cứ việc gì bất lợi cho đội ngũ của chúng ta. Đương nhiên, bốn người chúng tôi cũng giống như vậy.”

“Xin cậu yên tâm, chuyện ngu xuẩn như vậy, chúng tôi sẽ không tái phạm lần thứ hai.” Tạ Thiên đơn giản nói biểu đạt bọn họ thật tình, như có điều suy nghĩ nhìn Từ Dương một chút, do dự một chút mới thấp giọng hỏi: “Từ Dương, cậu vừa thả ra uy áp có phải là bởi vì dị năng hay không?”

Đuôi lông mày Từ Dương hơi hơi nhíu lại, không đáp mà hỏi lại: “Nghe lời anh nói, hình như các anh đã biết chuyện người dị năng, trong các anh có người có dị năng sao?” Nói nhàn nhạt xem xét hai anh em Tạ gia, nhìn sắc mặt hai người cứng đờ, trong lòng đã có đáp án.

“Tối hôm qua nghe đài phát thanh, căn cứ thành phố B truyền ra tin tức, người bị nhiễm độc, đa số sẽ biến thành tang thi, còn lại một số ít có thể trở thành người dị năng.” Tạ Thiên dừng một chút, nhìn cậu một cái rồi tiếp tục nói: “Tôi và Tạ Hải đều là người dị năng, tôi là dị năng hệ phong, hắn là dị năng hệ thổ.”

“Tối hôm qua chúng tôi không chú ý nghe đài phát thanh, nhưng trong chúng tôi thật có người dị năng, tôi là dị năng không gian, ước chừng có hai trăm mét vuông. Ngô Thiên Hạo dị năng hệ hỏa, nhìn qua ba người các người đều thuộc loại dị năng công kích, có thể cùng nhau thảo luận một chút làm sao có thể sử dụng tốt dị năng.”

Từ Dương cũng không có nói Hạ Duyên Phong cũng là người dị năng, chỉ vì cậu vẫn không cảm nhận được năng trên người Hạ Duyên Phong. Vừa mới bắt đầu xem hắn là người biến dị lực lượng, nhưng trải qua mấy ngày quan sát, cậu mới phát hiện lực lượng Hạ Duyên Phong không phải là biến dị, mà vốn là lực lượng của chính bản thân.

Theo lí mà nói, cậu cho Hạ Duyên Phong và Từ Lâm uống nhiều nước đàm thủy không gian như vậy, hẳn là bọn họ đã sớm kích phát dị năng, nhưng bọn họ ngoại trừ giác quan trở nên nhạy bén hơn, vẫn không có kích phát dị năng nào, lẽ nào nước không gian cũng không thể kích phát dị năng của bọn họ? Cho nên mới thật lâu cũng không có động tĩnh?

Hoàn

25. Chương 25

Khoảng chừng một canh giờ sau, mấy người Từ Dương trao đổi tin tức hữu dụng với nhau, Từ Lâm và Đàm Quỳnh Linh cũng đã chuẩn bị xong cơm tối. Một nồi cháo thịt cùng trứng muối, hơn chục cái bánh bao lớn. Tuy rằng nhìn có chút giản dị, nhưng vào tận thế, như thế này cũng tốt hơn với cái gì cũng chưa được ăn.

“Đã lâu không có ăn được một bữa lớn, thật là ẩm áp quá.” Tiểu tử gốc Tạ Hải đói bụng đến luống cuống tay chân, cầm một cái bánh bao cũng không đoái hoài tới có nóng hay không, tiếp theo vội vàng gặm một ngụm lớn, hơi nóng từ bánh bao truyền đến đầu lưỡi, nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình hài lòng, dường như đang ăn được một món ngon hiếm thấy.

“Các anh cũng không tìm kiếm vật dụng nấu ăn sao? Vậy gạo và mì thì làm sao các anh có thể ăn được?” Từ Lâm có chút hoang mang mà nháy mắt mấy cái, đôi gò má bị bánh bao nhét đầy, hơn nữa hai tay cầm bánh bao đặt ở bên môi, nhìn như một con sóc nhỏ ăn vụng quả thông.

“Chúng tôi có một nồi sất, nhưng chúng tôi không dám lãng phí thời gian nấu thức ăn, dù sao chúng tôi cũng chỉ có ba người, không biết khi nào tang thi sẽ xuất hiện, cho nên đều trực tiếp ăn bánh mì hoặc bánh bích quy khô các loại.” Nhìn đối phương chậm rãi nhai nuốt bánh bao, lại nhìn chính mình ăn như hổ đói, Tạ Hải có chút ngượng ngùng cười cười.

Từ Lâm cười thiện ý, cảm thấy được cùi chỏ bị đụng nhẹ một cái, theo bản năng nhìn về phía Ngô Thiên Hạo ngồi kế bên hắn, thấy hắn rất bất mãn trừng mắt nhìn Tạ Hải, có chút đỏ khốc đỏ cười quay về chạm hắn một chút, đồng thời len lút cho hắn một nụ cười, lúc này mới khiến hắn hài lòng...cong môi một cái.

Tạ Hải không rõ ràng nhìn hai người, cuối cùng vẫn là bánh bao có sức hấp dẫn lớn, kế tiếp bắt đầu chiến đấu cùng bánh bao. Mà Tạ Thiên ngồi bên cạnh hắn cũng không biết lí do giống vậy, nhưng Đàm Quỳnh Linh tâm tư tương đối tinh tế phát hiện được, lẳng lặng nhìn hai người ngồi phía đối diện một chút, thấy thế nào cũng cảm thấy được hành vi của bọn họ có chút lạ.

May mà cô cũng biết việc đời, vả lại cũng không thích lắm miệng vào chuyện người khác, mặc dù nhận biết được quan hệ ám muội giữa hai người Từ Ngô, cô cũng không có nhiều phản ứng, ngược lại chuyện cô quan tâm nhất bây giờ chỉ có một người Tạ Thiên, quan hệ của người khác ra sao, cũng không có liên quan gì đến cô.

Ăn xong cơm tối, Đàm Quỳnh Linh tay chân lạnh lẽo mà thu dọn chà rửa bát đĩa, còn lại đám người Từ Dương bắt đầu an bài nhiệm vụ canh gác vào đêm nay. Đội trưởng Từ Dương sắp xếp kế hoạch, những người khác có thể góp ý kiến, không ai phản đối thì thông qua.

Đã bàn bạc xong, từ giờ trở đi tiểu đội bọn họ tên là “**Hồng Nhật**”*, ý nghĩa là “Cảm xúc mạnh mẽ đốt cháy tháng năm.” Đội trưởng Từ Dương, đội phó Tạ Thiên, Từ Lâm năng lực tính toán tốt làm nhân viên thống kê vật tư, Đàm Quỳnh Linh làm tổ trưởng hậu cần, về phần ba người còn lại, tiểu đội viên và hai người tổ hậu cần. (*Nguyên văn : Mặt trời đỏ. Mình thấy tên Mặt trời đỏ thì nó có hơi nhi đồng quá nên mình để tên Hán Việt luôn.

“Nếu tất cả đã an bài xong, bây giờ giải tán, mọi người hoạt động tự do.” Thấy bọn họ cũng không có ý kiến gì, Từ Dương dứt khoát an bài xong nhiệm vụ, sau đó để cho bọn họ tự do hoạt động, còn lại chính cậu chạy đến bên giường gỗ ngồi xếp bằng tĩnh tọa.

Người khác chỉ xem như hắn đang luyện khí tức, cũng không biết cậu đang dựa vào thời gian tĩnh tọa để khiến ý thức tiến vào trong không gian. Cậu đặc biệt thỏa mãn cái không gian này, không chỉ có thể trực tiếp tiến vào không gian, đồng thời cũng có thể khiến ý thức đi vào không gian. Nếu như chỉ có thể dựa vào thân thể tiến vào không gian, sợ rằng rất khó tìm cơ hội như vậy để vào không gian.

Lúc trước chỉ có bốn người bọn họ, ban ngày bốn ba giết tang thi ở trên đường, hiển nhiên không dám thư giãn. Đến lúc buổi tối gác đêm, càng không thể thư giãn nửa phần. Chờ đến phiên cậu nghỉ ngơi, tuy rằng có thể tiến vào nhìn không gian, nhưng cũng không dám ở quá lâu trong không gian, dù sao thế giới bên ngoài quá không an toàn, cậu phải chú ý cẩn thận hơn.

Mà này thành viên tiểu đội tăng lên thêm ba người, chờ gác đêm đều rất dài, thời gian của cậu cũng nhiều hơn một chút, nhưng mà bây giờ ngủ thì còn quá sớm, vừa vặn có thể nhân cơ hội này vào không gian nhìn

kĩ một chút, mệt mỏi cũng có thể ngủ một giấc ngon lành trong không gian. Không gian mười canh giờ, bên ngoài chỉ một giờ, thật có lời

Cho dù chỉ có ý thức tiến vào không gian, nhưng cũng có thể khống chế không gian thu hoạch trồng trọt và trưng bày đồ đạc. Nhìn đồng hồ mới thu vào gần đây nhất, Từ Dương nhìn không được hơi...câu khỏe môi một cái. Dem đồ vật phân loại xong, lại dùng ý thức thu hoạch các loại hoa quả đã chín trên đất.

Thật vật vả thu hoạch xong trái cây nông nghiệp, cậu cũng cảm thấy được tinh thần lực không lớn bằng trước khi vào đây, nghĩ đến nguyên nhân lập tức tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực. Khi tiêu hao hết tinh thần lực, đợi lát nữa khi tinh thần lực khôi phục, ngược lại có thể nhanh chóng nâng cao tinh thần lực, cậu rất hài lòng chuyện này.

Từ Dương nhìn đồng ruộng trống rỗng một chút, coi lại hoa quả cách đó không xa, đủ loại kiểu dáng, trái cây treo đầy cành, hồng rực rỡ, vàng óng ánh, xanh mướt mà, cậu cảm thấy thật vừa ý. Bước nhanh đến ghé dài trong biệt thự nhỏ, rất nhanh thì lâm vào trong giấc ngủ nặng trĩu.

Ngủ không bao lâu, Từ Dương mơ hồ mà nghe được vài tiếng gọi khẽ, bỗng dưng mở mắt ra, đối diện là cặp mắt ôn nhu của Hạ Duyên Phong. Hai người liền giật mình, một lúc lâu mới khôi phục tinh thần, hơi có chút mất tự nhiên mà dời tầm nhìn. Mí mắt Từ Dương khẽ nâng, dùng ánh mắt hỏi thăm gọi cậu có chuyện gì.

Hạ Duyên Phong ổn định trong lòng có chút đập nhanh, quay đầu nhìn Từ Lâm nằm ở trên giường đối diện, thấp giọng nói nhỏ: “Hình như Từ Lâm phát sốt, tôi và Ngô Thiên Hạo không biết cho hắn uống thuốc hạ sốt nào. Không bằng anh nói các loại thuốc hạ sốt, sau đó cho hắn đem ra.”

Từ Dương nghe vậy lòng khẽ run lên, lập tức bước xuống đi tới giường đối diện, tâm trạng có chút kích động quan sát sắc mặt Từ Lâm một chút, lại chậm rãi phóng ra tinh thần lực điều tra tình hình hiện tại của hắn, sau một lát rốt cục mới xác định được đáp án.

“Anh Dương, Tiểu Lâm thế nào rồi?” Trong mắt Ngô Thiên Hạo hiện lên vẻ lo lắng nồng đậm, lúc hắn mới bắt đầu sốt cao hôn mê, nếu không có Từ Lâm và Hạ Duyên Phong hỗ trợ, tại một thời gian hỗn loạn, hắn nhất định không có cách nào rời khỏi trường học. Mà nay thấy Từ Lâm một bộ dáng suy yếu tiêu tụy, hắn chỉ cảm thấy ngực đau đớn không ngừng.

“Đừng lo lắng, hắn không có việc gì.” Từ Dương nói lạnh nhạt như trước, trong con ngươi lại chợt lóe lên vẻ vui sướng, vỗ vỗ vai hắn lại nói: “Cho dù có chuyện gì cũng là chuyện tốt, cậu nên vui vẻ cho hắn mới đúng.”

“Chuyện tốt?” Ngô Thiên Hạo ngẩng đầu lên, có chút không hiểu nhìn cậu một chút, sau đó lại quay đầu lại nhìn gương mặt phiếm hồng của Từ Lâm. Nhìn một lúc, bất chợt hiểu rõ được ý tứ trong lời của Từ Dương, những vẫn không dám xác định mà hỏi thăm: “Ý của anh Dương là Tiểu Lâm đang thức tỉnh dị năng sao?”

Từ Dương mỉm cười gật đầu, sau đó từ trong không gian lấy ra một chai nước khoáng đưa cho Ngô Thiên Hạo, thấp giọng dặn dò: “Cậu cho hắn uống nhiều nước này thì tốt rồi, xem tình hình của hắn hẳn là không bao lâu nữa có thể hạ sốt, không cần phải uống thuốc.”

Ngô Thiên Hạo gật đầu mừng rỡ, người khác không biết, hắn cũng biết chai nước này nhìn không chỉ có mấy tác dụng giống với nước khoáng thường, chính hắn đã uống không ít nước khoáng của Từ Dương đem ra, trong đó có chứa một chút bí mật nhỏ không muốn người khác biết, mấy người bọn họ cũng đều biết rõ trong lòng, nước này sợ rằng còn tốt hơn thuốc.

Ba người Tạ Thiên vẫn im lặng không lên tiếng nghe bọn họ nói chuyện, trong ba người bọn họ vốn đã có hai người dị năng, mà thời gian bọn họ thức tỉnh dị năng cũng bị phát sốt, cho nên lúc bọn họ thấy Từ Lâm phát sốt, trong lòng đều có cảm giác vi diệu, nhưng nhất thời lại không rõ vì sao có loại cảm giác kì quái này. Mà nay nghe được lời nói của Từ Dương, bọn họ mới chợt nhận rõ từ đâu mà xuất hiện cảm giác này, sợ rằng là do một thân dị năng trong lúc đó cũng bị dẫn dắt. (Đoạn này hơi khó hiểu một chút, là do Từ Lâm bộc phát dị năng nên những người có dị năng khác cũng bị Từ Lâm cuốn hút và cảm nhận được điều đó.

Một giờ sau, quả nhiên Từ Lâm chậm rãi tốt hơn, tốc độ thoái lui khiến cho ba người khác cũng đã trải qua

không thể tin được mà mở to mắt. Hồi tưởng lúc mới bắt đầu bọn họ phải trải qua hơn một ngày một đêm mới có chuyển biến tốt, không nghĩ tới Từ Lâm hiển nhiên chỉ qua canh giờ liền hạ sốt, thật sự là một cơ hội bất đồng.

“Tôi nghĩ chắc là thời gian trước giai đoạn bị nhiễm độc, thời kì ủ bệnh tương đối dài, cho nên thời gian thức tỉnh dị năng của người khá dài, thời gian chuyển biến của tang thi cũng khá lâu. Cho nên cho tới bây giờ, Từ Lâm mới nhanh hạ sốt như vậy.” Nhìn bọn họ đều cùng một dạng biểu tình, Từ Dương bình tĩnh mà giải thích.

“Nghe hình như thật sự là chuyện này, anh Dương thật lợi hại” Tạ Hải không chút nào keo kiệt mà khen ngợi cậu, để cho hắn suy đoán, sợ rằng một năm cũng chưa nghĩ đến khả năng này, người thông minh quả nhiên là người thông minh.

Lúc biết Từ Lâm không có việc gì, mọi người đều tự tản ra, bắt đầu bận rộn làm chuyện của bản thân. Tắm rửa, luyện tập, tĩnh tọa, bận rộn kinh khủng.

Thời gian gác đêm bắt đầu từ mười giờ, mỗi tổ ba giờ. Thời gian vừa đến mười giờ, người Từ Lâm đột nhiên nóng rần lên, cho nên ca của hắn do Tạ Hải gác, còn Đàm Quỳnh Linh đảm nhận vị trí Tạ Hải, và Tạ Thiên cùng nhau gác đêm.

Chính giữa là tổ Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải, Từ Dương và Hạ Duyên Phong là tổ cuối cùng. Ai biết lúc vừa đến phiên bọn họ gác đêm, đột nhiên Hạ Duyên Phong cũng ngã bệnh giống Từ Lâm, đều phát sốt, cả người đều mơ màng không rời giường.

“Dương ca, khẳng định Duyên Phong không có cách nào gác đêm, tôi nhờ anh tôi dậy gác đêm cùng với cậu.” Tạ Hải thấy Hạ Duyên Phong mê man còn muốn đứng dậy gác đêm, trong lòng có chút cảm động không diễn tả được, những người bọn họ mới vừa gặp thật không xứng đáng gọi là bằng hữu, đây mới thật sự là bạn bè.

“Cho anh cậu ngủ đi, mọi người cũng nghỉ ngơi thật tốt. Tôi ngủ ngon, tinh thần đủ, một người canh chừng cũng được. Chờ anh cậu ngủ đến khi nào tỉnh, đến lúc đó nhờ hắn trở lại giúp tôi một chút là tốt rồi.” Từ Dương dứt chút nước cho Hạ Duyên Phong, đứng dậy nhìn Ngô Thiên Hạo và gật đầu cảm ơn Tạ Hải, sau đó bắt đầu gác đêm.

“Nghe anh Dương đi, anh ấy chưa bao giờ miễn cưỡng bản thân, nếu anh ấy đã nói như vậy, chắc chắn có thể.” Ngô Thiên Hạo thấy vẻ mặt Tạ Hải lo lắng, vỗ vỗ xuống bờ vai hắn, rồi đi đến bên giường nhìn Từ Lâm, lúc này mới nằm vật xuống nghỉ tạm trên giường bên cạnh.

Hoàn

26. Chương 26

Sáng sớm hôm sau, bầu trời mịt mù như trước. Từ trên lầu nhìn xuống, trên mặt đất ướt đầm dề, mấy cây trồng trước kí túc xá đều không còn khỏe mạnh cao lớn như hôm qua, hoa lá trên cành cây hư thối, cây bị rụng một tầng lá dày, tất cả đều thể hiện trận mưa kì quái hôm qua kia.

“Xem ra trận mưa tối hôm qua thực sự rất cổ quái. Nếu cứ mãi như vậy, chẳng còn nhân loại sống sót được nữa” Về mặt Tạ Thiên ưu buồn mà nhìn những cây cối phía dưới, sau đó hơi giương mắt nhìn Từ Dương sắc mặt bình tĩnh như bức tượng điêu khắc, nhìn không được thì thảo nói nhỏ một câu.

“Có thể đây là một loại khảo nghiệm mà ông trời dành cho loài người Cạnh tranh lẫn nhau, kẻ mạnh thì sống” Từ Dương cũng thì thảo nói nhỏ, ánh mắt nhìn bầu trời nhưng hai viên trên châu đen sáng bóng, làm cho người khác không tự chủ được mà bị giam vào vòng xoáy kia.

“...Có lẽ vậy” Một câu trả lời ngoài ý nghĩ vừa xong, Tạ Thiên hơi ngáy ra một lúc, sau đó hít một tiếng nhỏ không thể nghe thấy.

Mùi hương của cháo nhàn nhạt tản ra trong phòng, các thành viên liên tục tỉnh lại. Tối hôm qua Từ Lâm và Hạ Duyên Phong đột ngột phát sốt, sáng nay đều đã chậm rãi tỉnh dậy. Lúc hai người mới tỉnh còn có chút mơ màng, nhìn người đứng ở trước bọn họ, Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải nhìn chăm chú vào bọn họ không tha, không rõ cho nên liếc mắt nhìn nhau.

“Lẽ nào các cậu không có phát hiện điểm khác thường so với lúc trước sao?” Nhìn vẻ mặt bọn họ mờ mịt, Ngô Thiên Hạo phải nhắc nhở bọn họ. Lúc hẩn tỉnh lại liền phát hiện dị năng của mình, nhưng thế nào mà người hẩn yêu và bạn thân của hẩn lại không phát hiện đây? Chẳng lẽ bọn họ không có thức tỉnh dị năng?.

Hạ Duyên Phong nghe vậy trong lòng hơi chấn động một chút, lúc này chăm chú lưu ý những chỗ khác của thân thể, không được chút lát liền hiểu được hàm ý trong lời nói của Ngô Thiên Hạo. Hẩn hơi nhíu lông mày, tâm tình không bị khống chế mà phấn chấn. Thì ra hẩn cũng thức tỉnh dị năng rồi, nhưng thật là một chuyện rất đáng giá để cao hứng.

Thấy mặt mày của hẩn phấn chấn, trong lòng Ngô Thiên Hạo đã biết hẩn nhận thấy được việc thức tỉnh dị năng rồi, đồng thời cũng cảm thấy thật tình vì hẩn mà vui vẻ. Vì vậy, tất cả sự chú ý của hẩn đều chuyển dời đến trên người Từ Lâm, ôn nhu nói cho hẩn biết việc phát sốt tối hôm qua, sau đó nhỏ giọng hỏi hẩn có phát hiện điểm khác thường nào hay không.

Từ Lâm lúc đầu chỉ tưởng hẩn bị lạnh, cho nên mới không cẩn thận mà sinh bệnh, nghe được hàm ý câu này của hẩn, nghiêm túc suy nghĩ một chút, mới nhớ tới Ngô Thiên Hạo phát sốt cũng vừa lúc sốt cao hơn mê, cùng với các loại mà Từ Dương nói trước đây, cả kinh nói không nên lời.

“Ý của anh là em thức tỉnh dị năng?” Từ Lâm có điểm cứng đờ quay đầu, ngơ ngác nhìn Ngô Thiên Hạo đang cười, như là không thể tin được mà trừng mắt nhìn, thấy hẩn gật đầu cười, nhin không được trọn mắt nhìn lần thứ hai.

“Nhanh nhìn thử một chút rồi sẽ biết?” Ngô Thiên Hạo bị cặp mắt xinh đẹp kia khiến cho dưới bụng cồn cào, giống như hai anh em tốt mà để sát vào bên tai của hẩn, kìm không nổi mà liếm vàng tai hồng non mềm vài cái, mãnh thú trong lòng đang không ngừng gào thét trực tiếp quật ngã.

Có trời mới biết bọn họ đã có bao nhiêu lâu chưa ân ái, mấy ngày hôm trước giết tang thì tiêu hao hết sức lực, hầu như lên giường đều ngủ như chết, căn bản không có tinh lực muốn chuyện này. Tối hôm qua thật vất vả ngủ ngon giấc, hiện tại liền thấy đáng vẻ khả ái của Từ Lâm, nếu không nổi lên chút tâm tư không thích hợp, thì thật đúng là thánh nhân rồi.

Vành tai nhạy cảm bị cái gì đó ấm áp trơn trượt nhẹ nhàng liếm, Từ Lâm bắt giác đỏ mặt, cảm xúc quen thuộc khiến hẩn không cần suy nghĩ cũng có thể biết vật đó là gì. Khóe mắt nhìn thấy có vài người ở trong phòng, lúc này liền cổ cũng đỏ, nhin không được đem Ngô Thiên Hạo đẩy ra, chỉ sợ chậm một chút nữa, hẩn liền làm ra chuyện kinh hãi thế tục.

Ngay trong nháy mắt khi hẩn đẩy Ngô Thiên Hạo ra, một cột nước ước chừng bằng cây bút từ đầu ngón tay hẩn phóng ra, ở dưới vài ánh mắt kinh ngạc, cột nước nhỏ hoa lê mà vẩy lên trên gương mặt đẹp trai như ánh dương của Ngô Thiên Hạo, không khách khí chút nào mà tưới lên người hẩn một thân nước lạnh.

“...” thấy một màn hoa lệ như vậy, mấy người đều đổi thành một sắc mặt vi diệu, nhưng cũng chỉ là thời gian ngắn ngủi trầm mặc, cô gái duy nhất của tiểu đội là Đàm Quỳnh Linh nhin không được dẫn đầu mà bật cười, ngay sau đó đến Tạ Thiên cười sang sảng, tiếng cười của hai người lây lan đến mấy người còn lại, trong lúc nhất thời bầu không khí trong phòng rất là hòa hợp.

“Tiểu Lâm, dị năng của em không tệ, có em hỗ trợ, chúng ra không cần phải lo lắng về vấn đề thiếu nước về sau nữa.” Nhìn một thân ướt đầm dề của Ngô Thiên Hạo, sáng sớm thức dậy còn thấy lá cây bởi vì mưa mà mục nát, Đàm Quỳnh Linh có chút cảm khái mà than thở.

Tạ Thiên gật đầu, vẻ mặt trở nên có chút nghiêm túc, thở dài mới nói: “Dị năng Tiểu Lâm thức tỉnh rất đúng lúc, hai người các cậu vừa tỉnh dậy cũng không biết được trận mưa tối hôm qua đã tạo nên cái đại nạn gì. Aiz, cây cối bên ngoài bây giờ đều biến thành mục nát hư hỏng, giống như là bị tưới nước độc, cũng không biết sau này còn có thể hay không mà tìm được nguồn nước sạch sẽ.”

Mí mắt Từ Lâm không khống chế được mà khẽ giật, theo bản năng quay đầu nhìn về phía Từ Dương đang

đứng ở bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn như bình tĩnh, rồi mơ hồ lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, tâm trạng hơi khê trầm xuống, trong lòng hiểu trận mưa hôm qua thật không phải chỉ là trận mưa thông thường, mà là mang theo một loại bệnh độc nguy hiểm truyền nhiễm không biết tên.

“Mọi người yên tâm, tôi nhất định sẽ nỗ lực rèn luyện dị năng của mình, cam đoan tiểu đội của chúng ta sẽ có đủ nước để dùng.” Từ Lâm có chút trịnh trọng nói, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ nguyên nhân có bị nhiễm hay không, hẳn đều có gắng rèn luyện, để nhanh chóng sử dụng dị năng thành thạo và nâng cao cấp bậc dị năng, vì vậy không để cho tiểu đội thêm phiền phức.

Từ Dương nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mọi người một chút, sau đó quay đầu trở lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, đưa mắt nhìn hoàn cảnh của mấy căn phòng lân cận, coi lại những cây mục nát hư hỏng, trong lòng dần dần toát ra một loại bất an mãnh liệt, dường như về tới lúc bị tang thi cấp cao đánh bất ngờ ở kiếp trước, đối phương mạnh mẽ đủ để cho bọn họ cảm thấy chấn động.

“Tình huống của hai người thế nào?” Từ Dương thu hồi ánh mắt, không muốn người khác nhận được điểm trầm trọng trong mắt, quay đầu nhìn Hạ Duyên Phong và Từ Lâm, bởi vì lòng bất an mà khê nhúu mày: “Nếu như hai người không có chuyện gì, chúng ta ăn một chút thì phải rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

Công xưởng nhỏ tụ tập không ít người sống sót, ngày hôm qua lại có một trận mưa xuống như vậy. Tuy rằng hiện tại dưới lầu không có xảy ra chuyện gì kì quái, cậu cũng không dám đảm bảo kế tiếp cũng sẽ bình tĩnh như tối hôm qua. Cùng ở một chỗ với những người sống sót không biết tốt xấu, không ai có thể bảo đảm bọn họ có thể không làm ra những chuyện cổ quái hay không.

“Chúng tôi không có việc gì.” Hạ Duyên Phong và Từ Lâm không hẹn mà cùng trả lời, hai người liếc mắt nhìn đối phương, cuối cùng Từ Lâm tiếp tục nói: “Liên theo lời anh nói, ăn sáng xong liền lập tức rời đi, nhiều người dưới lầu như vậy, tốt nhất...đừng để cho nhiều người biết chúng ta rời khỏi lúc nào.”

Sau khi nói xong câu này, sắc mặt Từ Lâm hơi cứng đờ, cả người có chút lạnh, vào lúc này từ đầu ngón tay truyền tới cảm xúc ảm áp, theo bản năng hẳn cầm lấy bàn tay ảm áp, trong lòng cũng bởi vậy mà khê thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng hẳn biết hẳn đã càng trở nên máu lạnh, tuy rằng trong lòng thỉnh thoảng cảm thấy có chút khó chịu, nhưng hẳn biết đang ở tận thế, nếu như lại ôm lòng thương hại giống như trước đây, sớm muộn cũng sẽ rước lấy chuyện xấu. So với khi chậm rãi tỉnh ngộ, không bằng từ lúc vừa mới bắt đầu thời kì hỗn loạn này liền không có lòng thương hại.

Đối với lời nói này của Từ Lâm, đương nhiên Từ Dương không có ý kiến với việc này. Ngô Thiên Hạo là người yêu của hẳn, lại sinh ra trong gia đình quân nhân, tính tình anh dũng kiên cường nhưng không thích xen vào việc của người khác, tự nhiên cũng không có ý kiến. Về phần Hạ Duyên Phong, từ lúc hẳn theo Từ Dương trở lại Từ gia, bọn họ liền trở thành bạn bè thân thiết.

Chỉ là không ngờ, ba người Tạ Thiên đều không thấy lời nói này có gì không đúng, ngược lại Tạ Thiên còn gật đầu đồng ý nói: “Tiểu Lâm nói không sai, căn cứ vào tình hình ngày hôm qua, khẳng định có rất nhiều người chú ý đến mỗi cử động của chúng ta. Tin chắc chúng ta vừa xuống dưới lầu, ngay trong bọn họ đã có người có kế hoạch hành động đi sau xe chúng ta.”

Tuy rằng cùng tiếp xúc với nhóm người kia một khoảng thời gian ngắn, nhưng Tạ Thiên nói thế nào đều không phải là một người dân thông thường, ở quân đội lâu như vậy, thứ nên học thì một chút cũng không bỏ, đã sớm thăm dò bản tính của con người. Chỉ có điều vừa nghĩ đến gặp được bốn người Từ Dương, trong lòng hẳn liền không nhịn được mà cảm khái vạn phần.

“Nếu mọi người cũng không có ý kiến, thì chúng ta cứ quyết định như vậy.” Giọng nói Từ Dương nhàn nhạt, trầm mặc một chút, lại thần nhiên không chút gợn sóng mà nói thêm một câu: “Nếu như đến lúc đó thật sự có người theo sau xe chúng ta, chỉ cần bọn họ theo kịp và không gây trở ngại cho chúng ta, thì cũng không cần quản bọn họ nhiều như vậy”

Thành viên tiểu đội đều không có ý kiến gì, bàn bạc kết thúc, mọi người phân tán ra, người rửa mặt, người dọn dẹp, người thu thập, chuẩn bị một thời gian.

Buổi sáng vẫn là cháo và bánh bao, tất cả mọi người đang dần dần tập quen với đồ ăn như vậy, tuy rằng trong lòng có chút hoài niệm đến các loại thức ăn ở trước tận thế, nhưng bọn họ cũng nhớ rõ được tình hình hiện nay, không ai rầu rĩ về vấn đề đồ ăn có ngon hay không.

Sau khi ăn xong và thu gom lại bát đĩa, đem tất cả mọi thứ có ích thu vào không gian. Khóe mắt Từ Dương nhìn đến vũ khí trong tay ba người Tạ Thiên, đều là gậy sắt và rìu chữa cháy được tìm thấy trên đường, nếu mọi người đều là thành viên của tiểu đội, liền đơn giản trực tiếp lấy vài thứ vũ khí trong không gian ra cho bọn họ chọn.

Lúc đầu ba người Tạ Thiên đều không biết gì nhìn Từ Dương đem ra ngoài một rương gỗ lớn, cho đến khi Hạ Duyên Phong tiến đến mở rương gỗ ra, ba người bị vũ khí chấn động một phen. Trong lòng không nhin được mà cảm thán, người này lo xa nghĩ sâu đến những phương diện quả thật...cùng người thường không thể sánh kịp.

Hoàn

27. Chương 27

Vào lúc đoàn người đi xuống dưới kí túc xá, quả nhiên mọi chuyện đều giống như bọn họ nghĩ, lặp lại tiết mục ở quán trọ nhỏ một lần nữa chính là bức ép “Kết bạn”. Có lẽ là ngày hôm qua vào ở kí túc xá rất dứt khoát, thế nên những công nhân trong công xưởng nhìn có vẻ rất yên phận. Tất nhiên, rốt cuộc bọn họ là thật sự yên phận hay không, vậy thì không đáng tốn thời gian để suy nghĩ đến, chỉ cần bọn họ không dây dưa mãi là tốt rồi.

Mặc dù có một, hai người sống sót cùng đi với ba người la hét bọn họ không có lương tâm, gặp được cường giả* liền lập tức bỏ bọn họ mà không để ý đến đạo nghĩa này nọ. Nhưng lúc này ba người Tạ Thiên đều rất dứt khoát cắt đứt cùng những người này, không cần bọn họ tổn nhiều tâm tư, cho nên ấn tượng của bốn người Từ Dương đối với bọn họ cũng bởi vì vậy mà tốt hơn vài phần. (*Từ này nghĩa là người mạnh mẽ, nhưng Mai thấy để người mạnh thì nó không hay bằng cường giả nên Mai xin phép được giữ nguyên văn.

Những người đi cùng Tạ Thiên và công nhân của xưởng đều thấy đoàn người Từ Dương đều không ăn mềm cứng, liền ngay tại chỗ tìm những “Vũ khí” hình dạng quái lạ, tuyên bố bọn họ cũng có thể giúp đỡ giết tang thi, tự cho rằng chỉ cần mình nói rõ có thể giúp giết tang thi giúp bọn cậu liền có thể gia nhập tiểu đội.

Không cần phải nói, kết quả tự nhiên không có thay đổi, không quan tâm đến bọn họ nói cái gì có thể cùng nhau giết tang thi hay thu thập các loại thực phẩm, đoàn người nói không đồng ý cho bọn họ vào hay không. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, những người này chỉ cần đánh bậy đánh bạ để chui vào tiểu đội, tạm thời nói một đằng nghĩ một nẻo cũng không phải là biện pháp đáng ngại gì, khiến cho ấn tượng của bọn cậu đối với những người này càng giảm xuống thêm mấy bậc.

Giữa những tiếng nói ồn ào xôn xao, thành viên tiểu đội Hồng Nhật thật vất vả mới đi tới bên cạnh xe. Từ Dương vừa mới chuẩn bị mở cửa xe, đột nhiên cảm thấy được một nguy cơ mạnh mẽ đang chạy nhanh đến hướng bọn họ, lúc này từ trong không gian lấy súng lục ra, trong lúc mọi người đều hoàn toàn không có phản ứng liền bắn vài phát về phía bên phải lầu kì túc xá.

“Pằng, pằng, pằng.” mấy phát súng liên tục lập tức khiến cho một nhóm người sửng sốt, mấy người Hạ Duyên Phong vốn có giác quan nhạy bén, lại thêm một thân dị năng, tuy rằng chậm hơn Từ Dương một lúc mới nhận ra được bọn họ đang gặp nguy cơ mạnh mẽ, nhưng linh hoạt hơn so với những người sống sót, vừa nghe đến tiếng súng liền lập tức có hành động.

Thành viên tiểu đội “Hồng Nhật” đều rất nhanh hồi phục lại tinh thần, nhìn theo phương hướng của súng lục đang chia, chỉ thấy một thân ảnh màu đen đang chạy như bay đến phía bọn họ, mặt mày lập tức thu lại, hết sức chăm chú mà triển khai toàn bộ bản lãnh, căn bản không có thời gian lo lắng dư thừa vì sao Từ Dương bách phát bách trúng lại bắn hụt mục tiêu, vì sao tốc độ của bóng đen nhanh như vậy.

Cũng có lẽ mà nói, từ lúc bọn họ thấy đạo bóng đen kia như ẩn như hiện, cùng với bắt đầu cảm nhận được hơi thở đè ép trên người bóng đen truyền tới, trong lòng bọn họ liền đã có một đáp án giống nhau, đáp án chính là phải tập trung tinh thần cao độ để lao vào cuộc chiến.

Khoảng cách của bóng đen với bọn họ càng ngày càng gần, hình dạng của bóng đen vì thế mà càng ngày càng rõ. Đột khi thấy rõ một gương mặt xám xanh cứng đờ, trong lòng bọn họ bỗng nhiên run lên, thậm chí nghĩ quả nhiên là tang thi đã tiến hóa, thì ra tang thi bình thường và tang thi tiến hóa khác biệt một trời một vực, trách không được lại có hơi thở chèn ép mãnh liệt như vậy.

Vốn tưởng rằng nổ súng sẽ đem tang thi giải quyết xong, ai biết kết quả không chỉ không thể giải quyết tang thi, ngược lại còn khiến nó tăng nhanh tốc độ không ngừng tiến đến phương hướng bọn họ, Từ Dương vội vàng vàng mà tỉnh táo lại, yên lặng suy nghĩ cậu thật sự rất kích động, hiển nhiên quên mất quá trình tang thi tiến hóa hiện nay đã không giống với kiếp trước, xem ra hôm nay, khẳng định lúc này bọn họ gặp phải tang thi không chỉ cấp một, bằng không ngay cả một điểm trên người nó cũng không dể thương được.

“Tang thi này hẳn đã cấp hai hoặc trên cấp hai, nếu so tốc độ với tang thi bình thường đã gấp bốn năm lần, tất cả mọi người phải cẩn thận một chút” Từ Dương nhắc nhở một câu, tang thi đã đến trước mặt Đàm Quỳnh Linh, mọi người trơ mắt nhìn tang thi đang vươn một móng vuốt sắc nhọn, đều kinh hoàng mở to hai mắt.

Trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc này, đột nhiên từ trên cao rơi xuống một phiến lá chắn bằng không chút sai lệch che ở trước mặt Đàm Quỳnh Linh, cứng rắn mà đỡ lấy móng vuốt tang thi đang cào đến trên người cô. Cùng lúc đó, phiến lá chắn dày đặc lạnh lẽo đem móng vuốt tang thi đông lạnh trong chút chốc, lúc này nghe thấy tiếng gào thét tức giận của tang thi.

Tang thi tức giận gào thét làm thức tỉnh mấy người vẫn đang ngây ra bởi những phiến chắn bằng đột nhiên xuất hiện, mọi người đều phục hồi lại tinh thần. Lúc này thấy có phiến chắn bằng xuất hiện, bọn họ cũng biết chỉ có dị năng giả mới có thể làm được như vậy, lập tức cũng không cần phải giấu diếm nữa, trực tiếp sử dụng dị năng đánh lên trên tang thi.

Đến bây giờ, người chiến đấu vũ khí đều do phiến lá chắn xuất hiện mà chuyển thành chiến đấu dị năng. Ngô Thiên Hạo quả cầu lửa, Từ Lâm là cột nước, Tạ Thiên là gió, Tạ Hải tường đất, từng loại dị năng đều xuất ra như ong vỡ tổ mà đến mắt những người sống sót, khiến cho bọn họ mở mắt thật to, gương mặt tất cả đều hiện ra vẻ không dám tin.

Tang thi tiến hóa bị nhiều loại dị năng tấn công khiến cho đầy thương tích mệt mỏi, nhưng vẫn tức giận như cũ mà tấn công về phía những người tổn thương nó. Thân thể bị thương cũng không cảm thấy đau đớn, chỉ có tiếng gào thét bên tai không dứt khiến tâm tình của nó rất gay go, cảm giác đói bụng vẫn thúc đẩy nó nhanh đem những người trước mắt này lột da ăn sống thưởng thức hương vị mê người.

Trong những thành viên của đội Hồng Nhật, trừ bỏ Ngô Thiên Hạo thường xuyên rèn luyện dị năng của mình, anh em Tạ gia bởi vì sợ người khác đem mình trở thành quái vật, cho nên vẫn chưa dùng qua dị năng để đối phó tang thi. Hạ Duyên Phong và Từ Lâm mới vừa thức tỉnh dị năng chưa lâu, hiển nhiên cũng không thành thạo như bọn họ, trận chiến đấu này rõ ràng bọn họ đang ở thế hạ phong.

Mà đang lúc mấy người Hạ Duyên Phong cùng tang thi chiến đấu ta sống người chết, Từ Dương vẫn luôn rất lạnh lùng bình tĩnh bởi vì đột nhiên thức tỉnh dị năng mà hơi sửng sốt, ánh mắt hắn phức tạp mà nhìn phiến chắn bằng một chút, tầm nhìn như có như không mà hướng đến những người sống sót trốn ở kí túc xá, trong lòng hơi sâu vài phần.

Lúc bắt đầu trận mưa tối hôm qua, hắn đã có một loại cảm giác rất kì lạ, vẫn luôn cho rằng đó là bởi vì nghĩ đến trận mưa rơi xuống lúc tận thế, tang thi tiến hóa rất nhanh và nguồn nước đất đai đều có thể bị ô nhiễm và các chuyện liên quan đến trận mưa này, lại không nghĩ tới trong đó cũng có khả năng cậu đang sắp thức tỉnh dị năng.

Thành thật mà nói, bắt đầu từ khi đến không gian vài ngày, cậu cũng cảm thấy được tinh thần lực của mình đang giao động, lúc đó vẫn cho là bởi vì chuyện không gian, bởi do cậu đã sớm thức tỉnh tinh thần lực, và lại cũng là hệ dị năng tự nhiên, mà có cực kì ít dị năng tinh thần lực, bởi vậy cậu không ngừng ở trong không gian rèn luyện tinh thần lực của mình.

Khi biết cậu không cần tinh hạch, chỉ cần hấp thu linh khí trong không gian cũng có thể thăng cấp, thời gian cậu ở lại không gian ngày càng dài, mong muốn có thể trước khi tận thế bùng nổ mà hấp thu nhiều

linh khí một chút, để khiến tinh thần lực nhanh chóng tăng lên cấp năm, lúc đó có thể sử dụng tinh thần lực vào chiến đấu.

Dị năng tinh thần lực là một loại dị năng cực mạnh, nhưng lại có một cái bẫy chết người không đền mạng, đó chính là dị năng cấp thấp hơn năm, chỉ có thể tản ra tinh thần lực điều tra trong một phạm vi cùng tình hình với hiệu suất rất công kích rất nhỏ.

Nói chung, tinh thần lực dưới cấp năm nếu muốn sử dụng để giết chết một con tang thi, tổn hao thời gian rất nhiều so với dị năng khác. Cho nên bây giờ cậu đều không sử dụng tinh thần lực để đối phó tang thi, chỉ thỉnh thoảng dùng để dò đường và thu dọn không gian.

Nhưng mà lại có ai có thể nghĩ được, hiển nhiên cậu vào lúc trận mưa tận thế qua đi, đột nhiên thức tỉnh công kích và tấn công phụ trợ đều là hệ dị năng băng cực kì cường đại, hơn nữa vừa cảm thấy thức tỉnh đã đột phá hết hai thứ, trực tiếp nhảy lên cấp hai, thực sự có chút làm cho chưa hoàn hồn lại.

Chuyện cho đến bây giờ, cậu đều có chút hoài nghi lúc trước cậu cho rằng dị năng tinh thần lực và thức tỉnh tinh thần lực dị năng vào tận thế có phải hay không là không cùng một loại. Không cần tính hạch là có thể tăng lên dị năng tinh thần lực, nghe thật không giống với dị năng tinh thần lực hắn đã từng nghe, có thể thật là cậu đã nghĩ lầm rồi.

Đột nhiên bùng nổ nhiều tin tức kì quái như vậy, Từ Dương nhin không được khê lắc đầu, tạm thời đem chuyện này đặt qua một bên. Ngược mắt nhìn thành viên tiểu đội không còn bao nhiêu sức lực mà tấn công hỗn loạn, trán càng không ngừng chảy mồ hôi. Nghĩ thầm không thể sử dụng tốt dị năng cùng chiến đấu với tang thi, thật sự không phải là một chuyện tốt. Xem ra sau này có cơ hội nhất định phải để cho mọi người luyện tập phối hợp tấn công nhiều hơn, bằng không hiện tại phương thức bọn họ tấn công hiện tại không thể nào đối chiến được, thương tổn chỉ sợ không phải chỉ có địch nhân.

Đang lúc suy nghĩ, một tia điện màu tím lóe sáng cắt thẳng đèn đầu tang thi, mùi hương hôi thối nực nồng mơ hồ truyền đến. Nhìn lại con tang thi chẳng chịt vết thương bởi các loại dị năng, trong chớp mắt liền ừng ừng mà ngã xuống mặt đất.

Mọi người thấy tang thi ngã trên đất, cũng không có lập tức thả lỏng tinh thần, mà vẫn cẩn thận đề phòng như cũ, qua một lúc lâu sau, tang thi vẫn không nhúc nhích như cũ, bọn họ mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Từ Dương như có điều suy nghĩ nhìn dáng vẻ có chút chật vật của Hạ Duyên Phong, xem sắc mặt hơi lộ ra vẻ tái nhợt của Từ Lâm, trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ. Nước đầm thủy trong không gian không phải là vô dụng, mà là đem tất cả lực lượng đều tích tụ ở bên trong cơ thể của họ, đợi một ngày bộc phát ra, trong đó chứa năng lượng ngay cả người bình thường không thể so được.

Đúng như ba người bọn họ thức tỉnh dị năng, tối hôm qua Hạ Duyên Phong và Từ Lâm chỉ phát sốt một chút, ngày thứ hai tỉnh lại liền hoàn toàn không sao, nhưng dị năng của bọn họ cũng không có cường độ như dị năng vừa thức tỉnh, thì ra chân tướng cuối cùng lại ở chỗ này. Nghĩ đến cậu không có trải qua phát sốt mà liền trực tiếp thức tỉnh dị năng, chắc cũng là do cậu đã uống khá nhiều đầm thủy, hấp thu linh khí trong không gian, cho nên cậu mới thức tỉnh dị năng ở phía sau, đồng thời cấp độ dị năng cũng trực tiếp nhảy lên hai cấp.

Nghĩ đến điều này, trong lòng Từ Dương đã xác định rõ đáp án, đang chuẩn bị đi tới chỗ tang thi ngã xuống đất, mấy con tang thi men

theo thanh âm và mùi vị người mà đang lục tục đi đến trước lầu kí túc xá, thành viên tiểu đội hăng hái tiến lên, mà cậu nhân cơ hội này nhất lấy tính hạch trong đầu tang thi.

Hoàn

28. Chương 28

Sau khi trận mưa kia qua đi, hành trình của đoàn người không còn thuận lợi như lúc vừa mới bắt đầu nữa. Bất kể là nghỉ đêm ngủ nơi hay là lái xe đi về phía trước, thường xuyên sẽ có tang thi bất ngờ đánh tới, mỗi lần như thế đều khiến cho bọn họ mệt đến sắp ngất. May mắn là, bọn họ chỉ đụng phải tới đa là tang thi cấp hai, chỉ cần mấy người hợp lực công kích, cuối cùng đều có thể thành công giết tang thi, đồng thời còn thu hoạch được không ít tinh hạch.

Mấy người Hạ Duyên Phong rời đi khỏi công xưởng ngày thứ hai mới phát hiện Từ Dương lấy tinh hạch từ trong đầu tang thi, trong bọn họ vốn có mấy người đã đọc qua tiểu thuyết mạng thế, lại nhìn thấy trong đầu tang thi tiến hóa thật sự có tinh hạch này, trong lòng liền đã hiểu được sơ lược.

Mặc dù mọi người đều có chút khó mà tin được tinh hạch xinh đẹp như vậy lại ở trong đầu tang thi, nhưng tận mắt nhìn thấy, không còn có lí do nào có thể khiến người khác tin tưởng hơn nữa. Khiến cho bọn họ báỉ phục chính là, thường ngày nhìn thấy Từ Dương là người sạch sẽ chỉnh tề nhất lại mặt không đổi sắc mà lấy tinh hạch từ trong đầu tang thi, vài người cảm thấy chán ghét sau đó cũng bắt tay vào làm theo việc này, rất nhanh đem tinh hạch còn dư lấy ra ngoài.

Từ Dương vốn cũng không có ý định gạt họ chuyện liên quan đến tinh hạch, lúc này liền nói với bọn họ rằng sau này tinh hạch có thể sẽ có tác dụng. Tuy rằng cậu đã sớm biết cách sử dụng tinh hạch, nhưng bây giờ chưa phải là lúc nói, hơn nữa ZF còn chưa công bố tác dụng cụ thể của tinh hạch, hiển nhiên không thể nói quá rõ, tạm thời chỉ có thể nói rằng cậu “suy đoán” một chút mà thôi.

Nếu hợp thành một tiểu đội, ở trên chuyện này, hiển nhiên là phải suy xét nhiều phương diện. Nghe được Từ Dương nói sau này tinh hạch mới có thể phát huy được tác dụng, lúc này ba người Tạ Thiên cảm thấy bọn họ nên tận khả năng thu thập thêm một ít tinh hạch, nói không chừng không lâu sau nữa, có thể tinh hạch sẽ mang đến cho bọn họ rất nhiều điều ngoài ý muốn.

Bốn người Từ Dương đương nhiên không có bất kì ý kiến gì, có thể nói chống đỡ việc này trừ bọn họ ra cũng không thể là ai khác. Đối với bản thân Từ Dương chỉ biết tinh hạch là thứ quan trọng có tác dụng nâng cao dị năng, chưa tới bao lâu nữa sẽ trở thành tiên thông dụng và là nguồn sinh lực mới của mạng thế, cho dù bọn họ không muốn thu thập, cậu cũng sẽ nghĩ biện pháp để khiến bọn họ phải thu thập.

Và phần ba người Hạ Duyên Phong, bọn họ liền có rất nhiều lí do phải thu thập tinh hạch: Thứ nhất, đã đọc qua nhiều tiểu thuyết mạng thế, trực tiếp đem những điều trong tiểu thuyết mạng thế tinh hạch dùng để thăng cấp dị năng thành hiện thực; Thứ hai, tinh hạch sẽ trở thành tiên thông dụng trong mạng thế; Thứ ba, tinh hạch chứa năng lượng có thể sẽ trở thành nguồn sinh lực mới; Thứ tư, bọn họ cho rằng Từ Dương có năng lực tiên đoán nói muốn thu thập tinh hạch, vậy khẳng định đây là điều cần thiết; Thứ năm...

Nói tóm lại, mặc kệ rốt cuộc có bao nhiêu cái lí do, kết quả đều phải tận khả năng thu thập nhiều tinh hạch. Chỉ cần thấy được có tang thi tiến hóa, bọn họ đều sẽ đem tang thi kia giải quyết, sau đó sẽ nhặt chiến lợi phẩm trở về, giữ lại đợi đến ngày tinh hạch phát huy tác dụng.

Vì vậy, bọn họ một đường càng không ngừng giết nhiều tang thi để nhặt tinh hạch, nếu chưa nhận được tin tức xác thật chuyện tinh hạch có thể nâng cao dị năng, mục tiêu cuối cùng đoạn đường này là phải đánh quái thăng cấp. May mắn là, mục tiêu bọn họ giết tang thi lấy tinh hạch cũng sẽ không có thay đổi, ngược lại càng ngày phát triển.

Bắt đầu từ công xưởng đi đến bây giờ đã được năm ngày, có lẽ là bắt nguồn từ cơn mưa hôm trước, từ ngày thứ hai trở đi, bọn họ gặp phải tang thi đều giống như bị uống thuốc kích thích, tốc độ trở mình không ngừng tăng lên, động tác cũng không chậm chạp giống như trước. Chỉ cần vừa nghe được mùi hương mới mẻ, một bầy tang thi hưng phấn mà gào thét gầm rú, như ong vỡ tổ mà đuổi theo người, rất có loại ý chí đến chết cũng không ngừng.

Trời thương, do đoàn người Từ Dương nhớ kĩ từ công xưởng nhỏ đi ra trời xế chiều liền đụng phải một đàn tang thi nhỏ, tính toán sơ lược cũng có trên trăm con. Lúc đó nếu tiểu đội bảy người giải quyết hết một tiểu đàn này, vậy cũng thật sẽ hao hết tất cả sức lực, cho đến khi một con tang thi cấp hai núp trong bóng tối bị tiêu diệt, trận chiến đấu này mới được hạ màn xuống.

Màn đêm buông xuống liền nghỉ qua ở một quán cơm bình dân ven đường, không nghĩ đến vừa vặn gặp phải một đàn tang thi đánh lén ban đêm, mọi người kéo thân thể mệt mỏi như cũ cùng đại chiến một hồi với tang thi, cho đến lúc tờ mờ sáng mới giải quyết xong tất cả tang thi, sau đó luân phiên ngủ một chút, đến rạng sáng ngày hôm sau lại tiếp tục chạy đi.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày đều cùng liều mạng với tang thi. Không còn biện pháp, từ khi bắt đầu xuất hiện tang thi tiến hóa có thể khống chế tang thi cấp thấp, bọn họ thường xuyên không cẩn thận gặp phải tang thi kết thành một quần đội, ở giữ thường ẩn núp mấy con tang thi cấp một hoặc cấp hai, không liều mạng thì chỉ có thể chờ chết.

Cứ như vậy năm ngày trôi qua, đoàn người đều thấy đã có chút không thể chịu nổi. Tuy rằng năm ngày nay bọn họ thu thập không ít tinh hạch, thực lực cũng ngày càng cấp tốc đi lên. Đồng thời, cô gái duy nhất của tiểu đội Đàm Quỳnh Linh cũng bởi vì đối mặt với nguy hiểm mà thức tỉnh dị năng, dù vậy, bọn họ vẫn như mệt mỏi mà đỡ không nổi tập kích.

“Từ Dương, đi tiếp theo con đường này, khoảng chừng nửa giờ là có thể thấy một thôn nhỏ. Trước đây tôi đã từng đi qua đây, nhân khẩu của làng không nhiều, lân cận cũng không có thôn trấn gì.” Tạ Thiên dừng một chút, giương mắt nhìn chiếc Hummer trước mặt bọn họ, lại tiếp tục nói: “Chúng ta ngủ tạm bên ngoài đã hai đêm, tôi nghĩ có thể hay không đến thôn này nhìn xem. Nếu như có thể, không ngại đến thôn này nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục lên đường.”

Từ Dương đang nhắm mắt đợi tinh thần lực khôi phục nghe được âm thanh truyền tới trong bộ đàm, từ từ mở mắt nhìn đằng trước một chút, lại giương mắt xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chiếc xe ba người kia một chút, suy nghĩ một chút nói: “Cũng được, anh nói tình hình cụ thể của thôn kia đi, chúng ta sớm chuẩn bị.”

Từ Dương vừa nói, một bên từ trong không gian lấy ra một bình nước khoáng. Đưa cho Ngô Thiên Hạo ở phía sau hai bình, sau đó cầm lấy một lọ vặn nắp đưa cho Hạ Duyên Phong. Tay phải trống không Hạ Duyên Phong nhận lấy, nói tiếng cảm ơn liền ừng ực mà uống gần một nửa chai, Từ Dương chờ hần uống xong, liền lấy chai nước rồi đặt nắp lại.

Nghe được thanh âm của Từ Dương và Tạ Thiên, Từ Lâm có chút rã rời liền khôi phục lại tinh thần. Ngô Thiên Hạo ngồi bên cạnh có chút đau lòng mà xoa xoa tóc hần, cầm lấy chai nước khoáng Từ Dương vừa đưa, mở nắp rồi đưa lên miệng Từ Lâm, sau đó liền thuận tiện uống một ngụm, cả người đều minh mẫn.

Từ Lâm tiếp tục uống thêm hai ngụm, lúc này mới đủ tinh thần. Nhìn người vẫn đang còn buồn ngủ trong chớp mắt liền trở nên sáng khoái, lòng Ngô Thiên Hạo cảm thấy rất là bùi ngùi. Đoạn đường này gặp nhiều tang thi như vậy, mỗi lần đều kết thúc thắng lợi, không thể không phải tác dụng của loại “Nước khoáng” này.

Nếu như trên người Từ Dương không có chứa loại “Nước khoáng” trân quý như vậy, chỉ sợ bọn họ đã sớm không còn sức lực cùng tang thi chiến đấu, càng không nói đến việc an toàn mà đợi ở chỗ này, không chỉ chẳng có chút nào tổn thương, ngược lại tăng cường thể chất, khiến cho thực lực mỗi người liên tiếp đi lên, nghĩ lại cảm thấy thật sự đã gặp được báu vật.

Đã gần đến cái thôn nhỏ mà Tạ Thiên nói, Từ Dương đưa mắt nhìn ra xa về thôn nằm trước một cánh đồng ruộng bao la, nhắm mắt lại chậm rãi thả tinh thần lực điều tra tình hình xung quanh. Đợi đến khi xác định được tình hình xung quanh, mới phân phó Hạ Duyên Phong tiếp tục đi đến thôn nhỏ.

Đến giờ phút này, trong lòng cậu đã dám khẳng định, tinh thần lực mà cậu có không phải là dị năng mặt thể thức tỉnh, mà là do linh khí trong không gian và đàm thủy sinh ra tinh thần lực. Bên ngoài nhìn như không chênh lệch bao nhiêu so với dị năng tinh thần lực, nhưng trên thực tế lại khác biệt rất lớn.

Chỉ từ hai phương pháp thăng cấp tinh thần lực mà nói, đây cũng là một cái khác nhau trong đó. Về phần thực lực chân chính của hai tinh thần lực, ngược lại cậu không hẳn biết rõ ràng, nhưng cậu tin tưởng tinh thần lực của cậu chắc chắn không hề thua kém dị năng tinh thần lực.

Dị năng hệ băng thức tỉnh không thể nghi ngờ khiến cậu bảo đảm tính mạng hơn rất nhiều, đang ở mặt thể, cho dù ai cũng đều mong muốn chính mình đủ cường đại, cậu cũng như vậy. Mặc dù nhiều hệ dị năng thăng cấp có chút nguy hiểm, nhưng cho dù thế cũng không thể cự nổi nhiều hệ dị năng phối hợp công kích mạnh mẽ. Ở mặt thể, đây là cơ hội có thể gặp mà không thể cầu.

Nhắc tới cũng thật có chút buồn cười, ở trong mắt ba người Từ Lâm, có lẽ cậu là người mang ba hệ dị năng: Không gian, tiên đoán, hệ băng. Nhưng trên thật tế, cậu cũng thật sự chỉ có dị năng hệ băng mà thôi, còn lại năng lực nhìn như dị năng đều là đến từ trí nhớ của kiếp trước, cùng với bảo bối nghịch thiên là không gian này.

Nghĩ đến đây, Từ Dương yên lặng ở trong lòng lắc đầu khẽ cười một chút. Mặc kệ trong lòng bọn họ nghĩ như thế nào, sợ rằng có một số việc đã định trước không có khả năng nói cho bọn họ biết. Cùng với nói ra khiến cho bọn họ lo lắng thêm, không bằng cứ như vậy mà chôn giấu ở trong lòng.

“Anh Dương, thôn này nhìn có chút kì lạ.” Hạ Duyên Phong vẫn chăm chú lái xe bỗng nhiên thấp giọng nói, nhìn ánh mắt Từ Dương theo lời hắn mà nhìn về làng ở cách đó không xa, vì thế không cần nhiều lời nữa, chỉ lặng lẽ chờ đáp án.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo rất thân, thời gian ở thành phố B, thường xuyên theo Ngô Thiên Hạo và mấy người trưởng bối Ngô gia huấn luyện. Tuy rằng so ra kém với quân nhân được huấn luyện kĩ càng, nhưng sức quan sát của hai người lại nhanh nhẹn hơn người bình thường, giác quan của bọn họ lại càng ngày càng nhạy bén, cho nên bọn họ đã sớm phát hiện sức quan sát của Từ Dương còn nhạy bén hơn bọn họ rất nhiều, mỗi lúc thấy được Từ Dương đều nhanh chóng quan sát được tình huống xung quanh hơn bọn hắn, đến mãi hôm nay đều đã tập mãi thành quen.

Không qua mấy giây, Từ Dương đã điều tra được tin tức cậu muốn, cậu trầm mặc nhìn ngôi làng nhỏ yên tĩnh kia, trên mặt bình tĩnh thật lâu nhìn không thấy được một tia gợn sóng. Một lúc lâu, cậu mới như không có chuyện gì xảy ra phân phó Hạ Duyên Phong giảm bớt tốc độ, tiếp tục đi đến.

Hạ Duyên Phong nghe theo giảm bớt tốc độ, Tạ Thiên nghe được tin tức trong bộ đàm cũng giảm bớt tốc độ. Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo giương mắt nhìn Từ Dương sắc mặt bình tĩnh một chút, mặc dù có chút hiểu kì vừa rồi cậu đã phát hiện ra được cái gì rồi, nhưng thấy dáng vẻ của cậu tựa như đang suy nghĩ chuyện gì đó, cả hai đều yên tĩnh lại.

Hoàn

29. Chương 29

Lúc xe đi qua một cánh đồng lúa lớn, đoàn người liền đi tới một thôn nhỏ gọi là “Ngư gia thôn”. Phía sau thôn nhỏ là một ngọn núi xanh, trước có một đồng ruộng diện tích lớn, hướng Đông của thôn cũng đều bị một cách đồng phì nhiêu bao quanh, mà hướng Tây Bắc thôn có một con sông chảy xiết.

Tình hình cụ thể của Ngư gia thôn hiển nhiên đều do Tạ Thiên nói, hắn có một chiến hữu sống ở Ngư gia thôn, trước khi hắn rời khỏi bộ đội để thăm Tạ Hải, đặc biệt đến Ngư gia thôn đi thăm hỏi vị chiến hữu xuất ngũ sớm hơn hắn, lúc đó theo hắn đi vài vòng trong thôn, chưa từng nghĩ hôm nay lại vừa vặn đi ngang đây.

Xe cách thôn khoảng chừng 50m liền ngừng lại, Từ Dương không thấy một bóng người nào, tâm tình có chút trầm trọng nhúu mày. Cảm giác này thật sự là quá khác thường, rõ ràng có thể cảm giác được hơi thở của tang thi, nhưng lại không thấy một cái bóng của tang thi nào, thật không biết tang thi thôn này đã đến nơi nào.

Ba người Hạ Duyên Phong cẩn thận quan sát tình huống xung quanh thôn một chút, trong lòng đều có một loại cảm giác kì quái. Ngô Thiên Hạo nhìn về một phần nhỏ ruộng lúa chưa được thu hoạch đằng xa, thật không biết có nên vì thôn này mà cảm thấy may mắn hay không, may mà bọn họ đã sớm thu hoạch lúa, không thể lãng phí lúa như vậy được.

“Anh Dương, chẳng lẽ những tang thi này đang cùng chúng ta chơi trốn tìm sao?” Nhìn thấy một cánh đồng lúa hầu như đều trổ trụi và thôn nhỏ không có một chút âm thanh nào, Ngô Thiên Hạo thu hồi ánh mắt, tâm trạng có chút ngưng trọng hỏi.

“Tôi thấy không giống đang chơi trốn tìm, ngược lại có chút giống như tang thi đang bị nhốt ở chỗ nào đó.” Hạ Duyên Phong nghĩ lại những tin tức hắc cảm nhận được, chăm chú suy tư trong chốc lát, sau đó đem điều hắc đoán được nói cho mấy người trong xe biết.

Đuôi lông mày Từ Dương khẽ nhú, nhìn hắc thật sâu, rồi lập tức thay đổi cách nhìn với người này. Xem ra, tuy rằng người này trầm mặc ít nói, sức quan sát so với kiếp trước càng thêm nhạy bén, cho nên mới nhận thức được hơi thở yếu ớt từ nơi xa xôi truyền đến như vậy, quả nhiên không khiến người khác đánh giá thấp.

“Tôi và Duyên Phong nghĩ như nhau, nếu như đoán không sai, phải có người đem tang thi nhốt vào khu vực phía sau thôn.” Từ Dương cau mày, cẩn thận cảm giác một chút lại nói: “Khoảng cách có chút xa, tạm thời không có cách nào phân biệt được cụ thể là đang ở phương hướng nào.”

“?” Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo bị đối thoại của hai người bọn họ làm cho hồ đồ, có chút không dám tin tưởng há hốc mồm. Sau một lát, Ngô Thiên Hạo nhin không được đập mạnh: “Mẹ nó Rốt cuộc có bao nhiêu người kì lạ như thế, tiểu đội ta vận khí cũng thật là “Tốt”, hiển nhiên vô tình đến một thôn nhỏ đều gặp phải loại chuyện nuôi tang thi này.”

Từ Lâm gật đầu phụ họa, tuy rằng lại một lần nữa bị tin tức này kinh hãi, nhưng cũng may trước đó không lâu đã gặp phải nhiều chuyện cổ quái như vậy, cho nên lần này hắc chỉ là ngẩn người, sau đó rất nhanh hoàn hồn, không hề ý kiến gì nữa, bởi vì hắc đã mệt mỏi không còn sức lực để nói nữa.

...Nghe được cuộc nói chuyện trong chiếc xe phía trước mà sắc mặt ba người Tạ Thiên đều đen lại, trên mặt cũng không có vẻ thái hóa, tựa hồ cũng trải qua không ít sự việc tương tự.

Hạ Duyên Phong nghe Từ Dương phân phó xong, tiếp tục lái xe đi đến thôn nhỏ. Đến trước cửa tòa nhà đầu tiên, toàn bộ thôn vẫn im lặng như trước. Đi lên phía trước một chút nữa, trong lúc mơ hồ đã nghe được một âm thanh nho nhỏ kì quái.

Vừa nghe đến âm thanh này, mấy người trong xe đều tập trung tinh thần cao độ, trong tay mỗi người đều cầm chắc vũ khí của mình. Trải qua năm ngày, bọn họ đã có thể thông thạo xuất ra dị năng công kích hoặc là tấn công vũ khí. Không biết ở dưới tình huống nào, vũ khí trong tay, dị năng trong người, chiến đấu đã trở thành một loại bản năng.

Trước hết Ngô Thiên Hạo đi tới cửa sắt, từ trong túi lấy ra một thanh sắt, không cần tốn nhiều sức đã mở được khóa. Nhìn thanh sắt bẻ xong khóa một chút, lòng lặng lẽ nghĩ không biết khi nào dùng dị năng trực tiếp đem khóa này nung nóng, như vậy liền không cần mỗi lần làm việc này đều mang thanh sắt ra, thật sự là càng ngày càng giống thiếu niên bất lương.

Tuy rằng sân không phải rất lớn, nhưng cũng đủ chỗ đậu hai chiếc xe, đáng tiếc cửa sắt không đủ rộng, không có cách nào lái xe vào trong. Từ Dương đứng vững ở bên cạnh xe, như có điều suy nghĩ nhìn mấy gian phòng xung quanh một chút, đơn giản trực tiếp thu hai chiếc xe vào không gian, dù sao không có ai biết không gian cậu lớn bao nhiêu, thu vào không gian cũng an tâm hơn.

Đoàn người đi đến phòng khách, nhìn mấy thứ đồ dùng trong nhà kiểu dáng đơn giản, cũng có chút ngoài ý muốn. Mấy người phân tổ hành động, lại nhìn các phòng khác một chút, tuy rằng mỗi gian phòng đều bày ra đồ dùng cần thiết trong nhà, nhưng nhìn lại không giống như đã từng có người ở căn phòng này, ngược lại có chút giống như nhà mới vừa xây không bao lâu.

Tạ Thiên xuất thân quân nhân liền theo thói quen kiểm tra các gian phòng, xác định không có gì nguy hiểm, mới mở miệng nói: “Trong phòng chỉ có sàn và tủ quần áo, không nhìn thấy quần áo và đồ dùng hằng ngày, các loại chăn bông, xem ra chủ nhà chưa kịp dọn vào nhà mới, lại bắt đầu tai nạn.”

Ngô Thiên Hạo đang từ trên lầu đi xuống nghe được lời nói như thế, tâm tình trầm trọng than thở: “Tuy rằng tìm được chỗ có thể nghỉ ngơi rồi, ở đây so với ngủ đêm ở bên ngoài còn khiến người ta rợn cả tóc gáy mất.”

Mấy người chưa lên lầu xem xét không biết hắc nói vậy là có ý gì, đồng thời nhìn về Tạ Hải cùng điều tra tình hình với Ngô Thiên Hạo, ánh mắt của hắc có chút ngưng trọng, đón nhận ánh mắt của mọi người,

nghiêm túc không gì sánh được nói: “Chúng tôi vừa mới đến tầng cao nhất, phát hiện thấy có mấy người đi lại ở mấy ngôi nhà kia, nhìn như là người dân trong thôn.”

“Vậy các cậu nhìn thấy bọn họ đang làm cái gì không? Có thấy tang thi hay là động vật tang thi hay không?” Từ Dương nhíu mày, dừng một chút thì thào nói nhỏ: “Nói như vậy, người dân nông thôn có không ít người thích nuôi chó, nhưng lúc chúng ta đi đến nơi này, đừng nói chó, ngay cả tiếng gà cũng không nghe, thật sự có cái gì đó không đúng.”

Nghe nói như vậy, vẻ mặt của mọi người lập tức thay đổi mấy lần, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói gì, trong phòng khách lại càng thêm yên tĩnh.

Từ Lâm trầm ngâm một chút, giương mắt nhìn vẻ mặt của mọi người, hơi có chút do dự một lúc, cuối cùng vẫn đem nghi vấn của hắn nói ra: “Mọi người nói, gà vịt nơi này có thể hay không đã bị bọn họ đem cho tang thi ăn?”

Lời này của Từ Lâm nói ra, thần tình của mọi người trở nên có chút cổ quái, nhưng lại thật sự có cảm giác như vậy. Mọi người yên lặng nhìn nhau vài lần, sau đó đều trầm mặc lại, qua một lúc lâu chưa từng có người nói.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Từ Dương biến sắc, quyết đoán nói rằng: “Ở chỗ này suy nghĩ vẫn vơ, không bằng thừa dịp trời còn chưa tối, nhanh thăm dò tình hình thôn này một chút rồi mới quyết định.”

Tạ Thiên gật đầu, đồng ý nói: “Từ Dương nói không sai, nếu quyết định đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ này, vậy cần phải tìm hiểu tình hình lân cận. Bằng không, có người muốn lén lút lút làm chuyện gì đó, trời lại khuya khoắt, chúng ta cũng hành động không tiện.”

Mấy người còn lại không hẹn mà cùng gật đầu đồng ý đề nghị này, dù sao mọi người đều mệt nhọc nhiều ngày, thật vất vả mới tìm được một chỗ khá tốt để nghỉ ngơi, cho dù ai cũng đều không hy vọng đêm khuya khoắt lại có “Người” tới quấy rầy, chuẩn bị một chút cũng yên tâm hơn một tí.

Từ Dương thấy bọn họ không có ý kiến, lập tức chia làm ba tổ bắt đầu hành động. Hạ Duyên Phong và Tạ Thiên một tổ, Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải một tổ, ba người khác một tổ. Thời gian các thành viên tiểu đội thức tỉnh dị năng khác nhau, sức mạnh của bản thân cũng bất đồng, phải đảm bảo an toàn đồng thời còn phải để bọn họ học được phối hợp, thật sự là đau đầu.

Mọi người bàn xong dò xét tình hình liền lập tức trở về bàn bạc hành động cụ thể, ba tổ bắt đầu chia nhau hành động. Một tổ Từ Dương lặng lẽ đi tới phía sau thôn nhỏ, bất ngờ trên đường gặp được vài bóng người. Ba người nhanh chóng trốn ở một cái góc, lặng yên không một tiếng động nhìn chăm chú vào mấy bóng người nhút nhát.

Mấy người kia nhìn giống như không phải là người trong thôn, nhìn một cái cũng có thể thấy được không phải là cái loại tốt lành gì. Đi ở phía trước là một người xấu xí, giống như là hình dạng của con chồn, mấy người theo ở phía sau, tuy rằng nơm nớp lo sợ, nhưng mặt mày lại có vẻ tham lam không che giấu được.

“Xoa Tử, mày nói xem lão đại có phải là muốn động thủ hay không? Tao nghĩ địa vị nhóm người kia rất lớn, chúng ta trêu chọc bọn họ, nói không chừng ăn phải kết quả không tốt.” Nói chuyện là một tên lớn lên về mặt lấm la lấm lét, hai người hợp một chỗ, thật ứng với câu “Chồn cáo chúc tết gà*.” (Nguyên văn: : Hoàng thử lang cấp kê bách niên. Ý câu này là giả vờ thiện lương để thực hiện một mưu đồ gì đó.

“Lão đại nói một ai dám nói hai, mày không nhìn thấy hôm kia có một con mẹ sống chết không chịu vâng lời hầu hạ lão đại, sau đó liền ném cho một đám huynh đệ chơi đùa, chơi xong liền ném tới gian nhà đá nhốt tang thi này sao?” Tên mặt chồn một bộ hận rên sắt không thành thép: “Nếu mày muốn sống tốt, cứ dựa theo lời lão đại nói. Nếu không, nói lắm bầm, lão đại mắt hừng đem mày ném tới nhà đá, đến lúc đó ai cũng không thể nào cứu mày được.”

“Mày nói không sai, tao sẽ không hỏi lại mấy loại chuyện này nữa. Chỉ cần lão đại phân phó tao làm, tao sẽ cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ lão đại giao.” Người thiếu niên liên tục gật đầu cho thấy hắn chân thành, mấy người khác cũng theo đó mà cúi đầu khom lưng cho thấy lập trường.

Tuy rằng mấy người bọn họ thấp giọng, nhưng thánh giác ba người Từ Dương đều không phải bình thường, nên đều nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện của bọn họ. Ánh mắt Từ Dương như có như không mà xem xét

sắc mặt của Từ Lâm và Đàm Quỳnh Linh, nhìn bộ dạng bọn họ đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, lặng lẽ thở dài ở trong lòng.

Không phải không thừa nhận, từng lời nói của hai người họ thực sự làm cho tức giận. Xem ra thôn nhỏ này kì quái như vậy, nguyên nhân hẳn là đang ở bên trong. Nếu đối phương đã tính kế trên người bọn họ, vậy bọn họ không đáp trả trở về thì thật sự không giống phong cách của tiểu đội bọn họ rồi.

Hoàn

30. Chương 30

Ba người Từ Dương lặng yên không một tiếng động theo mấy người kia đến trước một từ đường*, nhìn mấy người kia lén lút lút lút vào trong từ đường, bọn cậu mới cẩn thận quan sát từ đường một lần. Im lặng không lên tiếng nhìn gian phòng so với từ đường còn kiên cố hơn gấp mấy lần, trong lòng ba người cùng hiểu gật đầu. (Nhà thờ tổ tiên

Thì ra, người sống sót Ngưu gia thôn đều trốn vào bên trong từ đường, trách không được bọn cậu vừa tới ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy. Nếu như không phải do bọn Ngô Thiên Hạo ở lầu trên phát hiện bóng người qua lại ở phía mấy phòng ốc bên kia, sợ là đêm nay đã cho bọn người này có cơ hội đánh lén, cũng không biết rốt cuộc phía bên kia có bao nhiêu người.

Từ Dương nháy mắt với hai người kia, hai người đều gật đầu, ba người liền tới vô ảnh đi vô tung mà rời khỏi từ đường. Ngoại trừ khí trời, không ai biết bọn họ đã hiểu rõ hết tình huống của từ đường.

“Từ Dương, chúng ta có đi tìm một chút vật tư* có thể mang đi hay không?” Đàm Quỳnh Linh phụ trách hậu cần thấy trên đường đi bọn họ thu thập khá nhiều vật tư, lòng vẫn cảm thấy chút vật tư này thật ra cần bản không đủ nhìn, ai biết sau này cần phải mất bao nhiêu thời gian nữa mới có thể hồi phục lại ngành sản xuất, khó có được đi đến một thôn trang nhỏ có thể tự túc, sốt ruột mà mong đợi có thể tận khả năng thu thập nhiều vật tư một chút nữa. (vật liệu, đồ dùng

Từ Dương nhìn xung quanh một hẻm nhỏ trống không bóng người, sau đó khẽ gật đầu. Nếu mấy tên côn đồ có can đảm ở phía sau chạy đến, vậy đã nói rõ ít ngày trước đã đem tất cả vật tư lấy đi hết, về phần còn dư lại, hoặc là không thể tìm thấy được, chỉ sợ cũng không có phần bọn họ.

Ba người lén lút đi tới một căn phòng được mở cửa phân nửa, sau khi vào liền phát hiện phòng khách ngoại trừ những đồ dùng cỡ lớn trong nhà cũng không có thứ khác, nhìn lại phòng khác và phòng bếp, vẫn cũng chỉ có một ít đồ dùng trong nhà và đồ làm bếp, lương thực quan trọng một chút cũng không thấy, Từ Lâm và Đàm Quỳnh Linh đều có chút bất mãn.

Lập đi lập lại như vậy bốn năm lần, bọn họ cũng không có thu gom được vật tư trọng yếu gì, trong lúc nhất thời rất chán nản.

Trong lúc ba người chuẩn bị từ bỏ hành động thu gom vật tư, lúc dự định quay về nghỉ ngơi, một tia sáng sinh mệnh truyền đến trong đầu Từ Dương. Không giống với sáng sinh mệnh được truyền tới trong từ đường, mà là một khí tức tương tự với bọn Từ Lâm, có lẽ phải nói là tương tự với sáng sinh mệnh của dị năng giả.

Đương nhiên, trong từ đường cũng mơ hồ truyền ra sáng tương tự, nhưng sáng hiện tại cậu thu nhận được lại đến từ phía Tây, mà không phải trong từ đường.

Từ trong cuộc nói chuyện của mấy người kia có thể biết được, đa số người sống sót của Ngưu gia thôn đều trốn vào từ đường, Về phần những người sống sót không có tiền vào từ đường này, có thể biểu đạt bọn họ không muốn phục vụ đám người thô鄙, thấp kém, cho nên mới lén lút núp vào.

Ba người im lặng nhìn vài lần, vài ngày hình thành ấn ý khiến bọn họ rất nhanh liền nhìn ra ý trong mắt nhau. Lặng lẽ gật đầu, trong lòng biết bọn họ hẳn là đã đoán được một khả năng trên lần thứ hai.

Từ Dương nhẹ nhàng khoát tay, dẫn đầu đi đến phía Tây thôn. Đàm Quỳnh Linh ở chính giữa, Từ Lâm đi phía sau, một tắc cũng không rời theo sát bước chân của Từ Dương.

Đang lúc vội vàng vàng, Đàm Quỳnh Linh rất nhanh xem xét bóng lưng trước mắt, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nỗ lực nâng cao năng lực của bản thân, tuyệt đối không thể liên lụy tiểu đội. Cô rất rõ ràng, mỗi lần Từ Dương hành động đều sắp xếp nàng ở giữa, cũng không phải cô là nữ cho nên đặc biệt chiếu cố, mà là bởi vì năng lực của cô yếu nhất.

Tiểu đội bảy người, không thể nghi ngờ năng lực của Từ Dương là cường hãn nhất, bất kể là song hệ dị năng tốt, kỹ thuật dùng đao và súng cũng tốt, tất cả đều so với bọn họ càng hơn một bậc. Nhìn như gầy gò, thật ra lực bộc phát thân thể mạnh mẽ, hầu như kỹ thuật bắn súng đều bách phát bách trúng, ngay cả Tạ Thiên xuất thân là quân nhân cũng cảm thấy không bằng...

Tuy rằng cô cũng là từ quân đội đi ra, nhưng so sánh với đàn ông bình thường, có thể năng lực của cô không tệ, nhưng cùng so sánh với bốn người Từ Dương, xác thực lại rất kém.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo lúc trước đã sớm được huấn luyện đặc biệt, thức tỉnh dị năng sớm hơn cô, cô so ra kém hơn thì cũng bình thường. Có thể thấy Từ Lâm yếu nhất cũng đã mạnh hơn cô, nếu cô không nỗ lực tăng cường năng lực của mình, cô liền thực sự trở thành đội viên yếu nhất tiểu đội, mà cô lại một chút cũng không hy vọng như vậy.

Có thể bởi vì bản thân cô không phải là cô gái yếu đuối vậy, cho nên mới càng rõ ràng mặt thể tàn nhẫn ác nghiệt, cô rất hiểu rõ một người không có năng lực, mặc kệ người già yếu, phụ nữ và trẻ em, ở mặt thể cũng sẽ không khiến người khác thông cảm, càng không nói đến việc người khác bảo vệ. Nếu muốn sống sót, chỉ có thể chính mình trở nên mạnh mẽ mới đúng là đạo lý thực tế nhất.

Lúc trước chưa gặp được bốn người Từ Dương, có lẽ cô còn cần thêm chút thời gian nữa mới có thể cẩn thận suy nghĩ đạo lý này, mà khi cùng bọn họ trở thành tiểu đội, xác thực đã biết năng lực Từ Dương, cùng với lúc cậu vô tình, trong lòng cô có rất nhiều loại tâm tình không đúng đều từ từ tiêu tan.

Đều nói nữ nhân là cảm tính, trực giác so với đàn ông càng nhạy cảm, cô nhìn ra được Từ Dương chân chính là một người lãnh khốc vô tình. Cậu sẽ không liếc mắt nhìn những người tiểu nhân ăn bám từ trên người khác, nhưng nếu là người cậu vừa mắt, chỉ cần không phản bội cậu, cậu cũng sẽ thật tình đối đãi.

Mắt thấy đến trước cửa gian phòng truyền đến sóng sinh mệnh, đột nhiên Từ Dương giơ tay làm một tư thế. Hai người Từ, Đàm tuy rằng có chút mù mịt, nhưng không có bất kỳ nghi vấn nào mà dừng lại. Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía Từ Dương, thấy cậu suy nghĩ sâu xa mà khẽ chau mày, không khỏi tập trung tinh thần cao độ.

Từ Dương có chút đau đầu mà xoa mi tâm, cậu có thể rõ ràng ba sóng sinh mệnh bất đồng truyền đến, không thể nghi ngờ trong đó có hai người dị năng, một loại khác lại không có cách nào khẳng định là thuộc về sinh vật nào. Có thể chắc chắn không phải là tang thi, cũng không phải động vật tang thi, như vậy, khả năng cuối cùng chính là...động vật biến dị.

“Tự mình bảo vệ tốt, có thể trong phòng xuất hiện động vật biến dị.” Từ Dương có chút đại khái, quay đầu căn dặn hai người Từ, Đàm: “Bị động vật biến dị cắn tuy rằng sẽ không thay đổi thành tang thi, nhưng động vật biến dị có sức lực rất mạnh mẽ, sợ ý một chút liền có thể bị thương tích đầy mình. Hiện tại con động vật biến dị này có lẽ ở cùng chỗ với người, nói không chừng nó là được người nhà này nuôi, hoặc là bên trong có người dị năng có thể không chế con động vật biến dị này. Nói chung, các cậu nên nhớ phải bảo vệ tốt chính mình.”

Hai người Từ, Đàm vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, trước nay, bọn họ đã thấy qua sự lợi hại của tang thi động vật. Tuy rằng chưa nhìn qua động vật biến dị, nhưng cũng biết có thể chống lại bệnh độc trở thành động vật biến dị mà không phải tang thi động vật, khẳng định sức mạnh không thể khinh thường.

Ba người lặng lẽ đi tiếp đến gian phòng, chỉ là mới vừa đi tới cửa, chuông nhót bên phải cửa chính liền thấy một con chó ta màu tro vàng nhảy vào ra. Con chó này không quá lớn, cao khoảng chừng 30cm, có vẻ hung ác mà phần nộ.

Từ Dương đón lấy ánh mắt hung kia, tâm trạng trầm xuống, nhìn chằm chằm con chó nhỏ có thể tùy lúc mà tấn công bất thành linh, hạ giọng bảo hai người Từ, Đàm lui về phía sau vài bước.

Hai người Từ, Đàm nghe nói như thế, vừa định lui về phía sau vài bước, nhưng thấy Từ Dương đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai người lo lắng cậu một thân một mình đối phó con chó nhỏ kia, đều lắc đầu từ chối lui về phía sau.

Về mặt Từ Dương nghiêm túc liếc mắt nhìn bọn họ, nhìn trong mắt họ lo lắng không che giấu được, lòng có một chút ấm áp, nghiêm mặt nói: “Hai người đừng lo lắng, chỉ cần chúng ta không động thủ trước, con chó nhỏ kia cũng sẽ không tấn công chúng ta.”

Hai người Từ, Đàm nhìn cặp mắt lộ ra hung quang kia, nhưng con chó nhỏ vẫn như cũ không động đậy, lại nhìn thấy ánh mắt Từ Dương kiên định không cho từ chối, một lúc lâu mới hơi không cam tâm mà lui về phía sau mấy bước.

Khiến cho bất khả tư nghị*, đợi bọn họ lui về phía sau mấy bước, hung quang từ ánh mắt của con chó nhỏ bỗng tiêu tan đi một chút. Hai người có chút không dám tin mà trợn hai mắt, nhìn lẫn nhau, cuối cùng đồng thời nhìn về Từ Dương đang bất động. (*không thể tin được.

Từ Dương không chớp mắt nhìn chằm chằm ánh mắt của con chó nhỏ, chậm rãi thả ra tinh thần lực, thử dùng tinh thần lực nhấn nhủ ý của cậu đến: “Tôi có thể cảm giác được trong các cậu có người bị bệnh, nếu như các cậu nguyện ý tin tưởng tôi, không ngại mở cửa để chúng tôi đi vào, chúng tôi thu gom không ít thuốc, nói không chừng có thể giúp đỡ được các cậu một chút.”

Nhấn nhủ xong tin tức, Từ Dương hết sức chăm chú chờ đợi câu trả lời của đối phương. Thời gian chậm rãi trôi qua, vẫn như cũ không thấy được đáp lại, cậu như là xác định dường như đối phương nhất định sẽ trả lời, bất động thanh sắc cùng đợi.

Rốt cuộc, trong lúc hai phe đều trầm mặc, một tia tinh thần lực yếu ớt đứt quãng truyền đến trong đầu cậu: “Các người là ai? Cậu cũng có thể nói với cậu cậu?”

Từ Dương như có như không mà lắc đầu, mắt như trước không hề chớp mà nhìn chằm chằm ánh mắt của chó nhỏ: “Tôi chỉ là thông qua cậu để liên lạc với cậu, nhưng lại không biết cậu nói gì.”

Kiếp trước, cậu từng nghe qua có dị năng giả có thể hiểu ngôn ngữ động vật, đồng thời có khả năng khống chế động vật dị năng, đem sử dụng. Tại nơi con chó mới vừa chạy ra, hẳn liền mơ hồ nhận thấy được một tia tinh thần lực yếu ớt. Vốn chỉ là muốn nhìn thử một chút, có thể cùng đối thoại với bên kia hay không, không nghĩ đến hiển nhiên thật sự thành công.

Đối phương tựa hồ trầm mặc một hồi, một lát sau truyền đến: “Cậu có thể tiến vào, nhưng bạn cậu thì phải chờ ở cửa.”

Từ Dương trầm mặc trong chốc lát, sau đó gật đầu: “Được.”

Hai người nói xong liền cắt đứt liên lạc, Từ Dương quay đầu nhìn hai người Từ, Đàm, sắc mặt bình tĩnh mở miệng: “Tôi và người ở bên trong nói chuyện được, hai người chờ ở cửa, tôi vào xem trước.”

Hai người đồng thời giật mình, Đàm Quỳnh Linh cau mày, muốn nói lại thôi nhìn Từ Dương. Từ Lâm cũng nhíu mày, vừa định mở miệng nói liền nhìn thấy ánh mắt kia của Từ Dương, lời vừa đến khóe miệng liền nuốt xuống bụng, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Hoàn chương 30.

31. Chương 31

Từ Dương theo cậu vào phòng khách, sau đó dựa theo yêu cầu của đối phương đi tới đứng trước cửa phòng ngủ. Ánh mắt trong trẻo đen như mực khẽ nâng lên, đầu tiên đập vào mi mắt là một cô bé canh giữ

ở bên giường. Cô bé chừng 11, 12 tuổi, cặp mắt đen kịt như ánh mắt của chó nhỏ, lúc này chính là không chớp mắt trừng mắt nhìn cậu, giống như cậu có động tác vượt qua mức cô cho phép, cô sẽ khiến tiểu cầu cầu bắt đầu tấn công.

Trong yên lặng, Từ Dương bất động thanh sắc quan sát người đang nằm trên giường bệnh. Người nọ nằm nghiêng, khuôn mặt tái nhợt đối diện cửa, vừa lúc cậu có thể nhìn rõ, đó là một thiếu niên chừng 16 17 tuổi. Từ sắc mặt không có chút máu và vùng lông mày nhú chặt có thể thấy được, thiếu niên hẳn đã phải chịu nhiều thống khổ khó thể diễn tả được.

Từ Dương trầm mặc nhìn thân hình gầy gò của thiếu niên kia một chút, một lát sau quay đầu nhìn về phía cô bé, cũng thân thể gầy gò yếu ớt như nhau, dường như gió thổi qua là có thể thổi ngã. Đang lúc mắt lưu chuyển, cậu đã hiểu rõ hết tình hình của căn phòng ngủ này, không có thức ăn không có nước, trách không được sắc mặt hai người bọn họ khó coi như vậy, thật không biết làm sao bọn họ cầm cự lâu như vậy được.

Cô bé nhìn cậu thật lâu không có hành động, định ý trong mắt giảm lại, chỉ là vẫn không có cách nào tin tưởng cậu, thân thể run rẩy không khống chế được nhắc nhở cô, người thanh niên trước mắt này so với cô càng lợi hại hơn, nói không chừng chỉ cần cô hoảng tinh thần, cô và anh trai cũng sẽ bị người này giết chết, tựa như giống với nhóm người kia giết chết cha bọn họ, cho nên một chút cũng không dám phớt lờ.

Thần sắc Từ Dương bình tĩnh chống lại ánh mắt cô bé, im lặng không lên tiếng lấy một ít bánh mì và hai bình nước suối từ trong ba lô phía sau, tiếp tục đặt xuống đất, sau đó nhàn nhạt nói rằng: “Anh ở phòng khách chờ em, nếu như em nguyện ý tin tưởng anh, đến phòng khách tìm anh.”

Nói xong xoay người đi về phòng khách, cậu tin tưởng vào lựa chọn của cô bé, nhưng cần cô bé tự mình lựa. Cậu liền ngồi vào chiếc ghế trong phòng khách, thần sắc lạnh nhạt nhìn cửa phòng ngủ.

Một lát sau, một cái bóng chậm rãi xuất hiện ở cửa, không qua bao lâu, cái bóng liền dần dần đi xa. Từ Dương như có như không mà cong môi, im lặng như trước chờ quyết định của cô bé.

Lại qua một lúc, cái bóng xuất hiện ở cửa lần nữa, Từ Dương nhàn nhạt giương mắt nhìn lên, cô bé kia đã đứng ở cửa, thấy hẳn nhìn sang, dùng giọng khàn khàn nói rằng: “Anh trai nói tôi tin tưởng anh, mà tôi tin tưởng anh trai. Chỉ cần anh có thể trị bệnh cho anh tôi, tôi có thể tùy các anh sai xử.”

Từ Dương hơi ngẩn ra, trong thoáng chốc có một loại đau thương không nói thành lời dần dần quanh quẩn bên cậu. Người và người rất cuộc khác nhau ở chỗ nào, có lẽ là có người có thể vì sống sót bất chấp luân lý đạo đức, có người lại canh giữ nó như vật báu mà không ngại sinh tử gì

“Bảy người chúng anh hợp thành một tiểu đội Hồng Nhật, nói thật thì, lực chiến đấu của em khá mạnh, nếu như em đồng ý, không bằng hợp vào tiểu đội của chúng anh, chúng ta cùng nhau đi đến một căn cứ an toàn.” Từ Dương nhợt nhạt mà nở nụ cười, mặt mày trong lúc mơ hồ hiện lên một tia gay go dễ thấy.

Cô bé hơi nghiêng đầu, không lên tiếng mà nhìn cậu, một bộ dáng nghiêm túc, nhìn tựa hồ muốn nhận rõ lời của cậu là thật hay giả. Một lúc lâu, cô bé quay đầu nhìn vào trong phòng, sau một lát xoay đầu lại, nghiêm túc gật đầu nhìn Từ Dương.

Tuy rằng cô bé không có lên tiếng, nhưng Từ Dương biết cô bé vừa mới hỏi ý kiến của thiếu niên trên giường kia, lúc này nhìn cô gật đầu, cậu cũng không dài dòng nữa, nói thẳng: “Vậy bây giờ có thể theo chúng anh rời khỏi không? Ở đây không phải nơi an toàn.”

Cô bé lần này không chần chờ chút nào mà gật đầu, Từ Dương thấy cô bé trả lời xong, lập tức đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Lúc này, tuy rằng thiếu niên kia đã tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn không rõ ràng như cũ, mở mắt phân nửa, mơ hồ mà nhìn theo Từ Dương đi vào cùng cô bé, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng không có cách nào khác có thể nói, chỉ có thể dùng cặp mắt mang theo tơ máu mà nhìn cậu.

Từ Dương đi tới bên giường, bất động thanh sắc thả ra tinh thần lực dò xét thân thể thiếu niên qua một lần. Đôi khi xác định không có gì trở ngại, không tự chủ được khe khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn về mặt lo lắng của cô bé, nhịn không được nhẹ nhàng nói rằng: “Yên tâm đi, tiểu đội chúng anh có một chị gái, cô ấy biết được không ít kiến thức y học, hơn nữa chúng anh cũng góp nhặt rất nhiều thuốc, chắc chắn anh trai em sẽ không có chuyện gì.”

Nói xong, cúi người xuống nhẹ nhàng đem thiếu niên công lên vai, sắp xếp cô bé đi theo bên cạnh cậu, sau đó liền đi ra. Đi tới phòng khách, lấy một tay mở cửa phòng khép hờ, Từ Lâm và Đàm Quỳnh Linh canh giữ ở cửa xoay đầu lại, thấy thiếu niên ở trên lưng Từ Dương và cô bé đi theo bên cạnh cậu, trong một lúc đều ngẩn người ra.

Từ Dương vừa nói cùng bọn họ, người trong phòng chỉ cho một mình cậu đi vào thì bọn họ đã cảm thấy rất lạ. Bọn họ chỉ thấy Từ Dương và con chó nhỏ kia giằng co, lại không nghe thấy Từ Dương nói câu nào, đột nhiên nghe được lời này của cậu, thật sự không biết làm thế nào mà Từ Dương có thể liên lạc được với người trong phòng. Chẳng qua bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều, ai bảo năng lực Từ Dương so với bọn họ lại mạnh hơn nhiều, thế cho nên rất nhiều việc đều phát triển tự nhiên.

Vì vậy, hai người chờ ở cửa một lúc, vừa mới bắt đầu chỉ nghe được cậu nói vài câu, kế tiếp một lúc sau đều không nghe được một chút âm thanh, hai người canh giữ ở cửa như vậy rất lo lắng, nhiều lần muốn trực tiếp đi vào.

Rốt cuộc bây giờ có thể thấy dáng vẻ hai người bên trong phòng, không nghĩ đến lại là hai đứa nhỏ, hơn nữa trong đó có một cô bé mới 11, 12 tuổi, hai người kinh hãi một chút. Nhìn lại, bệnh tình của thiếu niên kia cũng không nhẹ, đôi mắt cô bé đen kịt cực kì giống với con chó nhỏ vừa rồi chạy ra, sự việc rõ ràng như thế, không cần nhiều lời, hai người ai cũng biết người kia có thể khống chế động vật.

Tuổi còn nhỏ đã có năng lực như thế, ánh mắt hai người Từ, Đàm nhìn cô bé không khỏi lóe lóe sáng. Tiểu đội bảy người bọn họ đều thức tỉnh dị năng, hơn nữa đều là dị năng bất đồng. Hiện tại đã xuất hiện động vật dị năng, nếu như tiểu đội có thêm một đội viên có khả năng khống chế động vật biến dị, thật là một việc rất tốt.

Rất nhanh, mọi người liền trở về chỗ nghỉ tạm, lúc bọn họ trở lại, hai tổ khác đã chờ trong nhà. Bốn người thấy ba người Từ Dương rời khỏi một lần đã thêm hai người khác, trong lúc nhất thời khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên. Mấy ánh mắt đều dạo một vòng trên thiếu niên trên lưng Từ Dương và cô bé, tạm thời đều vẫn duy trì trầm mặc.

Từ Lâm theo Từ Dương đi vào một gian phòng, sau đó giúp đỡ thiếu niên trên vai Từ Dương nằm xuống giường, Đàm Quỳnh Linh ở trong bộ đội cùng quân y nhiều năm tiến lên phía trước, lặng lẽ kiểm tra một chút. Đến khi xác định thiếu niên chỉ bởi vì trọng thương mà dẫn đến thân thể suy yếu, mọi người đều không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm.

Từ Dương nhìn một chút vẫn không đi ra theo mọi người, lúc này cô bé đang bên giường yên lặng chăm coi thiếu niên, thở dài một tiếng không thể nghe thấy, sau đó từ trong không gian lấy ra một ít băng gạc thuốc cần, dặn dò Đàm Quỳnh Linh giúp thiếu niên rửa vết thương, sau đó xoay người trở lại phòng khách cùng mấy người Hạ Duyên Phong thảo luận về tình hình điều tra.

“Anh Dương, các anh thật sự nghe được hai người nói như vậy?” Ngô Thiên Hạo nghe được sự việc tổ Từ Dương điều tra, trong lúc nhất thời thật sự có chút khó mà tin được, cho dù hắn ở trên đường đã đụng với không ít người không nữ giết tang thi mà đem tang thi nhốt trong phòng, nhưng vẫn không nghĩ đến thật có người điên đem người ném cho tang thi ăn, hơn nữa còn thủ đoạn lưu manh đùa giỡn mạng sống con người.

Từ Dương gật đầu, nhìn một dáng vẻ khó tin của hắn, khẽ thở dài nói: “Ở mặt thế rối loạn như thế, không có việc cậu không thấy được, chỉ có việc cậu không nghĩ tới.”

Bọn họ còn một đoạn đường rất dài cần phải đi, mười năm, hoặc là vài thập niên, không ai có thể biết rốt cuộc bọn họ đi đến nơi nào mới có thể dừng lại.

Nếu như may mắn, nói không chừng có được một thời gian dài yên bình, nếu như không may mắn, nói không chừng ngày nào đó liền bất cẩn mà ra đi.

Vận mệnh sau này ra sao, không ai thấy được, cũng không ai dự đoán được. Thế sự vô thường, trong sinh mệnh có hạn, bọn họ có thể làm được rất ít hay rất nhiều.

Mà ở trước mắt, bọn họ nên làm là phải không ngừng kiên trì mà đề cao năng lực của mình, chỉ có bảo vệ tính mạng của mình mới có cơ hội tiếp tục nghĩ đến chuyện khác, mới có thể tiếp tục chờ vào ngày mai.

Đạo lí dễ hiểu như vậy, không ai không biết. Cho nên, vào lúc lời Từ Dương vừa nói ra, tất cả mọi người đều tự lâm vào suy nghĩ. Bọn họ có thể là nhớ đến lúc gặp phải khó khăn trước kia, có thể đang suy nghĩ đến chuyện có thể gặp phải ở tương lai.

Nói chung, mỗi người đều có tư tưởng của mình, bọn họ đang trầm mặc, lại đang suy tư, một lần lâu dài, nghiêm túc suy nghĩ.

Một trận trầm mặc qua đi, Tạ Thiên nhìn về phía Từ Dương trầm mặc không nói, chần chờ một chút mới đề nghị: “Nếu như mọi người không có ý kiến, không bằng bây giờ chúng ta bắt đầu xuất phát, tận lực đem sự việc này giải quyết. Bằng không trời tối, đến lúc đó thật sự không hợp để hành động.”

Mặt ngoài Tạ Thiên nhìn như bình tĩnh, kì thực lòng đã nổi lên một cây đuốc. Bọn họ đã len lén đem tang thi ở nhà đá giải quyết hết, hồi tưởng lại lúc đó nhìn thấy thảm trạng, đến nay nghĩ lại khó có thể tiêu lửa giận.

Trong lòng mọi người đã sớm muốn dạy một bài học cho nhóm người kia, lúc này nghe được một phen này, hiển nhiên tất cả đều không có ý kiến, lúc này gật đầu tán thành, hận không thể chạy như bay đến trước mặt nhóm người kia, sau đó dùng đũa đánh mấy người đó, cũng phải để cho bọn họ biết như thế nào là kẻ ác tự có “Kẻ ác” hơn.

Từ Dương nhìn mấy người không thể che giấu được tức giận, trong lúc nhất thời cũng không có lên tiếng, nói thật ra, cậu cũng tán thành việc này, nhưng cậu quyết định trước khi lên đường phải bàn bạc một chút. Nhóm người kia đem người dân Ngư gia thôn tụ tập cùng một chỗ, ai biết được nhóm người kia sẽ không làm việc gì điên cuồng, việc này thật ra cũng có chút không dễ làm.

Hoàn

32. Chương 32

Có câu nói là “Người không phạm ta, ta không phạm người”, nếu đã biết nhóm người kia đã đánh chủ ý lên trên đầu bọn họ, chỉ bằng ở lại tại chỗ chờ bọn chúng đến. Nói thế nào cũng là địa bàn của mình vẫn tốt hơn địa bàn người khác, ai biết người khác có bố trí bẫy rập gì hay không, huống chi nơi đó còn có nhiều “Con tin” như vậy, có chút phiền phức bỏ được thì nên bỏ qua.

Vì vậy, tiểu đội liền chống đỡ ở địa bàn của bọn họ mới vừa tới là việc chính, chủ động tìm tới địa bàn của bọn chúng là việc phụ, rất tích cực triển khai một loạt thảo luận.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thật vất vả mới thương lượng xong đối sách, đội trưởng Từ Dương lập tức mở miệng hỏi mọi người có đồng ý với quyết định hay không, nếu là đồng ý, đêm nay phương châm đối chiến cứ như vậy mà làm. Kết quả như dự đoán, đương nhiên không có ai là không thông qua.

Nhìn mọi người xoắn tay áo, chuẩn bị làm một vỏ lớn, khóe miệng Từ Dương không thể khống chế mà giật giật vài cái. Thanh niên quả nhiên là thanh niên, mặt ngoài nhìn như thế nào đi nữa cũng là bình tĩnh lạnh nhạt, chung quy không đổi được bản tính nhiệt huyết sôi trào.

Xác định xong chuyện kế tiếp, sắc trời đã tối, mọi người liền bắt đầu công việc bận rộn. Từ Dương, Tạ Thiên và Hạ Duyên Phong canh gác, Đàm Quỳnh Linh chăm sóc hai anh em, ba người còn lại cùng nhau nấu cơm tối.

Đã nhiều ngày chưa được ăn một bữa thật ngon, khó có được tìm thấy một chỗ tốt sạch sẽ, hiển nhiên cơm tối hôm nay so với bình thường thì lại tốn nhiều công sức hơn. Qua đêm nay, sau này cũng không biết phải đợi đến khi nào mới có cơ hội tốt như vậy nữa.

Căn phòng này không có đồ dùng nhà bếp, cho nên Từ Lâm tìm Từ Dương muốn mượn một chút dụng cụ nấu ăn. Toàn bộ làng cũng không có điện, may mà thôn này đa số người đều dùng là lò lửa, chỉ cần có củi gỗ, vấn đề này có thể giải quyết thôi.

Hệ thống cung cấp nước trong làng đều là từ trên núi dẫn vào, tuy rằng lúc này không có cát nước, nhưng không ai dám dùng những...nước này. May mà hệ dị năng của Từ Lâm là hệ thủy, tiểu đội mới không cần lo lắng đến vấn đề nước uống.

Tuy nói Từ Dương có thể lợi dụng nước trong không gian giả mạo thành hệ dị năng thủy, nhưng như vậy lại quá mạo hiểm, dù sao hiện tại cậu đã bộc phát, lộ ra ngoài đã có hai chủng dị năng. Nay lại thêm một dị năng hệ thủy, nói không chừng trái lại còn rắc rối nhiều phiền phức không cần thiết.

Có ba người nấu, rất nhanh đã xong cơm tối. Không bao lâu, một mâm thơm ngát nào, cơm nước nóng hổi được bưng đến đặt trên bàn cơm trong phòng khách. Bởi vì hai anh em đã nhiều ngày chưa ăn được một bữa cơm ngon, cho nên Từ Lâm liền làm riêng cho hai người một nồi cháo thịt.

Bày cơm tối xong, Đàm Quỳnh Linh và Từ Lâm người cầm bát đũa, người bưng một nồi cháo thịt vào căn phòng của hai anh em. Không nghĩ tới bọn họ chỉ mới vừa đi vào phòng, cô bé vẫn canh giữ bên giường ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen sâu thẳm không chớp mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

Cùng lúc đó, con chó nhỏ ngồi xổm bên cạnh cô bé cũng theo mà đứng lên. Không thể không nói, chó nhỏ biến dị quả thực đều không giống với chó thường, nghe thấy được mùi thịt không chỉ không giống với bình thường mà xông lên, ngược lại cùng cô bé nhìn chằm chằm bọn họ, dáng vẻ kia cực kỳ giống cô bé, rồi lại so với cô bé càng thêm đáng sợ hơn.

Nhìn lại, tuổi gần mười một, nhưng lại là cô bé thâm trầm, lòng Từ Lâm không khỏi có chút sợ hãi. Nhưng Đàm Quỳnh Linh thật ra so với hắn vẫn bình tĩnh hơn nhiều, đi đến giúp đỡ thiếu niên kia băng bó vết thương, ấn tượng của cô bé đối với cô tựa hồ không tệ lắm, bởi vậy cô liền nói: “Hình như các em đã lâu ngày rồi chưa từng ăn gì, cho nên chúng chị làm cháo riêng cho các em, trước tiên thích ứng trước rồi hãy ăn cơm.”

Từ Lâm thấy Đàm Quỳnh Linh có thể đối phó tốt việc này, buông chén đũa xuống rồi chạy như bay ra ngoài, dường như chậm một bước sẽ không đi được.

Mấy người phòng khách thấy một bộ dáng như bị quỷ đuổi theo của hắn, trong một lúc chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Chỉ là hồi tưởng lại cặp mắt đen thẳm của cô bé kia, vài người không khỏi sợ run cả người. Một cô bé thôi đã có khí thế kinh người như vậy, cũng khó trách bọn họ lại dám can đảm ở căn phòng hai anh em bọn họ.

Không lâu sau, Đàm Quỳnh Linh cũng đi ra, lúc ra cửa tiện tay đóng cửa phòng lại. Đóng cửa xong nhìn tất cả mọi người đã lần lượt ngồi xuống chuẩn bị dùng cơm, vội vàng đi tới chỗ bên cạnh Tạ Thiên ngồi xuống.

“Tuy rằng cô bé kia không thích nói, nhưng trong lòng rất cảm kích chúng ta, chỉ là không biết phải làm thế nào để thể hiện ra mà thôi.” Đàm Quỳnh Linh nghĩ đến dáng vẻ Từ Lâm chạy trốn, lòng nghĩ hay là nên nói chuyện thỏa đáng của hai anh em kia một chút với bọn họ, không thể để cho bọn họ bị ảnh hưởng bởi hình tượng của cô bé kia.

“Chúng tôi đều biết, dù sao chỉ là đứa nhóc, để chống lại nhóm người kia, bọn họ đã phải làm rất nhiều. Hôm nay có duyên gặp được, cũng không thể làm như cái gì cũng không thấy được.” Tạ Thiên trầm giọng nói, trong tiểu đội Hồng Nhật, tuổi tác của hắn lớn nhất, nhìn hai anh em kia liền trực tiếp đem chúng thành em trai em gái ruột của mình.

Có lẽ là trong lòng mỗi người đều có chút suy tư, một bữa cơm yên lặng. Chờ bọn họ cơm nước xong, cô bé vẫn đợi ở trong phòng bưng bát đũa ra.

Trong khoảng thời ngắn, vài ánh mắt đều nhìn về hướng trên mặt cô bé, vẫn là không có biểu tình gì, cũng không có vẻ tái nhợt như trước.

Cô bé như là không có cảm giác được tầm mắt của mọi người, lặng yên đem bát đũa vào phòng bếp. Không bao lâu, cô bé từ trong phòng bếp đi ra, sau đó đi tới trước mặt mọi người, rất có lễ phép mà cúi mình chào hỏi, nghiêm túc không gì sánh được mở miệng: “Cảm ơn các anh, cảm ơn Đàm tỷ tỷ.”

Thật không ngờ bất thành linh cô bé lại nói lời cảm ơn, trong lúc nhất thời mọi người đều bị kinh hãi, hơn nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, tới một lời cậu một lời mà nói không cần cảm ơn. Cũng bởi vậy, cuối

cùng mọi người cũng có thể cùng cô bé nói chuyện với nhau, bầu không khí trở nên rất hài hòa.

Có lẽ cô bé đã thật lâu chưa nghỉ ngơi qua, nói chuyện vài câu liền buồn ngủ. Trong lòng mọi người đều hiểu trước đây cô bé đã có thời gian bị vây trong nguy hiểm, cho nên vẫn chưa từng nghỉ ngơi thật tốt, lúc này có nhiều người canh bên người, giấc ngủ cũng kéo đến, vì thế liền để cho cô bé trở về phòng mà ngủ một giấc thật tốt.

Thấy mỗi người đều mang một tâm tư trong lòng, Từ Dương hơi híp mắt trầm ngâm trong chốc lát, lập tức im lặng không lên tiếng lấy ra một túi phình to từ trong không gian. Trong túi đều là tinh hạch mà cậu thu gom trên đường, mới vừa nhìn, tinh hạch muôn màu muôn vẻ không ngừng hiện lên những tia sáng chói mắt.

Một đồng tinh hạch thật sự rất chói mắt, mấy người phòng khách rất nhanh đã bị ánh sáng tinh hạch hấp dẫn ánh mắt. Mấy người lần lượt ngừng tay, không hện mà cùng nhìn về mặt bàn chứa một đồng tinh hạch lấp lánh, đều rất kinh ngạc trừng mắt nhìn.

Từ Dương từng nói sau này tinh hạch có khả năng có rất nhiều tác dụng, bọn họ chỉ cần giết tang thi tiến hóa rồi nhặt tinh hạch lên, sau đó liền rất ăn ý giao cho Từ Dương bảo quản.

Đem tinh hạch giao cho Từ Dương, một là trước hết cậu đã nói lên việc thu thập tinh hạch, tất cả mọi người đều nguyện ý tin tưởng cậu; hai là cậu biết rất nhiều việc mà bọn họ không biết, không thể nghi ngờ giao cho cậu bảo quản là quyết định sáng suốt, nói không chừng ngày nào đó cậu sẽ hiểu rõ tác dụng tinh hạch.

Mà giờ phút này thật đúng với câu “Thiên thời địa lợi nhân hòa (1)” kia, nhóm người kia nhất định phải đợi đến nửa đêm mới đánh lén, chỉ cần một giờ, cũng đủ để bọn họ thắng cấp xong. Đến lúc đó vừa vặn có thể cho nhóm người kia chút uy hiếp, cũng tốt để cho bọn họ biết cái gì là “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (2)”

(1) Nguyên văn : Thành ngữ Trung Hoa, ý chỉ thời cơ thuận lợi.

(2) Nguyên văn , : trên trời còn có trời, trên người còn có người. Câu này tương đương với câu tục ngữ bên Việt Nam mình là “Võ quýt dày có móng tay nhọn”.

“Dương ca, những thứ này...?” Hạ Duyên Phong khẽ nheo mắt nhìn tinh hạch trên bàn, mơ hồ nhận thấy được một sức mạnh kì dị đang từ từ dẫn dắt hắn, tựa hồ trong đồng tinh hạch này có một lực lượng hấp dẫn nào đó đang tồn tại.

Mấy người còn lại tuy rằng không có, nhưng một cặp mắt lóa tia sáng không chút nào che giấu thể hiện tâm tình của bọn họ, bọn họ có thể không biết, bọn họ có thể cảm thấy được lực lượng hấp dẫn thật ra so với Hạ Duyên Phong lại càng thêm mãnh liệt. Trong đó nguyên nhân chủ yếu nhất chính là bọn họ đang đứng trong trạng thái cấp không, mà một đồng tinh hạch đủ để bọn họ thăng cấp, cho nên bọn họ mới có thể cảm giác được loại hấp dẫn mãnh liệt này.

Không thể nghi ngờ, tinh hạch là một thứ quan trọng để giúp dị năng giả nâng cao đẳng cấp, trong đó cũng có một vấn đề không thể xem nhẹ, đó chính là dị năng thăng cấp đến cấp một, dị năng thăng cấp bất đồng thì tinh hạch bất đồng, đó là muốn nâng cấp dị năng cần một tinh hạch tang thi tương ứng, bằng không, không chỉ không thể thăng cấp, ngược lại còn có thể mất đi dị năng.

Từ Dương về mặt bình tĩnh nhìn bộ dáng mọi người, yên lặng ở trong lòng châm chước một phen, lúc này mới đem cách làm sao hấp thu tinh hạch, cùng với dị năng cấp một sau này cần hấp thu tinh hạch màu nào nói cho bọn họ.

Nếu như dựa theo thời gian các quốc gia công bố tác dụng tinh hạch của kiếp trước, hiện tại nói cho bọn họ biết việc này kì thật có chút sớm, nhưng kiếp này xảy ra nhiều nhân tố không thể xác định rõ, cậu mới không dám lại tin tưởng vận may. Nếu trong lòng bọn họ đều suy đoán cậu có năng lực tiên đoán, không bằng liền lợi dụng tốt việc ấy, như thế, chuyện này cũng trở nên hiển nhiên.

Quả nhiên, mọi người đang từ trong giấc mộng vừa nghe Từ Dương gợi ý, tự mình làm mẫu các bước hấp thu tinh hạch cho bọn hắn, nghi hoặc trong lòng bọn họ về điểm này đều tiêu tán không còn một mảnh. Lúc này hành động, những người đang cấp không liền tự động cầm lấy tinh hạch màu trắng, sau đó yên lặng hấp thu tinh hạch.

Dị năng vừa thức tỉnh liền trực tiếp thăng cấp một như Hạ Duyên Phong và Từ Lâm đều tự biết tìm kiếm tinh hạch tương ứng, kết quả phát hiện số lượng những tinh hạch này rất ít đến có chút thương cảm, chỉ có điều không được bao lâu, đã vô cùng cao hứng mà cảm tình hạch hấp thu.

Về phần Từ Dương, tạm thời chưa tìm được tinh hạch thích hợp với cậu, tinh hạch màu trắng đẳng cấp quá thấp, hấp thu nhiều cũng không được gì nhiều, vừa lúc có thể cho mọi người.

Hoàn

33. Chương 33

Một giờ sau, ngoại trừ Hạ Duyên Phong và Từ Lâm không đủ tinh hạch, mấy người Ngô Thiên Hạo đều lần lượt thành công. Nhìn từng người đều có bộ dạng phấn chấn, chần chẫn không ai dám vào lúc này đối chiến cùng bọn họ.

Ngô Thiên Hạo thần thái sáng láng mà đi tới ngồi xuống bên người Từ Lâm, tâm tình sung sướng mà nói lên cảm giác mới vừa thăng cấp, dù sao cũng là lòng nhiệt huyết của phái nam, không ai không hy vọng chính mình càng mạnh, trong lúc nhất thời cao hứng có chút đắc ý vênh vao.

Từ Lâm mặc dù không có thăng cấp, nhưng cũng hấp thu không ít tinh hạch, cộng thêm vận khí của hắn tương đối tốt, vừa thức tỉnh liền thăng cấp một, lúc đó thể nhưng tiến sát tới đám người Ngô Thiên Hạo, cho nên bây giờ nghe Ngô Thiên Hạo nói đến việc thăng cấp, ngược lại không có cái gì là không vui, thể lại còn vì hắn mà cảm thấy vui vẻ.

“Tới.” Từ Dương vẫn luôn lưu ý tình huống bốn phía đột nhiên cắt đứt cuộc nói chuyện.

“Rốt cuộc đã tới, lão tử thể nhưng đã sớm chờ đến không thể nhịn được.” Nghe được có người tới, Ngô Thiên Hạo lập tức chuyển chủ đề, mười ngón giao nhau, âm thanh kéo kẹt ở trong trời đêm đặc biệt rõ ràng.

“Từ Dương, chuyện này giao cho chúng tôi giải quyết, vừa vặn có thể cho chúng tôi thử xem hiệu quả sau khi thăng cấp.” Tạ Thiên nhìn Từ Dương một đường đi tuốt đằng trước, yêu cầu một số người làm bao cát cho bọn hắn, thân là đội phó, dù thế nào cũng không thể để đội trưởng hạ thấp nhiều.

Mấy người Ngô Thiên Hạo nghe nói như thế, đồng loạt quay đầu nhìn về phía Từ Dương, ánh sáng trong mắt hầu như có thể thiêu cháy tất cả xung quanh.

Từ Dương nhìn hình dạng bọn họ kích động không thôi, khẽ gạt đầu, phát tay một cái tùy bọn hắn đi. Có một số việc quả thực cần để cho bọn hắn tự mình trải nghiệm một lần mới được, dù sao bọn họ không có khả năng vẫn luôn cùng một chỗ không xa rời nhau, cái nên thấy rõ thì sớm thấy rõ.

Lòng Tạ Thiên thể nhưng cao hứng, lúc này đem mọi người tập hợp cúi đầu rí tai một phen, chủ ý của hắn được mọi người tán thành, lần hành động này chính thức bắt đầu. Nếu đối phương muốn chơi trò mèo bắt chuột với bọn hắn, bọn hắn cũng không ngại tiêu tốn chút thời gian chơi với bọn họ một hồi, nhìn xem rốt cuộc ai mới là mèo bắt được chuột.

Đội mấy người Tạ Thiên ra khỏi phòng, ánh mắt Từ Dương như có điều suy nghĩ dời đến cửa phòng hai anh em, suy nghĩ một chút vẫn là phóng ra tinh thần lực, nhẹ nhàng an ủi cô bé nhỏ chẳng biết lúc nào đã bị đánh thức. Cho đến khi xác định cô bé đang ngủ, cậu mới chậm rãi thở dài một hơi.

Thành thật mà nói, thật sự cậu không biết phải làm thế nào để sống cùng với trẻ nhỏ, vốn có nghĩ đến đi xem hai anh em bọn chúng một chút, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, không bằng để chúng ngủ một giấc thật ngon, những chuyện khác để ngày mai tính cũng không muộn.

Không đầy nửa canh giờ, từ ngoài cửa truyền đến những tạp âm nhỏ vụn vặt, Từ Dương nhíu mày, tiện đà giãn ra. Đứng dậy đi tới mở cửa, đầu tiên đập vào mắt là một tên lưu manh bị đánh đến mặt mũi sưng phù, đi tuốt đằng trước có lẽ là đại ca bọn họ, trên trán có một vết sẹo dài dữ tợn.

Một đám âm ỉ nhao nhao thấy Từ Dương đứng ở cửa, trong lúc nhất thời đều yên tĩnh lại, hơn mười ánh mắt đồng loạt theo ánh sáng trắng tản ra nhìn về một khuôn mặt tuấn tú sáng bóng như ngọc, nhưng không có biểu tình gì, có chút lớn gan, tâm tư không khỏi lạnh lẽo nổi dậy, một đôi ánh mắt vẫn đục toát ra dục niệm không chút che giấu được.

Chỉ có điều dục niệm hẩn mới vừa toát ra như vậy, một đôi mắt sắc lạnh liền lao tới, lạnh như băng không có một chút cảm xúc, cứng rắn mà cắt đứt hết toàn bộ tâm tư không nhận thấy của bọn hẩn, đồng thời cũng để cho bọn hẩn nhận thấy được cái lạnh thấu tim.

Khí thế Từ Dương toàn bộ đều bùng phát, uy áp cấp hai như là mây đen nặng trĩu bao phủ trên đầu mọi người, đầu lĩnh đã thức tỉnh dị năng trong đám côn đồ đã sớm nhận rõ được mà trốn tròn mắt không thể tin được.

Tuy rằng trong đám người bọn hẩn cũng có mấy dị năng giả, nhưng hẩn thức tỉnh dị năng sớm nhất, dị năng cũng là mạnh mẽ nhất. Hẩn vẫn cho rằng tiểu đội bảy người chỉ là lực lượng có điểm lớn hơn người thường một chút thôi, nhưng không nghĩ trong bọn họ toàn bộ đều là dị năng giả, lại còn có một người là dị năng giả cấp hai.

TNND (chửi tục, sớm biết rằng thực lực mấy người này mạnh mẽ như vậy, dù thế nào hẩn cũng sẽ không nghe theo các anh em giặt dây, khuya khoắt không ngủ được, ngược lại còn đánh lén ban đêm cái gì đó, thật là xui xẻo hết sức.

Trước đã có mấy người Tạ Thiên giải quyết việc này, cho nên Từ Dương chỉ là dùng uy áp chấn nhiếp những người này một chút, cũng không tính nhúng tay vào việc này, thấp giọng cùng Tạ Thiên nói chuyện vài câu, xoay người quay trở về phòng. Không thể phủ nhận, cậu đặc biệt đi ra thật sự có chút nguyên nhân, ví dụ như...cho những người này một đả kích trầm trọng.

Nhìn những tên côn đồ đã bị chấn nhiếp đến mồ hôi lạnh chảy ròng rã, Tạ Thiên không khỏi cảm động lây. Tuy rằng hiện tại hẩn đã là dị năng giả cấp một, nhưng vẫn bị uy áp Từ Dương làm kinh sợ như cũ, quả thật là nước biển không thể đo, người không thể nhìn bề ngoài.

Tạ Hải bình tĩnh đẩy đẩy anh hẩn, ý bảo hẩn nên xử trí đám người trước mắt này như thế nào.

Tạ Thiên trong lúc nhất thời ngược lại có chút khó khăn, nói thật ra, kêu hẩn đi giết tang thi, hẩn có thể một đao mà chặt bỏ đầu, kêu hẩn tách khỏi người sống sót, hẩn cũng có thể tránh. Nhưng kêu hẩn trực tiếp cho những người này một đao, hẩn liền không thể làm được.

“Các vị đại ca đại tỷ xin thương xót, chúng tôi cũng không dám...làm những chuyện này nữa, thả tôi một con đường sống đi” Tựa hồ có người nhìn thấu sự do dự của Tạ Thiên, đột nhiên hô to tha mạng.

Có một...thì...có hai, nghe được có người hô lên câu này, đám côn đồ sợ chết cũng hô lên, dục vọng sống sót khiến cho bọn họ quên mất thân đang ở hoàn cảnh nào, hiển nhiên đều quên buổi tối là điều kiện tốt để tang thi và động vật tang thi hoạt động.

“Không muốn chết đều cầm miệng cho lão tử, nếu như đưa tới tang thi, việc đầu tiên là quăng chúng mày ra.” Ngô Thiên Hạo tính tình nóng nảy quát một tiếng, mặt giận dữ mà quát mấy tên côn đồ đang gào khóc.

Có lẽ là đẳng cấp khác nhau khá nhiều, một tiếng gầm Ngô Thiên Hạo vừa dứt, không ai dám can đảm nói nữa, tất cả đều kinh hãi mà nhìn mấy người xung quanh. Trước lúc mặt thế bùng nổ, bọn họ đều là người thường chơi bời lêu lổng mà thôi, mặt thế cũng không có giết qua mấy con tang thi, đâu bì kịp với mấy người giết hơn trăm tang thi.

Từ Dương trở lại phòng khách nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lặng im không nói mà chờ kết quả bọn họ. Ngược lại cậu có chút ngạc nhiên rồi cuộc bọn họ sẽ xử trí những người đó như thế nào, chỉ có điều, chuyện này giao cho cậu xử lý, tựa hồ cũng có chút hơi, quả là không phải là chuyện gì tốt lành.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhỏ vun, bất thành linh có một tiếng hét thảm. Từ Dương hơi mở mắt, sau đó liền nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu, lặng lẽ thả ra tinh thần lực dò xét tình huống xung quanh.

Không lâu sau, tiếng bước chân từ xa truyền đến bên tai, lúc này Từ Dương mới mở mắt, đập vào mắt cậu chính là Hạ Duyên Phong đang đứng bất động, trong lúc nhất thời hơi ngẩn người, tiện đà nhìn ánh mắt của hắn từ từ hỏi: “Sao vậy?”

Hạ Duyên Phong bất động thanh sắc thu hồi về âu yếm trong lòng, chậm rãi hồi phục tâm tình, tiếng nói trầm thấp trả lời: “Tạ ca để cho bọn họ lập lời thề không bao giờ...tổn thương đồng loại nữa, hơn nữa không được tổn thương thôn dân Ngưu gia thôn, sau đó liền thả bọn họ đi. Trước khi đi có người lén lút động sát cơ, bị Thiên Hạo phát hiện.”

Từ Dương không nói gì, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn mấy người lần lượt trở về phòng, liền nhắm mắt không cần phải nhiều lời nữa.

Ngày thứ hai, phía chân trời vừa xuất hiện một màu trắng bạc, Hạ Duyên Phong gác đêm liền chú ý tới có mấy bóng dáng lén lút đang vòng vo bên ngoài tường rào, vì thế giơ tay qua Ngô Thiên Hạo đang gác đêm.

Ngô Thiên Hạo không hỏi nhiều, chỉ lập tức đứng dậy đi tới bên kia sổ nhìn theo tầm mắt của HDP, đợi thấy rõ bên ngoài tường có vài thân ảnh di chuyển, mới hạ giọng nói rằng: “Sẽ không phải là thôn dân Ngưu gia thôn chứ?”

Hạ Duyên Phong khẽ cau mày hỏi: “Xem chừng có lẽ vậy, hiện tại không ai tâm tư trên đầu bọn họ, lòng dạ có lẽ chuyển đến chúng ta, xem ra lát nữa lên đường có thể gặp chút phiền toái.”

“Chẳng lẽ bọn họ muốn cùng chúng ta rời khỏi Ngưu gia thôn?” Ngô Thiên Hạo nghe vậy có chút không kiên nhẫn nhíu mày, lạnh lùng nhìn thoáng vài bóng người ngoài tường, giọng nói trở nên dị thường lạnh nhạt: “Nói thật, cho dù Dương ca đồng ý để bọn họ theo, tớ cũng không tán thành. Sinh mạng của người không đáng bao nhiêu tiền, hết lần này tới lần khác đều có loại người thích tính toán đem mạng người khác bảo toàn mạng của mình.”

“Ở trong mấy người chúng ta, ngoại trừ Dương ca, còn lại ai cũng có thể đồng ý bọn họ theo.” Hạ Duyên Phong nhàn nhàn trần thuật sự thật, cho dù hắn vẫn cảm thấy trái tim triệt để lạnh lùng của hắn, nhưng cũng không dám so sánh được với Từ Dương.

Thời gian chung sống càng dài, hắn học được rất nhiều thứ từ trên người Từ Dương. Cùng lúc đó, trên người Từ Dương lại càng nhiều bí ẩn. Mặc kệ có người tin tưởng hay không, hắn dám nói không ai có thể thăm dò được Từ Dương.

Chỉ có điều, mặc kệ trên người Từ Dương có bao nhiêu câu đố, trong lòng hắn rất rõ ràng, hắn thích người này, có lẽ nên nói hắn yêu người này. Cho nên, chỉ cần có người muốn tổn thương cậu, hắn đều sẽ liều lĩnh mà đáp lễ người nọ.

Ngô Thiên Hạo trầm mặc một hồi, sau đó như có điều gì suy nghĩ nhìn Hạ Duyên Phong một chút. Một lúc lâu sau, nghiêm túc hỏi: “Duyên Phong, cậu thích Dương ca?”

Tuy là hỏi, nhưng trong lòng hắn đã có một đáp án đại khái, dù sao hắn chưa từng nhìn thấy Hạ Duyên Phong dùng ánh mắt ôn nhu nhìn một người như vậy. Có thể ngay cả chính Hạ Duyên Phong cũng không biết, vào lúc tầm mắt hắn tiếp xúc Từ Dương, thường xuyên trong lúc lơ đãng sẽ toát ra một tia nhu tình khó thể hình dung.

Hạ Duyên Phong sửng sốt một chút, trầm mặc nhìn chân trời xa xôi. Lâu đến lúc Ngô Thiên Hạo cho là hắn không trả lời câu hỏi này, hắn mới thấp giọng nói: “Cậu nói không sai, thật ra tớ thích anh ấy.”

Ngô Thiên Hạo như là đã sớm biết đáp án này, một chút đều không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ là vỗ vỗ vai người bạn thân thể hiện hắn cổ vũ. Việc này để người trong cuộc làm là được rồi, những người...ngoài cuộc như bọn họ vẫn nên nhìn từ xa thì tốt hơn.

Hoàn

34. Chương 34

Ngủ đủ một giấc trong không gian, cả người Từ Dương đều tràn đầy tinh thần. Trước khi rời khỏi không gian, vẫn như thường lệ thu hoạch hết cây trồng đã chín, sau đó trồng lại một nhóm cây mới một lần nữa.

Tuy rằng ý thức tiến vào không gian không có cách nào khác có thể tiếp xúc vật thật, nhưng điều này không trở ngại đến tâm trạng Từ Dương. Nhìn cây trồng vừa được thu hoạch xong, nhìn không được cong lên khoe môi. Ngẫu nhiên liếc về ruộng châu báu bảo ngọc được thu gom vào bên trong không gian, rất nhanh trong đầu hiện lên một ý niệm kì quái.

Trong nháy mắt, thân thể Từ Dương khẽ dừng một chút, tim đập lệch nửa nhịp, sau đó lặng lẽ nghĩ trong lòng, cậu vừa nghĩ đến chuyện gì xảy ra đây?

Trái lo phải nghĩ một trận, rốt cuộc cũng không nghĩ ra nguyên nhân gì. Từ Dương lắc lắc đầu, nghĩ thầm có thể là bị một lượng cây trồng lớn được thu hoạch trước mắt làm thất thần, cho nên cậu mới đột nhiên toát ra một ít ý nghĩ kì lạ trong đầu.

Đợi đến ý thức trở về thân thể, Từ Dương chậm rãi mở mắt ra. Lúc này trời còn chưa quá sáng, trong phòng chỉ có một tia sáng ảm đạm, nhưng một chút đều không ảnh hưởng tầm mắt của cậu.

Lúc này, Từ Lâm cũng vừa tỉnh lại ngay sau đó, có thể là người mới vừa tỉnh còn chưa có hoàn hồn. Chỉ thấy hần chằm chằm đứng lên, chằm chằm mà mặc quần áo, trong lúc nhất thời nhìn có chút mơ mơ màng màng, cũng không biết hồn đã du lang ở nơi nào.

Tầm mắt Từ Dương rơi xuống trên người của hần, sắc mặt bình tĩnh nhìn nhất cử nhất động của hần, sau đó lại thấy có chút gầy gò, nhưng thân thể càng thêm rắn chắc, chỉ cảm thấy vừa yêu thương vừa vui mừng, trong đầu toát ra rất nhiều tâm tình mâu thuẫn.

Bất thành linh, một vòng ngọc sáng bóng trong suốt hiện lên trước mắt cậu, cậu theo bản năng giương mắt nhìn. Đợi thấy rõ vòng ngọc trên cổ Từ Lâm, ý nghĩ ở trong không gian dần dần rõ ràng.

Lờ mờ nhớ đến năm cậu mười tám tuổi, mẫu thân cho cậu một khối ngọc bội, đồng thời cũng cho Từ Lâm một vòng ngọc. Từ Lâm rất thích cái vòng ngọc kia, vẫn luôn xem như bảo bối đem bên người, bình thường đều bị che giấu dưới quần áo, lúc này không phải ngẫu nhiên nhìn đến, cậu suýt nữa đã quên cái vòng ngọc này đã mua cùng với khối ngọc của cậu.

“Từ Lâm, vòng ngọc của em?” Từ Dương theo bản năng đem thắc mắc hỏi ra, trong lúc bất chợt cậu có chút lưu tâm, không biết đồ ngọc đều cùng có quan hệ không giải thích được với không gian hay không, giống như khối ngọc không gian của hần.

“Vâng?” Từ Lâm lúc này đã tỉnh táo lại, nghe được nghi vấn của cậu, phản xạ có điều kiện mà nhìn về vòng ngọc trước ngực, không khỏi túm tóc, thần sắc tựa hồ có chút ưu thương: “Đi đưa cho em vòng ngọc nói rằng ngọc dưỡng người, bảo em phải mang bên mình, cho nên em vẫn luôn đeo trên cổ, trừ khi có gì thiết yếu mới có thể tháo xuống.” Đột nhiên lại như nhớ cái gì, không khỏi có chút buồn cười mà nói: “Mấy ngày trước đây, em muốn xem một chút ngọc bội không gian trong tiểu thuyết có phải là thật hay giả, vì vậy rỉ vài giọt máu trên bề mặt. Ha ha, sự thật chứng minh, ý nghĩ của em thật kì lạ.”

Từ Dương tựa hồ giật mình, căn bản không có nghĩ đến Từ Lâm cũng đã nghĩ đến quan hệ giữa không gian và đồ ngọc, hơn nữa còn lấy máu thử một lần, trong một lúc cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Cậu như có điều suy nghĩ mà nhìn vòng ngọc mấy lần, ý nghĩ trong đầu càng ngày càng rõ ràng.

Cậu dừng một chút, ánh mắt đen thẳm thâm trầm liếc nhìn vòng ngọc, sau đó giương mắt nhìn về phía Từ Lâm, thần sắc có chút nghiêm túc, trầm giọng nói: “Em đem vòng ngọc tháo xuống cho anh xem.”

Từ Lâm ngây ra một lúc, trong lúc nhất thời không biết lời của cậu có ý gì, chỉ có điều đã rất nhanh phản ứng kịp, dứt khoát tháo vòng ngọc đưa cho cậu, lập tức nhìn không được tò mò nhìn từng hành động của cậu.

Nhận lấy vòng ngọc, Từ Dương cũng không có quá nhiều do dự, một đôi mắt thâm trầm không hề chớp mắt mà nhìn về vòng ngọc, chậm rãi đem tinh thần lực dung nhập vào tâm vòng ngọc. Lặng lặng cảm nhận

được càng nhiều tinh thần lực bên trong vòng ngọc, trong lòng cậu nhin không được khê động, tốc độ thả ra tinh thần lực ngày càng tăng nhanh một chút.

Khoảng chừng qua ba phút, vòng ngọc dung nhập tinh thần lực giống như đã đạt tới cảnh giới bão hòa, ngược lại bắt đầu chậm rãi khuếch tán ra phía ngoài. Đôi khi cảm nhận được trung tâm vòng ngọc chậm rãi khuếch tán tới không gian, mắt Từ Dương sáng ngời, con ngươi đen nhánh tỏa ra tinh thần sáng chói mắt như vậy.

Từ Lâm vẫn lưu ý vòng ngọc và Từ Dương có chút không rõ ràng cho nên nhìn cặp mắt sáng ngời đó, sau đó một chút ảo tưởng phong phú nghĩ tới một khả năng không thể tin được, nguyên nhân lại không có được chứng thật, tạm thời chỉ có thể áp chế đáp án sinh động kia vào trong lòng.

Không bao lâu sau, Từ Dương dần dần cảm nhận được đầu có chút phát đau, đồng thời tinh thần lực trong không gian cũng không tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài, cậu khê thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới ngừng thả ra tinh thần lực.

Lực chú ý của Từ Lâm vẫn luôn đặt ở Từ Dương và vòng ngọc, thấy sắc mặt của cậu đột nhiên tái nhợt, cả người giống như dùng hết toàn bộ dị năng, tất cả khả năng vừa nghĩ ở trong lòng đều quên không còn một mảnh, lo lắng không ngớt mà khê gọi một tiếng: “Anh họ”

Từ Dương khoát khoát tay ý bảo cậu không có việc gì, sau đó sờ gối đầu một cái. Từ Lâm phản ứng không kịp nữa, gối đầu cứ như vậy biến khỏi mắt hắn, khi hắn không thấy được nơi nào, không gian trống không bất thành linh xuất hiện một cái gối đầu nằm lơ lửng.

Nhìn gối đầu đã rời khỏi không gian, Từ Dương khê cong môi, con mắt nửa híp lại cho thấy lúc này đây tâm trạng cậu rất tốt, ngược mắt nhìn Từ Lâm vẫn đang hoang mang như trước, nụ cười trên khóe môi không khỏi càng sâu hơn, đem vòng ngọc đưa lại cho hắn, mỉm cười nói: “Em thử lại lần nữa.”

Từ Lâm xoay chuyển đầu óc, rất nhanh thì đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cậu, trong lúc nhất thời nhin không được mà mở to mắt kinh ngạc, lúc này nhận lấy vòng ngọc rồi tỉ mỉ nhìn một lần, lại phát hiện vòng ngọc một chút thay đổi cũng không. Nhưng nghĩ đến hình ảnh Từ Dương vừa thu gối đầu, trong đầu hắn có chút hiểu, cổ sức cắn đầu ngón tay lấy máu rỉ lên trên vòng ngọc.

Dịch thể đỏ tươi chậm rãi xông vào tâm vòng ngọc, đợi lúc hắn cảm nhận được một không gian khác đang tồn tại, sắc mặt chợt thay đổi đã tiết lộ lên chấn động khó diễn tả trong lòng hắn. Hắn nhìn trân trân vòng ngọc trên tay, dường như chưa từng gặp qua vòng ngọc này.

Từ Dương im lặng không lên tiếng chú ý về mặt biến hóa của hắn, vừa nhìn thấy một bộ dáng ngây ngô khó có thể tin kia, trong lòng đã hiểu rõ suy đoán của cậu đã trở thành sự thật, trong nháy mắt, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Trong lúc ở trong không gian vừa nhìn thấy đồ ngọc ấy, cậu hoảng hốt nhớ tới kiếp trước tình cờ nghe qua một tin đồn, có người nói có loại tinh thần lực đạt được đẳng cấp nhất định, có thể chế tạo ra ngọc thạch không gian.

Ngọc thạch không gian trên thực tế và không gian dị năng khác biệt bao nhiêu, cũng có tồn tại vật liệu nhiều tầng không gian. Chẳng qua có hơi chút bất đồng, ngọc thạch không gian tựa hồ có thời hạn giữ đồ tươi, kỳ giữ tươi ngắn nhất cũng chừng một tháng.

Đương nhiên, cậu biết được đều là từ các loại lời đồn, về phần thực sự có thể lợi dụng tinh thần lực chế tạo không gian hay không, cậu lại không thể biết được.

Lúc ngẫu nhiên có ý nghĩ này ở trong không gian, nhưng lại nhất thời không nghĩ đến việc này, cho tới khi vòng ngọc trên cổ Từ Lâm hiện lên ngay trước mắt, cậu mới chợt nhớ tin đồn này.

“Anh họ Thật sự có một không gian, có khoảng chừng tám trăm, chừng tám trăm mét vuông Trước rõ ràng không có một chút phản ứng nào, như thế nào anh lại làm được chứ? Từ Lâm khó có thể tin cắn vào tay mình, ai ngờ dùng sức quá mạnh, nhất thời đau đến hít hà, trên lòng bàn tay theo đó mà lưu lại một dấu răng chính tề.

“Tối hôm qua anh nằm mơ thấy bản thân đem tinh thần lực rót vào tâm ngọc, vừa thấy vòng ngọc của em, nhìn không được liền xem thử có phải đem tinh thần lực rót vào khối ngọc là thật hay không, không ngờ tinh thần lực rót vào đến trình độ nhất định thì liền chậm rãi khuếch tán ra một cái không gian. Em đem vòng ngọc thu nhận, sau đó cũng có thể giúp đỡ giữ gìn. Anh dời một ít đồ cho em thu, thuận tiện xem xem có giữ được tươi hay không.” Cậu chỉ vừa biết không gian có bao nhiêu lớn, đối với điều này cũng không phản đối, ai, ai bảo không gian cậu lớn đến không có giới hạn chứ.

“Không nghĩ tới có thể rót tinh thần lực vào ngọc cũng có thể chế tạo không gian, thực sự là không thể tin được” Từ Lâm kích động đến vẻ mặt đỏ bừng, tuy rằng không gian hắn cũng chỉ có chức năng chứa đựng, và khác biệt một trời một vực với không gian trong truyền thuyết, nhưng điều này đều không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của hắn.

Từ Dương chỉ lặng lẽ cười, chưa cùng hắn nói rõ không phải tất cả tinh thần lực đều có thể chế tạo ra không gian. Cậu thành công, có thể bởi vì tinh thần lực của cậu đến từ chính linh khí trong không gian nên cậu mới có thể. Chỉ có điều, việc này cũng không mấy quan trọng.

Thời gian tiếp theo, hai người bắt đầu dời vật dụng. Từ Dương không dám cam đoan hai anh em bọn họ vẫn luôn cùng một chỗ mãi, vì để tránh vạn nhất, đặc biệt dời đi không ít lương thực quần áo và vật cần thiết hàng ngày đến không gian Từ Lâm.

Cho đến tiếng đập cửa vang lên, anh em hai người mới dừng lại hành động. Cũng lúc này, Từ Lâm mới chú ý tới không gian hắn trong lúc vô tình đã chất đầy đồ dùng, đủ để hai người ăn mặc cả đời cũng không lo.

“Anh họ, những thứ này đều là một đường chúng ta thu gom sao?” Trên đường trốn chạy, đa số bọn họ đều đề phòng nguy hiểm xung quanh và khiên vác đồ đến trên xe, cũng không biết rốt cuộc Từ Dương đã thu gom bao nhiêu đồ dùng, lúc này thấy được những thứ này liền đoán được đại khái trên đường Từ Dương có cỡ nào cố gắng thu gom.

“Ừ, trong không gian anh còn rất nhiều, trong không gian của em đều là tiểu đội thu gom về.”

Từ Lâm hiểu rõ mà gật đầu, do dự một chút nói: “Anh họ, về việc không gian này của em có nên nói cho bọn họ biết không?”

Từ Dương lắc đầu: “Tạm thời đừng nói, trong không gian góp nhặt không ít khối ngọc, anh xem một chút có thể chế tạo ngọc thạch không gian cho bọn họ hay không, đến lúc đó lại nói cho bọn họ biết cũng không muộn. Chỉ có điều, việc này em có thể nói cho Thiên Hạo.

Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo là người yêu, để cho nó gật hắn, kì thật trong lòng thấy không tốt cho lắm, nghe được có thể nói cho Ngô Thiên Hạo, nhìn không được cao hứng gật đầu: “Vâng, em đã biết.”

Hoàn

35. Chương 35

Đoàn người lục tục thức dậy, đúng lúc cháo vừa đang sôi, cuối cùng cậu nhóc nhỏ tuổi nhất là Quý Tiểu Chu cũng tỉnh dậy. Đúng lúc đó, cô bé Quý Tiểu Ngân sáng sớm đã liền canh giữ bên giường hắn vừa thấy anh mình tỉnh lại, một đôi con ngươi đen ánh lấp tức lóe ra một tia sáng chói mắt.

Được Quý Tiểu Ngân dìu dậy, Quý Tiểu Chu mang lòng biết ơn đi tới phòng khách. Tuy rằng hắn vẫn luôn mê man bất tỉnh, nhưng cũng biết được anh em bọn họ được người dẫn đi rời khỏi tòa nhà kia, cũng cảm tạ mà bằng bố vết thương cho hắn. Khi hắn đang vốn rất tuyệt vọng lại được giúp đỡ như vậy, thật lòng hắn mong có thể tự mình đến nói một tiếng cảm ơn, nếu không có những người này, hai anh em bọn họ không biết còn có thể sống đến tận bây giờ hay không.

Mấy người trong phòng khách nghe được tiếng mở cửa, theo bản năng quay đầu nhìn về phía tiếng động phát ra, người từ trong phòng đi ra ngoài đúng thật là anh em Quý gia. Nhìn Quý Tiểu Chu không còn sắc

mặt tiểu tụy nhợt nhạt như lúc mới vừa mang về, nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Tiểu Ngân cuối cùng cũng có chút sức sống, mấy người trong phòng khách đều thở phào nhẹ nhõm.

Từ Lâm và Tạ Hải chia nhau đem một chút nước ấm và sữa bò cho hai anh em, những người còn lại thân thiết thăm hỏi vài câu, sau đó để lại Từ Lâm và Tạ Hải chăm sóc anh em bọn họ, còn lại tiếp tục bận rộn chuyện của bản thân.

Quý Tiểu Chu chân thành nói tiếng cảm ơn tới phía Từ Lâm và Tạ Hải, rồi sau đó nói lời cảm ơn tới mấy người Hạ Duyên Phong. Đến khi hẳn cảm ơn mọi người xong, liền khẽ ra hiệu cho Quý Tiểu Ngân đang theo sát bên cạnh, ý bảo nàng mau nói lời cảm ơn.

Nhận được nhắc nhở của anh trai, Quý Tiểu Ngân đi tới nơi này vẫn luôn ngáy ngốc ở trong phòng cuối cùng cũng không im lặng được nữa, cô bé dùng một cặp mắt đen láy lẳng lẳng nhìn anh trai một chút, sau đó lại lẳng lẳng nhìn thần sắc không giống nhau của mấy người, ngoan ngoãn nghe lời mà nói cảm ơn.

Tạ Thiên khẽ mỉm cười với bọn họ, nhìn thoáng qua Từ Dương lẳng im không nói, sau đó liền ngẩng đầu nhìn về phía Quý Tiểu Chu lộ ra vẻ mặt hơi thận trọng, miệng hết sức ôn hòa nói: “Chúng tôi ăn xong điểm tâm sẽ phải rời khỏi đây, không biết các cậu muốn cùng chúng tôi rời đi, hay muốn tự mình rời khỏi?”

Quý Tiểu Chu sững sốt, ánh mắt đen láy có chút mờ mịt, nhưng rất nhanh đã kịp phản ứng, dáng vẻ có chút khẩn trương, bần khoản lo lắng hỏi: “Tôi nghe Tiểu Ngân nói, các anh hợp thành một tiểu đội, chúng tôi có thể gia nhập tiểu đội sao?” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mấy người, liền vội vàng nói tiếp: “Tôi biết năng lực hai anh em chúng tôi không mạnh, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng nâng cao năng lực của bản thân, sẽ không gây phiền toái cho tiểu đội.”

Liếc nhìn vẻ mặt đều hoảng loạn của hai anh em, Tạ Thiên không khỏi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, sau đó chăm chú mà nghiêm túc nói cho bọn họ chuyện gia nhập vào tiểu đội.

Thêm vào tiểu đội Hồng Nhật, bọn họ coi trọng không đơn giản chỉ là vấn đề năng lực cao hay thấp, nhưng quan trọng là về vấn đề tổ chức của mỗi người.

Tuy rằng tuổi Quý Tiểu Chu gần mười bảy, nhưng từ mấy ngày nay, một cảnh không giống với ngày trước đã khiến trong lòng hắn có một ấn tượng sâu sắc, đồng thời cũng khiến cho hắn thấy rõ tình trạng trong khoảng thời gian ngắn. Hắn không ngu ngốc, hiểu được thâm ý trong lời nói Tạ Thiên, nếu muốn gia nhập tiểu đội bọn họ, đương nhiên phải tận trung với tiểu đội.

Có một số việc chỉ dựa vào miệng nói một chút thì không cách nào phân biệt được thật giả, nghe được lời bảo đảm trịnh trọng của anh em Quý gia, tuy rằng đoàn người Từ Dương đồng ý thêm bọn họ vào tiểu đội, ngược lại không phải là thật sự tin tưởng anh em bọn họ không làm chuyện bất lợi với tiểu đội, mà bọn họ tin tưởng thời gian có thể chứng minh tất cả.

Thời điểm mặt trời lên cao, đoàn người đã dùng qua điểm tâm. Thời gian rất quý giá, đoàn người không tiếp tục lưu lại nữa, phân công thu dọn hoặc cần loại trừ có thể mang đi.

Lúc Từ Dương tiến vào không gian cũng không có tránh hai anh em kia, phát tay một cái, người đang ở trước mắt biến mất, thấy hai anh em trợn tròn đôi mắt, giống như lúc ban đầu khi mấy người Tạ Thiên mới vừa thấy.

Nhẹ nhàng đi đến bên ngoài tường rào, ngôi làng yên lặng không có một chút tiếng động nào có chút quạnh hiu. Tiếng gió vi vu thổi vọng bên tai, cơn gió lúc có lúc không quét trên mặt, mang đến một âm thanh bên nhọt ran rất.

“Chẳng lẽ thời tiết sắp thay đổi sao?” Ngô Thiên Hạo bị gió thổi đến tóc tai rối bời tâm trạng ngưng trọng nhíu mày, ánh mắt lo âu nồng đậm nhìn bầu trời.

“Thời gian trước mới có một trận mưa lạ xuống, chắc cũng không nhanh như vậy liền thay đổi chứ?” Người nói tiếp theo chính là Tạ Hải thành thật chất phác, hắn ngửa đầu nhìn một khoảng trời âm u một chút, bản thân cũng không cách nào tin tưởng vừa nói.

“Mặc kệ có thay đổi hay không, chúng ta đều phải nhanh chóng rời khỏi rồi tìm một chỗ an toàn mới được, thôn này không thích hợp ở lâu.” Quanh vùng lông mày của Tạ Thiên nhíu chặt, tâm tình có chút trầm

trọng.

Im lặng không lên tiếng nghe các thành viên nói chuyện, Từ Dương hơi ngửa đầu nhìn bầu trời một chút, ánh mắt đen kịt thâm thúy khiến người khác không thể nào hiểu nổi đang nghĩ gì.

Thời gian trôi qua một lúc lâu, cậu mới thu hồi tầm nhìn, tâm sự nặng nề mà ngồi vào trong xe.

Nhóm chín người chia ra hai xe, bốn người Từ Dương một chiếc, anh em Quý gia cùng ba người Tạ Thiên một chiếc. Đợi tất cả mọi người ngồi vào trong xe, Ngô Thiên Hạo không dấu vết liếc mắt đến căn phòng phía trước, sau đó khởi động xe đi ra ngoài.

Xe vừa rời khỏi làng không lâu sau, Tạ Hải liền phát hiện có chiếc xe vẫn giữ một khoảng cách theo sát bọn họ, hắn quan sát một hồi lâu, cuối cùng vẫn hỏi Tạ Thiên: “Anh hai, từ lúc trong làng chiếc xe kia vẫn theo chúng ta, có nên nói cho anh Dương biết việc này không?”

Tạ Thiên nhàn nhạt nhìn qua kính chiếu hậu, sau đó gật đầu tiếp tục chuyên chú lái xe về phía trước, không mấy may lưu ý quá nhiều đến chiếc xe kia.

Chiến hữu của hắn đến từ thôn Ngưu gia, nhưng hắn và người dân Ngưu gia thôn không có quen biết. Còn nữa, từ tối hôm qua đến sáng sớm, người sống sót trong thôn Ngưu gia lên lút một hồi khi hắn ở tạm phòng cũng đều không có động tĩnh gì lớn, nói không chừng bọn họ đã bị đám côn đồ dọa sợ, không dám lại tin tưởng bất kì kẻ nào.

Nếu bọn họ thức thời như vậy, hắn cũng không cần phải...làm loại chuyện “Đuổi cùng giết tận” gì cả. Cũng giống vậy, hắn cũng không cần phải...ép buộc mình làm người tốt. Chỉ có điều trước tiên phải nói với Từ Dương một tiếng, để tránh phải tạo ra phiền toái không cần thiết.

Tạ Hải thấy anh hắn gật đầu, lúc này cầm lấy bộ đàm đem việc này nói cho mấy người trong xe phía trước, đợi nghe được Từ Dương trả lời chắc chắn, tựa hồ tinh thần căng thẳng cũng thoáng buông lỏng một chút. Thần sắc có hơi chút phức tạp nhìn hình ảnh trong kính chiếu hậu, trong khoảng thời gian ngắn có chút thật không nói được nên lời.

Trên đường đất gập ghềnh, hai chiếc xe vượt đã cách nhau chừng mười thước (mét, duy trì một khoảng cách nhất định với hai chiếc xe phía trước là một chiếc xe đã được cải biến, chạy không ngừng tiến về cùng một phương hướng.

Từ hơn bảy giờ sáng đến một giờ chiều, chạy ròng rã suốt sáu giờ đồng hồ, đoàn người đã đói đến cồn cào, thêm nữa có người sớm đã thấm mệt, cho nên liền tìm một chỗ trống trải ngừng lại.

Xe đến chỗ dừng lại, Từ Dương đưa mắt nhìn chiếc xe được cải biến cách bọn họ một khoảng, nhóm người kia vẫn ngây người ở trong xe không một ai xuống. Cậu khẽ chau mày, tiếp theo giãn ra, một bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Mấy người trong xe lần lượt đi xuống cũng theo bản năng liếc nhìn chiếc xe đậu bên kia, thấy đối phương không có bất cứ động tĩnh gì, cho nên đều tự bận việc của mình. Nếu đối phương biết được tiến lùi, bọn họ cũng không cần phải...làm ra bất cứ hành động nào bất hòa, tạm thời dùng nguyên tắc địch bất động ta không động.

Đường lộ là dọc theo cạnh bên núi mà mở ra, một bên dựa vững chắc, một bên là cấp sông. Thấy được sông, bất giác nghĩ đến cá sông. Từ Lâm đã lâu chưa từng ăn qua cá theo bản năng nuốt một ngụm nước bọt, tâm từ từ lâu đã trôi dạt đến nguyên liệu nấu ăn thiên nhiên trong sông.

Cùng lúc đó cũng có không ít người đều chung ý nghĩ với hắn, mọi người biết rất rõ rằng hiện tại phần lớn nguồn nước đều bị trận mưa kia làm ô nhiễm, trong lòng vẫn ôm một chút hi vọng nhỏ nhoi. Mấy người thêm ăn liếc nhìn nhau, cùng nhau đi đến phía sông cách đó không xa.

Lúc mấy người Từ Lâm đi đến bên sông, Hạ Duyên Phong vẫn ngồi ở trong xe như trước, thành thật mở bản đồ ra nhìn, mong muốn tìm ra vị trí hiện tại của bọn họ. Đáng tiếc cái chỗ này thực sự lạc hậu, trên bản đồ chỉ tìm được vị trí của Ngưu gia thôn, không có cách nào khác xem tình hình cụ thể ở đây trên bản đồ được.

Tuy rằng như vậy, cũng từ trên các tuyến đường quan trọng trên bản đồ để thấy được, hiện tại bọn họ đang đi về phía một thành phố. Muốn đi đến căn cứ Nhật Trạch, bọn họ phải đi qua thành phố này. Trước nhận được tin tức từ radio phát thanh, cái thành phố này đã trở thành một căn cứ tư nhân nhỏ, người lãnh đạo là một vị đại nhân vật có tài có thế.

Nhìn kĩ bản đồ, rồi cất lại chỗ cũ. Xuống xe, bước đến bên cạnh mấy người Từ Dương, như có như không mà liếc mắt nhìn chiếc xe phía bên kia, sau đó thấp giọng đem việc này nói qua với Từ Dương.

Từ Dương chăm chú nghe xong, trầm mặc một chút, tiếp đó giương mắt nhìn lại ánh mắt của hắn, nhàn nhạt nói: “Căn cứ tư nhân và căn cứ quốc gia vẫn có chút khác nhau, chúng ta cần thu dọn vật dụng ở trong xe, không thể lưu lại quá nhiều, cũng không thể giữ lại quá ít.”

Nghe được lời ấy, đuôi lông mày Hạ Duyên Phong hơi nhíu, mi tâm như vận thành một từ “Xuyên” (, tâm tình có hơi chút phiền muộn nói: “Ý của anh là bọn họ sẽ lấy vật tư làm lệ phí vào cửa sao?”

Tuy rằng hỏi như thế, trong lòng hắn cũng đã khẳng định việc này. Dù sao bọn họ nghỉ ngắn ngày trong này, chính mắt thấy rất nhiều sự việc được tiểu thuyết tận thế nhắc đến, hướng chi căn cứ thu vật tư làm lệ phí vào cổng loại này...là việc đương nhiên.

“Bất kể là căn cứ tư nhân hay căn cứ quốc gia, khẳng định lệ phí vào cổng là không thể tránh phải, mấu chốt thu bao nhiêu mới là vấn đề.” Từ Dương giương mắt nhìn hắn một chút, thoáng một chút rồi nói: “Tôi thấy cái căn cứ này có khả năng sẽ thu một nửa vật tư, cho nên trong xe không thể lưu nhiều vật tư, tránh làm cho người khác đổ mắt.”

Hoàn

Mai: Xin chào, Mai đã trở lại rồi đây. Từ nay trở về sau mỗi ngày sẽ có chương đều đều. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhé. Tối nay sẽ có^^

36. Chương 36

Hai người bên này thần tình nghiêm túc như trước bàn bạc chuyện quan trọng, nhóm người bên kia cuối cùng cũng lục tục xuống xe, mục tiêu nhắm thẳng vào dòng sông nhỏ đang chảy ào ào. Nhìn dáng vẻ bọn họ sốt ruột chạy về phía sông, đoán chừng bọn họ cũng đã đem chủ ý đánh tới cá trên sông.

Từ Dương hơi giương mắt liền thấy rõ mặt mũi của nhóm người kia, đôi mày kiếm hơi nhíu lên, sau đó thu hồi tâm mắt như không có chuyện gì xảy ra. Hắn cho rằng người theo bọn họ ra ngoài sẽ là người sống sót thôn Ngư gia, nhưng không ngờ lại là đám côn đồ tới hôm qua. Xem ra, người sống sót thôn Ngư gia này không có động tĩnh gì lớn, không có mấy liên quan.

Sự việc xảy ra đến mức này, cậu cũng không có cái gì để nói, chỉ cần những người này thành thật yên phận, không rước lấy phiền phức cho bọn cậu là tốt rồi. Nếu gây phiền toái cho bọn cậu, vậy đừng trách cậu lòng dạ độc ác.

“A”

Một tiếng hét đột ngột cắt đứt cuộc nói chuyện giữa Từ Dương và Hạ Duyên Phong, hai người cùng quay đầu nhìn về phía bờ sông, vừa lúc thấy một màn bắt người đổ mắt mà vào một tiếng liền rơi xuống sông, nước sông văng tung tóe lên.

Theo gió nhẹ thổi tan ra, vừa đứng tản ra một mùi hôi tanh khó thể chịu được, ngay sau đó liền thấy mấy người Từ Lâm hoảng hốt vội lui mấy bước về phía sau. Nhìn mới đây vừa hưng phấn không thôi, lúc này cũng đã có mấy người sắc mặt trắng bệch, Từ Dương và Hạ Duyên Phong không nhìn được hai mặt nhìn nhau.

Cất bước đi đến phía sông, vừa muốn lướt qua bên người Từ Lâm để đi trước, cánh tay đã bị Từ Lâm kéo lại, chỉ nghe hắn run rẩy nói: “Anh họ, đừng đi. Nước sông không sạch sẽ, sẽ có rất nhiều cá tang tì, hợp

thành cả bầy, từng cây xương cá bén nhọn đều nhô ra bên ngoài, đôi mắt trắng dã cũng lồi lên, nhìn thật ghê tởm”.

Nhìn một bộ dáng ghét bỏ của hân, Từ Dương không nhin được mà cười một chút, dĩ nhiên động tĩnh của bọn họ to như thế, cũng không phải là bị cá tang thi trong sông hù dọa, mà là bị diện mạo của nó dọa sợ. Đưa mắt nhìn sông không sâu một chút, không khỏi hơi thở phào nhẹ nhõm, may là sông không sâu, nếu không, cá tang thi trong sông cũng không chỉ có diện mạo xấu xí như thế này.

Từ Dương thu hồi tầm nhìn lại, giơ tay ra hiệu về phía Đàm Quỳnh Linh, vỗ vỗ vai Từ Lâm nói: “Nói với Đàm Quỳnh Linh chuẩn bị bữa trưa, sau đó chuẩn bị một số nước để tẩy rửa. Nước sông cũng đừng đựng, cũng không biết đã ô nhiễm đến mức nào.”

Từ Lâm sớm đã bị cá tang thi làm buồn nôn, ước gì cách càng xa càng tốt, nghe nói như thế, hiển nhiên là gật đầu không ngừng: “Được, em đi đây.” Mới vừa nhắc chân đi, liền quay đầu trở lại nói: “Anh họ, tuy rằng cá tang thi trong sông này không lớn, nhưng hình như chúng nó cũng rất lợi hại, anh đừng đi tới bờ sông.”

Từ Dương cười nhạt, phất tay nói: “Yên tâm, anh không có việc gì, anh chỉ nhìn cá trong sông này có đúng tất cả đều là tang thi hay không, nếu có cá biến dị, chúng ta có thể xem ăn được cá biến dị hay không. Bằng không, sau này liền không ăn được thịt cá thơm ngon nữa.”

Nhìn vẻ mặt của cậu, Từ Lâm nhin không được kêu to ở trong lòng: Anh họ, chúng ta cùng nhau đi, anh đi thu một ít thịt cá tươi sống lấp vào trong không gian, mặc dù em không thể luôn luôn nhất thanh nhị sở*, nhưng ít nhiều cũng hiểu được sơ sơ, huống chi anh có thể trực tiếp đem một xe cá sống thu vào không gian giữ tươi, không có cá ăn mới là lạ (*Hoàn toàn hiểu rõ ràng

Đương nhiên, việc này đều chỉ có thể để trong lòng. Tiểu đội bọn họ không chỉ có riêng bốn người, thêm nhiều đội viên như vậy, nhưng lại không thể cam đoan tín nhiệm đối phương nhiều, cẩn thận một chút cũng đúng.

Này đây, rõ ràng biết trong không gian có rất nhiều thịt cá tươi sống, bọn họ cũng không thể quang minh chính đại mà ăn, chỉ có thể lấy chút hải sản tươi, hoặc là tức tốc ăn, thật sự tìm không thấy so với được ăn lại không thể càng khó chịu hơn.

Lại nói đến nhóm người kia, bọn họ vốn có dự định cá trong sông để thưởng thức, nhưng vừa nhìn thấy chuyện xảy ra bên này Từ Dương, tất cả đều hoảng mà lui về ven đường. Được lắm, rõ ràng trước mắt có một con sông, nhưng bọn họ không chỉ chẳng ăn được cá, mà còn không dám dùng nước sông, thật sự là chuyện tốt không đến, chuyện xấu không ngừng.

Chuyện gì xảy ra trong đám người kia, đoàn người Từ Dương không biết, cũng không muốn biết quá nhiều. Không biết có phải ông trời đối với bọn hân quá tốt hay không, toàn bộ thành viên tiểu đội đều là dị năng giả. Có dị năng giả hệ thủy, không lo không có nước. Đồng dạng, có dị năng giả hệ hỏa, không lo không có lửa.

Loại diêm quẹt bật lửa này trong khoảng thời gian ngắn không thể sản xuất, bọn họ đều cẩn thận mà cất giữ, đề phòng bất cứ tình huống nào. Dù dị năng là một loại tài nguyên cần thiết, không chỉ có thể tiết kiệm được rất nhiều, đồng thời cũng có thể rèn luyện dị năng, thật có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Trở về từ bờ sông, nhìn một nồi mì sợi bốc lên ngào ngạt, Từ Dương bỗng nhiên cảm thấy có chút chán ngán. Từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn không thể nào yêu nổi mì, huống chi bây giờ còn đem mì sợi làm món chính, cảm thấy dạ dày đều cất lực kháng nghị.

Nghĩ tới những thứ này, Từ Dương nhin không được khê thở dài một tiếng, rõ ràng thu gom nhiều vật tư như vậy, lại ngại hoàn cảnh mà không có cách nào khác để hưởng thụ một phen, có chút thật không chịu nổi. Xem ra, bọn họ phải nhanh chóng đến một căn cứ an toàn, cũng có thể yên tâm nghỉ ngơi vài ngày.

“Từ Lâm, cậu đi vào trong xe cầm lấy gói chân giò hun khói qua đây, rồi đem bánh bao còn dư lại hồi sáng tới.” Từ Dương nhàn nhạt nói, đồng thời chỉ ngón tay mà liếc nhìn đám người kia cách mười thước.

Từ Lâm hiểu rõ gật đầu, kêu Ngô Thiên Hạo cùng hân đến xe. Anh họ hân muốn tách nhóm người kia, không cho nhóm người kia biết chuyện không gian, mà hân cũng không thể để cho những người khác biết,

trước đây không lâu hắn mới vừa chiếm được ngọc thạch không gian.

“Từ Dương, tối hôm qua bọn họ không nhìn thấy xe của chúng ta, có thể đã sớm biết chuyện không gian hay không?” Tạ Thiên chợt hiểu ý Từ Dương, không khỏi lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, bọn họ cũng không biết chuyện không gian của chúng ta.” Từ Dương nói nhạt nhẽo không đoán được thật giả trong đó, cậu liếc mắt nhìn đám người kia, sau đó nhìn về núi xanh biếc đằng xa.

Tinh thần lực đạt được cấp 4, cậu có thể chế tạo ra ảo cảnh rất thật, vốn là bắt đầu đến thôn Ngưu gia, đang lúc cậu bày ra thuật ảo cảnh. Trừ thành viên tiểu đội ra, không ai có thể biết hắn đem xe thu vào không gian. Nhưng mà, việc này đem cho hắn một nhắc nhở, lần sau muốn bày ra thuật ảo cảnh, vẫn là tốt hơn về mọi mặt.

Mặt Tạ Thiên hoang mang mà gãi đầu, thực sự nghĩ không ra Từ Dương làm sao có thể khiến đám người kia không biết tới chuyện không gian. Suy nghĩ một hồi, dứt khoát cái gì cũng không nói. Mặc kệ Từ Dương là như thế nào làm được, chỉ cần bọn họ đồng tâm hiệp lực thành một đội ngũ. Về phần chuyện khác, chẳng có gì lạ.

Nhìn về mặt Tạ Thiên buông lỏng, Từ Dương chậm rãi thở dài, cũng may ba người Tạ Thiên đều không truy hỏi cặn kẽ sự việc này. Nếu không, hắn liền giải thích, cùng người như thế hợp thành một đội, thật sự có thể tiết kiệm không ít tinh lực.

Vào trong xe, mặt ngoài Từ Lâm làm ra vẻ đang tìm kiếm đồ đạc, thật ra là từ trong không gian lấy ra mấy gói chân giò hun khói. Anh họ nói có thể đem chuyện này nói cho Ngô Thiên Hạo, cho nên hắn cũng không có né tránh.

Mà Ngô Thiên Hạo bị hành động của hắn dọa sợ, trợn tròn đôi mắt, dường như nhìn thấy chuyện gì kinh thiên động địa vậy, lúc này so với dáng vẻ bình thường cứ như hai người.

“Tiểu Lâm, chẳng lẽ em thức tỉnh dị năng...không gian ư?” Ngô Thiên Hạo nói, đầu lưỡi như buộc chặt, một câu nói hàm hàm hồ hồ.

“Không hẳn là dị năng không gian.” Từ Lâm nói nhỏ, tự nhiên sát vào bên tai hắn, cúi đầu nói cho hắn biết chuyện.

“Ý em là không gian này do Từ Dương sử dụng tinh thần lực chế tạo ra?” Nghe được không gian hỗ trợ, Ngô Thiên Hạo khó tin trợn mắt, trong đầu ầm ầm rung động, cả người như rơi vào sương mù.

Không gian khoảng tám trăm mét vuông, vậy cần bao nhiêu tinh thần lực mới có năng lực chế tạo ra

Điều quan trọng hơn nữa, khả năng của Dương ca lớn như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã liền chế tạo ra không gian khổng lồ như vậy, thật là quá mạnh mẽ. Có một đội trưởng mạnh mẽ như vậy trong đội, mũi của hắn đều vểnh lên theo.

“Anh họ nói chờ khi có thời gian, anh ấy sẽ thử lại lần nữa xem có thể chế tạo nhiều không gian cho mấy người hay không, đến lúc đó cùng nói cho mọi người biết chuyện này.” Từ Lâm từ bên trong áo lấy ra một vòng ngọc trên cổ, liền thấp giọng nói: “Anh họ nói ngọc thạch đeo trên người vài năm rất có linh khí, chế tạo ra không gian cũng lớn hơn, em nhớ kĩ trên người anh cũng có mang theo ngọc bội, bây giờ còn ở trên người không?”

Ngô Thiên Hạo gật đầu tựa như gà mổ thóc, nói chùng chát: “Có có có, ngọc bội kia anh vẫn luôn mang theo bên người, tối hôm qua anh còn nhìn qua một chút. Mẹ anh nói ngọc bội kia ở trong chùa nhiễm được quang khí và vân vân, cho anh đeo để có thể trừ tà. Cho em lấy, em giúp anh đưa cho Dương ca, nhìn xem có thể chế tạo ra không gian hay không.”

Từ Lâm vội vã ngăn cản hắn, lắc đầu nói: “Trước đừng vội, đợi lát nữa rảnh rồi lại nói chuyện này, đến lúc đó thuận tiện hỏi Duyên Phong có ngọc thạch hay không, nếu như hắn cũng có, vậy thì đưa cho anh họ nhìn xem.

Ngô Thiên Hạo nghĩ lại cũng đúng, việc cấp bách là nên đem bữa trưa giải quyết, hưởng hồ hiện tại cũng thật bất lợi để nói chuyện này, cho nên liền gật đầu, tạm thời gác việc này qua một bên, cười híp mắt giúp đem đồ ăn xuống xe.

Vừa nhìn thấy Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm ôm chân giò hun khói, mấy người kia theo bản năng nuốt một ngụm, đôi mắt trông mong nhìn chân giò hun khói, cứ như sói đói bụng mấy ngày, toát ra ánh sáng xanh biếc, thức ăn ngon thật nguy

Mì sợi cùng chân giò hun khói, đem ra phân phát, đoàn người đói bụng đã lâu không khách khí nữa, bưng chén đưa lên, không để ý hình tượng mà ăn ngấu nghiến.

Hương vị thơm nồng theo gió nhẹ mà tản ra, người miệng ăn không ngừng. Người nghe thấy được lại ăn không được, chỉ có thể không ngừng kêu cầu nhàu nuốt nước bọt, thỉnh thoảng còn lấy tay vuốt miệng, đúng lúc đem một số dấu vết khả nghi biến mất.

Hoàn

37. Chương 37

Một buổi chiều này, thật vô cùng hưng phấn. Trên đường thỉnh thoảng đụng với mấy đợt tang thi kết thành quần đội, đông nghịt xông tới trước mặt, đoàn người phải dừng xe lại, chém tang thi lấy tinh hạch, một buổi chiều này chỉ có hai việc đó là không đổi.

May mắn thay, mặc dù số lần chạm mặt tang thi có điểm nhiều, nhưng vẫn ở trong phạm vi ứng phó được. Thật không dám tưởng tượng, nếu như có ngàn vạn* tang thi chen chúc mà đến, bọn họ thật sự không có khả năng được bình yên trở ra. (*1 vạn = 10.000)

Lúc này, đoàn người đã giải quyết xong hơn mười con tang thi, tiêu hao rất nhiều dị năng, sắc mặt đã trắng bệch, trong lúc vô ý liếc mắt lướt nhìn thi thể khuyết tay chân máu đen chảy lênh lách, mọi người chỉ cảm thấy nước chua trong dạ dày cứ ừng ừng liên tục cuộn cuộn, vội vàng dời tầm nhìn sang chỗ khác.

Nhóm người kia vẫn đi theo phía sau, thức thời mà đem tang thi tập trung lại một chỗ, để cho Ngô Thiên Hạo trực tiếp đem tang thi đốt lên. Mọi người nhìn xuống chăm chú, một ngọn lửa đỏ chói nóng rực bốc lên trong đồng xác tang thi, một mùi hôi tanh khó có thể chịu được tản ra theo.

Ngọn lửa từ nhỏ đến bốc lớn, lại từ lớn mà dần lụi tắt, ngọn lửa bay múa đầy trời, như một đám rắn lửa nhảy nhót trong không. Qua một lúc sâu, rốt cục đồng xác tang thi cũng hóa thành tro tàn, mùi tanh tưởi tỏa khắp không trung cũng vẫn không tản đi. Chỉ có thể đợi đến một ngọn gió thổi đến, mùi tanh ấy mới có thể bị thổi tan.

Thời điểm kế tiếp, đoàn người lần lượt trở lại xe, tiếp tục không ngừng nghỉ mà lên đường, cố gắng trước lúc trời tối phải đến nơi đã định.

Khoảng năm giờ chiều, đoàn người mới giáp đến biên giới căn cứ Giang Thành. Đưa mắt khe nhìn một kiến trúc tường rào cao đẳng xa, nhìn không được đều thở dài một hơi. Trước tận thể cũng đã có tường rào cao như vậy, trở thành căn cứ an toàn có danh tiếng, ngược lại cũng thật đúng là xứng danh.

Nhìn từ xa, bức tường cao được bao quanh bởi đoàn người đông nghịt, xe cộ, lều bạt, từ dưới chân bức tường kéo dài đến bên ngoài. Trong khuôn viên trầm đậm, biết người chật chội không thể tả. Âm thanh nói chuyện, tiếng gọi âm ỉ, tiếng kêu khóc, tiếng ồn của xe, nhiều âm thanh lọt vào bên tai, kéo dài không dứt.

Lần đầu tận mắt nhìn thấy căn cứ an toàn như vậy, mấy người trong xe cảm xúc cuộn cuộn, nhiều cảm xúc hỗn tạp cùng một chỗ, nói không rõ cũng nói không rõ.

Ngô Thiên Hạo lái xe đem các loại tâm trạng khó diễn tả đè xuống đáy lòng, vẫn như trước chăm chú lái xe. Đang lúc ngẫu nhiên liếc mắt về bốn phía đầy ánh mắt âm u, đổ kỵ, tham lam, phần hận, chán ghét...

Hắn không đổi sắc mặt lái xe, tâm tình không rõ trong lòng dần dần tiêu tán, thay vào đó là một tâm tình kiên định không thể hủy.

Người đáng thương tất có chỗ đáng thương, người xưa không lần được ta.

Cùng lúc đó, trong lòng Từ Lâm toát ra ý nghĩ như thế, hắn trầm mặc nhìn các loại ánh mắt u ám ngoài cửa xe, lòng cũng không rung động nửa phần. Hắn rất may mắn, hắn có một anh họ thân thiết hơn cả anh ruột đẻ hắn, nếu không, thực sự hắn không dám tưởng đến cuộc sống của hắn vào tận thế.

Nhóm chín người, trong lòng mỗi người đều theo đuổi tâm tư của mình, hoặc nhiều hoặc ít đều vì mình mà cảm thấy may mắn. May mắn từ lâu đã thấy rõ thực trạng, không chỉ không ngừng trốn chạy, đồng thời còn thúc đẩy bản thân không ngừng vươn lên đề cao thực lực, may mắn được kết thân với đồng đội, lúc đối mặt với cường địch, có thể yên tâm mà nhảy vào trận chiến.

Đoàn người đi sau hai chiếc xe của Từ Dương, từ lúc đi tới căn cứ Giang Thành đã bị xe khác vượt qua. Không quan tâm trong lòng có bất mãn bao nhiêu, nhưng đến lúc này, cũng chỉ có thể không cam lòng mà tiếp nhận thôi.

Có câu tục ngữ nói rất đúng, năng lực không bằng người, chỉ có thể bị đánh.

Xe chạy chậm chậm đi tới cửa thành, nhân viên kiểm soát trong coi cửa vào ngăn bọn họ tiếp tục đi về phía trước, mọi người còn chưa kịp mở miệng, đã có mấy người mặc quân trang xanh lá đi đến trước mắt.

Liếc mắt nhìn, Ngô Thiên Hạo liền nhìn thấu được thân phận thật của bọn họ. Những người này không phải chỉ có dáng vẻ khoác thân quân trang, mà là quân nhân thật sự.

Căn cứ tư nhân có quân nhân giúp đỡ quản lý quy định, xem ra, người lãnh đạo căn cứ này thật có chút không thể khinh thường.

“Đây là thành phố, nếu muốn vào đây, cần nộp lên một nửa vật tư của các cậu.” Người đàn ông đứng đầu nói, tuổi gần ba mươi, khuôn mặt cương nghị, hai mắt như đuốc, ánh mắt sắc bén dọa không ít người âm ỉ muốn vào thành, nhưng lại không có lệ phí là vật tư để vào.

“Chúng tôi muốn vào thành phố, phía trước xe kia là đồng bạn của chúng tôi.” Sắc mặt Ngô Thiên Hạo trầm tĩnh đón lấy ánh mắt đen thẳm của người đàn ông, ánh mắt thâm thúy sắc bén tương tự như của quân nhân. Hắn ở trong đại viện quân khu lớn lên, quân nhân dạng gì mà chưa thấy qua, sao lại tùy tiện đã bị một gã quân nhân bình thường hạ thấp.

Quân nhân hơi sững sờ, tựa hồ bị ánh mắt của hắn làm giật bắn, chỉ là cũng một chút thôi, rất nhanh hắn đã phục hồi lại tinh thần, quay lại gật đầu với hai người phía sau, sau đó chỉ thấy hai người phía dưới giậm chân đi tới, đứng thẳng tắp bên cạnh xe.

“Ngoại trừ tài xế, làm phiền những người khác xuống xe một chuyến, chúng tôi cần xác định vật tư các cậu thu gom được.” Giọng quân nhân mười phần bình thản, không quá nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng, một bộ dáng phân phó giải quyết việc.

Từ Dương mở cửa xuống xe đầu tiên, Từ Lâm và Hạ Duyên Phong lần lượt xuống xe. Còn lại Ngô Thiên Hạo nhận được một tấm thẻ màu lam do quân nhân kia đưa cho, nghe được một lời nói, chờ một vị quân nhân ngồi trên chỗ điều khiển, khởi động xe lái theo hướng được người này chỉ dẫn.

Chiếc xe phía sau cũng được chỉ thị giống vậy, Tạ Thiên đi theo xe phía trước, còn lại mấy người Tạ Hải đi nhanh tới, liền tụ tập một chỗ cùng với mấy người Từ Dương.

Thành viên tiểu đội chưa xuống xe còn được, vừa xuống xe liền đưa tới nhiều ánh mắt phức tạp. Tiểu đội Hồng Nhật không chỉ có một phụ nữ, hơn nữa còn có hai người tuổi vị thành niên, trong đó một người còn một bé gái mười hai tuổi, cô bé ôm trong lòng là một chú chó vườn nhỏ.

Đội ngũ như vậy, khiến cho tất cả người sống sót hai bên đều chấn động cực lớn. Có chút dụng ý liên tục đảo hai con người, xem chừng đang lặng lẽ tính toán chuyện gì giống nhau.

Sĩ quan như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Từ Dương vẻ mặt lạnh lùng, lại xem xét Tạ Thiên nét mặt bình tĩnh. Căn cứ vào trực giác của hắn, hai người này chắc là chủ lực của đội ngũ. Một người nhìn đã biết từ trong quân đội bước ra, một nhìn như thành phần trí thức, nhưng quanh thân tỏa ra khí lạnh, không giống với người bình thường.

Trong yên lặng, sĩ quan tự cho là không dấu vết quan sát người này một lần, nhin không được ở trong lòng than thở: Những người này, không quản là người lớn hay nhỏ, tất cả đều có khả năng không thể đánh giá, thật đúng là không thể xem vào vẻ bên ngoài

Cùng lúc người khác chú ý, cùng với sĩ quan soi mói nhìn, đoàn người Từ Dương vẫn dáng vẻ bình thường, không nhanh không chậm theo một sĩ quan khác qua cửa trạm kiểm soát, những ánh mắt đen tối không rõ, tất cả đều bị ngăn cách ở ngoài cửa thành.

Đem người dẫn vào thành phố, quân nhân ít lời mà nhiều ý giới thiệu mới vào căn cứ thì cần đặt mua một ít tin tức, cùng với ghi danh với nhân viên căn cứ, sau đó liền xin từ biệt rời đi. Nhân viên công tác của căn cứ không nhiều lắm, bọn họ một đầu mấy người dùng, thế nhưng thời gian mười phần vội vã.

Đội quân nhân rời đi, liên tục có mấy người đi tới hướng đoàn người Từ Dương, ánh mắt nóng bỏng như tia X-quang, mỗi người đều một bộ dáng rất “Nhiệt tình”. Vài người trong đó nghĩ trực tiếp bắt chuyện, chỉ là đều bị Từ Dương mặt lạnh dọa lui.

Trong căn cứ hỗn tạp, loại người gì cũng có, không cẩn thận lời chọc đến dây dưa vào người, chính là phiền toái, lá gan không đủ lớn, chỉ có thể kịp thời dừng lại.

“Anh họ, chúng ta không quen biết bọn họ, tại sao bọn họ lại tiếp cận chứ?” Từ Lâm nhìn xung quanh mấy người dùng ánh mắt “Nóng bỏng” chăm chăm vào đoàn người, lòng mơ hồ toát ra một khả năng, có điều vẫn nhỏ giọng hỏi Từ Dương một câu.

“Đều là người đã lẫn lộn ở căn cứ một thời gian, là ‘Tình báo viên’ đã hiểu rõ các loại quan hệ, thấy có người sống sót mới tới, sau đó ‘Dẫn đường’ cho những người may mắn sống sót, thu một lượng vật tư nhất định làm thù lao, trong căn cứ thường gặp là ‘Tình báo viên’”

Kiếp trước thấy qua nhiều loại người này, Từ Dương không thấy kì quái, ngược lại cố tình tìm một chút tin tức xác thực và nhanh chóng ‘Dẫn đường’. Mới vừa đến địa bàn người khác, nhanh chóng thăm dò thể lực nhân vật khắp nơi, điều này cũng tốt.

Nghe xong lời này, Từ Lâm ở trong lòng yên lặng nói “Quả nhiên như thế”. Vừa nhìn thấy người sống sót tới liền lộ vẻ mặt vui sướng, nhưng lại đặc biệt ‘Nhiệt tình’. nghĩ cũng biết không chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt. Không nghĩ tới vừa vào thành đã gặp phải điều này, nhưng thật ra cũng không kém suy nghĩ trong lòng là bao.

Không dấu vết quan sát mấy người này một chút, cuối cùng ánh mắt Từ Dương rơi xuống một người ăn mặc coi như chỉnh tề, khoảng bốn mươi, người đàn ông trung niên tương đối gầy gò.

Người đàn ông trung niên thấy ánh mắt của Từ Dương, vẻ mặt vui sướng, khóe miệng mỉm cười đi tới. Hắn vốn là cố tình muốn giới thiệu tình huống trong thành phố với những người sống sót mới tới này, nhưng vẻ mặt lạnh lùng của người này như đã sớm biết ý đồ của bọn hắn, một mắt lạnh lùng dọa sợ không ít người, không thể làm gì khác hơn là kiềm chế lo lắng trong lòng, nhưng không ngờ cuộc trao đổi này lại rơi xuống trên người hắn.

Nhìn đoàn người quần áo chỉnh tề, ánh mắt yên tĩnh, hắn biết, mấy người này đều có chút bản lĩnh. Chỉ cần tinh tức của hắn có thể hấp dẫn người lạnh lùng này, khẳng định không thể thiếu thù lao của hắn. Thật vất vả gặp được đội ngũ như vậy, tốt nhất là nắm chặt cơ hội này.

Nghĩ tới đây, hắn đi tới bên người Từ Dương, đầu tiên báo ra một giá thông báo, lạnh lẽo liếc mắt nhìn vẻ mặt bất động của người này, lòng càng xác định thực lực mấy người trước mắt, bàn tay giấu ở sau lưng kích động đến run rẩy.

Nghe được giá của người đàn ông này báo, Từ Dương nhàn nhạt nhìn hắn một cái, có cũng được không có cũng chẳng sao nói: “Ông yên tâm, chỉ cần tin tức của ông có giá trị, tôi sẽ dựa theo luật lệ cho ông thù lao.”

Hoàn

38. Chương 38

Từ đó trao đổi tin tức cần thiết cùng người đàn ông trung niên Tôn Bác, đoàn người không nhanh không chậm đi đến đại sảnh để nhân viên căn cứ ghi danh. Dĩ nhiên, Tôn Bác còn muốn lấy thù lao của hắn, mà vật tư của đoàn người Từ Dương còn đang được căn cứ xác định, chỉ đành tiện đường cho bọn họ, cùng đi tới đại sảnh để đăng kí.

Đi đến trước cửa sổ phòng nhân viên ghi danh, một người nhân viên công tác dáng vẻ bình thường không dấu vết mà quan sát mấy người Từ Dương một phen, xe có cả nữ và trẻ nhỏ, áo quần chỉnh tề, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hồi thần, trên mặt đã treo lên một nụ cười nghề nghiệp, đưa cho Từ Dương một bản thông tin, cười nói: “Làm phiền cậu điền vào đây.”

Từ Dương bình tĩnh nhận lấy và điền kí tên, dẫn thành viên tiểu đội đi đến chiếc bàn dài cạnh tường trong đại sảnh đại sảnh để điền vào bản thông tin. Trên bản cũng không cần điền nhiều tư liệu, nhưng đều là tư liệu khai thân phận thường thấy nhất trong tận thế. Danh tính, tuổi tác, chức nghiệp, dị năng (cấp bậc, thuộc đoàn đội, không quá một phút đã điền xong.

Tục ngữ nói: Người sợ nổi danh heo sợ lớn. Một tiểu đội toàn bộ thành viên đều là dị năng giả, nếu để người khác biết, không chừng lại kéo đến chuyện phiền toái. Đứng trên địa bàn của người khác, cần cẩn thận một chút mới tốt.

Giờ đây, ngoại trừ ở trước mặt người khác sử dụng dị năng của người lớn, anh em Quý gia đều che giấu dị năng của bọn họ. Lại nói, dị năng của hai anh em này đều không phải dễ dàng nhìn ra được, giấu diếm ít thực lực một chút, đây cũng là khiến cho người khác không thể quá hiểu ra tình huống của tiểu đội.

Rất hiển nhiên, một tiểu đội có bảy dị năng giả, cũng thật không thể tin được. Khi bọn họ đem bản thông tin đưa cho nhân viên công tác, trên mặt nhân viên công tác đều là một vẻ khó tin đã đủ để bọn cậu hiểu, số lượng dị năng giả của tiểu đội bọn cậu khiến cho cô ta kinh ngạc rồi, đầu ngón tay run rẩy không chút nào che giấu đã thể hiện nội tâm kích động của cô.

Từ Dương làm bộ không thấy nhiệt tình trong mắt cô ấy, trên mặt vẫn một dáng vẻ lạnh nhạt trước sau như một, ngược mắt nhìn nhân viên công tác, khẽ nhíu mi lộ ra vẻ không mấy kiên nhẫn, im lặng ý bảo cô ta nên hoàn thành việc của mình.

Nhận thấy được ánh mắt lạnh đến chết người, nhân viên công tác dè xuống nội tâm kích động, trên mặt hiện là vẻ cẩn thận từng tí một, cô len lén liếc mắt nhìn Đàm Quỳnh Linh và cô bé Quý Tiểu Ngân, lập tức nhìn Từ Dương, hỏi lễ phép: “Xin hỏi các anh ở bên ngoài hay bên trong thành phố? Bên trong thành có nhiều loại chỗ ở, cũng có các tòa nhà biệt thự loại nhỏ. Bên ngoài thành có khu dân cư bình thường và khu lầu bạt, đương nhiên cũng có một ít nhà trọ tầm trung, chỉ là bên ngoài không được căn cứ bảo hộ.”

“Trong thành phố.” Trong lòng Từ Dương đã sớm có đáp án, mặc kệ dạng căn cứ, bên ngoài thành rất hỗn loạn khó có thể tả, bọn họ vất vả lắm mới đến được một trụ sở, không thể dùng để hưởng thụ ẩm ỉ hỗn tạp.

Ánh mắt nhân viên công tác càng thêm sáng ngời, lúc này lấy ra mấy thẻ bài màu lam đưa cho Từ Dương, giải thích: “Đây là thẻ thông hành, trừ các khu vực riêng, màu thẻ bài làm đại biểu có thể tự do đi lại bên ngoài. Về chỗ ở trong thành phố, ở đây không xử lí, các anh cần đến đại sảnh trong thành phố để làm việc. Xin hỏi còn có vấn đề khác hay không, tôi sẽ tận lực trả lời.”

Từ Dương không quan trọng lắc đầu, tiếp nhận thẻ bài, nhìn nhàn nhạt, đứng lúc chín thẻ. Dem thẻ bài đưa cho Từ Lâm đứng bên cạnh, sau đó khẽ gật đầu với nhân viên công tác, vẻ mặt hồ hững nói tiếng cảm ơn, lập tức xoay người rời đi.

Đoàn người rời khỏi chỗ cửa sổ công tác, Từ Lâm đem thẻ bài đưa cho từng thành viên. Mấy người tiếp nhận đem thẻ bài nhìn qua hai lần, một mặt khắc hai chữ “Hong Nhật” đơn giản, ở giữa ghi vài chữ ‘Chúng mình ra vào thành phố lớn, giản đơn vô cùng.

Từ Lâm trước sau trở mặt thẻ bài nhìn một chút, sau đó không biết vì gì mà lắc đầu, mặt mang vẻ trào phúng nói: “Không nghĩ tới cứ vậy lấy ra thẻ bài quyết định có được tự do đi lại ngoài thành hay không, loạn thế quả thật là loạn thế.”

Từ Dương nhìn người đi đường lui tới bên ngoài đại sảnh, thần sắc trong con người sâu không thấy đáy, tựa như đang suy nghĩ gì đó, vừa như cái gì cũng chưa từng nghĩ, lúc sau mới nói nhặt: “Thẻ bài màu lam không thể vào nội thành, chỉ có chỗ ở chính mình bên trong thành phố, chúng ta mới có thể đem thẻ bài màu lam đổi thành thẻ bài có thể tự do đi lại trong thành phố.”

Bọn họ cũng không phải đợi lâu, chiếc xe nhìn khá quen mắt đã chạy đến phía trước. Tại lúc trên đường thiếu xe cộ, một chiếc xe việt dã không thể nào chê được, lại thêm xe không có chỗ nào hỏng nhiều, thoạt nhìn chói mắt như mới vừa mua về, dọc đường đi đưa đến ít nhiều ánh mắt mơ ước.

Nhìn một đôi mắt không che giấu được vẻ tham lam, đoàn người nhin không được đều thở dài một hơi. May mà bọn họ đã đem chiếc Hummer thu vào không gian, đổi thành một chiếc xe việt dã hơi khiêm tốn một chút, nếu không, xe bọn họ cũng thành cái đích để người khác chỉ trích.

Đem thẻ bài màu lam đưa cho nhân viên công tác, người họ tiếp nhận thẻ bài, mắt liếc chiếc xe việt dã đậu ở cửa, gương mặt đắp lên một vẻ tươi cười nhiệt tình, mười phần ‘Ý tốt’ giới thiệu các khu trú ngụ sa hoa trong nội thành. Phải biết rằng, bọn họ đẩy mạnh tiêu thụ của khu trú ngụ đổi được càng nhiều vật tư, bọn họ cũng sẽ được tăng thêm thù lao, không có gắng một chút thì sao có thể.

Từ Dương không có nghe ý kiến của nhân viên công tác, chỉ chọn một một nhà bốn phòng khá vừa ý, sau đó dùng mấy trăm cân* lương thực thay thế tiền thế chấp và tiền thuê nhà mười ngày. Mười ngày qua đi, nếu như tiếp tục thuê nhà, phải bổ sung tiếp một ít vật tư cho tiền thuê nhà.

Nguồn nước đã bị ô nhiễm, bây giờ cần nước phải đến địa điểm chỉ định để mua. Qua tin tức của Tôn Bác, những...nước này đều có một phần là do sản xuất thuốc tận thế, một phần khác là do dị năng giả hệ thủy cung cấp.

Nhân viên công tác thấy đoàn người Từ Dương không có ý định ở lại lâu dài, để có nhiều thù lao thêm, không thể làm gì hơn là tận lực triển khai ba tác lược, càng không ngừng khuyên ở lâu dài sẽ có ưu đãi, đáng tiếc cho dù hắn nói êm tai cỡ nào, cuối cùng vẫn không đả động đến mấy người Từ Dương.

Nghe một phen lời vô ích này, trong lòng Từ Dương liên tục trơn trắng mắt, ai biết căn cứ này có thể bảo đảm an toàn bao lâu, chẳng lẽ bọn họ cho rằng có tường rào cao lớn che chở nên không có chuyện gì. Cứ như vậy mà nhìn tường rào này, chỉ cần có đủ số lượng tang thi, sớm muộn gì căn cứ này cũng rơi vào tay giặc, hơn nữa đây chỉ là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Nhận xong chìa khóa và sổ nhà cùng giấy thông hành vào nội thành, máy móc cảm ơn nhân viên công tác, đoàn người lần lượt bước lên xe, cũng không quan tâm người qua đường nghĩ như nào, chậm chậm chạy tới chỗ bọn họ ở.

Trong xe, mọi người có thể xuyên qua cửa xe nhìn cảnh tượng bên ngoài. Không quá nửa tháng ngắn ngủi, toàn bộ thành thị đều lâm vào một loại khủng hoảng. Trước tận thế chen chúc đông đúc đầy đường, hiện tại chỉ có vài ba chiếc xe qua lại. Thỉnh thoảng bên đường có người mặc quân trang, binh lính vác súng trường đi ngang qua, khuôn mặt nghiêm túc, phẳng phất như đang để phòng điều gì.

Bỗng nhiên, bất tri bất giác Từ Dương nhớ lại một chuyện quan trọng, cậu nhin không được khê nhíu mày. Gần đây vẫn muốn thăng cấp dị năng và thu thập vật tư, trong lúc đem việc này quên mất, cậu thật sự quá sơ suất.

Nghĩ đến đây, cậu ngưng thần, nhắm mắt dưỡng thần đi vào không gian, đến trong phòng lấy giấy bút, cầm bút máy viết viết một chút, trên tờ giấy trắng hiện lên mấy chữ viết phóng khoáng.

Làm xong việc này, cậu dường như nhớ lại chuyện quan trọng gì đó, bỗng nhiên mở mắt, lập tức mở miệng nói: “Xe ngừng, tôi có chút việc phải đến đại sảnh ghi danh một lúc, các cậu đi trước, không cần chờ tôi.”

Không ngờ Từ Dương lại đột ngột nói ra lời này, Ngô Thiên Hạo có chút nghĩ không ra, chỉ là vẫn nghe lời dừng xe lại. Chờ Từ Dương xuống xe, đối phương đang lúc khua tay, buồn bực không ngớt khởi động xe.

Cũng buồn bực không ngừng như Ngô Thiên Hạo là Hạ Duyên Phong, Từ Lâm đều là vẻ mặt không giải thích được. Nhìn xe phía sau, Tạ Thiên còn dừng xe lại hỏi vài câu, đợi nghe được câu trả lời của Từ Dương, đồng dạng cũng hiểu được Từ Dương đã quên điều gì.

May thay tất cả mọi người đều không hỏi gì, nếu Từ Dương không muốn nói, bọn họ cũng sẽ không hỏi nhiều, chỉ lặng lẽ tiếp tục chạy xe về phía trước.

Đi tới chỗ đại sảnh ghi danh trong nội thành, nhân viên công tác lúc trước đã phục vụ thấy cậu, cho là cậu đã thay đổi quyết định, lập tức hiện lên vẻ mặt tươi cười. Nhưng cuối cùng không thấy Từ Dương để ý, gương mặt lập tức thu lại nét cười, khỏi nói đến buồn bực.

Từ Dương đi tới một chỗ tương đối khuất, bất động thanh sắc lưu ý nhân viên ra vào đại sảnh. Muốn đem thư tín đưa đến trong tay nhân vật có sức ảnh hưởng, không thể tùy tiện tìm người như vậy được, tốt nhất là tìm được một người có vị trí lớn lui tới được.

Đang nghĩ ngợi, một người đàn ông trung niên cầm văn kiện trong tay đi ra từ trong đại sảnh, hần tùy ý nhìn xung quanh một chút, liền giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó vội vã tiến đến gần chiếc xe màu đen.

Từ Dương quyết định thật nhanh, lập tức đuổi theo người đó, chỉ thoáng một cái trong nháy mắt, phong thư rơi xuống tay người đàn ông. Ngay sau đó, một cỗ tinh thần lực vô hình chậm rãi tập kích vào đầu hắn, người đàn ông như là bị đầu độc, không dấu vết nhận lấy phong thư.

Người đàn ông tiện tay phúi bụi trên người, sau đó mở cửa ngồi vào trong xe, khởi động xe đi tới phía trong nội thành.

Lúc này Từ Dương đã trốn đến nơi kín đáo, cậu im lặng không lên tiếng đưa mắt nhìn chiếc xe màu đen đang xa dần. Cho đến khi chiếc xe đã biến mất trong tầm mắt của cậu, cậu mới như không có chuyện gì xảy ra mà cất bước rời đi.

Hoàn

Tình hình là Mai đã xong nửa bộ MTTSL này rồi, cảm thấy rất hào hứng hahaha vì đã gần chạm đến mục đích là hoàn bộ này vào tháng 8. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Mai suốt thời gian qua.

Thông báo thêm Mai đang ấp ủ một dự án mới, đáng lí hôm nay là tung ra rồi nhưng lại còn nhiều khâu phải chuẩn bị nữa nên tạm thời vào một thời điểm khác thích hợp hơn (tất nhiên là sẽ sớm thôi. Mong dự án mới sẽ vẫn được mọi người ủng hộ.

Cuối cùng vẫn là muốn cảm ơn mọi người nhiều lắm. Thật ra mình chỉ muốn edit chơi thôi không quan tâm gì hết nhưng lại thấy nhiều người ủng hộ nên mình phải cố hoàn thiện bản dịch sao cho tốt hơn, mặc dù có chậm hơn một tí (vì mình và Thu bận việc lắm mà chỉ có 2 tụi mình ôm show thôi nhưng vẫn luôn cố gắng ra chương mới đều đều cho các bạn.

Dài dòng thảo mai kể lể đủ rồi, nói chung là mọi người nhớ ủng hộ hai tụi mình đó nha ^^

Chúc các bạn buổi tối vui vẻ,

Mai.

39. Chương 39

Đem phong thư đưa đến trong tay người kia, về phần đối phương liệu có làm dựa theo thư trong tay hay không, cậu liền tạm thời không biết được. Dù sao, đến đây mới xử lí việc này vẫn có chút phiền toái, có vài người không bận tâm chuyện gì đến.

Kiếp trước, lúc cậu mới vừa đến một căn cứ, xảy ra sự việc tương tự. Lãnh đạo căn cứ chỉ nghĩ đến bệnh độc tang thi rất lợi hại, cho rằng chỉ cần người đi vào thần trí thanh tỉnh, vậy không phải lo lắng người đó là tang thi, nhưng lại chưa từng nghĩ qua tang thi phải có thời gian nhất định để ủ bệnh.

Có vài người lúc trước rất khỏe, một giây sau lại đột nhiên xảy ra biến đổi. Người trong căn cứ nhiều như vậy, nếu trong căn cứ mà có người biến thành tang thi, thật không nghĩ đến sẽ có bao nhiêu người bởi vậy mà chết, không bảo đảm được những binh lính tuần tra này đã vứt bỏ một cái mạng sống.

Cẩn thận mà nói, một người đưa thư râu ria vô danh không có cách nào đưa đến trong cấp lãnh đạo như vậy, lại không biết như thế nào, bức thư này lại không ai hay biết mà rơi xuống trên bàn làm việc của người đứng thứ hai căn cứ Giang Thành.

Người đứng thứ hai này mới vừa trở lại phòng làm việc, thấy trên bàn đặt một bức thư không có tên. Vốn dĩ không có tính toán sẽ xem bức thư này, nhưng lại không biết bị làm sao, quỷ thần xui khiến mở phong thư ra, sau đó không tự chủ được lấy thư ra, đọc cẩn thận.

Đọc xong bức thư, trong lòng người đứng thứ hai này toát ra ý nghĩ đầu tiên là người truyền tin tức này thật lo bò trắng răng*, nhưng một khắc sau, trong lòng liền toát ra một ý nghĩ không giải thích được trong đầu, giống như là có ai đó đang thúc giục bên tai hắn mau chóng phát ra mệnh lệnh, nếu chậm một bước, căn cứ Giang Thành sẽ bởi thế mà xảy ra chuyện trọng đại. (*Nguyên văn: . Câu này giống như câu ‘Lo bò trắng răng’ của bên mình, người lo bò trắng răng nghĩa là người hay lo lắng vu vơ, lo những chuyện không đâu, những chuyện không đáng phải lo.

Người đứng thứ hai này đi qua đi lại trong phòng, do dự một lúc, người này đem đốt bức thư, tự mình đi ra cửa tìm trợ lý, phân phối đem sự việc này truyền xuống phía dưới, nhanh chóng thi hành mệnh lệnh này. Nếu có người phản đối, lập tức dùng võ lực trấn áp, nếu vẫn không hiệu quả, giết không truy cứu*. (*Nguyên văn : Cách sát vật luân. Nghĩa là giết tất không phải luận tội hay giải thích gì.

Tin tức người sống sót mới vào cửa nhất định phải kiểm tra thân thể xem có vết thương hay không, và phải ở trong khu cách li ba giờ đồng hồ, nếu xác định không có việc gì mới có thể vào trong thành phố rất nhanh đã truyền ra. Nhân viên công tác đứng ở cổng luồng cuống tay chân, vừa muốn an bài cho nhân viên công tác, lại vừa phải nói rõ việc này tới người sống sót vừa tới căn cứ, trong lúc nhất thời huyên náo cả người bàng hoàng lên, cho rằng trong căn cứ đã xảy ra việc lớn gì rồi.

Khi tin tức truyền đến trong tai Từ Dương, cậu đã về đến chỗ ở của bọn họ. Thấy mệnh lệnh đã nhanh chóng được công bố như vậy, lại khiến cậu có chút ngoài ý muốn. Cậu cho rằng ít nhất phải đợi đến khi gặp được sự việc giống thế, mệnh lệnh này mới có thể được truyền ra.

Đoàn người đã đi tới khu trọ trong thành phố không biết, ngay vào gần ngủi thời gian mệnh lệnh mới được truyền xuống, ngoại thành đúng lúc xảy ra sự việc này, sự việc được báo lên rất nhanh chóng, trực tiếp tăng tốc thi hành mệnh lệnh này.

Ngoài cổng có binh sĩ gác, hỗn loạn rất nhanh đã ngưng, những người may mắn còn sống sót không cam tâm tình nguyện bị ép kiểm tra thân thể. Không còn biện pháp, một vị sĩ quan lạnh như băng nói, không kiểm tra, cũng được, trực tiếp xoay người rời đi, căn cứ không chào đón người sống sót từ chối hợp tác.

Nhìn thật sâu Từ Dương vừa trở lại đã nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng ngày càng có nhiều dư vị không thể nói rõ dâng lên. Hạ Duyên Phong không đổi sắc mặt dời đi tầm nhìn, ánh mắt trầm tĩnh sâu không thấy đáy nhìn ra cửa sổ, thật lâu không nói gì.

Lúc rời khỏi trường học, lần đầu hắn phát hiện, trong lúc đó hắn và Từ Dương có một khoảng cách rất xa xôi. Bởi vì hai người bọn họ, một như là ở trên trời, một như là ở dưới đất, chính giữa là cả một khoảng cách rộng lớn.

Hắn vất vả lắm mới đến gần một, cậu lại tiếp tục đi về phía trước hai, mỗi một lần đều nhiều hơn một với hắn, từng bước một cộng lại, không biết đã sớm nhanh hơn hắn bao nhiêu bước.

Căn cứ Giang Thành xây dựng không lâu sau, ngày hôm trước mới chính thức đón tiếp người bên ngoài. Người dân cư trú trong thành phố hạ cố gắng, khôi phục nguồn điện trong căn cứ. Dĩ nhiên không phải lúc nào cũng cung cấp, chỉ ngoại trừ mấy đại nhân vật có quyền thế mới cung cấp đầy đủ, còn lại khu dân cư chỉ có buổi tối mới cấp điện, hơn nữa mỗi đêm chỉ có 3 canh* giờ. (* 1 canh giờ = 2 tiếng

Giờ đây, vừa đến bảy giờ tối, người sống sót trọ trong nhà còn lương thực sẽ nhanh chóng sử dụng thời gian này để đun nước nấu cơm, bận rộn như con quay. Về phần nhà không có lương thực, hoặc là vô cùng khó khăn, đa số đều tìm củi khô để nấu cơm.

Đoàn người Từ Dương mới đến, đã lâu chưa được nghỉ ngơi yên tĩnh, cũng tiến vào chính là tình huống vội vã.

Ngày hôm nay đã chém giết vài tang thi, tuy rằng quần áo trên người không có dính vết bẩn, nhưng mồ hôi tuôn ra không ít, quần áo đều ướt đầm mồ hôi, đoàn người đã sớm không nhịn được nữa, thầm nghĩ trực tiếp lao vào bồn tắm.

Vì vậy lúc đi tới căn hộ, Từ Lâm nghỉ ngơi chốc lát rồi bắt đầu chuẩn bị nước tắm cho cả nhà. Cho nên lúc chuẩn bị xong cơm tối, chín người đều đã tắm xong, từng người một cứ như biến thành người khác, khỏi nói đến tinh thần sảng khoái.

Buổi cơm tối rất phong phú, dĩ nhiên, đây là so sánh với cháo, mì sợi hay bánh bao. Đoàn người quét sạch hết hai nồi cơm, nếu để cho người khác thấy cảnh này, chắc chắn sẽ khiến không ít người sợ hãi.

Thời gian thu dọn bát đĩa, Đàm Quỳnh Linh chỉ cảm thấy vô cùng may mắn, may là cô nấu cơm rất nhiều, nếu không, đêm nay sợ rằng có rất nhiều người còn đói, không chừng trong lúc nửa tỉnh nửa mê mà đứng dậy ăn khuya.

Đội mọi người đều xong, Từ Dương đem tinh hạch hôm nay thu được phân phát. Dĩ năng anh em Quý gia đều ở cấp không, chủ yếu tinh hạch màu trắng thu gom được đều đưa cho hai anh em. Còn lại các tinh hạch màu khác cứ căn cứ vào yêu cầu tách biệt nhau, một bao tinh hạch lớn chỉ còn sót lại tinh hạch màu trắng và tinh hạch không thích hợp với dĩ năng giả của tiểu đội.

“Quỳnh Linh, đợi chút nữa cô dạy cho Tiểu Thuyền và Tiểu Ngân cách hấp thu năng lượng tinh hạch đi.” Từ Dương nói, một bên đem tinh hạch còn dư lại phân ra, một bên nhàn nhạt nói: “Theo lời Tôn Bác nói, hiện tại trong căn cứ đã xuất hiện tinh hạch, tuy rằng tinh hạch vẫn chưa trở thành tiền thông dụng, chỉ là nhìn vào xu hướng, vậy cũng liền nhìn vào sự việc mấy ngày nay, tinh hạch còn dư lại mọi người đều tự cất đi. Về sau tinh hạch này, tự mình lấy được rồi, có tinh hạch không thích hợp, mọi người có thể đổi.”

Mọi người không có lập tức nói được, cũng không có nói không, chỉ là đều trầm mặc nhìn tinh hạch. Một lúc lâu sau, Tạ Thiên gật đầu, sau đó, mấy người khác cũng lần lượt gật đầu.

Từ Dương như có như không mà...nhếch miệng một cái, nhìn tinh hạch trên bàn một chút, nói: “Nếu đã đồng ý, vậy thì nhanh chóng lấy tinh hạch đi. Có khách muốn đến, trên bàn không thích hợp để những...thứ này.”

Nghe một câu phía sau, động tác lấy tinh hạch của mấy người ngưng một chút, không hèn mà cùng giương mắt nhìn về phía Từ Dương, nhìn khuôn mặt tuấn tú vẫn không có biểu hiện gì, không khỏi có chút hoài nghi lời mà bọn họ vừa nghe được chỉ là ảo giác mà thôi.

Ở không khí im lặng như vậy, Quý Tiểu Ngân hầu như chưa từng nói chuyện bất thành linh quay đầu nhìn cửa, nói một câu không hợp với tuổi tác: “Anh Dương nói không sai, thật sự có người đến, bọn họ sẽ đến cửa.”

Trong vận tốc ánh sáng, mọi người lập tức có hành động, tinh hạch trên bàn nháy mắt đã biến mất, dường như trên mặt bàn vẫn đều sạch sẽ ngăn nắp như vậy.

Mới vừa thu gom xong, mấy người liền nghe được tiếng đập cửa, nhin không được đều than thở một tiếng. Trong tiểu đội có người tài giỏi, quả nhiên là khiến người ta ao ước. Mấy người không khỏi thấy vô cùng may mắn, may thay là người tài giỏi ấy là đội trưởng và đồng đội của bọn họ.

Năng lực Từ Dương mạnh mẽ cũng đã được biết đến, lúc này khiến mọi người kinh ngạc chính là năng lực của Quý Tiểu Ngân. Tuy rằng đã sớm biết dĩ năng của nàng cũng thuộc về phương diện tinh thần lực, cũng thấy qua con chó vườn nhỏ “Tiểu hắc” được khống chế chiến đấu, mấy người vẫn cảm thấy không tin được vào mắt.

Nhận thấy được ánh mắt của mọi người, trên mặt Quý Tiểu Ngân không có hiện lên vẻ vui sướng gì, ngược lại có chút không thích, cô nhóc ngẩng đầu nhìn về khuôn mặt trầm tĩnh của Từ Dương, hai mắt hơi tỏa sáng, ngoan ngoan mở miệng nói: “Anh Dương mới lợi hại, em không giỏi bằng anh ấy.”

Đám người Ngô Thiên Hạo vừa nghe lời này, đều không nhịn được miệng co rút. Từ Dương đã là nghịch thiên, nếu như cô nhóc mười một mười hai tuổi cũng lợi hại giống cậu, bọn họ...đã sớm không còn muốn sống nữa.

Vừa nghe được tiếng gõ cửa, Quý Tiểu Thuyền liền đứng dậy mở cửa, thấy đứng trước cửa là hai người đàn ông cao lớn rắn rỏi, lập tức cảm nhận được khí thế uy áp. Quý Tiểu Thuyền có chút không vui nhú mày, may là trong tiểu đội có dị năng giả mạnh hơn so với hai người này, loại uy áp này cũng đã sớm quen thuộc, bằng không, sợ là hắn đã bị dọa đến không đi được.

Vừa tới căn cứ đã bị người khiêu khích, cho dù ai cũng sẽ cảm thấy chẳng thoải mái, huống chi hai người này hướng về tiểu đội mà đến, Quý Tiểu Thuyền điều chỉnh lại, ôn hòa hỏi: “Xin hỏi các anh có chuyện gì không?”

Thấy Quý Tiểu Thuyền chẳng những không bị kinh sợ bởi uy áp của bọn họ, ngược lại như là rất không thích thấy bọn họ, sắc mặt người đàn ông bên trái trầm xuống, mới vừa muốn mở miệng đã bị người bên phải ngăn, chỉ nghe người bên phải mỉm cười nói: “Xin chào, chúng tôi là thành viên tiểu đội “Liệt hỏa”. Vị này chính là Khương Khải, đội phó của chúng tôi, tôi là Hạng Minh. Chúng tôi nghe nói các cậu là cùng một tiểu đội, nghĩ đến hỏi các cậu có muốn hợp tác cùng chúng tôi hay không, trong đại sảnh có một nhiệm vụ thù lao rất tốt, nhưng chỉ có tiểu đội chúng tôi, không thể nắm chắc được, cho nên mạo muội hỏi một chút.”

Quý Tiểu Thuyền không có lập tức trở về nói, mà là quay đầu nhìn Từ Dương một chút, thấy Từ Dương cuối đầu không biết đang suy nghĩ gì, sau đó nhìn về phía Tạ Thiên, thấy Tạ Thiên đồng ý, hắn mới quay đầu trở lại nói với người tên Hạng Minh: “Các anh vào đi, việc này cần phải nói với đội trưởng và đội phó của chúng tôi.”

Hoàn

40. Chương 40

Từ lúc Khương Khải và Trương Minh thả ra uy áp, mấy người trong phòng khách cảm thấy uy áp này có cũng được không có cũng chẳng sao. Bởi vì đẳng cấp dị năng của bọn họ đều đã đột phá lên cấp một, cho nên mọi người đều đối với cỗ uy áp đó làm như không thấy, nhưng đối với anh em Quý gia đang ở cấp không mà nói, đây cũng có chút ảnh hưởng.

Bất kể như thế nào, người đến là khách. Nhìn hai người đang từng bước đến gần phòng khách, mọi người không đổi sắc mặt nhìn không ra hờn giận. Đàm Quỳnh Linh rất tự nhiên đứng dậy rót chén trà, im lặng không lên tiếng mời hai người uống trà nóng.

Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo không dấu vết liếc nhìn nhau, vẻ mặt bình tĩnh chiêu đãi hai vị khách không biết từ chỗ nào đến. Đặc biệt chạy đến tìm bọn họ cùng hợp tác tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ sợ chính là bọn họ không có khả năng đó, rồi lại luyến tiếc thù lao khi hoàn thành nhiệm vụ đi

Tạ Thiên rất nhanh liếc nhìn Từ Dương vẫn cúi đầu trầm mặc như cũ, lòng có chút kì quái, chỉ là hắn cũng không lên tiếng quấy rối, chỉ giương mắt nhìn về phía Tiểu Thuyền, mỉm cười nói: “Tiểu Thuyền, em và Tiểu Ngân còn nhỏ tuổi, buổi tối nên đi ngủ sớm một chút mới tốt, hai người đều trở về phòng nghỉ ngơi đi thôi”

Quý Tiểu Thuyền gật đầu, áp chế xuống cơn khó chịu trong ngực, lặng lẽ mang theo Tiểu Ngân trở về phòng.

Phòng khách thoáng yên tĩnh một chút, Khương Khải liếc nhìn bọn họ tự tiện vào sẽ không nhắc quá mức...đàn ông, thoáng có chút không vui nhú mày một cái. Nghĩ dù gì tiểu đội của hắn cũng là một đội ngũ có chút danh tiếng trong căn cứ, không nghĩ tới người đàn ông này hiển nhiên không thức thời như thế, chẳng lẽ tiểu đội Hồng Nhật này còn mạnh hơn cả so với tiểu đội của hắn phải không?

Nhận thấy được ánh mắt Khương Khải nhìn về Từ Dương, Hạ Duyên Phong không khỏi nhìn lại, trùng hợp thấy được nét không vui rất nhanh đã biến mất, một đôi mày kiếm thẳng hơi nhú lại, trong con người

có chút hàn quang chợt lóe, hạ xuống cơn giận trong lòng, ngược mắt nhìn Khương Khải, khách khí mà xa cách nói: “Hai vị nếu có chuyện gì cần thương lượng, không ngại nói thẳng đi.”

Nghe được có người lên tiếng, Khương Khải theo bản năng chuyển tầm nhìn đến trên mặt Hạ Duyên Phong, hai người bốn mắt nhìn nhau, im lặng va chạm ra từng tia lửa.

Sau cùng, Khương Khải tự cho thực đối phương chỉ là thực lực bình thường thua trận, chỉ là hấn che giấu rất tốt, ngoại trừ hấn và bằng hữu thân thiết là Hạng Minh, mấy người khác cũng không phát hiện ra sự khác thường của hấn.

Hạng Minh có chút bận tâm liếc nhìn Khương Khải, rất sợ hấn nóng giận tại chỗ, cho nên vội vã đem ý đồ nói một lần, nhấn mạnh thù lao được khi hoàn thành nhiệm vụ rất cao. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thành công, bọn họ có thể lấy được hơn một nghìn cân lương thực và lượng được phẩm nhất định, cho dù ai cũng sẽ luyến tiếc đem nhiệm vụ này nhường cho người khác.

Nếu thực lực bọn họ vẫn không đủ mạnh, bọn họ cũng sẽ không cùng người khác tiếp nhận nhiệm vụ này. Nhiều người, bọn họ phân vật tư ít một phần, vào tận thế khan hiếm lương thực và thuốc, ít một phần có ý nghĩa sống chết, chỉ có nắm vững trong tay mình, mới là an toàn nhất.

Đã biết ý đồ của hai người họ, đám người Hạ Duyên Phong đều thoáng trầm mặc, trong lúc nhất thời mới phản ứng lại hai người này. Bọn họ tựa hồ cũng đang suy tư, nghĩ có nên tiếp thu đề nghị này hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn, khẳng định tiểu đội Hồng Nhật không thiếu lương thực hay được phẩm, nhưng không ai biết được phải đợi tới khi nào mới phục hồi sản xuất, cho nên, bất luận như thế nào, hành động thu gom vật tư không thể dừng lại.

Hiện tại đang cân nhắc, nhiệm vụ này có đáng giá để bọn họ đi một chuyến hay không. Nói thật ra, đối với bọn hấn mà nói, mấy nghìn cân lương thực cũng không phải nhiều. Về phần trọng lượng của được phẩm, bọn họ cũng không nhìn vào mắt. Huống chi, những vật liệu này còn phải cùng chia sẻ với người khác, đồ đến trong tay họ cũng không còn bao nhiêu.

Trầm mặc hồi lâu, rốt cục Từ Dương ngẩng đầu lên, mặt lãnh đạm nhìn về phía Khương Khải, ánh mắt thâm trầm không muốn người biết có chút ngoan lệ, đến khi thấy toàn thân Khương Khải sợ hãi, cậu mới không nhanh không chậm nói rằng: “Xin lỗi, chúng tôi vừa tới căn cứ, cần phải chấn chỉnh tốt một phen, tạm thời không dự định nhận nhiệm vụ.”

Khương Khải dè xuống giá lạnh trong lòng, nhìn Từ Dương, khe cau mày nói: “Đội trưởng Từ, tôi mong muốn anh suy nghĩ một chút nữa. Tiểu đội các anh vừa tới căn cứ, chắc chắn vật tư của các anh cũng đã hao phí không ít, căn cứ phụ cận có nhiều chỗ đã được quân đội thu gom một lần, nếu muốn đến vùng phụ cận thu gom vật tư, sợ rằng chỉ là chuyện lãng phí thời gian.”

Hạng Minh đồng ý gật đầu, nói tiếp lời Khương Khải: “Đội trưởng Dương, đội phó chúng tôi nói không sai. Nghe nói căn cứ gần đây mới vừa tuyên bố một quy định mới, đội ngũ người sống sót thành lập nhất định phải nhận một nhiệm vụ mới có thể ở lại bên trong căn cứ. Nếu như không nhận nhiệm vụ, có thể sẽ bị đuổi ra khỏi căn cứ.”

Hai người anh một lời tôi một lời, nói cứ như bọn họ rất tốt. Trong lúc mờ mịt ám chỉ địa vị bọn họ ở trong căn cứ, một bộ dạng chúng tôi đã tự mình tìm tới cửa, đáng vẻ tựa như anh không cố gắng nắm chặt liên không còn cơ hội nữa.

Từ Dương cười như không cười nhìn hai người bọn họ, cười nhạt trong lòng mấy tiếng, nét mặt làm như đang suy nghĩ sâu xa, hồi lâu mới nói: “Cảm tạ hai vị nhắc nhở, ngày mai chúng tôi sẽ đến đại sảnh xem, nếu có nhiệm vụ thích hợp với tiểu đội chúng tôi, chúng tôi sẽ nhanh chóng nhận nhiệm vụ.”

Nói nhiều như vậy, không nghĩ tới đối phương không chỉ không cảm kích, ngược lại như là không có nghe được điểm trọng yếu mà đem đề tài chuyển hướng, sắc mặt Khương Khải và Hạng Minh lúc xanh lúc trắng, đối tới đối lui, dường như đã lẫn lộn qua một mâm gia vị màu sắc.

Khương Khải dè xuống một cổ lửa giận trong cổ họng đang muốn tuôn trào, không hề chớp mắt mà nhìn Từ Dương chằm chằm, giống như muốn nhìn ra gì đó trên mặt Từ Dương, hé ra khuôn mặt tuấn tú cuồng ngạo lại âm trầm có chút đáng sợ. Qua một lúc lâu, hấn hít một hơi thật sâu, không tiếp tục nhấn nạy nữa

nói: “Nếu đội trưởng Từ không muốn, chúng tôi đây cũng không quấy rầy các anh, cảm ơn các anh đã tiếp đãi.”

Tiếng nói vừa dứt, bưng lên tách trà xanh trên bàn, ngửa đầu uống liền một hơi hết. Tuy không khí tràn ngập hương thơm trà xanh tươi mát thoải mái, vốn nên thưởng thức một phen thật tốt, nhưng tâm tình của hắn lại bị phá hư, một tách trà ngon như bỏ găm hoa mẫu đơn vậy, trong nháy mắt nuốt hết vào bụng.

Đàm Quỳnh Linh đứng dậy “Tiễn khách”, thoáng dừng ở cửa chốc lát, sau đó đóng kỹ cửa lại. Xoay người lại một cái, đập vào mắt chính là hình ảnh toàn bộ thành viên tiểu đội đều nhìn về Từ Dương, lúc này, trên mặt mọi người đều hiện lên một biểu tình muốn nói lại thôi.

Lặng lẽ đem biểu tình của mỗi người thu vào mắt, Từ Dương hạ mắt, trầm mặc một lát, cậu mới chậm rãi nói: “Khương Khải và Hạng Minh là học trưởng lớn hơn tôi hai lớp, lúc tôi còn ở trường học, ngẫu nhiên nghe nói danh tiếng Khương Khải không tốt lắm. Biết tổ đội chúng ta không có mấy người, cho nên tôi nghĩ, mọi việc cần cẩn thận một chút mới tốt.”

Mấy người nhìn Từ Dương tựa hồ không muốn nói nhiều lời, lời ra đến miệng liền nuốt trở về bụng. Mỗi người đều có bí mật không muốn nói, lúc Từ Dương bắt đầu nghe được tiếng của hai người, liền cuối đầu rơi vào trong trầm mặc, hay là chân tướng của sự việc không đơn giản như lời mà cậu ta nói.

Nếu cậu không muốn nói, mọi người cũng không thể...bắt buộc cậu phải nói, có lẽ một ngày sau cậu đột nhiên muốn nói không chừng. Ôm ý nghĩ như vậy, mọi người cũng mỉm cười chuyển hướng đề tài.

Khương Khải, mới nghe được tên này thì cậu cho rằng chỉ là trùng tên mà thôi. Nhưng mà, lúc Khương Khải và Hạng Minh cùng xuất hiện, thanh âm quen thuộc vang lên, hết thấy đều không còn là do trùng hợp nữa.

Kiếp trước, Khương Khải và Hạng Minh đang trong một đội ngũ tên là “Liệt Hỏa”. Thời điểm lúc cậu nghe được cái đội ngũ này, Liệt Hỏa đã tương đối nổi danh trong căn cứ. Khi đó Khương Khải cũng không phải đội phó, mà là đội trưởng hệ dị năng hỏa.

Thời gian ở thành phố L, một mình cậu gia nhập binh đoàn Liệt Hỏa, trở thành một gã đội viên dị năng giả bình thường.

Gia nhập Liệt Hỏa chưa được bao lâu, căn cứ L bị quân đoàn trăm vạn tang thi vây quanh. Quân đoàn tang thi dốc toàn lực lượng như ong mật, đông nghịt một mảnh, số lượng nhiều đến không xuể.

Lúc thiệt hại đa số lượng quân đội và đoàn cá nhân, lãnh đạo căn cứ hạ lệnh rời khỏi căn cứ L, lập tức dời đi một căn cứ an toàn khác.

Nghĩ cũng biết, rốt cuộc số lượng quân đội tang thi đã có bao nhiêu khiến người khác hoảng sợ. Nếu không, thật vất vả mới khiến lãnh đạo phải rời bỏ một mảnh giang sơn đã từng nắm trong tay.

Quá trình di chuyển rất không thuận lợi, mặc kệ nỗ lực chạy trốn đến cỡ nào, quân đoàn tang thi đều giống như một cái bóng bám mãi không rời. Trong một ngày ngắn ngủi, bọn họ bị bóng ma tử vong bao phủ, trong đầu chỉ còn một ý nghĩa đang chống đỡ hành động của bọn họ, giết tang thi, chạy về phía trước, chạy về phía trước, giết tang thi, cứ lặp đi lặp lại.

Một lần lại một lần Từ Dương tái diễn sự việc giống nhau, trong lúc bất chợt đúng là thấy hơi chút mệt, thân thể mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi. Có lẽ nói, từ lúc bọn người Từ Lâm từng người một biến mất khỏi cậu, từ lâu cậu đã chẳng còn là Từ Dương ban đầu.

Cho dù vậy, cậu vẫn không ngừng cố vũ chính mình như cũ, mặc kệ gian nan chùng nào, cậu đều phải sống sót. Cậu còn sống, không chỉ vì chính cậu, đồng thời cũng là vì Từ Lâm, Ngô Thiên Hạo, còn có Hạ Duyên Phong. Cậu muốn sống luôn phần của ba người họ, vẫn luôn cố gắng sống.

Nhưng mà, lúc Dương Khải đem chủy thủ sắc bén trong tay đâm vào bụng cậu, hết thấy tất cả đều trở thành ảo ảnh mờ. Mùi máu nồng nặc trong nháy mắt tản ra tứ phía, hấp dẫn vô số tang thi chạy như bay đến chỗ cậu.

Đời trước Từ Dương chết dưới miệng tang thi, mà đầu sở tạo nên chính là Dương Khải.

Có thể ngày đó, cuối cùng cậu cũng không chạy thoát số mệnh này, có thể cậu sẽ không quên được một đao ngoan lệ kia của Khương Khải. Cho nên, kiếp này cậu vẫn nhớ kỹ thật sâu những điều mà người này đã từng làm.

Hoàn

41. Chương 41

Ngày đêm luân phiên, mấy giờ bên ngoài không gian dần dần biến mất, vài ngày bên trong không gian thoáng một cái đã qua. Không cần phải gác đêm, toàn thân Từ Dương đều trầm tĩnh lại, chỉ một mực thanh thần mà đi đi lại lại trong không gian, đầy nghiêm túc, cậu rất nhanh thì đã giải quyết xong một núi công việc gần đây. Đồng thời cũng không quên lợi dụng cơ hội khó có được này, rèn luyện thân thể thật tốt.

Trải qua một phen thí nghiệm, Từ Dương phát hiện ở bên trong không gian hấp thu tinh hạch còn hiệu quả hơn so với bên ngoài. Vốn tưởng rằng cần không ít tinh hạch mới có thể thăng cấp bằng hệ dị năng, không ngờ lại ổn thỏa mà đột phá lên cấp ba. Cùng lúc đó, cấp bậc tinh thần lực cũng theo đó mà nhảy lên một đẳng cấp mới.

Nếu là người thường, nhất định sẽ vì thế mà vui vẻ đến hoa tay múa chân. Nhưng đối với Từ Dương hiểu rõ tận thể hiểm ác đáng sợ mà nói, muốn an an ổn ổn mà sống tốt, thực lực như vậy, kì thật còn chưa đủ.

Hiện tại thấy tất cả, thật ra chỉ là mới chỉ mới vừa mở màn mà thôi, chuyện máu lạnh rét buốt còn chờ ở phía sau.

Không ai có thể ngăn cản đồng loại tàn sát, không ai có thể ngăn cản quân đoàn tang thi, đang có một thể lực đang dùng tốc độ chậm rãi tiến gần đến bọn họ.

Sẽ có một ngày, trận đấu không có cách nào từ chối này sẽ kéo đến. Toàn trái đất đều phải gặp khốn cảnh giống nhau, trong cuộc sống không có thành trì nào là an toàn tuyệt đối, chỉ có càng không ngừng tăng cường thực lực của mình, mới có thể cùng hỗ trợ, nếu không, người đời đều chỉ chờ bị cắn nuốt.

Nghĩ đến điều này, Từ Dương không khỏi nhếch miệng cười khổ, trong lòng nhin không được yên lặng suy nghĩ, con người đúng là không được phép rảnh rỗi, một ngày nhàn rỗi, các loại ý nghĩ kì quái trong đầu liền tranh nhau nổi lên mặt nước, chỉ càng khiến người khác hoảng loạn không ngừng.

Nhìn một chút cũng không có thiếu thời gian, dứt khoát đem tinh lực đều đặt trên việc chế tạo ngọc thạch không gian. Ngoại trừ Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo vẫn luôn mang ngọc thạch ở bên người, những người khác đều không có đồ ngọc, Từ Dương cũng không lo lắng việc này, trực tiếp quay về trong thu gom ngọc thạch phẩm chất thượng đẳng.

Ngọc bội của Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo cũng đều là do ngọc bích phẩm chất tốt tạo thành, chỉ tiếc cậu không quen thuộc với những đồ ngọc bích này, không nói được là do loại ngọc bích cụ thể nào tạo thành. Chỉ là, nhìn hai khối ngọc bội sáng bóng, nghĩ ngọc bích cũng không phải vậy.

Đem hai khối ngọc bội nhẹ nhàng đặt trên bàn, sau đó cầm lấy ngọc bội của Hạ Duyên Phong đặt vào lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu, bắt đầu chậm rãi thả ra tinh thần lực rót vào ngọc bội.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc tinh thần lực rót vào ngọc bội không hề khuếch tán ra bên ngoài, Từ Dương chậm rãi thở một hơi ra, lẳng lặng cảm thụ khối lượng của không gian mới một chút. Không gian mới này nhiều hơn không gian của Từ Lâm chừng hai trăm mét vuông, có lẽ có liên quan với tinh thần lực mới thăng cấp của cậu.

Nhắm mắt dưỡng thần chừng mười phút, cả người liền khôi phục lại tinh thần lực, Từ Dương có chút kinh ngạc nhíu mày, cậu cho rằng ít nhất cũng cần một giờ mới có thể khôi phục lại, không lại lại có thể nhanh như vậy đã khôi phục được, nhưng thật ra là một niềm vui ngoài ý muốn.

Nếu tinh thần lực đã khôi phục, Từ Dương cũng không lãng phí thời gian nữa, tay cầm lên ngọc bội của Ngô Thiên Hạo, bắt đầu chế tạo một không gian khác.

Thời gian thoáng một cái liền đi qua phân nửa, rốt cục Từ Dương cũng hoàn thành xong một khối ngọc bội. Bởi vì đã tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, đầu có hơi chút mơ hồ đau. Ngón tay xoa nhẹ mi tâm vài cái, lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Giờ đây, trên bàn đã bày không ít ngọc thạch đã được chế tạo không gian. Đếm kỹ một lần, mười hai khối thật sự khá nhiều, nhưng thật ra khiến cậu khá bất ngờ. Dù sao, sáng sớm hôm qua chỉ chế tạo một không gian, cậu đã cảm thấy đau đầu, mà lúc này lại chế tạo nhiều như vậy, cậu mới phát giác được đầu có chút không khỏe. Xem ra, linh khí trong không gian hiển nhiên có chút bất thường.

Chỉ là, việc này một mình cậu biết là được. Tuy rằng bọn cậu là một tiểu đội, để cho bọn họ biết cậu chế tạo được nhiều ngọc thạch như vậy chỉ trong một đêm, khẳng định không phải chuyện gì tốt. Huống chi, cậu cũng không có ý định lập tức giao ngọc thạch không gian cho bọn họ, tạm thời để lại.

Ý thức mới trở lại thân thể, Từ Dương cũng cảm nhận được một cổ khí tức đã từ lâu quen thuộc bên giường lúc này, cổ hơi thở này đang chậm rãi tới gần cậu, một lát sau cách gương mặt cậu không xa. Cậu có chút do dự, nhưng vẫn không mở mắt ra.

Ngơ ngác nhìn gương mặt người bên kia, chỉ cảm thấy toàn bộ đầu óc đều nghe tiếng ong ong. Ngón tay thon dài trắng nõn bắt tri bắt giác xoa lên gò má của cậu, sau đó chậm rãi dịch xuống bên đôi môi mỏng màu hồng nhạt, thật lâu mới hoảng sợ, cuống quýt thu tay lại.

Bởi trí nhớ kiếp trước, mặc dù Từ Dương biết Hạ Duyên Phong thích cậu, nhưng rốt cuộc lại không biết là khi nào thì hắn bắt đầu thích cậu. Cậu thấy, chắc là lúc hai người chung sống mấy tháng, hắn mới có thể thích cậu.

Nhưng mà, sáng sớm hôm nay bàn tay kia lại chậm rãi vuốt ve đôi môi cậu, như chuồn chuồn lướt ngang khiến cậu cảm thấy kinh ngạc. Khoảnh khắc đó, trên môi tựa hồ như lưu lại hương vị của người đó, bên tai càng không ngừng vang lên giọng nói khàn khàn “Tôi thích anh”, một lần lại một lần, dường như một vòng tuần hoàn vậy.

“Anh họ, anh tắm xong chưa?”

Thanh âm khàn khàn vang lên bên tai, Từ Dương phục hồi lại tinh thần, mơ màng nhìn Từ Lâm trong gương đang vào phòng tắm. Tầm nhìn bắt giác rơi vào chiếc áo phông không giấu được những vết hồng trên xương quai xanh của Từ Lâm, không khỏi hơi sững sờ một chút, lập tức nhớ được thanh âm đặc thù tới hôm qua nghe được.

Kì thực hiệu quả cách cách âm của căn hộ này không tệ lắm, hoặc có thể cậu vẫn luôn dùng nước không không gian để uống, tinh thần lực ở cấp bậc cao nên thính giác, thị giác và khứu giác cũng đều nhạy bén hơn gấp mấy lần người thường.

Cho nên, bất kể là Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm ở phòng sát vách, hay là Tạ Thiên và Đàm Quỳnh Linh cách một căn phòng, cậu đều không cần thận mà nghe được những âm thanh đặc thù này. Cũng là bởi thế, cậu mới chạy đến không gian để trú.

Thanh niên quả nhiên là tràn đầy tinh lực, thật vất vả mới có thể đến một chỗ an toàn để an tâm nghỉ ngơi, dục vọng nhện thật lâu, hiển nhiên cái gì cũng đều không để ý tới, không ôm nhau lẫn vài vòng, ngược lại có chút kì quái. (Cười chết tôi

Suy nghĩ một chút, Từ Dương nhện không được khẽ lắc đầu cười, cậu ra về nghĩ gì đó. Lấy nước hắt lên mặt vài cái, Từ Dương nhường vị trí cho Từ Lâm. Trước khi đi chỉ chỉ lên bả vai của Từ Lâm, sau đó dưới ánh mắt không hiểu gì của hắn mà rời khỏi phòng tắm.

Từ Lâm theo bản năng cúi đầu nhìn về phía Từ Dương chỉ, đợi thấy được mấy dấu hồng hồng, một gương mặt thanh tú triệt để đỏ như cà. Một bên ảo não khẽ mắng “Vô lại”, một bên cuống quýt kéo áo lên. Đáng tiếc áo quá rộng, che bên này lại lộ bên kia, che bên kia liền lộ bên này.

Trở lại phòng khách, mới vừa vặn nắp mở chai nước suối, Ngô Thiên Hạo liền đi tới, biểu hiện trên mặt có chút phức tạp, trong lúc nhất thời nhìn không ra hắn có chuyện gì. Từ Dương thoáng dừng một chút, uống một hộp nước lại khẽ liếc nhìn hắn, dùng ánh mắt hỏi hắn có chuyện gì.

Ngô Thiên Hạo có chút do dự mà nhìn hắn một chút, sau đó tựa như đã hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Dương ca, em nhớ lúc ở tiệm thuốc, nhân tiện thu gom không ít TT và gì gì đó*, tối hôm qua Tiểu Lâm nói trong không gian không có mấy thứ này, em nghĩ những thứ này đều ở chỗ của anh, anh xem rồi lưu lại cho em một ít đi.” (*cái gì gì đó chắc mấy bạn cũng tự hiểu được rồi phải không...mình không cần giải thích nữa đâu, ngại lắm: “Khụ khụ...” Nghe nói như thế, Từ Dương vô cùng không khéo mà bị sặc, thật vất vả mới trở lại bình thường, nhìn về Ngô Thiên Hạo, gương mặt có chút bối rối.

Kì thực Ngô Thiên Hạo rất lúng túng, tuy rằng Từ Dương đồng ý chuyện của hắn và Từ Lâm, hắn cũng không sợ người khác biết quan hệ của Từ Lâm và hắn, chỉ là duy chỉ có loại chuyện trong phòng này thật sự không nên để mọi người biết, huống chi người này còn là anh họ của Từ Lâm, Từ Dương về chuyện này rất ít thể hiện, thảo luận với ai về chuyện này cũng không tiện thảo luận cùng với cậu.

Chỉ có điều đồ vật ấy đang đặt trong không gian của cậu, không thể làm gì khác hơn là kiên trì nói với cậu. Ngô Thiên Hạo dơ tay thề độc, hắn thật không phải là cố tình tìm cậu vào lúc này. Hắn chỉ sợ vào lúc này quên mất, sau đó liền chờ tới hắn và Từ Lâm đang chuẩn bị sinh hoạt ban đêm mới nhớ tới, chắc chắn chẳng ai thích ở lúc đó mới phát hiện thiếu đi đồ vật tương đối quan trọng. (...)

Khóe miệng Từ Dương giật giật, biểu tình trên mặt không hiện ra vui buồn mừng giận, chỉ nghe cậu nói: “Được, tôi biết rồi, chờ tôi tìm được sẽ đưa mấy thứ này cho Từ Lâm, đến lúc đó cậu tìm Từ Lâm là được.”

Giải quyết xong một chuyện quan trọng cho sinh hoạt về đêm, Ngô Thiên Hạo mang theo tâm tình vui vẻ rời khỏi. Xoay người trong nháy mắt, vừa đúng lúc thấy Hạ Duyên Phong từ bếp đi ra, trên môi động vài cái, im lặng nói hai chữ “Cố lên”

Nhận được lời cổ vũ không tiếng của Ngô Thiên Hạo, Hạ Duyên Phong không khách khí gật đầu, ánh mắt kiên định trước nay chưa từng có. Quay đầu nhìn về phía Từ Dương đang đứng cạnh cửa sổ, ánh mắt hơi tối sầm, ẩn giấu trong con ngươi đen thẳm, là một tia nhu tình như nước không để ai biết.

Dáng vẻ rắn rỏi của cậu cứ im lặng như vậy, nhưng ẩn giấu một lực lượng cường đại, bất thành linh hồn tưởng lại cái hôn môi ngọt ngào bí mật hồi sáng sớm. Hắn chưa hề biết, thì ra bờ môi của cậu lại mềm mại như vậy, làm cho hắn luyến tiếc rời khỏi.

Cảm nhận được phía sau ẩn giấu một tầm nhìn nhiệt tình, Từ Dương hơi sững sốt một chút, đợi phản ứng kịp, nhịp tim đã không khống chế được mà đập mạnh. Thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hiển nhiên lại vì một nam sinh nhỏ hơn mình mấy tuổi mà tim đập rộn lên, trước đây cậu chưa từng trải qua việc như thế.

Cẩn thận nhớ lại lúc trọng sinh, lần thứ hai gặp lại Hạ Duyên Phong, bất chợt trong lòng Từ Dương có chút cảm nhận không rõ. E rằng, cậu quan tâm tới Hạ Duyên Phong, không chỉ vì kiếp trước tiếc nuối... (Mai: Mà còn có thứ tình cảm khác nữa.

Hoàn

42. Chương 42

Dùng xong buổi sáng, Từ Dương và Hạ Duyên Phong di chuyển thành một khối đi ra bên ngoài một chuyến, thuận tiện đến đại sảnh thông báo nhìn xem có nhiệm vụ thích hợp với bọn họ hay không.

Về phần những người khác sao, hiếm khi đi đến một căn cứ có thể nghỉ ngơi một chút, tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này, hẹn nhau trước cửa để đi dạo vài vòng xung quanh, không chừng còn có thể tìm được thứ gì tốt.

Thời gian hai người Từ Hạ đi đến ngoại thành, chợt phát hiện ngoại thành hôm này tựa hồ còn khẩn trương hơn so với hôm qua. Đa số người lui tới đều mang vẻ mặt lo lắng, ánh mắt mù mịt không ánh sáng, thấy có người tới gần, hoảng sợ mà lui về phía sau mấy bước, dường như đang đề phòng người nhích lại phía mình.

Vừa so sánh với hôm qua, trước mắt hiện lên một màn thực khiến người ta không thể tin nổi. Từ Dương và Hạ Duyên Phong yên lặng nhìn nhau, liền không hẹn mà cùng nhìn về phía cách cửa thành hơn mười thước, hai người im lặng trao đổi ánh mắt, ăn ý mà đi đến cửa thành.

“Ôi, người anh em này. Xin hỏi một chút, anh biết có tại sao hôm nay lại kiểm tra nghiêm ngặt như vậy không?” Trong lúc đi đến, bất thành linh bên đường vang lên một thanh âm kinh ngạc hỏi lớn.

“Ngày hôm qua việc này ầm ĩ lớn như vậy, chả nhẽ anh còn không biết?” Giọng nói nghi ngờ vang lên, ở hoàn cảnh khẩn trương như thế, cũng không biết là ai trả lời vấn đề này.

“Hôm qua tôi làm việc trong căn cứ, bận suốt đến tối mới về, mệt mỏi liền đặt lưng xuống giường ngủ, đâu còn sức để hỏi thăm việc này.

“Người anh em, anh như vậy là không được, ở trong căn cứ, cần phải quan tâm nhiều tin tức mới được. Tôi nói cho anh biết, ngày hôm qua có người bị tang thi quào trúng trà trộn đi vào, mới đầu hoàn toàn không có chuyện gì, ai biết qua nửa tiếng sau, người này bất thành linh liền biến thành tang thi. Đồng bạn của hắn còn chưa kịp phản ứng đã bị quào trúng, ngoài ra còn hai người sống sót đi ngang qua cũng bị trúng, cuối cùng mấy người này đều bị “Đùng đùng” mấy tiếng, cứ như mà ngã xuống. Lúc này, nếu muốn vào căn cứ, phải kiểm tra thân thể rồi mới được vào.”

“Trời ạ Lại còn có người bị quào trà trộn vào nữa, hắn không biết khi bị cắn hay bị quào đều sẽ biến thành tang thi sao? Sẽ không phải là hắn cố ý làm như thế chứ?”

“Ai biết được Cánh rừng rộng lớn, việc đeo gì cũng có. Không chừng thế đạo này thật có loại người ác độc “Ta sống không được, người cũng đừng mong có thể sống” này, tin tức lớn như vậy, chả nhẽ một chút anh cũng không biết sao?”

“Không, vừa phát hiện căn cứ đề phòng nghiêm ngặt lắm, hỏi rất nhiều người, nhưng bọn họ vừa nhìn thấy tôi tới gần liền lập tức lui về phía sau, dường như sợ tôi sẽ ăn thịt bọn họ vậy.”

“Đây cũng không thể trách được, bọn họ đều là những người thường, không có dị năng cũng chẳng có vũ khí, hiển nhiên không dám để ai đến gần, rất sợ người này lại là tang thi ẩn nấp. Anh phải biết rằng, chỉ cần bị tang thi quào cho dù là một vết thương rất nhỏ đều sẽ bị mất mạng, tất cả mọi người đều thật đáng thương.”

...

Qua đi, đối thoại của hai người dần dần tan trong gió. Hai người Từ Hạ chỉ lặng lẽ nghe, ai cũng không có phản ứng tí xiu nào với việc này, bước đi không ngừng hướng đến phía cửa thành như trước.

Đi đến cửa thành, sự việc quả thực đúng như lời người nọ nói, kiểm tra qua cổng thực sự là nghiêm ngặt hơn một bậc so với hôm qua.

Có thể nói, căn bản kiểm tra ngày hôm qua thật ra không tính là kiểm tra, nhân viên công tác gác cổng chỉ là muốn nhìn xem người sống sót có nhiều vật tư làm lệ phí vào thành hay không, cùng với sắc mặt người này có xám xanh cứng ngắt như tang thi hay không. Nếu như hai điều này đều thông qua, chín mươi chín phần trăm người này có thể vào cổng.

Mà giờ phút này đây, lúc bọn họ đến đã xây dựng hai trạm kiểm tra, nam và nữ một gian khác nhau, người phụ trách kiểm tra là quân y. Ngoại trừ thông thạo các loại y học, còn có một thân công phu bảo vệ, do đó để bọn họ kiểm tra, đích thật là một chủ ý tốt.

Phía sau khu kiểm tra có một chỗ đất trống rất rộng, hiện tại bị chia thành mấy chỗ lớn, kiểm tra thân thể xong, mặc kệ có vết thương hay không cũng phải đến khu vực riêng để chờ, lúc ba giờ sau, xác nhận không có việc gì mới có thể ở lại căn cứ.

Hạ Duyên Phong lặng im không lên tiếng mà nhìn nhân viên công tác đang vội vàng một chút, sau đó hơi nghiêng đầu tới, nhìn thoáng qua Từ Dương đứng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Ngày hôm qua anh bỗng nhiên

xuống xe, thật ra là vì việc này, đúng không?”

Bất thành linh nghe một câu hỏi tới, nhưng thật ra Từ Dương có chút không ngờ, cậu nâng mắt lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hạ Duyên Phong cao hơn cậu mấy centimet một chút, nhàn nhạt trả lời: “Tôi chỉ không mong căn cứ sẽ vì...một việc này mà tạo thành tổn thất lớn hơn mà thôi.”

Dù sao, đa số người đều cho rằng chỉ cần căn cứ có quân đội dị năng giả thì an toàn của bọn họ có thể đảm bảo, do đó bỏ quên đi nguy hiểm đang tiềm tàng bên cạnh.

Người sống sót trải qua trăm cay nghìn đắng mới đến được căn cứ, nếu là mới vừa vào căn cứ chẳng bao lâu đã bị quào trầy hay cắn bị thương, việc này mặc kệ xảy ra ở trên người ai cũng đều là một sự việc cực kì đáng buồn.

Hạ Duyên Phong liền nhìn cậu một cái thật sâu, cũng không nói thêm gì. Im lặng một hồi, trầm mặc nhìn theo tầm mắt của cậu mà nhìn về phía người sống sót bị từ chối ngoài thành, con người đen thâm thúy, không buồn cũng chẳng vui.

Một lúc lâu, hắn mới quay đầu lại nhìn Từ Dương, nhẹ nhàng nói: “Không bằng chúng ta đến đại sảnh xem xem có nhiệm vụ gì có thể nhận, sau đó thuận tiện đến khu giao dịch trong căn cứ một chút, nghe nói nơi đó có rất nhiều thứ tốt, nói không chừng có một ít thứ hữu dụng.”

Từ Dương nghe nói thế, bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, rất nhanh trong con ngươi hiện lên một tia sáng kì lạ khó có thể nhận ra, hắn liếc mắt nhìn Hạ Duyên Phong thật sâu, có thâm ý khác mà nói: “Hiện tại hắn là có thể dùng lương thực đổi chút ‘Vũ khí’ đặc thù, đến lúc đó nếu gặp thứ vừa mắt, có thể chọn một chút giữ bên người.”

Bất được một tia sáng kì lạ chợt lóe liền biến mất trong mắt cậu, Hạ Duyên Phong không nhận được mỉm cười. Bỗng nhiên, trong con ngươi xẹt qua một tia sáng sắc bén, thoáng cái đã biến mất bên trong đáy mắt. Nhờ mái tóc che đi, không muốn người biết về tàn nhẫn trong con ngươi, lúc lại giương mắt nhìn về phía Từ Dương, thần sắc trong con ngươi đã khôi phục như lúc ban đầu.

Sau khi hai người rời đi, Hạ Duyên Phong thoáng chậm hơn nửa bước ở phía sau, khẽ nhíu mày một cái, không dấu vết liếc mắt nhìn hướng khác một cái, đôi mắt sâu không thấy đáy toát lên khí lạnh không thể thấy được.

Hắn nghĩ ở trong lòng: Xem ra, kì thực tối hôm qua Từ Dương nói một điểm cũng không hề sai, người nọ quả thật không phải hạng tốt lành gì.

Nhiệm vụ của căn cứ đều được ban bố ở trong đại sảnh nhân viên ghi danh, có nhiệm vụ tự tay viết, cũng có nhiệm vụ in ra. Không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định nhiệm vụ được in ra đều là do đại nhân vật chỉ thị. Cho tới bây giờ, cũng chỉ có một ít đại nhân vật mới có vốn liếng này.

Nhiệm vụ trong căn cứ chủ yếu chia làm hai loại, nhiệm vụ do cá nhân chỉ thị hoặc là nhiệm vụ của căn cứ.

Nhiệm vụ tự nhân có rất nhiều, đa số đều là nhiệm vụ tìm người, thù lao hoàn thành nhiệm vụ có cao có thấp, cũng đều là tuyên bố người căn cứ trong tay mình đang cầm một lượng lương thực chế định.

Nhiệm vụ do căn cứ chỉ thị có đủ loại, hoặc là hộ tống một nhân vật lớn hay là một vị nghiên cứu viên, hoặc là đi nhà xưởng thu gom vật tư và thiết bị, hoặc là đi thu hồi tài liệu quan trọng.

Chỉ có người không thấy được, không có người không nghĩ tới.

Hai người Từ Hạ nhìn nhiệm vụ tối hôm qua Hạng Minh nói một chút, đúng thật là nhiệm vụ có thù lao tốt. Không nghĩ tới qua một đêm, thù lao lại tăng thêm không ít. Xem ra, người mà nhiệm vụ này đòi hỏi, không phải một đại nhân vật chí cốt, thì chính là nhân vật rất hữu dụng đối với căn cứ.

Tay phải Từ Dương đặt lên cằm suy nghĩ một hồi, sau đó liền ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn nhiệm vụ khác một chút. Lấy ra mấy nhiệm vụ so sánh lại, so giá một chút liền hiểu ra.

Không thể không thừa nhận, người nhận đóng con dấu nhận nhiệm vụ này, thù lao sau khi hoàn thành được hơn rất nhiều so với nhiệm vụ khác. Nhưng cũng tương ứng, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ này, công sức bọn họ phải bỏ ra không ít tí nào.

Nếu như số lượng tang thi có thể trong phạm vi cậu có thể ứng phó được, bọn họ có thể tính toán một chút. Nhưng mấu chốt là nhiệm vụ này không có nói tỉ mỉ tình huống, chỉ là phân loại nhiệm vụ này vào cấp B, ai mà biết được ngoại trừ tang thi còn có thứ khác rất nguy hiểm hay không.

“Có nghe gì chưa? Ngày hôm qua tiểu đội “Hào Lang” đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ này đều bị diệt gần hết, đội ngũ gần ba mươi người, chỉ chưa được năm người trở về.”

Thanh âm như vừa tiếc vừa thương hại vang lên bên cạnh, Từ Dương hơi nhếch mày lên, lập tức bất động thanh sắc liếc mắt nhìn, người đàn ông đứng gần cột thông tin nhiệm vụ, sau đó liếc nhìn một người đàn ông khác đứng bên cạnh người đàn ông thô kệch kia.

“Tôi đã sớm biết chuyện này, không chỉ biết, tôi còn tận mắt thấy được đó Anh đều không nhìn thấy được bộ dáng chật vật của bọn họ, thật sự là khó thể tin nổi, sáng sớm hôm qua đám người kia còn đang ý chí bừng bừng kia mà.” Người đàn ông thô kệch lắc đầu than thở, nhìn dáng vẻ cứ như là một người trong cuộc.

“Vậy anh biết bọn họ gặp phải nguy hiểm gì sao? Tôi nghe nói thị trấn trên kì thực không có nhiều tang thi, vốn ra bọn họ đã an toàn đến trấn trên, sự việc lại vào lúc này mà xảy ra biến đổi, đa số đoàn người đều lưu lại trấn trên, chỉ có mấy người chạy về.”

“Chuyện này tôi có nghe được một ít, tôi nghe tin từ một người bạn, mặc dù tang thi trong trấn đều chạy ra bên ngoài hết, nhưng lại có hai con tang thi dị năng cấp ba ẩn núp, dị năng giả đều bị tang thi này vặn gãy cổ, toàn bộ đầu đều bị tang thi gặm hết. Anh chưa thấy được màn đó đâu, nghe nói hai tang thi ăn đơn giản cứ như đang gặm bánh bao.”

Từ Dương nhướng nhướng mày, sâu xa nhìn nhiệm vụ, thảo nào Khương Khải tìm đến bọn họ để cùng tiếp nhận nhiệm vụ, thì ra là bởi vì trên trấn có hai tang thi cấp ba sao?

Tang thi dị năng cấp ba, đối với dị năng giả cấp một và hai mà nói, đúng là một nguy hiểm rất lớn. Không biết hai tang thi đó là hệ dị năng gì, nếu như chỉ có băng hệ dị năng, vậy thì đúng là không gì tốt hơn.

Hoàn

43. Chương 43

Thời gian căn cứ Giang Thành chưa tiếp nhận người bên ngoài, sinh hoạt của người sống sót trong căn cứ liên tục gặp rắc rối, thêm vật tư trong cái cửa hàng lớn nhỏ đều bị quân đội và người sống sót cả gan thu gom hết, cả nhà phải cầm theo những vật hữu dụng đi trao đổi lương thực với người sống sót, phát triển đến sau này, tự nhiên tạo thành một khu giao dịch.

Giờ đây, tuy rằng căn cứ Giang Thành tiếp nhận bên ngoài không bao lâu, quy mô khu giao dịch cũng đã dần đi về hướng hoàn thiện, có thể trao đổi rất nhiều loại, chẳng qua không biết có được để mất hay không. Hơn nữa, khu giao dịch do quân đội căn cứ quản lí, về phương diện an toàn cũng được bảo đảm.

Trước kia khu giao dịch là một quảng trường lớn, chiếm diện tích rất rộng. Trước đây mỗi buổi sáng có người tập thể dục, ban đêm thì tản bộ, mà bây giờ đã có hơn phân nửa diện tích đều bị các lều trại chiếm hết, một nửa diện tích còn thừa lại vừa đúng là khu giao dịch.

Từ trong đại sảnh đi ra, hai người Từ Hạ cũng không có đi nơi khác, mà đi thẳng đến khu giao dịch. Đến lúc bọn họ tận mắt nhìn thấy khu giao dịch của căn cứ Giang Thành, đều không hẹn mà nhủ mày.

Khu giao dịch đúng thật là do quân đội quản lí, nhưng phạm vi bọn họ quản lí rất hẹp. Ở trong khu giao dịch, anh có thể ngang ngược, có thể âm ỉ, có thể chửi mắng, chỉ cần không cướp đoạt trước mặt mọi người và gây tai nạn chết người trong khu giao dịch, tất cả bọn họ đều có thể làm như không thấy.

Về phần những người ăn mặc hở hang, đầu đầu cũng quảng ánh mắt, người chuyên môn buôn bán nam nữ trẻ tuổi, bọn họ cũng đều làm như không thấy. Ai bảo hiện tại đã không còn là xã hội chế độ luật pháp trước kia, mọi người đều là tự hiểu lòng nhau, bọn họ không muốn quản, cũng lười xen vào, hướng chỉ cấp

trên đều đã âm thầm chấp nhận loại hành vi này, vậy lại càng không phải xen vào nữa. (*Nguyên văn : Một người nguyên đánh một người nguyên đầu. Mai tra trên baidu thì được giải thích đây là phép nói ẩn dụ về việc cả hai bên đều tự chấp thuận. Cảm ơn bạn nhé.

Kết quả lại, hai người Từ Hạ vừa bước vào khu giao dịch, hai người liền nhận được không ít ánh mắt trực tiếp. Không có biện pháp, ai bảo hai người bọn họ vừa nhìn vào là biết người có điều kiện. Thật vất vả mới gặp được hai người không giống bình thường, để cuộc sống sau này, không nỗ lực một chút thực sự là rất uổng phí.

Một thanh niên khá cao, khuôn mặt anh tuấn sâu xa tựa như được điêu khắc tỉ mỉ, thanh niên hơi thấp hơn một chút, tuy rằng quanh người đều bao phủ khí lạnh, nhưng gương mặt tuấn tú lãnh đạm, cũng đều khiến người khác nhìn lom lom.

Ở tận thế mà vẫn còn có thể duy trì dáng vẻ đẹp trai khôi ngô như vậy, kiên cường ngạo nghễ, người sáng suốt đều nhìn ra được thực lực của bọn họ không hề bình thường. Càng không nói đến trên thân hai người đều bao phủ bởi một loại sát khí như có như không, không cần suy nghĩ nhiều cũng đều biết bọn họ đã chém giết không ít tang thi.

Vì vậy, biết đây rõ ràng là cơ hội mong manh không thể với tới được, nhưng vẫn như cũ có rất nhiều người không bỏ ý định mà tiến lên phía trước, kì vọng chính mình sẽ là ngoại lệ, có thể may mắn leo lên hai người này, không cần ăn ngon ngủ yên, nhưng cầu bọn họ có thể được hưởng một chút cơm thừa là được.

Bất thành linh Từ Dương dừng bước chân, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn cô gái đi tới trước mặt cậu, vừa định thả ra uy áp khiến ả này biết thức thời mà rút ngay, bên cạnh liền vang lên một thanh âm lạnh như băng: “Nếu không muốn chết thì liền rút ngay, hay là cô muốn ném chút tư vị dầu nổ hoa*?” (* Ý của Duyên Phong là cảm giác của đầu bị bung ra như hoa nổ đó các bạn ạ...

Nghe một âm thanh băng lãnh không có một chút tình cảm như thế, cô gái trẻ tuổi không tự chủ mà sợ run cả người, dùng mắt len lén nhìn thoáng qua thanh niên nói ra câu này, nhưng không ngờ lại đúng lúc bắt gặp đôi mắt lạnh như băng, nhất thời sợ đến mồ hôi lạnh giàn giụa.

Bị ánh mắt như vậy nhìn chòng chọc, còn có người nào có lá gan chặn đường nữa, cô gái hoang mang rối loạn mà nép sang một bên, nhịn không được nghi hoặc trong lòng, nhìn chẳng qua chỉ là một đại nam sinh còn chưa tốt nghiệp, sao lại có ánh mắt dọa người đến như thế chứ?

Hai người Từ Hạ đứng chung một chỗ, đa số đều cho rằng một bộ dáng sinh viên của Hạ Duyên Phong nhất định dễ nói chuyện hơn so với Từ Dương mặt không đổi sắc, nhưng ai lại có thể nghĩ tới, vị thanh niên trầm mặc ít lời này hiển nhiên lại có khí phách đến nhường này, khiến cho người khác nhịn không được hoài nghi rốt cuộc hắn đã bao nhiêu tuổi, chỉ có một câu nói vô cùng đơn giản đã dọa sợ người.

Lướt nhìn qua đám người vì Hạ Duyên Phong lên tiếng mà len lén lút lút trông sang, Từ Dương hơi lộ ra vẻ không kiên nhẫn nhàu mày, lòng thầm nghĩ một chút: Thật sự là phiền phức. Sau đó liền bắt đầu phóng ra uy áp, uy áp thả ra đến cấp một đỉnh, cũng đủ khiến những người bình thường này kinh hãi liền không tiếp tục thả ra nữa.

Người thường không có bất kì dị năng, đối mặt với uy áp dị năng giả phóng ra, thì đều không có cách nào phản kháng như nhau. Vốn dĩ trong lòng những người sống sót này đang có tính toán, vừa cảm nhận được uy áp trên người Từ Dương phóng ra, tâm tư gì đó cũng đều biến mất.

Đang lúc mọi người khiếp sợ hạ mắt xuống, hai người Từ Hạ vẫn sắc mặt như bình thường mà cất bước đi. Cho đến khi hai người bọn họ đi xa, người sống sót bị cổ uy áp chấn nhiếp mới dè dặt thở ra một hơi, trong đầu vẫn sợ như trước, thật sự là dọa chết người

Nhân viên công tác phụ trách duy trì trật tự nhìn thật sâu hai người đã đi xa, vẻ mặt có chút nghiêm túc. Hắn cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó xoay người rời khỏi khu giao dịch.

Cho đến giữa một quảng trường tận cuối đường, hai bên đường nhỏ đều bày các vật phẩm trao đổi, không chỉ có vật phẩm xa xỉ, còn có các loại vật phẩm nhỏ. Đường nhiên, trong đó còn không thiếu vàng ngọc châu báu, đồ cổ, đủ loại rực rỡ, khiến người xem hoa cả mắt.

Nếu là lúc trước, chắc chắn Từ Dương sẽ không liếc mắt nhìn đến kim ngọc châu báu, đồ cổ sưu tầm, nhưng bây giờ lại không giống vậy. Châu báu đồ cổ đã từng tốn mấy trăm mấy nghìn vạn mới mua được, nhưng đến lúc này đây, chỉ cần một chút lương thực cũng mua được.

Giờ đây, lúc ánh mắt của cậu dừng lại trên kim ngọc châu báu, đồ cổ sưu tầm hơi nhiều một chút, mặc dù muốn mua chút thứ tốt đặt trong không gian, nhưng cũng không phải là thấy cái gì cũng liền mua, còn phải tìm đồ vừa mắt mới được.

Có người phát hiện tựa hồ cậu muốn mua, vội vàng giới thiệu cho cậu những đồ cổ mình sưu tầm được, thỉnh thoảng trên mặt lộ ra dáng vẻ vô cùng tiếc nuối. Nhớ lúc ban đầu, có người dùng đến mấy trăm mấy chục vạn để mua, bọn họ đều luyến tiếc bán đi, nhưng hôm nay chỉ cần mấy cái bánh bao cũng chẳng ai thêm mua.

Thói đời này, muốn sống sót, quá khó khăn

Từ Dương vô cùng nghiêm túc nhìn đồ cổ do người này sưu tầm một chút, sau đó ngẩng đầu liếc mắt nhìn người này, nhỏ giọng nói: “Nếu anh tin tưởng tôi, ba giờ chiều đến cổng ngoại thành chờ, đến lúc đó tôi lấy thêm lương thực để đổi.”

Người này gật đầu không ngừng, hẳn đã ở chỗ này bày hai ngày, đừng nói mua, nhìn cũng chưa người nào nhìn, hôm nay vất vả lắm mới gặp được người muốn mua, sao có thể không tốn sức mà nắm chặt. Tuy rằng hẳn không dám ra ngoài giết những quái vật kia, nhưng cũng có bản lĩnh nhìn người, hai người trước mắt này, tuy rằng quanh thân đầy sát khí, nhưng đôi mắt ngay thẳng, tin tưởng sát khí trên người bọn họ đều là do giết tang thi mà có được.

Thảo luận xong việc này, Từ Dương và Hạ Duyên Phong tiếp tục đi dạo một chút. Tuy rằng hai người bọn họ đều là hai tay trống không, không ít người xem có thể hiểu, nhìn thấy được ánh mắt của bọn họ đặt lên những thứ đó khá lâu, chủ nhân những vật này liền nhìn bọn họ chăm chăm, trong lòng hi vọng bọn họ có thể nhìn trúng được đồ đặc của mình.

Tuy rằng Từ Dương nhìn qua mấy lần các loại đồ kim châu bảo ngọc và đồ cổ, nhưng cuối cùng thấy vừa mắt cũng chẳng có bao nhiêu món. Nhìn trúng món nào đều trực tiếp nói giống khi nãy, hiện trên tay cậu không có lương thực, muốn đổi cũng không đổi được, nếu như không đồng ý, cậu cũng không bắt buộc, có liền mua, không có sẽ không mua, cũng không phải là không muốn mua cũng không thể.

Đúng lúc đi tới cuối đường, ba người đâm đầu đi tới. Cũng không biết là vận tốt hay xấu, thật là đúng dịp, người bên trong chính là Hạng Minh tới hôm qua mới vừa gặp mặt, người bên trái Hạng Minh có chút quen mắt, có vẻ như đã từng nhìn thấy ở chỗ nào đó.

Từ Dương nhìn người nọ suy nghĩ một chút, trong đầu dần dần hiểu rõ, tia nguy hiểm trong mắt khế hiện, chỉ là cậu che giấu rất khéo, căn bản trong nháy mắt không ai nhận thấy được.

“Đội trưởng Từ cũng đến ‘Đào bảo’?” Hạng Minh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘Đào bảo’, ánh mắt liếc nhìn thanh niên bên phải hắn, người nọ cảm nhận được tầm mắt của hắn, theo bản năng ôm chặt ba lô trong tay.

Từ Dương đau đầu mà nhìn cử động nhỏ của hai người bọn họ, nếu đã biết ý đồ của cậu, có cần phải phòng chặt như vậy sao? Cậu nếu cần súng ống, cậu cũng sẽ không đoạt đồ trước mặt bọn họ đâu. Thật không biết bọn họ đang nghĩ cái gì.

“Xin lỗi, chúng tôi không có nhiều thời gian, không thể cùng các anh nói chuyện. Nếu không ngại, lần tới lúc rảnh rỗi sẽ tâm sự một chút.” Từ Dương một mặt thái độ giải quyết việc chung, nhưng thật ra tiết kiệm không ít thời gian.

“Chúng tôi đây cũng liền không quấy rầy các anh, các anh cứ chậm rãi tìm, nơi này có rất nhiều đồ tốt, trao đổi giá tốt.” Hạng Minh ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn cậu, lúc nói đến câu “Có rất nhiều đồ tốt”, trong ánh mắt mang theo rất nhiều tia sáng khác thường.

Từ Dương nhìn những ánh mắt bị ham muốn hưởng thụ vật chất xâm nhập, đôi mắt thâm thúy hiện lên một vẻ trào phúng. Khương Khải và Hạng Minh rất hợp nhau, thật là vật hợp theo loài, đều là bị vật chất mê hoặc con mắt.

Nghĩ vậy, liền không khỏi cảm thấy thương xót mình của kiếp trước, đến lúc lâm thời mới nhìn rõ ràng khuôn mặt thật của hai người này, hai năm cậu thua thiệt vật lộn sống sót ở mặt thế, tâm nhân của cậu đều bị che khuất.

Hạ Duyên Phong đứng ở một bên nhìn thấy trên người Từ Dương xuất hiện một chút bi thương không hiểu rõ, trong mắt hiện lên một suy nghĩ sâu xa. Hắn rất muốn biết, rốt cuộc Từ Dương đã trải qua cái gì, tại sao lại trong lúc vô ý mà toát ra vẻ mặt như vậy.

Thế nhưng, hắn biết bây giờ không phải lúc thích hợp, hắn còn muốn chờ một chút. Đợi khi Từ Dương thích hắn như hắn đã thích cậu, lúc đó hắn mới lên tiếng hỏi việc này, có lẽ toàn bộ sẽ có một đáp án.

Lúc Từ Dương quay đầu nhìn về phía Hạ Duyên Phong, đúng lúc bắt gặp đôi mắt phẳng phất có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi của hắn, trong một lúc ngẩn người, sau đó như không có chuyện gì xảy ra quay đầu trở lại, nội tâm che giấu hoảng loạn, nhàn nhạt nói: “Đi thôi”

Hạ Duyên Phong nhìn gò má cậu gật đầu, lòng càng thêm xác định muốn cho Từ Dương tin tưởng hắn, đến lúc đó hắn sẽ cùng cậu chia sẻ hết tất cả mọi thứ, mặc kệ thống khổ hay sung sướng, bọn họ đều phải cùng nhau sống vai đối mặt.

Hoàn

44. Chương 44

Khoảng hai mươi phút sau, hai người Từ Hạ đã hoàn thành mục đích chủ yếu lần đi đến khu giao dịch phía Tây này. Cùng bàn bạc với đối phương về số lượng giao dịch xong, sau đó hẹn thời gian và địa điểm, hai người liền không ở trong khu giao dịch quá lâu, trực tiếp về căn hộ.

Trở về một lát, mới vừa mở cửa, người vẫn chưa bước vào cửa, phía bên kia đã xuất hiện Từ Lâm lộ ra vẻ mặt hơi nghiêm túc, hai người Từ Hạ sững sốt một chút, hắn liền nói nhanh: “Anh họ, rốt cuộc các anh cũng trở lại rồi”

Một câu nói không có gì đặc biệt, nhưng mà, trong giọng nói của hắn lại có một chút thở dài, Từ Dương khẽ cau mày, cặp mắt nghi hoặc nhìn về Từ Lâm, im lặng hỏi.

Nhìn ánh mắt khó dò của anh họ, Từ Lâm không khỏi run run một chút, nhin không được thăm nghĩ, bị cặp mắt của anh hắn nhìn chằm chằm, dường như sự thật bị quét nhìn qua X-quang, tựa hồ chỉ cần người đứng trước mắt anh họ, bí mật gì cũng đều không còn là bí mật nữa.

Gạt đi ý nghĩ kì quái trong đầu, con người Từ Lâm đen lấy di chuyển vòng vo, ý bảo Từ Dương nhìn phòng khách, đồng thời hạ giọng nói: “Anh họ, khách đến nhà.”

Vùng xung quanh lòng mày Từ Dương khẽ động, lướt qua bờ vai của hắn mà nhìn về phía phòng khách, quả nhiên thấy hai bóng lưng xa lạ. Hai người kia diện quần trang màu xanh đậm, tuy rằng chưa nhìn thấy được khuôn mặt, vẫn không che giấu được sát khí ẩn trong cơ thể bọn họ, có thể thấy được hai người rõ ràng giết không ít tang thi.

Từ từ tiến về phía trước vài bước, đột nhiên hai người kia quay đầu lại, thấy hai người Từ Hạ, hai người đều đứng lên. Người đàn ông bên trái khẽ vuốt cằm lên tiếng chào hỏi, tiếp tục không giấu vết mà nhìn qua Từ Dương và Ngô Thiên Hạo một vòng, sau đó dừng trên mặt Từ Dương.

Nhìn rõ khuôn mặt của người bên trái, Từ Dương hơi sững sốt một chút. Bởi thói quen che giấu của mình, cho nên cũng không có người nhận thấy được điểm khác thường trong đáy mắt cậu.

Từ Lâm đi hai bước đến bên người Từ Dương, nhìn người bên trái nói: “Đại đội trưởng Lý, vị này chính là đội trưởng của chúng tôi, việc vừa nói, chúng tôi sẽ nói cho đội trưởng. Đương nhiên, nếu các anh nguyện ý, cũng có thể lưu lại nói chuyện cùng đội trưởng chúng tôi.”

Từ Dương hơi nhướng nhướng mày, nhưng không có phủ định lời của Từ Lâm, nhìn vị Đại đội trưởng Lý này, vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt như trước, nói: “Từ Dương, tôi là anh của nó, cũng là tiểu đội trưởng. Nếu như Đại đội trưởng Lý không vội, chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện. Nếu Đại đội trưởng Lý có việc bận, lúc tiểu đội chúng tôi thương lượng xong sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục.”

Từ Dương vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt của Đại đội trưởng Lý. Đồi trước, cậu ở căn cứ L thị đã gặp qua người này, ngay lúc đó hẳn không còn là một Đại đội trưởng, mà là một Phó sư trưởng, đồng thời cũng là dị năng giả hỏa hệ dị năng cấp năm hiếm có của căn cứ.

Tuy rằng không có tiếp xúc gì với hắn, chỉ là đã có nghe nói qua không ít chuyện về hắn, dường như là một người đàn ông rất có tình cảm, trách nhiệm. Nhưng cũng chính vì sống có trách nhiệm, căn cứ L thị sắp rơi vào tay giặc, lúc hắn được hạ mệnh lệnh bảo vệ các đại nhân vật có quyền thế, không nói đến việc bị bắt lại phía sau, còn bị người đem làm bom di động, một người đàn ông bi tráng mà vô cùng thảm thiết.

Lúc Từ Dương quan sát Lý đại đội trưởng, Lý đại đội trưởng cũng đồng thời quan sát cậu. Trầm mặc nhìn tiểu đội trưởng Hồng Nhật sắc mặt không hiện lên mừng giận, lại cảm giác sát khí trên người cậu, Lý đại đội trưởng nhin không được âm thầm khen ngợi một tiếng: Thật không hổ là tiểu đội trưởng lãnh đạo bảy dị năng giả, chỉ cần một thân sát khí này cũng đủ để nhìn thấy thực lực của cậu không thể khinh thường.

Nghĩ đến một chút nữa còn có việc bận, Lý đại đội trưởng chỉ có thể vô cùng tiếc nuối nói: “Thật sự ngại quá, chúng tôi cũng muốn ngồi xuống cùng tỉ mỉ thương lượng việc này với tiểu đội trưởng, nhưng kế tiếp còn rất nhiều việc bận, thật không có biện pháp ngồi lại. Nếu như đội trưởng Từ không ngại, buổi chiều chúng tôi sẽ tìm thời gian cùng Từ đội trưởng bàn về việc này.”

Lời nói là thật lòng, thật sự hẳn rất muốn cùng nói chuyện với vị đội trưởng Từ này, nhưng nghĩ đến tình thế khẩn trương ngày hôm nay, tâm tình gì cũng đều bị phá bỏ, chỉ hận không thể giết chết hết tang thi để không còn một chuyện gì nữa.

Nghe được câu trả lời của hắn, một chút Từ Dương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cũng có chút tiếc nuối: “Thật đúng là không khéo. Đã như vậy, chúng tôi cũng không giữ Lý đại đội trưởng nữa. Chờ lần tiếp Lý đại đội trưởng đến, chúng ta có thể thương lượng tốt một chút.”

Đại đội trưởng Lý lẳng lặng nhìn chăm chú vào mặt cậu, giống như là muốn nhìn ra thật giả từ trong lời của cậu, nhưng cặp mắt kia vẫn giống như trước, bình bình đạm đạm, thực sự không có cách nào khác nhìn ra tâm tình của cậu, không thể làm gì khác hơn là buông bỏ ý nghĩ này, ngược lại nói rằng: “Như vậy cũng được, chúng tôi đi trước đây.”

Đội Từ Lâm tiễn hai người Lý đại Đại đội trưởng, tất cả trong phòng khách đều là đội viên tiểu đội bọn họ, lúc này Từ Dương hỏi thăm tới Tạ Thiên về chuyện vừa rồi. Vừa khéo bọn họ đều là đi ra từ trong quân đội, quân nhân cùng quân nhân giao tiếp, nói không chừng sẽ phát hiện được điều gì mà người thường không bắt được.

Mục đích Đại đội trưởng Lý tới, chính là mong muốn tiểu đội Hồng Nhật có thể nhận nhiệm vụ Từ Dương và Hạ Duyên Phong thấy được kia. Vốn dĩ bọn họ cho rằng nhiệm vụ này không hẳn là khó, nhưng hôm qua khi thấy chỉ còn ba người sống sót của tiểu đội Lang Hào trở về, lại từ trong miệng bọn họ biết được tình huống của cái trấn nhỏ kia, bọn họ lại phải thận trọng lo lắng một phen.

Căn cứ Giang Thành không nhiều dị năng giả lắm, quân đội căn cứ Giang Thành chủ yếu có sức chiến đấu, số lượng nhân viên quân đội vốn dĩ không nhiều lắm, cấp trên của căn cứ hiển nhiên không hy vọng xuất động quân đội. Huống hồ, trong lời nói của tất cả ba người, hai tang thi cấp ba rất lợi hại, không chỉ khác với dị năng giả, tốc độ kia nhanh đến nỗi ngay cả cái bóng cũng thấy không rõ, lúc này có súng cũng không có bao nhiêu tác dụng, bọn họ không thể không ra kế sách này, nếu là tang thi dị năng khác thường, không bằng dị năng giả đối kháng cùng bọn họ, không chừng tác dụng hơn so với quân đội.

Nghe xong tin tức Tạ Thiên chuyển lại, cặp mắt đen thẳm của Từ Dương rất nhanh lóe lên một tia sáng châm chọc, cậu suy nghĩ một chút, yên lặng một trận, sau đó ngẩng đầu nhìn về mặt nghiêm túc của Tạ Thiên, kế tiếp lại nhìn một chút về mặt đều nghiêm túc của mọi người, nhàn nhạt hỏi: “Các cậu nghĩ xem nhiệm vụ này, nhận hay không nhận thì tốt đây?”

Hạ Duyên Phong lẳng lặng nghe lời này, thần tình nghiêm túc có vẻ không giống như thường, hần giương mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn vẫn duy trì hờ hững như trước một chút, thông thả mà tỉnh táo mở miệng: “Tôi nghĩ, nhiệm vụ này, e là chúng ta không muốn cũng phải nhận.”

Mấy người trong tiểu đội không hẹn mà cùng nhìn về phía nhìn về phía hắn, trong mắt đều là thần sắc không mấy chênh lệch, Ngô Thiên Hạo gật đầu nói: “Duyên Phong nói không sai, ý của bọn họ rất rõ ràng, vũ khí bình thường không có cách nào khác thương tổn được tang thi, chắc là tiểu đội chúng ta có tỉ lệ đội ngũ nhiều dị năng giả nhất, bọn họ không có khả năng không có động tĩnh gì.”

Tầm nhìn Từ Dương đảo qua một lần trên người mấy người, sau đó dừng lại hai anh em Quý gia lúc nào cũng dính lấy nhau, chậm rãi nói: “Đã như vậy tiểu đội liền nhận nhiệm vụ này. Tiểu Chu Tiểu Ngân, hai người các cậu có thể suy nghĩ thật kĩ một chút, có cùng chúng tôi nhận nhiệm vụ này hay không.”

Tiểu Chu nghe được liền sửng sốt, chợt quyết đoán lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn cậu, nói: “Dương ca, anh em chúng em đã gia nhập vào tiểu đội, sẽ không coi mình là một đứa nhóc cần được chiếu cố. Như lời anh đã nói, đây là loạn thế, chỉ có dựa vào năng lực của bản thân, chúng em sẽ cố gắng chiến đấu để tăng cường kinh nghiệm và nâng cao thực lực của mình.”

Vùng xung quanh lông mày Từ Dương khẽ nhíu, khóe miệng như có như không mà tạo thành hình cung: “Cậu đã quyết định như thế, vậy bây giờ thừa dịp còn có chút thời gian, hãy hỏi mấy người Từ Lâm những chuyện liên quan đến tang thi, hoặc là vấn đề cần phải vận dụng tốt dị năng như thế nào.”

Anh em Quý gia thành thật gật đầu, sau đó cùng quay đầu nhìn về phía Từ Lâm, đôi mắt hưng phấn lóe sáng. Ở mặt thế, không ai không khát vọng trở nên mạnh mẽ, hướng chi còn là hai anh em này. Thời gian ở Ngưu gia thôn, bọn họ cũng đã biết, thực lực không mạnh chỉ có thể bị người khác khi dễ, hiện tại không còn là thời đại hòa bình kính già yêu trẻ.

Nhìn đôi mắt sáng trong suốt của hai anh em, Từ Lâm liền thấy áp lực như núi*, đối với hắn mà nói, cùng trẻ nhỏ trao đổi và vân vân, thật sự là còn thống khổ hơn so với đọc sách đó (*Nguyên văn Alexander: phiên âm tiếng Trung là Á lịch sơn đại, đồng âm hoặc gần âm với áp lực như núi. Theo nàng Yami Ryu

Có lẽ là sáng sớm đã dạo vòng quanh căn cứ, sau khi dùng xong cơm trưa, đoàn người cũng không có ra ngoài, hoặc là ở phòng khách nói chuyện nhiệm vụ ngày mai, hoặc là ở trong phòng hấp thu tinh hạch nâng lên dị năng của mình.

Trong thời gian Từ Dương giao hẹn, bắt kịp giờ Ngọ để lấy vật trao đổi với đồ cổ sưu tầm, lúc lại cùng Hạ Duyên Phong lấy những thứ tốt trong khu giao dịch về, những thứ tốt này tốn không ít những vật tư này như gạo, bột mì.

Triệu tập lại thành viên tiểu đội, bọn họ vừa đến phòng khách liền nhìn thấy một rương lớn toàn là đồ quý báu. Không biết như thế nào, Tạ Thiên và Ngô Thiên Hạo vừa nhìn thấy cái rương, sắc mặt liền liên tục kích động.

Hạ Duyên Phong mở rương ra theo ý Từ Dương, vài ánh mắt hạ xuống, đợi bọn họ thấy được thứ tốt trong rương, đều khó có thể tin trọn to mắt, nhất là Quý Tiểu Chu, đôi mắt trừng lớn như là chuông đồng.

“Các cậu đều chọn một ít để trong người, bây giờ đạn rất quý, mọi người phải sử dụng cẩn thận.” Từ Dương nhàn nhạt như trước, nhưng cũng đủ để khiến mọi người trong đội cảm động, có chuyện tốt cũng không quên bọn họ, đội trưởng như vậy thật sự khó cầu.

Vốn dĩ bên người Từ Lâm đã có một khẩu súng, cho nên hắn chỉ lấy đạn thích hợp cho loại súng đó, đạn còn dư liền để lại cho người khác. Tiểu đội tổng cộng chín người, ngoại trừ anh em Quý gia và Tạ Hải không biết dùng súng, mấy người còn biết ít nhiều.

Từ Dương suy nghĩ một chút, sau đó cùng bàn bạc kế hoạch huấn luyện tiểu đội. Tạ Thiên đã từng trong quân đội, thích hợp làm huấn luyện viên hơn so với cậu. Dem việc này nói một lần cho các đội viên, hiển nhiên là toàn bộ phiếu đồng ý, khóa huấn luyện tiểu đội Hồng Nhật chính thức bắt đầu.

Hoàn

45. Chương 45

Gần tám giờ tối, không lâu sau khi đoàn người Từ Dương mới vừa ăn cơm xong, Lý Đại đội trưởng buổi sáng mới vừa tới một chuyến thoáng chốc đã đến cửa, đương nhiên mục đích chủ yếu là thảo luận về chuyện sáng nay. Không bao lâu, hai bên liền ổn thỏa việc này.

Tuy rằng Lý Đại đội trưởng đã nói rõ ràng tình huống cụ thể trong cái trấn nhỏ kia, nhưng tình huống thật cũng sẽ thay đổi theo thời gian, phương diện này bọn họ cần suy tính rất nhiều, không có khả năng chỉ dựa vào những tin tức này mà nghĩ, tình huống thật vẫn y nguyên như trước.

Lúc này, chờ hai người Đại đội trưởng Lý vừa rời khỏi, tiểu đội liền tỉ mỉ bàn bạc kế hoạch ngày mai một chút. Sau khi xác định tốt kế hoạch, thành viên tiểu đội thấy vẫn còn có chút thời gian, vì vậy liền tiếp tục nắm chặt thời gian luyện tập kỹ năng của mình, thỉnh thoảng cùng trao đổi chiến thuật kỹ năng với đồng đội một chút, tuy thu hoạch không nhiều lắm, nhưng có ít còn hơn không.

Rất nhanh đã hơn mười giờ, Từ Lâm lần lượt cung cấp nước cho các thành viên. Dội mọi người đều tắm rửa xong, tiểu đội bắt đầu tổng kết huấn luyện, do Từ Dương và Tạ Thiên vạch ra lỗi thiếu sót trong khi huấn luyện, để cho mọi người tự xét lại bản thân.

Lúc tổng kết hoàn tất, Từ Dương lấy ra bốn khối ngọc bội từ trong không gian. Ở trong ánh mắt không hiểu rõ của mọi người, bình tĩnh đưa ngọc bội trả lại cho Ngô Thiên Hạo và Hạ Duyên Phong, sau đó đem hai khối còn lại đưa cho Tạ Thiên và Quý Tiểu Chu.

Hai người Từ Hạ đã sớm từ trong lời Từ Lâm biết được chuyện không gian, trước tiên đem ngọc bội giao cho Từ Dương. Dội vài ngày sau, rốt cục Từ Dương cũng đem ngọc bội trả lại cho hắn, trong lòng biết được nhất định cậu đã chế tạo được ngọc bội không gian rồi. Hai người tuy kích động đến nhảy dựng lên, nhưng nhớ được mấy người Tạ Thiên vẫn chưa biết được việc này, không thể làm gì khác hơn là đè xuống nội tâm kích động, cùng giả bộ làm ra dáng vẻ giống như Tạ Thiên.

“Các cậu lấy máu rỉ vào trong ngọc bội, nhìn xem có thể sử dụng hay không.” Từ Dương nhàn nhạt nhìn ngọc bội trong tay bọn họ, không gian do cậu chế tạo, cậu đều có thể thấy rõ ràng, người khác lại không có biện pháp nào nhìn thấy.

Tóm lại, bảo vật có linh khí đều có thể nhận chủ. Tuy rằng không gian cậu chế tạo kém hơn so với tất cả không gian hiện tại, nhưng cũng không phải giống như nhau. Ngọc bội của Ngô Thiên Hạo và Hạ Duyên Phong đã đeo bên mình chừng mười năm, hẳn là việc nhận chủ không có vấn đề gì. Ngược lại Tạ Thiên và Quý Tiểu Chu, nhưng thật ra cậu cũng không rõ có thể khiến bảo vật nhận chủ được hay không.

Nghe được lời này, Ngô Thiên Hạo và Hạ Duyên Phong không có bất kỳ nghi vấn nào, hoặc là trước tiếp cắn đầu ngón tay, hoặc là cầm lấy dao nhỏ rạch một đường trên ngón cái, một giọt máu đỏ thẫm từ vết thương chảy ra.

Hai người nghiêm trang đưa ngón tay rỉ máu trên ngọc bội, cho đến khi ngọc bội hấp thu xong máu tươi, bọn họ đều không nhảy mất một cái. Không lâu sau, bọn họ dĩ nhiên thật sự thấy được một không gian bám trong ngọc bội, kích động trong lòng không từ nào có thể hình dung.

Mặc dù lúc trước nghe Từ Lâm nói chỉ cần có ngọc bội tốt, Từ Dương liền có thể dùng tinh thần lực để chế tạo ra ngọc thạch không gian. Nhưng nghe nói dù sao cũng chỉ là nghe nói, cho đến khi bọn họ tự mình chứng thực chuyện này, bọn họ mới hiểu được rốt cục chuyện này có bao nhiêu không thể tin nổi.

Tuy rằng Quý Tiểu Chu không rõ lắm, nhưng thấy hai người Ngô Thiên Hạo không chút chần chờ nào mà đã bắt đầu lấy máu, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ Quý Tiểu Ngàn mang vẻ mặt lo lắng, sau đó liền dứt khoát cắn đầu ngón tay. Lúc hắn cảm nhận được một không gian trong ngọc bội, trong lúc nhất thời cả kinh mở to miệng, thật lâu cũng chưa thể hoàn hồn.

Tạ Thiên đi ra từ trong quân đội chưa từng nghe qua chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế, lấy máu nhận chủ và các thứ, thật đúng là hắn chưa từng nghe qua, cho nên trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa

có động tác, chỉ khe chau mày nhìn về Từ Dương, trong mắt mang theo nghi vấn không che giấu.

Nhìn dáng vẻ nặng nề nghi hoặc của hắn, Từ Dương hơi có chút bất đắc dĩ nhếch khóe môi, khiến một gã quân nhân tin tưởng những chuyện kì quái này, lại có chút khó khăn. Nếu kiếp trước không trải qua đủ loại kì quái, khi cậu lấy được không gian, cậu cũng sẽ không tin tưởng giống vậy, còn không nói đến hôm nay còn chuyện có thể vận dụng tin thần lực để chế tạo không gian này.

“Dương ca, em, em thấy, một không gian... không gian?” Rốt cục Quý Tiểu Chu như lạc vào cỏi tiên một lúc lâu cũng hoàn hồn lại, trợn mắt không dám tin nhìn về phía Từ Dương, trong lúc nhất thời kích động lấp ba lấp bắp hỏi.

Từ Dương nhướn mày, khóe miệng như có như không mà khe cong, trong con ngươi mơ hồ hiện lên một tia thỏa mãn không phát giác, giọng nói lại đậm nhiên trước sau như một: “Rộng bao nhiêu?”

Quý Tiểu Chu nhắm mắt cảm nhận một chút, chợt có chút hoang mang mà chớp mắt, không xác định lắm nói: “Hình như có hơn hai trăm mét vuông, nhưng dường như cũng không chỉ hơn hai trăm mét vuông.”

Từ Dương như là đoán được đáp án, lúc nghe được cũng chỉ như thường, chỉ khe gật đầu một cái nói: “Quả thật cũng không chỉ có hai trăm mét vuông, có thể là năng lực của cậu hạn chế kích thước của không gian, tiếp tục cố gắng rèn luyện dị năng của mình, chờ lúc thăng cấp, không gian sẽ theo đó mà rộng hơn.”

Quý Tiểu Chu nghe vậy vui vẻ, gật đầu như gà mổ thóc, một đôi mắt trong suốt bắn ra tia sáng nóng rực, nói chổng chát: “Vâng, nhất định em sẽ cố gắng rèn luyện, tranh thủ sớm ngày lên cấp, sẽ cống hiến nhiều hơn cho tiểu đội.”

Phía bên này nghe được cuộc nói chuyện của Từ Dương và Quý Tiểu Chu, Tạ Thiên bên kia rốt cục cũng có phản ứng. Vốn hắn vẫn không hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Từ Dương, mà khi hắn nghe được lời của Quý Tiểu Chu, lại nhìn về kính hiển vi trên mặt hai người Ngô Hạ, lòng mơ hồ hiểu được chút ít. Nhìn Đàm Quỳnh Linh và Tạ Hải đang ngồi hai bên, vốn định nhường cho một người trong đó, lại thấy vẻ mặt giống nhau của bọn họ, cuối cùng vẫn là cắn ngón tay mình, nhỏ một giọt máu vào trong ngọc bội.

Trong lúc Từ Dương và Quý Tiểu Chu nói chuyện, vừa đúng lúc bắt được sự tương tác giữa ba người Tạ Thiên, chỉ hơi nhíu mày, sau đó liền dời mắt đi, ngược lại hỏi kích thước không gian của hai người Ngô Hạ.

Không biết có phải bởi vì ngọc bội đã được đeo trong người mười năm hay không, ngọc bội trong tay Ngô Hạ đều cùng kích cỡ với không gian Từ Dương chế tạo ra, Từ Dương như có điều suy nghĩ nhìn hai người bọn họ một chút, thâm nghĩ nói không chừng đây thật là duyên phận của bọn họ với ngọc bội.

Không lâu sau, Tạ Thiên đã hoàn thành xong việc lấy máu nhận chủ, thấy kính ngạc trên mặt hắn, trong lòng Từ Dương đã biết ngọc bội đã thừa nhận chủ, mới vừa muốn hỏi kích thước không gian của hắn, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ.

Vùng xung quanh lòng mày Từ Dương ngưng tụ, cẩn thận suy nghĩ ý niệm vừa lóe trong đầu, tay trái như có như không khe vuốt thắt lưng bên phải một chút, thật lâu mới mở miệng nói: “Được rồi, các cậu thử nhìn xem có thể đem ngọc bội hấp thu vào cơ thể hay không, phương pháp...giống như hấp thu tinh hạch vậy.”

Bỗng nhiên nghe được đề nghị này của cậu, bốn người thu được ngọc bội đều xoay đầu lại, bốn người thoáng yên lặng, chợt quyết đoán dựa theo lời này, về mặt nghiêm túc thử đem ngọc bội hấp thu như tinh hạch.

Khi ngọc bội chậm rãi trong suốt rồi biến mất trong tay bọn họ, trong lòng bàn tay cũng đã có thêm một ấn ký, cho đến đây Từ Dương đã biết bọn họ thành công.

Ba người không có ngọc bội trở mắt nhìn một màn bất khả tư nghị này, mấy người có ngọc bội còn lại đều là khó tin việc kì quái đang xảy ra trên người bọn họ, trong khoảng thời gian ngắn, không ai lên tiếng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh này, đều lẳng lẳng nhìn ấn ký trong lòng bàn tay.

Phòng khách yên tĩnh một lát, bỗng nhiên Từ Dương ho nhẹ, chờ khi chú ý của mọi người đều tập trung lại, mới đem nguồn gốc không gian nói ra một lần, dừng lại một chút, mới lạnh nhạt nói với ba người chưa có không gian: “Chế tạo không gian cần có chút thời gian và tinh lực, chờ tôi chế tạo thêm ba khối nữa, đến lúc đó sẽ đưa cho các cậu. Còn nữa, tôi mong muốn về việc ngọc bội không gian này, chỉ có chín người biết.”

Từ thành phố C đến căn cứ Giang Thành, không thiếu người sống sót muốn gia nhập vào đội ngũ của bọn họ, trong nhiều người sống sót như vậy, vào được tiểu đội bọn họ chỉ có năm người. Không ai rõ ràng hơn so với cậu, ở mặt thể, thực lực đội ngũ càng mạnh, tỉ lệ sống sót càng lớn.

Cho nên, khẳng định sau này bọn họ có thể tiếp nhận thêm không ít đội viên, nhưng cậu không có khả năng sẽ cho bọn họ ngọc bội không gian. Như vậy, về số người biết rõ cậu có thể chế tạo ra ngọc bội không gian, chỉ có thể dừng lại ở đây.

Nghe được lời nghiêm trọng như thế, mọi người đều giương mắt nhìn về phía cậu, bọn họ đều không có những lời vô ích như “Bảo đảm chỉ có chúng tôi biết” hay “Chắc chắn sẽ không nói cho người khác biết”, chỉ trịnh trọng gật đầu với cậu.

Thần tình của Từ Dương có chút thả lỏng trong nháy mắt, hắn đem vẻ mặt của mọi người đều thu vào đáy mắt, sau đó liền không cần phải nhiều lời nữa. Ánh mắt không lừa được người, những người này đáng giá tin tưởng một lần, nếu như...

Đã bàn bạc xong mọi chuyện, lúc này đã không còn sớm, mọi người liền chúc nhau ngủ ngon, sau đó lần lượt về phòng.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong một trước một sau vào phòng, Hạ Duyên Phong đi ở phía sau đóng kỹ cửa lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Từ Dương đứng ở bên cửa sổ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Khe khẽ rũ xuống mi mắt, bất động thanh sắc mà che giấu tâm tình trong con người.

Hạ Duyên Phong hít một hơi thật sâu, lẳng lặng ngăn chặn vui mừng khó có thể hình dung trong lòng, ánh mắt đen láy không tự chủ được rơi xuống trên người người kia bên cửa sổ, càng không ngừng nói ở trong lòng: Chờ khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, nhất định sẽ nói cho cậu ấy biết, hắn thích cậu ấy.

Mặc kệ đáp án ra sao, hắn cũng phải đem lời trong lòng hắn nói ra, mặc dù khoảng cách giữa bọn họ xa xôi như trước, hắn cũng sẽ không vì vậy mà lui ra phía sau nửa bước. Nếu đã xác định được người ấy, vậy không nên dây dưa như vậy.

“Nhiệm vụ này mai, phải bảo vệ bản thân thật tốt.”

Tiếng nói trầm trầm truyền đến bên cạnh, Từ Dương thu hồi ánh mắt nhìn ra bên ngoài, quay đầu trở lại dừng trên người đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói rằng: “Cậu cũng thế.”

Hoàn

Mai: Có ai thấy cái đoạn này vừa nhẹ nhàng mà lại đọng đầy tình cảm không...

46. Chương 46

Sớm sớm ngày tiếp theo, trời vẫn còn chưa sáng, đoàn người lần lượt tỉnh lại, tự động tự giác được phân công, rất nhanh đã nấu xong điểm tâm, vẫn là bánh bao và cháo đơn giản, mọi người ăn lại đều cảm thấy hài lòng.

Nhìn bánh bao lớn trắng nõn trong tay, nhìn nhìn lại cháo nóng trên bàn, không khỏi nhớ đến những người sống sót bị từ chối ngoài thành, không khỏi cảm thán một tiếng: Cõi đời hôm nay, không có chuyện gì hạnh phúc hơn là có thể ăn no ngủ ngon.

Thời gian nghỉ ngơi tầm mười phút sau khi ăn xong, đoàn người bắt đầu hành động, chưa tới ba phút, cũng đã sửa soạn xong. Quần áo thuần một màu bền chắc chịu đựng được ma sát, ba lô trang bị đầy đủ các loại công cụ phổ thông, thật sự cực kì giống như nhà thám hiểm đi khám phá rừng nguyên thủy vậy.

Từ căn hộ đi ra ngoài, tiểu đội Hồng Nhật liền đưa tới rất nhiều ánh mắt đen tối không rõ, kinh ngạc, đổ kị, hồ hững, phản hận... Các loại ánh mắt phức tạp không kể hết đều đan vào một chỗ. Mặc kệ ánh mắt

của bọn họ có cỡ nào đen tối không phân biệt, sắc mặt đoàn người vẫn không hề đổi như trước mà tiến đến phía nhà xe.

Lúc đến được nhà xe, bốn phía đều im ắng, có vẻ phá lệ an tĩnh. Chợt có vài người sống sót đi ngang qua, đa số bước chân rất vội vã. Không có biện pháp, thấy một đoàn người đầy khí phách như thế bên cạnh, người không có can đảm hiển nhiên không dám quan sát bọn họ, người có chút can đảm len lén mắt nhìn, đã được coi là có gan lớn.

Thời gian xe chạy gần đến cửa nội thành, phía xa liền thấy một chiếc xe quân đội đậu ở cửa, đứng ở bên cạnh là vài người mặc quân phục. Đến khi đã nhìn rõ, người đứng đầu chính là Lý Đại đội trưởng đã gặp qua hai lần.

Thấy rõ đối phương đứng ở nơi đó chính là vì chờ bọn họ, Hạ Duyên Phong liền chậm rãi giảm tốc độ xe. Đội xe dừng hẳn, Từ Dương bảo bọn họ chờ trong xe, sau đó mở cửa đi xuống xe.

Cùng lúc đó, Lý Đại đội trưởng nhìn thấy rõ người trong xe, vào lúc Từ Dương xuống xe, hắn đã đi nhanh đến chỗ bọn họ.

Mọi người còn chưa có đứng vững, Lý Đại đội trưởng liền nhìn Từ Dương nói rằng: “Đội trưởng Từ, cấp trên muốn tôi chuyển cáo một câu, tuy rằng không có cách nào cung cấp nhiều vật tư đặc biệt, nhưng không rõ tình huống chuyển này, vẫn là có thể cung cấp cho cậu một chút ít, xin đội trưởng Từ nhận lấy những vật liệu này, nói không chừng có thể trợ giúp một chút.”

Đuôi lông mày Từ Dương khẽ nhíu, không trả lời ngay lời này của Đại đội trưởng Lý, mà là không hề chớp mắt nhìn ánh mắt của hắn, đôi mắt sâu xa như là có cái gì đó thoáng hiện lên, vừa giống như là cái gì cũng không có, chỉ nhìn đến sống lưng Đại đội trưởng Lý phát lạnh.

” Đội trưởng Từ, cậu yên tâm, cấp trên nói, những vật liệu này đều là cung cấp cho cậu vô điều kiện. Dù sao, bọn họ cũng biết chuyển này cũng không an toàn, nếu cung cấp cho cậu một chút vật tư để các cậu có thể an toàn hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ coi như là buông xuống một đại sự.”

Thấy ánh mắt của hắn không giống làm bộ, Từ Dương mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, không có biểu tình gì nói: “Đã như vậy, chúng tôi sẽ thu, cảm phiền Đại đội trưởng Lý thay chúng tôi nói tiếng cảm ơn.”

Đại đội trưởng Lý vẻ chính trực, rất nghiêm túc đáp ứng việc này, hai người lại hàn huyên vài câu. Đến khi thủ hạ Đại đội trưởng Lý đem vật tư đặc thù dời đến sau xe, Từ Dương trực tiếp lấy lí do thời gian không còn sớm phải nhanh một chút xuất phát, cáo biệt Đại đội trưởng Lý, sau đó xoay người vào trong xe.

Hạ Duyên Phong ở trong xe đợi được Từ Dương lên xe, khẽ gật đầu với Đại đội trưởng Lý đứng ở bên đường, sau đó lần thứ hai khởi động xe rời đi. Xe theo ở phía sau thấy xe phía trước rốt cục có động tĩnh, vì vậy liền khởi động xe đi theo sau.

Xe chạy đến đường giao thông xuất nhập ngoài cửa thành, Từ Dương hạ kính xe xuống, sau đó đem ra giấy chứng nhận nhiệm vụ đưa cho nhân viên công tác. Đội nhân viên công tác tiếp nhận giấy chứng nhận ghi lại tin tức đoàn người ra khỏi thành, gật đầu với một nhân viên công tác khác, cho phép xe đi, đoàn người chính thức bắt đầu hành trình.

Có thể là phụ cận căn cứ đều bị quét sạch một lần, suốt một đường, ngoại trừ thỉnh thoảng thấy người sống sót mặt mày xanh xao, quần áo cũng tả tơi ở ngoài, nhưng thật ra thấy rất ít tang thi hoặc là vết tích động vật tang thi. Tuy rằng thỉnh thoảng nhìn thấy mấy con tang thi, nhưng cũng như là bỗng nhiên biến hóa trên đường, mà không phải là tìm thấy từ đằng xa.

” Xem ra, sự tình có thể đúng như lời bọn họ nói vậy, phụ cận căn cứ sớm bị quân đội ‘Quét sạch’ một lần. “Lặng lặng nhìn vài người sống sót càng ngày càng cách xa bọn họ, Từ Lâm kiểm lòng không được mà thở dài.

Hiếm thấy được hắn nảy sinh cảm khái như thế, Ngô Thiên Hạo nhin không được xoa nhẹ tóc của hắn, đồng dạng có chút cảm khái than thở: “Căn cứ chứa chấp nhiều người sống sót như vậy, mỗi ngày lại phải cung cấp bánh bao cháo lỏng cho bọn họ, cũng không biết phải hao phí bao nhiêu lương thực, không kịp thời thu lại vật tư vùng phụ cận, sợ rằng không chống đỡ được vấn đề thiếu lương thực.”

Từ Dương không nói một lời nhìn về phía ngoài cửa sổ, thần tình lạnh lùng có chút khó có thể tiếp cận. Ba người ở trong xe cũng dần dần quen biểu hiện hồ hững của cậu, chỉ ngoại trừ biểu tình Hạ Duyên Phong như có chút điều suy nghĩ, hai người khác cũng không có vì vậy mà thấy có chỗ nào không đúng.

Nhiệm vụ lần này chủ yếu là đi đến căn cứ phía Đông Nam còn gọi là “Trần Thạch Tuyền”, sau đó hộ tống con trai độc nhất của một vị đại nhân vật quay về căn cứ an toàn, tiện thể mang theo mấy con em nhà giàu khác. Ha, người quyền cao chức trọng đúng là không giống nhau, hôm nay thế đạo náo động như vậy, vẫn có năng lực “Phái” người làm việc cho hắn.

Bởi vì trên đường thỉnh thoảng gặp được tang thi tụ thành tốp năm tốp ba, hơn nữa đường bị tàn phá cùng đông đảo xe cộ tắc nghẽn làm nên, ở trước mặt thể vốn dĩ chỉ cần một hai giờ đã kéo thành bốn canh giờ.

Từ sáng sớm mãi cho đến buổi trưa, bất kể là chém giết tang thi cũng được, sử dụng dị năng dời xe cộ tắc nghẽn cũng tốt, đoàn người cũng đều hao phí không ít tinh lực và thời gian. Vì vậy, khi bọn họ gần đến trấn nhỏ, Từ Dương quyết đoán phân phó mọi người tạm thời dừng lại, trước tiên ở tại chỗ này bổ sung thể lực và tinh thần.

Nếu như là đội ngũ khác hao phí nhiều tinh lực như vậy, rồi lại muốn trong thời gian ngắn mà bổ sung đầy đủ tinh thần, hiển nhiên khẳng định đây là chuyện không có khả năng. Nhưng là tiểu đội Hồng Nhật có Từ Dương lấy ra “Nước năng lượng”, chưa tới một một giờ, tinh thần đoàn người mới vừa rồi còn mơ hồ đều giống như đã uống được cái gì đó rất bổ, tinh thần đều trở nên sáng khoái.

“Nếu đã nghỉ ngơi rồi, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi.” Đội phó Tạ Thiên nhìn tất cả đều một dáng ý chí sôi sục, trong mắt lóe lên tia thỏa mãn không chút nào che giấu, tuy rằng mấy người này đều không phải là quân nhân chân chính, nhưng bọn họ không ngừng kiên trì rèn luyện, dùng cảm tiến tới phần đầu, không thua gì một gã quân nhân chân chính.

Nghe được đề nghị của hắn, mọi người đều không có dị nghị, nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc trên đất, sau đó lần lượt lên xe, mang theo tâm trạng chỉ tự mình hiểu, tiếp tục đi đến mục đích của bọn họ.

Xe mới vừa tiến vào, Từ Dương trầm mặc một đoạn thời gian đột nhiên nói rằng: “Mọi người phải luôn luôn bảo trì cảnh giác, tin tức căn cứ có sai lầm, nguy hiểm tồn tại trong Thạch Tuyền Trấn, e rằng không chỉ có hai tang thi dị năng cấp ba.”

Đột nhiên nghe được một tin tức không tốt lắm, trong lúc nhất thời ba người đều sửng sốt một chút. Đội phó hồi tinh thần lại, ba người nhìn không được nhìn nhau, sau đó đều cùng cau mày.

” Từ Dương, có thể tìm được cụ thể vật nguy hiểm khác sao?” Sau khi trầm mặc một hồi, Tạ Thiên ngồi trong xe phía sau lên tiếng hỏi, giọng nói có vẻ rất nghiêm túc.

Từ Dương chăm chú cảm giác tin tức tinh thần lực phản hồi trở lại một chút, mặt mày hiện lên chút hoang mang, thoáng trầm ngâm chốc lát, mới nói: “Có chút giống với tang thi động vật, nhưng lại có chút không giống, cảm giác rất kì quái, tôi cũng không biết nên nói cụ thể là vật gì.”

Nghe được một phán đoán lấp lửng, Hạ Duyên Phong nhíu nhíu mày thật chặt, giương mắt nhìn kính chiếu hậu một chút, sau khi thấy Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm cũng đều cau mày, tâm tình lại càng thêm nghiêm trọng.

Nguy hiểm ẩn náu trong bóng đêm, nguy hiểm hơn bình thường nhiều. Nguy hiểm lộ ra ngoài càng làm cho người khác bất an. Mà lúc này, biết rất rõ ràng có nguy hiểm che giấu bên người, nhưng lại không biết cụ thể là nguy hiểm gì, tin tưởng bất kể là ai cũng không đem việc này xem như chuyện nhỏ, trầm mặc hồi lâu, bất thành linh trong không gian yên lặng vang lên tiếng nói của Tiểu Ngân: “Dương ca ca, Tiểu Hắc nói đó là động vật tang thi hệ hỏa.”

Nghe được tin tức của Tiểu Ngân, ba người Từ Lâm đều nhìn về phía Từ Dương vẫn đang trầm mặc thật lâu, trong mắt mang theo nghi vấn giống nhau. Quý Tiểu Ngân gia nhập vào tiểu đội bọn họ chỉ mới mấy ngày, thực lực của bé ra sao, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày, cho nên cảm thấy bé nói không ngoa.

Nhưng mà, rốt cuộc cô nhóc cũng chỉ mới là một cô bé mười hai tuổi, có thể nói cụ thể nguy hiểm ra như vậy, không khỏi khiến bọn họ khả nghi. Dù sao, trong tiểu đội chỉ có tinh thần lực của Từ Dương là mạnh nhất cũng không thể tra ra được chân diện thật của nguy hiểm kia.

Từ Dương ngưng mi chìm trong suy tư một chút, sau đó trầm giọng nói: “Tôi thấy, Tiểu Ngân nói không sai. Bản thân Tiểu Hắc là loài động vật biến dị, thêm nữa bản thân cũng là động vật cũng có chút liên hệ khó nói, Tiểu Hắc có thể cảm nhận được động vật tang thi kia cũng rất bình thường.”

Vùng xung quanh lông mày nhíu chặt của ba người trong xe chậm rãi giãn ra, Từ Lâm nghiêng đầu nhìn về phía cậu, có chút nghiêm túc hỏi: “Nếu đã biết đó là một con động vật tang thi có dị năng, vậy tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

Từ Dương rơi vào trầm tư, một lúc lâu sau, như có như không mà thở dài một tiếng, chợt phân phó Tiểu Ngân tiếp tục khiến Tiểu Hắc quan sát tình huống con dị năng động vật tang thi kia. Không thể phủ nhận, tuy rằng đẳng cấp tinh thần lực của cậu rất cao, nhưng ở một thời điểm nào đó, không bằng mối quan hệ liên quan giữa các loài động vật.

Hoàn

47. Chương 47

Trần Thạch Tuyền dựa vào sát bên sông, phía Đông trấn có phong cảnh núi non nguyên vẹn sẵn có, ở đây không có gì ngoài phong cảnh thiên nhiên cây cối hoa lá ở ngoài, sâu trong rừng núi có một phong cảnh rất đặc biệt, trong đó có phiến đá chập chùng, sương mù dày đặc, thật sự giống như tiên cảnh trong lời đồn, cho nên hấp dẫn không ít du khách thích ngắm phong cảnh tự nhiên.

Thật là khéo, trong nhiệm vụ cần hộ tống mấy người, chính là vì đến đây dạo chơi một phen, vừa mới từ căn cứ Giang Thành đến trấn Thạch Tuyền để du lịch, ai biết vừa tới đây vài ngày liền xảy ra loại chuyện này. Cũng không biết bọn họ đều nghĩ như thế nào, thời gian tai nạn xảy ra, hiển nhiên không tìm thời cơ thích hợp, sớm rời khỏi trấn Thạch Tuyền, ngược lại ở trên trấn chờ người nhà phái người đến để hộ tống bọn họ quay về căn cứ Giang Thành an toàn.

Lúc nghe được chân tướng từ trong miệng Lý Đại đội trưởng, đoàn người tiểu đội Hồng Nhật đều cảm thấy mấy người này thật sự là không thể hiểu nổi, từng người đều là một thanh niên tuổi trẻ khỏe mạnh, nhưng không có người có lá gan, thật không hiểu được làm sao bọn họ có thể chống đỡ được đến bây giờ. Nghĩ lại vừa nghĩ, chuyện kì lạ trên đời này có nhiều, cũng không chỉ có chuyện này, cho nên cũng liền lười nghĩ nhiều đến nữa.

Trước khi lên đường đã hỏi thăm tuyến du lịch của trấn Thạch Tuyền, đoàn người tiến nhập trấn nhỏ cũng không lãng phí thời gian, chỉ khi nhìn thấy siêu thị nhỏ và cửa hàng tiện lợi mới xem có vật tư có thể thu gom hay không, sau đó lại tiếp tục đi đến trấn phía trước.

Làng du lịch ở phía Đông trấn Thạch Tuyền, trước khi muốn đến khu nghỉ ngơi cần phải đi qua trong trung tâm trấn mới có thể đến. Trước khi tai nạn xảy ra, đây chỉ là một việc nhỏ, nhưng bây giờ lại gặp phải rất nhiều phiền phức.

Không nói đến những gian hàng đồ sập xuống hai bên đường phố, liền nói đến một đồng côn trùng thịt rửa nát trên đường, một đồng rác thải chồng chất tản ra mùi hôi tanh, trực tiếp khiến đoàn người chán ghét. Anh em Quý gia tuổi nhỏ hơn thấy một màn như vậy, mặt lập tức trắng bệch, mặc dù là bọn người Từ Lâm thường thấy các loại này cũng có chút không thể chịu được.

Nhìn vết máu rơi và khắp nơi trên phố, nhìn nhìn lại trấn nhỏ yên lặng giống như chết, thành linh Từ Lâm sợ run cả người, thật có loại cảm giác xông vào một thị trấn ma, nhìn không được run lấy bầy nói: “Cũng không biết ngoại trừ mấy người nghỉ ngơi kia ở đây, còn có người sống sót khác hay không.”

Từ Dương lẳng lặng nhìn cửa sổ không có lên tiếng, Hạ Duyên Phong chuyên tâm lái xe cũng đều không có nói, chỉ có Ngô Thiên Hạo nhàn nhạt liếc mắt đến ven đường bắn loạn, sau đó không yên lòng nói: “Có lẽ là có đi. Tang thi trong trấn nhìn đều giống như là chạy sạch, nói không chừng có người cơ trí, sớm trốn đến địa phương chưa người nào thấy.”

Những lời này nói xong có chút nhẹ nhàng chậm rãi, ba người nghe xong như là không nghe được vậy, ngược lại trầm mặc xuống. Ở phía sau, không ai sẽ mất công tìm chứng cứ có sức thuyết phục rằng cái trấn nhỏ này thật có chỗ như vậy, ngay cả Ngô Thiên Hạo cũng tự nghe lời của hắn chỉ bất quá là một câu an ủi mà thôi.

Thử hỏi, địa phương có tang thi cấp ba và tang thi dị năng động vật thường xuyên có mặt, người may mắn còn sống sót có thể chống đỡ được bao lâu? Mà người chống đỡ được vì sao không nghĩ biện pháp rời khỏi, ngược lại vẫn ở tại chỗ này như trước?

Nghĩ đến đây, mấy người trong tiểu đội không khỏi sinh ra hoài nghi, mấy người trong nhiệm vụ cần hộ tống về căn cứ có còn sống trên đời nữa không?

Dù sao, từ lúc công bố nhiệm vụ đến bây giờ đã có một đoạn thời gian. Nếu nói là khoảng thời gian trước sức chiến đấu của tang thi tương đối ngắn, bọn họ cố gắng còn có thể chống đối lại một... hai..., nhưng hôm nay thế nhưng đối mặt lại là tang thi dị năng cao và tang thi động vật, trước khi không nhìn thấy được mấy người kia, không ai có thể xác định bọn họ có còn sống an toàn hay không.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều giữ vững trầm mặc, trong xe có vẻ cực kỳ an tĩnh.

Trong lúc đoàn người vẫn đang còn trầm mặc suy nghĩ, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đột nhiên cuộn trào từ xa đến, lòng Từ Dương cả kinh, quyết đoán bảo Hạ Duyên Phong lập tức dừng xe, liền lập tức phân phó thành viên tiểu đội chuẩn bị sẵn sàng, nhằm cùng nghênh tiếp địch nhân.

Thời gian trôi qua, không chỉ có một mình Từ Dương cảm nhận được nguy cơ, mấy người còn lại cũng đều cảm nhận được nguy cơ chưa từng có đó, đó là cảm giác nguy hiểm mãnh liệt nhất mà bọn họ thấy được từ trước đến nay, phẳng phất quanh thân đều bị một loại nguy cơ quỷ dị vây quanh.

Đoàn người không nói nhảm nữa, dứt khoát xuống xe, trong đầu Từ Dương hiện lên một ý nghĩ, hai chiếc xe đều trong nháy mắt thu vào không gian. Mấy người còn lại không vì vậy mà phân tâm chút nào, trong khoảng thời gian này mọi người đã hình thành một thói quen ăn ý, nhanh chóng đứng ngay vị trí, các khuôn mặt đều nghiêm túc nghênh đón địch nhân đến.

“Bang” một tiếng, âm thanh bất thình lình đánh vào đầu bọn họ, trấn nhỏ yên lặng một lúc lâu rốt cục cũng bị một trận chiến này phá vỡ sự im ắng quỷ dị này.

Ở dưới cái nhìn chăm chú, đột ngột một hàng tường đất chồi lên từ phía dưới, không ngoài suy đoán một quả cầu lửa không có thu thể liền đánh tới phía tường đất, tường đất dày xung đột cùng với tốc độ và sức nóng của quả cầu lửa, do đó hóa giải một nguy cơ của quả cầu lửa.

Có điều, mọi người lại không dám thư giãn chút nào. Quả nhiên, đạo tường đất kia đã chống đỡ thành công bên ngoài quả cầu lửa, nháy mắt hóa thành cát bụi rơi khắp không trung, còn chưa kịp tạo ra một hàng tường đất thứ hai, lại có vài quả cầu lửa theo sát tới.

Mọi người phản ứng cực kỳ nhanh, lúc hỏa cầu còn chưa lao tới, nên tránh được đã tránh, nên phản kích liền phản kích. Đột nhiên có một vài cột nước lớn nhỏ xông tới, không chút lưu tình nhắm về phía hỏa cầu, trực tiếp dập tắt hết lửa.

Thật đáng tiếc, mặc dù đã thành công dập tắt được nguy cơ của hỏa cầu, nhưng không thể ngăn cản nổi hỏa cầu từ phía sau vượt lên phía trước. Vào lúc này, chỉ cần kẻ đầu sỏ tạo ra hỏa cầu chưa bị tiêu diệt, hỏa cầu vẫn không ngừng mà lao vun vút về phía trước, đây là việc mà tất cả mọi người đều rất rõ.

Trong lúc tất cả mọi người đang tìm ra kẻ đầu sỏ tạo ra hỏa cầu, trái lại nó đã lộ ra diện mạo chân chính, đây không phải là thứ gì khác, chính là dị năng tang thi động vật đã nói qua, lúc này đang nhe răng nhếch miệng chạy đến hướng bọn họ.

Xuất hiện trước mặt mọi người là hai tang thi động vật, hình dáng giống một cỗ với trâu trưởng thành, tốc độ chạy lại nhanh đến bất khả tư nghị, giống như là đang bay đến. Bộ dáng rất quái dị đáng sợ, thân thể máu đầm đìa hoàn toàn không che được những khớp xương trắng toát nhô lên, huyết nhục hiện lên không có cách nào có thể nhận thấy được đáng sợ lúc trước.

Cho dù lúc trước đã nhìn thấy không ít tang thi động vật lợi hại, lúc này thành viên tiểu đội nhìn thấy hai tang thi động vật này không thể phủ nhận được, lần này bọn họ thật sự gặp phải cường địch trước đây chưa từng có. Bất kể là hai tang thi động vật có tốc độ nhanh đến không thể tin và móng vuốt sắc bén, không ngờ có thể tạo ra lửa như dị năng giả, không có chỗ nào là không phải loài tang thi động vật cực kì lợi hại.

Đáng ăn mừng chính là, tiểu đội chín người cũng không phải là ngồi không, đến một con, bọn họ giết một con, đến hai, vậy bọn họ sẽ giết một đôi. Chúng nó có hỏa cầu xông tới, bọn họ có tường đất chống lại, cột nước phản kích, chúng nó có móng vuốt cào tới, bọn họ có rồng lửa đốt trụ, tử điện nướng chín...

Nói ngắn gọn, bình tới tướng chặn, nước tới đất ngăn. Chỉ cần thành viên tiểu đội đồng lòng hợp lực, tin tưởng sớm muộn gì hai tang thi động vật này cũng sẽ là vong hồn dưới đao của bọn họ. À, sai rồi, sớm muộn gì cũng sẽ tan thành mây khói mới đúng. Đây, chính sở vị “Dĩ kỳ nhân chi đạo, hoàn trì kỳ nhân chi thân*”, đội đánh ngã bọn chúng, thật sự là lẽ trời. (*Nguyên văn , : nghĩa như là câu “Gậy ông đập lưng ông” của bên mình.

Trên thực tế, tiểu đội Hồng Nhật tuyệt không nghi ngờ chút nào hạ gục hai tang thi động vật, tuy rằng tốn nhiều thời gian hơn so với trước đây, nhưng chiến thắng là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng cũng không vì thế mà bọn họ thấy hài lòng, bởi vì cuộc chiến vừa rồi đã khiến họ hiểu rõ, chuyện cho tới bây giờ, không chỉ có tang thi tiến hóa, cả động vật tang thi cũng đã tiến hóa, mà dị năng giả lại không xuất hiện nhiều.

Hơn nữa, dị năng giả cần thăng cấp, chỉ có hấp thu năng lượng tinh hạch mới có thể thăng cấp. Nhưng hiển nhiên tang thi dị năng không phải tùy tiện là có thể thấy được, hơn nữa tang thi dị năng muốn tăng cấp cũng cần tinh hạch đồng dạng, dị năng giả đoạt được tinh hạch cũng liền ít xuống. Càng làm cho người lo lắng chính là, tang thi dị năng có thể lấy từ trong dị năng giả hoặc trong tinh hạch tang thi, nhưng dị năng giả chỉ có thể hấp thụ từ tinh hạch của tang thi, không thể nghi ngờ, nan đề xảy ra trước mắt tang thi, chỉ có càng ngày càng nhiều, không có càng ngày càng ít.

Giải quyết xong động vật tang thi, Hạ Duyên Phong đứng gần tiến lên lấy tinh hạch ra, lẳng lặng nhìn hai khối tinh hạch màu đỏ thẫm, đưa cho dị năng hỏa duy nhất của tiểu đội là Ngô Thiên Hạo.

Trước đó tiểu đội đã xác định được vấn đề sở hữu tinh hạch, cho nên tất cả mọi người cũng không có ý kiến gì bất đồng, mà Ngô Thiên Hạo cũng không có khách sáo, tiếp nhận tinh hạch, gạt đầu với Hạ Duyên Phong, sau đó ném hai quả cầu lửa lớn nóng rực về phía tang thi động vật.

Cho đến khi hai tang thi động vật tang thành tro bụi, Từ Dương mới bình tĩnh nói: “Xảy ra động tĩnh lớn như vậy cũng không có đưa tới hai tang thi cấp ba, tôi nghĩ chúng nó không phải là rời khỏi trấn nhỏ, chính là tìm được địa phương có người sống sót rồi, chúng ta phải mau chóng đến khu nghỉ ngơi kia.”

Mọi người vừa nghe, trên mặt càng có vẻ nghiêm túc, tùy ý quét mắt nhìn hai bên, sau đó đều thu hồi ánh mắt. Chờ Từ Dương lấy xe ra, lần lượt lên xe.

Lần thứ hai trấn nhỏ lâm vào yên lặng, chỉ có hai chiếc xe chạy vội trên đường, để lại tiếng tạp âm càng ngày càng xa, cùng với tro bụi tan biến trong gió.

Hoàn

48. Chương 48

Bởi vì lo lắng hai tang thi thật sự chạy đến quấy phá trong khu nghỉ ngơi, lộ trình kế tiếp rõ ràng có chút cấp bách. Thỉnh thoảng đi ngang qua mấy cửa hàng nhỏ, đoàn người cũng không còn tâm tình nhìn xem còn vật tư hay không. Dù sao, nếu nói thật, mục đích lần này bọn họ đi ra ngoài cũng là vì hộ tống người về, vẫn còn chưa xác định mấy người kia đã sớm rời khỏi trấn nhỏ chưa, bọn họ cũng không tiện nhìn thẳng mấy người kia. Không đúng, bọn họ trở lại căn cứ cũng không tiện ăn nói.

Ở trong bầu không khí trầm lắng, rốt cuộc khu du lịch cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Nhưng chưa kịp cẩn thận quan sát tình huống của khu du lịch một chút, mùi máu tươi nồng nặc tản theo gió liền khiến cho bọn họ một lần nữa đứng lên cảnh giới, hơn nữa còn nghiêm mật hơn vài lần so với lúc trước.

Cậu rất rõ ràng, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi và mùi hôi tanh đều mang đến cho bọn họ một tin tức không tốt —— khu nghỉ ngơi thật sự có người, đương nhiên cũng không thể thiếu tang thi.

Trải qua nỗ lực một thời gian dài như vậy, giác quan của mọi người tăng lên không ít so với người bình thường, hơn nữa, lúc này khoảng cách giữa bọn họ với khu du lịch cũng không quá xa, vừa nghe được mùi trong không khí, tùy tiện dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng có thể biết khu du lịch đang có chuyện xảy ra. Trong khoảng thời gian ngắn, lực chú ý của mọi người không tự chủ tập trung lại.

Khoảng cách của xe đến khu du lịch chỉ còn mười mét, Từ Dương chỉ trầm mặc chốc lát. sau đó cho thành viên tiểu đội chuẩn bị xuống xe đối chiến. Tuy rằng lúc này hoàn toàn không thấy được thứ kia hoặc là diện mạo thật sự của hai con tang thi, nhưng cậu cảm nhận được một cỗ uy áp lại rõ ràng nói cho cậu biết, ở đây thật sự tồn tại tang thi có cấp bậc cao.

Mới vừa dừng xe lại, đột nhiên cỗ uy áp như ẩn như hiện vòng vo một phương hướng, tựa như thoáng qua liền lách từ khắp ngõ ngách rồi đến chỗ không xa.

Từ Dương cảm nhận được cỗ uy áp đặc biệt thả ra, không chút nào dám khinh thường, lúc này dặn dò thành viên tiểu đội chú ý tất cả xung quanh, còn cậu thì thả ra tinh thần lực không muốn người biết, bắt đầu thử vận dụng tinh thần lực mà cậu đã luyện tập được một thời gian để công kích con tang thi càng ngày càng gần kia.

“Rống...rống...rống...”

Đột ngột vài tiếng gào thét từ khu du lịch truyền đến, trong tiếng gào thét không chút nào che giấu được tia phẫn nộ, mọi người vừa nghe, lòng chợt căng thẳng, chỉ cảm thấy cỗ uy áp ấy tăng lên trong nháy mắt, mấy người dị năng thấp hơn càng bất tri bất giác mà toát ra mồ hôi lạnh.

Từ Dương nhíu mày, nhận thấy được tốc độ của con tang thi kia trở nên chậm một chút, không hề giống mới vừa rồi dè dặt thả ra tinh thần lực, ngược lại bắt đầu công kích mạnh hơn. Nhìn từ tốc độ của con tang thi kia, này rất có thể là một con tang thi tốc độ, nếu có thể, cậu mong muốn tận lực kéo chậm tốc độ của nó.

Quả nhiên, khi một bóng dáng đen đen không thấy rõ hiện trước tầm mắt của bọn họ, mọi người thật sự bị tốc độ của con tang thi kia dọa sợ. May mà bọn họ phản ứng rất nhanh, vào lúc bóng đen kia đi đến trước mặt bọn họ, lập tức liền triển khai công kích. Chỉ một thoáng, trong không trung đột nhiên phóng ra nhiều loại vũ khí dị năng, mục tiêu nhắm vào thẳng con tang thi tốc độ kia.

Từ Dương cũng vừa định cùng giải quyết con tang thi kia, nhưng bất ngờ cảm nhận được quanh thân cậu chậm rãi kết băng lên. Lấy cậu làm tâm điểm, chỉ cần lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy tốc độ của băng bao vây lấy cậu, rất nhanh thì liền kết đông phát lạnh dưới chân của cậu.

Một lớp lãnh khí lạnh lẽo bao vây cậu ở bên trong, Từ Dương chuyển mắt nhìn thấy phạm vi chiến đấu của lớp băng, không khỏi lặng lẽ thở dài một hơi. Cũng may người bị hàn băng vây quanh là cậu, nếu như đối thành bất kì người nào khác, nói không chừng đã sớm bị cỗ hàn băng đông cứng ngắt toàn thân.

Không thể phủ nhận, lúc này cậu cảm thấy rất may mắn, may mà bản thân cậu là dị năng giả hệ băng, nếu không, cậu xác định không có cách nào có thể động đây bình thường như bây giờ. Chỉ có điều, nhưng...hàn băng này chứng minh lúc ban đầu cậu đoán rằng, ở đây thật sự có tang thi dị năng hệ băng, thật đúng là “Đạp phá thiết hài vô mịch xứ” (*Nguyên văn cả về là , . Ý nghĩa giống với đi mòn cả giày sắt mà không tìm thấy, (trong lúc vô ý không tốn sức lại tìm ra. Nhưng tác giả chỉ ghi về đầu thôi.

“Rống...” Đang vào lúc thành viên tiểu đội đang tối mắt tối mày, đột nhiên lại vang lên vài tiếng gào thét, đây chính thị là âm thanh của con tang thi hệ băng đã đông băng Từ Dương.

Từ Dương thấy một đạo ảnh đen kia, lúc này liền thu hồi lại tinh thần lực gây ra cho con tang thi tốc độ, cấp tốc chuyển đổi tượng công kích. Chỉ thấy con tang thi hệ băng kia đang chạy về phía cậu chợt sững lại một chút, khuôn mặt xám tro phần nộ gào thét chèn ép miệng rộng càng phát ra dữ tợn đáng sợ.

Mặc kệ tang thi phần nộ rút cuộc có bao nhiêu khiếp người, Từ Dương như trước không đổi sắc mặt, thoảng nhìn xem hàn băng bốn phía, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, con tang thi dị năng hệ băng này chính là đặc biệt ghim cậu lại, đã như vậy, cậu không cần phải khách khí, dứt khoát đáp lễ nó bằng thuật đóng băng.

Bên kia Hạ Duyên Phong đang chiến đấu cùng tang thi tốc độ dùng dư quang khoe mắt nhìn Từ Dương đang bị hàn băng vây quanh một chút, thấy cậu tạm thời bị hạn chế tự do, nhưng không chút nào tổn sức cũng đồng dạng phóng băng thuật và công kích vào tang thi, lúc này mới yên lòng, chú tâm chiến đấu với tang thi tốc độ.

“A —”

Lúc tiểu đội Hồng Nhật đang cùng tang thi đánh nhau kịch liệt, không hề báo trước, một tiếng thét kinh thiên động địa từ khu du lịch vọt ra, ngay sau đó liền thấy vài bóng người chạy ra từ trên lầu khu du lịch, đi theo phía sau là mấy con tang thi hưng phấn gào thét.

Vội vàng liếc mắt nhìn vài bóng người chỉ lo ẩn núp tang thi, nhưng không có làm cái phản kích gì hữu lực, Từ Dương không khỏi hơi nhíu mày, lộ ra vẻ hờn giận không che giấu. Nhìn một chút hình ảnh người đang trốn đông trốn tây, nhìn lại mấy con tang thi đang chạy đến chỗ mấy người gào thét, ánh mắt đen kịt mờ hồ lóe lên một cái hàn quang không thể phát giác.

“Chết tiệt Sớm không gọi muộn không gọi, hết lần này đến lần khác lại vào lúc này mà kêu loạn, cô là chán sống phải không? Thấy có vài tang thi hướng về phía bọn họ chạy tới, từ trước đến nay Ngô Thiên Hạo không có kiên nhẫn gì nhịn không được gầm lên.

“A Cứu mang đi Ô ô...Tôi không thể chết...” Vài tiếng thét chói tai liên tục vang lên như trước, lúc cô gái trẻ tuổi thấy bọn họ, tiếng kêu cứu trái lại càng ngày càng lớn, trong đó còn kèm theo vài tiếng kêu cứu của người khác.

Được, người đã chạy ra từ khu du lịch hô cứu mạng, cũng không cần bọn họ phải lãng phí thời gian đi vào lục soát xem có người sống hay không. Chỉ có điều, mấy người kêu cứu này rất cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn vậy, hiển nhiên trong thời gian khẩn trương như vậy mà hô to gọi nhỏ.

Chiếu theo nội dung vở kịch phát triển, mấy người này đều không phải kêu cứu, mà là đi tìm chết đó Còn muốn tiện thể tạo nên cho bọn họ TNND, hảo tâm tới đón người, nhận còn không có nhận được, trước hết bọn họ đều bị bắt chân sau, thực sự là khó làm “Người tốt”.

Mất thấy hai cô ả hô cứu mạng như bị quỷ đuổi theo mà vọt tới hướng bọn họ, sắc mặt đoàn người đều trầm xuống, thật sự hận không thể trực tiếp quăng hai người kia vào trong đồng tang thi, cũng có thể chặt đứt tiếng hét chói tai bên tai.

Nhưng mà, người đều mang một đám tang thi chạy đến chỗ bọn họ, nếu không giải quyết hết tang thi phía này, sau cùng chỉ càng thêm phiền toái cho tiểu đội. Tạ Thiên rất nhanh quan sát một chút, lập tức kêu Từ Lâm, Đàm Quỳnh Linh, anh em Quý gia bốn người cùng chiến với tang thi đẳng cấp thấp, mà bọn họ tiếp tục đối phó với con tang thi tốc độ kia.

Nghe được kế hoạch tác chiến của Tạ Thiên, Từ Dương chậm rãi yên lòng, khi cảm nhận được năng lượng trong lòng bàn tay đã đạt đến bão hòa, dụng hết toàn lực lượng đem con tang thi kia đông lại.

Chỉ nghe được vài âm thanh kì quái, con tang thi kia bị đông lại thoảng chốc liền bị cắt thành vài khúc, nhìn qua, thật có điểm như thịt đông. Cùng lúc đó, mấy người Hạ Duyên Phong cũng một kích diệt con tang thi tốc độ, trong không trung tản ra mùi khét nồng nặc.

Thành công giải quyết xong hai con tang thi cấp ba, đám người Từ Dương tiếp tục giải quyết mấy con tang thi. Tang thi cấp cao dần dần bị trừ đi, còn dư lại đều là một lính tôm tướng cua, không tốn mấy phút đều dọn sạch sẽ mấy con tang thi kia.

Không dấu vết đem tinh hạch cất đi, đoàn người mới có thời giờ nhìn mấy người vừa kêu cứu một chút, nhìn bọn họ nước mắt lênh lách, quần áo xốc xếch chật vật, đúng là làm cho người không đành lòng nhìn thẳng, đồng thời cũng có chút cảm khái, ông trời thật đối tốt với bọn họ, nhìn đều không có lá gan gì, nhưng lại sống cho tới bây giờ, thật có chút hiếu kì trong thời gian qua sao bọn họ có thể sống được.

“Cảm ơn các anh đã ra tay cứu giúp, nếu nhưng không có các anh, chúng tôi liền...” Hai cô gái trẻ tuổi gần nhất đi đến trước mặt Từ Dương, nghẹn ngào nói cảm ơn, đôi mắt hồng hồng có chút đầm đìa đáng yêu. Nói đến đây, đều đồng thời lôi kéo vạt áo cho là không dấu vết, do đó hiện lên bộ ngực như ẩn như hiện.

Từ Dương lạnh lùng nhìn cử động của các cô, đường nhìn rơi xuống cô gái mặc áo vàng nhạt, tâm tình trong mắt có chút phức tạp, rồi lại thoáng chốc khôi phục lại bình tĩnh, hơi nghiêng đầu nhìn Từ Lâm một chút, thấy sắc mặt của hắn không khác thường chút nào, lòng thở dài một hơi.

Nghĩ lại vừa nghĩ, cảm thấy cậu đã suy nghĩ nhiều, lúc đó tuổi Từ Lâm còn nhỏ, đầu nhỏ đáng vẻ của người kia, thì vóc dáng của cô bé này có chút tương tự, hắn cũng không có khả năng liếc mắt đã nhận ra thân phận của cô.

Hai cô gái kia bị ánh mắt lạnh của Từ Dương nhìn lại càng hoảng sợ, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao. Chỉ có điều, trong khoảng thời gian này các cô đã sớm trải qua rất nhiều chuyện chưa từng trải, rất nhanh thì khôi phục lại bình tĩnh, quay đầu nhìn về phía đám người Hạ Duyên Phong.

Hạ Duyên Phong làm như không thấy ánh mắt của các cô ta, nhìn thấy Từ Dương không thích nhiều lời, cho nên liền đi tới trước mặt mấy người thanh niên: “Các cậu ai là Hồ Trường Tường?”

Tiếng nói vừa dứt, một thanh niên đáng vẻ lạnh lùng, ôn hòa mà nói rằng: “Là tôi. Cha phái các anh tới phải không?”

Thấy thanh niên phản ứng, vùng xung quanh lòng mày Hạ Duyên Phong khẽ nhướng, ngữ điệu bình thường nói: “Thất lễ, chúng tôi chỉ là nhận một nhiệm vụ có thù lao mà thôi.”

Hoàn

49. Chương 49

Khu du lịch nhỏ trong biệt thự, hai nhóm người đều tự ngồi vào chỗ, hai bên quan sát lẫn nhau một phen, Tạ Thiên hơi nghiêng đầu, nhìn Từ Dương không định nói chuyện một chút, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: “Nếu như các cậu quyết định cùng chúng tôi rời khỏi, sáng sớm mai bảy giờ, tập hợp ở nơi này. Thời gian vừa đến, chúng tôi sẽ không đợi nữa. À, được rồi, làm phiền tự chuẩn bị xe.”

Mấy người ở trong biệt thự một thời gian liền ánh mắt phức tạp nhìn nhau vài lần, một lúc lâu sau, có người lúng ta lúng túng hỏi thăm: “Tôi, tôi muốn hỏi một chút, các anh thật là nhận nhiệm vụ căn cứ, đặc biệt tới nơi này hộ tống chúng tôi về ‘An toàn’ sao?”

Người nói chuyện tận lực cường điệu hai chữ “An toàn”, vừa nói vừa liếc nhìn Từ Dương biểu tình hờ hững. Mới vừa rồi cùng tang thi đối chiến, hắn rõ ràng thấy được năng lực của người này, cho dù là ai cũng đều có thể nhìn ra, người này tất nhiên là thành viên có thực lực cường hân nhất trong tiểu đội “Hong Nhật”. Có cậu ta ở đây, chắc chắn an toàn của bọn họ sẽ được đảm bảo, nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng.

Dù sao, mấy người này mới vừa nói thẳng, trong căn cứ không ai biết bọn họ vẫn còn sống, tiểu đội bọn họ tới nơi này cũng là vì muốn xác định những người này còn sống hay không. Nếu như hành trình trở về gặp phải nguy hiểm, nếu như bọn họ chỉ lo an toàn của mình, do đó quên bảo vệ bọn hắn, đây chẳng phải là đem bọn hắn đẩy vào đường chết sao?

Nhận thấy ý tứ trong những lời này, sắc mặt Tạ Thiên trở nên không được tốt lắm, có chút không vui nhíu mày, giọng nói cũng có vài phần lạnh nhạt: “Rất xin lỗi, thời gian tới vẫn chưa có nhiều nhân tố không thể xác định, chúng tôi không có cách nào khác đảm bảo có thể hộ tống các vị trở về căn cứ ‘An toàn’. Lời nói không dễ nghe, ngay cả tính mạng của chúng tôi cũng không thể bảo đảm. Nếu như các vị thấy không an toàn, có thể tiếp tục ở chỗ này đợi một nhóm người nhận nhiệm vụ khác.”

Người nọ nghe vậy, phẫn nộ mà nhìn Hồ Trường Tường vẫn đang ngồi trên ghế salon không nói tiếng nào, thu được ánh mắt lạnh lùng của đối phương, lúc này ngượng ngùng ngậm miệng lại, không nói nhiều nữa.

Từ Dương không dấu vết quan sát biểu tình biến hóa của mấy người này, lại nhìn ánh mắt của Hồ Trường Tường ném cho người kia, chân chính xác định được địa vị trong mấy người này. Xem ra, mấy người này có thể sống đến bây giờ, cũng không phải chỉ đơn giản là có vận khí tốt.

“Ngày mai chúng tôi cùng các anh rời khỏi, trên đường nếu gặp phải nguy hiểm, chúng tôi sẽ tận lực bảo vệ tốt bản thân, nhưng chúng tôi muốn khi các anh còn dư lực, có thể tận lực giúp chúng tôi.” Hồ Trường Tường lạnh nhạt nói, một đôi mắt sâu đen kịt nhìn về phía Từ Dương: “Chỉ có điều, xe chúng tôi xảy ra vấn đề, chúng tôi có lên trần tìm một lần, nhưng căn bản không tìm được mấy chiếc xe, e rằng không có cách nào chuẩn bị đủ xe.”

Đuôi lông mày Từ Dương khẽ nhướng, bất động thanh sắc liếc nhìn hầu hết thân thể Hồ Trường Tường đều dán trên người hai cô gái trẻ tuổi, ánh mắt thâm thúy sinh ra vài tia nghiền ngẫm không thể nhận ra, xe nảy sinh vấn đề, rồi lại tìm không được xe, lẽ nào đây thật sự là nguyên nhân bọn họ vẫn không thể rời khỏi trần Thạch Tuyền?

Mà thôi, quần bọn họ có phải thật sự bởi vì xe mà ở lại trong trần hay không, dù sao cũng đều không có quan hệ với cậu. Về phần vị kia ngay cả nửa quan tiền cũng chưa từng quan hệ “Thân thích” với cậu, cậu cũng càng không cần...lưu ý. Dù sao vị “Thím” kia đã sớm đoạn tuyệt quan hệ cùng gia đình của cậu, sống lại một đời, cậu cũng không bao giờ...bị bà ta dùng danh nghĩa trưởng bối để ức hiếp nữa.

Tạ Thiên nghe vậy quay đầu nhìn về phía Từ Dương, hai người lặng lẽ trao đổi một ánh mắt, sau đó, Tạ Thiên liền quay đầu nhìn về phía Hồ Trường Tường, giống như không đếm xỉa tới nói: “Tiểu đội chúng tôi sẽ có người sửa xe, làm phiền các cậu cho người dẫn đường, trước lúc trời tối cần sửa xe xong.”

Hồ Trường Tường tựa hồ có chút ngoài ý muốn nhếch một bên lông mi, nâng tay phải lên hướng về phía sau hai cái, người đứng ở cửa sổ gật gù đầu, cất bước đi tới nói rằng: “Xe chúng tôi đậu ngay trong nhà xe, tôi dẫn các anh đi.”

Từ Dương như có như không mà nhìn Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải một chút, hai người không hẹn mà cùng gật đầu, một trước một sau đi tới trước mặt người nọ, sắc mặt bình tĩnh nói vài câu, sau đó mặt không thay đổi đi theo người nọ rời khỏi phòng khách.

Chờ Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải làm xong việc trở về, đã là chuyện của mấy giờ sau, hai nhóm người trong biệt thự nhỏ đã giải tán lúc nào không hay. Hai người nhàn nhạt nhìn về mặt phức tạp của đám người Hồ Trường Tường, từ chối khéo ý tốt giữ khách của bọn họ, sau đó không quay đầu rời khỏi biệt thự, đi đến tòa nhà bọn họ ở tạm.

Thời gian hai người trở lại, ánh mắt Ngô Thiên Hạo sắc bén quét qua mấy lần, cũng không tìm được vợ của hắn (là do tác giả ghi từ ‘vợ’ luôn nhé chứ không phải Mai chém đầu..., vì vậy liền hỏi Hạ Duyên Phong: “Tiểu Lâm đâu?”

Hạ Duyên Phong nghe được câu hỏi, quay đầu nhìn lầu thang một chút, mới nói: “Sau khi trở về, một mình cậu ấy suy nghĩ rất lâu, vừa như đã nhớ đến cái gì đó, đột nhiên chạy lên lầu tìm Từ Dương. Hắn là anh em bọn họ có chuyện gì muốn nói đó, cậu chờ một chút, đừng quấy rầy bọn họ.”

Ngô Thiên Hạo nhìn lầu thang hơi nhíu nhíu mày, sau đó liền nghi ngờ hỏi: “Biết vì sao Tiểu Lâm lại đột nhiên có chuyển biến như vậy không? Có phải do thân thể có khó chịu không?”

Hạ Duyên Phong thoáng trầm mặc một lúc, chần chờ một chút mới nói: “Lúc đang nói chuyện cùng mấy người kia, tôi chú ý thấy ánh mắt Từ Dương dừng lại trên người một cô gái có chút lâu, nhìn bộ dáng của cậu ấy, tựa như nhận biết được người kia, nhưng nhìn cô gái ấy lại như không nhận biết được Từ Dương. Tóm lại, bọn họ có thể đã từng gặp mặt, chắc Từ Lâm cũng đã từng gặp qua người nọ.”

Ngô Thiên Hạo vắt hết óc suy nghĩ một phen, cuối cùng vẫn không có được kết quả hài lòng. Chỉ có điều, nếu cô gái kia không quen biết anh em bọn họ, cậu cũng liền không phải lo lắng trước đây Từ Lâm có cùng cô gái kia...có quen hệ hay không. Nghe ý tứ của Hạ Duyên Phong, hình như Từ Dương rất không định gặp cô gái kia, đội trưởng không muốn gặp người kia, không có chuyện gì tốt hơn nữa.

Nói đến một phòng trên lầu, Từ Lâm tựa người vào cửa phòng, lẳng lặng nhìn Từ Dương đứng cách đó không xa, do dự được một lúc, cuối cùng vẫn hỏi: “Anh họ, cô gái vừa nãy, có phải là con gái của chồng bà

ta không?”

Nghe được vấn đề của hấn, Từ Dương khẽ nâng mắt, lặng im nhìn hấn, mặc dù có chút kì quái vì sao hấn biết được việc này, nhưng nhìn dáng dấp tựa hồ hiểu rõ của hấn, cuối cùng vẫn là khẽ gật đầu một cái.

Thấy cậu gật đầu, sắc mặt Từ Lâm hơi trầm xuống, vốn chẳng qua là thấy được cô gái đó có chút quen mắt, không nghĩ đến lại là con riêng của bà ta, giọng nói không khỏi lạnh vài phần: “Mười tám năm nay, bà ta tìm em một lần. Nói thật lòng, lúc đó em thật sự rất vui vẻ, mặc kệ trước đây làm sao, ít nhất bà ta còn nhớ rõ đứa con trai này. Mà khi em phát hiện, thật ra bà ta đến tìm là con gái riêng của bà ấy, nhưng lại không biết làm sao lại gặp được em, sau đó mới làm bộ đến xem em một chút, bà ta dập tắt ý nghĩ cuối cùng của em.”

“Anh vẫn cho là, sau khi bà ta rời khỏi, em liền không còn gặp qua bà ấy, thì ra các em đã từng gặp qua sao?” Từ Dương đột nhiên không biết nên phản ứng thế nào cho thích hợp, Từ Lý Mạn rời khỏi Từ gia tái giá với người khác, hơn nữa lúc tuyên bố không còn bất cứ quan hệ gì với Từ Lâm, cha cậu liền đem tất cả những thứ liên quan đến bà ta đốt hết, lại không ngờ tới trước đây bọn họ lại gặp nhau.

“Anh họ, anh biết bà ta nói gì với em không?” Tựa hồ nhớ lại chuyện gì đó không tốt, sắc mặt Từ Lâm liền có chút tái nhợt, hấn nhắm mắt lại, từng câu từng chữ nói: “Bà ta nói, một khắc trở đi khi bà ấy rời khỏi Từ gia, em và bà ấy đã không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Bà ta mong muốn sau này thấy được bà ấy liền làm như không biết, bà ta không muốn để cho người khác biết là đã từng có đứa con trai này.”

Từ Dương nghe được lời ấy, trong lúc nhất thời trầm mặc xuống, nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Từ Lâm một chút, sau đó hơi cúi đầu, lông mi dài che giấu tâm tình trong con người. Dưới cái bóng, ánh mắt thâm thúy nổi lên một tia do dự, giờ này phút này, cậu thật sự không biết có nên nói cho Từ Lâm hay không, năm đó người nọ cũng đã nói với cha cậu giống vậy.

“Anh họ, em biết mình còn nhỏ tuổi, mặc dù có một chút chuyện không thể nhớ rõ, nhưng em nhớ kĩ có một khoảng thời gian, anh vẫn cùng em vui đùa, chú và dì còn đặc biệt dắt chúng ta đi du lịch nước ngoài.” Mắt Từ Lâm ướt ướt, thanh âm bỗng nhiên trở nên nghẹn ngào: “Nhất định anh biết duyên cớ trong đó, khi đó, bà ta cũng đã từng nói lời tương tự, đúng không?”

Từ Dương không có lên tiếng, chỉ là cất bước đi tới trước mặt hấn, nhẹ nhàng xoa tóc của hấn, tựa như năm đó không có người mẹ đỡ dành mà đứa bé Từ Lâm quậy phá. Tóc trong lòng bàn tay vẫn mềm mại mượt mượt, khi đó có thể không hiểu, mà nay rõ ràng, anh họ mới là người thân của hấn, về phần những người đó, tất cả đều cùng hấn không quan hệ.

“Trước tiên em nghỉ một lát đi, để anh xem bọn họ đã sửa xe xong chưa.” Từ Dương liền xoa tóc của hấn, sau đó nhẹ nhàng vỗ bờ vai của hấn, chờ hấn lùi về một bên, mở cửa phòng đi ra ngoài, thuận tiện đóng lại cửa.

Nhìn cửa phòng đóng lại, nước trong mắt Từ Lâm dần dần tăng nhanh. Nếu như hôm nay không thấy được cô gái kia, hấn thật sự có thể đã sớm quên được chuyện cũ, vốn dĩ đã bị hấn chôn ở một góc tối mà thôi, nhưng hấn tình nguyện thật sự từ nay về sau sẽ quên chuyện năm xưa, không bao giờ...nhớ đến nó nữa.

Lầu thang truyền đến tiếng bước chân, Từ Dương dựa vào tường trầm mặc thật lâu khẽ mở mắt, cậu nhìn cửa phòng đóng chặt một chút, chợt cất bước đi về phía cầu thang. Kiếp trước bọn họ đã từng trong một căn cứ nhỏ gặp phải Lý Mạn, cậu thật sự mong muốn kiếp này không nên gặp được người nọ nữa.

Hoàn

50. Chương 50

Khoảng cách giữa hai ngôi biệt thự không phải rất xa, hơn nữa cũng không muốn trêu chọc đến một ít phiền phức không cần thiết, vào buổi tối, tiểu đội tùy tiện nấu một nồi cháo nóng, cùng bánh bao làm trước khi

lên đường, ăn như hổ đói. Đương nhiên, tuy rằng món chính là bánh bao và cháo, thịt vò, chân giò hun khói này nọ cũng không thể thiếu được.

Mới vừa dùng xong cơm tối không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân nhỏ, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa, sau đó liền quay đầu trở lại nhìn nhau vài lần. Chỉ là vài giây, các loại thức ăn trên bàn đều dọn dẹp sạch sẽ, nhìn không ra một chút vết tích nào.

Bên ngoài biệt thự nhỏ có một hàng rào sắt cao hơn hai thước, lúc Ngô Thiên Hạo và Tạ Hải sửa xe trở lại, thuận lợi liền gài cửa sắt lại, từ bên ngoài không có cách nào mở ra.

Sở dĩ, nghe được tiếng động bên ngoài cửa truyền tới, anh em Quý gia theo bản năng nhìn về phía Từ Dương, thấy cậu gật đầu, sau đó tự động đi lên chuẩn bị mở cửa ra. Tuy rằng dị năng của anh em bọn họ đều đạt đến cấp một, nhưng cuối cùng vẫn còn con nít, để hai đứa bé cùng một đám người lớn tâm cơ thâm trầm giao tiếp, mấy người Từ Dương cũng có chút không yên lòng.

Vì vậy, người thanh niên độc thân duy nhất trong tiểu đội là Tạ Hải tự giác đứng dậy đi theo, hẳn đã có chút từng trải, có chút thực lực của người trưởng thành, mọi người cũng đều yên tâm không ít.

Cũng không lâu lắm, anh em Quý gia trở về, đi theo chính là nhóm người Hồ Trường Tường, từng người một đều mặt mày xanh xao, nhìn đáng dấp ngược lại còn tiêu tụy hơn ban ngày rất nhiều. Trong đó mấy người vừa vào cửa liền chạy loạn xung quanh, một chút cũng đều không có cổ kị đây chẳng phải là địa bàn của bọn họ.

Hồ Trường Tường liếc nhìn mặt bàn sạch sẽ, có chút không vui nhú mày, cũng không biết có phải là do không thấy được hình ảnh mà mình mong muốn hay không. Tóm lại, đáng dấp của hắn biểu hiện ra ý tứ chỉ sợ là lúc này tâm tình rất không thoải mái, trừ cái đó ra không còn cái khác.

Từ Dương đối với đáng vẻ khó chịu của hắn làm như không thấy, trái lại như bình tĩnh đại ngộ trầm mặc nhìn, sau đó hiểu rõ mà nói rằng: “Các cậu là muốn thương lượng chuyện gác đêm sao? Chúng tôi cũng đúng lúc đang muốn cùng các cậu nói chuyện này, nếu đã đến đây rồi, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu sắp xếp đi.”

Một câu nói bất thành lời, trực tiếp khiến Hồ Trường Tường lời chưa ra khỏi miệng đã ngậm trở lại, lộ ra một khuôn mặt tuần tú lãnh khốc cũng biến thành có chút nhục nhã, may mà trong thời gian này đã trải qua không ít, trong lòng biết năng lực của bọn hắn không thể chống lại mấy người này. Đúng như mấy ngày trước nói, bọn họ có tiếp nhiệm vụ hay không thì chính là chuyện của bọn họ, bọn họ có nguyện ý hộ tống bọn hắn về hay không, cũng đều là chuyện của bọn họ.

Dù sao, thật sự an toàn đi tới trấn nhỏ chỉ có mấy người tiểu đội bọn họ, nếu như bọn họ trở lại nói, bọn họ cơ bản không có thấy mấy người bọn hắn, vừa không có ai có thể chứng minh lời nói của bọn họ là thật hay giả. Mà nhìn đến thực lực của bọn họ, hẳn tin tưởng mặc kệ có hoàn thành nhiệm vụ hay chưa, các cấp cao trong căn cứ cũng sẽ xem bọn họ là tân khách, mà không phải là tù nhân không làm được nhiệm vụ.

“Tiểu đội của các anh nhiều người như vậy, thì không thể do toàn bộ các anh gác đêm sao? Trong khoảng thời gian này chúng tôi mỗi ngày đều kinh hồn bạt vía, ngủ không ngon ăn không no, đã sớm mệt mỏi hết sức lực. Hơn nữa, ngày mai còn phải lên đường, nếu như đêm nay ngủ không ngon, chẳng phải ngày mai sẽ đem lại phiền phức cho tiểu đội sao?”

Người nói chính là cô gái Lưu Giai Âm mà Từ Dương biết, lúc mới nói được phân nửa hết sức vững vàng hào khí, đợi khi cảm nhận được cả người đầy lãnh khí của đám người Từ Dương, lại cảm thấy ánh mắt khinh bỉ của đồng bạn, mới bất tri bất giác mà phát hiện vừa rồi đã nói sai cái gì, vì vậy liền cuống quýt bổ sung câu nói kia.

“Nói trái lại cũng có lí, chúng tôi đã nói qua, chúng tôi không dám cam đoan có thể an toàn hộ tống các cô cậu an toàn trở về, cũng không dám đảm bảo không lo tính mạng của mình. Đối với chúng tôi mà nói, các cô cậu gác đêm và có ngủ thật tốt hay không, giữa hai chuyện cũng chẳng có liên quan lớn với nhau.” Giọng nói Từ Dương lạnh lạnh bác bỏ lí do của cô ta, sắc mặt hờ hững trước sau như một.

“Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, không muốn gác đêm, xem các trên người các cô có thứ gì tốt có thể đem ra, nếu bọn họ để mắt, nói không chừng các cô sẽ không cần gác đêm nữa.” Hồ Trường Tường

lạnh lùng liếc mắt nhìn Lưu Giai Âm đứng bên cạnh, lòng thầm nghĩ một ả ngu ngốc, thật không biết tại sao hắt lại đi coi trọng cô gái này.

Nghe được những lời này của hắn, mấy người cùng đi đến với hắn cũng hơi ngẩn người, lấy lại tinh thần liền vội vàng nhìn trên người mình có vật gì đáng tiền hay không. Thực sự bọn họ cũng không còn cách nào khác nữa, đến thời đại loạn lạc như này, đồ vật quý báu này họ cũng còn kém với cái mạng. Nếu như bọn họ có thể dùng thứ gì đó để đổi một cái mạng, bọn họ hiển nhiên cũng sẽ không để ý đến những...vật ngoài thân.

Đáng tiếc bọn họ lực toàn thân cao thấp mấy lần, cuối cùng cũng chỉ tìm được một ít dây chuyền và vân vân, vừa nhìn ánh mắt của mấy người Từ Dương, cũng không gặp được bất cứ ham mê muốn gì, cho dù ai cũng đều hiểu được căn bản bọn họ không hề đem mấy thứ này để vào trong mắt.

Cũng đúng, hiện tại đã đến lúc nào, lương thực mới là thứ quý báu, về phần những vật phẩm xa xỉ luôn được người yêu thích trước đây, bụng cũng ăn không đủ no, cho dù có sáng lóa cũng liền không để vào mắt.

Dù vậy, mấy người này vẫn còn ôm một chút kì vọng sẽ không được nhìn không thấy, hơi có chút lưu luyến không rời mà tháo xuống các đồ trang sức quý giá. Lúc ban đầu, bọn họ thể nhưng tìm nhiều tiền để mua mấy thứ này, mà nay lại chỉ vì mong muốn một đêm ngủ thật ngon, vả lại còn không biết người khác chẳng nhìn trong mắt, thế sự thật là khó liệu.

Sắc mặt Từ Dương bình tĩnh quét mắt nhìn đồ vật trong tay bọn họ, khi cho là cậu sẽ cự tuyệt, lại nhàn nhạt gật đầu. Thành thật mà nói, cậu vốn không có ý định để cho bọn họ gác đêm, để cho một đám người không hiểu chuyện gác đêm, ai có thể yên tâm. Đáng tiếc đối phương thực sự lại tự cho là đúng, đến lúc này lại đem mình làm hồi sự, không thu chút “Phí bảo hộ”, thật sự không đúng với lẽ thường.

Mấy người kia thấy cậu gật đầu, tuy rằng vẫn có chút tiếc nuối như trước, nhưng cũng biết nếu do dự nữa, sợ rằng việc này lại phát sinh thêm chuyện. Vì vậy, mặc kệ hết, tất cả đều lần lượt bỏ đồ tốt lên bàn. Mấy giấy ngân ngủi, trên mặt bàn liền trưng bày không ít đồ trang sức quý báu.

“Nếu tất cả mọi người không có dị nghị gì đối với chuyện lần này, đồ cũng đã nộp, vậy các cô cậu đều sớm nghỉ ngơi đi. Việc gác đêm, tiểu đội chúng tôi sẽ an bài thật kĩ, trừ phi thật sự cần, bằng không chúng tôi sẽ không đặc biệt đánh thức, mọi người an tâm ngủ đi.”

Nhìn Từ Dương hơi đặt dấu chấm vào bức tranh như vậy, bất kể là tiểu đội Hồng Nhật hay là nhóm người Hồ Trường Tường, đa số mọi người đều lặng yên suy nghĩ trong lòng: Tục ngữ đều nói cấp một roi...cho một đường, chỉ sợ cùng việc này cũng không sai biệt lắm đi

Có thể đúng như Lưu Giai Âm nói, bọn hắn thật sự đã rất lâu không có nghỉ ngơi thật tốt, nếu Từ Dương đã nói đến đây, bọn hắn cũng không lưu lại nữa, đi thẳng đến biệt thự gần nhất để ở tạm một đêm.

Tuy rằng bọn họ thực sự rất muốn lưu lại trong biệt thự này, nhưng nhìn mấy người tiểu đội Hồng Nhật kia, nghĩ cũng không có khả năng sẽ cho bọn họ ngủ ở đây, càng miễn bàn sẽ đưa một gian phòng cho bọn họ, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận như vậy một chút, thật có bất mãn, chờ bọn hắn an toàn trở về căn cứ cũng không muộn.

Thẳng đến tiễn bọn người đó ra khỏi cửa, mấy người trong đại sảnh mới khoa trương thở dài một hơi. Tuy rằng thực lực mấy người kia không được tốt lắm, nhưng tốt xấu đều là người đã sống qua một thời gian dài, hơn nữa đầu lĩnh của bọn họ là Hồ Trường Tường cũng có chút khả năng, không phòng bị thì rất lo lắng.

“Nếu như ngày mai không có ngoài ý muốn, tôi và Duyên Phong sẽ lưu lại trên trần xem còn có vật tư hay không, các cậu cùng bọn họ quay về căn cứ trước đi.” Ánh mắt Từ Dương tới lui một vòng, nghiêm túc nói: “Vừa rồi tôi cảm nhận được một chấn động cực kì nhỏ, tôi nghĩ, trong bọn họ có lẽ có một dị năng không gian, việc này các cậu phải lưu ý một chút.”

“Trong bọn họ cũng có người dị năng không gian sao?” Ngô Thiên Hạo có chút không tin, dù sao nhìn những người đó không giống như có tồn trữ không gian. Chỉ có điều suy nghĩ sâu một chút, hắn liền hiểu rõ mấu chốt trong đó. Nhìn Hồ Trường Tường khá có tâm cơ hơn những người khác, đối mặt với đội ngũ cường hãn hơn so với nhân số của mình gấp mấy lần, không hung bạo, lộ ra lai lịch của mình thật là một lựa chọn sáng suốt.

“Tôi nghĩ trong bọn họ phải có dị năng giả hệ thủy, hình như tôi cũng cảm nhận được một tia chấn động đập chồm.” Từ Lâm khẽ cau mày, hiển nhiên vừa mới xác định việc này.

“Không biết các anh có cảm nhận được hay không, trong bọn họ tựa hồ còn có một loại khác cùng chấn động bất đồng với tiểu đội chúng ta.” Hạ Duyên Phong cũng mới vừa nhận ra điều kì quái, cái loại dị năng chấn động này khiến hắn nhũu mày.

“Được rồi, các anh có phát hiện hay không, trước thời điểm cùng chiến đấu với tang thi, hướng bọn họ có một tia kim quang chợt hiện, lúc đầu tôi còn tưởng đó là vũ khí trong tay bọn họ, nhưng sau lại thấy vũ khí trong tay bọn họ đều là gậy sắt và vân vân, không có kim quang mới đúng chứ.” Nghe nhiều lời như vậy, Ngô Thiên Hạo cũng vội vàng nói ra phát hiện mới của mình.

Từ Dương nghe vậy trầm ngâm chốc lát, sau đó hơi nhũu mày, mặt không thay đổi báo sự việc vừa xác định được cho mọi người: “Hồ Trường Tường, dị năng hệ kim, cấp một đỉnh.”

Bầu không khí trong phòng khách có chút nặng nề, ngoại trừ anh em Quý gia còn nhỏ vẫn có chút mơ hồ như trước, tâm tình mấy người còn lại đều trở nên phức tạp, một lúc lâu sau cũng không thấy người nào đánh vỡ thời khắc an tĩnh này.

Khoảng ba phút trôi qua, cuối cùng Ngô Thiên Hạo nhin không được thở phì phò mắng: “Mẹ kiếp, chẳng lẽ họ Hồ muốn đánh cái gì mà mưu ma gian ác “Phẫn trư ăn lão hổ” sao, nhìn bộ dáng kia của hắn ta đúng là chẳng phải loại tốt gì.”

Không ai trả lời vấn đề của hắn, nhưng trên mặt của mỗi người đều mang thần tình đồng dạng, hồi tưởng trước kia Hồ Trường Tường vẫn làm vẻ ta đây, không khỏi than thở: Có thể đây là chân tướng của hắn.

Hoàn

Mai: Đáng lẽ là tối hôm qua Mai sẽ post lên rồi mà do ăn chơi quá đà nên về rất khuya không post được ba chương này... Cuối cùng cũng đi được hơn nửa chặng đường rồi, nên cho Mai và Thu được nghỉ phép 3 ngày nhé ^^ Vào ngày 27.6 Mai sẽ đăng truyện mới, mong mọi người nhớ ủng hộ.

Cảm ơn các bạn nhiều lắm.

51. Chương 51

Bảy giờ ngày kế tiếp, hai đội ngũ đều đến đúng giờ. Khi Từ Dương nói cho đoàn người Hồ Trường Tường, cậu cùng Hạ Duyên Phong có chuyện cần tạm thời nán lại trấn nhỡ một thời gian, còn mấy người Tạ Thiên sẽ cùng chạy về căn cứ, Hồ Trường Tường như có điều suy nghĩ nhìn hai người bọn họ một chút, mà những người còn lại thì có chút không vui nhũu mày, hiển nhiên là không hài lòng với sự sắp xếp này.

Đám người lẫn vào Hồ Trường Tường cùng nhìn Từ Dương và Hạ Duyên Phong một chút, sau đó lại nhìn mấy người Tạ Thiên, rất dễ dàng thấy phụ nữ và trẻ con không ngừng khuấy động con người của bọn họ, trong một lúc chỉ cảm thấy khá là khó chịu. Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Từ Dương bên này mặc dù chỉ có hai người, nhưng khẳng định thực lực của hai người bọn họ không hề thua kém mấy người Tạ Thiên. Tin chắc rằng ai cũng đều hy vọng đội ngũ hộ tống bọn họ trở về càng mạnh càng tốt, mà bọn họ đột nhiên lại làm ra loại an bài này, há lại không có nửa điểm bất mãn.

Liên lấy, có người chịu đựng lại chịu đựng, nhưng phụ nữ và trẻ con vừa thấy gió thổi một cái liền ngã, lại nhìn thấy bọn họ bên này cũng có hai bà già kéo chân, cuối cùng nhin không được lên tiếng hỏi: “Các anh có chuyện gì mà cần phải nán lại, không phải là muốn nhìn trên trần có vật tư để thu gom hay không chứ?”

Từ Dương hơi nhũu mày, cũng không có lên tiếng trả lời vấn đề của hắn, đối với loại chất vấn này, cậu đích thực không thể nào thích, huống chi đối phương cho tới bây giờ lại là thời đại rối loạn mạnh ăn yếu, vẫn còn duy trì cái điệu bộ tự cho mình là đúng, chỉ sẽ khiến cho người đều không cảm thấy thoải mái.

Người nọ không có được câu trả lời như mong đợi, sắc mặt có chút khó coi, mới vừa muốn mở miệng hỏi lại lần nữa, lúc này Hồ Trường Tường quảng cho hắn một ánh mắt lạnh lẽo, chợt như không có chuyện gì xảy ra nhìn về phía Tạ Thiên, thật là thân thiết gật đầu một cái nói: “Đã như vậy, làm phiền Tạ(? đội trưởng đã hao tâm, chúng tôi sẽ tận lực không mang đến bất cứ phiền phức gì cho các cậu.” ((? Phát hiện lỗi bug của tác giả, à mà không biết có phải lỗi hay không vì “tạ” ở đây có hai nghĩa, mà chữ này lại đứng trước từ “đội trưởng” và HTT lại nói với Tạ Thiên-vậy thì không thể là cảm ơn được, nhưng mà đội trưởng là Từ mặt lạnh của chúng ta mà...

Đối với hắn loại giải thích này có cũng được không có cũng chẳng sao này, đám người Tạ Thiên từ chối cho ý kiến, lặng lẽ liếc nhìn hai cô gái vừa đến cửa liền giả vờ điềm đàm đáng yêu kia, trong lòng tất cả mọi người đều lẩm bẩm: Chỉ cần trong lúc đụng phải tang thi, hai người này không còn la hét chói tai, tùy ý náo loạn nữa, coi như bọn họ đã cảm ơn trời đất.

Bất kể trong lòng mọi người đều đang tính toán cái gì, sáng nay cần lên đường về căn cứ là sự thật không thể thay đổi được. Trước cùng thương lượng với Đại đội trưởng Lý xong, nếu như hôm nay bọn họ không có trở về, có thể sẽ phải phái một đội ngũ tới tiếp viện. Còn rốt cuộc có người sẽ đến hay không, đó chính là chuyện của căn cứ.

Vì vậy, mấy người Tạ Thiên không lãng phí thời gian nữa, sau khi chào hỏi cùng Từ Dương, liền cùng nhóm người Hồ Trường Tường rời khỏi biệt thự.

Trước khi đi, Hồ Trường Tường không nhìn được quay đầu nhìn Từ Dương một cái, nhưng không ngờ bất gặp một ánh mắt thâm trầm không thấy đáy, trong lúc nhất thời có loại ảo giác không thể tránh, thật giống như người nọ đã sớm nhìn thấu được che giấu của bọn hắn, trong chốc lát thấy tim lạnh thấu, sau lưng càng toát mồ hôi lạnh.

Đội bọn người vừa đi, biệt thự nhỏ chỉ còn lại hai người, bất thành linh có chút lạnh lẽo. Chỉ có điều, đây đối với Từ Dương mà nói, là thanh tĩnh khó có được. Lúc trước bên cạnh có nhiều người, rất nhiều chuyện không thể nào thả lỏng làm, thật vất vả lấy được cơ hội như vậy, sao có thể để lãng phí không/

Nghĩ đến đây, Từ Dương lập tức gọi Duyên Phong, cấp bách không để chậm chạp bắt đầu hành động. Khu du lịch chắc chắn là không thể nào có vật tư, trừ khi vật tư được giấu ở chỗ nào đó mà đám người Hồ Trường Tường không thể thấy được trong kho hàng. Có thể ai cũng biết đây là chuyện căn bản không thể nào, một cái khu du lịch nho nhỏ mà có phòng ngầm cái gì cứ.

Cho nên, lúc hai người thấy kho hàng đã trống trơn, nhưng cũng không có một chút nào ngoài ý muốn, chỉ xoay người rời khỏi kho hàng, sau đó khởi động xe rời khỏi biệt thự nhỏ, đi chỗ khác để thu gom.

Ra biệt thự, xe một đường chạy đi đến đồn công an trên trấn. Có lẽ là trên trấn không có người ở thật, một đường đi tới đều không gặp mấy tang thi, cho dù xuất hiện tang thi, đều là một số ít, không cần xuống xe cũng có thể giải quyết. Liền lấy, bọn họ cũng không tốn bao lâu, rất nhanh đã đến đồn công an.

Đặc biệt đi tới đồn công an, không vì cái gì khác, đương nhiên là vì tới xem có vũ khí tốt gì để lại hay không. Đáng tiếc kết quả đem đến thất vọng cho bọn họ, hai người Từ Hạ tìm một lúc lâu, cuối cùng ngay cả một xác đạn cũng không thấy. Nhìn kho hàng bị lật bừa bộn, nhìn lại những bộ xương không còn hình dạng, nghĩ cũng biết đều đã sớm bị người khác nhanh chân giành trước. Cũng may trước khi tới đã đoán được khả năng này, cũng không có nhiều để tâm.

Đi ra từ trong đồn công an, hai người bắt đầu chuyên tâm thu gom lương thực quần áo còn lại, tình cờ thấy một gian hàng chuyên bán các loại các loại hạt giống cây nông nghiệp, kì thực thu hoạch không ít. Từ Dương cũng thuận lợi đem trong cửa hàng hạt giống tất cả đều lấy đi. Cứ việc tại tận thế lúc trước, hắn đã sớm mua đại lượng hạt giống, mà không cần thì phí mà, thứ hữu dụng, ai cũng sẽ không ngại nhiều.

Kim giờ rất nhanh xoay chuyển nửa vòng, đại khái nửa ngày, cơ hồ toàn bộ trấn nhỏ đều bị hai người lật tung. Có lẽ là thật không có người chạy đến thu gom vật tư, bọn họ thu hoạch không ít. Chẳng những gom được rất nhiều lương thực quần áo, hơn nữa còn một lượng lớn than gỗ và củi, hai loại này là vật liệu rất quan trọng vào mùa đông, chỉ cần nhìn thấy đều thu vào.

Đời trước tận thế bùng nổ vừa lúc vào mùa đông, kia là một cuộc sống khó khăn thống khổ, cả vùng đất đều bị bao phủ bởi một tầng tuyết trắng rất dày. Nếu không thành lập căn cứ lớn nhỏ, thành lập không bao

lâu, cung cấp điện còn chưa được khôi phục, chớ đừng nhắc đến ẩm áp, rất nhiều người bị chết rét trong đoạn thời gian đó.

Đời này mặc dù còn chưa đến mùa đông đã bùng nổ tai nạn, nhưng cứ theo đà phát triển, khẳng định điều kiện sưởi ấm trong mùa đông sẽ là một vấn đề xảy ra. Hiện nay thừa dịp thời tiết khá tốt, thu gom nhiều than một chút là đúng, ít nhất đến lúc đó không tới nỗi ngay cả một bó củi sưởi ấm cũng tìm không thấy.

Vào lúc này, Từ Dương đang thu gom vật tư bề bộn, chợt dừng động tác lại, mi mắt hiện lên bất an không che giấu được. Bởi vì cậu và Duyên Phong đều có không gian, cho nên hai người chia ra hai hướng, cậu ở bên này theo thứ tự đi gom xuống, Hạ Duyên Phong thì ở đối diện đi gom xuống, hai người cách nhau khoảng chừng năm mét, ngộ nhỡ có động tĩnh, rất nhanh liền có thể phát hiện.

Mà giờ phút này, cậu quả thật cảm nhận được một loại nôn nóng trước đây chưa hề có, dường như là một tia dao động của tang thi đang chạy đến phía trần nhỏ. Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là cỗ uy áp dẫn đầu đi tới trần, lúc này vẫn phóng ra uy áp không ngừng như trước, giống như là đang triệu tập tang thi xung quanh trần nhỏ.

Cảm giác như đã từng quen biết ập đến trong lòng, lúc này Từ Dương cũng không còn doái hoài tới chuyện khác, chỉ nhanh chóng vọt đến phía đối diện để tìm Hạ Duyên Phong, nhưng mà cậu còn chưa kịp há miệng nói một câu, một tia hắc ảnh chớp mắt đã đến trước mặt cậu, sau đó lấy tốc độ mắt thường không nhìn rõ mà tấn công về phía cậu.

Từ Dương không kịp nghĩ nhiều, phản xạ có điều kiện mà tránh được công kích của đối phương. Dư quang khéo mắt liếc về phía Hạ Duyên Phong vẫn còn đứng ở nơi đó không bị gì, trong lòng nhất thời yên tâm không ít.

Tuy rằng bóng đen tới bất thành linh, nhưng cậu cảm nhận được bóng đen xuất hiện trước nhất là chỗ của Hạ Duyên Phong bên kia. Nếu như chậm một bước nữa, có thể bóng đen đã cùng đối mặt với Hạ Duyên Phong, nói không chừng có thể đánh bất ngờ đả thương Hạ Duyên Phong, mà sự xuất hiện của cậu hiển nhiên đã phá hủy kế hoạch của bóng đen.

Đợi Hạ Duyên Phong thấy rõ được tình huống trước mắt, Từ Dương đã đối mặt cùng một con tang thi có khí thể bức người, nhìn Từ Dương bị con tang thi kia ép lui liên tiếp về phía sau, hắn cũng không quản được chuyện gì vừa xảy ra, lập tức phát động công kích về phía con tang thi kia.

Một tia điện màu tím cắt không khí không chút niệm tình mà đánh thẳng về phía tang thi, lập tức khiến tang thi ngừng động tác trong nháy mắt, cũng chính là một khoảng thời gian này, dễ dàng giải quyết được nguy cơ của Từ Dương.

Bởi vì công kích bất thành linh của Hạ Duyên Phong, mới có thể thành công khiến con tang thi trở tay không kịp. Mấy giây ngắn ngủi, con tang thi kia liền khôi phục tốc độ và hung hãn như trước, ngoài ra công kích thậm chí còn có khuynh hướng càng lúc càng nhanh.

Hai người Từ Hạ nhìn mặt tái nhợt kia, cũng không mục nát như tang thi bình thường, sắc mặt thoáng cái trầm xuống, tốc độ tấn công cũng không thư giãn chút nào, thuật công kích bất đồng màu sắc, liên tiếp không ngừng mà công kích về phía tang thi.

Từng băng trùy mang theo khí lạnh từ bốn phương tám hướng bao quanh tang thi, trong hàn quang mơ hồ có mang theo sắc tím. Tuy rằng thực lực con tang thi kia rất mạnh, nhưng gặp phải nhiều băng trùy tử điện như vậy, rốt cuộc không thể nào tách ra toàn bộ. Thân thể cứng như sắt thép nhưng lại bị băng trùy đánh rách da, lại không chịu nổi cường độ cao của ánh điện tím giạt, một mùi khét trong nháy mắt tản ra xung quanh.

“Rống...Rống rống...” Thấy trên người mình bốc ra khói đặc kì quái, tang thi cấp bốn tức giận gào thét về phía Từ Dương, con người đỏ thắm như bốc lên ngọn lửa giận hừng hực, càng ngày càng đỏ...

Không cần thận chống lại hai mắt đỏ của tang thi, bỗng dưng Từ Dương chấn động, con người đỏ sẫm trong trí nhớ càng ngày càng rõ ràng. May mà trước mắt thỉnh thoảng có tử quang hiện lên, cậu mới không bị đắm chìm trong ác mộng kia. Cậu phun ra một ngụm trọc khí thật sâu, nỗ lực đè xuống bất an mãnh liệt trong lòng, tiếp tục tấn công không chút lưu tình.

Nhưng ngay khi cậu vừa chớp mắt, móng vuốt của tang thi đã phá tang trùng điệp cản trở, giương nanh múa vuốt lao tới cậu. Cậu vừa định lách mình né đi, một thân ảnh quen thuộc đột nhiên chắn trước mặt cậu, sau đó nặng nề ngã xuống đường bê tông cách đó không xa. Hô hấp của cậu bỗng nhiên cứng lại, như là chìm xuống đáy nước.

Mắt thấy con tang thi kia sẽ lại công kích tiếp về phía Hạ Duyên Phong, Từ Dương chỉ cảm thấy gió bên tai rít rào, trước mặt dâng lên một ngọn lửa màu lam trong nháy mắt. Trước khi ý thức gần tiêu tan, cậu mạnh mẽ chống thân thể xác định được Hạ Duyên Phong đã được thu vào không gian, cậu mới tiến nhập vào theo. Mà trước khi cậu ngất đi, con người sâu thẳm vẫn như cũ phản chiếu được thân ảnh tang thi được tầng tầng lớp lớp lửa màu lam bao quanh.

Hoàn

52. Chương 52

Hoảng hốt trong lúc đó, tựa hồ nghe được một tiếng chim hót vang và côn trùng kêu uể uải chuyển du dương, vừa tựa như nghe được tiếng gà gáy vịt kêu vui tai, Hạ Duyên Phong như tỉnh như không mà âm thầm buồn cười, đầu hắn thực sự đã bị nước vào, lại có thể nghe được những tiếng kêu không có khả năng xuất hiện này ở phía sau.

Không nói đến bây giờ có chỗ nào bị tai nạn vạ lây hay không, chỉ cần ở trong khoảng thời gian ngắn tìm được một chỗ thanh tĩnh an nhàn như vậy đã là vấn đề lớn, càng không nói đến bây giờ hắn còn có thể nghe thấy được hương vị nhẹ nhàng của trái cây, hơn nữa toàn thân đều dễ chịu, liền giống như có cơ hội hiếm có được ngâm trong nước nóng vậy.

Sâu bọt kêu vang, tiếng chim hót, hương vị cây trái, suối nước nóng... Căn bản gì đó cùng xuất hiện trong ảo giác của hắn, rốt cục Hạ Duyên Phong đã nhận ra có chỗ không đúng, dường như hiện tại hắn thực sự đang ngâm trong suối nước nóng.

Nhưng hắn nhớ kĩ lúc hắn hôn mê, như thế nào lại có thể chạy đến suối nước nóng đây?

Nghĩ đến những thứ này, trong đầu liền lóe lên rất nhiều hình ảnh bừa bộn, một màn trước lúc hôn mê bắt đầu tràn về trong đầu.

Nhớ mơ hồ, Từ Dương chống lại con người màu đỏ tươi của con tang thi, tựa hồ cả người ngậy ngấn trong chớp mắt, mà đang ở phía bên cạnh, con tang thi kia đột nhiên rất nhanh đã hướng đến cậu, mắt thấy móng vuốt con tang thi ập đến trên cậu, hắn không tự chủ được xông lên phía trước đón nhận công kích của tang thi, sau đó bị móng vuốt tang thi đánh vào trong ngực.

Mà con tang thi kia thấy có người ngăn lại công kích của nó, tức giận tiến hành công kích lần thứ hai tới hắn, ngay lúc hắn cho rằng mình có chạy đằng trời cũng không thoát, đột nhiên Từ Dương phát ra công kích về phía tang thi, hắn mạnh mẽ chống thân thể, tận mắt thấy trong ánh mắt Từ Dương biến thành băng lam sắc, con tang thi kia đã bị ánh lửa màu xanh nhạt vây quanh bên trong, không một khe hở.

Cùng lúc đó, hình ảnh trước mắt hắn đột nhiên thay đổi, ánh lửa màu lam đã biến mất trong nháy mắt, xuất hiện ở trước mắt hắn là một bầu trời xanh nhạt, chỉ nghe một tiếng “Ầm”, tựa hồ hắn bị rơi trong nước, sau đó triệt để ngất đi.

Nhớ đến chỗ này liền đứt đoạn, Hạ Duyên Phong bỗng dưng mở mắt ra, đập vào mắt hắn thật sự là một bầu trời xanh nhạt. Bốn phía thật sự có tiếng côn trùng kêu cùng chim hót truyền đến, cũng có tiếng gà gáy nhỏ. Đầu nhìn xuống, nước trong suốt hiện lên bóng dáng hắn, nhìn về phía lòng ngực bị tang thi đánh, ngoại trừ quần áo bị tàn phá ở bên ngoài, không còn một chút vết thương nào.

“Từ Dương... Từ Dương...”

Nhìn bốn phía trống rỗng, Hạ Duyên Phong lưu luyến mà nỉ non tên này, bỗng nhiên mặt mày cứng lại, vội vàng đi ra từ trong đầm nước, không thèm để ý đến lúc này quần áo trên người đã ướt đầm, chỉ không kịp chờ đợi mà tìm kiếm hình bóng Từ Dương.

Trong lúc hoảng loạn căn bản Hạ Duyên Phong không có phát hiện, vô tình hắt thở ra uy áp, lại có thể khiến tiếng côn trùng đều dừng lại trong nháy mắt. Về phần dị năng rõ ràng đã dùng hết, lại bị tang thi đả thương, lúc này lại không bị bất cứ tổn thương gì, trái lại còn tràn trề năng lượng, sớm bị hắt ném về phía sau đầu.

Lo lắng an nguy của Từ Dương vượt qua hết tất cả xung quanh, cũng không biết vì sao, lúc trong lòng hắt muốn nhanh chóng tìm thấy Từ Dương, lòng đột nhiên dâng lên cảm giác khó tả, lặng lẽ dẫn dắt hắt đến một phương hướng, hình như muốn nói người hắt đang tìm là ở chỗ này.

Cũng không lâu lắm, Hạ Duyên Phong xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh đang nằm trên bãi cỏ, cho dù hắt không thấy rõ được khuôn mặt kia, trong lòng hắt đã có đáp án, đúng là Từ Dương mà hắt muốn tìm. Tìm thấy được hắt mừng khôn xiết, nhìn thấy cậu không có chút sức sống nằm trên đất, tâm trong nháy mắt trầm xuống, vội vã chạy về phía cậu.

Đợi khi hắt chạy đến bên người Từ Dương, thân thể không tự chủ được làm ra hành động, hai chân quỳ gối trên cỏ, đôi tay cường tráng đem người ôm lấy, sau đó ôm thật chặt vào trong lòng. Nhận thấy được Từ Dương chỉ là hao phí quá nhiều dị năng, trong nháy mắt dùng hết toàn bộ dị năng, do đó rơi vào hôn mê, hắt mới chậm rãi thở dài một hơi.

“Tốt rồi, tốt rồi... Anh không có việc gì...” Thanh âm nhẹ nhàng như gió, trầm thấp mà nỉ non thâm tình, như là không biết mệt mỏi quanh, một lần lại một lần.

Dịu dàng nhìn người trong lòng, ngón tay vững vàng như quyền luyện mà phác họa lên khuôn mặt vì hôn mê mà thiếu đi nét hờ hững, thay đó là một vẻ mặt nhu hòa, ngón tay chậm rãi di chuyển tới trên đôi môi trắng bệch, trong trí nhớ đã từng len lén nếm qua.

Trong nháy mắt Hạ Duyên Phong có chút do dự, khát vọng không rõ liền hiện lên, hai người cố chấp một phen với nhau, cuối cùng vẫn là người sau chiếm lợi thế.

Hắt xuất phát từ nội tâm mà thích người này, rất lâu, lâu đến nỗi hắt nghĩ đã là hai đời, lâu dài như thế vậy.

Sở dĩ, hắt không thể khước từ được loại cảm dỗ ngọt ngào này. Hoặc, cho dù người này chưa từng làm ra vẻ có thể hấp dẫn được ánh mắt của hắt, nhưng chỉ cần người này vừa đứng trước mặt hắt, ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt của cậu, hắt đều nghĩ đó là một loại dụ hoặc vô hình mà tốt đẹp. Bất tri bất giác, hắt bị hấp sâu vào hấp dẫn mà không thể phát hiện.

Khi chạm đến cảm giác lạnh lạnh kia, đôi môi mỏng lại mềm mại, tất cả những gì tốt đẹp trong trí nhớ tràn đến khắp toàn thân hắt, hắt không thể khắc chế nổi mà hôn sâu hơn, từ nhẹ nhàng chạm vào mà dần dần biến thành to gan ma sát, sau đó lại biến thành triển miên mút lấy. Hấp thu. Theo môi hôn càng ngày càng sâu, ngón tay ấm áp bắt giác phủ lên. Tìm tòi cơ thể thon dài, lúc đầu chỉ là xoa nhẹ nhàng thất lưng cách một lớp áo mỏng, lưng...sau đó không thỏa mãn mà đi vào vạt áo...

Ngón tay chạm vào da thịt nhẵn bóng tinh tế như trong tưởng tượng, một chút cũng không thô ráp như trên người hắt. Thẳng đến khi ngón tay của hắt vuốt ve lấy cậu, nhưng khiến hắt yêu thích không nỡ buông tay, hắt mới như là đột nhiên tỉnh táo lại, “Xoạt” một tiếng mà thu tay về, mặt đỏ tới tận mang tai nhìn người bị hắt ôm hôn đã lâu, nhưng lại vẫn không tỉnh lại. Nhìn đôi môi bị hắt mút lấy đến nỗi sinh ra một chút hồng hào, trong lòng Hạ Duyên Phong có chút khổ sở không rõ, chẳng biết lúc nào mà phía dưới của hắt từ từ hạ nhiệt xuống.

Nếu như lúc này Từ Dương tỉnh lại đáp trả lại nụ hôn của hắt, chắc chắn hắt sẽ không dừng lại. Nhưng Từ Dương hôn mê không có bất cứ đáp trả gì cho hắt, tuy rằng không thể phủ nhận vẫn có thể hấp dẫn hắt rất mãnh liệt, nhưng không có cách nào chân chính khiến cho hắt thỏa mãn. Hắt mong muốn cậu đáp lại, dù cho chỉ là tiếp nhận thụ động cũng tốt hơn là hiện tại không có bất cứ phản ứng nào.

Trong không khí nồng đậm mùi thơm, Từ Dương không biết đã mê man bao lâu bị kích thích hoảng hốt

tỉnh lại, cậu theo bản năng mà hít mũi, cảm nhận được hương vị càng ngày càng rõ ràng, cực kì giống với mùi hương thịt kho tàu đã lâu không thấy.

Từ Dương mở mắt, đập vào mắt là căn phòng quen thuộc, cậu có chút sững sờ nhìn trần nhà, không biết tại sao không gian lại truyền đến mùi thịt kho nồng nặc như thế, một lúc lâu sau, cậu mới hoảng hốt nhớ tới trước khi ngất xỉu đã mang theo Hạ Duyên Phong đến không gian.

Hôm nay không gian đã có hai người bọn họ, cậu vừa mới tỉnh lại, khỏi cần phải nói, lúc này ở phòng bếp không thể nghi ngờ chính là Hạ Duyên Phong. Bỗng nhiên trong lúc đó, Từ Dương có chút không biết phải làm sao để đối mặt với Hạ Duyên Phong.

Có thể nói, gần như cậu vừa mới bắt đầu đã có rất nhiều chuyện lừa gạt bọn họ, vốn nghĩ có một số việc càng ít người biết càng tốt. Nhưng bây giờ, tuy cậu không biết rằng Hạ Duyên Phong đã đợi bao lâu, nhưng trong không gian chứa đựng nhiều vật như vậy, Hạ Duyên Phong cũng có thể hiểu được không khác biệt lắm.

Hai bên và phía sau biệt thự nhỏ đều trồng và đặt rất nhiều mặt hàng đầy đủ hình dạng, dụng cụ thiết bị chữa bệnh, máy phát điện tự động, máy nước nóng năng lượng mặt trời...Xe máy, xe cày, xe RV* xe việt dã...Máy giao hạt, máy cấy mạ, máy thu gặt... (* Bên trong xe có nội thất như một phòng nhỏ

Nói tóm lại, trước lúc tai nạn bùng nổ, chỉ cần cậu nghĩ đến, hơn nữa những đồ dùng quan trọng trong mặt thể, cậu đều lấy về một ít. Về phần các loại xe cộ, đây chính là mười mấy loại. Hiện tại tất cả đều không chút che giấu bày ra trước mặt Hạ Duyên Phong, trước nói cậu chính mình có năng lực thuyết pháp, hình như đều trở nên có chút không chân thật.

Dù sao, cho dù ai cũng có thể nhìn ra được, mấy thứ này nhất định là hao tổn một số lớn tiền bạc và chỉ ít khoảng một tháng mới có thể chuẩn bị đầy đủ hết, nếu như nói là ở cuối thời đã có năng lực biết từ trước, có lẽ có người sẽ tin tưởng, nhưng cũng bởi vì như vậy mà hao tổn một khoảng tiền kéké xù và thời gian chuẩn bị mấy thứ này, tựa hồ có chút hơi quá.

Suy nghĩ ngổn ngang, bên tai truyền đến một giọng trầm thấp quen thuộc: “Cuối cùng cũng tỉnh, chắc đã đói lắm rồi phải không? Anh đã hôn mê năm canh giờ*.” (* Nhắc lại một canh giờ là 2 tiếng.

Từ Dương theo tiếng nói mà nhìn lại, thấy Hạ Duyên Phong đứng ở cửa, mặc một cái tạp dề hoạt hình, cậu chớp mắt ngây ra, đợi bên tai vang lên một tiếng gọi khẽ, cậu mới ngơ ngác gật đầu. Không đúng, vì sao Hạ Duyên Phong nói giống như bọn họ đã là người yêu quen thuộc lâu nhỉ?

Lắc đầu xua đi suy nghĩ kì quái, bỗng nhiên nhớ tới trước khi ngất đi, bật dậy nhảy dựng lên, hơi cau mày nói: “Tôi nhớ kĩ cậu đã bị thương, thế nào lại không nghỉ ngơi thật tốt?”

Một lúc lâu không có nghe được cậu lên tiếng, Hạ Duyên Phong vốn là vừa nghe đến vấn đề này, lập tức có tinh thần, nhưng nét mặt không có biểu hiện nửa phần, chỉ thật sâu nhìn đến bộ dáng kia đã khôi phục như thường, có thâm ý khác mà nói: “Khi tôi tỉnh lại phát hiện mình ngâm trong một con suối, vết thương đã lành hẳn, dị năng cũng đã thành công lên sơ kì cấp ba.”

Bị cặp mắt thâm thúy kia nhìn chăm chăm, nghe được ý vị thâm trường trong câu này, Từ Dương có chút không được tự nhiên mở rộng tầm mắt. Xem ra hẳn thực sự thấy được chân diện thực của không gian, không có trực tiếp hỏi cậu, là mong muốn chính cậu mở miệng giải thích, hay vẫn là có một số việc không cần giải thích nữa đây?

Hoàn

53. Chương 53

Trong phòng khách yên lặng, hai người không nói một lời nào mà cầm cúi ăn cơm. Lần thứ hai Từ Dương nhìn vài món ăn thơm ngon trên bàn một chút, thực sự tất cả đều là khẩu vị cậu thích, ngược mắt nhìn Hạ

Duyên Phong đang trầm mặc thật lâu ở phía kia, ánh mắt đen kịt chậm rãi hiện lên vẻ tâm tình không rõ.

Quẩn quít trong lòng một phen, cuối cùng Từ Dương vẫn buông chén đũa, lẳng lặng nhìn người đối diện nọ, chậm rãi nói rằng: “Tình huống bên ngoài, cậu đều thấy rõ?”

Động tác gấp rau của Hạ Duyên Phong dừng một chút, sau đó thu tay về như không có chuyện gì xảy ra, hạ đũa xuống, chống lại ánh mắt cậu, khẽ gật đầu: “Thấy được. Nếu như anh không muốn nói, cũng đừng miễn cưỡng. Nếu anh nghĩ rằng gạt chúng tôi sẽ tốt hơn, vậy tôi tin tưởng chắc chắn anh có đạo lý của mình. Tuy rằng tôi mong muốn có thể chia sẻ mọi việc cùng anh, nhưng tôi biết có một số việc không thể miễn cưỡng được.”

Nói xong, hần giả vờ cười thoải mái, còn nói tiếp: “Gần đây tôi thấy anh vẫn chưa ăn uống gì, vừa nhìn tựa hồ anh rất thích những món này, không ngại thì ăn nhiều một chút, nếu không đủ, trong bếp vẫn còn.”

Nhìn khoe miệng hần kéo xuống tươi cười gượng gạo, lòng Từ Dương bỗng nhiên xung động, rất muốn nói tất cả mọi chuyện mà cậu vẫn giấu diếm cho hần biết, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống loại xung động này.

Chuyện cho tới bây giờ, cậu có thể nói ra làm sao biết được chuyện mật thể, kể tiếp cũng có thể nói cho hần biết những chuyện có thể xảy ra, nhưng chuyện cậu trọng sinh trở lại, vô luận như thế nào cũng không thể nói ra khỏi miệng đơn giản như thế, cậu không muốn lại nhớ về một màn bi kịch thâm của kiếp trước nữa.

Nhìn Hạ Duyên Phong vẫn tiếp tục trầm mặc, Từ Dương trầm ngâm một chút, sau đó trầm giọng nói: “Nếu như cậu muốn biết cái gì, có thể hỏi tôi. Có chút vấn đề, tôi có thể trả lời cậu mà không giấu diếm.”

Hạ Duyên Phong nghe vậy, che giấu đi tâm tình khổ sở ẩn trong con ngươi, sau đó mỉm cười nhìn về phía cậu, rốt cục không có hỏi nhiều. Ai cũng có bí mật, cho dù hần thích Từ Dương đến ****g ngực đều phát động, hần cũng không có tư cách để cậu nói ra bí mật cho hần biết, chớ nói chi là đến bây giờ hần vẫn còn chưa xác định được Từ Dương có thích hần hay không.

Sau khi ăn xong, hai người quyết định ra không gian để nhìn tình huống bên ngoài, nhưng Từ Dương lo lắng trần nhỏ đã tụ tập nhiều tang thi, cho nên để cho Hạ Duyên Phong tạm thời ở lại không gian đợi cậu, đợi cậu thăm dò tình huống bên ngoài, rồi sẽ mang hần ra khỏi không gian.

Căn bản Hạ Duyên Phong không có khả năng đồng ý cậu làm vậy, mọi người đều đường đường làm nam tử hán, hần sao có thể bởi vì tuổi nhỏ mà phải trốn tránh nguy hiểm. Hơn nữa, nếu thích một người, hần phải có trách nhiệm, nếu như hần thực sự trốn phía sau Từ Dương, căn bản không có tư cách thích cậu.

Thái độ của hần kiên quyết, căn bản Từ Dương không có cách nào khác bỏ qua, nói tiếp, kì thực lời hần không sai. Như thế, cuối cùng Từ Dương cũng bại trận, tùy ý hần. Dù sao bây giờ hần đã lên cấp dị năng, vừa đúng lúc có thể thử xem uy lực như thế nào.

Ngoài dự liệu, hai người đi ra từ không gian, lại không gặp được một cái bóng của con tang thi. Nghĩ rồi lại nghĩ, lại cảm thấy không có gì kì quái lắm, bọn họ ở trong không gian đã hơn năm sáu canh giờ, tang thi tìm không được chỗ ẩn thân của bọn họ, đi cũng rất bình thường. Huống chi căn cứ vào một màn trước khi bọn họ ngất đi, sợ rằng con tang thi đã tan thành mây khói từ lâu.

“Không đúng.” Từ Dương nhíu mày nhìn đường phố vắng lạnh, trong đầu tựa hồ hiện lên một thứ gì đó, nhưng vẫn không đúng lúc bắt được.

“Hửm?” Thấy vẻ mặt cậu nghiêm túc, nét mặt Hạ Duyên Phong trầm trọng, tuy nói thực lực của hần không mạnh mẽ bằng Từ Dương, nhưng hần cũng nhận thấy được chỗ kì quái: “Lúc trước trên trần đường như bị một thứ gì đó bao vây, bây giờ lại cảm thấy cái gì cũng không có, tựa như tất cả đều đã rời khỏi.”

Từ Dương nghe vậy, trong nháy mắt chợt hiểu tại sao lại có loại cảm giác kì quái như vậy, cậu hung hăng phun ra một ngụm trọc khí*, sắc mặt nghiêm túc: “Lúc trước hần có tang thi cấp cao triệu tập tang thi ở vùng phụ cận, nhưng bây giờ một con tang thi cũng không có, e rằng lúc này chúng nó đang đi trên đường đến căn cứ Giang Thành.” (* : Khí bắn, đục, nhơ.

Thần tình Hạ Duyên Phong bị kiềm hãm, con ngươi trong nháy mắt đột nhiên mở lớn, hần bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh, trong giọng nói mang theo tia trầm trọng không che giấu, gần từng chữ nói: “Ý của

anh là muốn nói căn cứ sắp bị tang thi bao quanh sao.”

Từ Dương không trả lời hắn, chỉ lặng lẽ ngược mắt nhìn hắn, sau đó khẽ gật đầu một cái. Mà Hạ Duyên Phong nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy kia, không còn xem đây là chuyện không thể tin tưởng nữa.

Thử hỏi, nếu như không phải là vì muốn tiến công đến nơi tụ tập một lượng lớn người sống sót, vì sao tang thi cấp cao lại liền phải đem tang thi các vùng phụ cận tụ tập lại cùng một nơi đây?

Hạ Duyên Phong siết chặt quả đấm, gân xanh trên trán nổi lên, hắn nỗ lực để cho mình giữ được bình tĩnh, trầm ngâm một chút, sau đó nhìn Từ Dương, trầm giọng hỏi: “Anh nghĩ xem chúng ta có thể trước lúc tang thi vây thành mà chạy về căn cứ không?”

Từ Dương quyết đoán lắc đầu: “Không có khả năng này, hơn nữa chúng ta không thể vào lúc này mà trở về căn cứ. Nếu như trên đường bất hạnh đụng phải đám tang thi kia, hai người chúng ta chỉ có đường chết. Nếu như an toàn trở về căn cứ, đợi chúng ta chỉ có thể cùng với quân đội căn cứ chiến đấu với tang thi, mà những lãnh đạo cấp cao sẽ thừa dịp lúc đó mà rời khỏi căn cứ.”

Kiếp trước trải qua nhiều chuyện tương tự, nói cậu tuyệt tình cũng được, tàn khốc cũng không sao, cậu cũng không thể lại giẫm lên vết xe đổ. Trực giác của cậu nói cho cậu biết, cơ bản căn cứ Giang Thành không có cách nào khác có thể ngăn cản làn sóng tang thi tấn công. Cùng với lúc này trở về để chịu chết, chi bằng liên lạc với bọn Từ Lâm, cùng bọn họ nhanh chóng rời khỏi căn cứ.

Nghĩ đến đây, Từ Dương lập tức lấy ra một cái notebook từ trong không gian, giương mắt nhìn về sắc mặt hiểu rõ kia, Hạ Duyên Phong lại đứng ở bên cạnh, đơn giản nói: “Đem tin tức truyền cho Từ Lâm, chú ý chó lưu lại dấu vết.”

Mới vừa lĩnh thù lao trở về, Từ Lâm liền tiếp nhận được tín hiệu khẩn cấp của Hạ Duyên Phong, hắn hơi ngần người, nhanh chóng phản ứng, lập tức từ không gian lấy ra một máy laptop, ngón tay thon dài gõ xuống một chuỗi kí hiệu trên máy tính.

Sau đó đi tới Ngô Thiên Hạo và Tạ Thiên chú ý tới cử động của hắn, nhìn vẻ mặt vô cùng ngưng trọng của hắn, sắc mặt hai người khẽ biến, sau đó bước nhanh đi tới bên cạnh hắn. Đợi hai người thấy rõ tin tức khẩn cấp này, lòng hai người trầm xuống, sắc mặt nghiêm trọng trước nay chưa từng có.

“Làm theo Từ Dương nói, nhanh thu dọn đồ đạc, chúng ta mau rời khỏi đây.” Tạ Thiên quyết đoán ra lệnh, phân phó với những người còn không biết điều gì đang xảy ra: “Đợi lát nữa nếu có người hỏi, cái gì cũng đừng nên nói.”

Tuy rằng mấy người Tạ Hải không biết vì sao phải lập tức rời đi, nhưng thấy sắc mặt của ba người kia đều ngưng trọng giống nhau, nhìn lại Từ Lâm đang chăm chú bấm bàn phím, bọn họ cũng hiểu rõ khẳng định có chuyện không bình thường, không hỏi thêm nữa, lập tức chạy về phòng thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Mới vừa hoàn thành xong nhiệm vụ trở về, không lâu sau lại muốn ra khỏi thành phố, nhưng lại vào lúc tối đen lại muốn rời khỏi đây, hiển nhiên hành động của đoàn người Từ Lâm đem lại không ít chú ý, may mà nhân viên công tác biết trước có hai người vẫn chưa về, lúc này nghe được bọn họ muốn đi ra ngoài đón, trái lại cũng không có nghi vấn gì, phát tay một cái liên để cho bọn họ ra khỏi thành.

Từ ống nhòm nhìn cửa thành ngày càng xa, Ngô Thiên Hạo chậm rãi thở dài một hơi, than thở: “Nguy hiểm thật, may mà bây giờ còn chưa đến lúc đóng cửa, nếu không, chúng ta muốn ra cũng không được. Tiểu Lâm, mười phút sau, em đem tin tức tuyên bố trên web đi.”

Từ Lâm gật đầu nhẹ, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì. Hạ Duyên Phong nói tin tức cho hắn, muốn chờ bọn hắn an toàn rời khỏi căn cứ, mới đem tin tức công bố lên, về phần người khác có thấy hay không, hoặc là có tin hay không, đó chính là chuyện của bọn họ.

Nếu như không có trải qua mặt thể tàn khốc, có lẽ hắn sẽ nghĩ cách làm của anh họ hắn là không tốt, mà giờ phút này, hắn cũng đã hiểu rõ được đạo lý trong đó. Nếu bọn hắn chưa ra khỏi thành mà đã đem tin tức công bố ra, nói không chừng cửa thành vừa nhận được tin tức liền đóng chặt lại, mà bọn họ còn phải cầm vũ khí lên phản kháng.

Mọi người đều luyến tiếc mạng sống, vào lúc biết rất rõ có cơ hội thoát khỏi nguy hiểm, không ai còn quan tâm đến chuyện khác nữa. Cho nên, dù anh họ không nói, hắn cũng sẽ không dễ dàng loan truyền tin tức như thế, để tránh khỏi làm trễ nãi thời gian bọn họ rời khỏi thành phố.

Đợi Hạ Duyên Phong gửi xong tin tức, Từ Dương bảo hắn cất notebook đi, sau đó lại đem hắn vào không gian, nhìn ngọn núi xa ngoài cửa sổ nói: “Một chút nữa trời sẽ tối, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi trong không gian. Cậu cũng phát hiện, thời gian của nơi này gấp mười lần bên ngoài, cho nên cậu có thể yên tâm nghỉ ngơi thật tốt.”

Hạ Duyên Phong gật đầu, do dự muốn nói gì đó, lại thấy Từ Dương đã xoay người đi về phía cầu thang, bóng lưng thon gầy khiến lòng hắn nao nao, lúc phục hồi tinh thần lại, không tự chủ kêu: “Từ Dương.”

Từ Dương hơi dừng một chút, sau đó như không có chuyện gì xoay người lại, nghi ngờ chớp mắt mấy cái, chậm rãi nói nhẹ nhàng: “Cậu có gì muốn nói sao?”

Hạ Duyên Phong nhìn khuôn mặt tuần mỹ như không có biểu tình gì, nhưng hình như có chút nhu hòa lại, sau đó chống lại cặp mắt mang theo chút nghi hoặc kia, nghiêm túc trước nay chưa từng có, nói năng có khí phách rằng: “Tôi thích anh.”

Đối với một thông báo bất thành linh xuất hiện, Từ Dương tựa hồ không có quá nhiều ngoài ý muốn, chỉ hơi nhú mày, lẳng lặng nhìn Hạ Duyên Phong hồi lâu, lâu đến lúc hắn cho rằng cậu sẽ không trả lời, Từ Dương nhẹ nhàng nói: “Ừm. Tôi cũng...thích cậu, cho nên...”

Cho nên, chúng ta cùng một chỗ đi

Mặc kệ kiếp trước kết quả làm sao, kiếp này chúng ta gặp nhau rồi lại hiểu nhau lần nữa, hiểu nhau rồi yêu nhau. Như vậy, chúng ta liền cùng một chỗ đi Cùng nhau đối mặt với tất cả gian nan hiểm trở

Hoàn

54. Chương 54: (h)

Mùi hoa thơm ngát phiêu tán nhẹ nhàng trong gió, Từ Dương mơ màng khẽ di chuyển cơ thể, nhưng lại phát giác toàn thân đều mềm nhũn không có chút sức lực, giống như là mới vừa trải qua một hồi đại chiến. Vùng eo có chút nặng nề, hình như bị một cánh tay bao quanh vậy, vùng phía sau càng mang theo một cảm giác khác thường khó có thể mở miệng.

Trong mơ mơ màng màng, bỗng dưng nhớ lại loại cảm giác này vì đâu mà đến, Từ Dương bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt mang theo mê man mới vừa thức, một lúc lâu sau, mê man trong đôi mắt đen láy mới dần dần tiêu tan, thay vào đó là chút ngưng ngững không thể nhận ra.

Thời gian từng chút nhỏ giọt nhớ về quá khứ, kí ức tối hôm qua từ từ rõ ràng, cho nhau cái ôm cùng nụ hôn từ biệt, thân thể thon thả dựa dựa liên tục trong phòng ngủ, triền miên thưởng tận cốt tủy trong phòng tắm. Giao hòa...

Một màn phóng túng. Hình ảnh vô cùng mỹ không thể khắc chế nổi lên trong đầu, gương mặt hơi phiếm hồng cùng với cơ thể vẫn đang có chút run rẩy, khiến người ta nhìn tựa hồ như mới vừa trải qua triền miên hồi tối hôm qua vậy.

Không hồi ức hoàn hảo, một khi nhớ lại tràn hoan ái vô cùng nhuần nhuyễn tối hôm qua, Từ Dương đã cảm thấy cả người đều có cái gì đó không đúng, tựa như dư vị sau hoan ái lưu lại vậy, cả người đều không thể không chế mà nóng lên. Vừa định xê dịch về bên giường một chút, nhưng không ngờ bất thành linh có một cánh tay săn chắc ôm vòng bên hông, toàn bộ sau lưng đều được lòng ngực nóng hổi của người nọ dán lên.

Sắc mặt Từ Dương bỗng đứng ửng hồng lên, không chỉ là vì người nọ đột nhiên cử động ở phía sau cậu, mà là bởi vì phía sau cậu là một vật lớn không được xem nhẹ, cùng với nhiệt khí nhẹ nhàng thổi bên tai, cậu theo bản năng đẩy nhẹ một cái, lại bị người nọ ở phía sau vững vàng giam giữ ở trong tay hắn.

“Đừng...” Giọng khàn khàn nhả ra một từ, hai chân bủn rủn vô lực đột nhiên bị người nọ ở phía sau tách ra, còn chưa phản ứng kịp đã bị người nọ hung hăng xuyên vào, lời nói chưa dứt đã bị thay thế bởi tiếng rên không cách nào đè nén, theo động tác chín cận một sâu của người nọ, khó khăn hừ nhẹ ra: “Nhẹ...nhẹ chút...”

“Thích không?” Đầu lưỡi linh hoạt lúc nặng lúc nhẹ khẽ đánh vòng. Lưỡi tiếp xúc đến vành tai đều đỏ, con người sâu thẳm không che giấu nổi dục vọng. Nhìn ngấm và nhu tình, không muốn làm bị thương người này, động tác Hạ Duyên Phong thoáng nhẹ một chút, thẳng đến khi xác nhận được người trong lòng đã thích ứng được sự hiện hữu của hắn, lúc này mới bắt đầu gia tốc luật động, đánh vào thật sâu khiến người trong lòng hét chói tai một tiếng.

“Ừm...Chậm một chút...” Từ Dương bị đụng chạm run rẩy không dừng, thân thể kìm lòng không được phối hợp sâu sắc triệt để với người phía sau, đáng nhẽ không muốn trả lời cái này đã quá rõ ràng, đúng lúc người phía sau cũng không ngại phiền mà ghé vào tai cậu để hỏi, không thể làm gì khác hơn là khẽ nói: “Thích...”

Hạ Duyên Phong nghe được một thanh âm nhẹ như muỗi bay, nhu tình trong mắt không thể áp chế khuếch tán ra, nhìn gương mặt đỏ như tở trước mắt hắn, như là bị liệt hỏa thiêu đốt vậy. Ngắm thật sâu thâm nhập vào cậu, động tác dưới thân dường như đóng cọc, một chút lại một chút đánh vào chỗ sâu nhất.

Hai người cũng không nói nữa, chỉ là thỏa thích hưởng thụ thật lâu. Mây mưa hoan hỉ. Nhìn người nọ được hắn ôm thật chặt trong ngực, Hạ Duyên Phong chiếm được thỏa mãn trước đây chưa từng có. Mặc kệ con đường phía trước ra sao, giờ phút này, hắn thâm nghĩ phải hung hăng giữ được người này, khiến người nọ như cây hoa hồng tươi đẹp vô song dưới thân hắn.

Một lúc lâu sau, trận vận động kịch liệt này rốt cục ngừng lại, trong không khí tràn ngập nồng nặc mùi xạ hương, hai cổ thân thể quấn quít với nhau như trước trên giường lớn, cả căn phòng đều tràn đầy tình ái. Nhu tình trôi qua đi.

Từ Dương thật vất vả mới bình tĩnh lại. Tinh thần được khôi phục lại trong sóng dư vị, hậu sinh hậu giác mới ý thức được vừa làm chuyện gì, trong lúc nhất thời mặt đỏ tận mang tai không biết nên nói gì cho phải. Trong ấn tượng, hình như tối hôm qua đã làm hai lần, mới vừa tỉnh lại liền làm thêm một lần, một đêm không bổ sung đủ năng lượng thực sự thân thể rất mềm, vì vậy tựa hồ Hạ Duyên Phong còn chưa thỏa mãn đủ. (Cầm thú...)

“Đói bụng.” Khàn giọng nhẹ nhàng nhả ra được hai chữ, cẩn thận nghe, tựa hồ như giấu diếm xấu hổ không phát giác được.

“Được. Đợi một chút nữa có thể ăn cơm, trước chúng ta cần tẩy sạch một chút.” Hạ Duyên Phong thỏa mãn mà khẽ xoa vòng eo mềm mại của người này, sau đó dứt khoát xoay xuống giường, ôm lấy người nọ đã gần như xụi lơ hoàn toàn trên giường, tự nhiên mà đi đến phòng tắm.

Thân thể Từ Dương hơi cứng đờ, sau đó nghĩ đến bất kể là một đêm kiếp trước kia, còn có tối hôm qua cũng đều vậy, Hạ Duyên Phong đều tự nhiên như thế mà đưa cậu đến phòng tắm tẩy sạch, hơn nữa cậu vừa đói bụng lại còn bị lấn qua lấn lại một phen, đã sớm mệt mỏi toàn thân, cũng nhắm mắt lại tùy ý hắn.

Bái đói bụng phức, quá trình tẩy sạch rất thuận lợi, không giống với tối hôm qua, rõ ràng là muốn tẩy sạch, cuối cùng lại không có cách khống chế mà lại ôm nhau, trực tiếp làm một hồi trong phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm, Hạ Duyên Phong đặt người xuống giường, sau đó cho Từ Dương ngủ tiếp một chút, hắn mới đến phòng bếp nấu cháo trắng. Tuy rằng trước đây chưa từng có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng bên cạnh có một “Tắm gương” là Ngô Thiên Hạo, từ lúc hắn ý thức được mình thích Từ Dương, hắn liền ở trong lòng học hỏi qua, cho nên lần đầu tiên của hai người bọn họ coi như khá tốt đẹp, không đến mức thương tổn Từ Dương.

Nước từ trong phòng tắm đều đến từ con suối nhỏ ngoài biệt thự kia, cho nên Từ Dương rất nhanh đã khôi phục tinh thần, chỉ là thất lực và chân vẫn còn có chút mềm nhũn như trước, cũng không cần thiết phải

tiếp tục nằm trên giường.

Hạ Duyên Phong cũng biết được nước trong phòng tắm không bình thường, thấy cậu không muốn đợi ở phòng, cũng không có ép buộc cậu. Chỉ có điều nghĩ tới lúc này bọn họ mang bụng trống rỗng vận động một hồi, ngay cả hân cũng cảm thấy đói bụng không chịu nổi, khẳng định Từ Dương cũng giống vậy, vì vậy nhanh chóng hâm lại cháo trắng được nấu từ tối hôm qua.

Mười phút sau, cháo đã được hâm nóng xong, tất cả đều dùng nước trong không gian, mùi vị cũng không giống với thông thường, hai người hài lòng mà ăn hết.

Nhìn một dáng thỏa mãn của Từ Dương, ý cười ẩn trong mắt của Hạ Duyên Phong không che giấu được, cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn một hồi, sau đó mới đứng dậy dọn chén bát. Tốn một chút thời gian rửa sạch chén đĩa, lúc trở ra thì Từ Dương đã không còn trong phòng khách, mà đang thành thực thu hoạch trái cây bên ngoài.

Đi tới bên người Từ Dương, nhìn hàng cây đột nhiên biến mất, lúc đầu còn có chút kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đại ngộ mà than thở: “Thì ra thực sự anh có thể dùng ý thức để thu hoạch cây trồng, em còn tưởng rằng chỉ có thể dựa vào nhân công hoặc máy móc thôi chứ”

Từ Dương nghe được hàm ý ẩn trong câu nói của hân, hơi nhếch môi, quay đầu liếc hân một cái, hỏi: “Cậu đã thử qua?”

Hạ Duyên Phong nhất thời không hiểu rõ được ý tứ của cậu, đợi phản ứng kịp, hơi có chút ngượng ngùng cười: “Ngày hôm qua anh bất tỉnh, em thấy cây trồng đều trưởng thành, nhà kho lại có rất nhiều đồ, nhưng những máy móc gieo hạt này nọ, tất cả đều không thể, cho nên liền nghĩ đến chắc hân có thể dùng ý thức để thu hoạch cây trồng, sau đó liền thử một chút, chỉ có điều không thành công. Hiện tại xem ra, hân là chỉ có chủ nhân không gian mới có quyền lực này.”

Nói xong, trong mắt Hạ Duyên Phong nổi lên vẻ tiếc nuối, tuy rằng gieo hạt giống và thu hoạch trong không gian không cần tự mình động tay, chỉ cần ý thức là được, vừa nhìn Từ Dương vội vàng vàng như này, trong lòng hân vẫn thấy buồn bực, đến nơi yên tĩnh như chỗ này, hân vẫn không có cách nào để giúp cậu một tay. Nếu như hân cũng có thể sử dụng ý thức để giúp đỡ, tất nhiên có thể giúp Từ Dương tiết kiệm không ít thời gian và công sức.

Vừa nghĩ tới đây, hân nhìn phiến cà chua bất thành linh biến mất, đồng thời cảm giác được trong nhà kho hiện lên một phiến cà chua y đúc, trong lúc nhất thời không nhận được kinh ngạc hô: “Hả?”

Từ Dương cũng cảm thấy trong nhà kho xuất hiện thêm cà chua, quay đầu nhìn Hạ Duyên Phong đứng ở bên người cậu, cười nhàn nhạt: “Xem ra, tựa hồ cậu cũng có thể sử dụng ý thức để thu hoạch cây trồng đó.”

Hạ Duyên Phong có chút ngạc nhiên gật đầu, không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cả người đều biến mất không thấy.

Nhìn chỗ trống rỗng, Từ Dương hơi sửng sốt, ánh mắt có chút phức tạp. Không bao lâu, Hạ Duyên Phong lại xuất hiện, Từ Dương dần dần hiểu một việc. Trừ cậu ra, dường như Hạ Duyên Phong cũng có thể tự do xuất nhập không gian...

Sự tình tới vô cùng bất ngờ, hiển nhiên cậu có chút chẳng biết thế nào cho phải. Dù sao, mặc dù cậu không có dự định vẫn gặt Hạ Duyên Phong về chuyện không gian này, nhưng cho tới bây giờ không muốn Hạ Duyên Phong có thể tự do xuất nhập không gian như cậu, hơn nữa còn có thể vận dụng ý thức để hoàn thành chuyện này.

Hạ Duyên Phong bắt được tia tâm tình phức tạp của Từ Dương, bước đến bên cạnh cậu, sau đó kéo cả người cậu đều ôm vào trong lòng, lơ là rơi vào sự thật, chỉ không có từ chối cái ôm của hân, ánh mắt thâm thúy nổi lên chút nhu tình không che giấu được.

Từ Dương có thể không rõ ràng lắm, nhưng hân lại mơ hồ đoán được nguyên nhân có thể tự do đi ra ngoài không gian và sử dụng ý thức để thu hoạch cây trồng. Tối hôm qua lần đầu tiên cùng Từ Dương trong nháy mắt đó, hân cũng cảm nhận được một sống khác thường di động trong cơ thể, lúc đó chỉ cho rằng đó là thỏa mãn do chiếm được người này. Hôm nay nghĩ đến, chỉ sợ là chiếm được bản sắc của cậu, cho nên không gian mới cho hân quyền lợi này.

Sớm biết rằng sự việc sẽ phát triển như vậy, lúc tỏ tình vào tối hôm qua sẽ không trực tiếp mang theo cậu lên giường, nhưng thích lâu như vậy, lại được đối phương đáp lại, còn có người đàn ông nào có thể ngồi mà không loạn đây? Chỉ ít tối hôm qua hẳn sẽ không làm được như vậy.

“Từ Dương, có thể anh không biết.” Hạ Duyên Phong nói nhẹ nhàng nâng chiếc cằm kia lên, dừng ở đôi mắt kia đã khôi phục lại bình tĩnh, nghiêm túc không gì sánh được tuyên bố: “Ngày báo danh tân sinh đại học năm đó, thật ra chúng ta đã gặp mặt một lần rồi. Mà em, từ khi đó đã đem anh đặt vào trong tim.”

Ngôn ngữ quen thuộc vọng ở bên tai, Từ Dương có chút sợ sệt nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, hoảng hốt hồi tưởng lại đời trước, người này nói năng khí phách giống như vậy mà tuyên bố tâm ý của hắn. Một đời kia, câu trả lời của cậu khiến người này thất lạc hồi lâu, mà đời này...

Hoàn

Hai anh ý cứ như một cơn lốc, mới tỏ tình mà đã lôi nhau lên giường rồi:

55. Chương 55

Bắt đầu từ ba ngày trước, hai người Từ Hạ liền rời khỏi trấn Thạch Tuyền, ngựa không ngừng vó câu chạy đến địa điểm hẹn cùng đám Từ Lâm, đồng thời cũng là căn cứ phải đi qua trước khi đi đến căn cứ Nhật Trạch —— căn cứ thành phố L.

Nếu không phải là trên đường đụng phải vài sóng tang thi, e rằng hai người đã sớm chạy tới căn cứ L, đáng tiếc vào ngày đó lúc bắt đầu lên đường, bọn họ liền thường xuyên đụng phải một sóng tang thi. Nếu đụng với số lượng tang thi nhỏ hơn, hai người bọn họ đều sẽ trực tiếp xuống xe chém giết tang thi; nếu đụng tới tang thi có số lượng đông không thể tả, đa số đều là lấy từ không gian một con gà hoặc là dê béo để làm bầy dụ tang thi, sau đó cho nổ lên. Lửa bùng nổ ngút trời.

Tang thi càng nhiều đại biểu cho nhân loại gặp phải nguy hiểm càng lớn, dưới tình huống khó thể nắm chắc, hai người vẫn là mong muốn tận khả năng làm giảm số lượng của tang thi. Cho dù vậy xem ra đây chỉ là một số lượng nhỏ không đáng kể, nhưng dù gì cũng diệt trừ một chút đầu nguồn cơn ác mộng.

Mặt trời lặn dần, chân trời đỏ tươi một màu, cong cong cuộn tròn ôm lấy một đường, một chiếc xe việt dã từ phía xa chạy về phía thôn nhỏ vắng ngắt, đến trước sân của một căn nhà khá lớn, xe chậm rãi dừng lại.

Chỉ chút lát sau, trên xe đi xuống là hai nam thanh niên ăn mặc tương tự nhau, hai người diện một bộ quần áo đen bó sát người càng tôn lên dáng người cao ngất. Hai người đứng hai bên, đôi mắt đen nhánh hờ hững nhìn thoáng qua căn phòng cách đó không xa, sau đó lẳng lặng liếc nhau, chợt đóng kĩ cửa xe liền đi đến cửa phòng ốc khép hờ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, trong không khí tản ra hương vị cháo nóng hổi, cẩn thận ngửi, trong mùi cháo còn nhận ra được một mùi thịt nhàn nhạt và hẹ tây.

Bước đi Từ Dương hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn một dãy phòng nối đuôi nhau, trong sân rộng có một chiếc xe dính không ít vết bẩn. Cậu dường như suy nghĩ nhìn chiếc xe kia một chút, sau đó như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi về phía trước, từ bên ngoài nhìn tình huống bên trong phòng khách một chút, ngoại trừ bên ngoài có chút hỗn loạn, trái lại cũng không có cái gì không sạch sẽ, vì vậy liền đẩy cửa đi vào.

Ba ngày đến nay, bọn họ đi trên đường đều không có bóng người, buổi tối đều là trải qua trong không gian. Mà vào buổi tối ba ngày này, trừ nghỉ ngơi ở ngoài, bọn họ đều nhanh chóng luyện tập dị năng. Không gian quả thực là một thần khí nghịch thiên ngàn năm có một, tại đây hấp thu linh khí trong tinh hạch, bọn họ liền thành công thăng cấp một bậc.

Hôm nay, bằng hệ dị năng của Từ Dương thành công lên tới cấp bốn đỉnh, mà Hạ Duyên Phong thì thành công lên cấp bốn sơ kì. Hai người đều là người khiêm tốn, trừ phi lúc đối mặt với một nhóm lớn tang thi,

bọn họ sẽ nhân cơ hội mà toàn lực phóng ra uy áp mạnh. Dưới tình huống còn lại, hai người đều theo thói quen che giấu tốt uy áp của bản thân.

Mà giờ phút này, bọn họ mới vừa đi đến thôn nhỏ này không bao lâu, lập tức đều cảm nhận được một uy áp như có như không, đang kéo dài không dứt thả về phía bọn họ. Nhìn trình độ và phạm vi của cỗ uy áp này, e rằng là ở cấp ba không thể nghỉ ngơi.

Loại trình độ uy áp này, đối với Từ Dương và Hạ Duyên Phong mà nói, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, hai người im lặng liếc nhau, thấy trong mắt đối phương đều mang chút bất đắc dĩ, hơi, thật không biết người thả ra uy áp nọ đã xuất phát từ cái tâm trạng gì mới tận lực làm đến bước này.

Từ sáng đến tối không biết đã giết bao nhiêu tang thi, tuy rằng quần áo đen như mực không thấy rõ vết bẩn, nhưng khẳng định dính một thân mồ hôi, lúc này toàn thân đều cực kì khó chịu, trong phòng này không có nước, Hạ Duyên Phong liền nói Từ Dương mau vào không gian tắm trước, hắn sẽ ở lại xem tình huống bên ngoài, chờ cậu tắm xong, hắn mới vào không gian tắm sau.

Từ Dương không có ý kiến, tuy rằng thời gian của không gian không giống bên ngoài, nhưng rốt cuộc không thể dễ sơ suất, nếu như bọn họ mới vừa vào không gian không bao lâu, liền có người lén lút điều tra tin tức này nọ, thật không phải là chuyện tốt gì, cho nên cậu gật đầu liền tiến vào không gian.

Lúc Từ Dương đang ở trong không gian, Hạ Duyên Phong thuận lợi lật lại cái bàn bị ngã trong phòng khách lại, cũng qua thời gian như vậy, Từ Dương liền đi ra từ không gian, trên người đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, tóc cũng được gội, thoát nhìn thanh mát thoải mái.

Thấy cậu tắm xong, Hạ Duyên Phong cũng không nghỉ lại, nói với cậu một tiếng liền tiến vào không gian, chỉ qua một chút, hắn liền tắm xong đi ra, tinh thần sáng láng khoan khoái như vậy.

Từ Dương lấy ra một cơm nắm và canh hầm được làm vào tối hôm qua từ không gian, một miếng cơm cùng một muỗng canh giải quyết xong cơm tối, sau đó đều tự tìm một chỗ thích hợp bắt đầu tĩnh tọa, lẳng lặng cảm nhận được sóng dị năng đang lưu động khắp các huyết trong cơ thể.

Thời gian hai người chăm chú tĩnh tọa, thôn an tĩnh vang lên tiếng ồn, từ xa tới gần mà vọng đến trước cửa, hai người mở mắt ra liếc nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng đứng dậy đi tới ban công, từ lầu hai nhìn xuống đường.

Thấy rõ mấy chiếc xe đang đi trên đường, Hạ Duyên Phong khẽ nhíu mày: “Nhìn có chút giống quân đội, không biết có phải từ căn cứ thành phố L đi ra tìm vật liệu này nọ hay không?”

Từ Dương nhìn mấy lần, sau đó nhàn nhạt trả lời: “Cũng có thể đi. Chỉ có điều cũng có thể là đi ra ngoài cứu trợ người sống sót, chỉ là đều không có quan hệ gì với chúng ta, chỉ cần bọn họ không quấy rầy, tạm thời chúng ta đừng lên tiếng.”

Con đường trong thôn không quá rộng, đoàn xe phải dừng lại ở trong. Xe đứng đầu mở cửa ra, dẫn đầu đi xuống quả nhiên là một thân quân nhân, mỗi một cử động đều mang theo một khí chất đặc thù.

Một tên quân nhân trong đó như có cảm giác ngẩng đầu nhìn lên hướng hai người Từ Hạ, sau khi thấy hai người bọn họ, như có như không gật đầu, sau đó liền dời tầm nhìn về phía một nhóm người khác, quay đầu nói vài câu với một quân nhân phía sau, sau đó liền thấy gã quân nhân kia xoay người đi về phía sau mấy chiếc xe.

Không bao lâu sau, mấy chiếc xe phía sau lần lượt có người đi xuống, mỗi một người đều quần áo tả tơi, đáng người tiêu tụy, quả thật là nhếch nhác không chịu nổi.

Nhìn hai mươi người vừa mới xuống xe, Từ Dương hơi nhíu mày, không nghĩ tới cứ nhiên lại đúng với lời cậu đoán, quân nhân chỉ đội này cứu trợ không ít người sống sót. Vừa định xoay trở về phòng, lại bị hai thân ảnh hấp dẫn ánh mắt, trầm mặc nhìn một cụ già được hai quân nhân bảo vệ chính giữa, trong mắt tựa hồ có tâm tình sôi nổi không biết tên.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, hai người đang tĩnh tọa trong phòng chợt nghe tiếng gõ cửa ở phía dưới truyền lên, con người Hạ Duyên Phong nhìn về phía Từ Dương, thấy cậu gật đầu, đứng dậy đi về phía cầu thang.

Rất nhanh đã gần đến lầu một, chỉ có điều Hạ Duyên Phong không có lập tức mở rộng cửa, mà là dùng giọng trầm thấp hỏi một câu: “Ngoài cửa là ai?”

“Xin chào, chúng tôi là đoàn xe mới vừa tới, có chút việc muốn cùng các cậu bàn bạc một chút, xin thứ cho chúng tôi mạo muội quấy rầy.” Thanh âm gọn gàng thật thà, làm cho cảnh giác giảm bớt vài phần.

Nghe được trả lời ngoài cửa, Hạ Duyên Phong bình tĩnh mở cửa, giương mắt nhìn, quả thật là quân nhân lúc này nhìn bọn họ, bất động thanh sắc quan sát người này một phen, sau đó vô cùng tự nhiên nhường đường cho người này đi lên.

Quân nhân lướt qua bờ vai Hạ Duyên Phong nhìn Từ Dương mới vừa đi xuống, hơi gật đầu một cái, sau đó về mặt ung dung đi tới, cùng đến với hắn là một quân nhân cũng không chần chờ theo sát phía sau.

Hai bên giới thiệu một chút, nghe được hai người Từ Hạ là đến từ trấn Thạch Tuyền, sĩ quan Tôn Thành Long và trợ thủ của hắn là Tiêu Bình yên lặng liếc nhìn nhau, trong mắt đều mang một tia phức tạp không rõ.

“Không biết hai vị có biết mấy ngày trước căn cứ Giang Thành bị một đoàn tang thi bao vây hay không, hiện tại đã trở thành địa bàn của tang thi.” Tôn Thành Long vừa nói vừa nhìn biểu tình của hai người: “Nghe nói các cán bộ cấp cao của căn cứ đã biết trước, tin tức được in trên một tờ giấy, sau đó lập tức tổ chức nhân mã bảo vệ thành phố, đáng tiếc cuối cùng bọn họ xem thường năng lực tang thi, cuối cùng vẫn là bị tang thi công phá cổng, một tối hôm đó, chạy đã chạy, chết đã chết.”

Từ Dương và Hạ Duyên Phong giả vờ khiếp sợ nhìn nhau, lòng hai người sớm có chuẩn bị, cho nên căn bản Tôn Thành Long không nhận ra vẻ mặt của bọn họ có gì sai, thật cho là bọn họ mới vừa nhận được tin tức này, trước đó cơ bản không biết việc này.

Tục ngữ nói nhiều lời lắm lỗi, cho nên hai người Từ Hạ cũng không có nhiều lời về chuyện căn cứ Giang Thành, chỉ nói khi đó bọn họ đã rời khỏi căn cứ Giang Thành, cũng không biết căn cứ đã xảy ra chuyện gì. Mà từ ba ngày tới nay, vẫn không quan tâm tới tin tức, cho nên tới bây giờ cũng chưa biết việc này.

Tôn Thành Long nhìn dáng vẻ của bọn họ không giống làm bộ, cũng không tiếp tục thảo luận việc này, mà là bắt đầu nói mục đích của hắn khi đến đây: “Nếu mục đích của các cậu là căn cứ L, tôi cũng không lừa gạt các cậu, kì thật chúng tôi mong muốn có thể thêm hai vị vào đoàn xe, thực lực của hai cậu đều trên chúng tôi, tôi nghĩ có thể thêm hai vị gia nhập, khẳng định đoàn xe có thể đảm bảo được an toàn.”

Từ Dương chỉ trầm ngâm một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía Hạ Duyên Phong kế bên, hai người lặng lẽ trao đổi ánh mắt một chút, sau đó liền nghe cậu nói: “Gia nhập vào tiểu đội của các anh cũng có thể, chỉ có điều tôi có hai điều kiện: Lúc gặp phải tang thi, chúng tôi không phụ trách cứu trợ an nguy của những người sống sót này, chỉ phụ trách giết tang thi; Thứ hai, nếu có người sống sót không biết sống chết mà nương nhờ chúng tôi để được bảo hộ, đừng trách chúng tôi hạ sát thủ.”

Tôn Thành Long hơi nhíu mày, hiển nhiên không ngờ cậu yên nhiên trực tiếp như thế, nhưng suy nghĩ kĩ một chút, lời cậu nói cũng không phải vô lí, hai người bọn họ cùng nhau đi tới đây mà không có một chút chật vật, ngược lại tinh thần rất tốt, gia nhập đoàn xe của bọn hắn hay không, đối với họ mà nói, thật ra đều không có vấn đề gì. Ngược lại mục đích chủ yếu của bọn hắn tới đây, đúng là khiến cho hắn có chút xấu hổ.

Không phải không thừa nhận, nếu như không phải bởi vì thực lực mạnh mẽ của đối phương, có thể hắn sẽ không giống như bây giờ mà tự mình mời bọn họ gia nhập vào đoàn, so sánh hai bên, hành vi của bọn hắn có vẻ rất tiểu nhân, vì vậy, hắn đồng ý hai cái điều kiện này.

Hoàn

56. Chương 56

Sự việc đã bàn bạc ổn thỏa, hai người Tôn Thành Long cũng liền đứng dậy cáo từ, có lẽ là bọn hắn cũng rõ ràng việc này không tầm thường, thái độ từ lúc bắt đầu đến hiện tại có vẻ cực kỳ thành khẩn, nhìn phòng bếp vắng ngắt, không khỏi bật thốt lên nói rằng: “Hắn là hai vị còn chưa có ăn cơm chiều chứ, không bằng cùng ăn với chúng tôi đi.”

Từ Dương hơi nhíu mày, chợt lắc đầu nói: “Không cần, chúng tôi đã dùng xong rồi, chúng tôi xin nhận tâm ý tốt của đội trưởng Tôn.”

Tôn Thành Long thấy bọn họ như vậy, lại vừa nghĩ đến đám người sống sót thêm vào đoàn xe của bọn họ, vốn là có chút nhìn không thuận những người sống sót này, nếu lúc này mời hai người bọn họ đi tới, quả thật cũng có chút không thích hợp, liền không nói tiếp việc này nữa.

Nhìn bọn họ dần đi xa, Hạ Duyên Phong mặt lạnh tanh đóng cửa lại, sau đó xoay người nhìn Từ Dương đang ngồi trên ghế, hơi có chút thờ ơ nói: “Anh nói xem bọn họ có khả năng thuận tiện đến một nhóm người khác để mời không?”

Từ Dương ngẩng đầu liếc hắn một cái, cũng đều thờ ơ trả lời: “Bên này chúng ta chỉ có hai người, và lại giấu diếm thực lực, bọn họ cũng đã tìm tới cửa, mà sát vách có ít nhất bốn dị năng giả, trong đó còn có hai gã đạt cấp ba trung kì, tôi nghĩ chắc chắn bọn họ sẽ không bỏ qua đội ngũ có loại thực lực này đâu.”

Về phần nhóm người kia có tiếp nhận lời mời của Tôn Thành Long hay không, có lẽ giữa bọn họ sẽ có điều kiện mà người ngoài không biết, đó chính là chuyện của bọn họ.

Hơn chín giờ, toàn bộ thôn đều yên tĩnh, sáng sớm ngày mai còn phải bắt đầu đi, hai người liền một trước một sau trở về phòng.

Từ sau khi hai người xác định quan hệ, buổi tối đều là cùng ngủ một giường. Đương nhiên, cùng với trước đây có chỗ bất đồng, trước đều là mỗi người nằm một bên, không liên can gì với nhau, hơn nữa hai người đang trong tuổi nhiệt huyết, khó tránh khỏi có chút tâm viên ý mã, nếu đang lúc đầy đủ tinh lực, hiển nhiên không thể thiếu một màn lăn qua lăn lại.

Giờ đây, từ lúc ở trấn Thạch Tuyền đến bây giờ hai người còn không có thân mật nữa, thật vất vả mới tìm được trấn thanh vắng như thế này, trong lúc nhất thời đều có chút không khống chế được, vừa về tới trong phòng liền khó kìm lòng nổi bắt đầu xé rách quần áo của đối phương, nụ hôn nóng bỏng rơi trên da thịt của nhau.

Rốt cuộc là có chút bận tâm vào không gian ban đêm không an toàn, huống chi lúc này hai bên trái phải đều có một đám người, tiến vào không gian cũng không phải ý tốt, Từ Dương liền hạ một phần tinh thần phòng ngự ở bốn phía. Chỉ cần có gì đó chạm phải phòng ngự, cậu sẽ cảm giác được trước tiên.

Vào hiện tại mà nói, tinh thần phòng ngự có thể chống đỡ hơn ba canh giờ, đây vẫn là dư sức có thừa.

Không còn lo lắng, hai người không khỏi có chút không thể khống chế, rất nhanh thì cuộn cuộn đến trên giường, thân thể nóng bỏng không ngừng dây dưa một chỗ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu rọi xuống, hai cổ thân thể chăm chú ôm nhau tản ra hương vị tình sắc. Mùi hoan ái, tầng mờ hôi mịn rịn sáng bóng trong ánh sáng lóng lánh.

Khoảng chừng hơn hai canh giờ sau, hai người giằng co một lúc lâu rốt cuộc cũng được thỏa mãn, lúc này vẫn lưu luyến không rời như trước ôm chặt lấy nhau, lặng lẽ cảm thụ nhiệt độ cơ thể của đối phương.

Hạ Duyên Phong ôm chặt người trong ngực, quyến luyến không ngớt mà hôn lên trán cậu mấy cái, sau đó liền hôn lên môi của cậu, chợt khàn khàn tiếng nói: “Anh về không gian ngủ đi, chờ anh tỉnh ngủ rồi đến em.”

Trong khoảng thời gian này, nếu nghỉ ngơi bên ngoài, thỉnh thoảng bọn họ sẽ thay phiên nhau nghỉ ngơi trong không gian, chọn cách như vậy, một là muốn đảm bảo giấc ngủ tốt, hai là muốn kịp thời biết được tình huống bên ngoài.

Từ Dương không có từ chối, hơn nữa cả người cậu đều dính dấp, đúng lúc muốn về không gian để tắm rửa sạch sẽ, vì vậy liền gật đầu: “Cậu cũng vào không gian tắm rửa rồi hẩn gác đêm, nếu không cả người sẽ không được thoải mái.”

Cậu nói là mồ hôi khắp cả người không tốt, nhưng Hạ Duyên Phong nghe lại nhin không được khê nở nụ cười, nói thật ra, kì thực hẳn hoàn toàn thích điều này. Sau khi bên nhau, hẳn biết Từ Dương có chút thích sạch sẽ, cho nên liền chấp nhận cách nói của cậu, ôm cậu tiến vào không gian.

Không gian rất yên tĩnh, bên ngoài không gian cũng vậy, cho nên trước tiên hai người đều tiến vào không gian để tắm một cái, chỉ là tắm một lần như vậy, không có mượn cơ hội này lại triển miên một phen, tuy rằng trong lòng bọn họ có ý nghĩ này, nhưng rốt cuộc vẫn là có chút không yên lòng.

Bây giờ, đợi hai người tắm xong, Từ Dương chậm rãi đến giường ngủ, mà còn lại Hạ Duyên Phong mỉm cười nhìn khuôn mặt của cậu, sau đó hài lòng rời không gian, bắt đầu gác đêm.

Buổi tối hôm nay, khí trời chợt giảm xuống vài độ, ngồi ở trong phòng lại có từng đợt lạnh. Chỉ có điều, trong không gian hai người Từ Hạ đều có quần áo dùng mùa đông và đồ dùng hàng ngày, cho nên căn bản bọn họ không cần lo lắng bị lạnh, hơn nữa còn thay phiên ngủ một giấc trong không gian.

Ngày thứ hai, Hạ Duyên Phong làm xong điểm tâm sáng trong không gian, lúc trời hơi bừng sáng, trực tiếp bưng ra từ không gian có thể ăn. Hương vị mì trứng gà nóng hổi, hai người ăn còn chưa đủ.

Lúc ăn xong điểm tâm, hai người nhanh chóng sửa soạn xong, tùy lúc cũng có thể xuất phát, lúc này chỉ chờ một câu nói của Tôn Thành Long.

Từ trên ban công nhìn đoàn người Tôn Thành Long lẻ mề bên kia, trên mặt Từ Dương không nhìn ra biểu tình gì, chỉ im lặng không nói nhìn ra bên ngoài một hồi, sau đó liền thần nhiên thu lại tầm nhìn, xoay người rời khỏi sân thượng.

Chờ đoàn người Tôn Thành Long bên kia đông đủ, Từ Dương và Hạ Duyên Phong đã đợi ở trong xe gần mười phút, lại từ kính chiếu hậu nhìn ra phía sau, nhóm người kia cũng đều ngồi vào trong xe, lúc này đang chờ đoàn người Tôn Thành Long hành động.

Bởi vì tối hôm qua đều thỏa thuận việc này, cho nên sáng nay Tôn Thành Long cũng không nói gì, chỉ phân phó một người đến nói chuyện vài câu với bọn họ, sau đó đoàn xe liền bắt đầu khởi hành, trùng trùng điệp điệp mà bước lên lộ trình đến căn cứ L.

Trước vẫn không ai biết Tôn Thành Long và Từ Dương đã bàn bạc việc này, cho nên lúc bọn họ theo phía sau, những người đó chỉ cho là tiện đường mà thôi.

Vốn tiện đường thì tiện đường đi, bọn họ cũng không có gì để nói. Thế nhưng về sau, có lẽ vài người ngồi trong một xe, vả lại còn theo một đồng hàng hóa đặt ở trong xe, từ từ liền có người không vừa mắt.

Đợi biết được bọn Từ Dương là theo chân đoàn xe đi đến căn cứ L, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi. Nhìn bọn họ tuy rằng chỉ có hai người, nhưng chiếm một chiếc xe việt dã, lại nhìn bọn hắn, vài người vùi trong một xe chất đầy hàng hóa, hơn nữa hít thở trong đó đều là mùi khó ngửi, nghĩ như thế cũng có cảm giác lòng không tốt lắm.

Người được sống tốt một ngày, các loại tâm tư liền tranh nhau xông ra, hơn nữa người hữu tâm nói lên hai câu, cuối cùng cái gì cũng đều nói ra. Gặp phải tự cho là đúng, tính tình cao ngạo tự phụ trước đây cũng liền nổi lên mặt nước.

Này đây, đến lúc trưa nghỉ ngơi, có mấy người sống sót thăm dò tình hình liền đánh bạo đi tới trước mặt hai người Từ Dương, hình dáng xanh xao vàng vọt khiến người ta không đành lòng nhìn. Đương nhiên, đây chỉ là tâm trạng của người đồng tình tràn lan, về phần Từ Dương và Hạ Duyên Phong, trong từ điển của bọn họ thật đúng là không tìm được mấy cái từ này.

Đang đi tới là bốn người, một cụ già một đứa bé, hình như là hai ông cháu, một thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi, còn có một cô gái chừng hai mươi, bốn người thấy bọn họ một thân sạch sẽ, lại xem chính mình chật vật, trong lúc nhất thời có vẻ quần bách, nhưng vẫn là mở miệng nói: “Xin chào.”

Từ Dương xa xa thấy bọn họ đi tới liền rũ mắt xuống làm như suy nghĩ sâu xa, nghe được thanh âm của bọn họ cũng chỉ coi như chưa nghe được gì cả, cúi đầu như trước, thật lâu cũng không có nhúc nhích.

Có lẽ thấy dáng vẻ trầm tư của cậu quá rõ ràng, bốn người kia cũng không có nghĩ quá nhiều, chỉ cho là cậu đang nghĩ chuyện gì đó vô cùng nhập thần, cho nên mới không nghe được thanh âm bọn họ, vì vậy liền mặt dày hỏi thăm một câu, nhưng Từ Dương vẫn không đáp lại.

Hạ Duyên Phong cách đó không xa đã sớm chú ý tới tình huống bên này của bọn họ, thấy bốn người kia sắc mặt lúc trắng lúc xanh, Từ Dương vẫn không chút phản ứng, trong lúc nhất thời nhịn không được cảm khái: Thì ra cậu cũng có lúc trẻ con như vậy.

Hạ Duyên Phong khẽ cười một cái, nhìn bốn người kia da mặt thật là quá dày đi, vội vã đi tới giải vây: “Xin lỗi, lúc anh Dương suy tính rất dễ thất thần, thường thường người khác nói với anh mười câu, anh ấy đều hồn nhiên không, các người có chuyện gì không?”

Bốn người kia tự cho là không dấu vết trao đổi một ánh mắt, sau đó thấy cụ già kia thỉnh thoảng xoa xoa hông, vẻ mặt khó chịu nói: “Chàng trai, sáng nay chúng tôi thấy các cậu vẫn đi theo phía sau đoàn xe, chẳng lẽ các cậu cũng muốn đến căn cứ L sao?”

Lòng Hạ Duyên Phong khẽ động, nét mặt lại bất động thanh sắc, gật đầu nói: “Đúng vậy, tối hôm qua lúc chúng tôi biết được đội trưởng Tôn muốn quay về căn cứ, liền thương lượng cùng đội trưởng Tôn, chúng tôi không biết đường, đi theo đoàn xe, hơn nữa, hai người chúng tôi cũng có chút năng lực, nếu gặp phải tang thì còn có thể giúp đỡ giết tang thì, sẽ không mang đến phiền toái cho đoàn xe.”

Câu này có chút hàm ý, không ngạc nhiên chút nào khiến cho bốn người cứng mắt, trên mặt cũng không bảo trì được dáng vẻ cười cười bên ngoài, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên âm trầm, nhìn lại có chút dữ tợn.

Cụ già kia tốt xấu gì so với bọn hắn sống lâu hơn mười năm, rất nhanh thì khôi phục bình tĩnh, giả vờ không có nghe được thâm ý trong lời nói vậy, hơi có chút cảm khái than thở: “Chàng trai trẻ cũng thật là lợi hại, những quái vật thể kia hù dọa không ít người, nếu không phải lão bà đây tuổi già sức yếu, lão bà cũng thật muốn nâng đao lên chém cho chúng nó một đao. Nhưng tình hình hôm nay, lão bà nếu như dính vào, đừng nói giết quái vật, e rằng trái lại đưa thêm phiền toái lớn hơn, quả thật là già rồi, già quá rồi”

Hạ Duyên Phong làm như không thấy đối với lời kêu khổ của bà ta, nếu như không phải thấy được tính toán trong mắt bà ấy, có thể thực sự hấn liền vì những lời này mà động tâm, đáng tiếc ánh mắt hắn rất bén, khéo léo lại bắt được hành động của cụ già và cô gái kia, trong nháy mắt cái gì cũng chẳng muốn nói.

Hoàn

57. Chương 57

Mặc kệ lằng nhằng mất bao lâu, bốn người kia cuối cùng không thể ngồi được trên chiếc xe việt dã. Mà đến lúc này, không chỉ khiến lòng hai người Từ Hạ không thoải mái, Tôn Thành Long cũng có chút không thoải mái, chỉ cần vừa nghĩ đến việc đáp ứng hôm qua, hẳn đối với bốn người kia càng thêm không có sắc mặt tốt.

Cho đến khi bốn người kia hùng hùng hổ hổ rời khỏi, Từ Dương vẫn không quăng cho bọn họ một ánh mắt, ở bên ngoài đi qua lại, dứt khoát về xe, để tránh khỏi lần thứ hai gặp phải chuyện như vậy. Nói thật, nếu không có hai vị kia, cậu căn bản sẽ không thêm vào đoàn xe.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có thể không có bọn cậu, đoàn người Tôn Thành Long cũng có thể an toàn đưa bọn họ về căn cứ. Chỉ là nghĩ tới hai đời tận thế khác biệt, lại vừa nghĩ tới sau này hai vị kia có thể nghiên cứu ra được cách tinh lọc đất trồng, cuối cùng vẫn là thấy có thể giúp thì tốt hơn.

Hạ Duyên Phong cũng không ở bên ngoài bao lâu, vốn có nghĩ ở bên ngoài nấu cháo giống như đoàn xe này nọ, nhưng gặp phải chuyện này, đừng nói Từ Dương không vui, ngay cả hắn cũng thấy mất hứng, mất lạnh đảo qua những người sống sót vẫn thỉnh thoảng lén lút nhìn qua bên đây, dứt khoát trở về trong xe.

Về phần cơm trưa, hai người một chút cũng không lo, bọn họ ở trong không gian đã chuẩn bị không ít lương khô có thể ăn liền, hơn nữa còn có nhiều mùi vị. Nếu chỉ có hai người bọn họ, bọn họ sẽ tận hưởng thời gian hưởng lộc ăn; nếu có người ngoài ở đây, các loại lương khô đúng lúc có thể có công dụng.

Tôn Thành Long chú ý tới hai người Từ Hạ không có ăn cơm trưa mà đã trở về xe, trong lúc nhất thời có chút bận tâm là vì phiền lòng bởi chuyện mới vừa rồi, vì vậy liền tới thành khẩn xin lỗi: “Thật xin lỗi, đã tạo cho các cậu phiền toái, tôi sẽ cho người chú ý, sẽ không lại cho bọn họ đến quấy rầy các cậu.”

Nói thật, tuy rằng tối hôm qua Từ Dương đều nói đến, nhưng hắn vẫn cảm thấy có lẽ là cậu nói có chút khoa trương, nhưng nhìn chuyện vừa này, xem ra, Từ Dương thật sự không thích dây dưa với những người đó.

Nghĩ những chuyện gặp phải tới nay, Tôn Thành Long mất lạnh quét nhìn một lượt vài tên sống sót mỗi lần gặp phải tang thi chỉ biết chạy trốn chết, đến lúc ăn cơm thì ngồi chờ ăn, lúc trước đã cảm thấy không cần phải...cứu mấy người này, đừng phải việc này, càng cảm thấy bọn họ thật tệ hại.

Lúc này, Từ Dương ngồi ở ghế phụ lái đã nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết có nghe được câu xin lỗi của Tôn Thành Long hay không, Tôn Thành Long đứng ở ngoài xe liếc nhìn Từ Dương, sau đó nhìn về phía Hạ Duyên Phong, xem ra thật không muốn vì việc này mà phá đi mối quan hệ tốt vất vả lắm mới tạo được.

Kì thật Hạ Duyên Phong cũng muốn làm như không thấy giống Từ Dương, nhưng hắn biết Từ Dương thật sự không thích phản ứng loại chuyện này, thân là đồng đội kiêm người yêu cậu, hiển nhiên phải giúp ứng phó một chút, mặc kệ nói như thế nào, bây giờ bọn họ hợp tác quan hệ cùng Tôn Thành Long, thực sự không thích hợp để trở mặt.

Này đây, hắn hơi có chút bất mãn mà nói cho Tôn Thành Long chuyện vừa xảy ra, này có thể so với Tôn Thành Long biết được hơn một chút, chỉ kém đem dáng vẻ bốn người kia mô phỏng đi ra, cũng có thể khiến hắn biết những người sống sót mà hắn cứu trợ là dạng người gì.

Tôn Thành Long nghe đến đây, sắc mặt trở nên không tốt lắm, muốn nói thấy việc này thì có chút may mắn, cho rằng bọn họ cũng sẽ không qua để ý việc này, nhưng cho tới bây giờ, hắn thật là thẹn quá hóa giận, sau khi cáo từ trở về không biết đã nói gì với mấy người này, lúc này liền không còn ai dám đánh chủ ý lên xe việt dã.

Sau khi dùng xong cơm trưa, đoàn xe lại tiếp tục chạy đi, tối hôm qua khí trời đột nhiên giảm xuống vài độ, cả ngày hôm nay đều âm trầm, nhưng lại liên tục có gió lạnh. Thân thể cường tráng còn có chút lạnh, thân thể không tốt cũng thấy có hơi lạnh.

Vì vậy, bất kể là để tự thân an toàn cũng được, mau chóng tìm được một chỗ có thể che mưa che gió cũng tốt, tất cả mọi người đều hi vọng có thể chạy tới căn cứ thành phố L. Chuyện có tới bây giờ, có mấy người sống sót vẫn cứ ngây thơ như cũ cho rằng, chỉ cần bọn họ an toàn đến căn cứ L, mọi người sẽ chuyển biến tốt.

Ngoại trừ những người đã sống ở căn cứ, không ai biết tình hình của căn cứ là gì, lúc này tất cả mọi người phải cảnh giác mọi thứ xung quanh, cho dù có người sống sót hỏi, bọn họ lấy được đáp án cũng đều là hàm hồ hồ.

Hơn ba giờ chiều, đoàn người như trước mau chóng chạy hướng phía căn cứ L, mắt thấy khí trời dần dần tối lại, trong lòng mọi người không khỏi bối rối, rất sợ lúc này bắt đầu mưa. Hồi tưởng lại trận mưa kia, chỉ cần biết rằng tai nạn mà trận mưa kia mang đến đều khiến người sống sót nhịn không được khê rùng mình.

Lúc đoàn xe gần đến một nhà xưởng bỏ hoang, Từ Dương xa xa liền chú ý có một cỗ nguy cơ truyền đến từ nhà xưởng, lập tức nói cho Tôn Thành Long biết việc này.

Lúc này, trước xe đi tuốt đằng trước đã gần đến nhà xưởng, trên xe đều là quân nhân, trong đó còn có vài tên dị năng giả, hiển nhiên cũng cảm thấy loại nguy cơ mãnh liệt này, lúc này Tôn Thành Long ra lệnh, ngay lập tức chuẩn bị nghênh chiến

Mệnh lệnh mới vừa hạ xuống không lâu, chiếc xe phía trước chột ngừng lại, sau đó là mấy tiếng súng vang lên xé toạc bầu trời, trực tiếp dọa mấy người sống sót phía sau. Ngoài trừ đoàn xe vốn có phải ra hơn mười quân nhân cùng mấy tiểu đội gia nhập dọc đường đều tức khắc tiến nhập vào trận chiến, những người sống sót nhất gan đều núp ở trong xe.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong cũng không nói nhảm, lập tức mở cửa xuống xe, trong nháy mắt gia nhập vào cuộc chiến. Chỉ có mấy con tang thi tốc độ cao ở ngoài, còn lại đều là tang thi cấp thấp, trái lại để cho bọn họ thở dài một hơi. Nếu như tất cả đều là tang thi cấp ba cấp bốn, e rằng lúc này bọn họ lành ít dữ nhiều.

Mấy tên dị năng giả khác thấy tang thi chen chúc mà đến, lập tức cũng không quản được nhiều như vậy, rất nhanh xông phía trước chém giết tang thi, trong khoảng thời gian ngắn, nhiều loại dị năng đánh từng đạo trên không trung, kích thích người bên ngoài đến hoa mắt choáng đầu.

Đáng ăn mừng chính là, lúc này bọn họ đã gần đến căn cứ L, cái chỗ này đã từng bị quân đội căn cứ và đoàn làm thuê càn quét qua một lần, hiện tại đựng phải tang thi đều là mấy ngày gần đây tụ tập đến, nếu không, số lượng tang thi không phải chỉ có bấy nhiêu đây.

Hao tổn một phen công sức, cuối cùng đoàn người cũng tiêu diệt xong một cơn tang thi đột nhiên xuất hiện. Dừng lại một cái, mọi người gia nhập chiến đấu dường như đã thương lượng xong, im lặng không lên tiếng nhặt tinh hạch trong não tang thi.

Một thời gian trước, phát thanh đã công bố ra tác dụng của tinh hạch, kì thật chỉ là nghiệm chứng của quốc gia mà thôi. Từ lúc trước công bố sự việc, không ít dị năng giả đều phát hiện bí mật này, nhưng đại đa số mọi người đều giấu diếm xuống mà thôi.

Đương nhiên Từ Dương sẽ không đoạt những tinh hạch của mấy người này, chỉ lặng lẽ vận dụng tinh thần lực nhặt tinh hạch thuộc về cậu, đợi nhặt xong tinh hạch, lạnh nhạt nhìn máu đen như mực trên mặt đất, lại lạnh lùng liếc mắt nhìn người sống sót chỉ lo khóc lóc mà không cảm vũ khí lên phản kháng, sau đó mặt không đổi sắc đi về xe.

Có lẽ là thấy được lợi hại của hai người Từ Hạ, khi đi ngang qua chiếc xe có vài dị năng giả vẫn không có chào hỏi, đại thể đều có chút tỏ vẻ bất chuyện, có hai gã dị năng giả đi tới nói chuyện vài câu cùng với Hạ Duyên Phong, sau đó mới đi đến xe bọn họ.

Trải qua cuộc chiến này, tuy rằng đoàn xe tổn thất không lớn, nhưng lòng mọi người đều nặng trĩu, vốn gặp phải tang thi đã khiến giày vò, nhưng trong đội này còn có nhiều người sống sót chỉ biết chạy trốn chết mà không biết chiến đấu, bây giờ việc này lại càng sứt ruột.

Trong lúc mọi người lần lượt trở lại xe, chuẩn bị tiếp tục chạy đi, thì một tiếng kêu chói tai kinh hãi người xung quanh, mọi người nhìn lại theo tiếng kêu, chỉ thấy một người trung niên nhỏ gầy bị một dây leo treo lên, dây leo bén nhọn xuyên qua lồng ngực người đó, máu đỏ tươi bị dây hấp thu nhanh chóng, con người trờn tựa như chết không nhắm mắt.

Chỉ là mấy giây, người trung niên chỉ còn một thi thể khô, tựa như bị quái vật hút hết sạch máu. Nhìn dây leo màu xanh đậm đang giờ nanh múa vuốt của bụi cây kia, lúc hấp thu máu của người đó, trong nháy mắt lại bành trướng hơn vài lần.

Trong nháy mắt, tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, người sống sót thấy bụi cây kia liên liền linh chạy trốn về phía dị năng giả và quân nhân, không kịp trốn thoát, phút chốc liền bị dây cuốn lấy, ngay sau đó, một sinh mệnh lại tiêu tan.

Hai người Từ Hạ lấy tốc độ nhanh nhất vọt tới, đột nhiên xuất hiện mấy khối băng lớn nhỏ khác nhau chém đứt dây leo, bụi cây kia thật là không ngờ lại có người sẽ làm nó bị thương, tất cả dây leo đều thu hồi lại, đồng thời hướng đến người tạo nên thương tổn cho nó là Từ Dương.

Tốc độ dây leo nhanh không thể tin được, Từ Dương không kịp tránh ra, chỉ phải vội vàng khởi động một lá chắn băng, khiến cho cậu không tin được, dây leo bị chém đứt lại sắc bén như lưỡi dao, chui tọt vào trong lá chắn băng. Nhìn dây leo liên tục chui vào trong lá chắn băng, lúc này Từ Dương liền tăng thêm độ cứng cho lá chắn, sau đó nhanh chóng tách ra.

Lần lượt có người gia nhập vào chém giết dây leo, Từ Dương thừa dịp lúc này tìm kiếm nhược điểm của nó, nhìn dây leo bị chém liên tục có thể phục hồi một lần nữa, trong lòng dần dần hiểu rõ.

Trong lúc mọi người đang cùng chiến đấu một sống một còn với dây leo, Từ Dương chậm rãi tìm kiếm tinh hạch của dây leo, đó là một loại tinh hạch không quá chênh lệch với năng lượng của thú tinh hạch, đời trước lúc xuất hiện thực vật biến dị, nghiên cứu viên đều gọi năng lượng trong cơ thể thực vật là biến dị hạch, như vậy cũng có thể phân chia ra năng lượng thạch khác nhau.

Thật vất vả mới tìm được vị trí của biến dị hạch, trước tiên Từ Dương hạ xuống cho mình một tinh thần phòng ngự, sau đó bắt đầu tập trung dùng tinh thần lực tiến công về phía biến dị hạch kia. Không dùng quá lâu, đột nhiên một tiếng “Bùm” vang lên, bụi dây leo kia tan thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Hoàn

58. Chương 58

Khoảng sáu giờ chiều, sắc trời tối dần, vào lúc này không có trời mưa, nếu không, e rằng đêm này đoàn xe chỉ có thể trú đêm ở bên ngoài. Hồi tưởng lúc trước đụng phải thực vật biến dị kia, mọi người không khỏi sợ run cả người, âm thầm cảm thấy may mắn vì bọn họ đã an toàn tới căn cứ L.

Khoảng cách đến cổng thành còn cách một đoạn thời gian, đoàn xe chậm rãi ngừng lại, ngoại trừ mấy nhân viên nghiên cứu được đoàn xe hộ tống, những người sống sót được thêm vào đoàn xe hoặc người được đoàn xe cứu đều được “Mời” xuống.

Lúc đầu những người này còn tưởng rằng phải xuống xe để kiểm tra này nọ, tuy rằng trong lòng có chút không thích, nhưng vẫn không có dị nghị xuống xe. Cho đến khi bọn họ xuống xe, thấy đoàn xe tiếp tục đứng cửa đi đến cổng, lúc thấy vây quanh cổng thành là từng nhóm người đáng vẻ tiêu tụy, người sống sót quần áo tả tơi, vừa mới hậu tri hậu giác hiểu rõ đoàn xe đã bỏ mặc bọn họ.

Mới vừa suy nghĩ cẩn thận việc này, bọn hắn còn chưa có phản ứng lớn gì, nhưng khi bọn hắn biết được từ trong miệng những người sống sót bên ngoài thành, nếu muốn vào căn cứ, phải nộp lên bốn mươi cân lương thực, lập tức kích động cãi vã um sùm.

Vốn cho rằng chỉ cần gia nhập đoàn xe có quân nhân bảo vệ, bọn hắn có thể không ngại mà tiến nhập vào bên trong, nhưng không ngờ được đoàn xe hiển nhiên chỉ phụ trách đưa bọn hắn đến cửa căn cứ, về phần có thể vào trong hay không, kì thật không có quan hệ gì với bọn họ.

Trong nháy mắt, người sống sót vẫn cho là có thể nương nhờ đoàn xe, sau đó thuận lợi đi vào thành phố thoáng trầm mặc, khuôn mặt vạn vạ không có bất kì che giấu nào khiến cho hình dáng càng thêm dữ tợn.

Giờ phút xảy ra sự việc này, không ngoài suy đoán chút nào, một bộ phận người sống sót ở đây đều cảm thấy nghiêng lợi oán hận thâm mắng, sớm biết rằng sẽ có kết quả như vậy, lúc những quân nhân đó kêu bọn hắn xuống xe, bọn hắn sẽ không chịu xuống, nói như vậy, bọn hắn cũng sẽ không rơi vào tình trạng như thế này.

Đáng tiếc việc này đã là kết cục đã định trước, đoàn xe đã bỏ bọn hắn ở đằng xa, lúc này bọn hắn cũng bị một nhóm người sống sót khác chen đến ven đường, thậm chí còn bị một ít hung quang nhìn chăm chú, một đôi mắt đầy tơ bạo nhìn chằm chằm không tha, dường như muốn xem bọn hắn có giấu đồ vật gì hay không.

Mặc kệ rốt cuộc cửa thành có chuyện gì hỗn loạn bất kham xảy ra, Từ Dương như trước không chớp mắt lái xe tới. Lúc xe đến cửa khẩu căn cứ, không ngoài ý muốn bị người khác ngăn lại.

“Mỗi người vào thành phải nộp bốn mươi cân lương thực, xin hỏi hai vị có muốn vào thành hay không?” Nhân viên công tác đón xe có hơi chút phức tạp quan sát Từ Dương mở cửa xe, sau đó tiếp tục chấp hành nhiệm vụ.

Từ Dương nghe vậy nét mặt không gợn sóng, xoay mặt gật đầu với Hạ Duyên Phong, sau đó mới nhìn nhân viên công tác, nhân nhạ nói: “Vào thành.”

Đời trước, tại mặt thể cậu đã trú ở căn cứ L hơn một năm, khi đó lệ phí vào thành cũng là dựa theo tiêu chuẩn mà thu, lúc đó còn tưởng rằng là vào sau mặt thể mới điều chỉnh, hôm nay xem ra, có lẽ là đã sớm thu lệ phí như thế rồi.

Chỉ thị xong, Hạ Duyên Phong bình tĩnh mở cửa xuống xe, mấy người liền nhanh đi tới sau xe. Sắc mặt hần bình tĩnh mở cốp xe, liếc mắt nhìn thấy, ngoại trừ ba túi hai mươi kí gạo và một túi bột mì đã dùng hơn phân nửa ở ngoài, còn thừa lại đều là bánh bích quy và mấy thứ đồ khác.

Nhân viên công tác đi qua, không dấu vết liếc cốp sau một cái, phát hiện vật tư bên trong không nhiều như hần tưởng tượng, thần sắc có chút biến hóa, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Hạ Duyên Phong, sau đó không nói một lời chờ hần đem lệ phí nộp lên.

Hạ Duyên Phong giả vờ không thấy gì cả, như là vô cùng luyến tiếc, do dự lấy hai túi gạo ra, sau đó về mặt quần quýt giao cho nhân viên công tác đứng bên cạnh, liền thuận tiện móc ra một bao thuốc lá Trung Hoa đưa qua.

Nhân viên công tác tựa hồ có chút ngoài ý muốn nhú mày, ánh mắt nhìn qua bao thuốc lá có chút tia kinh hỉ xẹt qua, rất nhanh hần đã tiếp nhận rồi nhét vào trong túi, sau đó hơi lộ ra một vẻ mặt tươi cười, không chần chờ chút nào mà cho bọn họ thông hành.

Hạ Duyên Phong lặng lẽ thở dài một hơi, lần trước ở căn cứ Giang Thành vài ngày, bọn họ liền nộp lên không ít lương thực, bây giờ còn phải cẩn thận một chút mới được, không thể để cho những người này chú ý tới số lượng vật tư, nói cách khác, chỉ sợ sẽ rước lấy càng nhiều phiền phức.

Đợi Hạ Duyên Phong trở lại trong xe, Từ Dương liền khởi động xe đi vào. Chạy xe đến chỗ tạm thời ở bên cửa thành, sau đó bị nhân viên công tác trong thành kiểm tra thân thể, xác định không có vết thương nào, hai người lại bị đưa vào khu cách ly ba giờ.

Tín hiệu bên trong căn cứ đã khôi phục, Từ Dương lấy điện thoại cầm tay bấm số của Từ Lâm, điện thoại vừa được kết nối, bên kia liền truyền đến tiếng nói ngạc nhiên của Từ Lâm: “Anh họ, các anh đã tới căn cứ thành phố L rồi à?”

Nghe được tia vui vẻ không che giấu trong giọng nói, Từ Dương không khỏi khẽ nở nụ cười: “Vừa đến, cần cách ly ba tiếng, các em ở đâu? Đợi lát nữa chúng anh trực tiếp đi tìm các em.”

“Đợi lát nữa em sẽ nói địa chỉ cho anh, ừm, hay là chúng em đến cửa đón các anh luôn. Vừa tới căn cứ thật phiền phức, yêu cầu thực hiện một vài thủ tục.”

“Được rồi, một chút nữa các em hần tới nữa, có chuyện gì đợi một lát rồi nói.”

Cúp điện thoại, Từ Dương vô cùng tự nhiên ngồi xuống đất, ba giờ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nhưng lại có thể dùng để làm rất nhiều chuyện.

Vào ba giờ sau, hai người Từ Hạ rốt cuộc có thể đi ra, cùng lúc đó, Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo cũng lái xe đến cửa thành, bốn người vừa gặp mặt, đúng là có nhiều loại ảo giác đã lâu không gặp.

Sau khi vui vẻ gặp mặt, Từ Lâm luôn cảm thấy tựa hồ quan hệ giữa anh họ hần và Hạ Duyên Phong có chút biến hóa, nhưng một lúc lại nhìn không ra rốt cục là thay đổi cái gì, vì vậy tạm thời buông tha việc này, lo âu hỏi: “Anh họ, hai người các anh không sao chứ?”

Từ Dương khẽ lắc đầu, nhìn kĩ, thấy vẻ mặt hần tựa hồ thả lỏng hơn so với bình thường một ít: “Không có sao. Các em thì sao?”

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Từ Lâm có chút đổi, hần có chút phức tạp nhìn Từ Dương, một bộ dáng muốn nói lại thôi, do dự một hồi, đúng là vẫn còn lạnh nhạt nói: “Anh họ, ngày đó chúng em tới căn cứ, đúng lúc gặp phải người nọ. Anh nói có trách hay không, sớm không sớm muộn không muộn, bà ta hết lần này đến lần khác nhận ra em ở chỗ đó, sau đó đương nhiên là muốn em giúp nộp lệ phí vào thành cho cả nhà của bà ấy.”

Mâu quang Từ Dương khẽ trầm xuống, lại không nói thêm gì. Cậu nhìn Từ Lâm sắc mặt bình tĩnh, thực ra đang khó chịu không thôi, xoa mái tóc của hắn như khi còn bé, hồi lâu đều không có lên tiếng.

Được Từ Dương xoa dịu, Từ Lâm như một đứa trẻ bị ủy khuất, lòng càng ngày càng khó chịu, mắt giống như là có thứ gì đó tuôn ra, khiến trong lòng hắn càng khó chịu. Chỉ cần nghĩ tới biểu tình dữ tợn của người nọ, một lần nữa hắn lại cảm thấy may mắn, may là hắn và người nọ đã không có quan hệ từ lâu rồi.

Lúc trước chính miệng bà ta nói, bà ấy không hi vọng hắn ảnh hưởng đến cuộc sống của bà, mặc dù là trên đường vô tình gặp được, bọn họ cũng như không quen nhau. Bà ta lớn tuổi trí nhớ không tốt, nhưng hắn thế nhớ một chữ cũng không để lọt.

Ngô Thiên Hạo nhìn dáng vẻ của Từ Lâm, rất là đau lòng kéo hắn vào lòng, thấp giọng an ủi: “Được rồi, không có chuyện gì. Nếu như bà ta trở lại đây nữa, nếu em không tiện đứng ra, anh Dương nhất định sẽ làm chủ giúp em. Nếu em và anh Dương đều không tiện ra mặt, vậy tất cả đều do anh giải quyết là được.”

Từ Dương liếc mắt nhìn Ngô Thiên Hạo, tựa hồ đang suy nghĩ gì, một lát sau nói: “Đã muộn rồi, chúng ta đều đi về trước, tôi và Duyên Phong còn chưa được ăn cơm Có chuyện gì một lát lại nói tiếp.”

Sau đó, khi hai người Từ Hạ theo sau hai người Từ Ngô đến đại sảnh đăng ký để giải quyết công việc, nhìn thành phố xa lạ nhưng lại quen thuộc, Từ Dương chợt có loại ảo giác trong mộng. Đời trước lúc đi đến căn cứ thành phố L, khắp nơi bên trong thành phố đều bao trùm một mảnh không gian trầm lặng, mà nay thấy được sức sống ở đây, giống như là hai hình ảnh khác nhau.

Trở lại chỗ ở tạm của bọn họ, cánh cửa còn chưa có mở, Từ Dương liền nhảy bén cảm nhận được một sóng dị năng truyền đến, trong lúc nhất thời đúng là ngoài ý muốn nhếch mi, xem ra, thu hoạch của bọn họ khá phong phú. Quay đầu yên lặng liếc nhìn với Hạ Duyên Phong, trong mắt đều hiện lên một tia vui mừng không đổi.

Ngô Thiên Hạo mới vừa lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, cửa phòng đã bị người từ bên trong kéo ra, tập trung nhìn vào, mở cửa chính là Quý Tiểu Ngân ít tuổi nhất trong đội, trong nháy mắt thấy rõ lẫn nhau, Quý Tiểu Ngân từ trước đến nay rất ít biểu tình liên kinh ngạc, trên mặt dần nâng lên một nụ cười nhàn nhạt.

Vui vẻ qua đi, Quý Tiểu Ngân liền thuận theo nói rằng: “Anh Dương, anh Phong, chào mừng các anh trở về.”

Từ Dương hơi dừng lại một chút, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô bé, không khỏi nói chậm rãi: “Chúng anh đã về.”

Lúc này, Quý Tiểu Chu cũng tiến lên đón, thấy Từ Dương và Hạ Duyên Phong, cũng đều nói câu “Chào mừng trở về”, biểu tình hai anh em không có sai biệt lắm, nhìn không được than thở một câu: Quả thật không hổ là anh em mà.

“Anh Dương, các anh còn chưa được ăn cơm nhỉ? Đã để lại cơm nước cho các anh, đều được hâm nóng lại.”

“Cảm ơn. Chờ chúng anh tắm xong sẽ ăn.”

Ba người Tạ Thiên cũng cùng nói vài câu, hiển nhiên mọi người tựa hồ cũng có thật nhiều lời muốn nói, nhưng bọn họ vừa mới trở về, cũng không có mấy thời gian, vì vậy liền để cho bọn họ mau tắm rửa, lấp đầy bụng rồi mới nói chính sự.

Hai người Từ Hạ cũng không trì hoãn thời gian nữa, một người chiếm một phòng tắm. Sau nửa tiếng, hai người lần lượt đi ra từ phòng tắm. Mà lúc này, cơm nước cũng được đặt trên bàn, hai người tiêu tốn không ít sức lực, đã sớm đói đến bụng cồn cào, cũng không khách khí nữa, bắt đầu quét sạch thức ăn trên bàn.

Hoàn chương 58.

59. Chương 59

Đội hai người Từ Hạ ăn xong cơm tối, mọi người tiểu đội bắt đầu trò chuyện mấy ngày nay nghe thấy. Không hề nghi ngờ, trải qua mấy ngày rèn luyện, dị năng của mấy người Tạ Thiên đều lần lượt lên cấp, đồng thời còn chứng kiến càng nhiều hiện thực lãnh khốc vô tình, do đó lại một lần nữa chấn động lòng của họ.

Từ Dương xem ra, bất kể là dị năng bọn họ lên cấp, hay là bọn họ được hiện thực thức tỉnh, những...điều này thật ra đều là một vốn sinh tồn sinh ra ở mặt thế. Chỉ có thực lực mạnh mẽ và thấy rõ ràng thực tế, mới có thể đi được càng ngày càng xa, đây không thể nghi ngờ đã trở thành đạo lí ở mặt thế.

Sau khi tan họp, đoàn người đều tự trở về phòng. Giờ phút bọn họ ở chỗ này là một hoa viên trong tiểu khu, xung quanh đều là những dị năng giả có thực lực tốt và quân đội, hơn nữa tiểu khu còn có nhân viên gác đêm, cho nên, bọn họ có thể an tâm đánh một giấc thật ngon.

Hai người Từ Hạ trở lại phòng, Hạ Duyên Phong vào sau thuận lời khóa cửa lại, sau đó hai người liền tiến vào không gian. Lúc này, không gian vừa tối lại, hơn nữa ngày hôm nay đã bôn ba mệt nhọc, hai cũng không có tiếp tục rèn luyện, chỉ đi vào phòng nghỉ ngơi.

Đến khi trời hừng sáng trong không gian, vài giờ đã trôi qua, hai người lần lượt tỉnh dậy, đều tự rửa mặt xong, một người chạy ra bên ngoài thu hoạch cây trồng, một người ở nhà nấu điểm tâm. Chờ cây trồng được gieo xong một lần nữa, buổi sáng cũng đã được chuẩn bị.

Hài lòng ăn xong một chén mì thịt bò, Từ Dương ngẩng đầu chăm chú nhìn Hạ Duyên Phong đang ăn, lẳng lặng suy nghĩ một hồi, một lát sau, chậm rãi nói: “Thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đến ngọn núi nhìn một chút, nếu như nơi nào có hoàn cảnh tốt, chúng ta liền sửa nơi luyện tập, bên ngoài trồng nhiều cây lắm, tập luyện có chút không tốt lắm.”

Hạ Duyên Phong nghe vậy, khẽ dừng động tác ăn mì, sau đó gật đầu. Không bao lâu, hắn đã ăn sạch mì trong bát, ngay cả nước mì cũng đều lọt vào bao tử, nhìn bát to rỗng tuếch, không tự chủ được liếm môi một cái, vẻ mặt chưa hài lòng.

Từ Dương thấy đáng vẻ hiển nhiên không ăn no của hắn, nhưng lại do dự có nên ăn một chén nữa hay không, không khỏi hơi nhếch môi lên, ánh mắt đen láy hiện lên một ý cười, khá có chút buồn cười nói rằng: “Nếu còn chưa no thì ăn một chén nữa đi, trong phòng bếp còn đó.”

Điểm tâm là do Từ Dương làm, trước mặt thế, chỉ cần ban ngày đi làm, cậu đều giải quyết vấn đề này ở bên ngoài, những năm trước đây thực sự là dùng cơm nước bên ngoài, cậu liền dần dần học được nấu một vài món ăn sáng đơn giản, tuy rằng kém hơn so với đầu bếp bên ngoài, những cũng có chút thành tích.

Mấy ngày gần đây buổi sáng hầu như đều là bánh bao và cháo trắng, thực sự ăn có chút ngán, vì vậy liền làm một nồi mì thịt bò lớn, những...thịt bò này tuy rằng không phải là thịt bò tươi sống, nhưng cũng không phải loại dỏm, đây cũng đều là thịt bò mua trước khi mặt thế, tất cả đều được đông trong kho hàng. Đặt trong không gian lâu như vậy, vẫn giống như lúc mới mua, hiển nhiên mùi vị sẽ không thay đổi vì thời gian.

Có lẽ là do dị năng lên cấp, lượng thức ăn mà Hạ Duyên Phong cần ngày càng nhiều, thỉnh thoảng một bữa cơm có thể ăn hết bốn chén cơm, hiện tại một tô mì thịt bò khó có thể lấp đầy bụng hắn, cho nên, vừa nghe những lời này của Từ Dương, hắn cũng sẽ không lại xoắn xuýt nữa, lập tức đứng dậy đi về phòng bếp chuẩn bị lấy một tô mì thịt bò nữa.

Gần đến phòng bếp lại như nhớ tới cái gì, liền quay đầu trở lại nhìn Từ Dương hỏi: “Em thấy anh chỉ ăn có một chén, anh có muốn ăn thêm mì nữa không? Đội lát nữa cần tiêu hao nhiều năng lượng lắm.”

Từ Dương lắc đầu, khẽ cười nhìn hắn: “Tôi ăn rồi, cậu ăn đi. Nếu như ăn xong, tất cả đều được rồi.”

Vài ngày tới nay, từ lâu hai người đã biết sức ăn của đối phương, cho nên Từ Dương nấu đều không ít, Hạ Duyên Phong ăn xong vừa vặn lấp đầy bụng, hắn ăn lưu loát, bụng no tràn đầy.

Rửa xong chén đĩa, hai người đang đi tới ngọn núi, lúc này cũng không luyện tập giống như mấy ngày khác, mà là tiến hành phương thức huấn luyện đối chiến. Bầu trời xanh biếc một màu, mấy đạo hàn quang lóe ra vài cổ băng lỏng lánh, tia chớp màu tím xuyên thấu khắp cả vùng trời.

Khoảng chừng qua sáu bảy giờ, hai người mới dừng huấn luyện. Lúc này, hai người tiêu hao khá nhiều năng lượng, bụng đói từ lâu đã thăm sôi ùng ục. Giương mắt nhìn đối phương, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không có mồ hôi nhỏ giọt, không khỏi lẳng lẳng nhìn nhau cười, sau đó cùng đi đến con suối tắm rửa.

Sau khi tắm xong, hai người trở lại ăn cơm trưa. Một ngày ăn uống no đủ, hai người liền có tinh thần. Cô nam quả nam cùng ở một phòng, hơn nữa hai người cũng đều ném vị thịt không lâu, vì vậy rất tự nhiên ôm nhau, củi khô lửa bốc, nước chảy thành sông. Vận động một trận liền ngủ một giấc trưa thật ngon, lúc này mới sáng lạng tinh thần rời khỏi không gian.

Giờ phút này đây, trong phòng đã sáng lên, kéo màn cửa sổ vừa nhìn, sắc trời bên ngoài đã sáng tỏ. Tối hôm qua hai người đều ở trong không gian, cũng không biết thực tại đã trải qua một trận mưa lớn, lúc này thấy bên ngoài âm trầm, mới hiểu được tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, mưa xuống hay không, đều không phải là do bọn họ có thể quyết định, cho nên hai người bọn họ cũng không có bao nhiêu suy nghĩ. Chỉ là khiến người lo lắng chính là trận mưa tối hôm qua kia có thể mang đến hậu quả, nếu như trận mưa này giống như trận mưa trước kia, e rằng kế tiếp liền không còn yên bình nữa.

Gian phòng một đêm trống rỗng, lúc này đi ra có chút lạnh không rõ, Từ Dương nhìn gió lạnh đang thét gào bên ngoài cửa sổ, từ không gian lấy ra hai chiếc áo khoác dày, đem một cái đưa cho Hạ Duyên Phong, sau đó mặc thêm một cái áo khác cho mình, quả nhiên ấm hơn nhiều.

Hạ Duyên Phong đóng cửa sổ lại, chỉ để lại một khe hở nhỏ để thông gió, sau đó nhận lấy áo khoác mặc vào, nhìn Từ Dương nói rằng: “Không nghĩ tới cả đêm liền lạnh nhiều như vậy, không biết bọn Từ Lâm có quần áo mùa đông này nọ hay không nhỉ?”

“Có, lúc mới dời vật tư, tiện đường chuẩn bị cho nó một ít đồ dùng mùa đông, quần áo và mền đều có, bọn họ sẽ không lo lạnh.” Từ Dương đã sớm đoán được gần đây khí trời có chút không bình thường, lúc đến căn cứ Giang Thành liền dời một ít vật tư cho Từ Lâm.

Hai người nói chuyện một hồi, Hạ Duyên Phong mới kéo cửa phòng chuẩn bị ra ngoài, không ngờ vừa mới đi ra liền gặp Ngô Thiên Hạo đang đi qua, cũng không biết có phải do là bạn tốt nhiều năm hay không, Ngô Thiên Hạo liếc nhìn sang, yên lặng nhìn hẩn một hồi, sau đó tựa như là hiểu chuyện gì đó, bình tĩnh đưa qua một ánh mắt “Người anh em, chúc mừng.”

“Cảm ơn.” Hạ Duyên Phong hiển nhiên hiểu rõ ý tứ trong ánh mắt hẩn, vô cùng tự nhiên nói cảm ơn, tuy rằng trên mặt không nhìn ra dáng vẻ gì, nhưng trong mắt lại tràn đầy sung sướng khó có thể che giấu.

Lúc này, toàn bộ thành viên tiểu đội đứng lên, anh em Quý gia và Đàm Quỳnh Linh ở lại phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, còn lại anh em Tạ Thiên như đang thảo luận chuyện gì, thấy lúc này hai người Từ Hạ mới đi ra ngoài, chỉ nghĩ ngày hôm qua bọn họ mệt nhọc, vì vậy hôm nay thức dậy hơi trễ. Cho nên nói, có một số việc chỉ có người trải qua tương tự mới có thể sớm phát hiện.

Dùng xong điểm tâm, Tạ Thiên và Ngô Thiên Hạo yên lặng liếc nhìn nhau, sau đó gật đầu với đối phương, chỉ nghe Tạ Thiên nói rằng: “Từ Dương, ngày hôm trước chúng tôi nhận một nhiệm vụ, ở ngoài thành gặp phải một đội ngũ khác, một người trong đó biết chúng ta, hẩn biết chúng ta thành lập tiểu đội, có ý định gia nhập vào tiểu đội, anh xem việc này nên làm sao?”

“Chúng ta quen biết?” Từ Dương nghi ngờ nhíu mày, qua đoạn đường này, bọn họ không gặp được bao nhiêu người, có biết, cũng có không nhận biết, rốt cuộc Tạ Thiên nói là người phương nào, trong khoảng thời gian ngắn cậu không có biện pháp nghĩ ra được.

Tạ Thiên nhìn dáng vẻ nghi ngờ của cậu, trong lòng hiểu cậu đúng là không nghĩ ra được người kia, vì vậy nhắc nhở: “Phương Văn Bản, chính là lúc chúng tôi rời khỏi thành phố C không bao lâu thì gặp được quân nhân xuất ngũ kia, lúc đó hẩn đang hộ tống một người đàn ông rất có tiền.”

“À, thì ra là hẩn sao. Cậu nói các cậu gặp được hẩn ở trong một đội ngũ khác sao, thực lực của đội kia ra sao? Sức ảnh hưởng của hẩn trong đội ngũ kia như thế nào?” Từ Dương dần dần nhớ tới người nọ là ai, vẻ mặt như có điều suy nghĩ hỏi.

Vào lúc này ở đời trước, cậu còn đang nỗ lực phấn đấu sinh hoạt trong tiểu căn cứ, làm thành viên trong một đoàn đội nhỏ, lúc thu gom được vật tư, cậu chiếm được rất ít, nhưng mặc dù có không cam lòng cỡ nào, cậu cũng không có cách nào chống lại, chỉ vì khi đó thực lực của cậu không mạnh, có đội ngũ nào nguyện ý thu nhận cậu, đã là may mắn lắm rồi.

Hôm nay lại một lần nữa, mặc kệ cuối cùng có hoàn toàn tiêu diệt được tang thi hay không, cậu đều mong muốn tận lực tập hợp nhiều thành viên có trách nhiệm và có năng lực, đối với cuộc chiến sau này mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện rất tốt.

“Đều là người tương đối trầm mặc ít nói, đa số đều không thích tới lui cùng người khác, cho nên mới hợp thành một đội ngũ tạm thời, có nhiệm vụ thì đi làm nhiệm vụ, không có nhiệm vụ thì không liên quan nhau. Hình như Phương Văn Bản kia là đội phó tạm thời, chỉ có điều thành viên chi đội kia không vui vẻ khi bị người trói buộc, cho nên tôi cũng không rõ ràng lắm tầm ảnh hưởng của hắn như thế nào.”

“Như vậy sao” Từ Dương cúi đầu hít một tiếng, ngón tay bên phải khẽ chạm vào ghế sofa rồi tựa lưng xuống, nhắm mắt yên lặng trầm ngâm một chút, tiện đà nói: “Phân tổ hành động, điều tra tin tức những người đó một chút, nếu như thái độ của những người này đáng tin cậy, tận lực khiến bọn họ gia nhập tiểu đội.”

Tựa hồ mọi người không ngờ rằng cậu sẽ có quyết định như vậy, trong lúc nhất thời đều hơi ngẩn người, chỉ có điều rất nhanh đã khôi phục tinh thần, lòng mơ hồ hiểu được ý tứ của cậu, chỉ là cậu không có nói rõ, trong lòng bọn họ không biết có nghĩ đúng hay không mà thôi, nhưng điều này không ảnh hưởng bọn họ quá nhiều, lúc này gạt đầu đáp ứng việc này.

Hoàn

60. Chương 60

Từ lúc tai nạn bạo phát tới bây giờ, tựa hồ đã qua một khoảng thời gian rất dài, tại những năm đó phải vật lộn để sống sót, không ai biết được trong một đêm rốt cuộc có bao nhiêu người trở thành tang thi, càng không ai biết được số tang thi đã tăng thêm bao nhiêu.

Đối với người sống sót còn tồn tại mà nói, tang thi đến vĩnh viễn đều là cơn ác mộng không thể nào quên của bọn họ. Nếu như trên đời này không xuất hiện loại quái vật này, đa số mọi người đều mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi như trước.

Mà giờ phút này, bọn họ sinh sống trong một hoàn cảnh nguy hiểm cao, cả ngày lẫn đêm đều chờ đợi trong lo lắng bất an, rất sợ hơi sơ ý một chút, hoặc là đột nhiên đụng với một sóng tang thi, hoặc là đột nhiên bị đoàn quân tang thi bao vây thành công chiếm. Nhưng mặc kệ sinh sống có gian khổ làm sao, mọi người vẫn ôm mong muốn như cũ, tin tưởng có một ngày nào đó nhân loại sẽ chiến thắng được quái vật vô cảm này.

Ra khỏi tiểu khu, trên đường phố dần dần âm ỉ tấp nập, trên đường gặp không ít người sống sót vẻ mặt chết lặng, nhìn từng cái dáng thon gầy vàng như nến, Từ Dương không khỏi trầm mặc, thật lâu cũng không mở miệng, một lúc sau, cậu khẽ nhắm mắt một cái, bất động thanh sắc xóa sạch tâm tình phức tạp ẩn trong đáy mắt.

Đời trước, mỗi lúc thấy hình ảnh một màn giống như vậy, cậu luôn có xúc động không kiềm chế được, mà giờ phút đó, từng có người nói với cậu rằng: Sống ở mặt thế, mọi người đều gặp cùng một khổ cảnh, tục ngữ nói Thiên nhiên chọn lọc, thích ứng ắt sống. Nếu bọn họ đã lựa chọn trốn tránh, cần gì phải quản bọn họ nhiều như vậy.

Có thể vừa mới bắt đầu cậu có chút không phục, mà khi cậu tận mắt nhìn những người thân mất đi ở trước mắt, vừa cảm nhận được sâu sắc mình bị người hại, cậu mới hiểu được những lời này thật sự là đúng đắn. Chính khi trải qua sinh ly tử biệt này, cho nên hiện nay khó có được mà sống lại một đời, cậu sẽ không bao giờ giẫm lên vết xe đổ này nữa.

Giờ đây, khi một đôi mắt bao hàm kì vọng cầu xin rơi xuống trên người bọn cậu, cậu nhìn như không thấy mà hạ xuống ánh mắt, lòng bình tĩnh không có chút gợn sóng, dường như không có chú ý đến những chuyện xảy ra bên ngoài.

Giống với Từ Dương, Hạ Duyên Phong làm như không thấy loại ánh mắt này, mặt hắn không đổi nhìn về phía trước, chỉ từ từ đuổi kịp bước đi của Từ Dương, bỗng nhiên giương mắt nhìn tình huống có chút hỗn loạn xung quanh, sau đó dùng thanh âm trầm thấp mà từ tính hỏi: “Có muốn đi nhìn khu giao dịch một chút hay không?”

Bước đi Từ Dương thoáng chậm, khẽ mím môi mỏng hồng hào chìm vào suy nghĩ, một lát sau khẽ gật đầu một cái, nhìn như tùy ý nói: “Đi thôi. Nhìn xem có thứ gì hữu dụng để đổi được, thuận tiện xem có thể hỏi thăm một ít tin tức khác hay không.”

Tuy rằng đêm qua mấy người Tạ Thiên đã nói tin tức cho bọn họ, nhưng Từ Dương vẫn cảm thấy bọn họ vẫn có rất nhiều phương diện chưa nghe được, cho nên thừa dịp lúc này rảnh rỗi, tiện đường lại cẩn thận hỏi thăm một chút, cũng dễ dàng chuẩn bị tốt kế hoạch.

Nhiệt độ không khí hôm nay lại giảm xuống vài độ, nếu còn giảm như vậy nữa, sợ rằng không quá mấy ngày, hôm nay sẽ thật sự chuyển lạnh. Mặc dù trước mặt thể cậu đã chuẩn bị rất nhiều quần áo mùa đông và chăn bông, nhưng lúc này lấy ra một lượng lớn nữa nhất định sẽ khiến người khác hoài nghi, dù sao bắt đầu mặt thể là vào mùa hạ, ở đâu mà lại có nhiều đồ dùng mùa đông để cậu thu gom đây

Vì vậy, cậu mong muốn sớm ra ngoài một chuyến, tận khả năng thu gom nhiều vật tư hơn nữa, nhớ loáng thoáng cách căn cứ L không xa có một phường công nghiệp ở bên ngoài thành, nơi đó có các khu nhà xưởng, trong đó có không ít đều là cửa hàng quần áo và đồ dùng hàng ngày, nếu như bọn họ có thể thu gom những vật đó trở về, khẳng định mùa đông không cần phải lo nữa.

Nhưng điều lo lắng bây giờ, là không biết trong căn cứ đã có người thu gom vật tư ở phường đó chưa, nếu như đã có người đi qua nơi đó rồi, nếu thấy nhiều đồ như vậy, khẳng định không ai cam lòng buông bỏ. Chỉ có điều, nếu như bọn họ không có cách nào thu gom những vật tư này về, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn những thứ này rơi vào trong tay người khác.

Nghĩ như thế, lòng Từ Dương nhẹ nhàng không ít, trước có người đi qua hay không cậu cũng mặc kệ, chỉ cần nơi đó còn lưu lại đầy đủ vật tư, cậu sẽ không có khả năng buông tay, nếu như có thể thu gom đồ trở về, sau này ngày nào đó lấy ra đồ dùng mùa đông, bọn người đó cũng không có khả năng lại hoài nghi.

Đi tới khu giao dịch của căn cứ L, xa xa hai người liền thấy từng nhóm người tới lui gần khu giao dịch. Khu giao dịch của căn cứ L có quy mô lớn hơn so với căn cứ Giang Thành, chủng loại vật phẩm giao dịch và số lượng cũng nhiều gấp trăm lần.

Bất đồng với lúc trước là đi tới nơi này, Từ Dương liền mơ hồ cảm nhận được một sóng dị năng như có như không, có tận lực phóng ra cường thế, cũng có ôn hòa thu liễm. Người trước cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được cổ uy hiếp, người sau lại chỉ có dị năng giả có cấp bậc khá cao mới có thể cảm nhận được sóng yếu ớt này.

Trong mặt thể, đa số người nhiễm bệnh độc đều trở thành tang thi, trong đó chỉ có thiểu số thức tỉnh dị năng. Mà hiện tại cậu có thể cảm nhận được cổ dị năng này, cũng không biết là vận khí cậu có cái gì tốt. Chỉ có điều, khu giao dịch hỗn loạn như vậy, chỉ cần không cố ý gây chuyện thị phi, ai cũng có thể đến, có dị năng giả đi lại ở chỗ này cũng chỉ là chuyện thường mà thôi, cũng giống như chính cậu vậy.

Khoảng thời gian trước, mọi người còn không biết tinh hạch có tác dụng gì, nhưng cho tới bây giờ, tinh hạch đã phát triển trở thành tiền thông dụng. Đương nhiên, tinh hạch giống như tiền vậy, cũng không phải mỗi người đều dùng được. Mà cầm để làm tinh hạch giao dịch, trên cơ bản đều là tinh hạch cấp thấp, rất ít thấy tinh hạch dị năng.

Trong lúc hai người chuẩn bị tiếp tục đi vào trong khu giao dịch, một tia chớp điện màu tím hiện lên trước mắt hai người, hai người theo bản năng dừng bước, kích động nổi lên trong mắt tự nhiên tìm kiếm nơi phát ra ánh sáng kia. Chỉ trong chốc lát, hai người liền thấy được nơi ánh sáng phát ra.

Chỉ thấy một sạp nhỏ bên phải bọn họ, một người đàn ông khoảng chừng ba mươi nôn nóng mà bàn luận

cái gì đó với ông chủ vẻ mặt gian xảo, lòng Từ Dương khẽ trầm xuống, bất động thanh sắc lắng nghe đối thoại của bọn họ.

“Ôi chào, ông anh này, không phải là tôi không muốn đổi cùng anh, chỉ cần anh cầm tới thứ gì đó cho tôi thấy tốt, tôi đảm bảo và trao đổi với anh. Nhưng tình hạch này của anh không có ích lợi gì đối với tôi, tôi cũng không giống với những dị năng giả các anh, có thể ra ngoài thành chém tang thi lấy tình hạch kiếm tiền, nếu tôi muốn ăn no, chỉ có thể dựa vào những thứ thuốc này để đổi chút lương thực về, đây chính là mạng của tôi đó, làm sao tôi có thể đổi với tình hạch chẳng có tác dụng gì được đây”

“Không vô dụng đâu, đây chính là tình hạch cấp bốn, lúc ông đổi tình hạch, chỉ cần là một dị năng giả, nhất định bọn họ sẽ nguyện ý trao đổi lương thực với ông, hơn nữa rất có thể còn nhiều thuốc hơn nữa.”

“Tôi nói này anh em Đừng cho là tôi không có dị năng thì liền lừa tôi, tình hạch anh cầm là màu tím đó Tôi đã nghe nói, tình hạch màu sắc này tựa hồ có cái gì mà, à, lời hệ, đúng, có dị năng giả hệ lời mới có thể sử dụng. Nhưng cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe qua trong căn cứ có dị năng giả hệ lời, tôi đổi với anh, vậy tôi đổi với ai đây hả. Đi đi, đừng cản trở tôi buôn bán, bằng không hôm nay chắc tôi ăn gió bắc quá.”

Người đàn ông cao lớn Hàn Ngạn Hồ cũng không có rời đi, hắn dùng cặp mắt đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào các loại thuốc trong sạp, một ý nghĩ mãnh liệt liên tục cuộn cuộn trong lòng, hắn tựa hồ kiểm chế lúc lâu, quả đấm chặt nổi lên gân xanh, trong không khí mơ hồ sinh ra một tia máu nhàn nhạt, quanh thân không thể khống chế phóng ra một uy áp mãnh liệt.

Chủ sạp vừa mới nhanh nhẹn miệng thoáng chốc bị cổ uy áp này chấn nhiếp lạnh run, hai tay hai chân không tự chủ được bắt đầu run rẩy, môi run run như muốn nói, nhưng lại phát hiện bị cổ uy áp này làm cho không nói được gì, chỉ có thể thấp thỏm lo âu tròn tròn hai mắt.

Uy áp cấp ba đỉnh tiếp tục khuếch tán bốn phía, người đi đường qua lại bị cổ uy áp này chấn nhiếp khiến toàn thân phát lạnh, người có sức chống mạnh hầu như đều té xuống, về phần người không có năng lực chống cự, hai chân đã nhũn ra từ lâu, trực tiếp ngã xuống đất.

Hàn Ngạn Hồ hoàn toàn không nhìn xung quanh, một đôi mắt âm trầm nhìn mấy loại thuốc, giữa lúc hắn chuẩn bị tiến lên ra tay, một gã thanh niên cao trắng giống hắn bỗng chốc bước ra chắn trước mặt, một loại uy áp thuộc về cường giả khiến hắn không tự chủ lui về phía sau một bước, trong lòng hắn bỗng nhiên kinh hoàng, chẳng bao giờ nghĩ tới cư nhiên lại gặp phải một dị năng giả mạnh hơn nhiều so với hắn, nhưng cặp mắt kia vẫn không sợ hãi như cũ trừng mắt nhìn gã Trình Giảo Kim* ngăn cản hắn.

(* Trình Giảo Kim – hay còn là Lô quốc công Trình Tri Tiết (589—665, tự Nghĩa Trinh. Vì sinh nhai, Trình Giảo Kim đi làm cướp đường, về sau cùng mười tám hảo hán tụ nghĩa lập trại, phản kháng chống lại nhà Tùy. ông là người có tinh thần trượng nghĩa, sức khỏe hơn người, chuyên dùng búa làm vũ khí.

Do thế nên dù có tính trượng nghĩa, hay muốn giúp đỡ người, nhưng mọi người lại đều coi ông là người có tật thích xía mũi vào chuyện của người khác. đa số không giúp được tới nơi tới chốn, mà chỉ hay làm rối ren, phá bình.

Vì vậy về sau này, mỗi khi người ta muốn nói về một kẻ hay nhảy ra chặn đường, hoặc hay chõ mũi, phá bình chuyện của người khác là Trình Giảo Kim.- Theo nguồn bachhopthuquan.com

Hạ Duyên Phong thông dong bình tĩnh đón nhận ánh mắt đầy tơ máu kia, mi cong hơi nhú một chút, tiện đà chậm rãi mở ra, nhìn gã đàn ông đang trừng mắt này, nhàn nhạt mở miệng: “Anh cần thuốc sao? Chúng tôi có thể đổi cùng anh.”

Hàn Ngạn Hồ nghe được chữ “Thuốc” hắn đang cần, vẻ giận dữ cũng dần bình tĩnh trở lại, ánh mắt hắn phức tạp nhìn Hạ Duyên Phong cản hắn, thật lâu mới có chút không xác định mà hỏi thăm: “Lời nói của cậu là thật sao?”

Hạ Duyên Phong hơi nhú mày, trong lòng biết chỉ thuận miệng nói chỉ sợ người này không tin tưởng, dứt khoát lấy vài loại thuốc từ trong túi đeo, lúc đến trước mắt liền hoãn, sau đó lại liền để lại trong túi: “Nếu như đồng ý giao dịch, chúng ta tìm một chỗ để bàn bạc đi.”

Mặc dù chỉ xuất hiện trước mắt một chút, nhưng ánh mắt vô cùng nhạy bén của Hàn Ngạn Hồ cũng thấy rõ trong đó là những thứ thuốc hắn cần, hắn trầm mặc nhìn Hạ Duyên Phong một chút, sau đó quyết đoán

gật đầu. Chỉ cần bọn họ nguyện ý đổi thuốc mà hắn đang cần, hắn không ngại đổi tất cả tinh hạch cho họ, chỉ là không biết bọn họ có để vào trong mắt hay không.

Hoàn

61. Chương 61

Lúc nghe thấy được ông chủ sạp nhỏ kia nói không thấy trong căn cứ có dị năng giả hệ lôi, Từ Dương và Hạ Duyên Phong quyết định tốt nhất không bạo ở chỗ nhiều người như vậy. Lộ ra loại dị năng của hắn, nếu như muốn đổi tinh hạch trong tay Hàn Ngạn Hồ, hiển nhiên càng ít người biết càng tốt, vì vậy ba người dời đi, đi đến một chỗ hẻo lánh bàn bạc trao đổi vật phẩm.

Từ trước đến nay Từ Dương làm việc không thích đông dãi, đợi xác định được trong tay Hàn Ngạn Hồ là một viên tinh hạch màu tím sáng bóng cấp bốn, lập tức mở miệng hỏi: “Cậu cần loại thuốc gì?”

Mặc dù Hàn Ngạn Hồ cấp bách, nhưng cũng không lập tức nói ra, mà là phức tạp nhìn hai người Từ Hạ một chút, hắn có thể cảm nhận được cấp bậc dị năng của hai người này đều ở trên hắn, nhưng hắn đảm bảo chưa bao giờ nghe qua danh của hai người này, chẳng lẽ là người mới tới căn cứ không bao lâu sau?

Bỗng nhiên nhớ tới sáng nay có quân đội hoàn thành được một nhiệm vụ trong căn cứ trở về, nghe nói ngoại trừ một ít người sống sót, trong đó còn vài vị dị năng giả cùng nhau theo quân đội vào căn cứ, không khỏi bắt đầu đề phòng, tâm tình hết sức phức tạp mà nhìn hai người một chút, sau đó tỉnh táo hỏi: “Mạo muội hỏi một chút, các cậu quan hệ như thế nào với quân đội vậy?”

Thấy người trước mắt suy nghĩ lâu như vậy cũng không báo ra loại thuốc, vốn tưởng rằng người nọ nhìn ra manh mối bọn họ khá coi trọng tinh hạch, cho nên chuẩn bị công phu từ từ ngoại, ai biết đột nhiên hỏi ra một câu như vậy, hai người không khỏi yên lặng liếc nhau, thấy trong mắt đầu là kinh ngạc giống nhau, ngược lại có chút hứng thú đối với người này.

Từ Dương quay đầu trở lại nhìn về đề phòng của Hàn Ngạn Hồ, mặt không thay đổi nói rằng: “Chúng tôi hợp thành tiểu đội cùng với các người bạn khác, không bị bất cứ tổ chức gì quản. Bởi vì hai ngày trước chúng tôi có việc trì hoãn, chỉ có điều hai ngày trước đội ngũ của chúng tôi đã đi tới căn cứ.”

Tựa hồ không nghĩ rằng hai người Từ Hạ đã sớm hợp thành tiểu đội với bạn bè, Hàn Ngạn Hồ nhíu mày một cái, nhìn Từ Dương một chút, lại nhìn Hạ Duyên Phong một chút, trầm mặc một chút rồi nói: “Tiểu đội các cậu tên gì?”

Lập đi lập lại nhiều lần dò hỏi như vậy, may là xưa nay Từ Dương vẫn luôn bình tĩnh đều thấy có chút không nhìn được, trong lúc nhất thời sắc mặt trở nên không tốt lắm, cậu quay đầu liếc mắt nhìn về phía Hạ Duyên Phong, dứt khoát quẳng việc này cho hắn, dù sao cậu cũng không thích trả lời xong lại có thêm một câu hỏi khác, thực sự quá dài dòng.

Nhìn một bộ dáng bất đắc dĩ của cậu, Hạ Duyên Phong có chút buồn cười vỗ vỗ vai của cậu, ý bảo cậu không cần để ý, sau đó ngẩng đầu nhìn về Hàn Ngạn Hồ cách bọn họ ba bước, ánh mắt sắc bén bắt gặp mắt của hắn đang phức tạp nhìn hai người họ, hắn nhíu mày chống lại, chợt nhàn nhạt nói: “Tiểu đội Hồng Nhật.”

Đột nhiên nghe một tên như thế, Hàn Ngạn Hồ tựa hồ sững sờ trong nháy mắt, lúc kịp phản ứng bỗng đứng trợn tròn mắt, ánh mắt không dám tin lưu động trên hai người bọn họ, sau đó dừng trên người Từ Dương, tuy rằng thần sắc phức tạp như trước, cũng không còn đề phòng nữa, ngược lại sinh ra vài phần thoải mái, hắn cảm thán nói: “Tôi biết tiểu đội Hồng Nhật, nghe nói đội trưởng có việc trì hoãn nên chưa vào thành, xem ra vị đội trưởng kia là cậu.”

Từ Dương nghe vậy không tỏ ý kiến gì nhíu mày, không lên tiếng cũng không gật đầu, nhưng hiển nhiên phản ứng như thế đã chấp nhận kết luận của Hàn Ngạn Hồ. Chỉ có điều, tiểu đội Hồng Nhật chỉ có chính

thành viên tiểu đội mới hiểu rõ, ngược lại cậu có chút ngạc nhiên tại sao Hàn Ngạn Hồ này biết được sự tồn tại của tiểu đội Hồng Nhật, về điểm này, thế nhưng bọn Từ Lâm lại không nói gì.

Đối với việc Hàn Ngạn Hồ liếc mắt liến nhìn ra nhận vật quan trọng trong tiểu đội, Hạ Duyên Phong không thể không có chút ghen tị, nhưng nghĩ đường nhìn của Hàn Ngạn Hồ dừng lại trên người Từ Dương hơi lâu, người bạn trai mới vừa lên cấp nào đó có chút không vui, vì vậy nói sang chuyện khác: “Nên hỏi đều hỏi, có thể trao đổi hay không đây?”

Hàn Ngạn Hồ thấy hắn có chút mất hứng, lúc đầu còn có chút không hiểu, đợi nhớ tới trước đó cái loại bầu không khí giữa hai người Từ Hạ khó có thể tiến vào, trong nháy mắt hiểu rõ trong lòng, lập tức báo các loại thuốc cho đối phương. Hắn mơ hồ biết được mục đích thực sự của hai người Từ Hạ muốn mảnh tình hạch, nhưng lại không có nhân cơ hội để chiếm tiện nghi, chỉ cần vài loại thuốc bình thường, điều này khiến ấn tượng của hai người Từ Hạ đối với hắn càng tăng thêm mấy phần.

Giao dịch hoàn thành thuận lợi, hai người Từ Hạ cũng không trì hoãn nữa, xoay người rời khỏi chỗ đó. Hai người không biết, sau khi bọn họ mới vừa rời đi, Hàn Ngạn Hồ không có lập tức rời khỏi, mà là cứ đứng như vậy trầm mặc nhìn theo bóng lưng của bọn họ một lúc lâu, trên mặt hắn lóe lên một tâm tình phức tạp lại có chút do dự xoắn xuýt, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, sau đó nhanh bước rời khỏi.

Hai người Từ Hạ trở về nhà, mấy người Từ Lâm vẫn chưa trở về, chỉ còn lại anh em Quý gia ở lại trong nhà. Lúc này, hai anh em đang hăng hái chơi cờ phi hành*, lại không ngờ một màn này đúng lúc bị hai người Từ Hạ nhìn thấy, hai anh em nghĩ tới Từ Dương đối với thành viên tiểu đội rất chú trọng thực lực, mà bọn họ lại tại thời gian khẩn trương không chịu luyện tập kỹ năng thật tốt, ngược lại ở chỗ này chơi cờ, trong lúc nhất thời hoảng loạn luống cuống chân tay.

Thu hết vào mắt biểu cảm của hai anh em bọn chúng, ánh mắt nhàn nhạt liếc mắt nhìn phi hành được bày trên bàn, Từ Dương hiểu được vì sao chúng lại hoảng loạn. Một lúc lâu cậu cũng không có lên tiếng nói gì, chỉ là chậm rãi đi tới ngồi xuống ghế sofa, trầm mặc nhìn cờ phi hành một chút, sau đó hình như đang hoài niệm vậy, nhẹ nhàng nói: “Khi còn bé, tôi và Từ Lâm cũng rất thích chơi trò này, đến cái tuổi này rồi lại nhìn thấy cờ phi hành, thật có cảm giác quay lại thời gian.”

(* Trò này gọi là Battle Ludo (Aeroplane Chess, trò này rất được thịnh hành bên TQ. Cái mà anh em Quý gia chơi là có một miếng giấy màu và các quân cờ hình máy bay, kiểu dáng giống với mấy miếng chơi lô tô bên mình ý nhưng cách chơi hoàn toàn khác (cụ thể mình chưa tìm được. Trò này cũng có trên app điện thoại.

Cũng không biết sao, lúc này lại nghiêm túc nhìn phi hành kí trên bàn vài lần, tâm tư Từ Dương giống như đang vùng vẫy khỏi trời buộc, không bị khống chế nhớ về nhiều năm trước. Đáng tiếc là, có lẽ thời gian đã quá dài, trí nhớ của cậu cũng đã có chút không rõ ràng, chỉ nhớ mang máng trong đoạn trí nhớ cũng đã xuất hiện qua loại trò chơi này.

Anh em Quý gia không biết tại sao Từ Dương lại đột nhiên toát ra cảm khái như vậy, thấy đáng về cậu như đang hoài niệm, hai anh em như đã làm sai điều gì đó liến nhau, sau đó liền rũ mắt xuống, một bộ dáng tùy lúc chờ bị giáo huấn lại vừa hiểu sai.

Lúc này, Hạ Duyên Phong rót hai ly nước ấm, nghe được giọng nói như đang cảm khái của cậu, như có như không nhếch khóe môi, trong mắt mơ hồ hiện lên một ánh sáng nhạt, nâng khóe môi cười nói: “Khi còn trẻ em cũng mê, khi đó thường cùng các bạn bè chơi đến không biết trời trăng gì, không bằng chúng ta chơi một ván đi? Quay về tìm lại thú vui khi đó.”

Nói thờ ơ nhìn về hai anh em kia đang không biết làm sao như trước, sau đó ôn nhu nhìn khuôn mặt thanh tú của Từ Dương, lòng có chút buồn cười. Trong lòng hắn muốn thay đổi dáng vẻ của Từ Dương trong mắt người khác, chỉ sợ là chuyện khó khăn không giống nhau, cho nên liền muốn thẳng thắn cho hai anh em biết ở một góc độ khác, thật ra Từ Dương chỉ nhìn lạnh lùng mà thôi, nhưng nội tâm lại nóng, nếu không, lúc mới đầu cũng sẽ không đồng ý cho hai anh em bọn họ gia nhập tiểu đội.

Không khẩn trương và luống cuống giống anh cả, có lẽ là Quý Tiểu Ngân đã từng dùng tinh thần lực trao đổi cùng Từ Dương, cho nên tuy rằng nhóc còn nhỏ, nhưng lại hiểu được Từ Dương không giống với kẻ lãnh

huyết vô tình. Mới vừa có vẻ luống cuống như vậy, thật ra cũng là do anh ấy đột nhiên nhìn thấy anh em bọn nhóc lười biếng, không có rèn luyện cẩn thận mà thôi.

Lúc này nghe được hai người Từ Hạ nói như vậy, cô nhóc khẽ đảo đôi mắt đen nhánh mấy vòng, sau đó bước vài bước nhỏ đến trước mặt Từ Dương, một dáng vẻ vô cùng ngây thơ trong sáng nói: “Thì ra hồi còn bé anh Dương và anh Phong cũng có chơi cờ phi hành à? Em thấy trò này chơi cũng vui, trước đây thường xuyên cùng chơi với anh trai, có điều, chỉ có hai người không thể nào chơi vui được, hiện tại chúng ta đứng lúc có bốn người, không bằng chúng ta cùng chơi đi?”

Cô nhóc giả vờ thuận miệng nói một chút, cặp mắt đen sáng trong suốt cũng không chớp mắt nhìn hai người Từ Hạ, một dáng vẻ ngây thơ hồn nhiên thực sự khiến người ta không dám tin đây là một ánh mắt có thể giết chết được tang thi. Mọi người thường nói không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài, dùng câu này trên người của nha đầu nhỏ này lại càng thấy đúng.

Chỉ có điều, từ trước đến nay hiếm khi thấy được cô nhóc mười hai tuổi âm trầm này lộ ra dáng vẻ hồn nhiên dễ thương, hai người Từ Hạ trái lại hăng hái nhìn nhau, hai ánh mắt thâm thúy hiện lên nét cười nhợt nhạt, hai người liền ngẩng đầu nhìn Quý Tiểu Chu đang khấn trương, sau đó sao cũng được mà gật đầu.

Thấy hai người Từ Hạ gật đầu, cô nhóc có lẽ là vô cùng cao hứng, trong một lúc nhện không được nhảy căng lên hoan hô, không kịp chờ đợi lôi kéo anh trai đến chiếc ghế, lại lấy ghế đối diện cho Từ Dương, sau đó liền nhanh chóng ngồi xuống, hưng phấn không thôi lục lọi màu sắc các quân cờ.

Hai người Từ Hạ nhìn dáng vẻ lóng ngóng của cô nhóc, trong lúc nhất thời chỉ cười không nói, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, sau đó như không có gì xảy ra dời đi đường nhìn, bắt đầu hạ cờ cùng hai anh em kia.

Lúc mấy người Từ Lâm trở lại, vừa mở cửa liền hoảng sợ nhìn thấy hai lớn hai nhỏ đang chơi trong phòng khách, đợi thấy rõ bọn họ đang chơi cờ phi hành, trong một lúc nhìn nhau, lúc phản ứng kịp chợt có loại ảo giác ngây ngô.

Từ Dương đã sớm chú ý có người trở về vừa quay đầu liền nhìn thấy mấy người Từ Lâm đang dùng ánh mắt hoài niệm nhìn về cờ phi hành, ánh mắt hơi lóe lên, sau đó đứng lên như không có chuyện gì xảy ra, lơ đãng nói: “Từ Lâm, em tối chơi cùng họ đi, anh có việc cùng bàn với Tà Thiên một chút.”

Nghe thấy lời ấy, vẻ mặt mấy người Từ Lâm trở nên đặc biệt tuyệt vời, vài ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn Từ Dương, nhìn thấy một dáng vẻ thật sự là cần phải bàn bạc, lòng có chút quái dị không thấy tung tích, thậm chí một tiếng chỉ cùng chơi phi hành kị với bọn nhỏ mà thôi, thật không phải là chuyện ấu trĩ gì nha

Hoàn

62. Chương 62

Lúc này, Từ Dương cũng không có chú ý vẻ mặt của bọn họ ra làm sao, chỉ nhường lại vị trí, ngẩng đầu yên lặng liếc mắt nhìn Tà Thiên, thấy đối phương gật đầu, lúc này mới bình tĩnh đi về phòng sách.

Tiểu đội thành lập đến nay, Hạ Duyên Phong và Ngô Thiên Hạo cũng có thể coi là người nhiều mưu trí trong đoàn, lúc này vừa mới thấy hai người Từ Tà đang âm thầm chơi đồ chữ, lại thấy ánh mắt Từ Dương đưa qua, tâm trí chợt hiểu rõ đây là chuyện quan trọng cần bàn bạc, hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, sau đó im lặng không lên tiếng theo vào phòng sách.

Đội mấy người Từ Dương lần lượt đi vào, hiếm khi phòng khách mới sinh được chút khí người thoáng cái lại lạnh tanh xuống, có lẽ tất cả mọi người đều hiểu chuyện này không nhỏ, mấy người ở lại phòng khách cũng có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Quý Tiểu Chu tâm tư nhạy bén nhận thấy được Từ Lâm và Tà Hải không có tâm trạng chơi cờ, vì vậy lên lút đụng tay em gái, thấy cô nhóc mờ mịt quay đầu, con người hơi chuyển, nhanh chóng thu dọn cờ phi

hành. Hai anh em tâm linh tương thông, nhìn cử động của anh trai, em gái Tiểu Ngân liền hiểu ý, khẽ gật đầu.

“Anh Lâm, ngày hôm nay em và anh trai không có luyện tập dị năng, bây giờ chúng em trở về phòng cố gắng luyện tập một chút, chờ lúc rảnh rỗi sẽ lại cùng chơi cờ nhé?” Quý Tiểu Ngân mắt mở to vô tội, không chớp mắt nhìn Từ Lâm, đồng thời giả vờ vui vẻ, không cẩn thận chơi quá nhiều dẫn đến đau đầu, có chút ngại ngùng gãi đầu.

Cũng không biết là hành động của cô nhóc quá lợi hại, hay là do Từ Lâm có chuyện trong lòng, cho nên cũng không phát hiện có cái gì không đúng, chỉ là không yên lòng gãi đầu: “Ừm, luyện tập dị năng thật sự không thể buông lỏng, vậy các cậu mau trở về phòng luyện đi, nếu không hiểu gì có thể cùng nhau tham khảo.”

“Cảm ơn anh Lâm, em và Tiểu Ngân sẽ cố gắng nỗ lực tốt.” Quý Tiểu Chu cực kì chân thành nói cảm ơn, sắc mặt ửng đỏ nhìn thoáng qua Tạ Hải ngồi đối diện, không ngờ lại đứng lúc chống lại đôi con người đen nhánh, hần ngay ra một lúc, sắc mặt lại càng đỏ, sau đó ngượng ngùng gục đầu xuống, vội vàng thu dọn sạch cờ trên bàn. (Gian tình Tuyệt đối là gian tình)

Quý Tiểu Ngân nhanh nhạy nhận thấy được anh trai thất thố, nhưng không biết nguyên nhân do đâu, ngay lúc đó tầm nhìn của cô nhóc và Tạ Hải dạo qua một vòng, sau đó thuận tiện gãi đầu với Từ Lâm, liền bắt đầu giúp anh trai dọn bàn.

Hai anh em thu dọn xong, sau đó cùng nhau trở về phòng. Cũng không lâu sau, sóng dị năng từ trong phòng truyền đến mấy người Từ Lâm, lúc anh em Quý gia về đến phòng, cũng không vì không ai chú ý mà lại chơi đùa, mà là thật sự luyện tập.

Thoáng cái hai người đi qua, phòng khách chỉ còn lại ba người Từ Lâm, Tạ Hải, Đàm Quỳnh Linh, bị ảnh hưởng bởi sóng dị năng của hai anh em, ba người không khỏi nghĩ tựa hồ bọn họ có chút lười, cứ nhiên ngồi mà không luyện tập. Càng nghĩ càng cảm thấy mình ngay cả hai đứa nhóc cũng không bằng, dứt khoát trở về phòng hấp thu tinh hạch.

Trong căn hộ có vài dị năng giả cùng rèn luyện hoặc cùng hấp thu tinh hạch, có thể thấy, sẽ đưa đến kết quả khiến người khác khiếp sợ cỡ nào. Mà trong người đang chìm trong luyện tập và hấp thu tinh hạch lại không biết, trong thời gian ngắn ở nơi này, sóng dị năng truyền ra từ trong phòng đã nhanh chóng được hai bên cầm quyền trong căn cứ coi trọng.

Mà cùng lúc đó, đám người Từ Dương đang thảo luận có muốn thành lập đơn vị binh đoàn hay không cảm nhận được sóng dị năng truyền từ phòng khách, sắc mặt bốn người khẽ biến, đợi thấy được hai cô dị năng trong đó bỗng nhiên trở nên vô cùng dị thường, sắc mặt Từ Dương trầm xuống, bỗng đứng đứng dậy chạy ra khỏi phòng sách.

Ba người Tạ Thiên cũng bởi vì cậu đột nhiên cử động mà sửng sốt trong nháy mắt, đợi lúc phản ứng kịp liền xông ra ngoài theo. Lúc bọn họ lao ra ngoài liền thấy ba người đều ngồi lên thảm, nhắm mắt yên lặng hấp thu tinh hạch, mà hai cô dị năng bất thường chính là truyền tới từ trên người Từ Lâm và Tạ Hải, trong lúc nhất thời bị một màn trước mắt dọa sợ không biết làm sao.

Tra xét xong tình huống của Từ Lâm và Tạ Hải, Từ Dương âm thầm thở dài một hơi, quay đầu nhìn về phía ba người Hạ Duyên Phong nói: “Lấy tinh hạch các cậu tích trữ phù hợp với Từ Lâm và Tạ Hải ra, không phải tinh hạch dị năng cũng được, càng nhiều càng tốt.”

Trong lòng ba người Hạ Duyên Phong biết việc này không được chậm trễ, cho nên không hỏi nhiều, chỉ lập tức lấy ra tất cả tinh hạch, sau đó dựa theo phân phó của Từ Dương đặt trước mặt Tạ Hải và Từ Lâm. Đợi tỉnh táo lại, bọn họ cũng hiểu được tại sao sóng dị năng lại dị thường như vậy.

Từ Lâm và Tạ Hải rõ ràng muốn lên cấp, nhưng bởi vì không đủ tinh hạch, nên bọn họ cứ dừng lại trạng thái lơ lửng như vậy. Sơ ý một chút, có thể từ nay về sau bọn họ sẽ liên tục dừng lại ở trạng thái này, hoặc dị năng của bọn họ sẽ bị hủy hoại trong phút chốc.

Nói thật, dị năng hòa cấp là chuyện rất quan trọng, đa số dị năng giả cảm nhận được dị năng mình đang hòa cấp, đều sẽ chuẩn bị đầy đủ tinh hạch giống nhau, sau đó sẽ chọn một chỗ an toàn để thăng cấp, hơn

nữa tùy ý cũng phải có đội ngũ tín nhiệm che chở hỗ trợ, bọn họ mới dám yên lòng hấp thu tinh hạch.

Mà lúc này ba người Từ Lâm lại quá sơ suất, chỉ nghĩ trong nhà có người, lại không chú ý tới những việc khác, vì vậy tạo thành ngoài ý muốn trong quá trình hấp thu năng lượng tinh hạch. Nếu mấy người Từ Dương không phản ứng nhanh, sợ rằng hậu quả bọn họ phải gánh sẽ chịu không nổi.

Chỉ có điều lúc này, bốn người Từ Dương cũng không có rảnh rỗi trách mắng bọn họ, bởi vì hai người bọn họ còn không có thành công lên cấp, không thể làm gì khác hơn là nuốt lời vào trong bụng, yên lặng chờ hai người thăng cấp hoàn toàn.

Khoảng chừng mười lăm phút sau, Đàm Quỳnh Linh dẫn đầu hấp thu năng lượng tinh hạch mở mắt, cấp bậc dị năng của cô trong tiểu đội là thấp nhất, hơn nữa vẫn luôn hết sức chuyên chú hấp thu tinh hạch, cho nên cũng không nhận thấy được chuyện gì xảy ra. Lúc này thấy đám người Từ Dương hoặc ngồi hoặc đứng, tất cả gương mặt đều nghiêm túc, lòng không tự chủ được khẽ lộ bối. Cô im lặng không lên tiếng đi tới bên người Tạ Thiên, vẻ mặt không rõ nhìn về Tạ Thiên, chỉ thấy vẻ mặt “Chờ một chút rồi nói”. Mà lúc này, cô cũng cảm nhận được sóng dị năng trên người Từ Lâm và Hạ Duyên Phong, mơ hồ hiểu được vì sao mà bọn họ nghiêm túc như thế.

Không hề nghi ngờ, Từ Lâm và Tạ Hải thành công lên cấp, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người, hai người Từ Tạ lần lượt mở mắt ra. Hai người chưa kịp mừng rỡ vì thành công lên cấp, trong một lúc cũng nhận thấy được có cái gì đó không đúng.

Đội bọn họ hần híp phục tâm tình kích động, mới phát hiện được mấy người trong phòng khách đều có vẻ đặc biệt nghiêm trang. Từ Lâm có chút không rõ chớp mắt, trong lòng yên lặng suy nghĩ, vì sao tất cả mọi người đều như vậy nhỉ? Lẽ nào lúc hần híp hấp thu tinh hạch đã xảy ra chuyện gì lớn sao?

Thấy dáng vẻ mờ mịt của Từ Lâm, mặc dù lòng Từ Dương chất đầy bức bối, bây giờ cũng chậm rãi tiêu tan một chút. Cậu trầm mặc không nói nhìn thoáng qua Từ Lâm, đột nhiên phát hiện không biết nên nói như thế nào cho tốt, hơn nữa ngày mới bắt đầu đã hít một tiếng, sau đó quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ Lâm thấy anh hần đều một bộ dáng bất đắc dĩ, liền thấy mấy người Hạ Duyên Phong cũng đều trầm mặc không nói, bước vài bước đến bên người Ngô Thiên Hạo, nhẹ nhàng khéo khéo quần áo của hần gây sự chú ý, sau đó ghé vào tai hần lặng lẽ hỏi thăm đã có chuyện gì xảy ra.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của người yêu, may là Ngô Thiên Hạo thương yêu cũng không nịn được thở dài một hơi, suy nghĩ một chút, cuối cùng dứt khoát kéo hần vào phòng để giảng đạo một phen, miễn cho lần sau lại làm ra việc tương tự, đến lúc đó không có ai phát hiện kịp thời, bọn họ cũng không có may mắn như vậy nữa.

Từ Lâm bị Ngô Thiên Hạo kéo vào trong phòng, còn về phần Tạ Hải và Đàm Quỳnh Linh sai lầm, tự nhiên cũng bị Tạ Thiên giáo huấn một lúc, mấy giây ngắn ngủi, phòng khách chỉ còn lại hai người Từ Dương và Hạ Duyên Phong, trong nhất thời có vẻ vô cùng yên tĩnh.

Hạ Duyên Phong lẳng lặng nhìn Từ Dương đã đứng bất động hồi lâu cạnh cửa sổ, sau đó đi đến bên cạnh choàng tay ôm lấy bờ vai cậu, trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, bọn họ sẽ nhớ kỹ chuyện này, coi như là cho bọn họ một bài học, tin tưởng sau đó bọn họ sẽ không lại phạm phải sai lầm nữa.”

Từ Dương không lên tiếng trả lời, chỉ như có như không hít một tiếng, không biết qua bao lâu, cậu mới đau đầu than thở: “Bên này đều là dị năng giả và nhân viên chính phủ, sóng dị năng mới vừa truyền ra sẽ khiến không ít người chú ý, cũng không biết kế tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.”

Kì thật, trong lòng cậu có chút mâu thuẫn, cậu muốn mau chóng tuyển nhận một ít thành viên có năng lực, nhưng lại cảm thấy nhiều người thì khó quản lí. Tuy rằng cậu đã quản lí qua một công ty nhỏ, nhưng tính chất lại khác nhau, nói thật, cậu cũng không muốn lãng phí quá nhiều tinh thần vào việc này.

Tình cảm hai người Từ Hạ từ từ vững chắc, Hạ Duyên Phong cũng không phải không biết suy nghĩ trong lòng Từ Dương, thấy cậu quẩn quít về việc này, trong lòng hần cũng không thoải mái. Chỉ có điều, hần cũng hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực, nếu như muốn sinh tồn vào mặt thế, nhất định phải có thực lực mạnh mẽ, bằng không chỉ có thể bị người ta đối xử như pháo hôi, mà căn bản hần không muốn làm thành

viên trong đó. Kế sách bây giờ, chỉ có thể tăng cường thực lực của tiểu đội bọn họ, bọn họ mới có thể tránh bị kịch như vậy.

Hoàn

63. Chương 63

Trước mặt thế, tuy rằng thành phố L kém hơn so với các thành phố lớn duyên hải khác, nhưng cũng là một tuyến thành phố tương đối phồn vinh giàu có. Thời gian mặt thế bao trùm, thành phố L kịp thời phản ứng, rất nhanh lập kế hoạch tạo ra một căn cứ an toàn, lập tức triệu tập quân nhân thành phố và tiếp nhận dị năng giả, do đó khiến căn cứ L là một trong những căn cứ quan trọng của quốc gia chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Nhưng mà không lâu sau khi mặt thế vừa mới mở màn, từng cái căn cứ liên lần lượt bị ngàn vạn tang thi đánh chiếm, cho nên, các cấp trên của căn cứ L không dám thư giãn nửa phần. Cho dù quy hoạch của căn cứ L so với những căn cứ khác càng không dễ bị phá bỏ, nhưng cũng không có nghĩa căn cứ có thể hoàn toàn chống được cuộc tiến công của tang thi.

Thông qua một khoảng thời gian bảo trì gấp lại thông tin internet, hiện nay đã có thể đúng lúc tiếp nhận được tin mới nhất, cũng chính là bởi thông tin internet rất nhanh và tiện, các cấp trên ở đây cũng rất nhanh biết được, đạo gần đây, hầu như mỗi ngày đều có các căn cứ loại nhỏ bị tang thi phá hủy.

Dưới các dạng lo lắng đề phòng tình huống tại đây, sao cấp trên của căn cứ L có thể không lo lắng đây chứ. Huống chi hiện tại đã có rất nhiều tang thi trở nên rất mạnh, hơn nữa còn có thể xuất hiện tang thi trí tuệ không chế cấp thấp, cấp trên càng vì thế mà nôn nóng bất an.

Bất luận là xưa hay nay, lợi ích đều quá mức mê người, không ngoài suy đoán chút nào, những người này cũng đều lo nghĩ bất an, không khỏi lại toát ra một ít tâm tư khác. Dù sao, câu “Loạn thế sinh anh hùng” này cũng không phải là tùy tiện nói ra, tin tưởng dự vọng của con người có quyền lực dã tâm không thể không công lãng phí cơ hội tốt ngàn năm một thuở này, từ đó mà nhường cơ hội này cho người khác.

Ở trên mấu chốt như vậy, chỉ có thực lực mạnh mẽ mới có thể mở rộng lực lượng của chính mình, nhưng khi bọn hắn rõ ràng thấy không ít người có thực lực giỏi, nhưng những người này rồi lại không có ở trong lòng bàn tay mình, cho dù là ai cũng đều sẽ cảm thấy lòng không thoải mái.

Cho nên, việc cấp bách là mượn hơi dị năng giả có thực lực hoặc là dong binh đoàn* này, lấy cái này làm lớn mạnh thực lực bên phe mình. Mà muốn mượn hơi dị năng giả có thực lực và tiểu đội dị năng hoặc dong binh đoàn này, hành động trước tiên là cần phải chuẩn bị điều tra tốt một phen. (*Dong binh đoàn: tên gọi khác là Lính đánh thuê: là những người tham gia vào một cuộc xung đột vũ trang nhưng không phải phục vụ cho một quốc gia hoặc một bên trong cuộc xung đột mà là những người hành nghề tự do không bị bó buộc và tham gia cho một bên để nhận lấy những lợi ích vật chất khi tham chiến.

Cũng không biết nên nói vận khí hôm nay của tiểu đội Hồng Nhật là tốt hay không tốt nữa, lúc uy áp dị năng không cách nào che giấu mà truyền ra khỏi phòng bọn họ, vừa vặn ở trong một tòa nhà khác có cấp trên đang phái tới người điều tra.

Lần này tốt rồi, nên biết hay không biết, đối phương đều đã biết tất cả. Tuy rằng đoàn người phản ứng kịp thời, nhưng cũng không thể che giấu được chuyện mới vừa xảy ra, trừ phi thời gian đảo ngược lại, tất cả lại một lần lại một lần nữa, chỉ có điều đây là điều không thể nào.

Đáng ăn mừng chính là, từ lúc Hạ Duyên Phong có thể tự do xuất nhập không gian của Từ Dương, nếu dị năng hai người chuẩn bị đột phá, bọn họ đều sẽ chọn trốn vào không gian để lên cấp. Dù sao đẳng cấp dị năng của hai người bọn họ cách bọn Từ Lâm khá xa, tuy rằng thành viên tiểu đội nhìn đã quen, nhưng cũng không có nghĩa là người khác cũng đã tập mãi thành thói quen, đứng ở trên địa bàn người khác, mọi việc đều phải cẩn thận thích hợp.

Nhưng mà, dù cho bọn họ đã cẩn thận hơn, nhưng có một số việc vẫn là không có biện pháp yếm đi. Giống như lúc này, không lâu sau khi bọn họ mới vừa ăn cơm trưa xong, nhân viên liên quan lúc trước Từ Dương nhắc tới đã không kịp chờ mà tìm tới cửa.

Bắt gặp được ánh mắt của người dẫn đầu nhìn như trầm tĩnh rất nhanh lóe lên vẻ kì quái, Ngô Thiên Hạo tiến lên mở cửa nhìn không được hoài nghi, kì thực những người này chắc đã sớm nghĩ muốn tới cửa tìm người rồi đi. Chỉ là khi đó mới vừa gần đến thời gian dùng cơm trưa, lúc đó bọn họ qua thì không tốt, cho nên mới phải chờ không lâu qua buổi trưa liền lập tức chạy tới.

Đương nhiên, những ý nghĩ này đều chỉ là suy đoán của hắn mà thôi, tình huống cụ thể như thế nào, cũng không phải do hắn nhận được. Chỉ có điều nhìn biểu tình của mấy người này, khẳng định kết quả cũng sẽ không sai quá nhiều.

Ngô Thiên Hạo không dấu vết nhìn thoáng qua người dẫn đầu mang quân hàm kia, sau đó im lặng đưa một ánh mắt hỏi Từ Dương, có đồng ý của cậu, lúc này mới mời người vào nhà. Lòng thầm nghĩ, nếu đối phương đã phái nhân vật như thế tự mình tìm tới cửa, mà mình lại tùy tiện đuổi người đi, trái lại có vẻ bọn họ có chút không phóng khoáng rồi.

Vì vậy, chờ mấy người kia vào phòng khách, tiểu đội không hẹn mà cùng nhìn về phía đội trưởng và đội phó, dưới loại tình huống vi diệu tại đây, cũng chỉ có đội trưởng đối đội trưởng, mới không bôi nhọ đối phương. Tuy rằng bọn họ cũng không để đối phương vào trong mắt, nhưng người trong gang hồ, thân bất do kỷ, đây chính là danh ngôn chân lý mãi trường tồn.

Từ Dương và Tạ Thiên cũng không có thời gian đi quán đầu tiểu đội viên nghĩ như thế nào, mặc kệ nói làm sao, người tới là khách, đầu tiên hai người không kiêu không ngạo tự giới thiệu hai câu, đợi lúc đối phương đã giới thiệu xong, mới khách khí mời ngồi xuống, sau đó liền trầm mặc không nói chờ đối phương nói rõ ý đồ đến.

Ngồi đây cũng không có ai là kẻ ngốc, mặc dù không có cách hiểu hết ý đồ của đối phương thật rõ ràng, nhưng cũng biết những người này là vô sự bất đẳng tam bảo điện*, mà hiện tại vào lúc này tới cửa, nghĩ cũng biết là bị chuyện buổi trưa đưa tới, vì e rằng là muốn mời bọn họ gia nhập vào quân đội hay là cùng nhận nhiệm vụ đây. (*Nguyên văn : Ý chỉ không có việc gì thì sẽ không đến cửa – Nguồn: Nhà mululu.wordpress.com

Mặc dù lòng đã mơ hồ hiểu đại khái, nhưng bọn Từ Dương vẫn lựa chọn trầm mặc, chờ đối phương đánh vỡ loại không khí đè nén này. Dù sao, bọn họ hoàn toàn không có cảm giác gì đối với việc gia nhập quân đội, cho nên vẫn tạm thời không lên tiếng mới thích hợp, để tránh không cẩn thận lại nói sai, ngược lại khiến cho người khác đạt được mong muốn, bọn họ sợ nhất là cái loại phiền toái này.

Lần này tới có ba người, người dẫn đầu tên là Mạc Phi, một người đàn ông cao lớn hơn ba mươi, một thân khí chất kiên cường khiến cả người càng tăng lên vẻ nghiêm nghị chính khí, mới vừa ngồi xuống ghế, hắn liền nhìn không chớp mắt về phía Từ Dương, hơi trầm ngâm một chút, sau đó mới nói rất thành ý: “Đội trưởng Từ, đội phó Tạ, không nói gạt các cậu, lần này chúng tôi tới, kì thật là có chút chuyện quan trọng muốn cùng bàn bạc với hai vị, không biết hay vị có thể dành một ít thời gian hay không?”

Trước khi ra cửa, hắn đã cẩn thận tìm đọc tư liệu của các thành viên trong tiểu đội Hồng Nhật, nhưng cũng bởi vì tỉ lệ dị năng của tiểu đội Hồng Nhật rất lớn, bọn họ cũng đã sớm âm thầm điều tra một phen. Cho dù hai người Từ Hạ đều chỉ mới đến căn cứ hai ngày, nhưng trong tay hắn vẫn tra được tư liệu mới, đáng tiếc chỉ là một ít tư liệu mới biểu hiện ra bên ngoài.

Lòng Mạc Phi rất rõ ràng, nhìn bề ngoài tiểu đội Hồng Nhật giống như là do mấy thanh niên thức tỉnh dị năng hợp thành một đội ngũ, nhưng khẳng định thực tế không đơn giản giống như vẻ bề ngoài như thế, chỉ xem ngày đó tiểu đội Hồng Nhật tạo ra ấn tượng đầu tiên cho bọn hắn, hắn liền tinh tường biết thực lực của bọn họ chắc chắn không bình thường.

Mấy ngày trước, tư liệu nhân viên đăng kí viết rằng Từ đội trưởng và một đội viên khác là Hạ Duyên Phong làm xong nhiệm vụ với quân đội rồi cùng nhau vào thành, từ trong miệng đội hữu này nghe được một ít tin tức mới. Tuy rằng đều là một bộ phận thấy bên ngoài, nhưng hắn có thể đoán ra, thực lực hai người Từ Hạ có thể cao nhất trong tiểu đội.

Giờ đây, từ lúc hấn bắt đầu đi vào phòng khách, thái độ liên tục kì đoan chính, lời nói và hành động mỗi câu đều mang mười phần thành ý. Lăn lộn trong quân đội đã lâu, một khi đụng phải người còn mạnh hơn bản thân, đa số đều nhịn không được tiến lên cùng đối phương đấu một hai. Nhưng cũng bởi vì tính tình ngay thẳng sảng khoái của bọn họ, nhìn sơ sơ đã thấy sâu xa hơn người khác.

Hiện nay đã không còn là thời đại hòa bình người người bình đẳng như trước, thời đại hỗn loạn sinh ra, không đầu không đuôi khiêu chiến đối phương, không thể nghi ngờ là một loại diếc không sợ súng. Vì vậy mặc dù Mạc Phi có lòng muốn cùng tỉ thí với Từ Dương và Hạ Duyên Phong một phen, nhưng cũng hiểu rõ chuyện gì quan trọng hơn, không thể làm gì khác hơn là đề ý nghĩ này xuống, lặng lẽ chờ đối phương trả lời.

Từ Dương bất động thanh sắc thu hết biểu tình của mấy người Mạc Phi vào trong mắt, sau đó im lặng cùng trao đổi với Tạ Thiên, lúc này nhặt nhàn mở miệng nói: “Nếu như đội trưởng Mạc không ngại khi các đội viên của tiểu đội chúng tôi cùng nghe, đội trưởng Mạc có chuyện gì xin cứ nói thẳng.”

Rất rõ ràng, những lời này của Từ Dương thể hiện ý tứ vô cùng đơn giản, cậu cũng không ngại tiểu đội cùng nghe. Mà nếu đội trưởng Mạc ngại nói, vậy thì liền rời khỏi đây. Nhưng mà, nói không chừng hành động này sẽ cho mọi người miên man bất định, về phần mọi người nghĩ như thế nào, vậy thì không phải bọn họ cũng có thể quản được.

Mạc Phi nhìn cậu một cái thật sâu, giống như đang cân nhắc gì đó, sau đó trầm giọng nói: “Đội trưởng Từ, tôi nghĩ cậu cũng biết gần đây có không ít căn cứ bị tang thi đánh chiếm, vì để cho căn cứ L có thể an toàn hơn, quân nhân của quân đội chúng tôi vẫn luôn rất nỗ lực tăng cường thực lực của bản thân. Nhưng số lượng và thực lực của tang thi, đều không phải là quân đội chúng tôi có thể ngăn cản được. Cho nên quân đội vẫn luôn cố gắng, mong muốn có thêm nhiều người sống sót gia nhập vào tiểu đội, từ đó tăng thêm một phần lực lượng cho căn cứ.”

Nói tới chỗ này khẽ dừng một chút, Mạc Phi bất động thanh sắc quan sát biểu tình mấy người Từ Dương, nhưng lại không nhìn thấy bất cứ biểu tình nào, trong lúc nhất thời đoán không ra bọn họ đang nghĩ như thế nào, hấn liền hạ cân nhắc, cuối cùng vẫn tiếp tục nói.

Cho đến khi Mạc Phi nói hết ý đồ quan trọng ra, ngoại trừ anh em Quý gia và Đàm Quỳnh Linh hơi có chút thay đổi nét mặt, còn lại mấy người Từ Dương vẫn bình tĩnh trước sau như một. Nhìn mấy người vẫn yên lặng nghe nhiều như vậy, Mạc Phi chợt có loại ảo giác mình đã phí lời.

Mặc dù lòng đã có kết quả, cũng không đợi được chính miệng bọn họ nói ra, hấn vẫn ôm một tâm tình mong muốn, có thể trong bọn họ có người cũng có cảm xúc, chỉ là do thói quen lạnh lùng, cho nên mới không thay đổi tâm tình mà thôi. Thật tiếc, mong muốn của hấn vẫn rơi vào khoảng không.

Từ Dương lơ là đánh rơi mong muốn trong mắt hấn, tỉnh táo mà quyết đoán nói: “Đội trưởng Mạc, xin cho tôi nói tiếng xin lỗi, chắc anh cũng đã điều tra qua tình hình của tiểu đội chúng tôi, chúng tôi không muốn rơi vào trong những chuyện phức tạp. Chỉ có điều, nếu như các anh có chuyện cần giúp một tay, chỉ cần có thể, chúng tôi sẽ tận lực hỗ trợ.”

Hoàn

64. Chương 64

Buổi tối, màn đêm đen yên tĩnh buông xuống, Từ Dương và Hạ Duyên Phong thừa dịp cơ hội khó có được vào không gian một chuyến, trước tiên thu hoạch cây trồng, sau đó lại gieo hạt một lần nữa, cho đến khi đồng ruộng đều được gieo đầy đủ, hai người mới ngừng lại.

Đột nhiên một trận gió nhẹ từ từ thổi tới, hai người hơi có chút mệt đều lập tức tỉnh táo không ít, một lát sau, hai người giống như có thần giao cách cảm vậy, không hẹn mà cùng nhìn thoáng qua đối phương, sau

đó cùng nắm tay đi đến bên con suối, thong thả cởi xuống quần áo trên người và đồ dùng hằng ngày, tung mình một cái nhảy xuống trong suối.

Lúc này, ngoài không gian đã bắt đầu trở lạnh, nhưng bên trong không gian vẫn ấm áp như cũ, cho nên nước suối không hề có chút lạnh, hai người đều vô cùng thích tự do chơi đùa tại trong không gian, cho đến khi thân thể có chút mệt mỏi mới lên nghỉ ngơi một lúc.

Không gian chỉ có hai người vô cùng yên tĩnh, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có tiếng côn trùng và tiếng hót vang, nhưng chỉ càng phát ra vẻ thanh tịnh trống trải. Trong lúc nhất thời không ai lên tiếng đánh vỡ không khí yên tĩnh như vậy, chỉ nằm bên bờ sông, lẳng lặng cảm nhận gió nhẹ nhàng lướt trên da thịt. Trong không khí có hương thơm của cỏ xanh nhàn nhạt tản ra, hòa mình vào với khung cảnh yên lặng tốt lành, cả người đều cảm thấy có chút buồn ngủ.

Nhưng mà, không đợi Từ Dương ngủ, một bóng đen liền che khuất tầm nhìn của cậu, hơi thở ấm áp lập tức thổi trên mặt cậu, da thịt cực kì nóng bỏng dán vào người cậu, mà biến hóa rõ ràng nhất là vật từ lâu đã chạm vào bên hông cậu, không cần nhiều lời nữa, cậu cũng đã hiểu ý của đối phương, hai người đã là người yêu, cậu cũng không cần phải kiểu cách nữa, lập tức liền bắt đầu đáp lại đối phương.

...

Sau khi trải qua một hồi vô cùng tinh tế, hai người đều cảm thấy được thỏa mãn đã lâu, Hạ Duyên Phong cũng không lập tức lui ra, mà vẫn duy trì tư thế nghiêng người ôm Từ Dương vào lòng, quyến luyến hôn lên khuôn mặt cậu, chợt có cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

Không giống với Hạ Duyên Phong lưu luyến không rời, Từ Dương sợ nhất là loại tình hình sau khi chăm sóc như này. Nhớ rõ khoảng thời gian đó khi mới vừa bắt đầu, Hạ Duyên Phong còn biết tiết chế một ít, nhưng theo mối quan hệ của bọn họ ngày càng chặt, hẳn liền càng ngày càng không hiểu được một vừa hai phải, hầu như mỗi lần nào cũng phải làm ba bốn lần mới được, vô cùng giống với con sói đói lâu ngày chưa được ăn cơm.

“Ngày mai có việc bận, đợi chút nữa tắm xong liền ra bên ngoài ngủ đi” Ngày mai đúng thật có chuyện, đúng là nên nghỉ ngơi một đêm thật tốt, kì thật nghỉ ngơi trong không gian sẽ có hiệu quả tốt hơn. Chỉ có điều, Từ Dương cũng không nghĩ mọi việc đều phải dựa vào không gian, dù sao bọn họ không có khả năng sẽ ở lại không gian, hơn nữa còn rất nhiều chuyện chưa biết được, khiến cho bọn họ phải đề phòng một hai.

Hạ Duyên Phong cúi đầu đáp một tiếng, tách môi Từ Dương hôn một cái thật là sâu, lúc này mới hài lòng lui khỏi, khóe mắt lơ đãng liếc đến dịch thể dính trên đôi chân thon dài của người yêu, trong bụng bắt đầu rục rịch lửa, hẳn mau chóng rời mắt, rất sợ chậm một bước liền áp đảo người này một lần nữa, hẳn khẳng định đến lúc đó nhất định Từ Dương sẽ tức giận, cho nên vẫn là lần này được rồi.

Trở về nhà có chút phiền phức, hai người dứt khoát tẩy sạch các loại dịch thể ngay trên con suối, quần áo bị đổi cũng được giặt phơi ở gần cây lớn, bận bịu xong những việc này, hai người liền cùng rời khỏi không gian. Lúc này tất cả mọi người đang ngủ, hai người cũng không có động tác khác, cứ như vậy chậm rãi rơi vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn chưa sáng, hai người Từ Hạ lần lượt tỉnh lại. Rời khỏi phòng, nhìn trong phòng khách vẫn còn tối đen, rất rõ ràng, những người khác vẫn chưa thức dậy.

Bởi hôm nay phải đi xa, cần chuẩn bị một ít lương khô, Hạ Duyên Phong cũng không để ý những người khác có tỉnh lại hay chưa, liền bắt đầu vào phòng bếp nấu cháo rang, sau đó ngâm một chút nấm hương, bóc vỏ tôm, củ cải và các rau khác, chuẩn bị dùng để làm bánh bao.

Mới vừa chuẩn bị xong những thứ này, mọi người liền lần lượt thức dậy, thấy Hạ Duyên Phong đã sớm bận bịu trong phòng bếp, trong lúc nhất thời hơi ngượng ngùng, vội vàng rửa mặt, sau đó cùng giúp đỡ chuẩn bị các vật liệu cần dùng đến.

Một mặt vì tối hôm qua đã chuẩn bị tốt, đợi chuẩn bị xong gia vị cho mấy loại bánh bao, vài người trong tiểu đội cùng nhau gói bánh bao, rất nhanh đem bánh bao đi hấp, bánh bao được gói kĩ được hâm nóng trên vỉ. Hơn một giờ sau, tất cả bánh bao đều được hấp chín, từng cái một trắng tinh, vô cùng ngon mắt.

Lúc này, cháo cũng đã nấu xong, mới vừa hoạt động lâu như vậy, mọi người đã sớm đói đến bụng kêu vang, nhanh chóng bưng lên bàn ăn, mọi người đều xử lý xong một chén cháo nóng, lại cầm lên một cái bánh bao, cũng không quan tâm có nóng hay không, ăn ngẫu nhiên hết.

Ăn xong điểm tâm, mọi người nhanh chóng dọn dẹp tất cả, sau đó liền rời khỏi nhà, đi tới phòng đăng kí nhận một nhiệm vụ loại bỏ động vật biến dị. Có người nói nhiệm vụ này đã cướp đi không ít mạng người, vào lúc các đơn vị đoàn thám hại trở về, cũng không còn ai dám nhận nhiệm vụ này nữa.

Đêm qua, lúc Ngô Thiên Hạo từ trong miệng người khác nghe được tin tức, mấy người Từ Dương cùng bàn bạc một phen, cuối cùng đều đồng ý nhận nhiệm vụ này. Động vật biến dị khác với tang thi động vật, tang thi động vật và tang thi đều sẽ khiến người thường nhiễm bệnh, nhưng động vật biến dị ngoại trừ thực lực mạnh mẽ ở bên ngoài, cũng không bị nhiễm bệnh.

Một chút điểm khác nhau này, trước đây có thể ăn đủ loại động vật, sau khi biến dị vẫn có thể ăn. Mấy ngày hôm trước tin tức này đã chính thức được công bố, tuy rằng đã sớm có người bắt đầu ăn thịt động vật biến dị, nhưng này là vì đã đói bụng đến không còn biện pháp mới bắt đầu ăn thịt động vật biến dị, nhưng này là vì đã đói bụng đến không còn biện pháp mới bắt đầu ăn thịt động vật biến dị, quý cái mạng nhỏ cũng không dám ăn lung tung.

Cho đến khi căn cứ thành phố B chính thức công bố tin tức này, những người sống sót mới thật sự đảm bảo từng ngụm từng ngụm ăn thịt động vật biến dị. Cũng chính vì vậy, mới có nhiều người mạo hiểm tiếp nhận nhiệm vụ nguy hiểm kia, đáng tiếc cuối cùng kết quả đều rất thê thảm.

“Mấy ngày hôm trước tôi thấy trên nhiệm vụ này viết, nếu như thành công giải quyết hết năm con động vật dị năng, người tiếp nhận nhiệm vụ và căn cứ chia năm, hiện tại nhìn lại, hiển nhiên biến thành người thành công nhận bảy, căn cứ thu ba. Các anh nói xem nào qua một khoảng thời gian nữa, người tiếp nhận nhiệm vụ có khả năng nhận sở hữu hết toàn bộ hay không đây?”

Đưa ra vấn đề này là một câu thanh niên rất thật thà trong tiểu đội Tạ Hải, đương nhiên hắn hỏi như vậy, cũng chỉ là thuận miệng mà thôi, hắn không thể thật sự cho rằng qua một khoảng thời gian nữa, không ai có thể giải quyết hết động vật biến dị rồi toàn bộ liền thuộc về người kia, chỉ là khó tránh khỏi có chút ngạc nhiên mà thôi.

Sự thật hắn nghĩ như thế, nghe được vấn đề của hắn, Ngô Thiên Hạo tính tình ngay thẳng dứt khoát cho hắn một câu trả lời khiến người ta phun trào: “Nếu như nằm mơ, có khả năng có thể thực hiện đó.”

Tạ Hải đỏ mặt, bởi vì da của hắn khá rám, nhìn sơ qua, ngược lại không ai nhìn ra được đáng dấp mặt đỏ tới tận tai. Chỉ có điều, một biểu tình quần bách không ngớt của hắn, lại hoàn chỉnh biểu đạt tâm tình giờ phút này của hắn.

Anh em Quý gia thấy bộ dáng này của hắn liền len lén nở nụ cười, còn anh trai Tạ Thiên và chị dâu Đàm Quỳnh Linh, không có kị chút nào mà cười lớn. Về phần mấy người còn lại sao, Từ Dương vẫn đang suy nghĩ chuyện quan trọng, còn Hạ Duyên Phong lại một mực lặng lẽ lưu ý tình huống xung quanh, cho nên hai người cũng không phát hiện tình huống bên này, chỉ còn lại Từ Lâm muốn cười không cười.

Từ Lâm trợn mắt một cái, sau đó vừa bực mình vừa buồn cười kéo Ngô Thiên Hạo lại, nhìn thoáng qua Tạ Hải đang quần bách đến muốn đem đầu chôn xuống đất, nhin không được nói nhỏ vài câu với Ngô Thiên Hạo, đáng tiếc nội dung gì thì chỉ có hai người bọn họ mới biết được.

Ngô Thiên Hạo cà lơ phát phơ nhún nhún vai, vẻ mặt lưu manh như không có chuyện gì cả, chỉ có ánh mắt nhìn Từ Lâm mang theo một chút ánh sáng nóng bỏng không muốn người biết. Loại chuyện người yêu riêng tư, làm trò ở trước mặt mọi người như vậy, cho dù là ai cũng không có khả năng bình tĩnh. Từ Lâm bị cặp mắt kia nhìn đến mất tự nhiên, dứt khoát dời tầm nhìn sang chỗ khác.

“Được rồi, đi thôi” Từ Dương đang suy xét chuyện trở lại, chú ý thấy cử động nhỏ của Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo, hơi nhíu nhíu mày, lại không nói gì thêm. Mà thôi, chỉ cần đúng mực, cậu cũng lười quần chuyện này.

Nơi động vật biến dị xuất hiện là chỗ một nông trường cách căn cứ L không xa, từ trong tin tức hai ngày nay nghe được, nông trường ấy trồng chủ yếu là các loại rau dưa, lúc tai nạn bùng nổ, công nhân trong sân chết đã chết, chạy đã chạy.

Lúc đầu có tang thi lác lư quanh nông trường, cho nên không ai can đảm vọt đến chỗ đó để lấy rau dưa. Sau lại có những người may mắn sống sót dần dần chống lại được lực lượng tang thi, nông trường lại bị động vật biến dị chiếm cứ. Tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng thực lực rất mạnh đủ để sánh ngang với tang thi.

Rõ ràng những người may mắn sống sót hiểu rõ tình huống trong nông trường đều không cảm thấy tiểu đội có thể bình yên mà trở về, lúc trước có hơn mười mấy tên dị năng giả đi đến nông trường tiêu diệt động vật biến dị. Nhưng kết quả lại tử thương vô số, người trở về đều thiếu phân nửa. Có thể thấy, động vật dị năng này lợi hại đến cỡ nào.

Nhìn tất cả thành viên của tiểu đội Hồng Nhật lần nữa, thấy mấy người Từ Dương thì không nói, nhưng hai đứa bé kia lại khiến cho lòng người nhin không được lo lắng, huống chi một đứa trong đó chỉ mới là một cô nhóc mười hai tuổi, bọn họ thật sự là hồng đầu rồi mới đi tiếp nhận cái nhiệm vụ nguy hiểm như vậy

Người khác nghĩ như thế nào là việc của người khác, lúc này tiểu đội Hồng Nhật đã rời khỏi căn cứ, đi thẳng đến chỗ nông trường. Không một ai biết, tiểu đội Hồng Nhật thể hiện ra là nhận một nhiệm vụ quét sạch động vật dị năng trong nông trường, trên thực tế lại cất dấu một mục đích khác.

Cũng không biết có phải thật trùng hợp hay không, nhiệm vụ nông trường này cùng một phương hướng với phường vải lúc trước có nhắc đến. Nhiệm vụ tiêu diệt tang thi trong phường vải là một nhiệm vụ hạng nhất, nếu như muốn nhận nhiệm vụ này, đến lúc đó bọn họ phải đi cùng quân đội, sau khi trở về phải phân ra vật tư. Nếu như lúc bọn họ đi nông trường, thuận tiện qua phường vải xem, nói không chừng bọn họ sẽ thu hoạch được thứ gì đó lớn hơn, mà đây mới chính là mục đích chính của bọn họ.

Hoàn chương 64.

65. Chương 65

Bởi căn cứ có quy định rõ ràng, người sống sót thành niên không nhận nhiệm vụ ở bên trong căn cứ, mỗi tháng ít nhất phải ra ngoài hoàn thành một nhiệm vụ, nói cách khác, cũng sẽ bị cưỡng chế đuổi ra khỏi căn cứ, không thể nào hưởng thụ sự bảo vệ của căn cứ.

Vì vậy, trên đường đến nông trường, đoàn người Từ Dương không ngoài suy đoán chút nào gặp được không ít đội ngũ đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ hoặc mới vừa hoàn thành nhiệm vụ trở về. Đương nhiên, trong đó cũng không thiếu những người sống sót ở địa phương khác liều mạng đến căn cứ L. Ngoại trừ có vài người sống sót có chút năng lực nhìn bề ngoài tương đối ngăn nắp sạch sẽ, còn lại những người sống sót khác đều không chỗ nào mà không quần áo rách rưới, xanh xao vàng vọt.

Đi qua đoạn đường này, thỉnh thoảng còn có thể gặp phải tang thi kết thành quần đội, mỗi khi đến lúc này, tiểu đội liền ý chí chiến đấu sôi nổi mà chém giết tang thi. Tốc độ thân thủ kia, không khỏi khiến người khác hoa cả mắt, nếu không có tận mắt chứng kiến, thật sự không tin được tiểu đội mười người có thể bạo phát ra thực lực kinh người như vậy.

Đối với thành viên tiểu đội Hồng Nhật mà nói, trước đây giết tang thi là vì sự sống, hiện tại giết tang thi là vì muốn sống tốt hơn. Vào lúc trải qua công việc bề bộn như vậy, trong lòng mọi người đều hết sức rõ ràng, nếu muốn sống lâu hơn ở mặt thế, chỉ có không ngừng nâng cao thực lực của chính mình, mới có thể liều mạng đánh một trận với tang thi.

Hiện nay những tang thi này đều giống như là ăn phải thuốc kích thích tăng cấp hỏa tốc, nếu như không thừa cơ hội này mà rèn luyện một phen, nếu như đến lúc đó không may gặp phải tang thi có cấp dị năng cao, e rằng bọn họ chỉ chờ đứng chờ chết.

Cho nên, vì để tránh cho loại thảm kịch này phát sinh, cũng là vì để đảm bảo an toàn cho cuộc sống sau này của họ, bây giờ bọn họ thật hận không thể mỗi ngày đi tiêu diệt tang thi để lấy kinh nghiệm, cũng đoạt được tinh hạch tăng cấp.

Chính bởi vì thành viên tiểu đội đều có sức chiến đấu như vậy, đoạn đường này gặp phải vài sóng tang thi, Từ Dương, Hạ Duyên Phong, Ngô Thiên Hạo cấp khá cao cũng không giết được mấy con, những tang thi này đều bị những thành viên cấp thấp hơn là đám Từ Lâm giết sạch, giống như nếu chậm một bước thì sẽ giết ít tang thi.

Lúc này, khi mới giải quyết được một sóng tang thi, nhìn hình ảnh mấy người Từ Lâm đang bắt động thanh sắc lục tìm tinh hạch trong biển máu, trong lúc nhất thời Từ Dương nhìn trời mà không nói gì. Nhưng cũng không lâu lắm, cậu như là cảm nhận được chuyện gì đó không tốt, nhú mày nhìn về một hướng khác.

Từ Dương trầm mặc nhìn vườn nông nghiệp kỹ thuật khoa học cách đó không xa, tâm tình hơi trầm trọng tiếp nhận tin tức tinh thần lực truyền đến, đợi cậu tiếp nhận được hai cổ dị năng chấn động, biểu tình trên mặt thay đổi trong nháy mắt, lòng khẽ trầm xuống, tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, tạm thời cậu cũng không có cách nào nói tường tận việc này, chỉ lập tức phân phó mọi người mau chóng cảnh giới.

Mọi người thấy vẻ mặt rất nghiêm túc của cậu, không chần chờ chút nào, lúc này nhanh chóng dựa theo vị trí đó giờ được bồi dưỡng ra để đề phòng chặt chẽ. Chính là vào giây phút bọn họ mới vừa đề phòng xong, hai bóng đen nhỏ gầy khê xoạt một tiếng hiện ra trước mắt bọn họ, lúc này lấy tốc độ của tên lửa nhanh chóng vọt tới hướng bọn họ.

Thấy hai tang thi nhỏ gầy xuất hiện bất thành linh, trong lòng mọi người không khỏi trầm xuống, bất kể là tốc độ của tang thi nhỏ có thể sánh với tốc độ của tên lửa, hơn nữa toàn bộ khí thể phóng ra uy áp, chính là đang nhắc nhở bọn họ, hai tang thi này đều nằm ít nhất là ở cấp bốn, không, chính xác mà nói là cấp năm.

Nhưng mà, không đợi bọn họ xác định cấp bậc của tang thi, hai tang thi ồm yếu thấp bé liền vù một cái nhảy vọt tới trước. Trong điện quang hỏa thạch*, dị năng muôn màu muôn vẻ không chút lưu tình công kích về hai tang thi. (*Nguyên văn : Điện quang hỏa thạch. Thật ra phải là : Điện quang thạch hỏa mới đúng mà hình như tác giả viết sai chằng. Đây là chỉ ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.- Nguồn: munlulu.wordpress.com

Nếu như là tang thi cấp thấp, chỉ sợ đã sớm chết dưới vô số dị năng này rồi, nhưng hai tang thi này chỉ là vì nhiều dị năng tấn công cùng lúc, không có cách nào tránh khỏi mà bị chút vết thương nhẹ, tốc độ chỉ hơi chậm một chút, nhưng căn bản không thương tổn nào khác.

Mọi người nhìn thấy tang thi tránh trái tránh phải như trước hướng về bọn họ, đúng khi bọn họ chuẩn bị lần thứ hai phát động dị năng tiến công về tang thi, bỗng nhiên lại phát hiện đất dưới chân bọn họ như là bị lún sâu xuống, cả người đều không thể khống chế rơi xuống dưới.

Tại tình huống nguy cấp như vậy, mọi người không đoái hoài tới công kích nữa, chỉ phải vận dụng dị năng để không rơi xuống dưới. Hoàn hảo, một miếng đất cứng rắn đá thể mà bất thành linh lún xuống dưới, ai biết ngã xuống có còn có mạng để bò ra ngoài hay không, lúc này, ai cũng không dám đem tính mạng của bản thân ra đùa giỡn.

Đối mặt với loại chuyển biến này, nghĩ cũng không nghĩ tới, Từ Dương cũng đã biết hai tang thi đó thuộc hệ dị năng nào, lúc này quát lên: “Tang thi cấp năm dị năng hệ thổ, bầy rập cát lún, Tà Hải chú ý phòng ngự, đừng mắc mưu của tang thi.”

Nói chưa xong, hơn mười tia hàn băng xoàn xoạt tụ lại một hàng trước mặt cậu, nhiệt độ xung quanh giảm xuống, trong nháy mắt vọt tới tang thi, hơn mười mũi băng nhọn đều cùng lúc công kích mãnh liệt về hai tang thi.

Cùng lúc đó, theo sau mấy khối băng chính là vài tia lôi điện màu tím, tuy rằng hai tang thi có thể tránh được khối băng, nhưng cũng không biết được giấu ở phía sau khối băng lại bị tia lôi điện tím đã thương, lập tức gào thét giận giữ xé toạt bầu trời, làm chấn động vô số chim muôn.

Trong giây lát thấy từng đàn từng đàn chim bay tứ tán bốn phía, trong lòng Từ Dương không khỏi hưng hăng kéo xuống, một loại cảm giác vô cùng xấu thẳng tấp đâm vào đầu óc cậu, cảm giác giống như đang tiến sâu trong nguy hiểm vậy.

Cảm giác này vừa đến, Từ Dương không khỏi nhìn kĩ lại hoàn cảnh của bọn họ một chút, trong nháy mắt chỉ cảm thấy thật xui xẻo, tốt không đến xấu lại đến, chỗ bọn họ đang đứng là một vùng thôn trang nhỏ ngoài thành phố L. Tuy rằng không giống như nông thôn có núi vây quanh, nhưng cũng dựa lưng vào núi xanh, đủ loại cá nước này nọ, một chút cũng không thiếu. Lúc này con tang thi kia hô lên như vậy, e rằng những động vật này sẽ chịu sự không chế của tang thi mà công kích bọn họ cũng không chừng.

Tục ngữ nói tốt không linh xấu lại linh, cái ý nghĩ này vừa mới hiện lên, Từ Dương liền phát hiện đang có một đám thi điều(* rậm rạp chằng chịt không hề nhỏ chen chúc nhau kéo đến phía bọn họ từ bốn phương tám hướng, điểm đen nhỏ đếm không xuể, nhìn đủ để khiến người khác buồn nôn.

Mọi người nhìn thấy những điểm đen nhỏ giống như hạt mè này, không khỏi ngẩng mặt thở dài nhìn trời, mẹ nó, cũng có phải con nít ba tuổi đánh nhau đâu, mà rống cái quái gì mà rống thế, rống rống còn chưa tính, lại còn kéo đến một đám thi điều làm chi. Nhìn số lượng khổng lồ như thế, ngoại hình lại xấu xí, ánh mắt hung ác, không chừng ngày hôm nay muốn ăn thịt bọn họ ngay tại chỗ này, thật là chết cũng muốn kéo theo tất cả hai chúng mày.

Hai tang thi cấp năm tụ cùng với một đám thi điều đang mãnh liệt tấn công, có thể thấy, hậu quả tạo ra sẽ đáng sợ đến cỡ nào, huống chi hai tang thi còn biết phối hợp tấn công, tuy rằng phối hợp không tốt lắm, nhưng cộng lớn hơn xa so với năng lực tấn công không đầu không đuôi, đây chính là cho dù ai cũng không dám khinh thường đó.

Mất thấy tang thi và thi điều cứ xông lên như tre già măng mọc, đoàn người Từ Dương dần dần cảm nhận được có chút kiệt sức, mặc dù tốc độ tang thi nhanh, nhưng rốt cuộc vẫn ở một mức độ nhất định, bọn họ có thể may mắn tách ra tấn công tang thi, nhưng những thứ trên đỉnh đầu lại không có cách nào khác bận tâm đến, điều này cũng thừa lúc khiến những tang thi điều chết tiệt này chiếm cứ vị trí có lợi.

Số lượng tang thi điều thực sự có rất nhiều, mặc dù may mắn tránh được công kích của một sóng tang thi điều trước, nhưng lại có một sóng khác mặc kệ sóng chết theo sau, một sóng lại một sóng công kích của tang thi điều khiến cả đội đau cả đầu.

Lúc này, trong lòng mọi người cũng cảm thấy may mắn không gì sánh được, may là trong cơ thể dị năng giả có miễn dịch không bị lây nhiễm bệnh độc của tang thi, nếu không, bọn họ không bị thi điều mổ chết, thì cũng sẽ nhanh chóng biến thành tang thi mà thôi.

Cuộc chiến càng ngày càng kịch liệt, mùi máu tươi tràn ngập trong không khí càng ngày càng nồng nặc, Từ Dương vội vã liếc mắt nhìn tình huống của những người khác, nhìn bọn họ cơ hồ đều bị thi điều vây quanh chặt chẽ, trong lòng bỗng dưng trầm xuống, liếc nhìn Hạ Duyên Phong đang giao chiến cùng với tang thi đến nỗi không phân thân ra được, lập tức ngưng tụ lại một nguồn tinh thần lực khổng lồ, sau đó nhanh chóng làm tinh thần phòng ngự cho bọn họ.

Từ đầu đến cuối mấy người đang bị tang thi điều công kích không thể thoát thân đột nhiên thấy thi điều như là đụng phải cái gì đó bèn nhón khiến đầu nổ tung tóe, từng cỗ máu đen nồng nặc chảy dọc xuống theo một bức tường vô hình, trong nháy mắt mọi người bị hình ảnh này dọa sợ, chỉ có điều nhanh chóng hiểu rõ được mấu chốt trong đó, lập tức thừa cơ hội hiếm có này dành một công kích lớn cho tang thi điều.

Có phòng ngự tinh thần của Từ Dương, mọi người cũng không cần phải lo lắng thi điều vây quanh, dứt khoát đánh chết một sóng lại một sóng thi điều. Cùng lúc đó, Từ Dương sau khi bày phòng ngự liền tiếp tục nhập vào cuộc chiến, từng bước truy kích con tang thi có tốc độ cực nhanh kia, chọc cho con tang thi kia rống giận né tránh, thế cực bởi thế mà đảo lại.

Nhưng mà, cũng chính vào lúc thế cực được chuyển biến tốt hơn, một tiếng hét chói tai bất thành linh vang dội toàn bộ vườn khoa học kĩ thuật: “Cứu mạng đi Thật nhiều...thật nhiều...tang thi điều Ai tới...Mau cứu tôi đi...Hu hu hu...Tôi còn chưa muốn chết...”

Trong phút chốc, tất cả mọi người bị tiếng hét kinh thiên động địa kia làm dao động một cái, sau khi phản ứng kịp liền lạnh lùng liếc mắt nhìn bóng dáng đang từ bên vườn kia lao tới, tiếp tục vội vàng chiến đấu như trước.

Trời hại mà, lúc không có chuyện gì thì trốn không gặp người, một khi có chuyện liền không quan tâm lao tới hô cứu mạng, cô ta không muốn sống thì thôi đi, lại còn rước lấy nhiều phiền phức như vậy, thật không

biết tại sao trên đời còn tồn tại nhiều người như vậy.

Cũng chính là vào thời gian này, tang thi điểu bởi vì đang liều mạng sống chết lâu như vậy cùng với tiểu đội mà lại không được thưởng thức ăn liền giống như tìm thấy được mục tiêu, đa số liền xoay chuyển hướng bay đến chỗ phát ra âm thanh, chỉ còn lại một phần nhỏ thi điểu vẫn dây dưa như cũ với tiểu đội Hồng Nhật.

Hoàn chương 65.

66. Chương 66

Không biết duy trì liên tục chiến đấu như vậy bao lâu, đang lúc mọi người đồng lòng hợp lực xuống, rốt cuộc số lượng của tang thi điểu ít đi phân nửa, nhưng mọi người chống đỡ đến bây giờ, toàn thân đã kiệt sức từ lâu, nếu không nghĩ biện pháp lánh mặt một chút, e rằng những tang thi điểu này vẫn sẽ dây dưa không ngừng như vậy, cho đến chết cũng không chịu ngừng.

Vì để tránh cho mọi chuyện không tốt phát sinh, Từ Dương và Hạ Duyên Phong phối hợp càng ngày càng tốt, hơn nữa có Tạ Hải di năng hệ thổ phụ trợ, cuối cùng thành công một kích được hai con tang thi cấp năm. Giải quyết xong hai con tang thi có thực lực mạnh nhất, ba người không khỏi phun ra một ngụm trọc khí, sau đó xoay người vui đùa chiến đấu cùng với tang thi điểu.

Lúc này, vài người sống sót ở vườn bên kia thấy tang thi điểu tới liền trốn vào trong phòng kí túc xá cho công nhân. Đội bọn họ vào trong liền kịp thời chặn cửa lại, những tang thi điểu không có mục tiêu liền quay trở lại công kích đám Từ Dương, đông nghìn nghịt một mảng khiến người khác choáng váng.

Nhìn những tang thi điểu này lại trở lại lần nữa, sắc mặt của đoàn người Từ Dương đều tái xanh. Sự việc đã phát triển đến mức này, nếu bọn họ còn không hiểu được những người đó vừa làm chuyện gì, bọn họ liền phải quay lại bụng mẹ để dạy dỗ tốt một phen.

Rất nhanh quét mắt nhìn cảnh tượng trên không trung một lần, vào lúc hạ được một lần sống tang thi điểu công kích, Hạ Duyên Phong nhanh chóng lấy ra một bình nước suối trong không gian Từ Dương, ngửa đầu nuốt vài ngụm, sau đó tự lại nâng lượng toàn thân đến trên hai tay, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm tang thi điểu, tìm trúng cơ hội liền phóng một lưới điện thật lớn về phía tang thi điểu.

Trong nháy mắt, trên bầu trời vang lên một trận kêu rên, cũng chính trong lúc này, Từ Dương lập tức cho tiểu đội lui lại, thu hai chiếc xe vào không gian, sau đó nhanh chóng chạy đến kí túc xá gần vườn nhất, trước khi vọt vào liền cản lại tang thi điểu theo sau.

Đội tất cả mọi người đều trốn được vào trong kí túc xá, nhất thời cũng không có thời gian quan sát trên người đã bị thương ra sao, tự động phân tán ra quan sát khóa kĩ cửa sổ lại. Chờ cửa sổ được khóa lại kĩ càng, liền đi đến bên cạnh cửa sổ lầu trên, mãi cho đến lúc cuối cùng của kí túc xá, xác định được tất cả cửa sổ đều được khóa kĩ, bọn họ mới xụi lơ trên mặt đất, thở dài một hơi.

Lần chiến đấu này có thể nói là trận chiến kinh tâm động phách nhất từ lúc tiểu đội thành lập tới nay, bị hai tang thi cấp năm và tang thi điểu bao vây trong nháy mắt, trong lòng mọi người đều có loại cảm giác ngày hôm nay muốn cùng thế giới cúi chào. Nào biết bọn họ hiển nhiên thành công giết tang thi, hơn nữa trốn khỏi công kích của tang thi điểu, trong lòng bọn họ liền hiểu được cảm giác cùng sinh cùng tử thấm thiết.

Có lẽ là vẫn còn sợ hãi do cuộc chiến ban nãy, tạm thời không có ai lên tiếng, trong lòng đoàn người có chút suy nghĩ, hoặc là cúi đầu trầm mặc, hoặc là ngẩng đầu nhìn trần nhà, không khí ngột ngạt khiến người khác khó có thể chịu được.

“Tuy rằng di năng giả không bị nhiễm độc, nhưng vẫn nên chú ý tiêu độc, tất cả mọi người mau chóng nhìn xem trên người có vết thương hay không, nếu có, nhanh chóng giải trừ độc tố.” Tổ trưởng tổ hậu cần là Đàm Quỳnh Linh thấy tất cả mọi người đều có dáng vẻ trầm trầm già cả, vội vàng nhắc nhở bọn họ nhanh chóng tự xem vết thương.

Mặc dù mọi người đều biết dị năng giả sẽ không bị nhiễm độc, nhưng không có nghĩa là bị thương sẽ không có việc gì như trước, người bị thương nghiêm trọng, không kịp xử lý vết thương sẽ dẫn đến vết thương chuyển biến xấu thật là chỗ nào cũng có. Cho nên, vừa nghe Đàm Quỳnh Linh nhắc nhở, mọi người liền lần lượt khôi phục lại tinh thần, bắt đầu lặng lẽ kiểm tra lại vết thương trên người.

Cẩn thận kiểm tra vết thương một lần, ngoại trừ mấy người Từ Dương có mấy vết thương chủ yếu do chiến đấu cùng hai con tang thi, mấy người còn lại đều bị tang thi điều mỗ bị thương. May mắn thay, quần áo trên người tất cả đều khá dày, lúc này mới tránh khỏi bị thương nghiêm trọng.

Bởi vì lúc trước phân phối ngọc thạch không gian cũng tiện thể chuẩn bị một chút đồ dùng, cho nên lúc này mọi người cũng không cần chờ Từ Dương lấy ra thuốc khử trùng này nọ, trực tiếp tự lấy ra một ít thuốc có thể rửa vết thương. Bởi vì có mấy người bị thương khá nặng, tất cả mọi người đều rất tự giác thay phiên nhau rửa vết thương rồi bôi thuốc lên.

Trong lần chiến đấu này, anh em Quý gia cũng bị thương nhẹ, chỉ có điều bởi vì tuổi hai đứa còn khá nhỏ, trong lúc chiến đấu mọi người đều đặc biệt chiếu cố, cho nên bọn họ bị thương không quá nặng. Hai anh em không có vội vã xử lý vết thương của bản thân, mà chỉ giúp đỡ đám người Tạ Thiên xử lý tốt vết thương, sau đó mới xử lý cho mình, thuận tiện bôi thuốc mỡ lên.

Nước rửa vết thương đều là nước suối trong không gian của Từ Dương, mặc dù không hiệu quả bằng đàm thủy nhanh chóng khép lại vết thương, nhưng hiệu quả hơn thuốc mỡ bình thường, lúc này lại bôi lên những loại thuốc mỡ đắt tiền, mọi người cũng không có nhận thấy cái gì không đúng. Có lẽ nói, bọn họ đã sớm quen thuộc với nước suối không gian, vì vậy cũng trực tiếp bỏ qua việc này.

Tuy rằng cửa sổ đã được khóa kĩ, nhưng trong phòng vẫn còn tràn ngập mùi vị của máu và thịt tươi như cũ, mà những tang thi điều này sống chết không muốn rời đi, có thể cũng là vì những mùi hương này hấp dẫn, chớ nói chi tất cả bọn họ đều là dị năng giả, lực hấp dẫn càng mãnh liệt hơn so với người bình thường.

Nhìn tang thi điều liên tục lao ngoài cửa sổ, Từ Dương trầm ngâm một chút, chợt lấy một lọ nước hoa rất thơm từ trong không gian, sau đó xịt lên các cửa sổ, trong một thời gian ngắn, cả gian phòng đều nồng nặc mùi nước hoa, trộn lẫn với mùi của nước khử trùng, kì lạ khiến người khác ngửa mũi, chịu không nổi những mùi này mà trực tiếp hắt xì vài cái.

Mọi người ngậy ra một lúc đối với hành động này của Từ Dương, chỉ có điều rất nhanh đã hiểu rõ, mặc dù thật sự chịu không nổi mùi hương nồng nặc này, nhưng một câu cũng không nhiều lời, ngược lại nói Từ Dương lấy ra thêm vài lọ nữa, bọn họ cùng giúp đỡ xịt nước hoa, vừa xịt vừa cảm thán, may mà Từ Dương có nhiều thứ đồ dùng, nếu không, cho dù nghĩ đến cũng không có dụng cụ để thực hành.

Sau khi xịt xong nước hoa, gian phòng giống như là đứng trong một vườn hoa, mùi thơm nực nồng xông vào mũi. Chỉ có điều, nếu như cẩn thận nghe, là có thể nghe thấy được mùi nước hoa, mùi nước khử trùng, mùi của thuốc, mùi mồ hôi và đủ thứ, tất cả đều hòa lẫn thành một khối, mùi vị thật kì quái đến nỗi không chừng có thể giết chết được mấy con tang thi điều.

“Các cậu có chú ý được những người đó là ai hay không? Như thế nào tôi lại cảm thấy những người đó có chút quen mắt.” Đặt lọ nước hoa trên bàn, lúc Ngô Thiên Hạo chiến đấu có liếc nhìn hai khuôn mặt, đột nhiên có điều suy nghĩ hỏi.

“Dưới tình huống đó không biết có giữ được mạng hay không, mà anh còn có thời gian đi chú ý những người đó sao, anh thật đúng là khiến người ta bội phục.” Một lần nữa nhớ lại tình hình khẩn trương khiếp hồn lúc này, trong lòng Từ Lâm không nhận được hơi căng thẳng, mà Ngô Thiên Hạo còn có thể rảnh rỗi chú ý những người đó, thật là không biết nên nói cái gì cho cam.

Nghe được lời của hắn, Ngô Thiên Hạo ngẩng đầu, rất nghiêm túc nhìn chăm chú vào ánh mắt của hắn, sau đó nặng nề nói suy nghĩ trong lòng: “Lúc những người đó đột nhiên xuất hiện, ai biết được lúc bắt đầu bọn họ trốn đi là vì cái gì. Nếu như không chú ý một chút, để bọn họ nhân cơ hội mà làm ra chuyện gì, đây chẳng phải càng khiến thêm phiền phức cho chúng ta hay sao. Hơn nữa, loại tình huống lúc đó, ai cũng không dám đảm bảo lúc bọn người đó kêu cứu, có ý nghĩ xấu xa gì hay không.”

Từ Lâm nghe vậy, căn bản không có cách nào phản bác lời của hắn. Không thể nghi ngờ, lời Ngô Thiên Hạo cũng là lo lắng trong lòng mọi người, tại nơi sống chết trước mắt, một khi có người nảy sinh ra ý xấu

gì, e rằng kết quả của bọn họ sẽ bị thay đổi lớn, nếu bản thân không bị trọng thương, thì cũng sẽ hồn về tây thiên...

Nghĩ đến những kết quả này, vùng lông mày của Từ Lâm đã nhíu lại thành một chữ xuyên (, lẳng lặng nhìn vết thương trên tay mình, sau đó nhìn mấy vết thương trên cánh tay của mấy người Ngô Thiên Hạo, trong lòng càng kiên định, thực lực của hắn còn chưa đủ mạnh, nếu như thực lực của hắn đạt được đến trình độ như của Hạ Duyên Phong và anh của hắn, bọn họ cũng sẽ không chật vật như vậy.

Không thể nghi ngờ, lúc nghe được một phen lời của Ngô Thiên Hạo, mấy người còn lại cũng đều có chung ý nghĩ của Từ Lâm, thật ra ngay từ đầu bọn họ cũng đã sớm hiểu rõ, nếu như không muốn giúp đỡ, tối thiểu cũng đừng tùy tiện quấy rầy. Đương nhiên, bọn họ cũng sẽ không phủ nhận, nỗ lực của bọn họ vẫn còn chưa đủ, nếu không, cũng sẽ không bị thương thành bộ dạng này.

Từ Dương không có chú ý cuộc nói chuyện của họ, mà là nghiêm túc nhìn tang thi điều bên ngoài cửa sổ, suy tư một chút quay lại nhìn mấy người trong phòng khách: “Người bị thương nặng thì nghỉ ngơi một chút, những người khác trông chừng ở đây, tôi và Hạ Duyên Phong cùng đi ra ngoài dẫn tang thi điều rời đi. Lại để cho chúng nó cứ như thế này, cũng không biết có thể dẫn tới tang thi hay không nữa.”

Tạ Thiên vừa nghe được lời này của cậu, lập tức nói: “Tôi bị thương khá nhẹ, tôi cũng đi.”

Ngô Thiên Hạo nghe vậy cũng nói theo: “Tôi cũng đi.”

Từ Dương nhàn nhạt nhìn vết thương của bọn họ một chút, quả thật không quá nặng, trầm mặc gật đầu: “Cũng được. Đợi chút nữa tôi sẽ bày một tầng tinh thần phòng ngự cho các cậu, hiệu quả chừng một canh giờ, các cậu nhớ lưu ý.”

Hai người nghiêm túc gật đầu, thấy Từ Dương và Hạ Duyên Phong đã mở rộng cửa đi ra ngoài, lập tức cất bước đi theo, sau khi ra khỏi cửa liền thuận tiện đóng cửa lại, lưu lại những người bị thương còn chưa kịp phản ứng.

Lúc cửa phòng đóng lại, mấy người Từ Lâm liền khôi phục lại tinh thần, muốn đi theo, nhưng hiểu rõ chỉ càng thêm phiền phức, không thể làm gì khác hơn là ở lại trong phòng, nhìn xuyên qua cửa sổ quan sát tình huống bên ngoài, để tránh khỏi bị những tang thi điều đánh vỡ cửa sổ xông vào.

Hoàn

67. Chương 67

Cuộc chiến bên ngoài giằng co bao lâu, người ở trong phòng liền lo lắng bấy lâu, có nhiều lần, thiếu chút nữa Từ Lâm liền nhịn không được muốn trực tiếp xông ra ngoài, cuối cùng lại bị Tạ Hải và Đàm Quỳnh Linh kịp lúc ngăn lại, hắn rất không cam lòng trừng mắt nhìn hai người nhiều lần ngăn cản, nhìn hai người kia một dáng không muốn bàn bạc cuối cùng không hành động quá mức kích động.

Hai người Tạ Đàm tự nhiên hiểu được lo lắng của Từ Lâm, chiến đấu bên ngoài cũng có người thân của bọn họ, người yêu, đồng đội, nhưng theo tình hình hiện tại, nếu bọn họ cứ như vậy mà xông ra, nếu không giúp được gì, trái lại còn có thể rắc rối phiền phức, cho nên bọn họ chỉ ép buộc bản thân tỉnh táo, đem lực chú ý dời ra chỗ khác.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua dưới bầu không khí giống như trong nhà lao, cũng không biết trải qua bao lâu, cuộc chiến bên ngoài rốt cuộc cũng dừng lại, từ trên tòa nhà cao nhất nhìn xuống, lọt vào trong tầm mắt đều là bóng tối đen như mực, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi tanh tưởi như trước, mà bầu trời đều là từng cọng lông vũ của thi điều phiêu tán, phảng phất như ác ma rơi xuống nhân gian.

Đợi đến lúc đám người Từ Dương trở về, mấy người ở trong phòng đều chuẩn bị xong thuốc khử trùng đầy đủ, nhanh chóng giúp bọn họ rửa vết thương cẩn thận, sau đó liền thoa thuốc mỡ lên, vết thương nặng thì cần phải băng bó lại.

Lúc này, cũng không ai lên tiếng nhắc đến chuyện xảy ra lúc nãy, tất cả đều lựa chọn im lặng chống đỡ, ngoại trừ thỉnh thoảng khẽ thấp giọng hỏi vết thương có đau lắm hay không, cũng không còn tiếng dư thừa, toàn bộ căn phòng đều có một loại rất áp lực.

Một lát sau, thành viên thiếu niên nhất trong tiểu đội là Ngô Thiên Hạo nhanh chóng chớp mắt dạo một vòng, thấy tất cả mọi người đều trầm mặc, trong phòng đều im lặng như vàng, hơi có chút bất đắc dĩ nhún vai, ai dè đụng đến vết thương trên vai, đau đến hít một hơi sâu, nhận được ánh mắt tự làm tự chịu của mọi người, mặt khác cũng nhận thấy được hai con người trợn trắng của Từ Lâm.

Lúc thấy Từ Lâm cho hắn một cái liếc mắt, cũng chỉ cố vùi đầu giúp hắn băng bó vết thương, một bộ dáng lười nói cùng hắn, Ngô Thiên Hạo giật giật miệng, sau đó giả vờ ho khan hai tiếng, thành công lấy được lực chú ý của Từ Lâm, nhanh kéo lên một nụ cười thật tươi, lập tức giả bộ thần bí nói: “Bên kia có hai người ra giúp đối phó tang thi điều, cũng thật sự trùng hợp, hai người kia chúng ta đều biết, đoán xem là ai đây?”

Ngô Thiên Hạo chỉ muốn cho Từ Lâm mở miệng nói vài câu, ngàn vạn lần không được có gì phiền muộn trong lòng, nhưng hắn không ngờ mới vừa nói mấy câu này, mấy người còn lại đều nhìn hắn không chớp mắt, dùng một bộ dáng “Đừng có màu mè, mau mau ăn ngay nói thật”.

Bị nhiều ánh mắt “Hung ác” như vậy nhìn chằm chằm, Ngô Thiên Hạo không còn cách nào khác, không thể làm gì hơn là nói thân phận của hai người kia thật giản lược: “Hai người kia là đàn anh khóa trên của chúng ta, lúc chúng ta còn đang ở thành phố C, đã từng đứng lúc đi chung một đường, sau đó bởi vì có chút nguyên nhân, liền không cùng lộ trình nữa.”

Thật ra, việc này chủ yếu là nói cho mấy người Tạ Thiên nghe, mấy người Từ Dương đã hiểu rõ chân tướng trong đó, cho nên, mặc kệ Ngô Thiên Hạo tán gẫu như thế nào, chỉ cần không thái quá, bọn họ cũng sẽ không sửa lời của hắn, dù sao lúc đó mọi người chỉ là người sống sót chạy trốn, đứng lúc một trước một sau đi trên cùng một con đường mà thôi, căn bản không có bất cứ liên quan gì.

“Vậy vừa rồi bọn họ chạy ra cùng đối phó tang thi, là bởi vì nhận ra các anh sao?” Câu hỏi này chính là do Quý Tiểu Ngân vẫn luôn trầm mặc, cô bé không nói nhiều lắm, có lúc cũng khiến cho mọi người nhìn không được hoài nghi cô bé có tồn tại trong tiểu đội hay không, cũng may ở chung càng lâu, tuổi trẻ nói cùng càng nhiều, nên mới không có trở thành người tàng hình.

Ngô Thiên Hạo không để ý lắm nhún nhún vai, nói nhàn nhạt: “Ai biết được Lúc ở trường học, tuy rằng thỉnh thoảng có gặp thoáng qua, nhưng tuổi tác chuyên ngành khác nhau, có khi gặp qua cũng đã sớm quên mất không còn một mảnh, chúng tôi cũng không phải nhân vật gây bão khiến người khác nhớ nhung trong khung trường.”

Dứt lời, làm ra một động tác buông tay, hiển nhiên một bộ dáng không liên quan đến mình. Ngược lại với bọn họ, hai người kia là nhân vật nổi tiếng trong trường học, bằng không, hắn cũng sẽ không nhận thức được bọn họ. Vừa rồi hai người kia cùng nhau đối phó với tang thi điều, nói không chừng là vì một bước tiếp theo trong kế hoạch, tại đây liền hai người bọn họ một nhóm, nhiều chiến hữu còn hơn thêm một tên địch nhân.

Cũng không biết có nên nói Ngô Thiên Hạo có vận đen cứt chó hay không, vốn chỉ là trong lúc lơ đãng suy nghĩ một chút trong đầu, ai biết cuối cùng lại trở thành sự thật, nhìn người ngồi ở trên ghế salon, ba “Người quen” không mời mà tới, Ngô Thiên Hạo âm thầm chửi tục mấy câu.

Mẹ nó, cái gì gọi là mới gặp đã quen, hôm nay hắn thực sự được mở rộng tầm mắt, những chuyện tương tự trước đây này, đặt ở đây cũng đều ngay cả cái rắm cũng không liên quan. Có ai có năng lực như ba người này, vừa vào liền trực tiếp giả vờ kinh ngạc nói ra bọn họ là đồng học, sau đó liền không đợi ai mở miệng mà lập tức trực tiếp kể lúc ở trường học cái gì gì đó, thường thường nghe được tin tức của bọn họ từ một người nào đó, thật sự rất cao hứng khi gặp được bọn họ vân vân

Nhiều thời gian như vậy không tới, hết lần này đến lần khác đợi sau khi giải quyết xong tang thi điều mới tới, bọn họ mới đặc biệt tới cửa nói cái gì mà có gì cần nhờ thì bọn họ sẽ hỗ trợ, sau đó như là đòi mạng một người lại một người đến đại hội quen biết nhau, bọn hắn sẽ cảm thấy vui vẻ sao? Vui vẻ cái đầu nè Hắn hận không thể trực tiếp quét mấy người này ra khỏi nhà.

Bên này không biết Ngô Thiên Hạo ở trong lòng yên lặng lật mấy cái liếc mắt, bên kia vẫn ôn hòa mà nói chuyện tào lao*, thấy mí mắt hắn mãnh liệt nẩy lên, nhiều lần cũng nhin không được muốn chen vào nhắc nhở ba người biết khó mà lui, bọn họ cũng không phải con nít ba tuổi, nói cái gì mà cùng đến căn cứ, kì thật chính là muốn được bảo vệ đi, e rằng điều này cũng khiến bọn chúng tự mình cho là đúng (* Nguyên văn : Đông lập tây xả, chỉ những người nói chuyện chẳng ra đầu mà cứ dong dài nhảy đề tài này nọ. Câu nói tương tự: Dây cà ra dây muống).

Vào lúc Ngô Thiên Hạo nhin không được muốn thô tục, Từ Dương trầm mặc hồi lâu rốt cục cũng có hành động, hai tay cậu nắm lấy nhau rồi gõ nhịp nhàng, thay đổi vẻ hờ hững lúc trước, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tưởng An Thành ngồi phía đối diện, đến khi thấy Tưởng An Thành không tự chủ mà ngồi nghiêm chỉnh, cậu mới ung dung mở miệng khéo léo từ chối đề nghị của bọn họ.

“Thật sự xin lỗi, hôm nay chúng tôi là nhận nhiệm vụ trong căn cứ mới đi ra ngoài, trước khi nhiệm vụ chưa hoàn thành, tạm thời chúng tôi sẽ không trở lại căn cứ, cho nên, thứ cho chúng tôi không thể chấp nhận đề nghị của các cậu. Thật ra gần căn cứ cũng có rất nhiều dong binh đoàn đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, nếu các cậu muốn cùng đồng hành, có thể chờ ở đây nhiều nhất hai ngày, nói không chừng có thể đợi được dong binh đoàn hoàn thành nhiệm vụ trở về, đến lúc đó các cậu có thể về căn cứ trước.”

Cậu dùng một dáng vẻ nhàn nhạt nói xin lỗi, một đôi mắt sâu thẳm khẽ lướt qua hai người ngồi bên cạnh Tưởng An Thành, thanh niên bên trái là Trác Nhạc Kỳ, cô gái bên phải là Trình Bội Lan, thật là khéo léo, đây chính là mấy người đi theo sau xe bọn cậu khi mới vừa rời khỏi thành phố C.

Ngoại trừ Tưởng An Thành, cậu còn tưởng rằng hai người khác cũng có thể chết trên đường bất cứ lúc nào, kết quả lại làm cho người bất ngờ, không chỉ thành công rời khỏi thành phố C, hơn nữa còn thức tỉnh dị năng, lúc này lại vừa đúng lúc gặp được, thực sự không phải không thừa nhận, vận khí của bọn hắn thật quá tốt đi.

Nghe xong một phen lời nói của Từ Dương, Tưởng An Thành nhíu mày, tạm thời không có trả lời, nhưng cô gái ngồi bên cạnh hắn là Trình Bội Lan trực tiếp nói: “Các anh có thể về căn cứ trước để nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó lại đi ra chấp hành nhiệm vụ nha Tôi mới vừa liên lạc qua với cậu tôi, ông ấy cũng có tiếng nói trong căn cứ, sau khi trở về, tôi sẽ cùng giải thích rõ việc này với ông.”

Có lẽ là thật sợ khoảng thời gian chạy trốn này, thấy đoàn người Từ Dương cư nhiên lại không nể tình như vậy, Trình Bội Lan nhẫn nại thật lâu cũng đỡ chứng đại tiểu thư, nghĩ đến không lâu sau là có thể trở về căn cứ L, cô nàng giống như là đi ngắm phong cảnh, dùng một bộ dáng đương nhiên tự miệng thay đổi lại quyết định của Từ Dương.

Nhìn dáng vẻ tự cho là đúng của cô ta, mấy người Từ Lâm đều lấy ánh mắt lạ lùng nhìn cô vài lần, giống như là đang nhìn một người bị xà tinh bệnh* trốn thoát khỏi viện tâm thần vậy. Cũng không biết lần này đôi mắt của Trình tiểu thư có vấn đề hay không, lại không có nhìn ra nét lạ lùng trong mắt của mấy người Từ Lâm, còn tưởng là bọn họ bốn ba bên ngoài đã lâu, rất ít khi thấy gái đẹp, cho nên mới nhìn cô như vậy.

(* Nguyên văn : xà tinh bệnh, có nghĩa khác là bị thần kinh, xuất phát trong một video “Vạn Vạn Không Ngờ Tối”, Hứa Tiên thấy Tiểu Thanh ở trong sân sau đó tự dội nước lạnh lên mình, liền vội chạy tới giành lấy thùng nước, tức giận hỏi: “Vì sao muội lại tự làm mình hèn hạ như vậy?” Tiểu Thanh vừa lau đôi mắt đỏ vừa khóc vừa trả lời: “Tối qua muội nghe tỷ tỷ ở trên giường nói với huynh, có “xà tinh bệnh” mới thích huynh”. Vì [Shéjīngbìng]: xà tinh bệnh và [Shénjīngbìng]: bị điên phát âm khá giống nhau cho nên Tiểu Thanh nghe nhầm.

Từ Dương trầm mặc nhìn cô ta giả vờ ưu nhã thẳng lưng, cười như không cười nghiêng đầu, vào lúc cô nàng cho rằng chuyện đã thành công, dùng một dáng dấp đạm mạc nói: “Thật sự rất xin lỗi, trước khi lên đường đã nghỉ ngơi mấy ngày rồi, thật vất vả mới đi tới bước này, nếu cứ như vậy mà trở về, vậy chuyến đi này liền chìm xuống đáy nước rồi, từ trước đến nay tôi không thích nói những loại chuyện không có tí lợi ích này.”

“Anh...” Trình Bội Lan nghẹn uất, tại chỗ bị những lời này của cậu khiến không thốt ra được lời nào, chỉ có thể trừng lớn đôi mắt mang theo bông mắt đen như gấu trúc, lại mất đi vẻ long lanh của đôi mắt, đáng tiếc những lời nói ánh mắt chính là cửa sổ của tâm hồn, không phải lúc nào cũng có thể dùng, bọn Từ Lâm làm như không thấy đối với cặp mắt “Ngập nước” kia.

Tướng An Thành kịp thời ngăn cản lại Trác Ngạc Kỳ định mở miệng thay cho Trình Bội Lan, hần nhìn thẳng ánh mắt của Từ Dương, có chút trịnh trọng nói rằng: “Xin lỗi, chẳng qua chúng tôi cảm thấy khó có được duyên phận có thể gặp nhau vào thời mạt thế này, cho nên mới muốn cùng các anh hợp thành đội để trở về căn cứ. Chỉ có điều, nếu các anh vừa mới tiếp nhận nhiệm vụ của căn cứ đi ra, quả thật là không thể bỏ lỡ giữa chừng, trước tôi thật lỗi mẫn, xin lỗi tới các anh.”

Nói xong đứng dậy cúi người chào Từ Dương một cái, giống như tất cả thực sự đều là do hần thất lễ mà tạo thành kết quả như vậy, thái độ nói xin lỗi đều làm đủ tất cả, trái lại mấy người Từ Dương mới giống như là tóm việc này không tha, bọn cậu có chút không phóng khoáng rồi.

Vì vậy, Từ Dương từ tốn nói tiếng “Không sao”, sau đó liền trầm mặc, giao người cho mấy người Hạ Duyên Phong đối phó, còn cậu liền rũ mắt xuống bắt đầu suy nghĩ chính sự. Tuy rằng bọn họ là học cùng một trường, nhưng điều này không có nghĩa gì cả, huống chi bọn họ chưa từng thật sự biết qua đối phương.

Hoàn

68. Chương 68

Ba người Tướng An Thành rốt cuộc không đạt được ý muốn, Từ Lâm khách khí tổng người ra khỏi cửa, quay người lại lôi kéo Ngô Thiên Hạo đi qua một bên nói nhỏ, về phần nội dung hần nói gì, vậy thì cũng không phải là chuyện người bên ngoài có thể biết đâu nha.

Mà lúc này, đã hơn năm giờ chiều, sắc trời bên ngoài cũng dần dần phủ tối xuống, mọi người thay đổi áp lực nặng nề như trước, hầu như toàn bộ cũng bắt đầu bận rộn, thu dọn gian nhà, chuẩn bị cơm tối, về phần người bị thương nặng, khó có được đối đãi đặc biệt, đều trở lại nghỉ ngơi thật tốt, tránh khỏi giúp làm mang thêm phiền phức.

Tiểu đội Hồng Nhật này mới vừa bắt đầu bận rộn chuẩn bị cơm tối, ba người bên kia bị từ chối cũng theo đuôi tâm tư của mình, từng người một sắc mặt đen tối, như là mới vừa bị hắt nước sơn vậy, tất cả đều âm thầm nhớ kĩ một màn mới vừa phát sinh kia.

Nhìn ra được, mặc kệ mạt thế xảy ra bao lâu, bản tính sâu trong nội tâm của ba người này vẫn không có thay đổi ít nhiều gì, đã từng là đứa con trời mà luân lạc tới loại trình trạng ngày hôm nay, vốn là cũng đủ để đánh mất mặt mũi bọn họ, nhưng không ngờ cùng bàn bạc chuyện kết bạn để đi với đối phương, cuối cùng lại bị đối phương “Hung hăng” từ chối, trong lòng bọn họ thấy oán hận cũng là bình thường.

Ôi, ba người này sẽ có loại ý nghĩ gì, cũng chỉ có thể nói là lòng người khó đoán. Rõ ràng người đã đến giữa đường không tiện quay lại căn cứ mà không giải thích gì là không được, nhưng lời này nói đến tai bọn họ, lại trở thành đối phương không biết thức thời, cư nhiên trực tiếp bọn hần một phần chết, chân thật tâm là đen, nghe thấy cái gì cũng đều đen.

“Học trưởng, việc này cứ như thế sao?” Len lén liếc mắt nhìn Tướng An Thành không nói tiếng nào, Trình Bội Lan ngực gấp đến độ không được, cuối cùng vẫn là không nhin được cắn răng nghiêng lời nói.

Trong ba người, muốn nói không chịu cam lòng, vậy khẳng định ngoài cô ta thì không còn ai khác. Nghĩ thấy rằng mình là cô gái yếu đuối, thật vất vả mới từ thành phố C trốn đến đây, mắt thấy sẽ đến căn cứ L, ai biết tự nhiên gặp phải hai con tang thi cấp năm, lúc đó nếu bọn họ không lẩn trốn đúng lúc, chỉ sợ đã sớm chỉ còn bộ hài cốt máu me đầm dề.

Hiện nay hiếm có lúc gặp được một đội ngũ có thực lực mạnh mẽ như thế, hiển nhiên là mong muốn cùng kết bạn đồng hành với đối phương, nếu như vậy cũng ít nhiều ngăn trở được không ít nguy hiểm, nào biết đâu đối phương lại không biết nể tình như thế, không nhận lấy lời mời của bọn họ.

“Người ta đều đã nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cô còn muốn chạy đi lý luận với bọn họ sao?” Tướng An Thành mắt chưa từng nâng lên nói, hần đã sớm chán ghét cô ả Trình Bội Lan này, đơn giản là ngu xuẩn

đến hết thuốc chữa, nếu cô ta không còn có chút tác dụng, hấn sợ là đã sớm đuối đi ra bên ngoài, cũng tiết kiệm một đường liên tục hét chói tai, thanh âm khó nghe muốn chết.

Trác Nhạc Kỳ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô Trình Bội Lan này một cái, nhìn cô ả giả vờ đáng vẻ đáng thương, không khỏi rùng mình, lập tức dời đi tầm nhìn. Trước đây vẫn nghĩ nữ sinh rất khả ái, nhưng trong khoảng thời gian này nhìn hai nữ sinh duy nhất trong tiểu đội đấu đá lẫn nhau, thỉnh thoảng run run, lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển, những lời này mãi mãi vẫn luôn đúng.

“An Thành, cậu có nhìn ra ai là người có thực lực mạnh nhất trong đám Từ Dương hay không?” Hồi tưởng lại tình hình chiến đấu lúc trước, Trác Nhạc Kỳ khá hiểu kì đối với đám người Từ Dương, tuy rằng không biết tình huống của căn cứ L cho lắm, nhưng hấn dám đảm bảo thực lực của đoàn người Từ Dương khẳng định không kém đi nơi nào.

Tướng An Thành nhíu mày suy nghĩ, vẫn chưa trả lời lại nghe Trác Nhạc Kỳ tự hỏi tiếp: “Căn cứ vào tình hình lúc đó, nếu không phải là họ Hạ, thì chính là Từ Dương. Chỉ có điều, dựa theo quan sát của tôi mà nói, tôi thấy thực lực của họ Hạ mạnh hơn một chút, cậu nhìn thấy hấn ta tạo ra một lưới điện trên không, hình ảnh kia, quả thật giống với trong phim.

Đối với kết luận của hấn, Tướng An Thành lại không cho là đúng, chỉ có điều không trực tiếp phản bác, chỉ là nhàn nhạt nói: “Thời gian Từ Dương đối chiến với hai tang thi cấp năm, sử dụng một chiêu đóng băng thuật, cậu nghĩ một chiêu kia sẽ bại dưới lưới điện mà Hạ Duyên Phong bày ra sao?”

Trác Nhạc Kỳ muốn theo bản năng phản bác lại lời này, nhưng lại phát hiện lời phản bác đều rất vô dụng, chiêu đó trong nháy mắt đem khuôn viên mấy chục thước đều đóng băng hết tất cả, quả thực đều không thể nào dùng ngôn ngữ để diễn tả sự sắc bén đó, mà cùng so sánh chiêu này với lưới điện giăng trên không trung, tựa hồ thật có chút khó có thể phân ra ai cao ai thấp.

Sắc trời càng ngày càng mờ, đám người Từ Lâm cũng đã làm xong cơm tối, vườn khoa học kĩ thuật đột nhiên lại tới thêm một nhóm người, Từ Dương và Tạ Thiên vẫn không đổi sắc mặt nhìn ba chiếc xe đang đến bên cạnh kí túc xá qua cửa sổ từ lầu trên xuống, cho đến khi ba chiếc đến trước kí túc xá, vài người lần lượt đi ra, trên mặt hai người mới có chút thay đổi nhỏ.

“Không nghĩ tới sẽ gặp thêm một nhóm người như vậy, xem ra đêm nay phải thật chú ý nhiều hơn mới được.” Tạ Thiên nói thấp giọng, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn mười người lần lượt xuống xe, vẻ mặt lại càng nghiêm trọng hơn.

Từ Dương trầm mặc nhìn tình hình lầu kí túc xá bên kia, mặc dù không có mở miệng nói nửa câu, nhưng trên mặt cũng là vẻ nghiêm túc khó có, sợ rằng thực lực của nhóm người vừa đến cũng không dễ chọc.

Trên thực tế cũng đúng như vậy, chỉ cần người hơi có chút ánh mắt đều có thể thấy được, một đám người này đều là hợp từ băng đẳng, không cùng đẳng cấp với những loại côn đồ lưu manh của mấy địa phương nhỏ, muốn chọc những loại người không sợ trời không sợ đất hay bỏ mạng này, e rằng chỉ có bị chém đứt đầu.

Chẳng bao giờ ngờ tới cư nhiên vào lúc này lại gặp một nhóm người như vậy, Từ Dương không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, lòng không khỏi có chút may mắn bọn họ lựa chọn gian phòng không có giường không có phòng tắm, không thể nào là kí túc xá thích hợp để nghỉ ngơi, mà không phải là phía bên kia nhìn cũng biết là tầng trệt kí túc xá, e rằng bọn họ sẽ chọc tới phiền toái lớn.

Hạ Duyên Phong ở trong phòng khách đang dùng notebook để tra tìm tin tức của căn cứ ZF nhảy bén nhận thấy được hai người nghiêm túc bên cửa sổ, theo bản năng hơi nhíu chân mày lại, yên lặng chốc lát, sau đó dừng lại công việc trong tay, đứng dậy đi tới hỏi: “Ai tới?”

Kể từ khi biết được bí mật không gian của Từ Dương, hấn và Từ Dương thường xuyên vào buổi tối sẽ đến không gian để rèn luyện một phen, lâu dài uống nước đầm thủy trong đó, hấn cảm thấy các cơ quan vượt xa hơn trước đây mấy lần, sớm liền nghe được tiếng ồn ào của xe cộ, mơ hồ còn có được tiếng những người đó nói với nhau.

Từ Dương nghe được thanh âm quen thuộc, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hạ Duyên Phong, sau đó liền quay đầu trở lại nhìn về phía cửa sổ, cảm khẽ hát về phía cửa sổ, giọng lạnh nhạt nói: “Trên đường lẫn vào, cậu

tới xem một chút, nhanh chóng hiểu rõ được đại khái.”

Hạ Duyên Phong hiển nhiên không từ chối, nghe vậy lập tức đi tới chỗ Từ Dương vừa nhường lại, ánh mắt thâm trầm nhìn ra bên ngoài một lúc lâu, lập tức dùng miệng nói vô cùng trầm thấp hồ hững: “Mong bọn họ có thể tự hiểu lấy thân phận.”

Một câu nói lời ít mà ý nhiều, chỉ có điều Từ Dương và Tạ Thiên đều nhanh chóng hiểu được ý tứ chứa trong đó, hai người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều mang tâm tình tương tự, giống như lời Hạ Duyên Phong nói vậy, mong muốn bọn họ thông minh một chút, đừng quá mức tự phụ cho mình là đúng, phải biết rằng, có đôi khi người tự cho là đúng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Ba người bí hiểm cái gì đó, đám người Từ Lâm không nhìn thấy tình huống này ở bên ngoài cửa sổ, cũng không có để ý những chuyện bọn họ mới vừa nói hiển nhiên không biết cái gì, chẳng qua cảm thấy ba người ấy bất thành linh cái có chút lạ lùng, đã là người lớn như vậy, lại thích chơi trò đoán câu đố.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã chuẩn bị nghỉ ngơi, đội phó Tạ Thiên theo thường lệ phân công gác đêm, nhưng so với thường ngày thì có chút bất đồng, đêm nay hắn đặc biệt phân phó, nhất định phải lưu ý tốt bốn phía, trăm triệu lần không được lơ là nửa phần, thời thời khắc khắc lưu ý động tĩnh ở kí túc xá bên kia.

Mặc dù mọi người có chút mịt mờ đối với phân phó này của hắn, nhưng cũng biết hiện tại ngoài bọn họ ra còn có hai nhóm người khác, hiện lại vào lúc hỗn loạn như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra, cho nên bọn họ luôn dùng toàn tâm để đối mặt với chuyện này.

Vào nửa đêm trước trôi qua rất yên lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên một chút tiếng dế kêu bên ngoài, toàn bộ thôn nhỏ đều yên tĩnh như chết. Điều này khiến cho Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo gác đêm thở dài một hơi có chút thất vọng, hình như dữ liệu bên trong không có chuyện gì xảy ra, cho nên có chút không cam lòng. Ý thức được loại tâm tình này, hai người đều cảm thấy mình có chút lạ lùng, hiển nhiên lại mong muốn có chuyện sẽ xảy ra.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong đứng lên thay ca nhìn thấu mảnh khóc trong vẻ mặt của bọn họ, chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ đến đều là do bọn họ đã có thói quen chạy ngược chạy xuôi trong mặt thể, lại sinh ra một ý nghĩ quái dị này.

Nhìn Từ Lâm bởi vì có chút nguyên nhân, trông coi mấy canh giờ trước đều có một dáng vẻ vô cùng phấn chấn, Từ Dương hơi có chút dở khóc dở cười đánh lên tay hắn một cái, dùng bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ nói: “Mau trở lại ngủ một giấc, đỡ lại phải mong những thứ lung tung này.”

Từ Lâm có chút buồn bực lên tiếng, Ngô Thiên Hạo bên cạnh thực sự thấy phiền, trực tiếp lôi hắn đi. Ôi, sinh hoạt gần đây quá mức phập phồng thoải mái, hơi bình tĩnh một chút, người yêu hắn cũng có chút không quen, thật sự là thật khó hiểu.

Hai người Từ Ngô đi rồi, còn lại đôi tình nhân Từ Dương và Hạ Duyên Phong, đương nhiên, đây cũng không phải là chỗ thích hợp để nói chuyện yêu đương, việc liên quan đến tánh mạng của đội, hai người đều vô cùng có trách nhiệm, cho nên mặc dù khó có được đêm không trăng gió mát, nhưng hai người lại chưa từng nói gì, chỉ vô cùng yên tĩnh lưu ý tình hình xung quanh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoài cửa sổ vẫn một mảnh đen như mực, cho dù vẫn chưa từng có động tĩnh gì, nhưng hai người vẫn duy trì cảnh giác như trước, cũng chính là thời gian này, một trận tiếng bước chân cẩn thận vang trong gió truyền đến tai bọn họ, hai người yên lặng liếc mắt nhìn đối phương, một kế hoạch hiện lên trong đầu bọn họ.

Hoàn

69. Chương 69

Ban đêm không có ánh trăng soi sáng, khắp nơi đều là một mảnh đen như mực, nhưng điều này cũng không cản trở hành động của một ít người, ngược lại còn tạo thêm điều kiện tốt nhất để hành động. Chỉ thấy dưới bầu trời đen tối, sáu bảy bóng đen như ẩn như hiện yên lặng không một tiếng động mò vào trước kí túc xá, thanh âm khe khẽ nói với nhau nhỏ đến không thể nghe thấy.

Những người này lục lọi một trận, sau đó cửa kí túc xá được đóng chặt đột nhiên được đẩy ra nhẹ nhàng, bóng đen chỉ dừng ở ngoài cửa một chút, tựa hồ đang xác định bên trong có tồn tại nguy hiểm hay không. Một lúc sau, mấy bóng đen mới nhanh chóng bước vào trong.

Như là thăm dò tình hình của bên trong, lúc bóng đen đi tới bên trong phòng, cũng không có tùy ý qua lại, mà là trực tiếp đi đến cầu thang, sau đó lén lút đi dọc lên trên. Động tác liên tiếp dứt khoát, đều không một câu nhắc đến mục tiêu được bày ra hết sức rõ ràng của họ.

Bởi vì trước đó đã nghe được đoàn người chủ yếu trú tại lầu sáu của kí túc xá, cho nên nửa đêm ngủ không được, ngược lại len lén âm thầm cẩn thận nhẹ tay nhẹ chân đi vào kí túc xá của đoàn người, nhưng khắp nơi trong phòng đều đen như mực, thực sự không có cách nào bảo trì yên tĩnh như trước, vì vậy, tam bát ngũ thì cũng có người không cẩn thận chạm vào tường, thẳng cho đến lúc chọc phải người cầm đầu thấp giọng chửi bới.

“Đã nói mấy lần rồi, chúng mày vẫn luôn chạm đông chạm tây. Trước đây cũng không thấy chúng mày như vậy, lẽ nào đêm nay bọn mày đều đi hồn hả?” Thanh âm như là đang nghiêng răng nghiêng lợi để lộ ra không vui, nghĩ đến nếu tiếp tục như vậy sẽ sớm khiến những người đó giật mình tỉnh dậy, rơi vào đường cùng, chỉ có thể lấy ra một đèn pin nhỏ, nương theo ánh sáng nhỏ bé soi xuống đường.

“Anh Cầu, hình như kí túc xá này chỉ có tổng cộng sáu tầng thôi phải không?” Trong bóng tối, không biết ai đột nhiên hỏi ra một câu hỏi không có liên quan.

“Thì đúng là sáu tầng rồi, mày sao?” Người đàn ông xưng là “Anh Cầu” có chút tối tăm quăng một câu, trong lòng âm thầm chửi bới tên tiểu nhân ở trước mặt đại ca châm ngòi, nếu không có bọn chúng châm ngòi thổi gió bên tai lão đại, hẳn cũng không cần nửa đêm mất ngủ, trái lại chạy tới bên này làm cái gì mà đánh lén ban đêm.

“Em, ách, em nhớ rõ hình như chúng ta đã đi tới tầng sáu rồi.” Ngại vì uy áp của anh Cầu, người nọ hơi có chút rụt rè nói.

“Ồ, vậy sao, anh Cầu, chúng ta đã đi tới tầng sáu rồi, hiện tại cứ bắt đầu hành động dựa theo kế hoạch ban đầu hả?” Mặc khác một tiếng nói khá lớn tiếp lời.

“Trước tiên chờ một chút nữa, không có việc gì thì đừng nói lung tung nữa, khoảng cách gần như vậy, ai biết những người kia có dị năng nhĩ lực tốt hay không.” Anh Cầu quyết đoán hạ ra một mệnh lệnh.

Hai tiếng nói vừa dứt, quả thực không ai lên tiếng nữa, trong bóng tối chỉ có hơi thở ồ ồ của mấy người, đều rất yên tĩnh, đám người không khỏi rung mình mấy cái, luôn cảm thấy phía sau rất lạnh, vài người theo bản năng rụt cổ một cái.

Cứ ngây ngốc như vậy đợi một lúc lâu, rốt cuộc cũng có người không nén được bầu không khí như vậy, nhin không được khê nói: “Anh Cầu, lâu như vậy không có động tĩnh, đừng nói là những người đó đã ngủ như chết đi?”

Anh Cầu nghe như vậy liền dùng ánh mắt sắc như dao liếc tới, tuy rằng trong bóng tối nhìn không thấy, lại cũng khiến người người nói chuyện co rúm miệng một cái, thầm nghĩ: Anh Cầu không hổ là anh Cầu, một mắt lại sắc bén như dao vậy.

Lại tiếp tục đợi một khoảng thời gian nữa, anh Cầu xác nhận an bài kế hoạch chuyển này của bọn họ một chút, đánh giá tình hình bây giờ, rốt cục phân phó vài tên thủ hạ bắt đầu hành động, mà chính hắn cũng tăng cường cảnh giới, lén lút tìm tòi về phía phòng làm việc đang có không ít người.

Vào lúc đám người thật vất vả lục lọi tìm kiếm phòng làm việc, vốn có tưởng tượng được mấy hình ảnh không từng xuất hiện, trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, sau đó đều cùng quay lại nhìn anh Cầu đầu lĩnh, khó có được ăn ý nghe chỉ thị kế tiếp.

Nhưng mà, anh Cầu còn không có nói gì, đột nhiên liền nghe được có tiếng người vô cùng sợ hãi nói: “Chó biến dị, một con chó biến dị rất lớn. Không, không chỉ có một, mà rất nhiều mà rất nhiều...”

Lúc này chợt có xuất hiện chó biến dị, mặc kệ có thấy hay không, đám người đều không tự chủ khấn thưng, hai mắt mở to nhìn qua nhìn lại, đợi lúc thấy được chó biến dị, trong nháy mắt liền vang lên mấy tiếng kêu than sợ hãi, cũng không còn duy trì được yên tĩnh nữa.

Trong phút chốc, các loại vũ khí đều nâng lên cao, có lẽ là quá khấn thưng, có lẽ là do sợ chết, trong hỗn loạn, xung quanh bày ra vũ khí, căn bản không ai có nhắm trúng mục tiêu. Hơn nữa, kì quái chính là, rõ ràng có vũ khí bắn trúng chó biến dị, nhưng lại không thấy nó bị bất cứ vết thương nào.

Anh Cầu nhìn những người xung quanh tấn công rối bời, mặc dù trong lòng có một cỗ lửa giận cuộn cuộn, lúc này cũng không có thời gian xen vào bọn chúng nữa, mạng của người nào không quan trọng, hấn sợ chính là chết ở nơi này, cho nên vẫn quăng mấy quả cầu lửa nóng rực về phía chó biến dị không ngừng nghỉ.

Nhiều lần, rõ ràng hấn thấy có mấy quả cầu lửa trúng chó biến dị, nhưng chó biến dị vẫn lộ ra cặp mắt hung tợn chạy nhanh về phía bọn họ, một đôi mắt đỏ ngầu trong bóng đêm lại càng vô cùng đáng sợ, giống như là một đám chó sói bị bỏ đói mấy ngày vậy.

Tơ mắt nhìn chó biến dị này không nhìn đến công kích của bọn họ, chỉ nhanh chóng chạy đến hướng này, rốt cục có người nhịn không được mở miệng run run khóc mắng: “Gặp quỷ Những con chó biến dị này không bị thương Đây là cái chuyện gì đây hả”

Sau khi hấn nói xong, xác nhận đều là suy nghĩ trong lòng mọi người, thì ra không chỉ một người bọn họ có loại cảm giác này, mà là tất cả mọi người đều giống vậy, trời hại, bọn họ đều là gặp cái vận cứt chó gì đây Đụng tới một đám chó biến dị cũng không nói, không lẽ còn đụng phải một đám chó mình đồng da sắt sao hả? Có người bị thương trên tay do một loại vũ khí sắc bén không biết tên, lầm là chó biến dị có dị năng hệ phong, khóc rống hô lên: “Anh Cầu, chúng ta mau lui đi Nếu không lui lại, toàn bộ chúng ta phải chết ở chỗ này”

Vào lúc giữa ranh giới sự sống và cái chết, có người mở đầu, những người còn lại đều không nhịn được phụ họa, một tiếng lại một tiếng “Lui lại” hấp dẫn càng ngày càng nhiều chó biến dị, tình cảnh giống với một đám hầu tước hầu tử xuất ra một bãi khỉ con, chó biến dị chen chúc mà đến dọa những người này sắp tè ra quần.

Dưới tình huống vô cùng khấn thưng này, một đám người cũng không nhận thấy được dị dạng trong đó, vì sao kí túc xá lại có nhiều chó biến dị như vậy, những chó biến dị này từ đâu mà chạy đến phía bọn họ, tại sao toàn bộ đều giống như là một thân mình đồng da sắt...

“Lui lại lui lại” Không cần bọn họ nhiều lời, anh Cầu cũng biết được việc quan trọng là phải nhanh chóng rời khỏi chốn quỷ quái này, nếu không lui lại, e rằng bọn họ lập tức bị một đám chó biến dị này cắn đến banh tủy, sau đó trực tiếp nuốt vào trong bụng ngay cả xương cũng không nhả.

Cũng vào lúc này, anh Cầu mới muộn màng phát hiện, thật ra đã sớm có người không chịu nổi loại nguy hiểm trước mắt này, lặng yên không tiếng động công mọi người chạy trốn, lưu lại đều là mấy người thân cận với hấn. Lúc nhận thấy được việc này, lửa giận trong lòng anh Cầu liên tục sôi trào cuộn cuộn, quả nhiên là nuôi phải bạch nhãn lang*. (*Nguyên văn : sói mắt trắng, hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.

Bất kể là người đang chiến đấu với chó tang thì phát ra tiếng động, hay là đang chạy trốn cái quái gì cũng không để ý các loại tiếng va chạm, dưới bầu trời đêm yên tĩnh lại càng cao ngất, những người đang ngủ say ngoài cửa cũng bị những tiếng huyền não này làm giật mình tỉnh giấc, đầu tiên là hoảng hốt vọt tới bên ngoài cửa sổ kiểm tra tình hình, trong một lúc còn cho rằng đang bị tang thi vây công.

Không giống với lầu kí túc xá bên kia thất hồn lạc phách, thành viên tiểu đội Hồng Nhật đang ngủ bên này bởi vì có Từ Dương bày ra một tầng phòng ngự, ngoại trừ Từ Dương và Hạ Duyên Phong gác đêm, cũng

không có người nào nhận ra được sự việc kỳ lạ quái mới vừa xảy ra.

Mà lúc này, hai người và một chó tạo thành chuyện lạ lùng kia đang ghé vào bên cửa sổ, cười lạnh quan sát kinh động ở lầu gác xa bên kia. Từ Dương nhìn một lúc, có chút tế nhị vô vị thu hồi mắt, lòng lại nhin không được kế hoạch đó thật quá hay.

“Không biết ngày mai những người đó còn nhớ tới chuyện tối nay không, có thể sẽ không cảm thấy bọn họ đều gặp ác mộng ở đây đi?” Đuôi lông mày Từ Dương khẽ nhướng, quay đầu nhìn Hạ Duyên Phong, thờ ơ hỏi.

“Em thấy bọn họ sẽ không chỉ cảm thấy là ác mộng đâu, nói không chừng sau đó còn có thể thường xuyên tha cho cái loại ác mộng này.” Hạ Duyên Phong quay đầu nhìn cậu, mỉm cười trả lời vấn đề, khó có được thấy cậu làm một việc như vậy, nhin không được tiến lên bên cạnh, hôn lên đôi môi mỏng khẽ nhếch kia.

Bất thành linh đến khiến Từ Dương hơi sửng sốt một chút, chỉ có điều nhanh chóng phản ứng kịp, hơi mở miệng cho đối phương xông vào, hai người ôm nhau trao đổi hơi thở, lúc lâu sau mới lưu luyến không rời tách ra, lẳng lặng cảm nhận được an ủi khó có được.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Tạ Hải và Quý Tiểu Chu thay thế gác đêm cho bọn họ đều tỉnh lại đứng lúc, hai người tới bên cửa sổ bắt gặp được hai hình bóng rúc vào nhau, trong nháy mắt ngây người, tuy rằng sớm biết Từ Dương và Hạ Duyên Phong đang yêu nhau, nhưng lại chưa từng thấy bọn họ có những hành động quá mức thân mật như vậy, cho nên lúc này bất thành linh thấy một màn này, hai người đều thấy hơi ngượng ngùng, như là đang phá vỡ chuyện tốt của người khác vậy.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, cũng không có gì là mất tự nhiên, chỉ nói nhàn nhạt: “Nếu các cậu đã tới, vậy chúng tôi đi về nghỉ ngơi trước.”

Vẫn là Tạ Hải kịp phản ứng, gật đầu nói: “Được, phiền anh Dương và Hạ Duyên Phong rồi, còn dư lại thì liền giao cho chúng tôi đi.”

Hai người Từ Hạ cũng không nhiều lời, thông báo một tin tức xong liền xoay người trở về phòng. Dương nhiên, hai người trở về phòng cũng không thật sự lập tức nằm xuống nghỉ ngơi, mà là đi tới không gian nghỉ ngơi một phen, lúc này mới hài lòng mà ngủ say.

Hoàn

70. Chương 70

Sáng sớm hôm sau, ngoại trừ Tạ Hải và Quý Tiểu Chu thay thế cho hai người Từ Hạ có nhận thấy được một chút việc kỳ lạ ở bên ngoài, mấy người còn lại cũng chẳng biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì. Dương nhiên, Tạ Hải và Quý Tiểu Chu cũng chỉ biết sơ sơ là ký túc xá bên kia xảy ra động tĩnh, về phần chuyện gì mà lại như vậy, bọn họ cũng chỉ biết một nửa, chẳng qua chỉ cảm thấy động tĩnh này, có thể, đại khái là có chút quan hệ với Từ Dương và Hạ Duyên Phong.

Lúc đầu đám người Từ Lâm cũng không có nhận thấy được có cái gì không đúng, nhưng Tạ Hải và Quý Tiểu Chu không ba lần thì năm lên lên liếc mắt nhìn về Từ Dương hoặc là Hạ Duyên Phong, hơn nữa còn lộ ra một bộ dáng muốn hỏi lại không biết làm sao, nên mới thành công đưa tới hiểu kỳ cho những người này.

Nếu như đối tượng muốn hỏi là một trong những người khác, chắc chắn Tạ Hải và Quý Tiểu Chu sẽ không khó khăn như vậy, nhưng ai lại khiến đối tượng chuyện này chỉ có Từ Dương và Hạ Duyên Phong cơ chứ. Một từ trước không có biểu tình gì, một lại trầm mặc không thích nhiều lời, hiện tại hai người là người yêu, cho dù hỏi ai cũng đều có chút không tốt.

Đến bước đường cùng, hai người không thể làm gì khác hơn là dờ dờ nhìn về Từ Lâm đang cùng tò mò, điều này mới vừa rơi xuống, vài ánh mắt đều theo đó mà đồng loạt nhìn về Từ Lâm, ánh mắt còn sáng hơn bóng đèn chân tóc.

Nhận thấy được nhiều chờ mong như vậy, Từ Lâm liền thấy áp lực như núi, hần có chút đau đầu mà khe vuốt đầu, làm ra một động tác lau mồ hôi, sau đó nhẹ nhàng khụ hai tiếng, tiếp lại giương mắt nhìn về anh hần, giả vờ lơ đãng hỏi: “Anh họ, tối hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?”

Từ Dương nghe vậy thiêu mi một chút, đôi mắt sâu không thấy đáy thờ ơ dạo qua một vòng, sau đó quay đầu nhìn về phía Hạ Duyên Phong, dùng ánh mắt im lặng truyền đạt ý nghĩ “Cậu nói đi”, kể chuyện này nọ, thật sự không phải điểm mạnh của cậu.

Nhận được ánh mắt của Từ Dương, Hạ Duyên Phong tạm thời len lén nghĩ, hiển nhiên cũng là vô cùng bất đắc dĩ, đừng nói Từ Dương sẽ không kể chuyện xưa, hần cũng sẽ không kể. Nhưng bị nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, hần cũng chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày*, tận lực đem chuyện tối hôm qua hần và Từ Dương phát hiện có người len lút đi tới kí túc xá, hai người bọn họ liền thuận tiện liên hợp với chú chó của Quý Tiểu Ngân triển khai một chút ảo giác đơn giản. Về phần nghe không hấp dẫn, vậy thì không phải là chuyện của hần, dù sao hần cũng không phải là người kể chuyện chuyên nghiệp ha

Mọi người nghe xong chuyện không ra chuyện của Hạ Duyên Phong kể, rồi lại nói đến vụ ảo giác chân thật hơn chuyện xưa kia, cả đôi mắt đều chớp như đèn flash. Mặc dù sớm biết rằng thực lực của Từ Dương không hề tầm thường, nghe đến cậu có thể dùng tinh thần lực gì đó để tạo ra ảo giác cho những người này gặp ác mộng, chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái méo mó, có đội trưởng cường đại như vậy, thật khiến người khác hâm mộ đó nha

Nếu đã biết được chuyện xảy ra tối hôm qua, Từ Lâm và anh em Quý gia tuổi còn nhỏ nhẹn không được lập tức chạy đến tra xét tình huống dưới lầu, nhưng lúc này tất cả mọi người vui ở bên trong, bọn họ chỉ có thể nhìn được vài bóng người qua lại trong hành lang, còn lại đều không có khả năng thấy, chỉ có thể hô một tiếng, thật sự là quá đáng tiếc.

Không ngờ thợ giống ba người Từ Lâm, còn lại những người khác đều cảm thấy hứng thú đối với thuật ảo giác của Từ Dương, đáng tiếc dị năng của bọn họ không thể nào triển khai ảo giác kì huyền như vậy, cũng chỉ có thể ảo tưởng một chút mà thôi.

Bởi vì hơn phân nửa thành viên đều có chút lưu ý hai nhóm người trải qua hoảng sợ hôm qua sẽ gây thêm một cái biến gì nữa hay không, cho nên sáng nay tiểu đội Hồng Nhật liền thay đổi hành động gấp gáp của lúc trước, khó có được lưu lại chuẩn bị xem náo nhiệt một chút.

Khoảng chừng qua một canh giờ, lầu kí túc xá bên kia cũng có người đi ra, Quý Tiểu Ngân canh giữ bên cửa sổ lập tức quay đầu vô trong báo cáo một câu, Từ Lâm và Quý Tiểu Chu đã sớm nhẹn không được chạy tới, hơi thò đầu quan sát tình hình bên kia.

Đội khi thấy rõ mấy người đàn ông lộ ra hung quang, Từ Lâm mới hiểu rõ vì sao tối hôm qua anh họ lại không trực tiếp công kích bọn họ, mà là lợi dụng thuật ảo giác để cho đám người đánh lén này một bài học. Đối với mấy loại côn đồ lẫn lộn dưới đao súng này, để cho bọn họ nhận thấy được một chút quái dị, trái lại cũng là một chủ ý tốt, tốt nhất là từ nay về sau đều bị cái ác mộng kia quẩn thân, như vậy cũng có thể bớt chút thời gian suy tính hãm hại người khác.

Nghĩ vậy, trong lòng Từ Lâm nhiệt huyết sôi trào, quay đầu về phía Từ Dương hô lên: “Anh họ, anh có thể triển khai thêm thuật ảo giác cho bọn họ không? Tốt nhất là ảo giác bị vô số tang thi đuổi theo, bất luận bọn họ chạy như thế nào cũng không thoát khỏi truy đuổi của tang thi, ngấm lại cảm thấy vô cùng khoái cảm.”

Anh em Quý gia cách Từ Lâm gần nhất nghe được lời này của hần, “Xoẹt” một tiếng đều quay đầu nhìn về phía Từ Dương, một đôi mắt hiện lên tia sáng quỷ dị nhìn lom lom vào Từ Dương, trong mắt không hề nghi ngờ đều là ánh sáng nóng bỏng đồng ý với lời của Từ Lâm, thậm chí còn hưng phấn hơn so với Từ Lâm.

Cùng lúc đó, mấy người Hạ Duyên Phong cũng không hện mà cùng nhìn về Từ Dương, chỉ có điều ánh mắt của bọn họ lại kín đáo hơn, nhưng dù vậy, vẫn toát ra một tia nóng bỏng giống ba người Từ Lâm, tựa hồ mọi người vô cùng mong muốn Từ Dương đồng ý với thỉnh cầu của từ Lâm.

Từ Dương bị ánh mắt nóng bỏng của bọn họ dọa sợ, hơi có chút bất đắc dĩ than thở: “Quy mô của thuật ảo giác chỉ có thể khai triển ở phạm vi nhỏ, bây giờ tôi chỉ có thể khai triển trong khuôn viên trăm dặm, trừ phi là triển khai lên người cấp ba cấp bốn, nhưng nếu triển khai với người trên cấp năm, dựa theo khoảng

cách này, tôi cũng không thể khai triển thuật ảo giác được. Hơn nữa, các cậu cho rằng khai triển thuật ảo giác rất đơn giản sao? Cũng có phải là muốn mua cái trắng đầu.”

Mọi người vừa nghe lời của cậu, trong chốc lát cũng phát hiện bọn họ thật sự có chút ép bức, ảo thuật tinh thần, nếu là do dị năng tinh thần sinh ra, kì thật trình độ sử dụng chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn các dị năng khác gấp trăm lần, trái lại bọn họ đúng thật là không chịu suy nghĩ.

So với những người khác đều tìm cách, Từ Dương lại càng nghĩ nhiều hơn, sau đó lúc sử dụng dị năng tinh thần, cậu lại càng phải cẩn thận hơn nữa, dù sao dị năng tinh thần cũng không giống với dị năng hệ thiên nhiên khác, như loại tinh thần dị năng có thể giết người vô hình này, cho dù là ai cũng sẽ thấy bất an, cho dù là thành viên trong tiểu đội.

“Anh Dương, hiện tại bọn họ đang đứng dưới lầu, đang nhìn lên trên lầu đó Chúng ta cần đi xuống xem một chút không?” Quý Tiểu Chu luôn chú ý tình hình bên ngoài cửa sổ phát hiện những người đó đi đến trước kí túc xá thì dừng lại, lập tức đem việc này nói cho mấy người trong phòng.

“Xem trước một chút đi” Từ Dương suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc này, đoàn người trên lầu vẫn bất động như cũ, nhóm người dưới lầu lại bắt đầu nhao nhao ồn ào, có người nổi giận dùng dùi nói: “Anh cả, bọn Cậu tử dụng phải loại chuyện đó, nhất định là do mấy người kia giở trò quỷ, khiến cho mấy anh em trực tiếp xông lên xét nhà đi, để cho bọn họ nếm lợi hại của bang Phục Hồ chúng ta.”

Người được xưng “Anh cả” là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, bên trái mắt có một vết sẹo do dao để lại, cái đầu trần trụi bóng láng, hằn đang nhũu chặt lông mày, không biết suy tính cái gì, lúc này đột nhiên bị người quấy rầy, một đôi mắt sắc bén quét tới, lập tức khiến người nọ câm miệng lại.

“Xem như những người đó giở trò quỷ thì như thế nào? Đều không thấy mặt của đối phương, đã bị đối phương dùng thuật ảo giác đánh cho không kịp trở tay, mà cảm thấy để cho mấy anh em xông lên là có thể giải quyết chuyện này sao?” Anh cả mặt không biểu tình, chỉ lạnh lùng nhìn người nọ, đôi mắt lợi hại như chim ưng.

“Vậy cũng không thể để như thế chứ” Người nọ tựa hồ có chút không phục, nhưng bị cặp mắt lạnh như băng của anh cả dọa sợ, rõ ràng khí thế yếu đi nhiều, câu nói phía sau lại càng nhỏ, hầu như chính hắn cũng không thể nghe được.

Người nọ có ý nghĩ như vậy nói chuyện không ngừng, ai có thể có năng lực mạnh hơn anh cả bọn họ chứ, mặc dù không cam lòng, lại cũng chỉ có thể cứng miệng ngậm cục tức, đợi được ngày nào đó tăng cường thực lực, đến lúc đó nhất định sẽ khiến những người này dẹp mặt.

Nhưng mà, không chờ bọn họ suy nghĩ lâu, trên lầu đột nhiên truyền xuống một cỗ uy thế khổng lồ, giống như là từ trên trời đánh xuống, khiến bọn họ bị bao phủ dưới một loại uy thế, lòng không tự chủ sinh ra một ý nghĩ thần phục, đi đứng đều bị khống chế đến run rẩy bất giác.

Trong một đám người, thực lực có thấp có cao, thực lực yếu đã sớm xụi lơ trên mặt đất, thực lực cao hơn một chút, cũng đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh, về phần mấy người thực lực khá cao, giống như anh cả và mấy người có chút quyền khác, lúc này giống như là bị một khối đá lớn đè lên, toàn thân không thể nhúc nhích nửa phần.

Cỗ uy thế này vẫn truyền ra từ trong lầu kí túc xá bên kia, vốn đoàn người Tướng An Thành còn đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi liền không có bất kì nghi vấn nào mà bị ảnh hưởng bởi uy thế, uy thế bất thành linh dọa bọn họ hết hồn, đồ trên tay đều lách cách rơi xuống đất.

Tướng An Thành khẽ nhíu đôi mày kiểm lại thật chặt, cố nén lại áp lực do cỗ uy thế mạnh mẽ kia đè ép, từng bước từng bước đi tới trên hành lang, đợi khi thấy rõ cảnh tượng bên kia, một đôi con ngươi tối sầm lại, trong con ngươi mơ hồ lộ ra một tia tham lam và điên cuồng.

Nếu như thực lực như vậy thuộc về hắn, hắn cũng cần gì phải bị người đè ép, tất nhiên sẽ chính là đánh ra một phen trời đất, hoặc là có được thực lực cỡ này, hắn cũng sẽ không phải lại ngại đối phương bởi vì có một gia thế bối cảnh, do đó phải ẩn nhẫn mọi cách đối với đối phương.

Nghĩ tới đây, đôi mắt đen nhánh kia chợt biến, không cam lòng có thực lực không bằng người, có phần hận bị người đâm đạp dưới chân, có đồ kị bị người khác cướp đoạt...những loại như vậy, tất cả đều khiến hận hận đến không chịu nổi, gương mặt anh tuấn trở nên vô cùng vặn vẹo, làm cho lòng không nhịn được hốt hoảng.

Nếu như... nếu như thực lực của hắn càng mạnh, sinh ra ở nơi thời đại hỗn loạn khó có được này, tất nhiên hắn sẽ không công lãng phí cơ hội này, nhất định phải để người trong thế giới nhìn, ai mới chính là cường giả có thực lực cực mạnh.

Hoàn

Tội nghiệp A Thành bị áp bức đến tâm lý vặn vẹo, chắc đây là nhân tố xấu cuối cùng đây...

71. Chương 71

Chân chân thiết thiết cảm thụ được thực lực chân chính đến từ đoàn người Từ Dương, cuối cùng mười người tự xưng là bang Phục Hồ lựa chọn chạy trốn chết. Đến lúc này, đại đa số người đều rất rõ ràng, sinh vào thời đại hỗn loạn như vậy, chỉ có mặt ngoài hung ác, không có thực lực chân chính, vậy hiển nhiên đã không có khả năng khiến người khác kinh sợ như trước nữa, ngược lại còn có thể đưa đến họa diệt thân.

Tạm thời mặc kệ hai nhóm người kia phải đối với uy thế vừa phóng ra này như thế nào, đợi khi Từ Dương thấy người trong bang Phục Hồ đều vất chân lên cổ vội vàng chạy ra khỏi vườn, liền bắt người phân phó mấy người tiểu đội lập tức thu dọn rồi chuẩn bị khởi hành. Về phần khi nào thì nhóm người Tưởng An Thành rời đi này, đó cũng không phải chuyện cậu muốn biết.

Không lâu sau đó, Từ Lâm đã thu dọn xong hành lý nhìn thấy Từ Dương vẫn còn trầm mặc đứng bên cửa sổ, một lúc còn tưởng rằng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, không nhịn tò mò đi tới, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ một chút, lại chẳng thấy gì cả, khẽ nháy mắt, quay đầu nói: “Anh họ, tất cả đã thu dọn xong, hiện tại liền bắt đầu đi?”

Từ Dương như có điều suy nghĩ thu lại đường nhìn đặt bên ngoài cửa sổ, nghiêng đầu nhìn qua hắn một cái, sau đó liền liếc mắt nhìn mấy người khác, xác định tất cả mọi người thu dọn xong, lúc này mới gật đầu, nói nhàn nhạt: “Lên đường đi”

Tiếng xe khởi động ồn ào xuyên qua không khí, truyền đến trong tai đám người Tưởng An Thành, đợi bọn họ chạy tới tìm hiểu tình hình tức xá bên kia, đoàn người Từ Dương đã lái xe nghênh ngang chạy đi, chỉ lưu lại bụi bặm phát phối khắp trời, cùng với ánh mắt phẫn hận ghen tị muốn ăn tươi nuốt sống của đoàn người Tưởng An Thành.

Lần này, tiểu đội Hồng Nhật không còn nán thời gian lại nữa, một đường chạy thẳng đến nông trường xuất hiện không ít thú biến dị kia. Ngày hôm qua đã trì hoãn không ít thời giờ ở vườn kỹ nghệ, tuy rằng bọn họ thu hoạch khá phong phú, cần phải đi về trễ, không dám đảm bảo người khác không sinh ra một chút hoài nghi. Bọn họ còn muốn dừng lại ở căn cứ một khoảng thời gian, cho nên tạm thời phải tận lực tuân thủ thích hợp các điều lệ căn cứ.

Thời gian đã nhanh chóng trôi qua gần hai giờ, qua đoạn đường này, đoàn người chém giết vô số tang thi, cộng thêm một số động vật tang thi, rất cục đã an toàn tới chỗ ở nông trường vùng ngoại thành. Nhưng mà đây không khiến bọn họ buông lỏng chút nào, ngược lại bọn họ càng phải đề phòng nghiêm ngặt, mặc dù động vật biến dị xuất hiện ở trong nông trường, nhưng ai biết chúng nó có dời đi hay không.

Loại tình huống này hiện nay, hoàn toàn có thể nói là địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng, không ai biết động vật biến dị này sẽ từ cái góc nào xông tới. Có loại lực lượng địch nhân đáng sợ ẩn núp trong bóng tối này, chỉ là suy nghĩ một chút liền cảm thấy toàn thân đều thít chặt, tinh thần cả người cũng tập trung cao độ theo, không dám thư giãn chút nào, ngay cả cho dù chỉ là một phân rủi.

Khoảng cách của xe càng ngày càng gần nông trường, Từ Dương thả tinh thần lực ra ngoài thu thập được tin tức càng ngày càng rõ ràng, lúc tinh thần lực truyền đến một cỗ sóng dị năng mạnh mẽ, Từ Dương bất thành linh mở miệng, giọng nói tỉnh táo nghiêm túc: “Lập tức xuống xe đề phòng. Tạ Hải, phương hướng chín giờ, tạo một cái bẫy, Quý Tiểu Chu hỗ trợ; Tạ Thiên, Từ Lâm, Quý Tiểu Ngân lưu ý phương hướng một giờ; Ngô Thiên Hạo, Đàm Quỳnh Linh phương hướng sáu giờ đồng hồ; còn Hạ Duyên Phong tùy cơ ứng biến.”

Từ Dương vừa dứt lời, đoàn người cũng đã căn cứ theo an bài đứng ở vị trí của mình. Tuy rằng bây giờ bọn họ còn chưa có thấy nửa cái bóng, nhưng không ai rõ ràng năng lực của Từ Dương hơn so với bọn hắn. Chính là loại tinh thần lực dò xét nghịch thiên của Từ Dương, bọn họ mới có thể nhiều lần chuẩn bị sẵn sàng đón nguy hiểm đến, do đó thành công đánh chết tang thi cấp cao xuất quỷ nhập thần và động vật tang thi, cho nên bọn họ không bao giờ nghi ngờ an bài của Từ Dương.

Chính là vào lúc bọn họ mới vừa chuẩn bị sẵn sàng, tất cả đều cảm thấy một cỗ uy thế cường đại đang bao vây đến từ bốn phương tám hướng, uy thế kín không kẽ hở khiến cho lòng bọn họ khẽ lộp bộp một chút, biểu tình trên mặt đều trầm trọng hơn, ánh mắt đen thẳm thẳm dường như muốn hút tất cả mọi thứ vào đáy.

Chỉ mấy giây sau, đột nhiên một bóng đen cấp tốc nhảy vào mắt mọi người, lúc này không cần nói cái gì nữa, mọi người đang thấy bóng đen kia liền lập tức làm ra công kích, vô cùng phối hợp tấn công thành công bóng đen lần thứ nhất, đồng thời đánh dấu trận chiến này chính thức bắt đầu.

Bầy rập cát thành công ngăn trở một thú biến dị có hình thể gấp hai bò trưởng thành, tuy là như vậy, Tạ Hải và Quý Tiểu Chu phụ trách cái phương hướng này đều không dám thư giãn nửa phần như trước, trải qua khoảng thời gian này, hai người càng ngày càng phối hợp tốt, mỗi lần bò biến dị điên cuồng tấn công về phía bọn họ, bọn họ đều có thể thành công ngăn cản công kích của nó.

Quý Tiểu Ngân mang theo chú chó đã thành công thăng lên dị năng cấp bốn, đối phó với nó là hai con động vật biến dị cùng cấp với nó, mặc dù không có khả năng một kích diệt đối phương, nhưng cũng có thể đánh cho đối phương đầu rơi máu chảy, hơn nữa còn có Tạ Thiên và Từ Lâm hỗ trợ, hai con heo biến dị gấp đôi heo bình thường cũng bị bọn họ đánh đến máu chảy giàn giụa.

Trong điện quang hỏa thạch, một ngọn hỏa long nóng bỏng thiêu đốt người dài khoảng ba mét đang gào thét ở bên kia, vây thật chặt quanh hai bên động vật biến dị, đi theo đó là một mùi vị cháy khét nồng nặc, trong lúc mơ hồ còn có thể nghe thấy được một mùi thịt nhàn nhạt, điều này khiến cho đoàn người đã lâu chưa nếm qua vị thịt nướng nước miếng, thật có chút nhớ nhung muốn ăn một ngụm thịt nướng, đáng tiếc bây giờ không phải là lúc nghĩ những thứ này.

Trước tiên chờ ba tổ đều giao chiến với địch nhân của họ, lúc này, thân ảnh của Hạ Duyên Phong xen kẽ trong các tiểu đội, lôi điện màu tím thường xuyên giáng xuống một đôn nghiêm trọng cho động vật biến dị, từ đó để giành thời gian cho những thành viên khác nhanh chóng chuẩn bị công kích kín không có kẽ hở nào.

Đối mặt với nhiều động vật biến dị có thực lực mạnh mẽ như vậy, không ai dám thư giãn vào lúc nào, trong đó Từ Dương lại càng vô cùng cẩn thận, cậu không dám đảm bảo đã có toàn bộ động vật biến dị chạy ra hay chưa, cho nên lúc đối phó với động vật biến dị, cậu còn phân ra một ít tinh thần lực dò xét tình huống xung quanh.

Đồng thời bị nhiều động vật biến dị bao vây, đây là định trước một hồi ác chiến. Chín người tiểu đội Hồng Nhật đều không phải là người sống sót yếu ớt trốn ở trong thành, đoạn đường này bọn họ gặp phải nguy hiểm đủ để cho bọn họ hiểu rõ, loại chuyện “Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu*” này, bất kể là loài người trong lúc đó, hay là loài người cùng tang thi...Tang thi và động vật biến dị trong lúc đó, vậy đây cũng là chân lý mãi mãi không thể đổi. (Nguyên văn , : Bọ ngựa bắt ve, chim tước phía sau, ý nói người ngu định làm việc gì sẽ bị người khác lợi dụng cơ hội này để hãm hại. Ý tương tự với câu “Ngư ông đắc lợi” vậy

Không biết qua bao lâu, dưới sự công kích không chút lưu tình của đoàn người tiểu đội Hồng Nhật, rốt cục động vật biến dị cũng không thể trụ được dưới khí thế vô cùng hung mãnh này, một cái lại một cái âm ỉ ngã xuống, thân thể cao lớn nặng nề đánh xuống đất, chấn động cả một khuôn viên của vùng, phát ra từng tiếng âm ỉ khiến người khác điếc tai.

Thẳng đến khi xác định được toàn bộ động vật biến dị đều bị giết chết, đoàn người mới trầm tĩnh lại, kiên trì chém giết một thời gian, hơn nữa tinh thần căng thẳng cao độ, lúc này yên tĩnh lại, mấy người liền trực tiếp ngồi xuống đất, hầu như có chút hít thở không thông. Tựa hồ đầu có chút vô tri vô giác, trong tai chỉ còn mấy tiếng thùng thùng đình tai, như lại nổi trống khiến trái tim muốn nhảy ra bên ngoài.

Một thời gian nữa trôi qua, mấy người vẫn duy trì nằm thẳng trên đất như trước, tư thế đối mặt với trời, không phải bọn họ không muốn, mà là do lúc này đã tiêu hao hết dị năng và sức lực, thật sự không có cách nào khác để dàng khôi phục lại như vậy.

Trong chín người thì Từ Dương đã nhanh chóng hồi phục lại như cũ lấy ra hai chai nước từ trong không gian, một chai đưa cho Hạ Duyên Phong gần cậu nhất, một chai khác thì cậu trực tiếp nốc hơn phân nửa, đàm thủy ngon mát lạnh chui vào trong bụng, thể lực và tinh thần đều hồi phục.

Đợi khi khôi phục được hơn phân nửa thể lực, Từ Dương mới lấy ra thêm mấy cái chai đàm thủy pha cùng với nước loãng, đưa vài chai cho Hạ Duyên Phong, sau đó hai người đi đến phát cho mấy người khác đang nằm xụi lơ trên mặt đất.

Hơn hai giờ chiều, sau khi ăn xong một bữa, nghỉ ngơi nửa giờ, còn bổ sung thêm không ít nước suối thì đoàn người cũng đã khôi phục lại không ít thể lực và tinh thần, tuy rằng không có thể khôi phục lại trăm phần trăm tinh lực, nhưng là không kém chút nào, tiếp theo chính là chờ quân đội hỗ trợ đem những động vật biến dị này về căn cứ.

Tuy nói muốn đem về những động vật biến dị này, đối với không gian của mấy người căn bản không có vấn đề gì lớn lao, nhưng đây đều là bọn họ chấp nhận nhiệm vụ, đến lúc đó đều phải giao cho căn cứ xét duyệt thì mới trả lại một phần cho bọn họ, cho nên bọn họ cũng không muốn lộ ra trước mặt quân đội. Lộ ra không gian của bọn họ. Đây mới thật sự là bại. Lộ, ai biết những quân đội kia có thể hoài nghi bọn họ tàng trữ đồ hay không.

Đợi một cái liền đợi tới hai giờ, quân đội căn cứ phái ra mới chậm rãi tới. Nếu không phải đường đi từ căn cứ đến nông trường đã được quét sạch sẽ, không chừng thời gian quân đội đến thì mặt trời đã xuống núi.

Bởi vì trước đó Từ Dương đã nói rõ số lượng và trọng lượng của động vật biến dị cho quân đội, cho nên căn cứ liền phái ra hai chiếc xe tải quân đội cùng ba mươi người. Đương nhiên, muốn đem toàn bộ những động vật biến dị này về, hai chiếc xe này chắc chắn chứa không đủ, đám người Từ Dương thoáng cái đoán được chắc hẳn quân đội đã phái ra không gian dị năng giả đến, mà trên thực tế bọn họ đúng là không lo lắng chút nào mà đoán trúng.

Lúc những quân nhân kia mới vừa nhận mệnh lên đến nông trường di chuyển động vật biến dị, trong lúc nhất thời thật hoài nghi thật giả của chuyện này. Cho đến khi tận mắt thấy được động vật biến dị như là ngọn núi nhỏ vậy, bọn họ mới hiểu rõ bọn họ không nghe lầm, mà là một chuyện thật không thể xóa nhòa, một chuyện khiến bọn họ vô cùng rung động.

Người được phái tới đều là những quân nhân chân chính đã lăn lộn từ trong quân đội, bội phục nhất là dị năng giả có thực lực mạnh mẽ, hôm nay chứng kiến một màn như vậy, đồng đảo ánh mắt không khỏi đều nhìn về mấy người Từ Dương đang nghỉ ngơi một bên, trong mắt đều là kính phục và sùng bái không che giấu được.

Hoàn

Từ tối qua đến giờ mưa cứ hoài không dứt, tâm trạng vô cùng thoải mái, nên thức sớm post chương mới cho mọi người rồi làm tiếp 5 chương cuối cùng đây.

Buổi sáng vui vẻ nhé mọi người

72. Chương 72

Hoàng hôn buông xuống, các đội ngũ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều lần lượt trở về. Những người may mắn sống sót không có can đảm ra khỏi căn cứ, chỉ có thể ở trong mà xây dựng cổng tường, quét sạch đường phố để ngồi chờ ba bữa ăn nhìn chằm chằm không chớp mắt vào những đội ngũ gặt hái tốt đẹp trở về, trong mắt hiện ra tia phức tạp có tâm sự, có tham lam, đố kỵ, phần hận...

Này đều là những loại người ô nhiễm địa vô cùng xấu xa, giờ phút này, không có chỗ nào mà không hiện rõ ra. Nhưng bọn họ cũng chỉ dám lộ ra những ánh mắt như thế mà thôi, không ai có can đảm đi khiêu khích giới hạn của những dị năng giả này.

Sinh vào thời đại hỗn loạn chuyển động như vậy, mạnh hiếp yếu vốn chính là chân lí mãi không đổi, nếu không muốn thành thịt trong miệng người khác, thì chỉ có thể khiến cho mình trở nên càng mạnh càng lợi hại, kể từ đó, không chừng thật có thể đạt được nhiều hơn.

Người sống sót hiểu được đạo lí này không nhiều, chỉ người sống sót can đảm vì thế mà nỗ lực lại càng ít hơn, cho nên, bọn họ đã định trước chỉ có thể trở thành người yếu, khúm núm như chó vẫy đuôi về phía những kẻ mạnh mẽ, tự cho là có thể thu được chút đồng tình và thương hại của họ, do đó cũng có thể dành cho một ít hi vọng sống sót.

Thật đáng tiếc, mặt thế sẽ không có cái gọi là đồng tình và thương hại. Không ai sẽ vì người khác mà tổn hại lợi ích của mình, cho dù là những người thân cùng chung máu mủ cũng sẽ có thể phản bội, hướng chỉ những người xa lạ chẳng có chút quan hệ này.

Đội ngũ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ dưới đông đảo ánh mắt đen tối không rõ chậm rãi lái xe vào thành phố, đến đại sảnh để nộp nhiệm vụ, sau đó nhận thù lao nhiệm vụ, đối với những ánh mắt phức tạp này đều làm như không thấy, một lần nữa khởi động xe đi thẳng...

Lúc tiểu đội Hồng Nhật trở về theo quân đội, cũng đều nhận thấy được không ít ánh mắt không rõ tâm tình. Sắc mặt bình tĩnh quét mắt đến những người sống sót như một đám xác sống vô hồn, đoàn người trầm mặc không nói gì, trong mắt vẫn là vẻ trầm lặng như cũ.

Nếu bọn họ cũng nhát gan như những người sống sót này, không dám ra ngoài chiến đấu sống chết cùng tang thi, khẳng định kết quả cuối cùng bọn họ không giống những người sống sót này, có thể lại càng thê thảm hơn so với bọn hắn. Nhưng như vậy thì như thế nào, cả một thế giới đều sống ở một thời đại hỗn loạn, không có người nào sống tốt hơn người nào, chỉ khác ở chỗ nỗ lực nhiều hay ít và nhận được từ đó nhiều hay ít.

Ba chiếc xe chậm rãi đi tới khu vực chứa đồ của căn cứ, đợi khi hai chiếc xe tải quân dụng dừng lại, Tạ Thiên cũng chậm rãi dừng xe. Mọi người không có lập tức xuống xe, mà là đợi những người kia xuống trước, thấy trong đó có một vị quân nhân cao trắng đi nhanh tới phía bọn họ, mấy người mới lần lượt xuống xe.

Quân nhân đã rất nhanh đến trước mặt Từ Dương, chào một cái như kiểu chào của quân đội, sau đó nghiêm túc thận trọng nói rằng: “Đội trưởng Từ, chỗ chứa vật liệu chỉ có thể cho một người đi vào, xin hỏi đội trưởng Từ muốn an bài người nào đi cùng?”

“Tôi đi là được rồi.” Đối với yêu cầu này, Từ Dương cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, dờ dờ chờ đợi ở căn cứ một thời gian dài như vậy, hiển nhiên rất rõ chế độ điều lệ của căn cứ thành phố L, mặc dù bây giờ chế độ có chút khác với hai năm sau, nhưng cơ bản cũng đều giống nhau thôi, rất bình thường.

“Mời đội trưởng Từ đi theo tôi, phiền những người còn lại ngồi tại chỗ.” Quân nhân gật đầu, sau đó lấy ra một miếng vải đen từ trong túi, nhìn tình hình này, dùng đầu ngón chân cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Từ Dương thấy miếng vải kia, vùng xung quanh mắt cũng chưa từng nhắm một cái, dáng vẻ thong dong bình tĩnh khiến cho người sĩ quan cầm miếng vải đen có chút luống cuống. Cậu xoay người dãn dò vài câu, lập tức xoay người lại đối diện sĩ quan, hạ mắt xuống, im lặng ý bảo rằng có thể.

Kì thật Từ Dương rất muốn nói, cho dù mắt cậu bị bịt kín bằng vải đen, dùng vật liệu tơ tằm Thượng Hải để làm, cậu vẫn có thể dễ dàng dò xét được chỗ của khu vực chứa vật liệu, trừ phi đối phương có thể đem

khu chứa kia vào một không gian di động, có lẽ có thể cắt đứt tất cả khí tức, nói cách khác, nếu muốn giấu diếm sự tồn tại của chỗ đó, vậy thật có chút khó khăn.

Đương nhiên, cho dù có thực sự dò xét được chỗ này, cậu cũng sẽ không hành động đem những vật tư này thu vào không gian. Tuy rằng cậu không phải là người lương thiện gì, nhưng cũng không phải kẻ nham hiểm độc ác. Đồ không thuộc về cậu, cậu sẽ không lãng phí thời gian “Lấy”, cho dù những vật tư này có thể cung cấp cho quân đội sử dụng hơn mấy năm.

Mắt bị miếng vải đen che kín, trước mắt đều là một mảng đen như mực, đối với tình huống lần này, lòng Từ Dương vẫn yên tĩnh như nước, không biết đi bao lâu, rốt cuộc nghe được một âm thanh vang lớn: “Đội trưởng Từ có thể tháo miếng che mắt xuống.”

Từ Dương nghe xong, từ từ tháo xuống miếng vải đen, đã lâu không gặp tia sáng khiến Từ Dương có chút không thích nghi được khê cau mày lại, cho đến khi thích ứng mới mở hai mắt ra. Yên lặng quan sát bốn phía một cái, lặng lẽ ghi nhớ bố cục chung quanh. Tuy rằng sẽ không đánh chủ ý lên vật liệu căn cứ, nhưng về việc luôn lưu ý hoàn cảnh chung quanh, cậu thì không lúc nào không ghi nhớ trong lòng.

“Làm phiên đội trưởng Từ điền thêm một số thông tin.”

Nói chuyện vẫn là sĩ quan dẫn Từ Dương, nhưng thấy hắn bất động thanh sắc quan sát Từ Dương đều vẫn giữ vẻ lạnh lùng từ đầu tới đuôi, ngực không khỏi âm thầm cảm thán, người này, không những thực lực khiến bọn họ không theo kịp, ngay cả tố chất tâm lý cũng đều mạnh mẽ như vậy, khó trách một tiểu đội nhỏ như vậy lại có thể thành công tiêu diệt nhiều động vật biến dị như thế.

Từ Dương đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy viết điền thông tin lên, sau đó liền lui ra đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn người đang đợi cậu viết xong thông tin, tên dị năng giả kia phụ trách dùng không gian để di chuyển động vật biến dị đi tới trước mặt cậu, làm trò ngay trước mặt của mọi người, đưa ra mấy cái cơ thể động vật biến dị từ trong không gian, đặt xuống chỗ trống trải trên mặt đất.

Tiểu đội Hồng Nhật tiêu diệt được tổng cộng có bảy con, hai con là một con chó biến dị cao bằng cơ thể trâu trưởng thành, ba con là heo biến dị cao gấp đôi heo trưởng thành, mặt khác còn có hai con bò biến dị, một cơ thể rất lớn, trọng lượng ít nhất là hơn hai nghìn cân.

Đội hai sĩ quan phụ trách quản lý vật liệu xác nhận được những số lượng này không có sai, vị sĩ quan chỉ huy phân phó tên dị năng không gian giao ba con cho Từ Dương, sau đó gọi tới một gã quân nhân, cho hắn cùng tên dị năng không gian kia dẫn Từ Dương trở lại, thuận tiện đem vật liệu đưa trở về.

Từ Dương không có từ chối ý tốt của sĩ quan kia, nếu như cậu nói cậu có không gian, không cần bọn họ hộ tống vật tư trở lại, chắc chắn sẽ không phải là chuyện tốt, cho nên dứt khoát im lặng không nhiều lời.

Theo cậu biết, trong quân đội không có nhiều dị năng không gian, hình như chỉ có năm người, hơn nữa không gian của mấy người đó cũng không quá lớn, lớn nhất chừng một nghìn mét vuông, nhỏ nhất chỉ có chừng năm mươi mét vuông, từ đó có thể thấy được, hẳn là quân đội rất thiếu dị năng giả hệ không gian.

Lúc này, bọn họ vẫn là không nên chủ động nói không gian bọn họ có cho những người này biết mới tốt, bất kể là “Dị năng không gian” của cậu, hay là ngọc thạch không gian của những người khác, toàn bộ đều đủ để khiến cho người khác kinh sợ, ai biết tại sao không gian của bọn họ ít nhất đều là hơn một nghìn mét vuông đây, không gian lớn như vậy không có thể tùy ý mà gặp được.

Kế tiếp, Từ Dương lại bị che mắt, không biết bị dẫn đi bao nhiêu khúc ngoặt, quẹo qua quẹo lại khiến cậu nhìn không được bật cười, cuối cùng đợi được một câu “Có thể tháo miếng vải xuống” của đối phương. Những người này cũng không biết là muốn cố ý hay là vì cái gì, chỉ có một con đường lại dẫn cậu quẹo tới quẹo lui, chẳng lẽ cho rằng điều này có thể khiến cậu có cảm giác lẫn lộn sao?

“Anh họ, không có gì chứ?” Từ Lâm xa xa liền thấy được thân ảnh của Từ Dương, lập tức đi nhanh đến đón, lo lắng cẩn thận nhìn Từ Dương từ trên xuống dưới.

“Không có việc gì.” Từ Dương bình tĩnh lắc đầu, quay đầu nhìn gã quân nhân đi ra với cậu, hỏi: “Xin hỏi một chút ở đây có chỗ nào có thể làm thịt động vật không?”

Quân nhân suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Đội trưởng Từ có thể đến khu căn tin A xem sao, bên kia có rất nhiều dị năng giả mang theo động vật biến dị để làm thịt, hơn nữa, chỗ đó còn có vài vị sư phụ có thể làm thịt động vật. Nếu đội trưởng Từ không muốn tự mình động thủ, có thể nhờ những vị sư phụ này giúp một chuyến, chỉ cần cho bọn hắn một ít lương thực là được.”

Quả nhiên không khác đời trước cho lắm, Từ Dương làm bộ do dự một chút, sau đó, mới ngượng ngùng nói: “Vậy làm phiền hai vị có thể giúp đỡ mang động vật biến dị đến bên khu đó.”

Trong tiểu đội không ai có thể làm thịt được động vật biến dị lớn như thế, huống chi, bọn họ cũng không cần phải tự mình động thủ, trước đã bàn bạc xong, nhiều động vật biến dị như vậy, bọn họ sẽ không thể ăn hết trong một thời gian ngắn, những thứ này đều là vật tư rất nhiều người thấy, cũng không tiện thu toàn bộ vào không gian được, không bằng đến lúc đó xem có người nào muốn mua hay không, nếu như muốn mua, trực tiếp đem tinh hạch đến giao dịch.

Một tiểu đội chín người có thể thành công tiêu diệt được ba con động vật biến dị to lớn như vậy, có thể thấy, việc này tạo ra một chấn động thành cái dạng gì. Tuy rằng trong căn cứ không hiếm đội ngũ có thể tiêu diệt vài con động vật biến dị, nhưng số lượng người trong đội ngũ không hơn mười thì cũng là trăm người, đối lập xa như vậy hiển nhiên đủ để khiến mọi người thổn thức không ngơi.

Lúc này, mấy người Từ Dương mới vừa đem động vật biến dị dời ra ngoài, nhân viên công tác trong căn tin đều “Không cẩn thận” mà để lộ tin tức ra ngoài, chỉ chốc lát, căn tin đều đã bị các dị năng giả bao quanh thành từng lớp, một mắt lóe lên tia mao hiểm nhìn chằm chằm vào những động vật biến dị to như ngọn núi nhỏ kia.

Tuy rằng người sống sót ở khu A đều không phải dị năng giả hay người sống sót có thực lực không tệ, nhưng cũng không phải là những người mạnh mẽ có thể cùng liều mạng với động vật biến dị, hơn nữa hiện tại các loại vật tư đều vô cùng thiếu sót, mười ngày nửa tháng không có thịt ăn, đó lại là việc rất bình thường.

Hiện tại thấy nhiều thịt như vậy, trong lúc nhất thời đều “Ứng ực ừng ực” nuốt nước bọt, những người đó đều mang vẻ thèm ăn, cực kỳ giống với sói đói đã lâu chưa nếm qua vị thịt. Nếu không có Hạ Duyên Phong mạnh mẽ phóng ra uy thế của cường giả, e rằng một số người đã liều lĩnh đi đến cướp thịt.

Hoàn

73. Chương 73

Bắt đầu từ ngày thứ hai đoàn người Từ Dương từ nông trường trở về, nhiệt độ không khí liên giảm xuống vài độ, mấy ngày tiếp theo, nhiệt độ không khí lại liên tục nhanh chóng giảm xuống, hiện nay đã giảm xuống dưới 0 độ C.

Lúc này, khí trời đã không chỉ còn giá rét nữa, vào ngày thứ ba khi nhiệt độ không khí liên tục giảm xuống, bầu trời rốt cục cũng đã phủ xuống một trận tuyết lớn.

Không được nửa canh giờ, cảnh sắc bốn phía đều bị hoa tuyết bao trùm, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra xa, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, trên cửa sổ ngưng tụ một tầng sương mù thật mỏng, ngón tay lau nhẹ một cái ở trên cửa sổ, đầu ngón tay liền dính một chút ẩm ướt.

Bởi vì do thiết bị cung cấp điện bị trục trặc, mặc dù khu dân cư A tốt nhất trong căn cứ đều không có cách nào cung cấp ấm áp, hôm nay có thể chèo chống quang quẻ, có thể sử dụng nồi cơm điện cùng thiết bị điện loại nhỏ, đã là điều rất tốt rồi.

Gặp phải khí trời giá rét, lại vừa vặn gặp thời đại cực kỳ hỗn loạn như vậy, hiển nhiên người sống sót chịu đựng chịu lạnh là nhiều không đếm xuể, nhất là khu D không có phòng ốc cư trú, chỉ có lều bạt đơn sơ khó khăn lắm mới có thể che chút ít thiết bị, chắn gió, chút mưa phùn.

Để bản thân không bị chết rét, bọn họ chỉ có thể kéo thân thể yếu ớt, mạo hiểm gió tuyết đi đến những khu sinh hoạt bám đầy bụi bặm, nỗ lực tìm được một chút vật tư có thể tránh rét, áo bông chần bông cũ nát, cành lá khô mục, bàn cũ tự chế...

Nói tóm lại, chỉ cần đồ dùng có thể cho họ một chút ấm áp, tất cả bọn họ đều không quan tâm mà thu gom hết, mong muốn những đồ này có thể giúp họ vượt qua ngày đông giá lạnh đầy gió tuyết này.

Không ít người đều mang lòng cầu nguyện, có thể vượt qua một ngày đông giá rét như vậy, mặt trời sẽ mọc lên, bọn họ sẽ nghênh đón ánh nắng ấm áp mới.

Nhưng mà, mặc kệ những người sống sót này có khẩn cầu làm sao, nên đến luôn luôn sẽ đến.

Đại tuyết mới vừa hạ xuống hai ngày, bên ngoài và bên trong căn cứ liên có không ít người sống sót bị đông chết hoặc bị chết đói, từng cỗ thi thể cứng ngắt đều bị đội tuần tra mang đi.

Trên đường tình cờ đụng với mấy người đi đường, một đôi ánh mắt đen kịt thẫn thờ nhìn thân thể mới bị đông cứng, hình dạng âm trầm, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì, lại vừa giống như không có nghĩ gì cả.

Không giá lạnh thấu xương giống như bên ngoài, chỗ ở của Từ Dương tuy rằng không có ấm áp như xuân, nhưng cũng ấm áp hơn mấy lần so với bên ngoài. Bọn họ giờ phút này, không chỉ có áo lông mềm mại giữ ấm, hơn nữa lại còn than đốt sưởi ấm. Cái này so sánh với người sống sót quần áo tơi tả, thật sự là vô cùng khác biệt.

“Thời tiết này thay đổi thật là nhanh, may là chúng ta góp nhặt không ít vật tư mùa đông, nếu không, hiện tại liên phải chịu lạnh.” Từ Lâm ăn mặc áo lông màu lam đậm hơi có chút than thở, lúc này cả người hắn đều làm tổ trên ghế salon, vì khí trời lạnh mà mặc không ít quần áo, dáng dấp mập mạp nhìn rất giống một viên kẹo tròn.

Mọi người nghe được lời ấy, đều vô cùng đồng ý gật đầu, tuy rằng trong tay mỗi người bọn họ đều có không ít áo khoác và áo lông, nhưng bọn họ đều vô cùng quý trọng những vật tư đã liều mạng mới thu thập trở về được, không có chút nào tự kiêu rằng bọn họ đã gom được nhiều vật tư như này, chẳng qua là cảm thấy vô cùng may mắn. May mắn lúc mới vừa thu thập đồ dùng, đặc biệt đem đồ dùng mùa đông đặt vào vị trí quan trọng, nếu không, lần này bọn ắt sẽ chịu lạnh.

“Nghe nói quân đội bên kia đã thu gom không ít quần áo mùa đông ở phường may, lúc này cũng đã phân phát ra đi?” Đàm Quỳnh Linh an tĩnh nhìn cảnh hoa tuyết bay phất phới bên ngoài, là người khá cảm tính chợt nói ra một câu như vậy.

Lời kia vừa thốt ra, nháy mắt phòng khách đều cực kỳ an tĩnh, mấy người yên lặng nhìn nhau vài lần, thật lâu vẫn không ai trả lời vấn đề này như trước, có lẽ nói, không biết phải làm thế nào trả lời vấn đề này.

Mấy ngày hôm trước, căn cứ đã truyền ra không ít tin tức, có người nói bởi vì vấn đề vật tư khan hiếm, những người sống sót mặt mày dày dạn muốn lưu lại trong thành phố, lại vừa không có cống hiến gì cho căn cứ mỗi ngày có thể phân chia vật tư liên giảm bớt không ít, nghe nói những vật tư quần áo mùa đông này cũng sẽ không phân phát miễn phí, cần lấy công điểm để đổi lấy.

Chính là vào lúc trầm mặc, trong căn phòng yên tĩnh chợt vang lên tiếng gõ cửa, điều này làm cho cả phòng đều vô cùng vô cùng kinh ngạc, căn bản không có nghĩ đến lúc này vẫn còn có người tới thăm, trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không có lên tiếng.

Tiếng đập cửa vẫn duy trì liên tục vang lên một trận, tốc độ không nhanh không chậm bày tỏ thái độ trầm ổn của người tới, điều này khiến bọn họ có chút ngoài ý muốn, chỉ trầm mặc chốc lát, Từ Lâm được Từ Dương bảo đứng dậy mở cửa.

Sau khi bọn họ an toàn từ nông trường trở về, nhà bọn họ thỉnh thoảng có khách đến thăm, mời bọn họ thêm vào dong binh đoàn, thỉnh cầu thêm vào đội ngũ bọn họ, điều tra thực lực bọn họ... Dị năng giả hơi có chút tò mò đều không ngại cực khổ đến thăm bọn họ một chút, sự tình phát triển đến bây giờ, bọn họ đã đại khái có thể từ trong tiếng gõ cửa đoán được mục đích chủ yếu của người đến.

Mấy người Từ Lâm đi nhanh đi tới trước cửa, nhìn qua kính mắt mèo một chút, đợi thấy rõ người nọ đứng ngoài cửa, không khỏi hơi nhíu mày, hiển nhiên là cảm thấy ngoài ý muốn đối người kia tới chơi. Lúc này,

hắn cũng mất đi thờ ơ mới vừa rồi, trực tiếp mở khóa cửa, sau đó kéo cửa ra.

Mới mở cửa xong, đợi mấy người phòng khách thấy rõ người tới chơi lần này, đứng ở ngoài cửa không phải là ai khác, chính là Phương Văn Bản đã được gặp vào lúc trước, mặc khác hai người xa lạ là bạn hắn, ba người đều ăn mặc áo khoác quân đội, cũng không biết có phải do thân thể cường tráng hay không, liếc mắt qua nhìn ba người đều không giống như là rất lạnh.

Mục đích lần này Phương Văn Bản tới cũng không chênh lệch bao nhiêu với mục đích của nhóm trước, không giống với những người đó đều mang tâm ý xấu, hắn lại là thật lòng mong muốn được thêm vào tiểu đội Hồng Nhật của Từ Dương.

Thật ra, quyết định này cũng đã được xác định trước lúc đoàn người Từ Dương xuất phát đi đến nông trường, lúc đó cũng từng nói qua, nếu có bằng hữu có nguyện ý được gia nhập tiểu đội Hồng Nhật, bọn họ cũng có thể cùng nhau nói chuyện. Hắn đúng lúc có hai vị bằng hữu khá thân thiết, nhận được những lời này, sau đó liền trở về hỏi thăm lại ý muốn của bằng hữu.

Từ hai ngày trước đoàn người Từ Dương trở về, hắn và hai vị bằng hữu này đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, sau khi trở về nghe được đoàn người Từ Dương thành công giết được vài con động vật biến dị, lúc đó liền nhanh chóng nói quyết định của bọn họ, chỉ có điều bởi vì lưu ý được phòng của mấy người Từ Dương thỉnh thoảng có khách tới, vì vậy liền tạm thời gạt qua ý nghĩ này, vẫn là chờ cho tới hôm nay mới tới cửa để thăm hỏi.

Chuyện tuyển nhận đội viên mới nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, Từ Dương đã sớm đem việc này cho Tạ Thiên và Ngô Thiên Hạo phụ trách, bọn họ một là lẫn lộn qua trong quân đội, một là gia tộc mấy đời làm quân nhân, tin chắc bọn hắn sẽ xử lý tốt chuyện này. Về phần cậu sao, hình như gần nhất đều chỉ thích luyện tập dị năng, đúng thật là không muốn quản nhiều.

Lúc này, Phương Văn Bản và hai bằng hữu của hắn, đối tượng nói chuyện đều là Tạ Thiên và Ngô Thiên Hạo, cộng thêm một Hạ Duyên Phong tương đối trầm mặc, Từ Dương chỉ thỉnh thoảng nói ra hai câu, vẫn là những câu đúng trọng tâm.

Cuối cùng, mọi người đều đạt chung nhận thức, Phương Văn Bản và hai vị bằng hữu là Trần Dũng và Trương Thiệu Minh chính thức gia nhập tiểu đội Hồng Nhật. Nếu đã xác định việc này, ba người bọn họ dự định đến đại sảnh đăng ký đổi lại một phòng, hiện tại chỗ ở của bọn họ cách khá xa Từ Dương, nếu có chuyện gì cũng không tiện bàn bạc.

Mấy người Từ Dương không ý kiến đối với vấn đề này, mặt thể này không thể so sánh với trước đây, thành viên cùng một tiểu đội ở gần nhau thật ra có thể hỗ trợ tốt lẫn nhau, hưởng chi ở loại khẩn trương như vậy, mọi người có thể có nhiều thời gian trao đổi ý kiến cũng tốt.

Sau khi bàn bạc ổn thỏa việc này, đã là vào buổi trưa, Đàm Quỳnh Linh đội trưởng hậu cần mang theo anh em Quý gia chuẩn bị bữa trưa, Tạ Thiên mở miệng lưu lại ba người Phương Văn Bản ở lại dùng cơm trưa.

Vốn dĩ ba người Phương Văn Bản muốn từ chối bữa trưa này, dù sao hiện tại không phải trước mặt thể, lương thực là thứ vô cùng quan trọng. Bọn họ mới vừa thêm vào tiểu đội, chưa có chút cống hiến gì mà đã ăn bữa ăn này, nghĩ như thế nào cũng thấy không được tốt cho lắm.

Nếu mọi người đều là đồng bạn, nếu là một nguyên nhân đơn giản như vậy mà tính toán lên một bữa cơm, giấu lại đều thấy quá mức tính toán chi li, Ngô Thiên Hạo dứt khoát một câu liền thành công ngăn chặn lời từ chối của ba người Phương Văn Bản, cuối cùng vẫn là ở lại cùng ăn với nhau.

Mấy món mặn chủ yếu là động vật biến dị bị bắt giết ở bên ngoài, hơn nữa còn có một ít thịt khô cùng đậu hũ này nọ, bữa cơm này coi như là rất phong phú. Rau dưa hoa quả tươi trong không gian này nọ, Từ Dương nhất định sẽ không lấy ra. Cho nên, có chút đáng tiếc chính là không có rau dưa, chỉ có một chút rau khô và thực phẩm ướp lạnh.

Chỉ có điều, đây là đối với ba người Phương Văn Bản mà nói, chính là một bữa tiệc lớn, mặc dù bọn họ có dị năng can đảm chém giết tang thi, nhưng rốt cục không có năng lực bằng mấy người Từ Dương, bắt giết động vật biến dị vân vân, không có đội ngũ năm người trở lên, vậy chẳng có người nào có thể khiêu chiến.

Hơn nữa ba người đều là đàn ông to cao, nói đến chuyện nấu ăn này, vậy là càng bằng không, bởi vậy, bọn họ thật sự đã lâu chưa từng ăn qua bữa trưa phong phú như vậy.

Ba người vừa mới bắt đầu đều nghĩ vô cùng không có ý tứ, còn chưa cố gắng gì cho tiểu đội, bọn họ lại mặt dày ở lại dùng cơm. Có lẽ là bị mấy người Tạ Thiên và Ngô Thiên Hạo phóng khoáng, ăn liền mở rộng lòng, cuối cùng hài lòng ăn một miếng đầy dầu mỡ, trong lòng kiên định hơn nên vì chi đội ngũ này nỗ lực hơn.

Hoàn

74. Chương 74

Sau khi dùng xong cơm trưa, ba người Phương Văn Bản lại lưu lại tiếp tục thảo luận sự tình, cho đến một giờ sau đó, ba người mới đứng dậy cáo từ rời đi. Đương nhiên, ý nghĩ cần thay đổi căn phòng vẫn được giữ vững trong đầu như trước, sau khi rời khỏi liền lập tức nhanh chóng làm việc này.

Mấy người Từ Dương thì thừa dịp lúc này liền lập kế hoạch cho hành trình tiếp theo một chút, ban đầu bọn họ chọn ở tạm trong căn cứ L một thời gian ngắn, nguyên nhân khá trọng yếu là một người trong đó lo lắng đến khi trời có thể nhanh chóng sẽ chuyển lạnh, đến lúc đó nếu còn chưa tới căn cứ Nhật Trạch, chỉ sợ bọn họ cũng phải ăn cơm trong gió, ngủ ngoài trời*, đây không phải là chuyện tốt. (*Nguyên văn : Xan phong lộ túc. Hình dung đi đường hoặc việc ở bên ngoài vất vả.

Mà nay tất cả mọi người nán lại đợi ẩm áp ở bên trong, đây đều là hạ kế sách lúc đầu. Thế nhưng, Từ Dương quyết định đi đến căn cứ Nhật Trạch sẽ không vì thế mà thay đổi, trong nước nhiều căn cứ như vậy, căn cứ mà cậu thấy khá an toàn chỉ có căn cứ Nhật Trạch, mặc dù cậu cũng không biết hai năm căn cứ Nhật Trạch có bình yên tồn tại như trước hay không.

Đang trong lúc bẽ bộn, máy truyền tin tức duy nhất trong tiểu đội vang lên, Ngô Thiên Hạo phụ trách quản lý việc này lưỡng lự ba giây tìm đến máy truyền tin, đợi hẳn thấy rõ khu vực hiện rõ trên máy, một đôi mày kiếm hơi nhíu lại, thần sắc cũng biến thành có chút nghiêm túc.

Chú ý tới thần sắc biến hóa của Ngô Thiên Hạo, đám người Từ Dương đều yên tĩnh trong nháy mắt, mọi người bất động thanh sắc nhìn một chút, sau đó im lặng không lên tiếng chờ Ngô Thiên Hạo cùng liên lạc với người bên kia xong.

Từ mấy câu của Ngô Thiên Hạo và trong vẻ thay đổi có thể thấy được, đối phương có thể là cha của Ngô Thiên Hạo, vị kia ở trước mặt thể tận trung cương vị công tác mà đóng tại căn cứ Nhật Trạch, sau mặt thể dựa vào năng lực “Biết trước” của Từ Dương, cấp tốc chấn chỉnh được quân đội và rất nhanh thu gom được một nhóm lớn vật tư.

Mấy ngày trước đây, mấy người khá nổi danh trong nước lần lượt phát hành máy truyền tin mới, để có thể liên lạc được với người nhà bên kia căn cứ Nhật Trạch, Ngô Thiên Hạo xuất ra không ít lương thực để đổi lấy một máy truyền tin, vào lúc ban đêm liền lập tức sử dụng máy để liên lạc với Ngô gia trong căn cứ Nhật Trạch, thuận tiện hiểu được không ít nội tình.

Cũng là lúc này, mọi người mới chợt biết các cấp tướng đóng ở căn cứ Nhật Trạch đã sớm chia làm mấy phe, thế lực khắp nơi đều muốn đoạt được chủ quyền khổng lồ căn cứ.

Cũng may lúc đầu Ngô gia phản ứng nhanh chóng, nếu không, e rằng từ lúc mặt thể mới bắt đầu đã bị những thế lực lớn kia chen nhau áp xuống phía dưới, đâu còn có thể lực mạnh mẽ như ngày hôm nay. Giờ đây, bây giờ Ngô gia đang mong đoàn người Từ Dương mau chóng đến căn cứ Nhật Trạch, lại lo lắng đoàn người Từ Dương gia nhập vào các thế lực lớn.

Chỉ có điều, người Ngô gia mới nghe được một ít tư liệu tiểu đội Hồng Nhật từ Ngô Thiên Hạo, ngược lại bọn họ yên tâm không ít, không gia nhập quân đội, chỉ cần không phải địch nhân, chuyện gì cũng đều dễ thương lượng.

Hơn nữa, theo lời Ngô Thiên Hạo nói, mặc dù tiểu đội Hồng Nhật chỉ là một tiểu đội bình thường, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, có đội ngũ như vậy thêm vào căn cứ, cho dù vẫn là một tiểu đội bình thường, nhưng có thể mang đến ảnh hưởng không nhỏ cho căn cứ, cho nên người Ngô gia vẫn là vô cùng mong muốn tiểu đội Hồng Nhật nhanh chóng tìm đến căn cứ Nhật Trạch.

Cắt đứt liên lạc, Ngô Thiên Hạo nghiêm trọng nói qua một lần, cuối cùng nói thêm một câu: “Cha tôi nói, tỉnh NX bên kia xuất hiện tang thi trí tuệ cấp bảy, rất nhiều căn cứ loại nhỏ đều bị con tang thi trí tuệ này lãnh đạo quân đoàn tang thi vây công, ông muốn chúng ta chú ý nhiều hơn tình huống thành phố L một chút.”

Mọi người yên lặng nghe xong Ngô Thiên Hạo truyền đạt lại tin tức, vừa mới bắt đầu cũng đều là vẻ sợ hãi cả kinh, hiện nay nghe được tỉnh NX xuất hiện một tang thi trí tuệ cấp bảy, tâm tình càng trầm trọng giống như bị một khối đá lớn đè lên, hô hấp đều trở nên khó khăn.

Người đang ngồi chẳng có ai ngu dốt, chỉ hơi nghĩ một chút liền có thể thấy những lời này đại biểu hàm nghĩa. Như tỉnh NX là tỉnh thị người ở thưa thớt mà lại xuất hiện tang thi trí tuệ cấp bảy, vậy chẳng phải thành phố L đông đảo như vậy lại càng thêm nguy hiểm, nói không chừng lúc này có vài tang thi trí tuệ trốn ở góc nào đó đang bàn bạc làm sao để công chiếm căn cứ L.

Nghĩ tới khả năng những thứ này, trong lòng mọi người đều tuôn ra những tâm tình phức tạp không nói rõ. Từ Dương và Hạ Duyên Phong bất động thanh sắc nhìn nhau một chút, trong lòng hai người đều vì tin tức mới vừa nhận mà cảm thấy chấn động, trong lúc nhất thời cái gì cũng chưa nói, chỉ có trầm mặc mà chống đỡ.

Trải qua một khoảng thời gian nỗ lực này, dị năng hai người Từ Hạ đã thành công lên cấp sáu, hôm nay một là cấp sáu đỉnh, một là cấp sáu sơ kỳ. Vốn cho là đẳng cấp dị năng của bọn họ đã phi thường cao, nhưng ai biết trong đám tang thi này cũng đã xuất hiện tang thi trí tuệ cấp bảy, thực lực mạnh mẽ như vậy không biết đã vượt qua bọn họ gấp bao nhiêu lần, điều này để cho bọn họ lại một lần nữa cảm nhận được thực lực trọng yếu.

Tin tức này khiến đoàn người tiểu đội Hồng Nhật đều cảm nhận được ngưng trọng trước nay chưa có, đồng thời cũng khiến bọn họ hiểu rõ, ở toàn bộ thực lực trước mặt, tiểu đội chân chính tuy có vài người thành công lên cấp bốn, nhưng điều này vẫn là chưa đủ. Nếu muốn chân chính trầm tĩnh lại, sợ rằng thực sự chỉ có đuổi tận giết tuyệt tang thi này mới có thể làm được như vậy.

Nhưng mà, ai cũng biết đây không phải là chuyện một ngày hai ngày, cũng không chuyện cá nhân của một người hai người, hôm nay bọn họ có thể làm, chỉ có không ngừng kiên trì tăng cường thực lực chính bản thân, tranh thủ sống được lâu dài hơn. Cuối cùng có thể có một ngày như vậy, bọn họ sẽ cùng đối chiến với tang thi mạnh nhất mặt thể, trước đó, nhìn xa xa một chút có lẽ sẽ để cho bọn họ thoải mái hơn.

Bởi vì trong đầu nghĩ lại mấy tin tức mới vừa nghe được từ Ngô Thiên Hạo, đến đêm khuya, Từ Dương không yên lòng nói vài câu với Hạ Duyên Phong, sau đó liền lác mình vào không gian, lưu lại Hạ Duyên Phong một mình vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng, nếu không biết Từ Dương muốn một mình lẳng lặng, Hạ Duyên Phong đúng là muốn cùng tiến vào.

Nếu không có cái không gian này của chính mình, sợ rằng bây giờ dị năng của Từ Dương chỉ ở trong cấp ba cấp bốn, vốn đang vì thực lực của tiểu đội mà thấy vui mừng, nhưng hôm nay nghe được tang thi đều đã lên cấp bảy, điều này khiến cho cậu phải xem lại thật kỹ một lần nữa.

Cho dù cậu có kìm ức của hai năm mặt thể, nhưng rốt cục cậu vẫn đánh giá thấp thực lực của tang thi này. Huống chi kiếp này thời mặt thể bùng nổ đã thay đổi, về phương diện khác tự nhiên cũng sẽ có thay đổi. Xem ra, mỗi một bước kế hoạch sau này đều phải cẩn thận chằm chước mới được, không có khả năng lại dùng kìm ức của đời trước áp dụng vào đời này.

Nghĩ vậy, mạch suy nghĩ hỗn loạn của Từ Dương dần dần rõ ràng, tâm tình cũng vì vậy mà chậm rãi khôi phục bình tĩnh. Cậu phun ra một ngụm trọc khí, trong mắt một mảnh trấn tĩnh, tiếp tục ở trong không gian một lúc lâu, mới một thân thoải mái rời khỏi không gian.

Đi ra không gian, đúng lúc gặp phải Hạ Duyên Phong đang canh giữ ở bên ngoài không gian, hai người nhất thời hơi ngẩn người, lập tức không khỏi phức tạp tâm linh mà khẽ cười cười. Mặc kệ tang thi cấp bảy có

xuất hiện hay không, cuộc sống của họ phải tiếp tục như trước, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy chứ

Hạ Duyên Phong nắm lấy ngón tay của Từ Dương, dùng bàn tay hần giam giữ chặt chẽ bàn tay thon dài kia, sau đó kéo cậu đi tới bên cửa sổ, ý bảo cậu nhìn cảnh tuyết đang hòa lẫn cùng bầu trời đen, sau một lúc lâu nhẹ nhàng mà nói: “Tuy rằng không biết lúc nào mặt trời mới kết thúc, nhưng em vẫn luôn cảm thấy rất may mắn. Chỉ cần chúng ta một mực ở cùng nhau, đó chính là mãi mãi.”

Từ Dương cũng không có lên tiếng nói thêm cái gì, chỉ là bàn tay hơi dùng sức bị Hạ Duyên Phong nắm, lặng lẽ đáp lại ôn nhu của hắn. Giống như lời Hạ Duyên Phong nói vậy, mặt trời phải tới lúc nào mới có thể kết thúc, đều không phải chuyện họ có thể khống chế, hôm nay bọn họ có thể làm, chỉ có phải quý trọng mỗi phút mỗi giây sau này.

“Lạnh sao?” Đứng ở bên cửa sổ một lúc lâu, Hạ Duyên Phong nhảy bén nhận thấy được ngón tay Từ Dương lạnh, không khỏi có chút bận tâm hỏi, đồng thời cầm hai tay của cậu thổi một cái.

“Có chút chút.” Từ Dương nhàn nhàn đáp, quay đầu chống lại ánh mắt của Hạ Duyên Phong, khó có được chủ động hôn lên môi hắn, lập tức nói: “Ngủ không được, đi không gian luyện tập với tôi.”

Thật vất vả mới đợi được Từ Dương chủ động một lần, đây không phải một nụ hôn hơi hợt có thể giải ham muốn, Hạ Duyên Phong không có lập tức trả lời, mà là kéo cậu đến trong lòng quyến luyến triển miên một lúc lâu, mới ghé đến tai cậu khàn khàn nói: “Được.”

Đi vào không gian đến chỗ sau núi dùng để luyện tập, bầu không khí kiêu diễm giữa hai người đã nhanh biến thành hai phe đang đối chiến nghiêm túc, ánh mắt hai bên đều thâm thúy đen như mực lắng lắng nhìn nhau chỉ chớp lát, một trận đối chiến của hai người bọn họ chính thức bắt đầu.

Trong điện quang hỏa thạch, băng màu xanh nhạt cùng lôi điện tím bộc phát ra hai hướng khác nhau, một lần lại một lần va chạm ra tia sắc nhọn, tia sáng chói mắt đều phát ra màu sắc rực rỡ khắp núi, biến hoá ra một bức tranh cao sơn đối chiến đồ đẹp đến tận cùng...

Mãi đến lúc dị năng của hai người đều tiêu hao gần hết, hai người mới kiệt sức dừng tay, hồi lâu chưa từng tùy ý như vậy, hai người nhìn nhau một chút, sau đó thần giao cách cảm trực tiếp nằm xuống đất, trợn tròn mắt lặng lẽ nhìn khoảng không bầu trời xa xa, lắng lắng hưởng thụ yên tĩnh khó có.

“Chờ ngày tuyết ngừng rơi, chúng ta liền ra ngoài giết tang thi, anh cảm thấy thế nào?” Yên tĩnh nghỉ ngơi một lát sau, Hạ Duyên Phong nghiêng người nhìn sang Từ Dương cách hắn một thước, trong mắt mang theo ôn nhu không che giấu được.

“Được.” Từ Dương buồn ngủ như có như không khẽ đáp, tay phải chợt bị một bàn tay nắm, cậu mơ hồ mở mắt, nhìn về phía người kia, ánh mắt mê ly mang theo nghi vấn.

“Đi ngâm nước nóng, đợi lát nữa ngủ tiếp.” Có chút bận tâm Từ Dương thật cứ như vậy thiếp đi, Hạ Duyên Phong nói xong cũng đứng dậy đi tới bên người Từ Dương, sau đó dùng sức kéo cậu lên, ôm cậu đi đến suối nước nóng khuất sau núi cao.

Hoàn

75. Chương 75

Trận tuyết lớn này vẫn liên tiếp rơi mấy ngày cũng không ngừng, trong lúc nhiệt độ không khí vẫn không ngừng giảm xuống, cũng không biết bao lâu thì nhiệt độ không khí mới tăng trở lại. Ngày tuyết vốn đã mang đến không ít tai nạn cho những người may mắn còn sống sót, hưởng chỉ và thời đại hỗn loạn vật tư khan hiếm, lúc này mới mấy ngày ngắn ngủi, bên trong thành liền lần lượt chết không ít người.

Thật ra việc ngày tuyết đông chết người cũng không phải chuyện hiếm, mấu chốt là ngày tuyết này đưa đến không ít người sống sót ra uy biểu tình, những người may mắn còn sống sót này xanh xao nhợt nhạt, quần áo rách nát thực sự chịu không nổi ngày đông giá rét như vậy, một ngày hai ba cái bánh bao còn chưa tính,

đến nơi này còn phải chịu nhện ngày mùa đông gió tuyết lớn lạnh giá như vậy, một bộ phận người sống sót không muốn bị đông chết đều lần lượt gia nhập đội ngũ biểu tình.

Lúc này không chỉ phải đề phòng quân đoàn ngàn vạn tang thi, hơn nữa lại còn phải đề phòng người sống sót trong thành, để phòng bọn họ nhân cơ hội làm loạn, các cấp căn cứ đã sớm bị náo đến đầu óc phồng lên, tuy rằng đúng lúc phái ra quân đội trấn áp người sống sót này lại, nhưng những người may mắn sống sót kia vẫn đợi không được phương án giải quyết hữu hiệu, tự nhiên sẽ không bởi vì có quân đội trấn áp liền thực sự nghỉ ngơi.

Vì vậy, không tới năm ngày, bên trong thành đều lần lượt xuất hiện sự kiện người sống sót kết phường cướp ác liệt, dùng người sống sót này mà nói, mùa đông lạnh lẽo như vậy, không ăn không uống lại không lại không có chỗ ở, thay vì chết đông cứng chết đói, không bằng trước khi chết liền làm một chút chuyện, chỉ xem như phát tiết một chút phần nộ và ghen ghét giấu ở trong lòng.

Mấy tin tức này nhanh chóng truyền khắp toàn bộ căn cứ, có người nói cũng không thiếu người sống sót cầm các loại vũ khí như con kiến hôi dốc toàn bộ lực lượng, ầm ầm tràn vào khu dân cư B.

Khu dân cư B đa số đều là người địa phương, đại bộ phận đều là người thành phố yên ổn, lại nhìn thấy người sống sót hung ác như tên côn đồ, sớm đã bị sợ đến tay chân như nhũn ra, lúc lấy lại tinh thần liền phát hiện người sống sót này đã đem vật tư dọn đi, đập bể đồ đạc, tính chất cực kỳ ác liệt.

Cấp trên vẫn không nghĩ ra phương án giải quyết hữu hiệu, những người may mắn còn sống sót càng lúc càng lớn gan, sự tình cũng càng ngày càng quyết liệt, buổi sáng mới nghe nói người sống sót này mới đánh cướp trở về, buổi chiều chợt nghe đến dân cư khu A nhao nhao ồn ào, đám người Từ Dương ở khu A cũng không được năm phút liền biết rõ việc này.

Hóa ra, trong người sống sót cướp bóc xuất hiện một thủ lĩnh dị năng hệ kim cấp bốn, trước mặt thế bùng nổ, người này là một ác đồ không sợ trời không sợ đất. Lúc mặt thế bùng nổ, người này bản tính hung ác không được áp chế, thủ đoạn xử sự càng ngày càng ngoan, chém giết tang thi không tốn sức chút nào, chém giết người ngay cả mắt cũng không chớp.

Nửa tháng trước người nọ đi vào thành phố, bởi vì thời gian trước không rõ tình huống bên trong thành, cho nên người này vẫn luôn lặng yên không một tiếng động ngủ đông ở một nơi bí mật gần đó, tựa như một con rắn độc lén lút tính toán người không may bị nó để mắt tới. Có thể nói, đầu óc người này còn rất linh hoạt, sẽ không xuất hiện khi không hiểu rõ tình huống. Lộ ra lai lịch của mình.

Trong khoảng thời gian này, lần này những người may mắn còn sống sót không sợ chết làm loạn ắt có công lao của hắn, hắn lặng lẽ nằm vùng trong những người may mắn còn sống sót này, rất có kỹ xảo kích động những người may mắn còn sống sót này, sau đó lại đợi thời cơ thích hợp hiện ra thực lực của hắn, do đó khiến những người sống sót lầm tưởng một người có khả năng lãnh đạo bọn họ đi tới “Kẻ mạnh”.

Thời gian biểu tình và cướp bóc, bị phái xuống trấn áp đều là quân nhân bảo vệ quốc gia, mà bị trấn áp đều là bình dân bách tính, quan hệ vi diệu như vậy, tự nhiên những quân nhân này không có khả năng thực sự trấn áp, vì thế quá trình trấn áp cũng không thể bạo lực, kể từ đó, hiệu quả trấn áp hiển nhiên không được.

Người sống sót này cũng là có lá gan, thấy những quân nhân kia không dám dùng vũ lực trấn áp, thật vất vả bị sơ tán liền lén lút hợp lại. Người như thế, chỉ cần đối phương không có dành cho một đả kích sâu sắc, bọn họ liền nhanh chóng tụ tập đến một khối, sau đó lại tiếp tục “Đại nghiệp ra oai” của bọn họ, cùng với việc quang minh chính đại cướp bóc người khác.

“Dị năng giả hệ kim cấp bốn? Ngược lại là có thể đấu một hai, chỉ là người nọ có đối chiến qua với tang thi hay không?” Biết được người lãnh đạo trong đó là dị năng giả hệ kim, thành viên thích khiêu chiến nhất trong tiểu đội Ngô Thiên Hạo liền lộ ra nụ cười yếu ớt.

Nghe được lời này của hắn, Phương Văn Bản thành công gia nhập tiểu đội không nhận được tiếp lời nói: “Nghe nói người nọ đã từng một mình đánh chết một con tang thi cùng cấp với hắn, nghĩ đến hắn chắc thật là có chút năng lực, bằng không, hắn cũng sẽ không thành công tụ tập nhiều người sống sót như vậy.”

Dứt lời, vòng vo đảo mắt như có điều suy nghĩ, đôi mắt trầm tĩnh đen nhánh rất nhanh hiện lên một tia

tinh anh, thân là đàn ông khó tránh khỏi có chút háo thắng, khó có được gặp một vị dị năng giả tự động đến cửa, cùng đấu một phen, có vẻ như thật có chút nói không lại

Huống chi người nọ lặng lẽ bày ra kế sách tốt như vậy, nếu không hôm qua may mắn tra được những chuyện kia, chỉ sợ mấy ngày nữa bọn họ vẫn bị người kia che mắt, người nọ giả bộ thật sự là quá TMD* quá đi, nếu không tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin tưởng nhìn như cương trực công chính, vũ lực bất khuất cường giả dị năng lại là một tên ác đồ giết người không chớp mắt đây (*Đây là một câu nói tục thông dụng bên TQ, đại khái là mụ nội nó

Hiếm khi có một thành viên cùng có chung ý nghĩ, nghiền ngẫm trong mắt Ngô Thiên Hạo càng ngày càng đậm, hần thu hồi ánh mắt phóng ở dưới lầu, thiêu mi nhìn Phương Văn Bản đối diện, ngữ điệu khê nhếch, từ từ nói rằng: “Xuống phía dưới không?”

Phương Văn Bản nghe vậy xoay đầu lại, không chút nào khiếp đảm đón nhận ánh mắt của hần, vùng xung quanh lông mày bên trái khê nhếch, hơi có chút thờ ơ mở miệng: “Cùng nhau?”

“Thật sự là anh em tốt, chúng ta đi” Ngô Thiên Hạo lần đầu nghĩ tiểu đội tăng thêm vài người vẫn là tốt, xem tiểu đội lúc trước, không phải trẻ em thì là bạn học, thật khó tìm được một thành viên cùng chung ý chí với hần, lần này tốt rồi, cuối cùng tìm được một thành viên khá thú vị.

Hai người cùng chung nhận thức tùy ý chào cùng những người khác, sau đó hứng thú bưng bưng ngẩng cao ra cửa, bởi vì ngày tuyết mà Từ Lâm và Quý Tiểu Chu vẫn đợi ở nhà buồn bức cũng chạy theo ra bên ngoài. Đương nhiên, hai người này đều là chạy đi xem náo nhiệt, cùng đấu với một gã dị năng giả cấp bốn, bọn họ không có khả năng đó, huống chi đối phương còn là một tên giết người như ngóe.

Trong chớp mắt bốn người liền đi, hai người theo Phương Văn Bản gia nhập tiểu đội do dự một chút, sau đó cũng đi theo. Mặc dù thực lực hai người bọn họ mặc dù không tệ, nhưng cùng so với những thành viên tiểu đội, tựa hồ vẫn còn thua xa, thay vì đợi ở đây nhìn xa, không bằng đi ra ngoài tiếp thu thêm kiến thức.

Mấy người ở nhà liền nhìn xuyên qua cửa kiểm tra tình hình lầu dưới, tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhưng có ống nhòm, chút khoảng cách này không đáng nói, cho nên mọi người đều nhìn thấy rõ ràng tình hình bên dưới.

“Náo loạn nhiều người lâu như thế, chẳng lẽ quân đội không phái người đến trấn áp sao?” Thấy rõ ràng vài nhóm người đang giương cung bạt kiếm bên dưới, Đàm Quỳnh Linh nhin không được hỏi Tạ Thiên bên cạnh.

“Trấn áp nhất định sẽ có, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi. Anh đoán lần này quân đội có thể sẽ rất lâu mới qua, không chừng bọn họ muốn mượn tay dị năng giả khu A loại trừ những người đó.” Tạ Thiên xem thường lắc đầu, trong lòng yên lặng thở dài một hơi, những quân nhân này thực sự là càng ngày càng không được.

Đàm Quỳnh Linh quay đầu liếc hần một cái, trong mắt mơ hồ nổi lên chút suy nghĩ, cô lặng im một chút, cũng không nói thêm gì nữa, kéo lên áo lông dày, sau đó lại tiếp tục cầm ống nhòm quan sát tình hình dưới lầu.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong đứng trên ban công nhìn tình huống dưới lầu nghe được cuộc trò chuyện của Tạ Thiên và Đàm Quỳnh Linh, mặc dù chỉ là hai câu đơn giản, nhưng trong lòng đều hiểu rõ, hai người ăn ý liếc mắt nhìn nhau, cũng không ai nhắc lại việc này.

Tiếng huyền náo ở dưới lầu càng lúc càng lớn, quân đội không có tới như trước, tên dị năng giả hệ kim kia như bình tĩnh, kì thực e rằng lòng cũng đã khẩn trương, dù sao khu A không có giống những khu khác chỉ có phụ nữ không có lực công kích cùng trẻ em, với khu dân cư lấy dị năng giả làm chủ, toàn bộ thực lực mạnh mẽ, đồng dạng, điều này cũng đại biểu cho khu A có vật tư càng nhiều.

Từ Dương tiếp tục nhìn một hồi, đột nhiên không có hăng hái, nói Hạ Duyên Phong tiếp tục lưu ý tình hình, còn cậu trở lại trong phòng khóa kĩ cửa lại, sau đó tiến vào không gian.

Ngày hôm qua cùng Hạ Duyên Phong len lén ra ngoài giết tang thi, vận khí hai người bọn họ rất tốt, ở ngày tuyết lớn như vậy lại gặp được vài con tang thi cấp cao, đoạt được mấy viên tinh hạch cấp năm cấp sáu,

trong đó có mấy viên đều thích hợp để cậu sử dụng, đúng lúc có cơ hội có thể hấp thụ những viên tinh hạch này.

Lúc Từ Dương cầm tất cả tinh hạch đều hấp thu xong, một sóng dị năng quen thuộc khiến cậu ngạc nhiên mở to mắt, rốt cục là do thói quen, Từ Dương nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, thu hoạch hết các cây trồng trong không gian, sau đó gieo một lần nữa, lúc này mới đi ra.

Nhìn đồng hồ, chỉ mới qua nửa tiếng mà thôi, trong khoảng thời gian này sẽ không có người tìm cậu, chỉ có điều cậu ở trong phòng một lúc lâu, vì vậy liền mở cửa đi ra ngoài, không nghĩ tới mấy người Từ Lâm đều trở về, điều này khiến cậu có chút ngoài ý muốn, cậu cho rằng ít nhất cũng phải một giờ mới có thể trở về đây

Mấy giây qua đi, Từ Dương chợt phát hiện bầu không khí có chút áp lực, cậu không rõ nhìn Hạ Duyên Phong đứng sát bên cửa sổ, đợi thấy hắc chỉ Từ Lâm, Từ Dương hơi nâng mi, tiến mấy bước đến đối diện Từ Lâm, đúng lúc thấy gương mặt âm trầm của hắc chỉ, cậu nhú mày nhìn về Ngô Thiên Hạo đứng bên cạnh Từ Lâm.

Ngô Thiên Hạo đang nghĩ làm sao để nói chuyện này cho Từ Dương, nhưng không đợi hắc chỉ nói, Từ Lâm trầm mặc thật lâu mới nhàn nhạt nói rằng: “Anh họ, em vừa thấy bà ta.”

Hoàn

Mới đầu nhìn tên chương tưởng đâu ai gây sự với mấy ảnh, ai ngờ là mấy ảnh bưng bưng chính khí đi “hỏi thăm” người ta...

76. Chương 76

Bà ta trong miệng Từ Lâm là ai, Từ Dương chỉ hơi suy nghĩ một chút liền nghĩ được người đó, cậu trầm mặc liếc nhìn Từ Lâm, cũng không có hỏi hắc chỉ lúc gặp người kia đã xảy ra chuyện gì, cũng không có hỏi kế tiếp hắc chỉ định làm gì. Ở trong chuyện này, không ai có tư cách giải thích quyết định việc này như thế nào hơn so với Từ Lâm.

Mấy người còn lại tuy rằng điều không phải rất rõ hoàn cảnh của hai anh em Từ gia, nhưng nên biết cũng đều biết không sai biệt lắm, tỷ như cha mẹ Từ Dương đã cùng mất vào mấy năm trước, cha Từ Lâm đã mất sớm từ thời còn trẻ, mẹ của hắc chỉ khi hắc chỉ còn nhỏ đã tái giá với người khác.

Lúc này thấy dáng vẻ của hai anh em, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được từ lâu mối quan hệ của Từ Lâm và người mẹ tái giá kia đã không tốt lắm, nếu ngay cả anh họ Từ Dương cũng không có can thiệp quyết định của Từ Lâm, vậy những người ngoài như bọn họ lại càng không thể tùy ý nhúng tay vào việc này.

Vì vậy, tất cả mọi người rất ăn ý dời đi trọng tâm câu chuyện, ngay cả Ngô Thiên Hạo cũng lựa chọn trầm mặc.

Có lẽ phải nói, chính vì hắc chỉ rõ ràng hơn so với những người khác về quan hệ giữa Từ Lâm và mẹ, cho nên hắc chỉ mới hiểu được chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Cho dù hôm nay hai người chính là quan hệ người yêu thân thiết, nhưng vẫn phải dành cho nhau một chút không gian riêng.

Hai giờ chiều, Từ Dương và Hạ Duyên Phong chuẩn bị đến dạo một vòng trong khu giao dịch, thuận tiện đến đại sảnh nhìn có nhiệm vụ gì mới, nếu như thấy có nhiệm vụ thích hợp, hai người cũng không ngại nhận nhiệm vụ đổi lại chút công điểm trở về. Dù sao tác dụng công điểm rất lớn, tuy rằng nhìn như không có gì dùng, nhưng chẳng bao lâu nữa, những công dụng của công điểm này có thể bày ra.

Bởi vì khí trời vô cùng lạnh giá này, ngoại trừ người sống sót cần một chút vật tư, phải nỗ lực tiếp nhận nhiệm vụ đối vật tư để sinh hoạt ở ngoài, còn lại đa số người sống sót đều làm tổ ở trong thành, chết sống cũng không muốn đi trong gió tuyết để đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Thành thật mà nói, lúc này ở trong thành không muốn ra ngoài hoạt động một chút, kỳ thực cũng không phải chuyện gì tốt. Gần kề ngày như vậy, đa số tang thi sẽ bởi vì trời lạnh mà trở nên vô cùng trì độn, có chút tang thi còn có thể bởi vì trời lạnh mà trốn ở trong góc phòng để ngủ đông.

Nếu như không đi chú ý khí trời có vấn đề hay không, lúc này không thể nghi ngờ chém giết tang thi là một cơ hội tốt. Bỏ lỡ cái thời cơ khó được này, bởi vì trời lạnh mà tang thi ẩn giấu sẽ có thể nhận được một lần nữa tiến hóa, đến lúc đó sợ rằng càng khó đối phó hơn.

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng đáng tiếc chính là, tuyết đọng bên ngoài thực sự rất dày, ý nghĩ như vậy cũng chỉ có thể tạm thời gác qua sau đầu, đợi ngày nào đó tuyết tan hết, mới nắm chặt thời gian cần quét một lần, nói không chừng còn có thể thanh trừ hết không ít tang thi, nói chung, ít một con thì một con.

Hai người ăn mặc áo lông dày màu đậm, chân mang một đôi giày da có lông tơ giữ ấm da, mỗi một vết chân dẫm nát trên mặt tuyết trắng noãn.

Cũng không lâu lắm, hai người liền ra khu dân cư, đập vào mắt là một mảng trắng xóa khắp nơi.

Cũng may tuyết đọng phụ cận mấy con phố khu dân cư đã bị sạt đi, nếu không, e rằng hai người lúc này là nửa bước khó đi.

“Gió thật lớn” Bất thành linh một trận gió tuyết lớn thổi qua, Hạ Duyên Phong không khống chế được rút một cái vai, gần như đều rúc toàn bộ vào một cái áo lông dê.

“Không xuống tuyết là tốt rồi.” Từ Dương như có như không gật đầu một cái, giơ lên hai tay mang theo cái bao tay, nhẹ nhàng mà khép sát áo lại.

Trong lòng Hạ Duyên Phong rất rõ ràng hàm nghĩa trong lời này, biểu tình trên mặt không khỏi nhu hòa vài phần, ánh mắt nhìn Từ Dương rất nhanh hiện lên một tia ấm áp nhàn nhạt, đường nhìn rơi xuống đôi tay phía sau bao tay, trong mắt hiện lên một tia tiếc hận.

“Đi thôi” Nhận thấy được tầm mắt của hắn, Từ Dương không khỏi quay đầu liếc hắn một cái, hơi cong khoe môi cho thấy tâm tình tốt của cậu.

Hạ Duyên Phong thấy khoe môi như có như không cười yếu ớt, tâm tình cũng tung bay theo, thần tình vô cùng ôn nhu nhìn lại cậu, trong miệng khẽ nói “Được”.

Không bao lâu, hai người đã đi tới khu giao dịch vì mùa đông giá rét mà mới thành lập không lâu.

Giờ này phút này, trong khu giao dịch đã không còn náo nhiệt như nửa tháng trước, ranh giới sát bên khu giao dịch cũng chật ních người sống sót đang chịu gió sương, khó khăn lắm khu giao dịch mới có thể ngăn gió lùa bốn phía trên đỉnh đầu, những lều bạt này cũng không có những người may mắn sống sót tụ tập lại.

Đương nhiên, bọn họ có thể sống trong phạm vi một mảnh đất nhỏ sát khu giao dịch, trong khu giao dịch có người tuần tra, nếu để cho đội tuần tra thấy những người sống sót quần áo xốc xếch, hình tượng lồi thối loạn khắp nơi, đội tuần tra sẽ trực tiếp ném người ra khỏi căn cứ.

Thời gian Từ Dương và Hạ Duyên Phong xuất hiện ở khu giao dịch, không ít tầm mắt của chủ sạp đều đồng loạt quét tới, đợi khi thấy hai người quần áo trang bị đầy đủ, một đôi mắt hiện ra kinh hỉ, ước ao... tia tham lam, trong đó còn toát ra không ít ánh mắt nhìn nọt không che giấu, đáng vẻ như là hận không thể trực tiếp kéo người đến, cẩn thận giới thiệu bảo bối nhà mình một chút, chỉ hy vọng có thể đổi lấy một chút quần áo ấm và đồ dùng hàng ngày.

Chỉ có điều, khi đi vào khu giao dịch Hạ Duyên Phong liền thoáng phóng ra một chút uy thế, cho nên những người chỉ có thể lao động trong căn cứ để đổi lấy công điểm căn bản không thể tiến lên quấy rầy hai người bọn họ.

Thành thật mà nói, khu giao dịch thật đúng là không có mấy thứ Từ Dương và Hạ Duyên Phong coi trọng, hai người cũng liền nhìn có thể thấy được một ít đồ cổ hiếm có và vật mới lạ hay không, cho nên không bao

lâu hai người liền đã nhìn sơ qua được tất cả quầy hàng trong khu giao dịch.

Quét một vòng xuống, hai người thật đúng là thấy được mấy thứ tốt, lúc đang chuẩn bị rời đi, lực chú ý của Từ Dương đột nhiên bị hai người ở một góc trong khu giao dịch hấp dẫn, à, không, chắc là bị một thể lỏng màu đỏ trong tay một người đó hấp dẫn.

Từ Dương không nhận được nhú chân mày lại, lẳng lặng ngưng thần lắng nghe hai người kia nói chuyện với nhau, đợi cậu nghe rõ hai người kia nói, con ngươi thâm thúy dần dần nổi lên một tia lạnh lẽo, không tự chủ phóng ra một khí thể lạnh lùng bức người, thẳng khiến người bên ngoài run rẩy một trận.

Hạ Duyên Phong kể bên liền chú ý được tình huống của cậu, đường nhìn theo cậu nhìn sang, đợi thấy hai người nọ đang lén lút giao dịch bí mật gì đó trong góc khu giao dịch, trong đầu rất nhanh lóe lên một ý nghĩ, nhưng bởi vì tốc độ quá nhanh mà không có bắt được.

Hạ Duyên Phong khẽ cau mày, im lặng không lên tiếng quan sát hai người kia, liếc về phía hai người nọ hết nhìn đông lại nhìn tây, không dấu vết đi tới bên người Từ Dương ngăn trở đường nhìn đang điều tra hai người kia, đồng thời nhẹ nhàng thấp giọng vài câu với cậu.

Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng chậm chạp truyền tới trong tai, Từ Dương dần khôi phục lại tinh thần, chậm rãi bình phục lại tâm tình có chút lo lắng phức tạp, nhưng đôi mắt đen láy vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt thâm thúy sâu xa như hàn đàm.

Lúc này, hai người kia đã giao dịch xong, hai người chia ra xoay người đi hai hướng khác nhau, một người trong đó đi phía bên trái thỉnh thoảng len lén liếc đôi mắt quanh bốn phía, bộ dạng giống như đang đề phòng nào đó, tên còn lại trên mặt hiện rõ vẻ vui sướng không che giấu được, ánh mắt lóe sáng không ngừng nhìn đồ giấu trong lòng, dường như chiếm được bảo vật trân quý gì vậy.

Từ Dương không nhúc nhích nhìn biểu tình hai người kia, vùng xung quanh lông mày khắc chế không nổi nhú lại, đời trước có nghe nói qua thể lỏng màu đỏ kia là dịch kích thích dị năng, một loại thuốc chuyên môn dùng để khiến người bình thường kích phát dị năng.

Đời trước, ba tháng sau khi mật thể bùng phát, lần lượt có mấy người trong căn cứ truyền ra tin tức nghiên cứu ra một loại thể lỏng có thể kích phát dị năng, chỉ cần dùng để uống hoặc tiêm vào dịch kích phát dị năng, người thường liền có phần tỷ lệ thành công kích thích ra được dị năng.

Lúc đầu chỉ truyền lưu trong phạm vi nhỏ, không được một tháng, việc này đã bị truyền đến ai ai cũng biết, biết được người thường cũng quan tâm đến thuốc kích thích này, chỉ hy vọng mình cũng có thể trở thành một dị năng giả lợi hại.

Nhưng đáng tiếc là, loại dịch kích thích dị năng này có giá vô cùng cao, trừ phi phía sau có chút quan hệ, bằng không, phải lấy ra đủ số lượng vật tư mới có thể đổi lấy một ống chẳng qua là thuốc có tỷ lệ nhất định có thể kích thích ra dị năng.

Đời trước Từ Dương ở trong căn cứ trần trọc hai năm, tự nhiên rõ ràng những giá trị của thuốc kích thích này. Lấy ra một lượng máu từ trong cơ thể dị năng giả, ngày đêm nối tiếp phân tích và nghiên cứu mới có thể chế ra dịch kích thích, số lượng nhỏ khó có được, giá cả không cao, lại có thể nhận được lợi ích bọn họ kì vọng?

Trong lúc tâm tư bay tán loạn, Từ Dương có chút không khống chế được nhớ lại lúc căn cứ bị quân đoàn tang thi công chiếm, cậu ngẫu nhiên thấy được một phòng nghiên cứu bí mật, ở trong đó đặt một máy thiết bị lạnh như băng, trên bàn thí nghiệm còn có vật thí nghiệm bị giam cầm, cắm đầy các loại ống thí nghiệm chỉ liếc mắt thôi cũng khiến người sợ hãi.

Hồi ức ở đây, một loại lạnh lẽo trước nay chưa có lan tràn ra từ đáy lòng, đều là người giống nhau, vật thí nghiệm này chỉ là bởi vì thức tỉnh dị năng vượt qua quy luật tự nhiên đã nhanh chóng bị bắt làm chuột bạch, bị những tên cuồng nghiên cứu tự cho là phẩm đức cao thượng rút máu và giải phẫu.

Cho dù bản thân chưa trải qua loại thống khổ làm vật thí nghiệm, nhưng tận mắt thấy những tình cảnh tàn khốc đó, cậu cũng mơ hồ biết việc này là cỡ nào thống khổ và dằn vặt người.

Nghĩ vậy, thần sắc trong mắt Từ Dương hạ xuống, dáng dấp dừng ở nơi nào đó như là đang suy tư chuyện trọng yếu gì, thoát nhìn chăm chú như vậy.

Hạ Duyên Phong lặng lẽ nhìn cậu một hồi, sau đó tầm mắt của cậu nhìn về phương xa, thần sắc trong mắt không khỏi âm trầm hơn vài phần, hai tay trong áo lông nắm thật chặt, một lát sau lại từ từ buông ra, lòng lại càng phát ra một ý nghĩ kiên định tăng cường thực lực.

Hoàn

77. Chương 77

Trên đường đi đến đại sảnh nhiệm vụ, Từ Dương vẫn có vẻ có chút không yên lòng, không biết có phải là do thể lỏng màu đỏ kích thích cậu hay không, kí ức lưu lại trong đầu cậu càng ngày càng rõ ràng, thậm chí còn làm cậu không tự chủ tiếp tục thâm nhập hồi ức.

Hạ Duyên Phong đứng ở bên trái chú ý đến cậu thất thần, thần sắc trở nên hơi có chút ngưng trọng, chỉ có điều hẳn không có lên tiếng quấy nhiễu người yếu đang rơi vào suy tư, chỉ yên lặng nhìn gương mặt cậu, sau đó lẳng lặng không nói gì giúp cậu tách khỏi cản trở phía trước, thấy cậu vô cùng thất thần như vậy, lòng không khỏi khe khẽ thở dài, hay là đợi lát nữa nên hỏi cậu một chút đi

Không bao lâu, rốt cục hai người đi tới đại sảnh nhiệm vụ, áp lực không khí trầm muộn và âm ỉ bên trong thức tỉnh Từ Dương, cậu chậm rãi khôi phục lại tinh thần, mặt không thay đổi quét mắt một vòng bên trong, gương mặt lẳng lặng nhìn Hạ Duyên Phong, sau đó đi tới trước bảng nhiệm vụ mới nhất được ban bố.

Hạ Duyên Phong đứng tại chỗ, bắt lộ thanh sắc quan sát bốn phía một cái, không nhanh không chậm quay lại, hẳn cao hơn Từ Dương khoảng chừng nửa đầu, cho nên hẳn cũng không tranh vị trí cùng những người khác, liền dứt khoát đứng phía sau Từ Dương nhìn đủ loại nhiệm vụ được ban bố.

Hai người đang nghiêm túc xem, trong lúc bất thành linh vang lên một thanh âm lạnh lạnh chen vào “Từ Dương?”

Nghe được thanh âm hai người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía bên trái, đợi thấy hai khuôn mặt quen thuộc, Từ Dương không khỏi hơi nhíu chân mày lại, trong lòng nhện không được yên lặng than nhẹ, ngày hôm nay ra ngoài đã quên xem lịch, không nghĩ tới cư nhiên lại ở chỗ này đụng tới hai người này, thật sự là không may mắn

Hai người này không phải là ai khác, vừa đúng là mẹ Từ Lâm và con bà ta là Lưu Giai Âm, hai người đều mặc một bộ đồ mùa đông có chút cũ kĩ, nhất thời có vẻ rất mập mạp, da trên mặt có chút lốm đốm vàng, thoát nhìn vô vùng âm đạm không ánh sáng, bởi vì thấy cậu mà biểu tình hơi cứng ngắt có hơi buồn cười, hai ánh mắt đang nhìn áo lông trên người cậu và Hạ Duyên Phong, ghen tỵ và phần hận không chút nào che lấp toát ra.

Về mặt Từ Dương bình tĩnh thu hết thần sắc phức tạp trong mắt lóe lên trong đáy mắt hai người, hờ hững liếc mắt một cái biểu tình không khống chế được của Lưu Giai Âm, sau đó nhìn về Lý Mạn, dùng một dáng vô cùng lãnh đạm và xa cách nói: “Đã lâu không gặp, bà Lưu.”

Nhìn thái độ lãnh đạm và xa cách như vậy, biểu tình trên mặt Lý Mạn hơi cứng một chút, phần hận trong lòng càng ngày càng nặng. Có lẽ là kim nén lâu lắm, dĩ nhiên vô ý thức biểu lộ loại phần hận này ở trên mặt, vốn là khuôn mặt không dễ nhìn lại càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Mấy ngày nay tới giờ, sống đầu đường xó chợ một thời gian dài đều khiến cho bà ta giống như một bà lão già hơn mười tuổi, mỗi khi soi gương, bà đều không thể tin được người phụ nữ trong gương lại già cả như vậy chính là bà, nhưng sự thật là vậy, bà phải chấp nhận sự thật. Nhà bọn họ đã không còn là nhà giàu như trước đây, hôm nay ngay cả ăn no uống đủ cũng đều là một vấn đề, đừng nói gì đến quần áo chăm sóc này nọ.

Ngẫu nhiên tình cờ thấy con trai của bà dường như sống thật tốt, vốn nghĩ nhân cơ hội này cùng trao đổi cảm tình với hắn, nhưng hắn lại nhìn bà như người xa lạ, không đợi bà nói mấy câu liền lôi kéo bạn bè rời đi, thái độ xa lạ xa cách kia, thật khiến cho bà tức giận đến cực điểm.

Thời gian ngẫu nhiên thấy Từ Dương, bà do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn là mặt dày đi tới. Như thế nào đi nữa, bà cũng từng là dì của cậu, nếu như bọn họ thật tốt, cũng không chú ý giúp bà một chút mới đúng. Nhưng ai có thể nghĩ đến, Từ Dương này đúng là không cho bà mặt mũi như thế, thật sự là một điểm dạy dỗ cũng không.

Đuôi lông mày Từ Dương khẽ nhếch, như cười mà nhìn biểu tình hung ác của bà ta, trong lòng nhin không được cười xuy một tiếng, con người sâu không thấy đáy hiện lên một tia châm chọc không phát giác.

Người phụ nữ đã từng gặp mặt nhưng làm bộ không biết lại đột nhiên tích cực chủ động cùng chào hỏi như vậy, nếu nói bà ta không có ý định nhỏ mọn khác, cậu cũng thật là không có tin loại chuyện hoang đường như này

Lưu Giai Âm nhận thấy được bầu không khí quỷ dị giữa hai người, tuy rằng không thích người mẹ kế Lý Mạn này, nhưng nếu như chàng trai trước mắt thực sự quen mẹ kế cô, nói không chừng có thể thông qua Lý Mạn mà đặt quan hệ cùng người này, nhìn khí sắc và ăn mặc của anh ta, thì mấy ngày này cậu thật là sống rất tốt.

Nhớ lại những ngày tháng thống khổ không thể tả trong khoảng thời gian này, trong mắt Lưu Giai Âm hiện ra một tia ngoan lệ, trải qua nhiều đau khổ như vậy, cô từ lâu đã chẳng còn là một nữ sinh viên đơn thuần nữa, phụ nữ không có thực lực, nếu muốn sống được ở mặt thế, thì phải biết lợi dụng vũ khí duy nhất trên người mình.

Nghĩ tới liền làm, Lưu Giai Âm tự cho là thần không biết quỷ không hay kéo áo xuống, chưa có hoàn toàn thành công lộ ra một bờ vai trắng nõn tinh xảo, cô thoáng tiến lên kéo cánh tay Lý Mạn, dùng thanh âm dịu dàng đầm ấm hỏi: “Mẹ, vị tiên sinh này là người quen của mẹ sao? Không giới thiệu cho chúng ta biết đi?”

Lý Mạn suýt nữa cũng bị cái nắm của Lưu Giai Âm làm phát lạnh, trong lòng biết là uy hiếp của nó dành cho mình.

Nếu như bà không giới thiệu, e rằng sau khi trở về sẽ cùng có lỗi với chồng bà, hôm nay chỗ dựa duy nhất chính là chồng của bà, tuy rằng không có cách nào ăn uống tốt như trước đây, nhưng tối thiểu hắn cũng không bỏ rơi bà như những người khác.

Mặc kệ nói như thế nào, bà cũng không thể đắc tội Lưu Giai Âm vào lúc này, bà đều hiểu rõ, để cho bà cùng so sánh với con gái của chồng, người đàn ông kia nhất định chọn con gái không thể nghi ngờ.

Nghĩ vậy, trong lòng Lý Mạn có chút chua xót, bà ép buộc chính mình tự cho là khéo, kì thật vô cùng xấu xí mỉm cười, có chút chột dạ bởi ánh mắt lạnh lùng của Từ Dương, tận lực nhẹ nhàng nói: “Khẳng định Giai Âm chưa biết tiểu Dương, cậu ấy là anh họ của con mẹ. Đây có thể coi như anh họ của con đó, người trẻ tuổi các con tâm sự đi, mẹ đi vòng quanh một tí.”

Từ Dương nghe được lời nói đồng dục của bà ta, khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt không mang theo một tia ám áp dạo một vòng trên người cô ả kịch cỡm kia, lập tức có chút thờ ơ nói: “Bà Lưu nói đùa rồi, tôi nhớ rõ mới đầu bà Lưu đã có nói, bà Lưu không có chút quan hệ gì với Từ Lâm, thế nào lại vào ‘Lúc này’ liền biến thành con trai của bà đây nhỉ?”

Từ Dương tận lực cường điệu nhấn mạnh “Lúc này”, cậu chắc chắn Lý Mạn có thể hiểu được từ “Lúc này” của cậu là có ý gì, mong muốn bà ta thông minh một chút, ngàn vạn lần đừng có sử dụng cái chiêu gì mà một khóc hai nháo ba treo cổ với cậu.

Đáng tiếc chính là, cậu vẫn còn đánh giá cao chỉ số thông minh của Lý Mạn này, đồng thời cũng coi thường Lưu Giai Âm tự cho là đúng.

Cậu vừa mới dứt lời, chỉ thấy Lưu Giai Âm lộ ra một biểu tình khiếp sợ, giả vờ rất không thể tin được nhìn cậu chằm chằm, ngoài miệng càng giả tạo la lớn: “Vị tiên sinh này, tuy rằng tôi không biết trong lúc đó mẹ

và anh Lâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện anh ta là con của mẹ là không thể chối cãi, lẽ nào tiên sinh nhần tâm khiến cho hai mẹ con họ không nhận thức nhau sao?”

Lưu Giai Âm tận lực cất cao giọng muốn tạo thành một ít dư luận, hai người phụ nữ nhu nhược so sánh với hai thanh niên vừa nhìn đã biết thực lực cao cường, đa số mọi người sẽ đứng ở bên cô, hôm nay liền sớm nắm tiên cơ, tin tưởng sẽ có nhiều bệnh vực hơn so với họ.

Mà trên thực tế cũng đúng như suy nghĩ trong lòng cô, tuy nói lúc này đã không còn thời đại hòa bình, nhân tâm cũng biến thành phức tạp khó dò, nhưng không ngăn được trong đại sảnh cũng vẫn có mấy tên đầu gối, thấy cô gái nhu nhược giả bộ đáng thương, liền không hiểu rõ chân tướng đã bệnh vực cô ta.

Từ Dương bị một dáng vẻ đại nghĩa của cô ta giả bộ sợ hãi, đồng thời cũng vì những tên đầu gối bị mê hoặc mà buồn cười, không nhìn ra cô gái này thật là lợi hại, chỉ hai ba câu liền thành công đưa tới những gã ngu dốt thích làm anh hùng, quả thật là không thể đắc tội phụ nữ cùng tiểu nhân

“Vị tiểu thư này ngàn vạn lần không được bẻ cong sự thật, em họ tôi đã là người trưởng thành rồi, hẳn có muốn thấy bà Lưu hay không là chuyện của hẳn. Mặc dù tôi là anh họ nó, nhưng tôi không thể bạo biện thay được, tùy ý quyết định giúp hẳn sao?” Từ Dương lộ ra một biểu tình khiếp sợ khi bị vu hãm, sau đó có chút hạ giọng nói: “Các cô nếu muốn thấy hẳn, có thể hẹn hẳn ra, tôi và bạn bè còn có việc, chúng tôi liền không quấy rầy các cô.”

Từ Dương nói xong cũng không chờ phản ứng của Lý Mạn và Lưu Giai Âm, dứt khoát bước đi rời khỏi đại sảnh, quyết định đúng đắn nhất lúc này chính là chọn rời khỏi hai người không có mặt mũi này, đời trước hẳn đã biết da mặt dày của Lý Mạn, lần này dù thế nào cũng không thể cho bà ta cơ hội để phản kích.

Người yêu đã rời đi, Hạ Duyên Phong tự nhiên cũng sẽ không ở lâu, chỉ có điều trước khi đi, hẳn vẫn tặng cho Lý Mạn và Lưu Giai Âm một câu, nội dung chỉ có ba người bọn họ biết đã thành công khiến Lý Mạn và Lưu Giai Âm sợ vỡ mật.

Dù cho hai người đó không tin tưởng lời của hẳn, nhưng biểu tình lãnh khốc không mang một chút tình cảm gì cũng khiến cho bọn họ nghĩ mà sợ, rất sợ một ngày kia, hẳn thực sự ném bọn họ đến đàn tang thi, thấy tận mắt hình ảnh tang thi ăn thịt người, không có chuyện gì khiến cho bọn họ sợ hơn.

Nghĩ đến đã từng thấy qua hình ảnh buồn nôn đó, hai người chợt cảm thấy trong dạ dày chua loét, nhin không được nôn mửa tại chỗ, một mùi vị khó ngửi ngập tràn ra. Chuyển biến bất thành linh, triệt để thay đổi ánh mắt người bên ngoài, nhất là mấy người nghĩ muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Quả nhiên mỹ nữ giá càng cao, ngã xuống là càng thảm, không thể nghi ngờ Lưu Giai Âm chính là hình ảnh đích thực, những người quan tâm cô ả trước đó, đơn giản đều là bởi vì cô ả lớn lên khá đẹp, hôm nay thấy dáng vẻ chật vật nôn mửa của cô, ấn tượng tốt đều hạ xuống, mỗi người độ lộ ra vẻ chán ghét...

Hoàn

78. Chương 78

Về đến nhà, Từ Dương hơi do dự, cuối cùng vẫn kéo Từ Lâm đến một bên, nói đơn giản qua chuyện đã xảy ra ở đại sảnh. Bà ấy cũng dám vào thời điểm này mà tìm tới cửa, tin tưởng chắc chắn bà ta sẽ không buông tha đơn giản như vậy. Dem việc này nói cho Từ Lâm, cho hẳn chuẩn bị tốt tâm lí. Về phần hẳn sẽ có quyết định gì, đó chính là chuyện của hẳn.

Nói lại chuyện này cho Từ Lâm, Từ Dương lại dem chuyện mình nghe thấy nói cho mọi người, mặc kệ đời trước đời này, viện nghiên cứu căn cứ là chỗ dị năng giả tránh không kịp, ai cũng không có cách nào khác đảm bảo những viện nghiên cứu này sẽ liệu lĩnh làm những thí nghiệm đáng sợ trên cơ thể người sống hay không, cẩn thận một chút cũng không sao.

Từ Dương vừa nói xong, tất cả mọi người đều trầm mặc xuống, hồi lâu cũng không có người nào đánh vỡ giây phút yên tĩnh này. Nhìn vẻ mặt của mọi người, toàn bộ đều vô cùng ngưng trọng, tựa hồ đối với chuyện này cũng không phải rất kinh ngạc.

Đúng là, một cái căn cứ lớn như vậy, nhìn đáng vẻ. Dù loại người sống sót cùng chung một chỗ, tin tức mới bảo mật cũng có thể để lộ, chuyện viện nghiên cứu trong căn cứ đã nghiên cứu là loại thuốc kích thích dị năng, có lẽ không qua bao lâu sẽ được truyền khắp toàn bộ căn cứ.

Sau một trận trầm mặc, Ngô Thiên Hạo nhin không được tức giận quát lên: “Chết tiệt, có thời gian tinh lực sao không nhanh chóng nghiên cứu ra thuốc giải độc, lại chỉ lo nghiên cứu mấy cái thứ thuốc kích thích dị năng này nọ, nói cho cùng chỉ là muốn nghiên cứu ra một tên giết người điên cuồng mà thôi.”

Mọi người yên lặng, biểu tình trên mặt hơi có chút tương tự, nghĩ đến đa số đều đồng ý lời này, chỉ có điều lời hấn nói không phải vô lý, đời trước cậu biết mấy người trong căn cứ, trong đó có vài căn cứ đều ở trong bóng tối làm nhiều thí nghiệm cực kỳ tàn ác, từ phương diện nào đó mà nói, nghiên cứu viên điên cuồng này quả thực có thể xưng là đao phủ thủ.

Ra loại sự tình này, mặc dù không có thấy tận mắt tình cảnh phòng nghiên cứu, trong lòng mọi người đều rõ ràng có chút khó chịu, mỗi một người đều mang tâm tình trầm trọng tìm nhiều việc bận rộn, chỉ vì muốn đem sự chú ý của hấn lên những việc khác.

Đến bốn giờ chiều, khu dân cư đột nhiên vang lên hàng loạt tiếng huyền não, Từ Dương đang ở trong phòng ngủ luyện dị năng nghe được mấy tiếng huyền não này, trong một lúc có chút không vui cau mày.

Mùa đông giá rét như vậy, ngoại trừ người sống sót phải bồn ba mệp nhọc trong gió tuyết ở bên ngoài, dị năng giả ở tại khu A nếu không có việc gì, đều ở trong phòng không ra khỏi cửa giống nhau, tình hình hỗn loạn âm ỉ như vậy, nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện lớn gì.

Từ Dương mở mắt, vừa quay đầu liền thấy Hạ Duyên Phong đã đứng bên cạnh cửa sổ, liền đứng dậy hỏi: “Dưới lầu xảy ra chuyện gì?”

Nghe được thanh âm của cậu, Hạ Duyên Phong quay đầu lại liếc cậu một cái, thuật lại đơn giản tình huống dưới lầu: “Có một tên dị năng giả cấp hai chết, tử trạng có chút tàn nhẫn, khoảng cách cho chút xa, không thấy rõ tử trạng của người kia ra làm sao.”

Lúc này, Từ Dương đi đến bên cửa sổ, cậu nhìn bên dưới, cặp mắt nhạy bén nhìn thấy được tình hình bên dưới, thả tinh thần lực cẩn thận dò xét một chút, cậu cũng nhanh chóng biết được toàn bộ.

“Đầu hấn bị chặt đi, trên người không có vết thương gì, trước khi chết chắc không có tranh chấp gì với hung thủ.” Từ Dương đem tình huống cậu điều tra được nói cho Hạ Duyên Phong, giọng nói nhàn nhạt nghe không rõ buồn vui.

Hạ Duyên Phong nghe được đầu của người đó bị chặt đi, vùng xung quanh lông mày không nhin được nhíu lại, ánh mắt ảm ảm lên, hấn trầm mặc một hồi, giọng nói có chút trầm trọng hỏi: “Anh nghĩ hung thủ có mục đích gì?”

Từ Dương nghe vậy trầm mặc xuống, quay đầu trở lại liếc hấn một cái, trong mắt hiện lên thần sắc như có điều suy nghĩ, một lát sau mới nhàn nhạt trả lời: “Nếu như không phải báo thù, chỉ có thể là muốn lấy tinh hạch trong đầu dị năng giả mà thôi”

Đời trước, cậu đã gặp qua không ít việc giống vậy, lúc ấy vừa mới bắt đầu, cậu cũng cho rằng chỉ là sự kiện báo thù, nhưng càng về sau ngẫu nhiên nghe được một ít tin tức, có số ít dị năng giả muốn đề cao dị năng của mình, dĩ nhiên thủ đoạn độc ác hành động lên người dị năng giả khác, lấy tinh hạch từ trong đầu của họ để cho mình hấp thụ.

Về chuyện trong óc dị năng giả có tinh hạch, Từ Dương cũng không nhớ rõ khi nào thì bắt đầu lan ra, chỉ nhớ rõ khi cậu mới vừa biết, lo lắng đề phòng một thời gian dài, rất sợ sợ một chút đã bị dị năng giả khác cạy đầu lấy đi tinh hạch.

Mặc dù biết có thể lấy tinh hạch từ trong đầu dị năng giả cấp hai cũng không phải đơn giản như vậy, nhưng khi nghe Từ Dương nói nguyên nhân bị giết, Hạ Duyên Phong vẫn là không nhin được ngăn người, lấy tinh

hạch từ trong đầu dị năng giả chính là sát hại đồng loại, loại chuyện này thật là quá ác độc rồi

Sau khi sửng sốt, Hạ Duyên Phong nhanh chóng hồi thần, sắc mặt càng phát ra trầm trọng, ánh mắt của hắn thâm trầm liếc nhìn dị năng giả vậy xem nào nhiệt dưới lầu, trầm giọng nói: “Mặc kệ việc này là thật hay giả, cũng phải để cho bọn họ thức tỉnh. Nếu quả thật nói như vậy, nhanh chóng nói bọn họ mau chóng đề phòng mới tốt.”

Từ Dương gật đầu tán thành, vô cùng tự nhiên giao chuyện này cho hắn, tuy rằng tạm thời chưa xác định có phải là thật hay không, nhưng cho bọn họ một phòng bị cũng tốt. Có đôi khi, loài người còn kinh khủng hơn so với tang thi, mà lòng dạ tiểu nhân lại càng khó phòng.

Bởi chuyện này xảy ra trong khu A nhiều dị năng giả như vậy, chưa được một giờ, chuyện này liền nhanh chóng truyền khắp toàn bộ khu dân cư, hiển nhiên, mấy người Từ Lâm cũng biết chuyện này, hơn nữa còn có Hạ Duyên Phong nói rõ ràng hơn nữa.

Ở trong khu A dị năng giả, đa số đẳng cấp dị năng đều là ở cấp ba, dị năng cấp hai không tính là cao, nhưng cũng mạnh hơn cấp thấp rất nhiều, nhưng chính là một dị năng giả cấp hai như vậy, thậm chí ngay cả giấy dựa cũng không được đã bị người chặt đầu.

Không hề nghi ngờ, thủ pháp giết người lưu loát như vậy chỉ liếc mắt cũng làm người sợ hãi, người sống sót cũng không suy nghĩ nhiều vì sao tên dị năng giả này bị giết như vậy, nhưng nhiều dị năng giả như vậy cũng sẽ có mấy người nhin không được suy nghĩ sâu xa, khó tránh khỏi có người cũng suy nghĩ giống Từ Dương.

Quả nhiên, sau chuyện này không được hai ngày, bên trong căn cứ xuất hiện nguyên nhân các loại dị năng giả bị giết, một tin truyền bá lợi hại nhất, cũng là khiến người khác tin nhất chính là dị năng giả tâm như rắn độc lấy thủ đoạn tàn nhẫn muốn lấy tinh hạch từ trong đầu người khác.

Nguyên nhân này nhanh chóng được người khác công nhận, chủ yếu chính là đa số người đều cho rằng, dĩ nhiên tang thi tiến hóa sẽ xuất hiện tinh hạch, loài người thức tỉnh dị năng vậy cũng có một năng lượng mới đúng, hơn nữa tên dị năng giả kia cái gì cũng chưa từng mất, liền hết lần này đến lần khác mất đầu, điều này không khỏi khiến cho người hoài nghi.

Tạm thời mặc kệ việc này tạo thành dạng gì oanh động ở căn cứ, sau một thời gian ngắn đợi ở căn cứ, rốt cuộc khí trời đã tốt lên, tuy rằng không thấy được ánh mặt trời như trước, nhưng lại tốt hơn nhiều so với những trận gió tuyết lớn kia.

Lúc này, Từ Dương và Hạ Duyên Phong dự định ra khỏi thành phố để càn quét một vòng, khí trời khá tốt, nói không chừng tang thi nhiều ngày nhin đói sẽ chạy đi tìm thức ăn, bọn họ đúng lúc có thể ra ngoài giết tang thi lấy tinh hạch, nếu không nhanh chóng hiểu rõ tình huống bên ngoài, bọn họ cũng lo lắng. Dựa vào chút lực lượng vũ trang của căn cứ, sợ rằng tin tức nhận được cũng chỉ là một ít tin tức cũ rích.

Mấy người Từ Lâm biết được hai người bọn họ muốn ra ngoài, mỗi người đều toát ra tia hứng thú, không có biện pháp, tất cả mọi người đã đợi ở đây quá lâu, nếu không bận rộn một chút chuyện, thật sẽ mồm meo lên hết.

“Tôi thấy vẫn là chia làm hai tổ đi. Mọi người phải nhớ mạng sống là chính, lúc gặp được tang thi, ngàn vạn lần chớ liều mạng cứng rắn, đánh không được thì bỏ chạy.” Hạ Duyên Phong nhìn mấy người đang hăng hái ngẩng cao đầu, lặng lẽ liếc nhìn Từ Dương đứng một bên làm đầu gối, trong mắt hiện lên cương chiu nhàn nhạt, vốn muốn có thể giới của hai người, những người này thực sự là ở không đi gây sự.

Tạ Thiên hỏi ý kiến mọi người, thấy bọn họ đều gật đầu tán thành việc này, hắn cũng theo ý nguyện số đông, gật đầu nói: “Như vậy cũng tốt, cứ như vậy đi”

Nói xong cùng phân tổ với Hạ Duyên Phong, sau khi xác định mọi người không có ý kiến gì, đến lúc giải tán hội nghị, mọi người trở lại trong phòng thay quần áo và chuẩn bị đồ đạc, quan trọng nhất của mỗi người chính là đều thủ sẵn vũ khí.

Vừa ra đến trước cửa, Hạ Duyên Phong chợt nhớ một chuyện, quay đầu nhìn về phía Ngô Thiên Hạo tìm hiểu tin tức: “Nghe nói ngày hôm qua quân đội đi quét sạch tang thi bên ngoài thành, biết bọn họ đi hướng nào không?”

“Hương đông nam, nghe nói bọn họ gặp phải vài đàn tang thi không lớn lắm, thoát nhìn như là mới vừa biến thành tang thi, toàn bộ đều lau đao cho bọn hắn.” Ngô Thiên Hạo nhân nhạ nói tin tức cho mọi người, trong mắt đầu là một mảnh bình tĩnh.

Mọi người nghe được lời hắn nói tang thi là vừa mới biến thành, trong lúc nhất thời đều giống như là nhớ tới cái gì, mỗi một người đều trầm mặc không nói, mới vừa biến thành tang thi, rất có thể là người sống sót trốn ở cái góc nào đó, loại đối khổ lạnh lẽo giữa ngày lạnh giá này, điều không phải đông chết thì chết đói, biến thành tang thi bị người chém giết, tựa hồ càng thêm thêm lương.

“Đi thôi.” Cuối cùng vẫn là Tạ Thiên bốn ba nhiều năm phá vỡ giờ phút yên tĩnh này, con người đen như mực một mảnh rõ ràng.

Chuyện cho tới bây giờ, liên quan đến sống chết của người khác, Tạ Thiên đã không hề xoắn xuýt như ban đầu, giống như vừa mới bắt đầu nhìn thấy mấy người Từ Dương vậy, sống ở mặt thế, chỉ có thể trở nên mạnh mẽ mới có thể sống lâu, từng mạng sống con người đều trân quý giống nhau, chỉ là chính mình có tự quý trọng hay không thôi.

Hoàn

79. Chương 79

Tuyết động từ từ tan rã, tang thi chẳng biết trốn gió tuyết ở một cái góc nào bắt đầu lui tới chỗ người sống sót tụ tập, bất kể là căn cứ lớn nhỏ hay là chỗ nào đó, thường thường sẽ đụng với một vài đàn tang thi, quy mô đàn tang thi không lớn, rải rác lẻ tẻ, còn kết thành quần đội, cũng có dốc toàn bộ lực lượng...

Mà cùng lúc đó, người sống sót gặp gỡ đàn tang thi cũng dần dần phát hiện một tin tức xấu vô cùng không ổn, những tang thi này tựa hồ càng mạnh hơn so với trước đây, chém giết tang thi cùng cấp cũng cần hao phí thời gian và sức lực lâu hơn một chút so với trước đây.

Không hề nghi ngờ, đây là một tin tức vô cùng xấu, trong cùng một khoảng thời gian, loài người vì ngại trời tuyết bất tiện mà làm tổ ở trong thành không có cách nào ra ngoài giết tang thi. Tuy rằng tang thi cũng không cách nào hành động liên tiếp giống như trước, nhưng lại mượn đoạn thời gian này tiến hóa đến nhanh chóng, bất kể là tốc độ hay động tác, tất cả đều giống như bay lên.

Đầu tiên phát hiện những tang thi này khác thường so với trước, tự nhiên là lúc tuyết động bắt đầu tan ra, dong binh đoàn liền tích cực ra khỏi thành giết tang thi cướp đồ vật, về phần người sống sót ở trong thành như cũ, sợ rằng lúc này vẫn là không hay biết gì.

Lúc tiểu đội Hồng Nhật phát hiện được tang thi mạnh mẽ hơn so với trước đây, vả lại càng biết rõ ràng hơn so với những đội khác, bởi vì bọn họ vừa lại một lần nữa trải qua trăm cay nghìn đắng mới giải quyết được một đàn tang thi số lượng không hề ít, giờ phút này đều vì cạn kiệt tinh lực mà tê liệt ngã xuống một bên.

Yên lặng nhìn những khối tay chân đứt lìa phủ trên một vùng máu đen đầm đề trên mặt đất, đoàn người bất giác hung hăng phun ra một ngụm trọc khí, ông nội ơi, những tang thi này thật sự là quá mạnh, thiếu chút nữa mạng nhỏ này đã một đi không trở lại, thật là không thể xem thường mấy con tang thi trí tuệ này, hoàn toàn có thể cùng so sánh ngang với loài người.

“Một trận tuyết đi qua, những tang thi này tựa như uống một liều thuốc kích thích, đây rốt cuộc là có muốn để người ta sống nữa hay không đây” Nhìn những thi thể chất đầy trên mặt đất, Dương Hữu Chí cùng gia nhập tiểu đội với Phương Văn Bản nhìn không được nhìn trời cảm thán.

Ngô Thiên Hạo nghe được lời nói bất đắc dĩ này của hắn, không khỏi lãnh hải hươc: “Này ông trời có muốn để cho người khác sống hay không, vậy thật là không phải chuyện chúng ta có thể đoán được, chỉ có điều, trong lúc đó và tang thi, điều không phải người chết chính là ta chiến đấu để sống, chuyện như thế mọi người đều biết.”

Nghe được những lời này, trong lúc nhất thời tất cả mọi người có chút trầm mặc, không thể phủ nhận, lời này thật là nói đúng tâm tư trong lòng mọi người, toàn cầu đều bùng nổ đại nạn, loài người chiến đấu cùng tang thi, thật có thể nói là một quy mô chiến tranh lớn ngàn vạn năm có một.

Không biết lần này tai nạn rốt cuộc duy trì đến tới khi nào, cũng không biết khi tai nạn này qua đi, toàn bộ trái đất còn dư lại bao nhiêu người, mà tai nạn qua đi, lại cần bao nhiêu năm mới có thể xây dựng lại đất nước...

Nghĩ đến cái thời gian lâu dài kia, tất cả mọi người không khỏi nghĩ có chút buồn cười không rõ, hôm nay bọn họ đều không biết mình có thể qua khỏi đại nạn lớn nhất trong lịch sử loài người hay không, xây dựng đất nước này nọ, vậy thật là một mộng tưởng không thể đề cập.

Đợi nghỉ ngơi tại chỗ một thời gian ngắn, Tạ Thiên vũ vỗ hai tay, ưỡn thẳng lưng, an tĩnh quét mắt đến người đang ngồi hoặc đang đứng, hoặc mấy người đang dựa vào nghỉ ngơi, nhàn nhạt nói: “Tất cả mọi người dọn dẹp nhanh lên một chút, đợi lát nữa trời tối liền càng phiền toái hơn.”

Mọi người nghe vậy, tuy rằng thân thể vẫn còn có chút uể oải, chỉ có điều đều hành động, tự phân công việc, kiểm tra tình hình, thu gom cơ thể tang thi...

Cũng không lâu lắm, hầu hết toàn bộ tang thi trên mặt đất đều được Ngô Thiên Hạo đốt rụi, về phần cơ thể tang thi cấp cao, tạm thời lưu lại, tuy rằng đều đã chết, nhưng vẫn còn lưu lại uy áp, vừa vặn có thể phòng ngừa tang thi cấp thấp.

Lúc dọn dẹp xong những thứ này, đoàn người đi lên lầu ba kí túc xá, tìm hai gian phòng tương đối sạch sẽ, dọn dẹp phòng lại một lần, sau đó liền lấy ra vật dụng bắt đầu chuẩn bị cơm tối, tất cả mọi người vội vàng vàng cả ngày, đã sớm đói bụng đến sôi ùng ục, vẫn phải mau chóng bổ sung năng lượng mới được.

Bởi vì trong khoảng thời gian này khí trời lạnh, trước khi lên đường, đoàn người đã ở bên trong căn cứ chuẩn bị xong không ít bánh bao cùng lương khô, nếu như thời gian khẩn cấp, chỉ cần hâm lại một chút là có thể ăn liền.

Nếu không phải là không tiện nói ra hiệu quả giữ tươi trong không gian của Từ Dương, cậu thật muốn trực tiếp chuẩn bị cơm nước cho mấy ngày, đến lúc đó thuận lợi lấy ra từ trong không gian liền ăn được, nhưng thành viên tiểu đội có thể sẽ ngày càng tăng, việc người trong tiểu đội có không gian trữ vật không thể nói ra, cho nên cậu cũng không thường xuyên sử dụng không gian, đó là trăm triệu lần không thể để người khác biết, cẩn thận một chút mới có thể đắc vạn năm thuyền*. (*Nguyên văn . Câu này xuất phát từ Trang Tử – Cẩn thận năng bổ thiên thu thiên, tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền: cẩn trọng sẽ bắt được ve nghìn tuổi, biết chú ý thì sẽ giữ được thuyền đến vạn năm. Ý là trong mọi việc xử sự phải suy xét kĩ lưỡng trước sau mới mong đạt được thành quả lâu bền.

Bởi vì sáng sớm hôm nay và buổi trưa đều ăn bánh bao cùng lương khô, cơm tối liền có chút tâm tư, món chính là một nồi cơm thơm ngào ngạt, món ăn kèm là một tô thịt chưng khoai tây và một món thập cẩm, hơn nữa còn thêm một ít dưa muối và củ cải khô, đây cũng coi là một bữa cơm rất phong phú vào mặt thể, mười mấy người cực nhọc cả ngày liền ăn lấy ăn để.

Lúc ăn cơm được một nửa, Từ Dương chợt đặt đũa xuống, biểu tình trở nên nghiêm túc trong nháy mắt, cậu lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ một chút, phảng phất như có thứ gì sẽ xuất hiện ra.

Hạ Duyên Phong ngồi bên phải cậu đã nhanh chú ý tới sự khác thường của cậu, hần dừng lại động tác, bắt động thanh sắc nhìn biểu tình nghiêm túc của Từ Dương một chút, sau đó tập trung tinh thần cảm giác tình huống xung quanh, vốn chỉ là hoài nghi mà thôi, mà lúc hần cảm nhận được một uy áp bất thành hình, hần mới xác định được Từ Dương đúng thật đã phát hiện cái gì.

Đến lúc này, mấy người còn lại cũng phát hiện được dị dạng của hai người họ, lúc này tập trung tinh thần chú ý tình huống chung quanh, Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm nhanh chóng đứng dậy đi tới cửa sổ, cẩn thận kiểm tra tình hình ngoài cửa sổ.

“Anh họ, có xe đang lái tới chỗ này, phía sau tựa hồ có ba con chó tang thi.” Đợi thấy rõ tình huống bên ngoài, sắc mặt Từ Lâm thoáng cái trầm xuống, ba con chó tang thi này không phải là bình thường, hôm nay mục đích của chiếc xe kia là hướng đến bên này, xem ra bọn họ đây là trốn không có cách nào né tránh.

“Anh Dương, chiếc xe kia ngừng, xem ra chắc là người trong xe chú ý đến trong lầu bên này có người, bọn họ tựa hồ cũng không muốn dẫn chó tang thi đến bên này.” Ngô Thiên Hạo chú ý tới chiếc xe kia đột nhiên ngừng lại, đồng thời có hai người xuống xe bắt đầu chiến đấu với chó tang thi, vẻ mặt có chút phức tạp.

Lúc này Từ Dương đã gần đi tới cửa sổ, nghe được lời này, không khỏi nhanh chóng đi tới bên cửa sổ, nhìn ra hai dị năng giả đang chiến đấu với chó tang thi cách đó không xa, lại nhìn diện mạo một người trong đó, hơi có chút kinh ngạc nhíu mày.

Cùng lúc đó, Hạ Duyên Phong thấy rõ hình dáng của người nọ, hai người thần giao cách cảm liếc nhau, đều thấy được vô cùng kinh ngạc trong mắt đối phương, Từ Dương trầm mặc vài giây, sau đó liền nói: “Mấy con chó tang thi kia đang tới bên này, không nhanh chóng giải quyết sớm muộn sẽ xảy ra vấn đề, tất cả mọi người cùng xuống giúp một tay đi”

Nói xong, cậu cũng không chờ mấy người Ngô Thiên Hạo phản ứng, lúc này cùng phi như bay đi xuống dưới với Hạ Duyên Phong, mục đích dĩ nhiên là chỗ đó, tốc độ này nhanh đến mấy người đỡ không nổi.

Mấy người còn lại đứng ngây ngốc một chút, sau khi kịp phản ứng liền nhìn nhau, mặc dù có chút kỳ quái vì sao lần này Từ Dương muốn quyết định hỗ trợ nhanh như vậy, chỉ có điều mọi người cũng không có ngại người trong thời khắc khẩn trương, mỗi một người đều bật người lấy vũ khí, sau đó liền chạy xuống dưới.

Trải qua trận tuyết này, không chỉ tang thi chiếm được một bước tiến hóa, ngay cả các loại động vật tang thi cũng tiến hóa theo, lúc này ba con chó tang thi này còn tiến hóa nhanh hơn động vật tang thi bình thường, không chỉ có thực lực tốc độ đi lên, trình độ cường hóa thân thể cũng cao hơn mấy lần.

Vốn dựa theo kinh nghiệm nhiều lần của bọn họ mà nói, giải quyết ba con chó tang thi này không phải là vấn đề, nhưng trên thực tế bọn họ đã quá đề cao bản thân, thực lực và kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ đã tăng hơn so với trước đây, chỉ có điều họ đã quên thực lực tang thi cũng sẽ tăng mạnh, do đó tạo thành kết quả khổ chiến như ngày hôm nay.

Thấy người yêu bị chó tang thi công kích đến không thể tách ra, Hàn Ngạn Hổ chỉ cảm thấy ảo não muốn chết, ban đầu tại sao hắn lại ngu ngốc đi tin tưởng những người đó, thế cho nên tạo thành cục diện bị ba con chó tang thi cấp bốn bao vây, những người đó thì thoát khỏi cảnh chật vật bị chó tang thi tấn công, nhưng hai người bọn họ lại gặp phải cảnh tuyệt vọng bị chó tang thi cấu xé, hắn quả nhiên còn quá ngây thơ rồi...

“A Hằng, tôi chặn những chó tang thi này lại, cậu chạy mau đi” Thật vất vả thăm mền mới đợi được cấp trên chấp nhận, hôm nay lại khiến y cùng rơi vào đường cùng với mình, lúc này Hàn Ngạn Hổ hận không thể quay lại thời gian, hắn không bao giờ tin những “Bạn bè” dối trá như vậy nữa, như vậy hai người bọn họ sẽ không đụng phải những chó tang thi này.

“Bớt nói nhảm đi” Diệp Nhất Hằng lạnh lùng liếc hắn, trên trán toát ra từng tầng mồ hôi, sắc mặt ngày càng trắng bệch cho thấy tình trạng cũng không tốt như bề ngoài, dị năng tiêu hao gần hết khiến thân thể trở nên trầm trọng dị thường, tốc độ công kích chó tang thi cũng chậm đi.

“A Hằng” Vội vội vàng vàng liếc về một con chó tang thi đang phun ra một quả cầu lửa về phía người yêu, Hàn Ngạn Hổ không không chế được gọi lớn, một loại sợ hãi trước đó chưa từng có xâm chiếm đầu óc hắn, thế cho nên bỏ quên đi một tia băng lam lóe lên rồi biến mất, chỉ bỏ mình bỏ nhà về hướng người yêu...

Hoàn

80. Chương 80

Cuối cùng ba con chó tang thi đều bị mấy người Từ Dương giết chết, vốn Diệp Nhất Hằng đã rơi vào đường cùng hiển nhiên cũng không còn nguy hiểm, lúc đầu y hơi sửng sốt một chút, sau đó rất nhanh hồi thần, được Hàn Ngạn Hổ đỡ dậy, chậm rãi đi đến trước mặt mấy người Từ Dương, vô cùng thành khẩn khom người chào.

“Cảm ơn” Hai chữ rất đơn giản, nhưng lại đại biểu cho Diệp Nhất Hằng đang chân thành cảm ơn.

Lăn lộn ở mặt thể một khoảng thời gian dài như vậy, thường thấy các loại tiểu nhân vì mạng sống mà không từ thủ đoạn, hiện nay đột nhiên gặp một đoàn người như vậy, lòng Diệp Nhất Hằng khá phức tạp, chỉ có điều y tạm thời nhìn không ra nguyên nhân vì sao đoàn người này lại nguyện ý hành động, cho nên lúc nói cảm ơn cũng không còn nhiều lời nữa.

Không cùng tâm tình trầm trọng với Diệp Nhất Hằng, Hàn Ngạn Hổ xa xa đã thấy được Từ Dương có chút quen mắt. Đợi cẩn thận nhìn, dĩ nhiên là người hần quen.

Nghĩ đến lần trước nếu không có bọn họ hỗ trợ, người yêu hần nhất định phải bị vô cùng khổ sở, trong lúc nhất thời không nén được kích động kinh hô thành tiếng: “Thật là các anh, lần trước tôi và hai người trao đổi tình hạch.”

Lời hần vừa nói, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên tia tò mò, như là tìm chứng cứ mà nhìn về phía Từ Dương và Hạ Duyên Phong. Người khác không biết, tiểu đội thành viên lại biết rất rõ, trong tiểu đội người thứ nhất không thích xen vào việc người khác chính là Từ Dương, xếp hạng thứ hai chính là Hạ Duyên Phong.

Thường ngày gặp phải việc không quan hệ tới mình, lựa chọn trước hết chính là tránh được thì nên tránh một đôi tình nhân ăn ý mười phần, rốt cuộc là có chuyện gì, dĩ nhiên khiến cho người cao to kích động như vậy, ánh mắt của mọi người sáng lên, về cảm kích trong mắt người cao to này không phải giả, thật là khiến cho người ta hiểu kỳ muốn chết đi được

Không đợi Từ Dương trả lời, Hàn Ngạn Hổ liền giải thích cho mọi người, chỉ thấy hần nhẹ nhàng kéo lấy tay của Diệp Nhất Hằng, đợi y nhìn qua, lúc này mới từ từ giải thích: “A Hằng, lúc trước tôi cùng đổi thuốc với hai người này.”

Vừa nghe được từ “Thuốc”, Diệp Nhất Hằng liền bật người nghĩ tới một việc, trong mắt lóe sáng rồi biến mất, một lần kia y bị thương, đúng là sau ngày tận thế bùng nổ, y bị thương nghiêm trọng. Hơn nữa, người hại y bị thương chính là một người có quan hệ thân thiết với mình, cuộc đời này y sẽ không quên lần bị tổn thương kia.

Nghĩ đến sự kiện kia lần trước, tia sáng trong mắt Diệp Nhất Hằng càng sâu, cuối cùng vẫn là Hàn Ngạn Hổ vỗ vỗ tay y, y mới đúng lúc kịp phục hồi tinh thần, nhìn dáng vẻ lo lắng của người yêu, y hơi kéo một nụ cười yếu ớt, thể hiện như mình không có việc gì.

“Cảm ơn các cậu.” Diệp Nhất Hằng quay đầu trở lại, vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chú vào Từ Dương, lại một lần nữa chân thành cảm ơn, chỉ có điều lời cảm ơn lần này khác so với lần trước.

Lần trước y vốn đã bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa còn phát sốt, cả người đều lâm vào trong hỗn loạn, nếu Hàn Ngạn Hổ không đổi được thuốc trở về, chỉ sợ lần sốt cao đó không lấy mạng cũng sẽ tổn hại đến đầu óc, đâu có thể an toàn đứng ở chỗ này như bây giờ.

Cũng vì chuyện này mà khiến y hiểu rõ ràng, tuy rằng có vài người liên hệ huyết thống với y, nhưng lại không có nghĩa là y nhất định phải bảo đảm an toàn của bọn chúng, nhất là bỏ mình liều lĩnh vì những loại tiểu nhân đẩy y vào đường cùng. Loại tiểu nhân này căn bản không có cứu vớt an nguy của bọn họ, y hận không thể tận mắt nhìn bọn chúng đi tìm chết

“Chỉ trao đổi đồ mà thôi.” Từ Dương lãnh đạm nói nghe không ra buồn vui, tầm mắt cậu lướt qua mấy vết thương trên người Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng, sau đó như lơ đãng nói: “Các anh mau chóng xử lý vết thương đi, vào lúc này mà bị thương thì chẳng có chuyện gì tốt.”

Lúc trước Hàn Ngạn Hổ đã từng quen biết với Từ Dương, trong lòng biết tính tình người này chính là như vậy, cho nên đối với thái độ lãnh đạm này cũng không có nghĩ gì, trái lại cảm thấy rất bình thường. Ngay cả Diệp Nhất Hằng cũng nhìn được Từ Dương là trời sinh lãnh đạm, đã nói ra được một câu này đã là rất tốt, vì vậy hai người cùng gật đầu.

Lúc này, Hạ Duyên Phong mới quay đầu liếc mắt nhìn Từ Dương, Từ Dương nhận thấy được tầm mắt của hần, không khỏi quay đầu nhìn thoáng qua hần, Hạ Duyên Phong gật đầu một cái, sau đó nhìn hai người

Hàn Ngạn Hồ một chút, thản nhiên nói rằng: “Hai người các anh bị thương, nếu như không ngại, đêm nay cùng ở với chúng tôi. Tiểu đội chúng tôi nhiều người, việc gác đêm cứ giao cho chúng tôi là được rồi.”

Không thể không nói, lời này của Hạ Duyên Phong thật sự đâm vào lòng của Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hàn, không ai rõ tình hình bản thân hơn so với bọn họ, cả ngày hôm nay, hai người bọn họ đã sớm mệt mỏi đến hết sức lực.

Nếu như dừng chân ở bên ngoài vào buổi tối, hai người bọn họ chỉ có thể một người gác đêm một người nghỉ ngơi trước, mặc kệ ai trước ai sau cũng không là vấn đề lớn. Lúc này nghe được lời này của Hạ Duyên Phong, không thể nghỉ ngơi là để cho bọn họ lặng lẽ thở dài một hơi.

Mặc dù vẫn chưa quen thuộc đối với mấy người, nhưng trực giác nhạy bén có thể nói cho hai người biết, đoàn người này sẽ không tổn thương hai người, có lẽ nói bọn họ cần bản không thêm làm ra cái chuyện âm hiểm giả dối.

Vì vậy, hai người Hàn Ngạn Hồ đi theo mấy người Từ Dương vào phòng, nhìn căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, cùng với anh em Quý gia và Đàm Quỳnh Linh lưu lại trong phòng, hai người lần thứ hai xác nhận suy nghĩ trong lòng, đoàn người Từ Dương này quả thật không đơn giản giống như vẻ bề ngoài.

Có đội ngũ mạnh mẽ như vậy gác đêm, khẳng định đêm nay bọn họ có thể ngủ ngon giấc, đã có mấy ngày mất ngủ đã khiến hai người mệt mỏi rã rời, chỉ có điều hai người còn chưa xử lý xong vết thương, hơn nữa bụng đói đến luống cuống, vì vậy liền tỉnh táo lại, lặng lẽ xử lý vết thương trên người.

Từ Dương lặng lẽ nhìn hai người bọn họ liếc mắt, lập tức phân phó Từ Lâm đem nước sạch cho hai người, lấy thêm một ít thuốc trị thương và băng gạc, sau đó không quản nữa, về phần những chuyện còn lại, có mấy người Tạ Thiên lo, cậu vung tay làm ông chủ.

Lúc này Từ Lâm đã biết Hàn Ngạn Hồ quen biết với anh mình từ lâu, sau khi chuẩn bị xong thuốc và băng gạc xong, thấy bọn họ thật có nhiều vết thương nặng, vì vậy liền tốt bụng giúp bọn họ rửa vết thương, sau đó băng lại thật kĩ.

Anh em Quý gia đứng một bên thấy thế, liếc một cái Từ Dương đã đứng bên cửa sổ, lại liếc một cái Tạ Thiên đang ngồi trên ghế salon, sau đó thì chạy tới giúp một tay. Hai anh em từng bị thương, đối với mấy việc băng bó này, cũng chẳng có khó khăn gì, một người phụ trách rửa vết thương, một người chuẩn bị thuốc bôi và băng gạc này nọ, phối hợp vô cùng ăn ý.

Dưới sự trợ giúp của ba người Từ Lâm, Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng nhanh chóng được băng bó kĩ, bởi vết thương khá nặng, hai người tạm thời khoác áo khoác Ngô Thiên Hạo đưa tới, về phần áo của bọn họ, không phải bị phong nhận nạo đến rách rưới, thì chính là bị ngọn lửa cháy mấy lỗ lớn nhỏ, thật giống như đồ của mấy tên ăn mày.

Chờ bọn họ băng bó kỹ vết thương, Đàm Quỳnh Linh bưng tới một tô cháo gà còn hơi nóng, cùng Tạ Hải phía sau cô đang bưng mấy cái bánh bao lớn chừng một nắm tay người trưởng thành, hai người đặt trên bàn, sau đó thấy Tạ Thiên nhìn Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng nói: “Những thứ này đều là còn dư lại, nếu như các anh không ngại, vậy thì tranh thủ còn nóng mau ăn nhanh đi.”

Lời của Tạ Thiên đều là thật, những thức ăn này đều là còn dư lại, vốn bọn họ chuẩn bị giữ lại làm thức ăn khuya, nhưng lúc này thấy hai người bị thương thành dáng vẻ này, hơn nữa ấn tượng với hai người họ cũng không tệ lắm, cho nên bọn họ cũng không ngại đem thức ăn đưa cho bọn họ.

Mấy ngày nay đi ra tìm vật tư, Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng đều là ăn bánh bao lạnh cùng dưa muối, lúc này ngửi được một hương vị thơm ngon từ cháo gà, bụng đói đã không thể khống chế mà vang lên, tiếng ồn ột vang lên trong không khí yên tĩnh lại càng lớn, hai người đều ngượng ngùng đỏ mặt.

Mặc dù có chút kỳ quái tại sao đoàn người này lại đối đãi tốt với người mới vừa gặp mặt qua một lần như bọn họ, nhưng hai người đều không phải là loại người già mồm cái lão cao ngạo, không có tận lực đón ý nói hùa theo những người này, chỉ chân thành cảm ơn, sau đó từ trong ngực lấy ra mấy khối tích hạch đủ màu sắc đặt lên bàn, lúc này mới bắt đầu cầm chén dưa muối cháo lên ăn cùng bánh bao.

Tạ Thiên lẳng lặng nhìn cử động của bọn họ, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Từ Dương đứng ở bên cửa sổ, dựa lưng vào tường trắng, hai người im lặng liếc nhau, sau đó liền dời đường nhìn đi chỗ khác, lâm

vào trong trầm tư.

Chắc là Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng đói lắm, lúc ăn xong một tô cháo to, sau đó hướng đến mấy cái bánh bao bên này, những bánh bao này đều là nhân thịt, từ lâu hai người đã chưa ăn thịt, trong một lúc chưa ăn đủ, cũng không để ý ăn gấp gáp như vậy sẽ phá hủy hình tượng của bọn họ hay không.

Đúng là, khi ăn no đã trở thành một thời gian xa xỉ, ai còn chú ý cái gì hình tượng nữa, trước đây ăn cũng phải lựa chọn, bây giờ chỉ cần thứ có thể ăn, không quan tâm nóng hay lạnh, ăn ngon hay không, tất cả đều trở thành thứ cứu mạng.

Mấy người Từ Lâm không chớp mắt nhìn chăm chăm hai người Hàn Diệp vừa ăn xong một cái bánh bao liền ăn tiếp, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy hình như bao tử phồng lên có chút khó chịu, bọn họ vẫn cho là lúc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, bọn họ vô cùng đói ăn ngón nghiêng như vậy, nhưng lúc này nhìn cảnh tượng này, họ mới phát hiện cuộc sống của họ thật tốt biết bao nhiêu, trong lúc nhất thời tâm tư ngổn ngang, nếu bọn họ không gom được nhiều vật tư, có thể bọn họ so với bọn hắn lại càng nghèo túng hơn.

Trên đĩa tổng cộng có mười một cái bánh bao, cuối cùng đều bị Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng xử hết, đương nhiên, đa số đều là do Hàn Ngạn Hổ thân to cường tráng ăn, chỉ có điều thật khiến hắn đỏ mặt, không có biện pháp, hắn đã thật lâu không có gặp được bánh bao ngon như vậy rồi, hơn nữa bên trong đều là thịt tươi ngon, điều này khiến bao tử hắn bận rộn không để ý tới cái gì, cứ như vậy mà ăn đến chịu không nổi mới dừng lại.

Hoàn

81. Chương 81

Một buổi tối hơi có chút bất đồng với trước đây cứ như vậy yên lặng trôi qua, khi bầu trời lơ mơ hiện lên một mảnh sắc trắng bạc, đây liền có nghĩa là một ngày mới lại bắt đầu, mọi người ngủ say một đêm lần lượt thức dậy.

Từ Dương và Hạ Duyên Phong đồng thời tỉnh lại, tối hôm qua hai người bớt thời giờ đến không gian luyện tập được một chút, ra không gian liền khắc chế không nổi làm một phen vận động kịch liệt nhiệt tình trên giường, dục vọng nhện thật lâu rốt cuộc cũng được cởi bỏ, lúc này tỉnh lại chỉ cảm thấy cả người đều thư thái sáng khoái.

Hai người cùng sống vai nằm hưởng thụ một buổi sáng yên bình hiếm có, đợi trong không khí truyền đến từng đợt hương vị nhân nhạt, hai người yên lặng nhìn nhau, sau đó lưu loát xoay người xuống giường, mặc một áo ấm lông dê giữ ấm, thêm quần và áo khoác, hai ba cái đã sửa soạn xong xuôi.

Chỉnh trang xong, hai người cùng nhau đến không gian để tắm rửa một phen, ra không gian liền thuận lợi thu hết tất cả gối chăn vào trong, sau đó sống vai đi đến kí túc xá tập thể ở sát vách.

Mới vừa bước vào kí túc xá liền ngửi thấy được một mùi hương mê người thoang thoảng, bởi vì lúc ấy hai người ở trong không gian luyện tập đã bổ sung không ít năng lượng, cho nên lúc này tạm thời không quá đói, cũng không chú ý sáng hôm nay sẽ ăn thứ gì.

Lúc trước tiểu đội đã bàn bạc xong, khi dừng chân bên ngoài, tổ gác đêm cuối cùng sẽ thuận tiện chuẩn bị điểm tâm vào sáng hôm sau, những người khác có thể không cần vội vàng đứng lên thu xếp điểm tâm, bởi vậy ngoại trừ Từ Dương và Hạ Duyên Phong dậy sớm như vậy, hai người khác không cần gác đêm là Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng.

“Anh họ.” Từ Lâm gác đêm thuận tiện chuẩn bị điểm tâm đang cùng nói chuyện với Hàn Ngạn Hổ, bởi vì mặt hắn hướng cửa đi, cho nên hắn liền chú ý đến Từ Dương và Hạ Duyên Phong đầu tiên, vừa nhìn thấy anh họ hắn liền theo bản năng gọi khẽ một tiếng.

Nghe được hắt gọi “Anh họ”, Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng đều cùng quay đầu nhìn hai người Từ Hạ đang đi tới, lòng có hơi căng thẳng, thực lực hai người bọn họ đã đạt cấp bốn đỉnh, tự nhận coi như là nổi bật trong đám dị năng giả, nhưng mà bọn họ cũng vừa nhận thấy được hơi thở của hai người Từ Hạ, điều này khiến cho bọn họ đều không khỏi thấy sợ hãi, may là hai người Từ Hạ đều không phải tiểu nhân âm hiểm giả dối, nếu không, một khi đụng phải dị năng giả có thực lực mạnh mẽ như vậy, sợ rằng bọn họ chết như thế nào cũng không biết được.

Không sai, tuy rằng Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng đều không rõ ràng thực lực của Từ Dương và Hạ Duyên Phong đã đạt đến trình độ nào, nhưng nhìn qua trận chiến ngày hôm qua, cùng với một ít tin đồn liên quan đến tiểu đội Hồng Nhật bên trong căn cứ L, hai người có thể khẳng định thực lực hai người Từ Hạ đều trên bọn họ, trước đây bọn họ thật sự chưa từng nghĩ tới, có một ngày rơi vào đường cùng, lại có thể may mắn được một cường giả như vậy giúp đỡ.

“Đội trưởng Từ, Hạ anh em, buổi sáng tốt lành.” Bởi trước đã cùng quen biết với hai người, Hàn Ngạn Hồ thấy hai người vẫn rất tự tại, mỉm cười cùng chào hỏi.

“Buổi sáng tốt lành.” Người trả lời là Hạ Duyên Phong, thái độ của hắn rất hiền hoà, tựa như cùng chào hỏi nhau trong trường học, không có chút tận lực và miễn cưỡng nào.

Còn lại Từ Dương hơi gật đầu với bọn họ tỏ vẻ chào hỏi, bình thường cậu cũng cùng chào hỏi với thành viên khác như vậy, cho nên Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo đã mãi tập thành thói quen, ngẩng đầu nhìn cậu một cái liền bận rộn làm việc.

Về phần Hàn Ngạn Hồ và Diệp Nhất Hằng, hai người này đều là người thông suốt, tối hôm qua cũng biết đây đã là bản tính của cậu, tự nhiên cũng sẽ không cảm thấy thái độ lạnh nhạt có gì không thích hợp, huống hồ bọn họ cũng chỉ là người xa lạ có chút quen thuộc, đương nhiên sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tính toán chi li.

Chờ Từ Dương ngồi xuống, Diệp Nhất Hằng chợt đặt xuống ly nước nóng, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Từ Dương, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Đội trưởng Từ, tôi nghe nói các cậu đã rời khỏi căn cứ được bốn ngày, không biết đội trưởng Từ đã nghe qua chuyện khiến người khác sợ hãi hay chưa?”

Thân thể Từ Dương hơi dừng lại, yên lặng liếc nhìn Diệp Nhất Hằng, thần sắc lạnh nhạt lắc đầu: “Hai ngày nay chúng tôi cũng không có gặp được người sống sót đi ra ngoài, cũng không có nghe được tin tức gì của căn cứ.”

Diệp Nhất Hằng nghe vậy gật đầu, cũng đứng, bây giờ phương tiện thông tin cũng không thể nhanh như trước, huống chi cấp trên căn cứ đều tận lực che giấu chuyện kia, đều không phải người sống sót bên trong căn cứ, sợ rằng thật đúng là chẳng bao nhiêu người biết việc này.

“Tôi nghĩ trước khi đội trưởng Từ rời khỏi, hẳn có nghe nói qua gần đây xảy ra một sự kiện thì thể bị mất đầu...” Diệp Nhất Hằng nói từ từ rồi quan sát biểu tình của Từ Dương, thấy cậu lạnh nhạt gật đầu một cái, trong lòng cũng có một điều lệ, liền tiếp tục nói: “Thật ra người lấy mất đầu của dị năng giả đó không phải là vì thù hận, mà là bị một con tang thi trí tuệ có ít nhất là cấp năm lấy đi, mục đích là tinh hạch trong đầu gã dị năng giả...”

Diệp Nhất Hằng nghiêm túc báo tin tức mà y nghe được cho đoàn người Từ Dương, chạng vạng ngày hôm qua bọn họ trợ giúp nhiều như vậy, theo lí mà nói cần báo cho cậu biết việc này, nhưng bởi vì lúc đó toàn thân đều vô lực, hơn nữa y chỉ mới quen biết được bọn họ, tự nhiên y sẽ không dám nói tin tức này cho bọn họ biết, ăn nhiều trái đắng như vậy, thực sự y không dám đơn giản dành cho cậu sự tín nhiệm nữa.

Cho nên, y mới chọn lúc mọi người đều thức dậy mới nói chuyện này cho bọn họ biết, kể từ đó, ngày hôm qua bọn Từ Dương đã tốt bụng giúp họ một tay, sáng nay y cũng không giấu diếm nói tin tức quan trọng này cho bọn họ biết, tuy rằng điều này có chút ít ỏi, nhưng ít nhất thẳng thắn thành khẩn nói rõ ra cũng khiến lòng họ dễ chịu rất nhiều.

Nghe xong giải thích của Diệp Nhất Hằng, mấy người Từ Dương đều trầm mặc xuống, ba người sinh viên đại học Từ Lâm đều thấy con tang thi trí tuệ kia thật quá đáng sợ, hiển nhiên biết tinh hạch có thể giúp chúng nó tiến thêm một bước tiến hóa, hơn nữa còn núp trong bóng tối tìm cơ hội hạ thủ với dị năng giả, nhìn như vậy, chẳng phải là dị năng giả càng thêm nguy hiểm sao?

Không nghĩ dễ hiểu giống với mấy người Từ Lâm, Từ Dương lại càng nghĩ sâu xa hơn, đồng thời cũng càng coi trọng việc này hơn bọn hắn.

Đời trước, tuy rằng tang thi trí tuệ đã có cấp năm, nhưng chỉ số thông minh lại không cao đến mức có thể dùng thủ pháp dứt khoát như vậy cướp đi một đầu của dị năng giả, coi như tang thi trí tuệ này đã biết tính hạch có thể giúp bọn chúng đề cao thực lực, nhưng chúng nó đều là trực tiếp động thủ lấy tính hạch từ trong đầu tang thi hoặc đầu dị năng giả rồi nuốt vào bụng, nơi nào lại rảnh rỗi hao tổn công sức để lấy đi cái đầu dị năng giả đây.

Nhưng mà, sự kiện thi thể dị năng giả mất đầu xảy ra trong thành phố L, thấy thế nào cũng không phải cách làm của tang thi, có lẽ phải nói, thủ pháp vô cùng tàn nhẫn dứt khoát như vậy, căn bản sẽ không phải chuyện do tang thi có trí tuệ làm. Nhưng nếu không phải tang thi gây ra, vậy thì là do người phương nào gây ra đây?

Từ Dương không có chứng cứ chứng minh được điều cậu đoán ra có đúng hay không, hơn nữa chuyện này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, cho nên cậu không nói suy đoán cho mấy người khác, chỉ là âm thầm nhắc nhở bản thân phải cẩn thận hơn nữa, đồng thời cũng yên lặng bày tính kế hoạch sau này.

Tuy rằng hiện tại xem ra căn cứ thành phố L không tệ lắm, nhưng cậu lại không có dự định ở lâu dài, không biết lúc nào mặt thế mới có thể kết thúc, nếu muốn sống được lâu hơn, nên thừa cơ hội này nhanh chóng chạy đến căn cứ Nhật Trạch càng an toàn hơn so với căn cứ L, nếu có thể sớm thành lập một phần công sức không thể khinh thường trong căn cứ Nhật Trạch, đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ là lợi nhiều hơn hại.

Nghĩ đến đây, Từ Dương bất động thanh sắc quan sát Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng một phen, trong đám dị năng giả thì thực lực của hai người này coi như không tệ lắm, hiện tại tiểu đội bọn họ chỉ có chừng mười người, nếu hai người này đáng tin, bọn họ cũng nguyện ý gia nhập tiểu đội, vậy cũng là chuyện tốt, chỉ có điều trước cần quan sát bọn họ hơn chút nữa.

Mấy người trầm mặc mà chống đỡ trong thời gian, chờ mấy người Tạ Thiên lần lượt tỉnh lại, mặc dù bọn hắn không có nghe được cuộc nói chuyện lần này, chỉ có điều nhìn thấy bầu không khí đè nén trong kí túc xa, cũng liền đoán được bảy tám phần.

Chuyện lớn như vậy tự nhiên sẽ không gạt bọn họ, chờ người tới đông đủ, Ngô Thiên Hạo dùng lời ít mà ý nhiều cùng nói với bọn họ việc này, phản ứng bọn họ sau khi nghe xong liền không khác mấy người Từ Lâm là mấy, trong nháy mắt đều trầm mặc không nói, một lúc lâu mới mở miệng nói ý kiến của bản thân.

“Chuyện này có người tận mắt nhìn thấy, hay chỉ là một ít người thuận miệng lan truyền thôi?” Một đôi mày Phương Văn Bản nhíu chặt, người nào không biết tang thi cấp năm lợi hại, lúc này lại có người nói đây là do một con tang thi cấp năm trở lên gây ra, nếu quả thật người nọ tận mắt nhìn thấy, người nọ lại có năng lực chạy đi trước mắt tang thi, thực sự là khiến người ta hoài nghi

Mọi người nghe vậy liền sửng sốt, không tỉ mỉ suy nghĩ, nghĩ tới đây cũng thấy có gì đó không đúng, nếu quả thật là tang thi gây nên, bên trong căn cứ nhiều dị năng giả như vậy, đầu những dị năng giả này đã sớm làm thức ăn cho tang thi, dựa theo cái bụng không đầy của tang thi, số lượng dị năng giả bị hại chắc đã đếm đến không xuể rồi?

Càng là hướng sâu xa không nghĩ, mọi người lại càng nghĩ việc này không đơn giản, nhưng hôm nay tất cả mọi người không ở căn cứ, sau khi sự kiện kia qua đi có xảy ra chuyện khác hay không, trong lúc nhất thời cũng không cách nào nói rõ được, không thể làm gì khác hơn là tạm thời hạ việc này xuống, cân nhắc sau khi trở lại căn cứ mới tìm hiểu chuyện này, miễn cho mọi người đều vì chuyện này mà lo lắng không nguôi.

Sáng sớm tỉnh lại liền vì chuyện này mà trễ không ít thời gian, cuối cùng vẫn là mấy tên nhóc Tạ Hải đối bụng đến bụng kêu âm ỉ mới khiến bọn họ hồi thần lại, không đợi mấy giây, bụng của những người khác đều reo lên theo, mọi người yên lặng nhìn nhau một chút, lập tức không hẹn mà cùng ha ha một tiếng, la hét gọi diêm tâm lên.

Có lẽ mọi người đã cực đói, bánh bao vừa lên bàn, ai cũng không khách khí, dứt khoát cầm bánh bao lên cắn từng ngụm, ngay cả cô bé Quý Tiểu Ngân cũng đều phóng khoáng không thua mấy tên nhóc Tạ Hải cùng Từ Lâm...

82. Chương 82

Đoàn người Từ Dương quét sạch ở bên ngoài chừng mười này, thành công giết chết hơn ngàn con tang thi dưới cấp một, mấy trăm con cấp hai, ngoài ra còn hơn mười con động vật biến dị và tang thi động vật, lấy được mấy trăm miếng tinh hạch, cộng thêm các loại vật tư, chuyển đi lần này, thật có thể nói là thắng lợi trở về.

Vốn là vẫn còn muốn tiếp tục đến chỗ khác để chém giết tang thi, chỉ có điều vừa nghĩ tới tin tức mới vừa nhận được ——sau khi băng tuyết tan rã, không ít căn cứ nhỏ ở phía Nam đã bị quân đoàn tang thi công chiếm, còn lại mấy căn cứ lớn hơn cũng trong giờ phút bị tang thi bao vây vào đường cùng.

Lúc này, đoàn người Từ Dương đang chăm chú bàn bạc một chút, cuối cùng quyết định trở về căn cứ rồi mới tính chuyện khác. Mặc kệ nói như thế nào, căn cứ L vẫn là chỗ ở tạm của bọn họ, ngộ nhờ bất hạnh gặp phải quân đoàn tang thi, lấy lực lượng vũ trang của căn cứ thành phố L mà nói, giữ được căn cứ cũng không phải là vấn đề.

Chỉ có điều, nghĩ thì nghĩ, nhưng Từ Dương cũng không dám khinh thường, dù sao đời này mạt thế thay đổi rất nhiều, nếu như tiếp tục dựa theo kế hoạch mà quyết định, quả thật là ngại mạng sống quá dài rồi. Bởi vậy, còn chưa tới mục đích cuối cùng, mỗi một hướng đi cũng phải luôn suy xét kĩ càng.

Mấy ngày trước, Từ Dương chính thức mời Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng gia nhập vào tiểu đội. Có lẽ là ở chung mấy ngày nay, cũng có lẽ là lần thứ hai Từ Dương ra tay giúp bọn họ, sau khi hai người Hàn Diệp cân nhắc, vui vẻ đồng ý lời mời của Từ Dương.

Trải qua mấy ngày sống chung, Hàn Ngạn Hổ và Diệp Nhất Hằng cũng từ từ dung nhập vào trong tiểu đội, đội thấy lúc đội ngũ hòa hợp và thực lực mạnh mẽ, cuối cùng trong lòng cũng có thể trầm tĩnh lại.

Thành thật mà nói, thật ra bọn họ đã nghĩ đến tìm đồng bạn từ lâu, nhưng muốn tìm người có thể thật lòng kết giao không đâm sau lưng vốn đâu có dễ như vậy. Hiện tại thật vất vả mới có thể gặp được đội ngũ hòa hợp như vậy, nếu không cố gắng nắm cơ hội này, e rằng sau này lại càng khó tìm được một đội ngũ như thế.

Đám người Từ Dương cũng không biết hai người Hàn Diệp nghĩ thế nào, chỉ có điều bọn họ mời hai người này, điều này cũng đã cho thấy ấn tượng đối với hai người cũng không tệ lắm, về phần mức độ thân thiết càng sâu, đó chính là thật sự ở chung mới có thể xác định.

“Anh Dương, có hai chiếc xe đi sau.” Nhận được tin tức từ chiếc xe phía sau, Ngô Thiên Hạo ngồi ở ghế lái liền thông báo tin tức này cho Từ Dương đang ngồi phía sau.

Từ Dương nghe xong, đông tác lau súng lục hơi dừng một chút, ngẩng đầu liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, lập tức nhàn nhạt nói rằng: “Lưu ý hành động của đối phương, nếu như chỉ là vừa vãn ‘Cùng đường’, chỉ cần không trở ngại đến chúng ta, như vậy liền tùy ý bọn họ.”

“Hiểu rõ.” Ngô Thiên Hạo vẻ mặt “Thì ra là vậy” gật đầu một cái, cũng không có ý kiến gì với quyết định này, nhả tin tức ra, sau đó tiếp tục đề phòng tình hình xung quanh.

Thời gian kế tiếp, hai chiếc xe kia cứ không xa như vậy theo sát xe bọn họ. Bọn họ tăng tốc, đối phương cũng tăng tốc theo; bọn họ giảm tốc độ, đối phương cũng giảm tốc độ theo. Rất rõ ràng, đối phương chính là đem bọn họ trở thành đầu xe.

Đến thời gian dùng cơm trưa, đoàn người sáng sớm lên đường cũng bắt đầu đói bụng, còn có mấy người muốn tìm chỗ trống để giải quyết tâm sự, nếu không giải quyết chỉ sợ cũng bị nghẹn chết.

Từ Dương cũng là người thường, tự nhiên cũng biết những chuyện thường này, sau khi đi ngang qua một sân khá rộng rãi, liền bảo mọi người xuống xe, chuẩn bị dùng cơm trưa liền nhanh chóng đi về căn cứ. Căn

thận trọng, bọn họ đã rời khỏi hơn nửa tháng, tất cả mọi người cần chỗ an toàn để nghỉ ngơi và hồi phục tinh thần. Hơn nữa, có chút tin tức muốn biết trong căn cứ, làm một đội trưởng, cậu phải suy tính rất nhiều, nhất là về những phương diện liên quan đến sự an toàn của đội ngũ.

Đoàn người lần lượt xuống xe, Đàm Quỳnh Linh và anh em Quý Tiểu Chu tự động tự giác bắt đầu chuẩn bị bữa trưa, dù sao ăn xong sẽ về căn cứ, cho nên bữa trưa cũng không quá tốn thời gian, chỉ là một nồi cháo nóng và mấy cái bánh bao được chuẩn bị xong trong kí túc xá. Đương nhiên chỉ có cháo trắng và bánh bao thì có chút nhạt nhẽo, vì vậy Ngô Thiên Hạo liền lấy mấy lọ dưa này nọ ra, dùng để ăn với cháo là thích hợp nhất.

Thấy bọn họ xuống xe chuẩn bị bữa trưa, hai chiếc xe theo ở phía sau cũng chậm rãi ngừng lại, ngừng lại chỉ chốc lát, người trong hai chiếc xe đều lần lượt xuống xe, hai người trong đó liền bước đi tới hướng bọn họ.

Không bao lâu, hai người kia liền đi tới, đi ở phía trước chính là một người đàn ông khỏe mạnh hơn ba mươi, lớn lên rất đoan chính ngay thẳng, một đôi mắt sắc bén thỉnh thoảng lóe lên tinh quang, chỉ thấy hắn không dấu vết quan sát đoàn người Từ Dương một lần, sau đó đi tới trước mặt Tạ Thiên Hạo gần nhất, hơi lộ ra một dáng vẻ tươi cười chuẩn mực.

“Xin chào, tôi là Chu Bằng. Chúng tôi tới từ căn cứ thành phố M, anh em đây là đi ra chấp hành nhiệm vụ từ căn cứ thành phố L sao?” Hỏi xong liền lấy ra một bao thuốc lá còn dư hơn phân nửa, vô cùng tự nhiên đưa tới trước mặt Tạ Thiên Hạo, mặt mỉm cười nói: “Anh em, hút thuốc nghỉ ngơi một chút.”

Mấy người Từ Lâm và Ngô Thiên Hạo cách đó không xa liền chú ý đến tình huống bên này mà trao đổi một ánh mắt, trong mắt Từ Lâm mang theo một tia hài hước, thấy thần sắc trong mắt hắn, Ngô Thiên Hạo không khỏi có chút buồn cười xoa bóp gò má của hắn, sau đó tiếp tục bất động thanh sắc lưu ý tình huống bên kia của Tạ Thiên Hạo.

Ngoại trừ Ngô Thiên Hạo và Từ Lâm, mấy người còn lại cũng đã sớm chú ý tới tình huống bên kia, chỉ có điều tất cả mọi người rất có ăn ý bảo trì trầm mặc, chỉ bất lộ thanh sắc lặng lẽ lưu ý sự việc kế tiếp.

Về phần Từ Dương ngồi ở trên một tảng đá lớn đang nhắm mắt dưỡng thần đã sớm biết việc này, nói thật, thật ra cậu rất buồn phiền về mấy loại gặp gỡ này, cũng may đội ngũ này có không ít người, cậu cũng không cần phải lúc nào cũng tự mình đứng ra, bằng không, chỉ sợ đã sớm phiền muộn chết.

Dưới vài ánh mắt, Tạ Thiên Hạo lạnh nhạt tiếp nhận một điếu thuốc, trong mắt rất bình tĩnh, cũng không phải là người đã lâu chưa từng hút thuốc, sau đó nhìn thấy lại chợt kinh hãi. Từ lúc gia nhập tiểu đội Hồng Nhật tới nay, hầu như mỗi lần ra ngoài đều thu được nhiều vật tư, cho nên hắn cũng không thiếu thuốc lá, hơn nữa hắn cũng không quá nghiện hút, lúc này nhận lấy điếu thuốc cũng chỉ là phép lịch sự giữa người với người mà thôi.

Chu Bằng vẫn luôn lặng lẽ chú ý phản ứng của Tạ Thiên Hạo, lúc này thấy phản ứng của hắn vẫn bình tĩnh như vậy, trong lòng âm thầm hiểu rõ, xem ra đoàn người này có chút bản lĩnh, trách không được bọn họ thoát nhìn mặc dù có chút uế oải, sắc mặt không tốt lắm, nhưng một chút cũng không bối vì thiếu ăn uống.

“Anh Chu, anh nói các anh là đi từ căn cứ thành phố M, đây là dự định đến căn cứ thành phố L sao?” Tạ Thiên Hạo cười cười, hồ hững ngẩng đầu liếc mắt nhìn đoàn người cách đó không xa, lập tức nhìn Chu Bằng, vẻ mặt vô hại mà hỏi thăm.

Chu Bằng khe khẽ thở dài một hơi, hình như có chút phiền muộn nói: “Chúng tôi nghe nói từ trong miệng của đội ngũ khác rằng căn cứ L an toàn hơn so với căn cứ M, mấy người anh em đều muốn tìm chỗ an toàn để ở lâu một chút, sau khi bàn bạc đều quyết định đi đến căn cứ L, đoạn đường này cũng nghe được một ít tin tức. Chỉ có điều, rốt cuộc vẫn còn có chút lo lắng, dù sao mấy người chúng tôi đều là người bên ngoài đến, cũng không biết gần đây căn cứ có ban bố lệnh mới hay không, cho nên tôi muốn hỏi tình huống của các cậu một chút, như vậy cũng có thể nhanh chóng chuẩn bị tốt.”

“Tôi cũng không gạt anh Chu đây, lần này chúng tôi đi ra chấp hành nhiệm vụ đã hơn nửa tháng, nếu muốn hỏi tin tức nửa tháng trước, chúng tôi rất rõ ràng, nhưng nếu cần hỏi tin tức trong thời gian gần đây, thật sự không biết rồi.” Tạ Thiên Hạo như có như không cảm khái một tiếng, dừng một chút, lại tiếp tục nói tiếp: “Cái này, chúng tôi thấy đi ra cũng đã lâu, cho nên liền muốn trở về xem tình hình mới.”

Chu Bằng trầm mặc một chút, lập tức khẽ cười, chỉ có điều nụ cười này hiển nhiên thiếu vài phân chân thành hơn so với lúc trước, nhưng rốt cuộc đều đã lẫn lộn qua ở mặt thế, rất nhanh thì khôi phục tâm tình, rất là thông cảm gật đầu, thở dài, nói: “Mặc kệ thế nào, việc này cũng là cảm ơn người anh em. Nếu như cậu không ngại, không biết đợi lát nữa có thể cùng nhau đi hay không?”

Nghe được vấn đề này, Tạ Thiên như có như không nhíu mày, không dấu vết nhìn thoáng qua hướng Từ Dương, sau đó mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên không ngại, đội ngũ của anh Chu đây nhìn qua đã không tầm thường, có thể cùng hợp tác với đội ngũ như vậy, thật là chúng ta tam sinh hữu hạnh*, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” (*Nguyên văn : Phước đức ba đời, vận may ba đời.

Nhìn hắn một dáng vẻ “Thật sự là quá tốt”, Chu Bằng không khống chế được mà giật giật khóe miệng, tâm tư nhỏ trong lòng cũng dề xuống, hơi có chút buồn bực thở dài một hơi. Mặc dù chỉ đơn giản nói mấy câu, nhưng hắn đã thăm dò tình huống trước mắt, quả nhiên những người này đều không phải dễ trêu như vậy, cũng không biết rốt cuộc đề nghị của hắn là tốt hay là xấu đây.

“Hợp tác vui vẻ.” Tuy rằng lòng có chút buồn bực, nhưng việc này là do hắn nói trước, nếu như lúc này đổi chủ ý, chỉ sợ tự mình mua dây buộc mình, Chu Bằng bắt đầu dĩ nhiên mà nói một câu, tâm tình hơi có chút vi diệu hồi phục.

“Nếu việc này đã quyết định được rồi, mong anh Chu trở lại nói vài câu cùng với đồng đội, tôi cũng phải trở về nói với đồng đội một chút, có thời gian thì chúng ta nói chuyện tiếp vậy.” Lời đã nói xong, Tạ Thiên cũng không có ý định tiếp tục lãng phí thời gian vào việc này, vì vậy rất tự nhiên kết thúc.

“Tạ anh em suy tính chu đáo, tôi đây liền trở về nói với họ một chút, lúc rảnh rồi nói tiếp.” Chu Bằng cứng mặt trả lời, lúc này hắn mới hậu tri hậu giác phát hiện, toàn bộ quá trình nói chuyện với nhau đều do Tạ Thiên nắm trong tay, đều nói loạn thể sinh anh hùng, xem ra hắn còn chưa đủ cẩn thận đi

Hoàn

83. Chương 83

Trên đường trở về căn cứ thành phố L, mở đường vẫn là do bốn người Từ Dương như trước, sau tiểu đội chính là đoàn người Chu Bằng.

Cùng khác với trước đây, lần này khoảng cách giữa xe của người này đã kéo gần không ít, nhìn từ xa, tựa như là một đoàn xe dài.

Chỉ có điều, mặc dù đã bàn bạc cùng kết bạn đồng hành, ai cũng không vì thế mà buông lơ cảnh giác. Dù sao mọi người chỉ là bèo nước gặp nhau, trước đây ai cũng không nhận ra ai, lẫn lộn ở mặt thế lâu như vậy, nếu còn không khôn khéo một chút, bị người khác lừa gạt đến chết cũng chẳng biết.

Cho nên, cho dù là kết bạn đồng hành một đường, trong lúc đó hai đoàn xe vẫn có hơi chút giữ vững khoảng cách, vả lại người trong hai đoàn đều luôn chú ý đến cử động của đối phương, hễ mà đối phương có hành động gì kì lạ, sẽ có người phụ trách báo cho đoàn xe biết.

Đáng được ăn mừng chính là, đoạn đường này cũng không có gặp phải nguy hiểm hoặc trắc trở gì nhiều, ngẫu nhiên đụng phải mấy đàn tang thi lẻ tẻ, hai đoàn sẽ cũng không có cái gì bất đồng, đều ăn ý hành động tiêu diệt tang thi.

Tạm thời mà nói, mọi người cũng đều bình an vô sự, ẩn tượng đối với đây đó bởi thể tăng không ít.

Đáng tiếc loại này vận khí tốt điều không lâu dài, khi đến ba giờ chiều, không đợi hai đoàn xe an toàn quay về căn cứ, đột nhiên gặp phải một sóng tang thi triều loại nhỏ. Lấy tốc độ tang thi sau khi tiến hóa, tin tưởng không được bao lâu, hai đoàn xe sẽ bị vây vào trong đường cùng.

“Số lượng tang thi nhiều lắm, nhanh chuẩn bị xuống xe chiến đấu.” Tiếp nhận được tin tức tinh thần lực truyền về, trong lúc nhất thời sắc mặt Từ Dương trở nên có chút nghiêm túc, con ngươi đen lầy như thạch anh đen toát lên một tia ngưng trọng không phát giác.

Theo lý mà nói, gần đây thỉnh thoảng sẽ có quân đội đến vùng phụ cận căn cứ L để quét sạch tang thi hoặc là động vật tang thi, khoảng cách gần căn cứ như vậy, số lượng tang thi hẳn là phải ít đi mới đúng, nhưng hôm nay lại đụng với nhiều tang thi như vậy ở đây, việc này thấy thế nào cũng không đúng.

Tuy rằng rất muốn giải thích chuyện này, nhưng điều quan trọng lúc này là mau chóng chuẩn bị nghênh chiến sòng tang thi, Từ Dương không thể làm gì khác hơn là tạm thời đặt chuyện này qua một bên, lời ít mà ý nhiều thông báo tin tức mà cậu nhận được, không quên thuận tiện nói tin tức cho đoàn người Chu Bằng.

Bởi sòng tang thi triều này thật sự đến quá đột ngột, mọi người cũng chưa chuẩn bị xong, đội viên có lực nhạy bén cũng đã cảm nhận rõ được một khí thế bức người, đội viên có đường nhìn tốt lại càng thấy được tang thi quần tạt tụ ngũ đang nhanh chóng chạy về hướng bọn họ, phía sau là những tang thi cấp thấp.

Không cần phải nói mọi người cũng biết, nhìn tốc độ nhanh nhạy này của tang thi, ít nhất đều đã trên cấp hai, nói không chừng còn là tang thi biến dị tốc độ, trong đó xen lẫn với mấy con tang thi đã thức tỉnh dị năng. Có tang thi như vậy tiên phong, chỉ là liếc mắt nhìn liền khiến người khác rợn cả tóc gáy.

Trong điện quang hỏa thạch, một hồi chiến đấu không chết cũng bị thương chính thức phát nổ.

Dưới vô tận bầu trời, nhiều loại dị năng phảng phất chẳng biết một mỗi rã rời tựa như tranh tiên phóng, một lần lại một lần vung ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Nhưng mà, dưới những loại ánh sáng hoa mỹ này, cũng là từng đạo vết thương máu chảy nhễ nhại, còn có thân thể thiếu tay thiếu chân, và khiến cho người khác không dám nhìn...

Trong đoàn người Từ Dương, dị năng thấp nhất cũng đều đạt cấp ba, nhưng đối mặt với những tang thi này, có vài người trong đó bị tang thi công kích đến thương tích đầy mình.

May mắn thay, mấy người này đều bị dị năng tang thi công kích gây thương tích, tuy rằng vết thương vô cùng đau đớn, cắn răng một cái cũng như gần trôi qua.

Chỉ có điều, bọn họ có thể nhịn được loại đau đớn này, lại không có nghĩa là những người khác cũng có thể có thể nhịn đau như bọn họ, ví dụ rõ ràng nhất đó là hai người trẻ tuổi trong đoàn người Chu Bằng, hầu như mỗi lần bị dị năng tang thi tổn thương thì một nam một nữ này lại sẽ la to lên, tiếng kêu cao vút sợ hãi khuấy lên màng nhĩ của người bên ngoài.

Thật ra những điều này đều không quan trọng, quan trọng là ở dưới tình thế nguy hiểm này, trong nhóm người Chu Bằng lại xuất hiện một phụ nữ ngấm ngấm giả trò tiểu nhân, điều này làm cho Từ Dương không cẩn thận nhìn thấy một màn như vậy chỉ thấy lạnh lòng.

Không phải không thừa nhận, khó thấu nhất chính là lòng người. Mặc kệ cậu cẩn thận như thế nào, cuối cùng vẫn là có lúc nhìn sai.

Đoàn người Chu Bằng này, nhìn như đoàn kết vui vẻ hòa thuận, trên thực tế lại cũng không có gì tốt lành hơn.

Sự thật tàn khốc làm sao, nhưng lại lý trí làm sao.

Trong lúc tâm tư tán loạn, một tia lôi điện tím chợt hiện lên trước mắt, Từ Dương khôi phục tinh thần lại, rất nhanh liếc nhìn Hạ Duyên Phong đang bị tang thi bao vây cách đó không xa, lòng không khỏi vì hành vi lúc nãy mà cảm thấy buồn bực.

Hai đời cộng lại, thời gian cậu lẩn lộn ở mặt thế cũng đã đủ lâu, loại chuyện này đã sớm thấy qua, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại đi cảm khái vào lúc đang khẩn trương này kia chứ Thật sự là không muốn sống nữa

Đặt thái độ đúng đắn, Từ Dương trong chốc lát chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn đầy lực lượng, đem năng lượng hội tụ đến toàn thân, một chiêu đóng băng thuật đã liên tục đóng băng hết tang thi xung quanh, ngay

sau đó lại một chiêu phá băng, mấy con tang thi bị đông thành băng chợt vỡ tung ra, trực tiếp nghiền nát tang thi thành từng khối lạnh như băng.

Từng khối thịt đông lạnh rơi xuống máu tươi giàn giụa chảy trên mặt đất trong nháy mắt, khối băng màu xanh nhạt bao lấy từng tất thịt tang thi, hình ảnh kia thấy thế nào cũng cảm thấy quỷ dị, lớn gan cũng không thể bình tĩnh mà trốn hai mắt, nhất gan cũng hận không thể bật người lui ra.

Nhưng không thể phủ nhận, hai chiêu này của Từ Dương thực sự là giúp đỡ một ân lớn cho mọi người, chính bởi hai chiêu này, mấy người Hạ Duyên Phong mới kịp lúc nắm bắt cơ hội, do đó khiến tình thế lật ngược.

Có mấy con tang thi cấp khá cao nhìn thấy nhiều anh em tang thi bị một loài người nho nhỏ như vậy hủy diệt trong chớp mắt, trong khoảng thời gian ngắn có chút phẫn nộ, bỏ lại đối thủ trước mắt, ngược lại chiến với loài người đã tiêu diệt anh em của chúng nó, thật hận không thể ăn sống nuốt sống cái loài người này.

Cảm nhận được ác ý truyền tới, Từ Dương hơi nhíu chân mày lại, thần sắc có chút ngưng trọng nhìn mấy đôi mắt đỏ ngầu của tang thi, lòng mơ hồ toát ra một cảm giác không ổn, đợi khi thả tinh thần lực điều tra được một tin tức ngoài ý muốn, một đôi lông mày đen lóng nhú lại thật chặt thành một chữ “Xuyên”.

“E rằng những con tang thi này muốn lên cấp, mọi người phải chú ý” Hạ Duyên Phong cũng cùng lưu ý được tình hình này, lúc này cần dặn đội viên cần cẩn thận một chút, mà chính hắn thì không dấu vết dời tầm nhìn qua Từ Dương.

Đúng lúc này, đột nhiên có mấy con tang thi nổi giận giữa đầu hướng lên trời rống to, tiếng gào thét tức giận kích động tang thi lẻ loi bốn phía, tang thi vốn dĩ không có kỷ luật giống như nhận được mệnh lệnh, một con đều liều lĩnh hướng đến phía tản mát ra máu máu mùi thịt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là “Ăn”

Đối mặt loại tình huống này, lựa chọn chính xác nhất chính là mọi người cùng nhau hợp lực giải quyết hết tang thi, nhưng ai biết trong đoàn người Chu Bằng lại xuất hiện một kẻ khác ngoài dự liệu, ai cũng không ngờ trong nhóm người ném một đội viên bị thương vào trong tang thi, đội viên còn lại nhân cơ hội trốn về trong xe, nhanh chóng khởi động bỏ trốn.

Nói đến việc này vốn là cũng không có bao nhiêu quan hệ với đoàn người Từ Dương, nhưng vấn đề hôm nay, những người đó rõ ràng muốn đem đoàn người Từ Dương thành vật chắn, mà bọn họ lại thừa dịp lúc này có cơ hội liền chạy trốn đi.

Lăn lộn ở mặt thế lâu như vậy, đây là lần đầu bị trở thành mục tiêu sống, có thể thấy, rốt cuộc lòng mấy người Ngô Thiên Hạo có bao nhiêu phẫn nộ, trong phút chốc, thật hận không thể băm bọn chúng thành mấy khúc.

Nhưng mà, việc khẩn cấp, là mau chóng xử lý sạch sẽ những tang thi này, ai cũng không biết phụ cận chỉ có những tang thi này hay không, nếu còn có tang thi triệu khác đến bên này, chờ đám tang thi này tăng lên, đến lúc đó chỉ sợ bọn họ cũng thật là vút mạng nhỏ ở đây rồi.

Có lẽ là sự việc nhóm người Chu Bằng kia trốn chạy đã thành công chọc giận đoàn người tiểu đội Hồng Nhật, thời gian kế tiếp, mỗi một người đều giống như là uống thuốc kích thích mà anh dũng lao ra giết địch, trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi trên chiến trường đều là máu đen và xương người, thật vô cùng giống với địa ngục trong truyền thuyết.

Mấy người Ngô Thiên Hạo tính khí nóng nảy dứt khoát đem tất cả tức giận đều bùng phát. Trút hết lên trên tang thi, quả cầu lửa, bão cát, tia sấm sét, gió lốc, tia lôi điện... Các loại dị năng đều ra sức công kích lên đàn tang thi.

Cũng không biết lần chiến đấu này rốt cuộc kéo dài bao lâu, cuối cùng sống tang thi cũng bị tiêu diệt sạch sẽ.

Mà giờ phút này, phóng tầm mắt ra, không chỗ nào là không máu chảy giàn giụa, thi hài đầy đất, vị trí trung tâm chiến trường, từng cổ tang thi chất thành một cái gò núi nhỏ, nhìn xa xa, giống như chiến trường ở cổ đại.

Mặt không thay đổi nhìn tang thi chồng chất thành núi, Ngô Thiên Hạo không tự chủ được hồi tưởng lại một màn chạy trốn của nhóm Chu Bằng kia, chưa phát giác ra hung hăng lau mặt một cái, phun nước bọt,

lạnh giọng nổi giận mắng: “Mẹ nó, mấy tên tiểu nhân âm hiểm, tốt nhất là đừng xuất hiện trước mặt ông đây. Một khi gặp được, đừng mong ông đây tha cho các người.”

Tuy rằng khoảng cách mấy người có hơi xa, nhưng bởi vì trong lòng hắn tràn đầy tức giận, cho nên lời này của hắn đều rất lớn tiếng, mọi người đều nghe được rõ ràng.

Chỉ có điều, ai cũng không cảm thấy lời này của hắn không đúng, ai bảo nhóm người kia lại làm chuyện quá phận đây. Sớm biết rằng nhân phẩm những người này xấu xa như vậy, mới đầu sẽ không đồng ý cùng kết bạn đồng hành cùng bọn chúng, đám tiểu nhân này nguy trang cũng thật lợi hại, lại dám qua mặt nhiều người như vậy.

Hồi tưởng lại hình ảnh những người kia vừa mới bắt đầu đem đồng đội ném vào trong đàn tang thi để bọn chúng có thể chạy trốn, mọi người chỉ cảm thấy giống như là ăn phải ruồi bọ, thật khiến người khác buồn nôn muốn chết, điều này cũng là một bài học khắc sâu vào trong lòng họ, nhìn người quả nhiên không thể chỉ nhìn qua da.

Hoàn

84. Chương 84

Ánh tà dương đỏ như máu, trên đường gập ghềnh xóc nảy, ba chiếc xe việt dã bốn ba dínch đầy vết bẩn và một chiếc xe tải nửa mới nửa cũ, nhìn từ xa, hoàn cảnh xung quanh đều là một mảnh tiêu điều, phẳng phất một dáng vẻ tịch mịch vắng lặng.

Bầu không khí nặng nề đè nén tràn đầy không gian chật hẹp, nhìn bầu trời tan đi tia đỏ như máu kinh người, bốn người trong xe cũng không có lên tiếng, bốn khuôn mặt đều hiện ra một vẻ ngưng trọng gần giống nhau.

Cũng không biết cứ như vậy qua bao lâu, rốt cục có người mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm muộn trong xe như muốn thở không nổi: “Anh, mới vừa rồi...đó là dấu hiệu báo trước của tang thi vậy thành sao?”

Người hỏi chính là Từ Lâm, chỉ thấy hắn khẽ ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Từ Dương đang ngồi ở ghế phụ lái, giọng nói có chút quần bách, biểu hiện ra nhìn như rất trấn định, kì thực lòng rất hoảng loạn, cũng rất mờ mịt...

Vấn đề này Từ Lâm vừa nói ra, Ngô thiên Hạo ngồi cạnh hắn và Hạ Duyên Phong đang lái xe đều không tự chủ giật tai, đều tự lặng lẽ nhìn Từ Dương một chút, sau đó không nói gì chờ câu trả lời của cậu.

Nói thật, trải qua một thời gian rèn luyện dài như vậy, trong lòng bọn họ đã hiểu đại khái, chỉ là vẫn ôm một tia kì vọng, mong muốn những điều này chỉ là suy đoán của bọn họ mà thôi, nhưng bọn họ hẳn biết, khả năng này nhỏ vô cùng, dù sao mấy tháng này bọn họ rèn luyện cũng không phải là giả.

Quả nhiên, sau một hồi trầm mặc, Từ Dương chậm rãi gật đầu, giọng nói hơi lộ ra trầm trọng trả lời: “Có lẽ vậy”

Cái này bề ngoài nhìn như không xác định đáp án, nhưng lại vô cùng có trọng lượng trong lòng mấy người Hạ Duyên Phong, hồi tưởng lại đoạn đường này trải qua các loại gian khổ, ai cũng biết trực giác Từ Dương có bao nhiêu linh, phạm là mỗi một chữ cậu nói, tám chín phần mười sẽ không giả.

Trong khoảng thời gian ngắn, mấy người trầm mặc xuống, qua mấy giây sau, Ngô Thiên Hạo mở miệng nói rằng: “Chúng ta hẳn là nên phát một tin tức cho căn cứ, để bọn họ chú ý đề phòng?”

Đối với đề nghị này, Từ Dương không do dự chút nào, lúc này gật đầu nói: “Có thể.” Dường một chút, lại nói: “Chúng ta cũng phải nhanh chạy về căn cứ.”

Nói, hơi quay đầu liếc mắt nhìn Hạ Duyên Phong.

Hạ Duyên Phong gật đầu, tăng tốc độ xe lên, lúc ấy vừa mới bắt đầu mấy người có điểm không thích ứng, sau một lát chuyện gì cũng đều không sao.

Ba chiếc xe phía sau cũng chú ý được chiếc xe trước mắt đang tăng tốc độ, sửng sốt một chút liền nhanh chóng tăng tốc, không xa không gần đi theo.

Sau một giờ, cuối cùng đoàn người cũng đến căn cứ, trên đường gặp không ít đội ngũ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đáng tiếc là, cư nhiên không gặp được đoàn người Chu Bằng, cũng không biết bọn họ đã vào căn cứ, hay là chuẩn bị ngủ bên ngoài, hay hoặc là...

Được, đối với Ngô Thiên Hạo tính tình nóng nảy ghét những người ác mà nói, bọn chúng tốt nhất là nên ngủ bên ngoài. Ủ, hay nhất chính là buổi tối gặp phải đoàn quân tang thi vân vân, đỡ phải đem tai họa đến cho người khác.

Chỉ có điều, đây thế nào cũng chỉ có thể là một nguyện vọng, bởi vì bọn họ vừa vào thành phố, thị giác nhạy bén đúng lúc liếc đến mấy người quen mắt đứng trong khu cách ly, ánh mắt vừa nhìn, đây không phải mấy người Chu Bằng thì là ai.

Ngoại trừ mấy người Ngô Thiên Hạo mắt lộ ra tia hung quang trừng mắt với bọn chúng, Từ Dương và Hạ Duyên Phong chỉ nhìn thoáng qua, sau đó thu hồi tầm mắt. Loại tiểu nhân giả dối âm hiểm này, vẫn tránh được thì nên tránh, bọn họ cũng không muốn tái diễn nội dung vở kịch lúc chiều.

Mấy chiếc xe của tiểu đội Hồng Nhật rất dễ nhận thấy, bởi thế, lúc bọn họ mới vừa vào trong căn cứ không bao lâu, mấy người Chu Bằng đứng ở khu cách ly liền phát hiện bọn họ, chỉ có điều tất cả cửa sổ xe đều ngăn cách, đám Chu Bằng cũng không biết những người trong xe có nhìn thấy được bọn họ hay không, chỉ có điều việc này cũng đã đủ đến bọn họ hấn sợ hãi rồi.

Vốn lúc đó bọn họ chọn liều lĩnh chạy trốn, trong lòng có ý muốn để đám người Từ Dương làm kẻ chết thay, nhưng ai có thể nghĩ đến bọn họ cư nhiên đại nạn không chết, cuối cùng lại từ trong đường cùng thành công chạy trốn ra ngoài đây?

Giờ khắc này, trong mắt Chu Bằng toát ra ảo não và hối hận không thể che giấu, nhất thời chỉ làm thấy sau lưng lạnh cứng, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không có mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trong thoáng chốc như là cảm nhận được vài ánh mắt lạnh giống như băng, hấn nhanh chóng quay đầu nhìn về chỗ khác, không dám nhìn xe của Từ Dương.

Vào lúc đoàn người Từ Dương trở lại căn cứ, trên cửa của cán bộ căn cứ đã nhận được một bức thư nặc danh ghi “Dấu hiệu xảy ra tang thi vây thành” liền mở hội nghị, đến lúc này, cửa thành căn cứ đã liên tục gia tăng người gác. Ngoài mặt căn cứ vẫn bình tĩnh, tất cả đều được chuẩn bị trong âm thầm.

Đời trước, Từ Dương cũng không ở căn cứ thành phố L, lúc ấy cậu vẫn còn bôn ba cực khổ trong các căn cứ nhỏ khác, chỉ là ngẫu nhiên nghe được tin tức căn cứ L gặp phải mấy lần bị tang thi bao vây, mấy lần trước đều đạt được thắng lợi.

Chờ sau khi đi tới căn cứ thành phố L, mặt khác liền đụng phải ba lần tang thi bao vây, tuy rằng hai lần trước giữ được căn cứ, nhưng kết quả lại làm người ta không đành lòng nhìn thấy, lần thứ ba bị tang thi bao vây, cũng là lần cuối cùng căn cứ thành phố L gặp phải tang thi bao vây.

Quân đội căn cứ, dong binh đoàn cùng với vô số những người may mắn còn sống sót đã trải qua một ngày một đêm dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng mà cán bộ căn cứ lại lâm trận bỏ chạy, không để ý tính mạng của những người may mắn còn sống sót, len lén lái xe, máy bay trốn khỏi. Sau đó, căn cứ thất thủ, những người may mắn còn sống sót chết đã chết, chạy đã chạy...

Nhớ đến các loại đời trước, ánh mắt Từ Dương hơi tối sầm lại, lòng trĩu nặng, phảng phất giống như bị tảng đá lớn đè lên, nhìn người sống sót như những cái xác không hồn vờ mặt chết lặng trên đường, không khỏi thở dài.

Sau khi trở lại chỗ ở, đoàn người cũng không dám khinh thường, mười mấy người phân công hợp tác, ngoại trừ chuẩn bị cơm tối và thu dọn đồ đạc, những người còn lại đều ra ngoài điều tra tin tức, mặc kệ nói như thế nào, mọi việc cần một thời gian để chuẩn bị tốt.

Nửa giờ đã nhanh chóng trôi qua, các tiểu đội ra ngoài điều tra tin tức đều lần lượt trở về, mấy người lặng lẽ nhìn nhau một chút, sau đó dựa theo lệ cũ nói rõ tin tức các tổ điều tra trở về.

...

“Tôi có nghe được mấy tin tức, có người nói hôm nay các đội ngũ ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, đa số đều gặp phải tang thi triều, mấy đội ngũ trở về đều chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng, còn có mấy đội ngũ chưa trở lại, có người hoài nghi bọn họ đã bỏ mạng ở bên ngoài.”

“Vừa rồi quân đội được căn cứ phái trở về, nghe nói lúc bọn họ trở về liền gặp phải một tang thi triều, tổn thất rất thảm, sau khi trở về liền lập tức báo cáo lên cấp trên, xem ra tang thi vậy thành là không phải chuyện giả.”

“Tôi cũng chú ý tới việc này, hình như vừa rồi căn cứ phái ra không ít người gác cổng thành phố, có lẽ quân đội kia đã mang tin tức gì đó về.”

...

Hội nghị kéo dài gần một giờ, phân tích xong trọng điểm, đoàn người liền thảo luận các chuyện nguy cấp, cho đến khi mấy người Đàm Quỳnh Linh đã chuẩn bị xong cơm tối, bọn họ mới giải tán.

Cơm tối rất đơn giản, một nồi thịt chưng đậu, một nồi xương hầm củ cải, một tô thịt kho khô với măng, cộng thêm một tô cơm lớn, bốn người một mâm lớn chiếm một vòng bàn, y hết cảm giác ăn chung nồi.

Nhưng mà, nằm vào thời đại nguy hiểm như vậy, một bàn này nhìn như là đồ ăn đơn sơ, cũng có cảm giác ấm áp, cũng là khiến cho người ta bị mê hoặc, dù sao hoàn cảnh hiện nay hỗn loạn như thế, đối với đa số người sống sót mà nói, có miếng ăn đã rất tốt, huống chi trên bàn này có có thịt lại có cơm, nếu còn không biết thỏa mãn, ông trời cũng đều nhìn quá chướng mắt.

Nhiều ngày bốn ba mệt nhọc như vậy, rốt cục cũng có một chỗ tạm coi là an toàn để bọn họ ăn cơm, đoàn người cảm thấy rất hài lòng.

Lo lắng đến các loại chuyện có thể xảy ra, đoàn người cũng không dám cứ như vậy mà trở về phòng ngủ, vì vậy liền phân ra các tổ thay phiên nghỉ ngơi để chú ý tình huống, ít nhất phải đảm bảo có người luôn chú ý được tin tức mới nhất.

Trong mười người tiểu đội Hồng Nhật, Từ Dương là người có cấp bậc cao nhất, hơn nữa còn có không gian nhiều thời gian hơn, ngoại trừ có chút tình huống đặc biệt, cậu vẫn luôn ngủ đủ, hiển nhiên, lưu ý tình huống của căn cứ đều giao cho cậu.

Cùng lúc đó, người yêu của cậu là Hạ Duyên Phong cũng lưu lại, những người còn lại trở về phòng nghỉ ngơi, thoáng cái phòng khách cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

Trước hai người đã uống qua đàm thủy trong không gian, lúc này tinh thần rất thoải mái, hơn nữa phòng khách yên tĩnh, Từ Dương dứt khoát bố trí một tinh thần phòng ngự, nắm chắc thời gian hấp thu tinh hạch.

Chờ toàn bộ tinh hạch trong tay đều được hấp thu xong, ngoài cửa sổ đã là một mảnh đen như mực, trong trời đêm không hề thấy một vì sao, thành phố trời vừa tối đã liền đèn đuốc sáng trưng bây giờ chỉ còn lẻ tẻ vài chỗ, toàn bộ thành phố đều lâm vào yên lặng.

Nhưng mà, loại yên lặng tựa như không yên lặng này, lại khiến cho tinh thần bất an, dường như là thời khắc yên tĩnh trước sóng gió, đợi mọi người...

“Cốc cốc cốc” tiếng gõ cửa chợt vang lên, trong khoảng khắc phá vỡ yên tĩnh trong gian phòng, Từ Dương và Hạ Duyên Phong yên lặng liếc mắt nhìn nhau, sau đó, do Hạ Duyên Phong gần với cửa liền đi ra mở cửa.

Hạ Duyên Phong bước nhanh đi tới trước cửa, xuyên thấu qua kính mắt mèo nhìn ra ngoài, không khỏi hơi nhúu mày, không nghĩ tới người đến đúng là người trong quân đội căn cứ, quay đầu lại nói tình hình bên dưới cho Từ Dương, lúc này mới mở cửa phòng.

Sau khi cửa mở, quân nhân đứng ở ngoài cửa cũng không đi vào, mà là nói thẳng ý đồ đến — căn cứ đã xác được trong vòng mấy ngày nữa sẽ có một quân đoàn tang thi đang đi về hướng căn cứ L, cần nhân thủ cùng nhau bảo vệ căn cứ.

Nói tóm lại, thân là một thành viên trong căn cứ, hôm nay căn cứ gặp phải trắc trở, tất cả mọi người có trách nhiệm đưa tay viện trợ.

Đối với lần này, Từ Dương và Hạ Duyên Phong đều thể hiện rõ ràng, đồng thời thể hiện sẽ nói việc này cho các đội hữu khác.

Sau khi bọn họ trả lời, trên mặt hai quân nhân không khỏi hơi có chút lộ vẻ cảm động, lúc này chào một kiểu chào theo nghi thức quân đội, sau đó tiếp tục đi làm việc.

Hoàn

85. Chương 85: Chương Kết

Đêm khuya yên tĩnh, thời gian chậm rãi trôi qua, sau ba canh giờ, căn cứ vẫn không có lộ ra tin tức gì của tang thi vây thành, nhưng mà lòng hai người Từ Hạ hết sức rõ ràng, đây cũng không phải là không có một chút tin tức, mà là quân đội căn cứ đã khống chế tin tức này.

Đoàn đội mỗi ngày ra ngoài chấp hành nhiệm vụ căn cứ ít nhất cũng có trên trăm, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có vài đội ngũ đụng phải tang tri triều loại nhỏ, có lẽ vừa mới bắt đầu phần lớn mọi người cho rằng đây chẳng qua là trùng hợp, sau khi trở về nghe người khác vừa nói nữa, tin tưởng ít nhiều cũng có thể đoán được sơ sơ.

Chỉ có điều, những chuyện này đều không cần hai người bọn họ lo lắng, việc quan trọng nhất ở trước mắt là nhanh chóng tăng cường thực lực, nếu ngày khác bất hạnh gặp phải tang thi cấp cao, chí ít cũng có thể hợp lại chiến đấu vài trận, dù cho không có cách nào khác thành công bảo vệ, tối thiểu cũng phải bảo đảm có đủ thực lực có thể sống sót dưới miệng đầy máu của tang thi.

“Từ Dương, cậu và tiểu Hạ nghỉ ngơi đi, tiếp theo để chúng tôi gác.” Tạ Thiên nghỉ ngơi xong liền đi đến phòng khách thấy hai người Từ Dương và Hạ Duyên Phong ngồi trên ghế salon, đang ngồi yên tĩnh rèn luyện, nhìn có chút không quen.

Lúc Tạ Thiên đi xuống, Từ Dương cũng đã cảm nhận được, đẳng cấp dị năng càng cao, phạm vi bao trùm tinh thần lực của cậu cũng lớn theo, cho nên lúc này chợt nghe được tiếng của Tạ Thiên, cậu cũng không thấy có gì ngoài ý muốn.

Từ từ mở mắt, nương theo ánh sáng của trăng nhìn về phía Tạ Thiên một chút, ngoại trừ Tạ Thiên, người còn lại chính là bạn gái của hắn Đàm Quỳnh Linh, mặc dù Đàm Quỳnh Linh là một trong hai cô gái của đội, nhưng lại chưa từng vì bản thân là phái nữ mà từ chối việc của đội.

Về điểm ấy, toàn bộ thành viên tiểu đội đều là vô cùng bội phục cô, chỉ có điều cái tính chất việc làm này cũng có chút liên quan đến cô, nếu như cô chính là một người không có gì đặc biệt nữ tính, có thể con đường của cô cùng sẽ có chỗ bất đồng.

Từ Dương cũng không vội vã trở về phòng nghỉ ngơi, mà là báo lại chuyện của hai vị quân nhân kia nói lúc nãy cho hai người biết, thuận tiện lại cùng bọn họ thảo luận vài ý kiến, sau đó mới cùng Hạ Duyên Phong đi lên lầu nghỉ ngơi.

Hai người trở lại trong phòng liền khóa trái cửa lại, tùy tiện dọn dẹp phòng, sau đó đi vào không gian, khí trời gần đây đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, nhiệt độ ấm lại rất nhiều, cho nên hai người đều thích nghỉ ngơi ở không gian ấm áp.

Hơn nữa, thời gian trong không gian chênh lệch hơn bên ngoài rất nhiều, ngủ trong không gian hơn mười giờ, bên ngoài chỉ mới qua một giờ, hoàn cảnh giấc ngủ tốt như vậy, trừ phi cần thiết, hai người cũng sẽ không cùng ngủ trong không gian.

Hơn nữa mấy ngày gần đây vẫn bận rộn bốn ba khắp nơi, hai người cũng không có tiền vào không gian, nếu có cũng chỉ tới rồi vội vàng rời khỏi, có một số việc nghẽn lâu sẽ khó chịu, rốt cuộc lúc này hai người trở lại cần cù, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Vì vậy, sau khi hai người nín nhịn chừng mấy ngày vào không gian, liền không chờ đợi đã ôm chầm lấy nhau, tìm kiếm môi đối phương, sau đó cùng nhau ngã đến trên giường lớn...

Vận động kịch liệt kéo dài hơn hai giờ, Hạ Duyên Phong chỉ khoảng hai mươi, vẫn đang ở độ tuổi dư thừa tinh lực, hơn nữa người trong ngực còn là vợ thân thiết của hắn, chừng mấy ngày mới khai trai một lần, khó tránh khỏi có chút không khống chế được, mượn cơ hội tẩy rửa cơ thể, liền quần quít lấy vợ làm thêm một lần.

Nhưng cho dù vậy, hắn cũng vẫn chưa thỏa mãn như cũ, mắt thấy đôi mắt tràn đầy nhu tình lại như muốn thiêu đốt hắn, Từ Dương bị hắn ôm trong lòng liền giật mình trong nháy mắt, dùng đôi mắt vẫn còn chút mê ly như cũ hung hăng trừng mắt liếc hắn.

“Một lần cuối cùng nữa thôi.” Ngoài dự liệu, từ trước đến nay Hạ Duyên Phong gần như là vợ nói gì liền không phản bác lại vùng lên, vừa dứt lời lại một lần nữa quen thuộc mà hành động.

Mọi người nói không thể khiêu khích người chồng của mình, đặc biệt là vô ý thức khiêu khích, nếu như ánh mắt vô dụng của vợ nhìn hắn, nói không chừng hắn thật đúng là liền dừng lại, nhưng cái ánh mắt kia bình thường đã khiến hắn kích động, câu “Một lần cuối cùng” cứ như vậy mà thốt ra.

Nếu để cho cho Từ Dương biết nguyên nhân Hạ Duyên Phong không thể khống chế được chính là cái ánh mắt tự cho là “Hung ác” kia của mình, chỉ sợ cậu sẽ vững vàng nhớ kỹ giáo huấn lần này, đáng tiếc Hạ Duyên Phong không nói gì, có lẽ là hắn cố tình không nói, sẽ chờ sau này nhìn được ánh mắt cậu lộ ra như vậy nữa.

Cho nên, cái “Chân tướng” này cứ như vậy mà gặp thoáng qua Từ Dương, đợi thật lâu sau khi cậu biết được sự thật này, cậu mới biết ban đầu mình ngu đến nhường nào, thực sự là “Bị bán” mà còn không biết.

Đợi sau khi kết thúc việc này, Từ Dương đã buồn ngủ từ lâu, hơi hí mắt nhìn dáng vẻ phong thái phần chân của người yêu, hơi có chút buồn bực niệm một câu, lượng vận động lớn như vậy mà vẫn còn tinh thần, lẽ nào đây là ưu thế của tuổi trẻ?

Cái ý niệm này chợt lóe lên, sau đó đã bị quăng sang một bên, giương mắt nhìn Hạ Duyên Phong, không đếm xỉa đến dáng vẻ vô cùng phần chân thỏa mãn của hắn, dùng âm thanh có chút khàn khàn nói: “Nghỉ ngơi đi, tiếp theo còn có rất nhiều việc đó”

Hạ Duyên nghe được thâm ý của lời này, hơi thu lại biểu tình trên mặt, liền cúi đầu hôn lên môi cậu một cái, cầm lấy một khăn lông lớn giúp cậu lau thân thể, sau đó dễ dàng đưa tay ôm lấy eo cậu, xoay người đi nhanh về phòng ngủ.

Trong lúc đó hai người đã có nhiều lần tiếp xúc da thịt thân mật, lúc đầu bị Hạ Duyên Phong ôm giống công chúa như vậy, Từ Dương còn thấy thẹn thùng, nhưng điểm này Hạ Duyên Phong lại không để cậu đi, cứ thế mãi, cậu cũng dần dần hình thành thói quen, cho nên, cậu cũng không nói gì.

Chờ Hạ Duyên Phong nhét cậu vào trong chăn, Từ Dương đã vô cùng buồn ngủ, vừa tựa vào gối không bao lâu đã lâm vào trong mộng đẹp.

Lẳng lẳng nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của người yêu, ánh mắt Hạ Duyên Phong thâm trầm không phát giác, động tác nhẹ nhàng vuốt ve gò má cậu, ánh sáng trong mắt lại dị thường kiên định, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, ngày mai...

Tuy rằng trước đó đã sớm có chuẩn bị, mà vào lúc buổi tối ngày thứ hai đã trở thành sự thật, nạn này chưa yên nạn khác đã đến, quân đoàn tang thi không có cảm giác tiên phó hậu kế* vậy công đến cửa thành, người sống sót chính mắt thấy tình hình chiến đấu sao mà tàn khốc vô tình đã cảm nhận được một loại khủng hoảng trước nay chưa từng có. (* Nguyên văn : Người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Nhìn xa xa dị năng giả và quân nhân đang ra sức chống lại tang thi một người lại một người ngã xuống, thủ vệ canh giữ cổng chỉ cảm thấy tâm như tro tàn, người rất sợ chết đã hoảng loạn từ lâu không có chọn lựa

liền rời khỏi cương vị, kẻ hèn nhát suy sụp không thể kiềm chế khủng hoảng...

Đêm không trăng gió quét cuồng, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh mịt mù, mùi máu tươi nhẹ nhàng hòa lẫn trong gió thổi.

Chỉ trong nháy mắt, hơi thở chết chóc vô cùng tận nhanh chóng lan ra toàn bộ căn cứ, từng tầng mây đen tối chồng chất bao trùm lấy bầu trời căn cứ, vốn là căn cứ chặt vật bởi thế mà lại càng thêm áp lực nặng nề.

Trên đường phố tối đen, vô số người sống sót chạy trốn khóc nức nở, hoặc là khóc lớn vì người thân đã hi sinh, hoặc vì người yêu đã tử nạn, hoặc là bạn bè đã ra đi không tiếng động...

Khi người sống sót bên trong căn cứ tay không tắc sất dùng phương thức của mình nghênh tiếp quân đoàn tang đến, người sống sót này phần khởi phản kháng liều lĩnh chiến đấu, dường như chẳng biết mệt mỏi mà phóng ra dị năng và súng đạn.

Dưới ánh trăng sáng ảm đạm, dị năng muôn màu muôn vẻ và tia xoẹt của lửa đạn trở thành bữa đòi mạng tang thi, nhưng cùng lúc đó, vô số người sống sót anh dũng giết địch này cũng liên tiếp chôn vùi dưới nanh vuốt và dị năng của tang thi.

Buổi tối gió tanh mưa máu, tiếng tang thi hưng phấn kêu gào, tiếng người sống sót bị phần gào thét, tiếng va chạm của dị năng và vũ khí, các loại âm thanh hòa lẫn vào nhau, phổ ra một khúc nhạc bi thương ai oán vào tận thế...

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ...

Một đêm này, chẳng biết bao nhiêu người từ này trầm miên bất tỉnh...

Một đêm này, máu tươi đầy đất, xương cốt khắp nơi, bất kể là tang thi hay là người...

Mọi người không sợ hãi sống chết ngoan cường chống đỡ suốt đêm, khi ánh mặt trời mặt trời từ từ soi sáng khắp mọi nơi, tinh thần và thể xác của mọi người đã uể oải từ lâu, may mắn thay, trải qua một đêm nỗ lực, bọn họ đã thành công bảo vệ được căn cứ.

Từ Dương trầm mặc đứng ở đầu tường, nhìn một mảnh máu tươi chảy lênh lách bên ngoài căn cứ, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, hai tay đặt ở trên vách tường không tự chủ được căng thẳng, chẳng may giống với dị năng giả vì hao hết sức lực mà trở nên mệt mỏi.

Gió lạnh quét đến xen lẫn cùng với mùi máu tươi nồng nặc, cậu vô ý thức hơi nhíu nhíu mày, nhưng hồi lâu vẫn không nhúc nhích duy trì cái tư thế này như cũ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn xa xa, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy.

Lúc Hạ Duyên Phong tìm được cậu, đúng lúc thấy được một màn xuất thần nhìn phương xa này, ánh dương lẳng lặng chiếu đến trên mặt cậu, tôn lên một khuôn mặt lạnh lùng vô tình, nhưng hẳn lại biết, thật ra người này lại là loại trong nóng ngoài lạnh.

Hồi tưởng lại đoạn đường này, giữa hai người phát sinh một chút nhỏ giọt, lòng Hạ Duyên Phong có chút xúc động nói không nên lời, yên lặng thăm mẩn từ lần đầu gặp mặt, lại yên lặng thăm mẩn đến lưỡng tình tương duyệt, trong lúc đó trải qua mọi trở ngại, đến nay vẫn luôn hiện lên trước mắt, đó là một dấu vết khắc sâu dưới đáy lòng, vĩnh viễn tồn tại...

Bàn tay to ấm áp bao trùm lên bàn tay lạnh như băng của từ Dương, chậm rãi truyền đến hơi ấm, cậu thu hồi lại ánh mắt nhìn về phương xa, hơi quay đầu nhìn người thanh niên đứng bên cạnh, con người đen nhánh sâu thẳm dần dần hiện lên một chút tình cảm ấm áp.

Đời trước, bọn họ cũng đã từng nhiều lần kề vai tác chiến, nhưng mà đời trước bọn họ chỉ là đồng đội giao tình không tề, cuối cùng ông trời vẫn đối đãi tốt với cậu, cho cậu một đời may mắn sống lại, ở đời này, bọn họ lại một lần nữa quen biết hiểu rõ nhau, đồng tâm hiệp lực.

Cùng trái ngược với đời trước, đời này, bọn họ hoàn thành chuyện đời trước vẫn còn dang dở, rốt cuộc trở thành người bạn đời dựa dẫm vào nhau.

Mặc kệ con đường phía trước gian khổ cỡ nào, bọn họ vẫn sẽ cùng nhau đi về phía trước...

“Nghĩ gì thế?” Hạ Duyên Phong cúi đầu dùng giọng nói trầm trầm, lẳng lặng nhìn người yêu tựa hồ lại muốn rơi vào trong trầm tư, con người đen thâm thúy tràn đầy ôn nhu không cách nào che giấu.

“Không có gì.” Từ Dương nhẹ nhàng mà lắc đầu, nở một nụ cười nhạt nhẽo, trở tay cầm bàn tay to ấm áp của đối phương: “Trở về đi”

Hạ Duyên Phong quay về mỉm cười với cậu một cái, bàn tay hơi dùng sức, dưới ánh mắt mang theo tình cảm ấp áp khẽ gật đầu một cái.

Chợt, hai người đang xoay người bước đi, ánh sáng mặt trời chiếu đến sau lưng bọn họ, tia sáng ấm áp không rõ, trên mặt đất hiện lên bóng dáng của hai người, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, đúng là một cảnh ấm áp tốt đẹp như vậy...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mat-the-trong-sinh-lo>